Robert Ludlum

MOŞTENIREA LUI BOURNE

Jason Bourne nu poate scăpa de trecut...

Eric Van Lustbader

ERIC VAN LUSTBADER

ROBERT LUDLUM

MOŞTENIREA LUI BOURNE

Seria „Bourne” - 4

Versiunea românească: CRISTIAN-STELU FULAŞ

V.1.0

V.1.0

I.S.B.N.
978-973-629-295-8

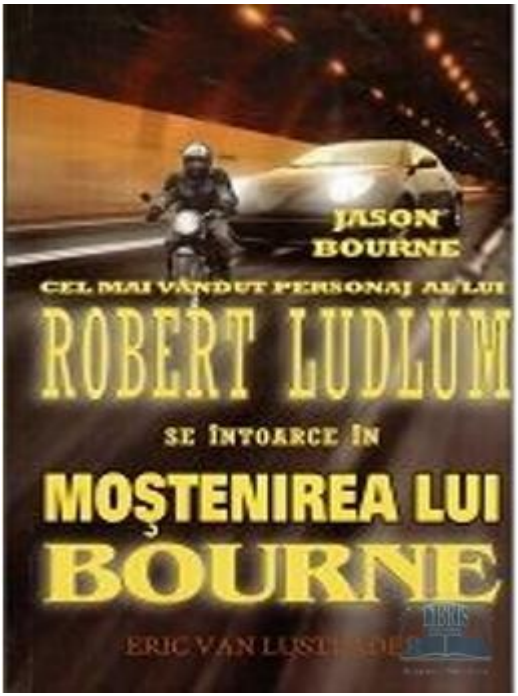

THE BOURNE LEGACY
Copyright © by the Estate of Robert Ludlum, 2004
EDITURA LIDER
2012

În memoria lui Bob

PROLOG

Khalid Murat, liderul rebelilor ceceni, stătea complet nemişcat în vehiculul din mijloc al convoiului care se strecura pe străzile bombardate din Groznîi. Transportoarele de personal blindate BTR-60BP erau echipamente ruseşti militare standard şi, ca atare, convoiul nu putea fi distins de toate celelalte care patrulau prin oraş. Oamenii înarmaţi până-n dinţi ai lui Murat erau înghesuiţi în celelalte două vehicule – unul în faţă şi altul în spate. Se îndreptau spre Spitalul Numărul Nouă, una dintre cele şase sau şapte ascunzători diferite pe care le folosea Murat pentru a fi mereu cu trei paşi în faţa forţelor ruseşti care îl căutau.

Murat purta o barbă neagră, avea în jur de cincizeci de ani, constituţia puternică a unui urs şi ochii de foc ai adevăratului fanatic. Învăţase înainte că pumnul de fier era singurul mod de a conduce. Fusese prezent atunci când Jokhar Dudayev impusese legea islamică Şaria, fără nici un fel de folos. Văzuse carnagiul începuturilor, atunci când liderii războinici cu baza în Cecenia, asociaţi străini ai lui Osama bin Laden, au invadat Daghestanul şi au executat o serie de atentate cu bombă la Moscova şi Volgodonsk în care au fost ucise în jur de două sute de persoane. Atunci când teroriştii ceceni au fost învinuiţi pe nedrept pentru acţiunile străinilor, ruşii au început bombardamentele devastatoare din Groznîi, transformând o mare parte din oraş în ruine.

Cerul de deasupra capitalei cecene era înceţoşat şi nu se vedea nimic din el din cauza fluxului constant de cenuşă şi zgură, o incandescenţă sclipitoare atât de roşiatică, încât părea aproape radioactivă. În tot acest peisaj presărat cu moloz ardeau focuri de benzină.

Khalid Murat privea prin geamurile negre la convoiul care trecea pe lângă scheletul mistuit de foc al unei clădiri, masiv, greoi, fără acoperiş, înăuntrul căruia pâlpâiau flăcări. Mormăi, se întoarse spre Hasan Arsenov, secundul său şi spuse:

— Cândva Groznîi era locul preferat al îndrăgostiţilor care se plimbau pe bulevardele late, mărginite de copaci, al mamelor care îşi împingeau cărucioarele cu copii prin pieţele umbroase. Marele circ se umplea în fiecare noapte de feţe vesele şi

surâzătoare, iar arhitecţi din toată lumea veneau aici în pelerinaj pentru un tur al minunatelor clădiri care făceau cândva din Groznîi unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume.

Clătină trist din cap şi îl bătu pe celălalt pe genunchi cu un gest camaraderesc:

— Allah, Hasan! ţipă el. Uite cum au distrus ruşii tot ce era bun şi frumos!

Hasan Arsenov încuviinţă din cap. Era un bărbat vioi şi energic, cu zece ani mai tânăr decât Murat. Fost campion de biatlon, avea umerii laţi şi şoldurile înguste ale unui atlet înnăscut. Atunci când Murat devenise liderul rebelilor, a fost lângă el. Acum îi arăta lui Murat mina cenuşie a unei clădiri de pe partea dreaptă a convoiului.

— Înainte de războaie, spuse el cu o intonaţie gravă, când Groznîi încă mai era un important centru de rafinare a petrolului, tatăl meu lucra aici, la Institutul Petrolului. Acum, în loc de profituri de la puţurile noastre, primim fulgere care ne poluează aerul şi apa.

Cei doi rebeli fură reduşi la tăcere de înşiruirea de clădiri bombardate pe lângă care treceau, de străzile goale, cu excepţia hoiturilor de animale sau de oameni. După câteva minute, se întoarseră unul către celălalt, cu durerea suferinţei poporului lor în ochi. Murat deschise gura să vorbească, dar îngheţă la sunetul inconfundabil al gloanţelor care se izbeau de vehicul. Îi luă doar o secundă să-şi dea seama că vehiculul era lovit de arme mici, prea slabe pentru a penetra blindajul masiv al transportorului. Arsenov, mereu vigilent, se întinse după radio.

— Voi ordona gărzilor din vehiculele din faţă şi din spate să riposteze cu foc.

— Nu, Hasan, clătină din cap Murat. Suntem camuflaţi în uniforme militare ruseşti, călătorim cu transportoare de personal de-ale lor. Oricine trage în noi e mai degrabă aliat decât inamic. Trebuie să fim siguri înainte să ne pătăm mâinile cu sânge nevinovat.

Luă staţia din mâna lui Arsenov şi ordonă convoiului să se oprească.

— Locotenent Gochiyayev, spuse în staţie, organizează-ţi oamenii în formaţie de recunoaştere. Vreau să aflu cine trage în noi, dar nu-i vreau morţi.

În vehiculul din faţă, Gochiyayev îşi adună oamenii şi le ordonă să se răspândească sub acoperirea convoiului blindat. Îi

urmă pe strada acoperită de bolovani, strângând din umeri de frig. Folosind semnale precise cu mâna, îşi îndemnă oamenii să se apropie din dreapta şi din stânga de locul de unde veniseră focurile de armă.

Oamenii lui erau bine antrenaţi; se mişcau cu uşurinţă şi în tăcere de la o grămadă de pietre la un morman de bare de fier contorsionate, pentru a fi o ţintă cât mai mică. Totuşi, nu se mai auziră împuşcături. Ultima etapă de alergare o parcurseră toţi în acelaşi timp, printr-o mişcare de dublă învăluire care avea ca scop prinderea în capcană a inamicului şi zdrobirea lui într-un foc încrucişat ucigător.

În vehiculul central, Hasan Arsenov nu scăpa din ochi locul spre care Gochiyayev îşi îndreptase trupele şi aştepta zgomotul de arme care nu se mai produse. În locul lor, apărură la distanţă capul şi umerii locotenentului. Cu faţa spre vehiculul din centru, el îşi mişcă braţul înainte şi înapoi într-o arcuire, semnalizând că zona fusese asigurată. La acest semn, Khalid Murat îl ocoli pe Arsenov, coborî din transportorul de personal şi porni fără nici o ezitare spre oamenii lui printre ruinele îngheţate.

— Khalid Murat! strigă Arsenov alarmat, alergând după şeful său.

Vădit netulburat. Murat se îndrepta spre un zid scund de dărâmături, locul de unde începuseră focurile de armă. Aruncă o privire mormanelor de gunoi; pe unul dintre ele era un cadavru ca de ceară, cu pielea albă, care cu ceva timp în urmă fusese dezbrăcat de haine. Chiar şi de la distanţă, duhoarea putreziciunii îl lovi ca o secure. Arsenov îl prinse din urmă şi scoase arma.

Când Murat ajunse lângă zid, oamenii lui erau în ambele părţi, cu armele pregătite. Cerul mohorât şi metalic se întunecă şi mai mult şi începu să ningă. Un praf uşor acoperi repede cizmele lui Murat şi se aşeză ca o pânză în barba sa încâlcită.

— Locotenent Gochiyayev, i-ai găsit pe atacatori?

— Da, domnule.

— Allah m-a călăuzit în toate; mă călăuzeşte şi acum. Să-i vedem.

— E numai unul, răspunse Gochiyayev.

— Unul? urlă Arsenov. Cine? Ştia că suntem ceceni?

— Sunteţi ceceni? se auzi o voce subţire. De după perete se ivi, cu faţa palidă, un băiat care nu părea să aibă mai mult de zece ani. Purta o căciulă murdară de lână, un pulover jerpelit

peste câteva cămăşi subţiri din stofa cadrilată, pantaloni pătaţi şi o pereche de cizme de cauciuc crăpate, prea mari pentru picioarele lui, pe care le luase probabil de la un mort. Deşi doar un copil, avea ochii unui adult; priveau totul cu un amestec de spaimă şi neîncredere. Stătea acolo, protejând scheletul unei rachete ruseşti neexplodate, pe care o furase pentru bani de pâine, cel mai probabil singurul lucru care-i separa familia de moartea prin înfometare. Avea o armă în mâna stângă; cea dreaptă i se termina la încheietură. Murat privi imediat în altă parte, dar Arsenov continuă să îl fixeze.

— O mină de teren, spuse băiatul cu un prozaism care-ţi rupea inima. Lăsată de gunoaiele ruseşti.

— Allah fie lăudat! Ce soldăţel mic! exclamă Murat, îndreptându-şi zâmbetul ameţitor şi dezarmant spre băiat. Era zâmbetul care atrăsese poporul spre el asemenea unui magnet. Vino, vino! îl chemă cu un gest, apoi ridică palmele goale. Aşa cum vezi, suntem ceceni, ca şi tine.

— Dacă sunteţi ca mine, zise băiatul, de ce mergeţi cu maşini blindate ruseşti?

— Ce mod mai bun să te ascunzi de lupul rus, ei? Murat privi saşiu şi râse când văzu că băiatul purta un Gyurza. Tu ai o armă a forţelor speciale ruseşti. Asemenea vitejie trebuie răsplătită, nu?

Murat îngenunche lângă băiat şi îl întrebă cum îl cheamă. După ce băiatul îi răspunse, continuă:

— Aznor, ştii cine sunt eu? Sunt Khalid Murat şi, la fel ca şi tine, vreau să scap de jugul rusesc. Împreună putem face asta, da?

— Nu am vrut să trag în fraţii ceceni, declară Aznor. Cu braţul mutilat, arătă înspre convoi. Credeam că e o *zachistka.* Se referea la monstruoasele operaţiuni de curăţare săvârşite de soldaţii ruşi care căutau suspecţi rebeli. Mai mult de doisprezece mii de ceceni fuseseră ucişi în timpul *zachistkelor,* două mii dispăruseră pur şi simplu, nenumăraţi alţii fuseseră răniţi, torturaţi, mutilaţi, iar femeile violate. Ruşii mi-au ucis tatăl, unchii. Dacă eraţi ruşi, vă omoram pe toţi. Pe faţă îi trecu un spasm de furie şi de frustrare.

— Te cred, spuse Murat solemn. Scoase câteva bancnote din buzunar. Băiatul trebui să-şi pună arma la cingătoare pentru a le lua cu mâna care îi rămăsese. Aplecându-se spre el, Murat îi spuse în şoaptă: Acum ascultă-mă – îţi voi spune de unde să îţi

mai cumperi muniţie pentru Gyurza, ca să fii pregătit când are loc următoarea *zachistka.*

— Mulţumesc. Faţa lui Aznor se deschise într-un zâmbet.

Khalid Murat îi şopti câteva cuvinte, apoi se dădu înapoi şi ciufuli părul băiatului.

— Allah fie cu tine, soldăţelule, în tot ce faci.

Liderul cecen şi secundul său îl priviră pe băiat căţărându-se înapoi printre ruine, cu bucăţi dintr-o rachetă rusească neexplodată sub braţ. Apoi se întoarseră la transportor. Cu un mârâit de dezgust, Hasan trânti uşa blindată izolându-se de lumea exterioară, lumea lui Aznor.

— Nu te deranjează să trimiţi un copil la moarte?

Murat abia dacă îl privi. Zăpada din barbă i se topise în picături tremurânde, făcându-l să pară în ochii lui Arsenov mai mult un imam decât un comandant militar.

— I-am dat acestui *copil* – care trebuie să-şi hrănească, îmbrace şi, mai cu seamă, să-şi *protejeze* restul familiei de parcă ar fi adult – i-am dat speranţă, un obiectiv concret. Pe scurt, i-am dat un *motiv să trăiască.*

Amărăciunea îl făcuse pe Arsenov să arate cenuşiu şi palid la faţă; ochii lui aveau o privire otrăvitoare.

— Gloanţele ruseşti o să-l facă praf.

— Asta crezi tu cu adevărat, Hasan? Că Aznor e prost sau, mai rău, neglijent?

— Nu e decât un copil.

— Când sămânţa e plantată, vlăstarele vor răsări chiar şi din cel mai neprimitor pământ. Întotdeauna a fost aşa, Hasan. Credinţa şi curajul unui om cresc şi se răspândesc inevitabil şi curând acel om se transformă în zece, douăzeci, o sută, o mie!

— Şi în tot timpul ăsta oamenii noştri sunt ucişi, violaţi, bătuţi, înfometaţi şi ţinuţi în ţarc ca vitele. Nu e destul, Khalid. Nici pe departe!

— Nerăbdarea tinereţii nu te-a părăsit, Hasan, zise el şi-l apucă de umărul celălalt. Ei, nu ar trebui să fiu surprins, nu?

Arsenov, înţelegând mila din ochii lui Murat, îşi încleştă fălcile şi-şi întoarse faţa. Rafalele de zăpadă creau diavoli ai vântului de-a lungul străzii, rotindu-se ca dervişii ceceni în transă extatică. Murat luă acest lucru ca pe un indiciu al semnificaţiei a ceea ce tocmai făcuse, a ceea ce era pe cale să spună.

— Să crezi, spuse el pe un ton dur, sacramental, în Allah şi în acel băiat curajos.

Zece minute mai târziu, convoiul oprea în faţa Spitalului Numărul Nouă. Arsenov îşi privi ceasul de la mână.

— E aproape timpul, spuse el. Amândoi călătoreau cu acelaşi vehicul, contrar precauţiilor de securitate standard, datorită importanţei apelului pe care erau pe cale să îl primească.

Murat se aplecă, apăsă un buton şi bariera de izolare fonică se ridică la loc, separându-i de şofer şi de cei patru bodyguarzi care stăteau în faţă. Bine antrenaţi, ei priveau drept înainte prin parbrizul blindat.

— Spune-mi, Khalid, pentru că e momentul adevărului, ce rezerve ai?

Murat ridică din sprâncenele zbârlite, mimând o neînţelegere pe care Arsenov o crezu aproape transparentă.

— Rezerve?

— Tu nu vrei ce e al nostru de drept, Khalid, ce spune Allah că ar trebui să avem?

— Îţi curge sânge fierbinte în vene, prietene. Ştiu asta prea bine. Am luptat alături de multe ori – am ucis împreună şi ne datorăm chiar vieţile, nu? Acum, ascultă-mă. Eu sângerez pentru poporul nostru. Suferinţa lor mă umple de o furie pe care abia o pot controla. Ştii asta mai bine, poate, decât oricine. Dar istoria ne învaţă că ar trebui să ne temem de ceea ce ne dorim cel mai mult. Consecinţele a ceea ce se propune…

— Ceea ce am plănuit!

— Da, am plănuit, spuse Khalid Murat. Dar consecinţele trebuie luate în calcul.

— Precauţie, spuse Arsenov cu amărăciune. Întotdeauna precauţie.

— Prietene. Khalid Murat zâmbi apucându-l de umăr. Nu vreau să fiu înşelat. Inamicul luat pe nepregătite este cel mai uşor de distrus. Trebuie să înveţi să faci o virtute din răbdare.

— Răbdare! scuipă Arsenov. Băiatului de acolo nu i-ai spus să aibă răbdare. I-ai dat bani, i-ai spus de unde să ia muniţii. L-ai pornit împotriva ruşilor. Fiecare zi de întârziere a noastră e o altă zi în care băiatul ăla şi alte mii ca el riscă să fie ucişi. Alegerea noastră de aici va decide chiar viitorul Ceceniei.

Murat îşi apăsă degetele pe ochi, frecând cu o mişcare circulară.

— Sunt şi alte căi, Hasan. *Întotdeauna* sunt alte căi. Poate ar trebui să ne gândim…

— Nu avem *timp.* Anunţul a fost făcut, data este stabilită.

Şeicul are dreptate.

— Şeicul, da. Khalid Murat clătină din cap. Întotdeauna Şeicul.

În acel moment, se auzi sunând telefonul din maşină. Khalid Murat îşi privi tovarăşul de încredere şi apăsă cu calm pe microfon.

— Da, Şeicule, spuse el cu deferenţă. Eu şi Hasan suntem aici. Aşteptăm instrucţiunile tale.

Mult deasupra străzii pe care staţiona convoiul, o siluetă stătea ghemuită pe un acoperiş plat, cu umerii deasupra parapetului scund. Lângă parapet era aşezată o puşcă cu lunetă finlandeză Sako TRG-41, una dintre multele pe care le modificase cu mâna lui. Patul ei din aluminiu şi poliuretan o făcea pe cât de uşoară, pe atât de mortal de precisă. Individul purta uniforma de camuflaj a armatei ruse, care nu părea nelalocul ei dată fiind castitatea asiatică a trăsăturilor lui fine. Peste uniformă purta un echipament uşor din Kevlar de care atârna un laţ de metal. În palma dreaptă avea o mică cutie neagră, nu mai mare decât un pachet de ţigări. Era un dispozitiv *wireless* cu două butoane. Era dominat de o linişte, un fel de aură care îi intimida pe majoritatea oamenilor. Era ca şi cum ar fi înţeles tăcerea, ar fi putut să o adune în jurul lui, să o manipuleze, să o declanşeze ca pe o armă.

Lumea întreagă creştea în ochii lui negri, iar strada, clădirile pe care le privea acum nu erau decât o scenă. Numără soldaţii ceceni, pe măsură ce aceştia ieşeau din vehiculele de pază. Erau optsprezece: şoferii erau încă la volan şi în vehiculul central se aflau încă gărzile şi cei doi şefi.

În timp ce rebelii intrau pe uşa principală a spitalului pentru a asigura perimetrul, el apăsă pe butonul de sus al telecomenzii şi declanşă încărcăturile de C4, prăbuşind intrarea spitalului. Şocul zgudui strada, clătinând vehiculele grele pe amortizoarele enorme. Rebelii prinşi direct în explozie fură fie făcuţi bucăţi, fie prinşi sub dărâmături, dar el ştia că măcar câţiva dintre rebeli s-ar fi putut să fie destul de departe în interiorul holului spitalului pentru a fi supravieţuit, o posibilitate pe care o luase în calcul în planul său.

Când sunetul primei explozii nu se stinsese şi praful încă mai plutea în aer, silueta privi la dispozitivul pe care-l avea în mână şi apăsă butonul de jos. Strada din faţa şi din spatele convoiului sări în aer într-o explozie asurzitoare, distrugând asfaltul.

Acum, exact în momentul în care bărbaţii de jos încercau să facă faţă măcelului pe care îl provocase printre ei, asasinul ridică puşca Sako, mişcându-se cu o precizie metodică, fără grabă. Carabina era încărcată cu gloanţe speciale fără fragmentare, de cel mai mic calibru pe care îl suporta arma. Prin telemetrul cu infraroşu, văzu trei rebeli care reuşiseră să scape de explozii doar cu răni uşoare. Alergau spre vehiculul din mijloc, urlând la ocupanţi să iasă înainte ca acesta să fie distrus de o altă explozie, îi privi deschizând uşile din dreapta, lăsându-i să iasă pe Arsenov şi pe un bodyguard. Astfel, în maşină mai rămăsese şoferul cu trei bodyguarzi şi cu Khalid Murat. Silueta ţinti capul lui Arsenov, în timp ce acesta se întorcea. Prin cătare văzu expresia de comandă de pe faţa lui. Apoi mişcă ţeava lent, cu pricepere, de data asta ţintind coapsa cecenului. Silueta trase o dată şi Arsenov îşi apucă piciorul stâng, prăbuşindu-se şi urlând. Unul dintre bodyguarzi alergă spre el, târându-l la adăpost. Ceilalţi doi, dându-şi repede seama de unde venise împuşcătura, traversară în fugă strada, intrând în clădirea de pe acoperişul căreia se trăsese.

Când apărură alţi trei rebeli, ieşind în fugă dintr-o laterală a spitalului, asasinul îşi coborî arma. Acum privea cum vehiculul în care se afla Khalid Murat zvâcnea în marşarier. În spate şi sub el, auzea rebelii gonind în sus pe scările ce duceau la trapa acoperişului, încă fără grabă, îşi potrivi ţinte din titan şi corindon[1] la cizme. Apoi ridică un arc din material compozit şi înfipse o săgeată cu un fir într-un stâlp de iluminat aflat chiar în spatele vehiculului din mijloc, trăgând de fir să se asigure că este bine întins. Auzi voci care strigau. Rebelii ajunseseră la etajul de sub el.

Acum vehiculul se afla cu faţa spre el, şoferul încercând să ocolească bucăţile uriaşe de beton, granit şi macadam care erupseseră în explozie. Asasinul vedea scânteierea blândă a celor două panouri de sticlă din care era făcut parbrizul. Era singura problemă pe care ruşii încă mai trebuiau să o rezolve: Blindarea sticlei făcea ca panourile să fie atât de grele, încât erau necesare două pentru parbriz. Singurul punct vulnerabil al transportorului de personal era fâşia de metal dintre panouri.

Scoase laţul de metal ataşat la echipament şi se prinse de firul întins. În spate, îi auzi pe rebeli năvălind pe uşă, intrând pe

[1] Mineral clasat ca duritate pe locul doi după diamant, pe scena Mohs (n. red.).

acoperiş la treizeci de metri de el. Văzându-l pe asasin, se răsuciră şi începură să tragă alergând, declanşând o sârmă capcană. Imediat, fură înghiţiţi de o detunătură groaznică a ultimului pachet de C4 pe care asasinul îl plantase cu o noapte înainte.

Fără să se întoarcă să vadă carnagiul din spatele lui, asasinul încercă firul şi apoi se lansă de pe acoperiş. Alunecă în jos pe linie, ridicând picioarele astfel încât ţintele să fie îndreptate spre separatorul parbrizului. Acum, totul depindea de viteza şi unghiul cu care avea să lovească separatorul dintre panourile blindate ale parbrizului. Dacă greşea doar cu o fracţiune, separatorul avea să reziste şi avea mari şanse să-şi rupă piciorul.

Forţa impactului îi urcă în picioare, zdruncinându-i coloana vertebrală în momentul în care ţintele de titan şi corindon de pe cizme sfărâmară separatorul ca pe o cutie de tinichea, panourile de sticlă prăbuşindu-se înăuntru fără suport. Căzu prin parbriz în interiorul vehiculului, luând cu el mare parte din sticlă. O bucată îl lovi pe şofer în gât, pe jumătate retezându-i capul. Asasinul se răsuci spre stânga. Bodyguardul! De pe locul din faţă era plin de sângele şoferului. Tocmai se întindea după armă, când asasinul îi prinse capul între mâinile sale puternice şi îi rupse gâtul înainte de a apuca măcar să tragă un foc.

Ceilalţi doi bodyguarzi de pe strapontina din spatele şoferului traseră cu furie în asasin, care-l împinse pe bodyguardul cu gâtul rupt astfel încât corpul lui să absoarbă împuşcăturile. Din spatele acestei protecţii improvizate, trase cu arma bodyguardului, precis, câte un glonţ în fruntea fiecărui bărbat.

Rămânea numai Khalid Murat. Liderul cecen, cu faţa toată o mască de ură, deschisese uşa cu o lovitură de picior şi îşi striga oamenii. Asasinul se aruncă asupra lui Murat, zguduindu-l pe bărbatul uriaş de parcă ar fi fost un şobolan de apă; fălcile lui Murat se repeziră spre el, aproape smulgându-i o ureche. Cu calm, metodic, aproape cu bucurie, îl apucă pe Murat de gât şi, privindu-l în ochi, îşi înfipse degetul mare în cartilajul cricoid din laringele inferior al liderului cecen. Gâtul lui Murat fu imediat inundat de sânge, înecându-l, secându-l de putere. Braţele lui se zbăteau, lovind cu mâinile în faţa şi capul asasinului, fără efect însă. Murat se îneca în propriul sânge. Plămânii i se umplură şi respiraţia îi deveni hârşâită, groasă. Vomită sânge şi ochii i se rostogoliră în orbite.

Lăsând să cadă corpul acum moale, asasinul trecu înapoi pe

locul din faţă, aruncând pe uşă cadavrul şoferului. Băgă vehiculul în viteză şi apăsă pe acceleraţie înainte ca rebelii rămaşi să poată reacţiona. Vehiculul zvâcni înainte ca un cal de curse din poartă, se repezi peste dărâmături şi pietriş, apoi se făcu nevăzut, plonjând în groapa pe care explozibilii o săpaseră în stradă.

Sub pământ, asasinul dădu înapoi, gonind prin spaţiul strâmt al unei scurgeri lărgite de ruşi, care intenţionaseră să o folosească pentru asalturi clandestine asupra punctelor de rezistenţă ale rebelilor. Aripile de metal care se frecau din când în când de pereţii încovoiaţi din beton scoteau scântei. Dar, cu toate acestea, era în siguranţă. Planul lui se încheiase aşa cum începuse: cu o precizie de ceasornic.

După miezul nopţii, norii nocivi se risipiră, dezvăluind în sfârşit luna. Atmosfera împovărată de dărâmături îi dădea o strălucire roşiatică, lumina ei scânteietoare fiind din când în când întreruptă de focurile încă arzânde.

Doi bărbaţi stăteau în mijlocul unui pod de oţel. Sub ei, rămăşiţele carbonizate ale unui război fără sfârşit se reflectau în luciul apei murdare.

— S-a făcut, spuse primul bărbat. Khalid Murat a fost ucis într-un mod care va provoca maximum de impact.

— Nu mă aştept la mai puţin, Khan, spuse al doilea bărbat. Îţi datorezi reputaţia neştirbită sarcinilor pe care ţi le-am încredinţat eu. Era mai înalt decât asasinul cu zece centimetri, cu umerii largi, cu picioare lungi. Singurul lucru care-i deteriora imaginea era pielea cu aspect ciudat şi complet lipsită de păr de pe partea stângă a feţei şi gâtului. Avea charisma unui lider înnăscut, un om cu care nu era bine să te joci. În mod clar era la el acasă în marile săli ale puterii, în forumurile publice sau pe aleile ascunse.

Khan încă se mai încălzea la expresia din ochii lui Murat în timp ce acesta murea. Ultima privire era diferită la fiecare om. Khan învăţase că nu exista o trăsătură comună, pentru că viaţa fiecărui om era unică şi, deşi toţi oamenii păcătuiau, degradarea provocată de acele păcate diferea de la unul la altul, asemenea structurii unui fulg de nea care nu se repetă niciodată. La Murat, ce fusese? Nu frică. Uimire, da, furie, cu siguranţă, dar ceva în plus, mai adânc – supărare pentru că lăsa neterminată munca de o viaţă. Analiza ultimei priviri era întotdeauna incompletă, se gândea Khan. Voia să ştie dacă era şi trădare acolo. Ştiuse Murat

cine ordonase asasinatul?

Îl privi pe Stepan Spalko, care ţinea în mână un plic plin cu bani.

— Onorariul tău, spuse Spalko. Plus un bonus.

— Bonus? Subiectul banilor îl aduse pe Khan complet la realitatea imediată. Nu s-a spus nimic despre un bonus.

Spalko ridică din umeri. Lumina roşcată a lunii îi tăcea obrazul şi gâtul să strălucească la fel ca o pată de sânge.

— Khalid Murat a fost a douăzeci şi cincea ta misiune. Numeşte-l cadou de aniversare, dacă vrei.

— Sunteţi foarte generos, domnule Spalko. Khan ascunse plicul fără să se uite înăuntru. Dacă ar fi făcut altfel, ar fi dat dovadă de proastă creştere.

— Te-am rugat să îmi spui Stepan. Eu îţi spun Khan.

— E altceva.

— Cum aşa?

Khan stătea complet nemişcat, simţind cum îl învăluia tăcerea. Se aduna în el, făcându-l să pară mai înalt, mai solid.

— Nu trebuie să-ţi dau socoteală dumitale, domnule Spalko.

— Hai, hai, spuse Spalko cu un gest împăciuitor. Nu suntem deloc străini. Avem secrete de cea mai intimă natură.

Tăcerea creştea. Undeva, la periferia Groznîiului, o explozie lumină noaptea, iar zgomotul focurilor de arme de calibru mic ajunse la ei ca un foc de artificii pentru copii.

La distanţă, Khan vorbi.

— În junglă am învăţat două lecţii mortale. Prima a fost să am încredere numai şi numai în mine. A doua a fost să observ cele mai mici detalii ale civilizaţiei, pentru că a-ţi şti locul în lume e singurul lucru care stă între tine şi anarhia junglei.

Spalko îl privi mult timp. Strălucirea spasmodică a luptei se putea citi în ochii lui Khan, dându-i un aspect sălbatic. Spalko şi-l imagină singur în junglă, pradă tuturor lipsurilor şi pradă lăcomiei şi dorinţei turbate de sânge. Jungla din Asia de Sud-Est era o lume în sine. O zonă barbară, infectă, cu propriile ei legi ciudate. Faptul că acest Khan nu numai că supravieţui se acolo, dar se împlinise, era, cel puţin în mintea lui Spalko, misterul esenţial care îl înconjura.

— Mi-ar plăcea să cred că relaţia dintre noi este mai mult decât una dintre un om de afaceri şi client.

Khan clătină din cap.

— Moartea are un miros deosebit. Îl simt la tine.

— Şi eu la tine. Un zâmbet furiş străbătu chipul lui Spalko. Deci eşti de acord, există ceva special între noi doi.

— Suntem oamenii secretelor, zise Khan, nu-i aşa?

— O venerare a morţii; înţelegem puterea ei. Spalko încuviinţă din cap. Am ceea ce ai cerut. Îi întinse un dosar negru.

Khan privi în ochii lui Spalko timp de o secundă. Natura lui pătrunzătoare prinsese un anumit ton de condescendenţă pe care îl găsea de neiertat. Aşa cum învăţase să facă cu mult timp în urmă, zâmbi în faţa jignirii, ascunzându-şi furia sub o mască impenetrabilă. O altă lecţie pe care o învăţase în junglă: a acţiona pe moment, sub imboldul furiei, ducea adesea la o greşeală ce nu mai putea fi reparată; a aştepta cu răbdare să se potolească furia era locul în care se năştea orice răzbunare încununată de succes. Luând dosarul, îşi făcu de lucru deschizându-l. Înăuntru găsi o singură foaie subţire cu trei paragrafe dactilografiate mărunt şi o fotografie cu faţa frumoasă a unui bărbat. Sub fotografie era un nume: David Webb.

— Asta-i tot?

— Selectate din multe surse. Toate informaţiile pe care le poate avea cineva despre el. Spalko vorbea aşa de calm, încât Khan fu sigur că repetase replica înainte.

— Dar el e omul.

Spalko încuviinţă din cap.

— Nu încape nici o îndoială?

— Absolut nici una.

Judecând după strălucirea crescândă, lupta se intensificase. Se auzeau mortiere, aducându-şi ploaia lor de foc. Deasupra lor, luna părea de un roşu mai aprins.

Khan miji ochii şi mâna lui dreaptă se strânse încet într-un pumn încleştat de ură.

— Nu am găsit niciodată vreo urmă a lui. Aş fi crezut că e mort.

— Într-un fel, spuse Spalko, este.

Îl privea pe Khan traversând podul. Scoase o ţigară şi o aprinse, trăgând fumul adânc în plămâni, expirând încet. Când Khan nu se mai văzu, Spalko scoase un telefon mobil şi formă un număr internaţional. Răspunse o voce, iar Spalko spuse:

— Are dosarul. Totul e pregătit?

— Da, domnule.

— Bun. La miezul nopţii, ora voastră locală, începeţi operaţiunea.

PARTEA ÎNTÂI

1

David Webb, profesor de lingvistică la Georgetown University, era îngropat într-un teanc de lucrări de semestru necorectate. Se grăbea pe coridoarele laterale mucegăite ale uriaşei Healy Hall, îndreptându-se spre biroul şefului catedrei, Theodore Barton şi era în întârziere, motiv pentru care alesese această scurtătură pe care o descoperise de mult, folosind treceri înguste şi slab luminate pe care puţini studenţi le cunoşteau sau voiau să le folosească.

Viaţa lui cunoştea un flux şi un reflux blânde, în strânsă legătură cu obiceiurile universităţii. Anul lui se definea în termenii semestrelor de la Georgetown. Iarna aspră cu care începeau lăsa cu greu locul unei primăveri trecătoare şi se sfârşeau cu căldura şi umiditatea ultimei săptămâni a celui de-al doilea semestru. O parte din el lupta împotriva liniştii, acea parte care se gândea la fosta lui viaţă în serviciul secret al guvernului S.U.A., partea care îl păstra prieten cu fostul lui intermediar, Alexander Conklin.

Era gata să treacă de un colţ, când auzi nişte voci dure şi răstite şi un râs în bătaie de joc şi văzu umbre prevestitoare de rău jucând pe perete.

— Nenorocitule, o să-ţi scoatem limba din gât!

Bourne lăsă să-i cadă teancul de lucrări din mână şi ocoli colţul în fugă. În acest timp, văzu trei tineri de culoare, cu haine până la glezne, adunaţi într-un semicerc ameninţător în jurul unui asiatic, prins în capcană lângă perete. Aveau un fel de a sta în picioare, cu genunchii uşor îndoiţi, cu membrele superioare depărtate şi legănându-se uşor, ceea ce făcea ca întregul lor trup să semene cu nişte arme primitive şi urâte, armate şi gata să tragă. De la început îşi dădu seama că prada lor era Rongsey Siv, unul dintre studenţii lui preferaţi.

— Nenorocitule, mârâi unul dintre ei, cu o expresie duşmănoasă pe faţa plină de dispreţ, noi venim aici şi adunăm

bunurile ca să le comercializăm apoi ca bling-bling[2].

— Niciodată nu ai destul bling-bling, zise altul cu un vultur tatuat pe obraz. Îşi răsuci un inel pătrat şi uriaş de aur, unul dintre multele pe care le purta pe degete. Ori nu ştii ce e bling-bling, gălbejitule?

— Da, gălbejitule, spuse cel încordat, holbând ochii. Nu arăţi de parcă ai şti *ceva.*

— Vrea să ne oprească, zise cel cu obrazul tatuat, aplecându-se spre Rongsey. Da, fraiere, ce o să faci, o să ne omori în *kung-fuckin-fu?*

Râseră hârâit, făcând gesturi teatrale spre Rongsey care se lipea şi mai mult de perete pe măsură ce ei se apropiau.

Al treilea negru musculos, masiv, scoase o bâtă de baseball din faldurile ample ale hainei sale lungi.

— Mda. Ridică mâinile, fraiere! O să-ţi spargem articulaţiile ca lumea, declară el, lovindu-şi palma cu bâta. Vrei toate odată sau pe rând?

— *Yo,* strigă cel încordat, nu poa' să aleagă. Scoase propria bâtă de baseball şi se apropie ameninţător de Rongsey.

În timp ce băiatul supărat îşi pregătea bâta, Webb ajunse la ei. Se apropiase pe nesimţite. Iar ei erau aşa de concentraţi cu privire la răul pe care urmau să îl facă, încât nu-şi dădură seama că e acolo până când ajunse în dreptul lor.

Apucă în mână bâta băiatului, în timp ce aceasta se îndrepta spre capul lui Rongsey. Obrazul tatuat, la dreapta lui Webb, înjură groaznic, îşi şi porni pumnul, cu încheieturile lucind de inele ascuţite, spre coastele lui Webb.

În acea secundă, din locul întunecat şi ascuns al minţii lui Webb, individul Bourne preluă controlul asupra situaţiei. Webb devie cu bicepsul lovitura din partea băiatului cu obrazul tatuat, făcu un pas înainte şi izbi cu cotul în sternul acestuia, care căzu, cu mâinile la piept.

Al treilea golan, mai mare decât ceilalţi doi, înjură şi, aruncând bâta, scoase un briceag. Ţinti spre Webb care intră în raza de atac şi aplică o lovitură scurtă şi precisă în dreptul încheieturii atacatorului. Briceagul căzu pe podea, rostogolindu-se. Webb îşi trecu piciorul stâng pe sub glezna celuilalt şi-l ridică. Golanul căzu pe spate, se întoarse şi fugi târându-se.

---

[2] Expresie argotică din cultura hip-hop care se referă la accesoriile strălucitoare pe care trebuie să le poarte cineva ca semn al personalităţii sale (n. red.).

Bourne smulse bâta de baseball din mâna golanului încordat.

— Five, mormăi golanul. Pupilele îi erau dilatate, nu se putea concentra din cauza vreunui drog pe care îl luase. Scoase o armă – una ieftină – şi o îndreptă spre Webb.

Cu o precizie mortală, Webb răsuci bâta, izbindu-l pe golan între ochi. Acesta se împletici înapoi, urlând şi arma îi zbură din mână.

Alertaţi de zgomotul luptei, doi agenţi de pază ai campusului apărură în fugă de după colţ. Trecură pe lângă Webb. Alergând după atacatorii care fugeau fără să se uite înapoi, doi dintre ei ajutându-l pe cel rănit. Aceştia se năpustiră pe uşa din spate a clădirii, afară, în soarele strălucitor al după-amiezii, urmăriţi îndeaproape de agenţi.

În ciuda intervenţiei paznicilor, Webb simţea în tot corpul dorinţa lui Bourne de a-i urmări pe nenorociţi. Cât de repede se trezise din somnul lui letargic, cât de uşor preluase controlul asupra lui! Se întâmpla pentru că îşi dorea asta? Webb respiră adânc, îşi recăpătă oarecum autocontrolul şi se întoarse către Rongsey Siv.

— Domnule profesor Webb! Rongsey încerca să-şi dreagă vocea. Nu ştiu… Părea complet depăşit. Ochii lui mari şi negri erau holbaţi în spatele lentilelor de la ochelari. Expresia lui era, ca de obicei, impasibilă, dar în ochii aceia Webb vedea toată frica din lume.

— E în regulă acum. Webb îl luă pe Rongsey pe după umeri. Ca întotdeauna, prin reţinerea lui profesorală, se simţea afecţiunea pentru refugiatul cambodgian. Nu se putea abţine. Rongsey trecuse prin necazuri mari – pierzându-şi aproape toată familia în război. Rongsey şi Webb fuseseră în aceeaşi junglă din Asia de Sud-Est şi, oricât ar fi încercat, Webb nu se putea desprinde complet din hăţişul acelei lumi încinse şi umede. Asemenea unei febre recurente, aceasta nu-l părăsea niciodată cu adevărat. Simţi un fior de recunoaştere, ca un vis în stare de trezie.

— *Loak soksapbaee chea tay?* Cum te simţi? spuse el în khmeră.

— Mă simt bine, domnule profesor, răspunse Rongsey în aceeaşi limbă. Dar nu… adică, cum aţi…?

— Ce-ar fi să ieşim? sugeră Webb. Acum chiar întârziase la şedinţa lui Barton, dar puţin îi păsa. Culese de pe jos briceagul şi arma. În timp ce verifica mecanismul de tragere, piedica se

rupse. Aruncă la un coş de gunoi arma nefolositoare, dar păstră briceagul.

După colţ, Rongsey îl ajută cu lucrările de semestru împrăştiate pe jos. Apoi străbătură în tăcere coridoarele ce deveneau tot mai aglomerate pe măsură ce se apropiau de partea din faţă a clădirii. Webb recunoştea natura specială a acestei tăceri, greutatea densă a timpului ce revine la normal după un incident violent trăit împreună. Era ceva din război, o consecinţă a junglei; ciudat şi neliniştitor, să se întâmple în acest campus metropolitan care fremăta de viaţă.

Ieşind de pe coridor, se alăturară şuvoiului de studenţi care intrau pe uşile din faţă de la Healy Hall. Chiar acolo, în centrul podelei, lucea stema venerată a Georgetown University. Marea majoritate a studenţilor o ocoleau, pentru că o legendă a universităţii susţinea că dacă păşeai pe ea, nu vei absolvi niciodată. Rongsey era unul dintre studenţii care acordau o mare veneraţie stemei, dar Webb călcă peste ea fără nici un fel de nelinişte.

Afară, se pomeniră în lumina orbitoare a soarelui de primăvară, având în faţă copacii şi Old Quadrangle, respirând aerul cu mireasma lui de muguri înfloriţi. În spatele lor se ridica silueta estompată a Healy Hall cu faţada ei impozantă de cărămidă roşie, în stil georgian, cu ferestrele cu lucarne de secol nouăsprezece, cu acoperişul plat şi turnul cu ceas de şaizeci de metri din centru.

Cambodgianul se întoarse spre Webb:

— Mulţumesc, domnule profesor. Dacă nu veneaţi…

— Rongsey, spuse Webb blând, vrei să vorbim despre asta?

Ochii studentului erau negri, impenetrabili.

— Ce e de spus?

— Cred că asta depinde de tine.

— O să fie bine, domnule profesor, ridică el din umeri. Nu e prima dată când sunt înjurat.

Webb îl privi pe Rongsey o clipă şi, brusc, îl cuprinse o emoţie care îl făcu să-l usture ochii. Voia să îl ia în braţe pe băiat, să îl ţină aproape de el, să-i promită că niciodată nu i se va mai întâmpla ceva rău. Dar ştia că pregătirea budistă a lui Rongsey nu îi va permite să accepte acel gest. Cine putea spune ce se petrecea dincolo de acel exterior care semăna cu o fortăreaţă? Webb văzuse mulţi alţii ca Rongsey, obligaţi de exigenţele războiului şi ale urii culturale să asiste la moartea, la colapsul

unei civilizaţii, la acel tip de tragedii pe care majoritatea americanilor nu le puteau înţelege. Se simţea puternic înrudit cu Rongsey, o legătură emoţională care era învăluită într-o tristeţe uriaşă, recunoaşterea rănii dinlăuntrul lui ce nu se putea vindeca.

Toate aceste emoţii stăteau între ei, poate percepute în tăcere, dar nicicum declarate. Cu un zâmbet reţinut, aproape trist, Rongsey îi mulţumi din nou formal lui Webb şi îşi luară rămas-bun.

Webb stătea singur printre studenţii şi profesorii care se grăbeau pe lângă el şi totuşi ştia că nu era singur cu adevărat. În ciuda eforturilor, personalitatea agresivă a lui Jason Bourne se afirmase încă o dată. Respira încet şi puternic, concentrându-se, folosind tehnicile mentale învăţate de la prietenul său psihiatru, Mo Panov, pentru a alunga identitatea lui Bourne. Mai întâi se concentră asupra mediului înconjurător, asupra culorilor albastru şi auriu ale după-amiezii de primăvară, asupra pietrei gri şi cărămizii roşii a clădirilor din jur, asupra mişcării studenţilor, a feţelor zâmbitoare ale fetelor şi a discuţiilor serioase ale profesorilor. Absorbi fiecare element în întregime, fixându-se în timp şi în spaţiu. Atunci şi numai atunci reuşi să îşi întoarcă gândurile spre interior.

Cu ani în urmă, lucrase pentru Ministerul de Externe în Phnom Penh. Fusese căsătorit atunci, nu cu Marie, actuala lui soţie, ci cu o femeie thailandeză pe care o chema Dao. Aveau doi copii, Joshua şi Alyssa şi locuiau într-o casă de pe malul râului. America se afla în război cu Vietnamul de Nord, dar războiul se întinsese până în Cambodgia. Într-o după-amiază, în timp ce el lucra şi familia lui înota în râu, un avion îi bombardase, ucigându-i.

Webb aproape că înnebunise de durere. În cele din urmă fugise de casa lui şi de Phnom Penh, ajunsese în Saigon şi era un om fără trecut şi fără viitor. Alex Conklin fusese cel care îl luase pe un David Webb bolnav de inimă, pe jumătate nebun, de pe străzile Saigonului şi îl transformase într-un agent secret de primă mână. Webb învăţase să ucidă, îşi exteriorizase ura de sine, îndreptându-şi furia împotriva altora. Când un membru al grupului lui Conklin – un pierde-vară cu apucături rele pe nume Jason Bourne – se dovedise a fi spion, Webb fusese cel care îl executase. Lui Webb ajunsese să îi fie silă de identitatea lui Bourne, dar adevărul era că, adesea, aceasta fusese scopul vieţii

lui. Jason Bourne îi salvase viaţa lui Webb de mai multe ori decât îşi putea aminti. Un gând amuzant, dacă nu ar fi fost aşa de real.

Mulţi ani mai târziu, când amândoi se întorseseră la Washington, Conklin îi dăduse o misiune pe termen lung. Devenise agent sub acoperire, luându-şi numele de Jason Bourne, un bărbat de mult mort şi uitat de toţi. Timp de trei ani, Webb *a fost* Bourne, s-a transformat într-un asasin internaţional cu mare reputaţie pentru a vâna un terorist greu de prins.

În Marsilia însă misiunea lui mersese extrem de prost. Fusese împuşcat, aruncat în apele întunecate ale Mediteranei, se crezuse că e mort. Avusese noroc pentru că fusese scos din apă de echipajul unei bărci de pescuit şi fusese vindecat de un doctor beţiv din portul în care fusese găsit. Singura problemă a fost că în şocul în care aproape murise îşi pierduse memoria. Ceea ce-i reveniseră încet erau amintirile lui Bourne. Doar mult mai târziu, cu ajutorul lui Marie, viitoarea lui soţie, ajunsese să-şi amintească adevărul, faptul că era David Webb. Dar în acel moment, personalitatea lui Jason Bourne era prea bine întipărită, prea puternică, prea vicleană pentru a mai muri.

Prin urmare, devenise două persoane: David Webb, profesor de lingvistică cu o nouă soţie şi, în cele din urmă, doi copii şi Jason Bourne, agentul antrenat de Alex Conklin pentru a deveni un spion formidabil. Ocazional, în situaţii de criză, Conklin apela la experienţa lui Bourne, iar Webb se prezenta la datorie fără tragere de inimă. Dar adevărul era că de foarte multe ori Webb avea extrem de puţin control asupra personalităţii lui Bourne. Ceea ce tocmai se întâmplase cu Rongsey şi cei trei golani de pe stradă era o dovadă suficientă. Bourne avea un fel de a ieşi la lumină care scăpa controlului lui Webb, în ciuda tuturor tratamentelor încercate cu doctorul Panov.

După ce-i privise pe David Webb şi pe studentul cambodgian vorbind în cealaltă parte a campusului universităţii, Khan se strecură într-o clădire aflată pe diagonala opusă faţă de Healy Hall şi urcă până la etajul trei. Khan era îmbrăcat la fel ca toţi ceilalţi studenţi. Arăta mai tânăr decât cei douăzeci şi şapte de ani ai lui şi nimeni nu-i arunca vreo privire ciudată. Purta pantaloni kaki şi o geacă din denim, peste care atârna un rucsac supradimensionat. Tenişii lui nu scoteau nici un zgomot în timp ce străbătea coridorul, trecând pe lângă sălile de curs. În ochii minţii avea o imagine clară a priveliştii la care tocmai asistase.

Calcula din nou unghiurile, ţinând cont de arborii seculari care-i puteau ascunde ţinta.

Se opri în faţa celei de-a şasea uşi, auzi vocea unui profesor dinăuntru. Discuţia despre etică îi aduse pe faţă un zâmbet ironic.

După experienţa lui – una mare şi variată – etica era la fel de moartă şi inutilă ca şi latina. Trecu la sala următoare, despre care ştia deja că e goală şi intră.

Într-o secundă, închise şi încuie uşa după el, traversă până la şirul de ferestre care dădeau spre curtea interioară, deschise una şi se puse pe treabă. Scoase din rucsac o puşcă cu lunetă SVD Dragunov de 7,62 mm cu pat rabatabil. Fixă pe ea cătarea optică şi o aşeză pe pervaz. Privind prin cătare, îl găsi pe David Webb, de acum stând singur de cealaltă parte a curţii, în faţa clădirii Healy Hall. Erau copaci chiar în stânga lui. Din când în când, dispărea din vizor din cauza vreunui student care trecea prin faţa lui. Khan inspiră adânc, expiră încet. Ţinti capul lui Webb.

Webb clătină din cap, îndepărtând efectele pe care amintirile le aveau asupra lui şi încercând să se concentreze asupra lucrurilor din imediata lui vecinătate. Frunzele foşneau încet de la un vânticel care le mişca abia vizibil, cu vârfurile aurite de lumina soarelui. Aproape de el, o fată cu cărţile la piept râdea la auzul unei glume.

O fereastră deschisă de undeva lăsa să se audă un acord de muzică pop. Webb, încă gândindu-se la toate lucrurile pe care voia să i le spună lui Rongsey, era gata să urce primele trepte ale intrării de la Healy Hall când un uşor „*pfu*!” îi sună în urechi. Reacţionând din instinct, se adăposti după tulpina unui copac.

Eşti atacat! îi striga vocea atât de cunoscută a lui Bourne, reapărând în mintea lui. *Mişcă-te acum!* Şi corpul lui Webb reacţionă, înaintând cu greu în timp ce alt glonţ, cu percuţia iniţială înăbuşită de un amortizor, scobi coaja copacului de lângă obrazul lui.

Un trăgător. Gândurile lui Bourne începură să inunde mintea lui Webb ca răspuns al organismului care era atacat.

Lumea obişnuită era în ochii lui Webb, dar lumea extraordinară care mergea în paralel cu ca, lumea lui Jason Bourne – secretă, rarefiată, privilegiată, mortală – îi ardea mintea asemenea napalmului[3]. În răstimpul unei bătăi de inimă fusese

[3] Substanţă cu aspect gelatinos, compusă din săruri de aluminiu, din

smuls din viaţa de zi cu zi a lui David Webb, separat de toate lucrurile şi de toţi oamenii dragi lui Webb. Chiar şi întâlnirea întâmplătoare cu Rongsey părea acum să facă parte dintr-o altă viaţă. Cu spatele, în afara ţintei lunetistului, pipăi copacul punând palma pe urma glonţului. Privi în sus. Jason Bourne fu acela care găsi traiectoria glonţului, identificând o fereastră de la etajul trei al unei clădiri aflate în diagonala curţii.

Peste tot, în jurul lui, studenţii de la Georgetown mergeau grăbiţi, se plimbau, argumentau şi schimbau opinii. Nu văzuseră nimic, desigur şi dacă, din întâmplare, auziseră sunetele acestea, nu le dăduseră nici o importanţă şi le uitaseră repede. Webb părăsi protecţia copacului, intrând repede într-un grup de studenţi. Se amestecă printre ei, grăbit, dar păstrând pe cât posibil ritmul lor de mers. Acum ei erau protecţia lui, ascunzându-l pe Webb de cătarea lunetistului.

I se părea că e numai pe jumătate conştient, un somnambul care vedea totuşi şi simţea totul cu o atenţie mărită. O componentă importantă a atenţiei sale era şi un soi de dispreţ pentru acei civili care populau lumea obişnuită, inclusiv David Webb.

După a doua împuşcătură, Khan se trăsese înapoi, confuz. Nu era o stare de lucruri cunoscută. Mintea îi lucra intens, evaluând ceea ce tocmai se întâmplase. În loc să intre în panică şi să alerge ca un animal speriat înapoi în Healy Hall, aşa cum anticipase Khan, Webb se mutase calm la adăpostul copacilor, ieşind din câmpul lui vizual. Acest lucru fusese destul de improbabil – şi complet nepotrivit pentru omul descris în dosarul lui Spalko iar apoi Webb folosise urma lăsată de al doilea glonţ în copac pentru a-şi face o părere despre traiectorie. Acum, folosind studenţii ca acoperire, se îndrepta chiar spre această clădire. Improbabil, dar ataca în loc să fugă.

Uşor enervat de întorsătura neaşteptată a lucrurilor, Khan dezmembra repede puşca şi o aşeză la locul ei. Webb ajunsese pe treptele clădirii. Avea să fie aici în câteva minute.

Bourne se desprinse de fluxul de pietoni şi se năpusti în clădire. Odată intrat, urcă scările sărind până la etajul trei. Coti la stânga. A şaptea uşă pe stânga; o sală de curs. Coridorul era plin

---

acizi graşi, care, în amestec cu benzina, serveşte la fabricarea bombelor incendiare (n. red.).

de zgomotul studenţilor veniţi aici din toată lumea – africani, asiatici, latino-americani, europeni. Fiecare chip, indiferent cât de superficial privit, se înregistra pe ecranul memoriei lui Jason Bourne.

Sporovăiala puţin zgomotoasă a studenţilor şi râsetele lor zglobii negau pericolul din împrejurimi. În timp ce se apropia de uşa sălii de curs, deschise lama briceagului confiscat mai devreme şi îşi încolăci degetul în jurul ei, astfel încât lama să iasă ca o ţeapă printre al doilea şi al treilea deget. Deschise uşa cu o mişcare lentă, se făcu ghem şi se rostogoli înăuntru, aterizând în spatele catedrei masive din stejar, la vreo trei metri de uşă. Mâna în care ţinea cuţitul era ridicată; era pregătit pentru orice.

Se ridică prudent. O sală de curs goală îi zâmbea dispreţuitor, plină doar de praf de cretă şi pete de lumină. Se ridică şi privi în jurul lui o secundă, cu nările dilatate de parcă ar fi putut să aspire aroma lunetistului şi să-i recompună imaginea din neant. Traversă sala până în dreptul ferestrelor. Una era deschisă, a patra din stânga. Se aşează în cadrul ei privind locul dintre copaci unde stătuse chiar el cu puţin timp în urmă, vorbind cu Rongsey. Aici stătuse lunetistul. Bourne şi-l imagina sprijinind ţeava puştii de pervaz, privind cu un ochi prin cătarea puternică, cercetând partea opusă a curţii. Jocul de lumini şi umbre, studenţii care traversau, o izbucnire bruscă în râs sau schimburi de cuvinte. Cu degetul pe trăgaci, trăgând lent. *Pfu! Pfu!* O împuşcătură, două.

Bourne studie cadrul ferestrei. Privind în jur, se apropie de tija metalică care urma linia peretelui acoperit de table de scris şi adună o mână de praf de cretă. Revenind la fereastră, suflă încet praful de cretă de pe degete pe suprafaţa plată a pervazului. Nu apăru nici măcar o amprentă. Fusese curăţat. Îngenunche, uitându-se la peretele de sub fereastră şi la podeaua de sub picioarele lui. Nu găsi nimic – nici un chiştoc incriminator, nici un fir de păr, nici un cartuş. Asasinul acesta meticulos dispăruse într-un mod la fel de ordonat cum şi apăruse. Inima îi bătea nebuneşte, mintea îi lucra la capacitate maximă. Cine ar încerca să-l ucidă? Sigur, nu era nimeni din viaţa lui de acum. Cel mai rău lucru din ea era cearta de săptămâna trecută cu Bob Drake, şeful Departamentului de Etică, a cărui predilecţie de a vorbi despre domeniul lui era atât legendară, cât şi deranjantă. Nu, ameninţarea asta venea din lumea lui Jason Bourne. Fără îndoială erau mulţi candidaţi din trecutul lui, dar câţi dintre ei

puteau să refacă drumul de la David Webb la Jason Bourne? Asta era întrebarea care-l îngrijora cu adevărat. Deşi o parte din el voia să se ducă acasă, să vorbească despre asta cu Marie, ştia că singura persoană care avea suficiente cunoştinţe despre umbra lui Bourne pentru a-l putea ajuta era Alex Conklin, omul care, asemenea unui vrăjitor, îl crease pe Bourne din nimic.

Traversă sala spre telefonul din perete, ridică receptorul şi tastă codul de acces al corpului profesoral. Când prinse o linie externă, formă numărul privat al lui Alex Conklin. Conklin, acum pe jumătate retras din CIA, trebuia să fie acasă. Bourne primi un semnal de ocupat.

Fie aştepta aici ca Alex să închidă telefonul – ceea ce, cunoscându-l pe Alex, putea însemna o jumătate de oră sau mai mult – fie se ducea acasă la el cu maşina. Fereastra deschisă parcă-şi bătea joc de el. Ea ştia mai multe decât el despre ceea ce se întâmplase.

Părăsi sala de curs, îndreptându-se spre scări. Îi scana pe cei din jurul lui fără să se gândească, căutând pe cineva pe lângă care trecuse în drum spre sală.

Traversând grăbit campusul, ajunse curând în parcare. Era gata să intre în maşină, când se răzgândi. Inspectând rapid, dar meticulos exteriorul şi motorul maşinii, îşi dădu seama că nu fusese spartă. Mulţumit, se aşeză la volan, porni motorul şi ieşi din campus.

Alex Conklin trăia pe o proprietate rurală din Manassas, Virginia. Când Webb ajunse la periferia oraşului, cerul căpătase o strălucire mai intensă; simţea în aer un fel ciudat de nemişcare, de parcă zona rurală pe care o străbătea îşi ţinea respiraţia.

Cât despre personalitatea lui Bourne, Webb îl ura şi îl iubea în acelaşi timp pe Conklin. Era un tată, un co-conspirator, confesor, exploatator. Alex Conklin era cel care păstra cheile trecutului lui Bourne. Era imperativ să vorbească acum cu el, pentru că Alex era singurul care putea şti cum cineva care-l urmărea pe Jason Bourne ajunsese la David Webb în campusul Universităţii Georgetown.

Lăsase oraşul în urmă şi când ajunse în zona rurală a Virginiei, partea cea mai strălucitoare a zilei se încheiase. Straturi groase de nori acopereau soarele, iar dealurile verzi ale Virginiei erau măturate de pale puternice de vânt. Apăsă pe acceleraţie şi maşina zvâcni înainte, cu motorul funcţionând liniştit.

Urmând curbele protejate de parapeţi ale autostrăzii, deodată îşi dădu seama că nu îl văzuse pe Mo Panov de mai bine de o lună. Mo, psiholog al Agenţiei recomandat de Conklin, încerca să repare sufletul fracturat al lui Webb, să ascundă pentru totdeauna identitatea lui Bourne şi să-l ajute pe Webb să-şi recupereze amintirile pierdute. Prin tehnicile lui Mo, Webb regăsise fragmente de memorie pe care le crezuse pierdute şi le adusese din nou în conştient. Dar munca era grea, istovitoare şi nu era ceva neobişnuit pentru el să întrerupă şedinţele la sfârşit de semestru, când viaţa îi devenea îngrozitoare.

Ieşi de pe autostrada principală şi porni spre nord-vest, pe o şosea asfaltată cu două sensuri. De ce îşi amintise de Panov chiar acum? Bourne învăţase să aibă încredere în simţurile şi intuiţia lui. Mo, apărând de nicăieri, era un fel de indicator de direcţie. Ce sens avea Panov pentru el acum? Memorie, da, dar ce altceva? Bourne îşi aminti. Ultima dată când se întâlniseră, vorbise cu Panov despre linişte. Mo îi spusese că liniştea era un instrument puternic în lucrul cu memoria. Având nevoie să fie ocupată, minţii nu îi plăcea liniştea. Dacă puteai induce o stare de linişte aproape totală în mintea conştientă, era posibil ca o amintire pierdută să apară pentru a umple spaţiul. *OK,* se gândi Bourne, *dar de ce să mă gândesc la linişte chiar acum?*

Nu făcu legătura decât atunci când intrase pe aleea lungă şi graţios curbată a lui Conklin. Lunetistul folosise un amortizor, ai cărui scop principal era să-l facă neobservat. Dar un amortizor avea dezavantajele lui. La o armă cu rază lungă de acţiune, ca aceea pe care o folosise lunetistul, ar fi afectat semnificativ acurateţea loviturii. Ar fi trebuit să ţintească trunchiul lui Bourne, o împuşcătură cu şansă mai mare de reuşită datorită masei corporale dar, în loc de asta, trăsese în zona capului. Nu era logic, dacă presupunem că încerca să îl ucidă. Dar dacă încerca doar să sperie, să dea un avertisment – era cu totul altceva. Acest lunetist necunoscut avea o personalitate, apoi, dar nu era expusă; nu lăsase în urmă nici o dovadă a curajului său. Şi totuşi avea o agendă bine stabilită – măcar asta era clar.

Bourne trecu de silueta uriaşă şi strâmbă a vechiului hambar, de celelalte anexe mai mici – instalaţii utilitare, spaţii de depozitare şi altele la fel. Apoi apăru casa. Era aşezată printre pâlcuri de pini, mesteceni şi cedri albaştri, copaci bătrâni care se aflau aici de aproape şaizeci de ani, mai bătrâni cu un deceniu decât casa din piatră. Proprietatea aparţinuse unui general de

armată, acum mort, care fusese puternic implicat în activităţi clandestine şi mai degrabă dezgustătoare. Ca rezultat, conacul – întreaga proprietate de fapt – era un fel de fagure de tunele subterane, intrări şi ieşiri de scăpare. Bourne îşi imagina că pe Conklin îl amuza să trăiască într-un loc înţesat de atâtea secrete.

Când parcă, văzu nu numai BMW-ul seria 7 al lui Conklin, dar şi Jaguarul lui Mo alături. Mergând pe aleea de piatră vânătă, se simţi deodată mai uşurat. Cei mai buni doi prieteni ai lui din lumea asta – în felul lor, ambii depozitarii trecutului său – erau înăuntru. Împreună, aveau să rezolve enigma aşa cum le rezolvaseră pe toate înainte. Urcă pe portic şi sună. Lipindu-şi urechea de uşa lăcuită de tek, auzi voci înăuntru. Încercă clanţa, uşa era descuiată.

În minte i se declanşă o alarmă şi, pentru o clipă, se opri în spatele uşii întredeschise ascultând tot ce se auzea în casă. Indiferent că era acolo, la ţară, unde lumea practic nu auzise de crimă – obiceiurile vechi nu piereau niciodată. Simţul hiperactiv de securitate al lui Conklin i-ar fi dictat să încuie uşa din faţă, indiferent că era sau nu acasă. Deschizând briceagul, intră în casă, dându-şi prea bine seama că un atacator – unul din echipa de lichidare trimisă să-l ucidă – putea să se ascundă înăuntru.

Holul cu candelabru se termina cu un rând lat de trepte lăcuite ce duceau sus, către o galerie deschisă la fel de lată. La dreapta era livingul formal, la stânga o camera de relaxare, cu un bar şi canapele de piele adânci, masculine. În continuarea acesteia era o cameră mai mică, mai intimă, pe care Alex o transformase în birou.

Bourne se ghidă după zgomotul vocii din camera cu bar. Pe televizorul cu ecran lat un comentator CNN, telegenic, stătea la intrarea Hotelului Oskjuhlid. Grafica suprapusă indica faptul că se afla la Reykjavik, în Islanda. „... natura insuficientă a summitului cu privire la terorism ce va urma preocupă pe toată lumea de aici.”

Nu era nimeni în cameră, dar pe măsuţa de cocktail erau două pahare de modă veche. Bourne ridică unul, îl mirosi. *Speyside single-malt,* maturat în butoi de cireş. Aroma complexă a scotch-ului preferat al lui Conklin îl dezorientă, aducându-i aminte de ceva, o viziune a Parisului. Era toamnă şi frunze roşii de castan sălbatic zburau pe Champs-Elysees. Privea pe fereastră dintr-un birou. Se luptă cu viziunea care era aşa de puternică, încât părea că-l smulge din sine, părea să se afle chiar în Paris, dar, îşi

reaminti iute, se afla în Manassas, Virginia, în casa lui Alex Conklin şi ceva nu era în regulă. Se luptă, încercând să rămână vigilent, atent, dar amintirea, declanşată de aroma băuturii, era copleşitoare, iar el îşi dorea aşa de mult să *ştie,* să-şi umple golurile din memorie. Şi, astfel, se descoperi pe sine în biroul din Paris. Al cui? Nu al lui Conklin – Alex nu avusese niciodată un birou în Paris. Acel miros, cineva cu el în birou. Se întoarse şi văzu pentru o secundă imaginea unei feţe pe jumătate cunoscute.

Se smulse de acolo. Deşi era înnebunitor să ai o viaţă pe care nu ţi-o aminteşti decât în reprize trunchiate, cu tot ce se întâmplase şi lucrurile de aici uşor pe dos, nu îşi putea permite să se lase prins. Ce spusese Mo despre aceste declanşatoare? Puteau proveni dintr-o imagine, un miros, chiar şi din atingerea a ceva şi îi spusese că, odată declanşate, le putea extrage prin repetarea stimulului care le provocase. Dar nu acum. Trebuia să-i găsească pe Alex şi pe Mo.

Privi în jos, văzu un carneţel pe masă şi îl ridică. Părea gol; prima pagină fusese ruptă. Dar când o întoarse puţin, se vedeau amprente slabe. Cineva – probabil Conklin – scrisese „NX 20”. Puse carneţelul în buzunar.

„Aşadar, numărătoarea inversă a început. Peste cinci zile, întreaga lume va şti dacă apare o nouă viziune, o nouă ordine mondială, dacă popoarele lumii care respectă legea vor putea trăi în pace şi armonie.” Prezentatorul continua să vorbească, cedând locul unei reclame.

Bourne opri televizorul cu telecomanda şi se făcu linişte. Era posibil ca Mo şi Conklin să fie ieşiţi la plimbare, felul preferat al lui Panov de a slăbi în timp ce făcea conversaţie şi el, fără îndoială şi-ar fi dorit ca bătrânul să-şi facă exerciţiile. Dar rămânea uşa descuiată, care era chiar ciudat.

Bourne se întoarse pe unde venise, ajungând din nou în hol şi urcând scările câte două odată. Ambele dormitoare de oaspeţi erau goale, fără nici un semn că ar fi fost locuite recent, la fel ca şi băile aferente. La capătul holului intră în dormitorul principal al lui Conklin, un loc spartan care se potrivea cu un bătrân soldat. Patul era mic şi tare, nu mai mare decât o saltea de paie. Era nefăcut, indicând clar faptul că Alex dormise aici în seara precedentă. Dar, aşa cum i se potrivea unui maestru al secretelor, foarte puţine lucruri indicau trecutul său. Bourne ridică o fotografie înrămată în argint a unei femei cu păr lung şi

ondulat, cu ochi deschişi la culoare şi cu un zâmbet uşor ironic. Recunoscu în fundal leii din marmură ai fântânii Saint-Sulpice. Paris. Bourne aşează fotografia la loc şi verifică în baie. Nimic interesant.

Înapoi jos, două bătăi de clopot anunţară ora în biroul lui Conklin. Era ceasul unui vapor vechi, cu sunet de clopot, muzical. Dar pentru Bourne, sunetul luase o alură ameninţătoare. I se părea că dangătul clopotului străbătea casa în goană asemenea unui val negru, iar inima îi bătu mai repede.

Străbătu holul, trecu de bucătărie, nu fără să-şi bage capul pe uşă pentru o secundă. Pe aragaz era un ceainic, dar blaturile din oţel inoxidabil erau curate ca lacrima. În frigider, maşina de gheaţă pregătea cuburi. Şi apoi îl văzu – bastonul lui Conklin, lăcuit şi cu mânerul răsucit de argint din vârf. Alex avea un picior de lemn, rezultatul unei întâlniri deosebit de violente din străinătate; nu ar fi ieşit niciodată fără baston.

Biroul era imediat la stânga, o cameră confortabilă, lambrisată cu lemn, aflată într-un colţ al casei, ale cărei ferestre dădeau spre o pajişte umbrită de copaci, o terasă de lespezi în mijlocul căreia se afla un bazin şi, dincolo de ea, începutul pădurii de pini şi copaci de esenţă tare care acoperea aproape întreaga proprietate. Cu un sentiment de pericol iminent, Bourne se îndreptă spre birou, în momentul în care intră, rămase îngheţat.

Nu era niciodată foarte conştient de dihotomia din interiorul său, căci o parte din el devenise detaşată, un observator obiectiv. Această parte complet analitică a creierului său îi observă pe Alex Conklin şi pe Mo Panov, căzuţi pe covorul persan, bogat ornamentat. Din rănile de la cap li se scursese sânge care se impregnase în covor, pe alocuri trecând de el şi formând băltoace pe parchetul lăcuit. Sânge proaspăt, încă strălucind. Conklin se holba la tavan, cu ochii înceţoşaţi. Avea faţa roşie şi furioasă, de parcă toată fierea pe care o ascunsese în sine ieşise la suprafaţă. Capul lui Mo era răsucit de parcă ar fi încercat să privească în spate atunci când a fost împuşcat. Pe faţa lui era zugrăvită o expresie inconfundabilă de frică. În ultima clipă, văzuse moartea venind.

Alex! Mo! Doamne! Doamne! Dintr-odată, emoţia îi cuprinse întreaga fiinţă şi Bourne se pomeni în genunchi, cu mintea vuindu-i de şoc şi groază. Întreaga lui lume era zdruncinată din temelii. Alex şi Mo morţi – chiar şi cu înfiorătoarea dovadă în faţa ochilor era greu de crezut. Să nu mai vorbească niciodată cu ei,

să nu mai aibă acces la experienţa lor. Un amestec de imagini îi treceau prin faţa ochilor, amintiri cu Alex şi Mo, momente petrecute împreună, timpuri tensionate, pline de pericol şi moarte subită şi apoi, după acestea, plăcerea şi confortul unei intimităţi care nu putea proveni decât din pericolul anihilat. Două vieţi luate cu forţa, nelăsând în urmă decât furie şi frică. Cu o fermitate uimitoare, uşa către trecutul său se închidea. Atât Bourne, cât şi Webb erau în doliu. Bourne se lupta să se adune, măturа emoţiile isterice ale lui Webb, îşi impunea să nu plângă. Plânsul era o îngăduinţă pe care nu şi-o putea permite. Trebuia să gândească.

Bourne trecu la treabă înregistrând mental scena crimei, fixându-şi detalii în minte, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Se apropie atent să nu calce în sânge sau să tulbure scena cu ceva. Alex şi Mo fuseseră împuşcaţi mortal, probabil cu arma care se afla între ei pe covor. Era lovitura unui profesionist, nu o spargere. Bourne prinse cu coada ochiului luciul telefonului mobil blocat în mâna lui Alex. Pesemne că vorbea cu cineva atunci când fusese împuşcat. Se întâmplase atunci când Bourne încercase să-l sune, mai devreme? Destul de posibil. După aspectul sângelui, lividitatea cadavrelor, lipsa lui *rigor mortis* la nivelul degetelor, era clar că fuseseră ucişi cu o oră înainte.

Un sunet slab de la distanţă începu să i se infiltreze printre gânduri. Sirene! Bourne ieşi din birou şi se îndreptă spre fereastra care dădea în faţă. Pe alee se apropia un convoi de maşini ale Poliţiei Statale din Virginia, cu girofarul pornit. Bourne era prizonier într-o casă în care se aflau cadavrele a doi bărbaţi asasinaţi, fără un alibi plauzibil. Acest lucru i se înscenase. Dintr-odată, simţi ghearele unei capcane inteligente strângându-se în jurul său.

2

Piesele se legau în mintea lui. Împuşcăturile de expert îndreptate asupra lui în campus nu voiseră să îl ucidă, ci să îl alăture celorlalţi, să îl forţeze să vină la Conklin. Dar Conklin şi Mo fuseseră deja ucişi. Cineva era încă acolo, privind şi aşteptând să sune la poliţie imediat ce Bourne apărea. Bărbatul care trăsese în el în campus?

Fără să stea pe gânduri, Bourne înşfacă telefonul mobil al lui Alex, alergă în bucătărie, deschise o uşă îngustă ce dădea spre nişte scări care duceau la subsol şi scrută întunericul. Auzea foşnetul staţiilor de radio ale poliţiei, scârţâitul pietrişului, bătăile de la uşa din faţă. Se ridicau voci de protest.

Bourne merse până la sertarele din bucătărie, scotoci până ce găsi lanterna lui Conklin şi apoi intră în subsol; o secundă, stătu într-un întuneric deplin. Raza orientată de lumină ilumina treptele în timp ce coborî repede, în tăcere. Simţea mirosul de beton, lemn vechi, lac şi combustibil de la centrală. Găsi trapa de sub scări, o deschise. Odată, într-o după-amiază rece şi înzăpezită de iarnă, Conklin îi arătase intrarea subterană pe care generalul o folosise pentru a ajunge la heliportul privat de lângă grajduri. Bourne auzea scândurile scârţâind deasupra capului. Poliţiştii erau în casă. Este posibil să fi găsit deja cadavrele. Trei maşini, doi oameni morţi. Nu avea să dureze mult până identificau numărul de înmatriculare al maşinii sale.

Intră aplecat pe coridorul de trecere, aşeză trapa la loc. Se gândi la paharul pe care îl ridicase de pe masă, prea târziu. *Când criminaliştii o să pună praful, îmi vor găsi amprentele. Ele şi maşina mea parcată pe alee...*

Nu avea rost să se gândească la asta acum, trebuia să se mişte! Aplecat de mijloc, îşi croi drum prin pasajul strâmt. După trei metri se lărgi, aşa că putea merge normal. Se simţea din nou umezeală în aer; de undeva, de aproape, se auzea apă picurând. Îşi dădu seama că trecuse de fundaţia casei. Bourne grăbi pasul şi, nici trei minute mai târziu, ajunse la un alt rând de scări. Acestea erau din metal, de tip militar. Le urcă şi, în vârf, împinse cu umărul. Se deschise o altă trapă. Aer proaspăt, lumina blândă şi mângâietoare a sfârşitului de zi, bâzâitul insectelor deasupra lui. Era la marginea heliportului generalului.

Pista era presărată cu nuiele şi bucăţi de crengi uscate. La un moment dat, o familie de ratoni îşi croise drum în adăpostul dărăpănat cu acoperiş de scânduri de la marginea pistei. Totuşi, nu heliportul era ţinta lui. Îi întoarse spatele şi se afundă în pădurea deasă de pini.

Planul lui era să ocolească larg şi să se îndepărteze de casă, de întreaga proprietate, ajungând în cele din urmă la autostradă, suficient de departe de orice cordon creat de poliţie în jurul proprietăţii. Totuşi, obiectivul lui imediat era cursul de apă ce străbătea domeniul aproape în diagonală. Nu avea să dureze mult, ştia asta, până ce poliţiştii aduceau câini. Nu prea putea să îşi ascundă mirosul pe pământ uscat, dar în apa curgătoare până şi câinii aveau să-i piardă urma.

Strecurându-se printre tufişurile muşcătoare, pline de spini, ajunse la o movilă mică şi se opri între cedri, ascultând cu atenţie. Era vital să catalogheze toate sunetele normale ale acestui mediu, astfel încât să-şi dea seama repede de sunetul unui intrus. Era extrem de conştient că, cel mai probabil, un duşman se afla prin apropiere. Ucigaşul prietenilor săi, al ancorelor vieţii sale trecute. Dorinţa de a-l prinde pe acel duşman se ciocnea de necesitatea de a scăpa de poliţie. Oricât de mult şi-ar fi dorit să-l prindă pe ucigaş, Bourne ştia că era esenţial să se afle în afara razei cordonului poliţiei înainte ca acesta să fie instalat complet.

În momentul în care Khan intrase în pădurea deasă de pini şi copaci de esenţă tare de pe proprietatea lui Alex Conklin, se simţise ca întors acasă. Bolta de un verde întunecat se închidea deasupra capului său, aruncându-l într-un amurg prematur. Deasupra capului vedea lumina soarelui strecurându-se printre crengile de sus, dar aici totul era întunecime şi obscuritate, cu atât mai bine pentru a-şi putea urmări prada. Îl urmărise pe Webb de la campusul universităţii până la casa lui Conklin. În cursul carierei auzise de Alexander Conklin, ştia ce legendar şef de spioni fusese. Ceea ce îl uimea era de ce să fi venit David Webb aici? De ce să-l fi cunoscut pe Conklin? Şi cum se făcea că aşa de mulţi poliţişti apăruseră pe proprietate după Webb?

Auzi lătrături în depărtare şi ştiu că poliţia trebuia să fi dat drumul câinilor. Mai sus, îl văzu pe Webb străbătând pădurea de parcă o cunoştea bine. O altă întrebare fără un răspuns evident. Khan mări pasul, întrebându-se încotro se îndrepta Webb. Apoi

auzi un pârâu şi ştiu exact la ce se gândea prada lui.

Khan se grăbi şi ajunse la pârâu înaintea lui Webb. Ştia că prada lui avea să se îndrepte în aval, departe de traiectoria câinilor. Atunci văzu salcia uriaşă şi un rânjet i se instală pe chip. Un copac puternic, bine ramificat era exact ce îi trebuia.

Lumina arămie a apusului se ţesea printre copaci sub forma unor ace de foc, iar privirea lui Bourne fu atrasă de stacojiul ce aprindea marginile frunzelor.

La marginea culmii, terenul cobora destul de abrupt şi drumul devenea mai instabil. Distingea murmurul uşor al pârâului din apropiere şi se îndreptă spre el cât mai repede. Zăpada iernii se combinase cu ploile de primăvară timpurie, iar pârâul era umflat. Intră fără nici o ezitare în apa rece ca gheaţa, pentru că numai aşa câinii aveau să-i piardă urma şi să fie dezorientaţi şi, cu cât se îndepărta mai mult de mal, cu atât avea să le fie mai greu să-i ia din nou urma.

În siguranţă pentru moment, gândurile îi alergară la soţia sa, Marie. Trebuia să ia legătura cu ea. Acum nici nu se punea problema să se ducă acasă; acest lucru i-ar fi pus imediat în pericol. Dar trebuia să o contacteze pe Marie, să o avertizeze. Era sigur că Agenţia îl va căuta acasă şi, negăsindu-l, aveau să o reţină pe Marie, să o interogheze, presupunând că ea ar şti unde se află. Şi mai exista posibilitatea şi mai înfricoşătoare ca oricine i-ar fi înscenat totul să încerce să ajungă la el folosindu-i familia.

Transpirând brusc din cauza îngrijorării scoase mobilul lui Conklin, formă numărul lui Marie, introduse un mesaj-text. Era un singur cuvânt: *Diamant.* Acesta era cuvântul de cod asupra căruia căzuse de acord cu Marie mai înainte, cod ce trebuia folosit numai în caz de urgenţe extreme. Era o instrucţiune pentru ea, să ia copiii şi să plece imediat la casa lor de siguranţă. Trebuiau să rămână cu toţii acolo, în siguranţă fără să comunice, până ce Bourne avea să-i trimită semnalul „totul în regulă”. Telefonul lui Alex sună şi Bourne văzu textul lui Marie: *Repetă, te rog.* Nu era răspunsul stabilit. Apoi îşi dădu seama de ce nu înţelegea. O contactase de pe mobilul lui Alex, nu de pe al lui. Repetă mesajul, *DIAMANT,* de astă dată scriindu-l cu majuscule. Aşteptă, cu răsuflarea oprită şi apoi sosi răspunsul ei: *CLEPSIDRA.* Bourne respiră uşurat. Marie înţelesese: ştia că mesajul e real. Chiar în acest moment ea aduna copiii, îi urca în jeep şi pleca lăsând totul în urmă.

Rămânea totuşi cu un sentiment de îngrijorare. Avea să se simtă cu mult mai bine în momentul în care avea să-i audă vocea, când avea să-i explice ce se întâmplase, că el era bine. Bărbatul pe care îl cunoştea ea – David Webb – fusese deja preluat din nou de Bourne. Marie îl ura şi se temea de Jason Bourne. Şi de ce nu? Era posibil ca, într-o zi, Bourne să fie tot ce mai rămânea din personalitatea care se afla în corpul lui David Webb. A cui era vina? A lui Alexander Conklin.

I se părea uimitor şi de-a dreptul improbabil să-l poată iubi pe acest om şi în acelaşi timp să-i fie silă de el. Cât de misterioasă trebuie să fie mintea umană, dacă putea conţine simultan asemenea emoţii extreme contradictorii, dacă putea atenua cu ajutorul raţiunii acele calităţi rele, despre a căror existenţă ştia, pentru a dezvolta afecţiune pentru o persoană. Dar Bourne ştia asta, nevoia de a iubi şi a fi iubit este un imperativ uman.

Îşi continuă aceste gânduri în timp ce mergea prin apă, care, cu toată strălucirea, era extraordinar de limpede. Peştişorii săgetau încolo şi încoace, netulburaţi de prezenţa lui. O dată sau de două ori văzu un păstrăv într-o strălucire argintie, cu gura osoasă uşor deschisă de parcă ar fi căutat ceva. Ajunsese la o cotitură unde o salcie mare, cu rădăcinile lacome de umezeală, atârna deasupra albiei. Atent la orice sunet, la orice semn că urmăritorii lui se apropiau, Bourne nu auzea nimic în afară de susurul apei prin care mergea.

Atacul veni de undeva de sus. Nu auzi nimic, dar simţi schimbarea de lumină, apoi o greutate care-l împingea în jos înainte să fie scufundat în apă. Simţi presiunea uriaşă a corpului apăsându-i partea de mijloc şi plămânii. În timp ce se lupta să respire, atacatorul îl izbi cu capul de pietrele din albia râului. Un pumn îl lovi în rinichi şi rămase complet fără aer.

În loc să facă faţă atacului, Bourne îşi forţă corpul să rămână complet fără vlagă. În acelaşi timp, în loc să lovească, îşi trase coatele pe lângă corp şi, în momentul în care corpul îi era cât se poate de inert, se ridică pe ele, răsucindu-şi trunchiul. În timp ce se răsucea, lovi în sus cu marginea palmei. Când greutatea căzu, trase aer în plămâni. Apa îi curgea şiroaie pe faţă, înceţoşându-i vederea, astfel încât nu putea vedea decât profilul atacatorului. Lovi în direcţia lui, dar întâlni numai aerul.

Atacatorul dispăru la fel de repede cum apăruse.

Khan, gâfâind şi căznindu-se să vomite în timp ce se târa prin

albia pârâului, încercă să pompeze aer în muşchii spasmatici şi cartilajul rănit din gât. Uluit şi furios, ajunse în tufişuri şi curând dispăru în hăţişul pădurii. Forţându-se să respire normal, îşi masa uşor zona sensibilă lovită de Webb. Nu fusese o lovitură norocoasă, ci un contraatac calculat, expert. Khan era confuz, îl străbătea o urmă de frică. Webb era un om periculos – mult mai periculos decât avea dreptul să fie un profesor universitar. Se mai trăsese în el înainte; intuia traiectoria unui glonţ, era capabil să se descurce în sălbăticie, lupta corp la corp. Şi la primul semn că ar fi avut vreo problemă, venise la Alexander Conklin. Cine era omul ăsta? Un lucru era sigur, n-o să-l mai subestimeze încă o dată. Avea să-l urmărească din nou, să recâştige avantajul psihologic. Înainte de sfârşitul inevitabil, voia ca Webb să se teamă de el.

Martin Lindros, director adjunct al CIA, ajunse la domeniul Manassas al răposatului Alexander Conklin exact la ora şase şi şase minute. Îl aştepta cel mai mare detectiv în grad din Poliţia Statală din Virginia, un bărbat cu început de chelie, pe nume Harris,pe faţa căruia se citea o anumită preocupare. Acesta care încerca să medieze disputa teritorială ce izbucnise între poliţia statală, biroul şerifului din regiune şi FBI, care toate începuseră să-şi dispute teritoriul imediat ce fuseseră descoperite identităţile celor doi bărbaţi. Când Lindros coborî din maşină, numără vreo zece vehicule şi de trei ori mai mulţi oameni. Era nevoie de un simţ al ordinii şi de un scop.

Strângându-i mâna lui Harris, îl privi drept în ochi şi spuse:

— Domnule detectiv Harris, FBI-ul e pe-afară. Noi doi o să lucrăm împreună la această dublă omucidere.

— Da dom’le, spuse Harris înviorat. Era înalt şi, poate în compensaţie, dezvoltase o uşoară cocoaşă care, împreună cu ochii mari şi apoşi şi faţa pământie, îl făceau să pară că a rămas fără energie cu mult timp în urmă. Mulţumesc. Am nişte…

— Nu-mi mulţumi, domnule detectiv, îţi garantez că va fi o nenorocire de caz. Îşi trimise asistentul să discute cu FBI-ul şi cu personalul şerifului. Vreo urmă de David Webb? Auzise de la cei de la FBI, când i se făcuse legătura cu ei, că maşina lui Webb fusese găsită parcată pe aleea lui Conklin. Nu Webb, de fapt. Jason Bourne. Şi acesta era motivul pentru care directorul CIA-ului îi trimisese să se ocupe personal de investigaţie.

— Nu încă, spuse Harris. Dar am dat drumul la câini.

— Bun. Aţi delimitat perimetrul?

— Am încercat să-mi trimit oamenii în teren, dar apoi cei de la FBI… Harris clătină din cap. Le-am spus că timpul e esenţial.

Lindros aruncă o privire la ceas.

— Perimetru de opt sute de metri. Foloseşte nişte oameni să facă un alt cordon la patru sute de metri. S-ar putea să găsească ceva util. Cheamă mai mulţi oameni dacă e nevoie.

În timp ce Harris vorbea în staţia mobilă, Lindros îl privea evaluator.

— Care e prenumele tău? întrebă când detectivul terminase de dat ordine.

Detectivul îi aruncă o privire jenată.

— Harry.

— Harry Harris. Glumeşti, nu?

— Nu, domnule. Mă tem că nu.

— Ce a fost în capul părinţilor tăi?

— Nu cred că a fost ceva, domnule.

— Bine, Harry. Să aruncăm o privire la ce avem aici. Lindros avea în jur de patruzeci de ani, era un absolvent de Ivy Leaguer, inteligent şi cu părul grizonant, care fusese recrutat pentru Agenţie de la Georgetown. Tatăl lui Lindros fusese un bărbat cu o voinţă de fier, care spunea exact ce avea de spus şi avea propriul său fel de a face lucrurile. Îi insuflase această independenţă ciudată tânărului Martin deopotrivă cu simţul datoriei faţă de ţară şi Lindros credea că acestea erau calităţile care-i atrăseseră atenţia Directorului Agenţiei Centrale.

Harris îl conduse în birou, dar nu înainte ca Lindros să remarce cele două pahare de modă veche de pe măsuţa de cocktail din camera unde stăteau cei doi înainte de nenorocire.

— A atins cineva astea, Harry?

— Din câte ştiu eu, nu, domnule.

— Spune-mi Martin. O să ajungem să ne cunoaştem foarte repede. Ridică privirea şi zâmbi, pentru a-l face pe celălalt să se simtă mai relaxat. Maniera în care se folosise de greutatea Agenţiei era intenţionată. Eliminând celelalte agenţii de impunere a legii, îl atrăsese pe Harris în orbita lui. Avea un sentiment că îi va trebui un detectiv care să colaboreze.

— Pune-i pe criminalişti să ia amprentele de pe ambele pahare, da?

— Imediat.

— Şi acum să vorbim cu legistul.

Sus, pe drumul care şerpuia pe lângă culmea ce mărginea domeniul, un bărbat solid îl privea pe Bourne printr-o pereche de ochelari puternici cu vedere nocturnă. Avea o faţă ca un pepene, cu un pronunţat caracter slav. Vârfurile degetelor de la mâna stângă erau galbene; fuma constant, compulsiv. În spatele lui, SUV-ul negru era parcat cu un viraj exagerat. Pentru orice trecător, ar fi semănat cu un turist. Privind înapoi, îl descoperi pe Khan strecurându-se prin pădure pe urmele lui Bourne. Urmărind înaintarea lui Khan cu un ochi, deschise mobilul tri-band şi formă un număr din străinătate.

Stepan Spalko răspunse imediat.

— Capcana a fost înlăturată, spuse slavul solid. Ţinta fuge. Până acum a scăpat şi de poliţie şi de Khan.

— La dracu'! spuse Spalko. Ce pune Khan la cale?

— Vrei să aflu? întrebă bărbatul în stilul său rece, relaxat.

— Stai cât mai departe de el posibil. De fapt, spuse Spalko, pleacă de acolo imediat.

Clătinându-se pe malul apei, Bourne se aşează şi îşi îndepărtă părul de pe faţă. Corpul îl durea şi îşi simţea plămânii arzând. În spatele ochilor simţea explozii care-l duceau înapoi în junglele din Tam Quan, la misiunile pe care David Webb le îndeplinise la porunca lui Alex Conklin, misiuni aprobate de comandamentul din Saigon, însă negate de aceştia, misiuni nebuneşti atât de dificile, atât de periculoase, încât nici un membru al personalului armatei americane nu putea fi asociat lor.

Scăldat în lumina palidă a unei seri de primăvară, Bourne ştia că acum fusese azvârlit în acelaşi fel de situaţie. Era într-o zonă roşie – o zonă controlată de inamic. Problema era că habar n-avea cine era inamicul sau ce avea el de gând. Bourne era şi acum vânat, aşa cum se pare că fusese când se trăsese asupra lui la Universitatea Georgetown, sau inamicul trecuse la o altă etapă a planului?

În depărtare, auzi lătratul câinilor, dar înspăimântător de aproape auzi sunetul clar şi scârţâit al unei crenguţe ce se rupea. Fusese făcut de un animal sau de duşman? Obiectivul lui imediat se schimbase. Încă trebuia să evite reţeaua cordonului de poliţie, dar acum trebuia să găsească un mod de a dejuca planurile celui care-l ataca. Numai că trebuia să-l găsească înainte ca acesta să-l atace din nou. Dacă era aceeaşi persoană ca înainte, atunci nu

era numai un asasin cu lunetă, ci şi un expert în războiul de junglă. Într-un fel, faptul că ştia măcar atât despre adversar îl încuraja pe Bourne. Începea să-şi cunoască duşmanul. Acum, trebuia să evite să fie ucis înainte de a-l cunoaşte suficient de bine pentru a-l surprinde…

Soarele dispăruse sub orizont, lăsând cerul de culoarea focului. Un vânt rece îl făcu pe Bourne să tremure în hainele ude. Se ridică şi începu să se mişte, atât pentru a-şi descleşta muşchii, cât şi pentru a se încălzi. Pădurea era înfăşurată în indigo, dar el se simţea la fel de expus de parcă s-ar fi aflat pe o întindere fără copaci, sub un cer fără nici un nor.

Ştia ce ar face dacă ar fi în Tam Quan: ar căuta un adăpost, un loc în care să se adune şi să ia în calcul opţiunile. Dar a găsi adăpost într-o zonă roşie era un lucru greu; îşi putea pune singur capul într-o capcană. Se mişca prin pădure încet şi cu ochii în patru, scanând fiecare trunchi de copac până ce găsi ceea ce căuta. Iederă de Virginia. Era prea devreme la începutul anului pentru flori, dar frunzele strălucitoare cu cinci lobi erau inconfundabile. Folosindu-se de briceag, curăţă cu grijă de coajă bucăţi lungi de viţă zdravănă.

Câteva clipe după ce termină, i se păru că aude ceva. Urmând sunetul slab, ajunse curând la un mic luminiş. Iată. Văzu un cerb, un mascul de mărime mijlocie. Avea capul ridicat şi adulmeca aerul cu nările negre. Îl mirosise? Nu. Încerca să găsească…

Cerbul o rupse la fugă şi Bourne odată cu el. Alerga uşor şi în tăcere, în paralel cu cerbul. Vântul îşi schimbă o dată direcţia şi trebui să facă şi el acelaşi lucru pentru a rămâne în direcţia vântului după care se orienta animalul. Parcurseseră poate patru sute de metri, când cerbul încetini. Terenul se ridicase, devenise mai solid, mai compact. Se aflau la o distanţă considerabilă de pârâu, la marginea domeniului. Cerbul sări cu uşurinţă peste zidul de piatră ce marca colţul de nord-vest al proprietăţii. Bourne se căţără pe zid la timp cât să vadă că cerbul îl dusese la un depozit de sare. Depozitele de sare anunţau stânci, iar stâncile anunţau peşteri. Îşi aminti cum Conklin îi spusese că extremitatea nord-vestică a domeniului se termina cu o serie de peşteri cu hornuri, nişte găuri verticale naturale pe care indienii le folosiseră cândva ca să întreţină focul atunci când îşi făceau mâncarea. Exact la o asemenea peşteră spera – un loc sigur în care să se ascundă pentru moment, astfel încât prin cele două ieşiri ale sale, să nu devină o capcană.

Acum l-am prins, se gândi Khan. Webb făcuse o greşeală uriaşă – intrase în peştera greşită, una din puţinele fără o a doua ieşire. Khan se târî afară din ascunziş, traversând micul luminiş, fără să facă cel mai mic zgomot şi intră în gura neagră a peşterii.

Strecurându-se înainte, îl putea simţi pe Webb în întunericul din faţa lui. Khan ştia după miros că peştera asta era puţin adâncă. Nu avea mirosul de umezeală şi de materie organică depozitată a unei peşteri săpate adânc în peretele de stâncă.

În faţă, Webb aprinsese lanterna. Într-o clipă avea să-şi dea seama că nu exista nici un horn, nici o altă ieşire. Acum era timpul să atace! Khan se aruncă asupra adversarului, îl lovi cu furie în faţă.

Bourne căzu, lanterna se izbi de piatră şi lumina începu să danseze nebuneşte. În acelaşi timp, simţi suflul de aer al pumnului care venea spre el. Îl lăsă să lovească şi când braţul era întins la maximum, tăie cu putere bicepsul expus şi vulnerabil.

Aruncându-se înainte, îşi propti umărul în sternul celuilalt corp. Un genunchi se ridică şi lovi interiorul coapsei lui Bourne, iar pe acesta îl străbătu un fulger de durere. Apucă cu o mână hainele celuilalt şi izbi corpul de peretele de stâncă. Corpul sări înapoi, se izbi de el şi-l culcă la pământ. Se rostogoliră împreună, luptându-se. Auzea respiraţia celuilalt, un sunet nepotrivit de intim, ca şi cum ar fi ascultat respiraţia unui copil aflat lângă el.

Prins într-o luptă primitivă, Bourne era destul de aproape pentru a adulmeca un miros complex care se ridica din celălalt asemenea aburului dintr-o mlaştină scăldată de soare, miros care-i aduse iar în minte jungla din Tam Quan. În acel moment, simţi o bară lipită de gât. Era aruncat înapoi.

— N-o să te ucid, auzi o voce în ureche. Cel puţin, nu încă.

Lovi în spate cu cotul şi primi drept recompensă un genunchi în rinichiul care-l durea deja. Se aplecă, dar fu ridicat în mod dureros de bara lipită de trahee.

— Aş putea să te omor acum, dar n-o s-o fac, spuse vocea. Nu până nu e destulă lumină ca să te pot privi în ochi când mori.

— A trebuit să ucizi doi oameni decenţi şi nevinovaţi doar ca să ajungi la mine? îl întrebă Bourne.

— Ce vrei să spui?

— Cei doi oameni pe care i-ai împuşcat în casă.

— Nu i-am ucis eu; nu omor niciodată nevinovaţi. Se auzi o tuse înecată. Pe de altă parte, nu ştiu să pot numi pe cineva asociat cu Alexander Conklin un nevinovat.

— Dar m-ai adus aici, spuse Bourne. Ai tras în mine ca să alerg la Conklin, ca să poţi...

— Vorbeşti prostii, spuse vocea. Doar te-am urmărit până aici.

— Atunci de unde ai ştiut unde să trimiţi poliţia? zise Bourne.

— De ce i-aş fi sunat? şopti vocea răguşit.

Oricât era de neaşteptată informaţia aceasta, Bourne asculta numai pe jumătate. Încercase să se relaxeze puţin în timpul conversaţiei, aplecându-se înainte. Ştia că numai astfel ar fi rămas un spaţiu infim între bară şi traheea lui. Acum Bourne se răsuci pe genunchi, lăsând în acelaşi timp un umăr în jos, în aşa fel încât celălalt să fie obligat să-şi concentreze atenţia pentru a ţine bara la locul ei. În acel moment, Bourne îşi folosi podul palmei pentru a-i aplica celuilalt o lovitură rapidă chiar sub ureche. Corpul căzu ca un buştean; bara se rostogoli pe podeaua de piatră cu un sunet gol.

Bourne respiră adânc de câteva ori pentru a-şi limpezi mintea, dar încă era ameţit din cauza lipsei de oxigen. Ridică lanterna şi lumină locul unde căzuse corpul, dar nu se afla acolo. Ajunse la el un sunet, abia o şoaptă şi ridică raza lanternei. O siluetă se năpusti în lumină prin gura peşterii. Când ajunse în lumină, se întoarse şi Bourne prinse o imagine a feţei acestuia înainte să se facă nevăzut printre copaci.

Bourne alergă după el. Într-o secundă auzi pocnetul distinctiv şi un fâşâit! Auzi o mişcare în faţă şi se năpusti prin tufişuri spre locul unde plasase capcana. Făcuse o plasă din iederă de Virginia şi o legase de un puiet verde pe care îl îndoise aproape până la pământ. Atacatorul se prinsese în ea. Vânătorul devenise pradă. Bourne înaintă până lângă copaci, se pregăti să dea ochii cu atacatorul şi să taie plasa de iederă. Dar plasa era goală.

Goală! O adună şi observă gaura pe care prada lui o tăiase în partea de sus. Fusese rapid, inteligent şi pregătit; avea să fie şi mai greu de surprins din nou. Bourne privi în sus, plimbând conul razei lanternei într-un arc peste hăţişul de trunchiuri de copaci. Fără să vrea, un spasm îl străbătu trecător de admiraţie pentru adversarul lui expert şi plin de resurse. Stingând lanterna, se cufundă în noapte. Se auzea ţipătul unui caprimulg[4] şi apoi, în

[4] Pasăre arboricolă nocturnă, care trăieşte în pădurile din America de Nord (n. red.).

tăcerea prelungită, un ţipăt de bufniţă îşi prelungi ecoul asemenea unui bocet pe dealurile acoperite de pini.

Îşi lăsă capul pe spate şi respiră adânc. Pe ecranul minţii îi defilau obrajii plaţi şi nişte ochi negri şi, într-o străfulgerare de secundă, fu sigur că se potrivea cu ai unuia dintre studenţii pe care îi văzuse în drumul spre sala de curs folosită de lunetist. În sfârşit, duşmanul lui avea un chip şi o voce.

Aş putea să te omor acum, dar nu o voi face, spunea vocea. Nu până nu este destulă lumină ca să te pot privi în ochi când mori.

3

Humanistas, Ltd., o organizaţie internaţională pentru apărarea drepturilor omului cunoscută în toată lumea pentru munca depusă pe plan internaţional în domeniul umanitar şi de asistenţă, îşi avea sediul pe versantul vestic şi înverzit al colinei Gellert din Budapesta. Din acest punct cu o panoramă splendidă, Stepan Spalko, privind prin ferestrele uriaşe de sticlă înclinată, îşi imagina Dunărea şi întregul oraş îngenunchind la picioarele lui.

Venise din spatele imensului birou şi se aşezase pe un scaun cu spătar înalt chiar în faţa preşedintelui de culoare al Kenyei. De o parte şi de alta a uşii stăteau bodyguarzii kenyeni, cu mâinile la spate, cu o privire goală, care era ca o boală pentru acest tip de personal guvernamental, zugrăvită pe feţe. Deasupra lor, modelată în basorelief pe perete, se afla crucea verde aşezată într-o palmă care era logoul bine promovat al organizaţiei Humanistas. Numele preşedintelui era Jomo şi făcea parte din Kikuyu, cel mai mare trib etnic din Kenya, fiind un descendent direct al lui Jomo Kenyatta, primul preşedinte al Republicii. Ca şi înaintaşul lui celebru, era un *Mzee*, care în swahili însemna „bătrân respectat”. Între ei stătea un serviciu ornat din argint, din secolul al XVII-lea. Li se turnase ceai negru de bună calitate şi li se aduseseră biscuiţi şi mici sendvişuri minunat aşezate pe o tavă ovală, gravată. Cei doi oameni vorbeau aproape în şoaptă, dar pe un ton hotărât.

— Nu ştim cum să vă mulţumim pentru generozitatea pe care ne-a arătat-o organizaţia dumneavoastră, spuse Jomo. Stătea foarte drept, cu spatele rigid la o mică distanţă de confortabilul spătar de pluş al scaunului. Timpul şi împrejurările se combinaseră, ştergându-i de pe faţă o mare parte din vitalitatea pe care o etalase în tinereţe. Sub lustrul feţei se ghicea o paloare cenuşie. Trăsăturile i se comprimaseră, erau osoase ca stânca din cauza greutăţilor şi a perseverenţei în faţa problemelor copleşitoare. Pe scurt, avea aspectul unui războinic ce petrecuse prea mult timp sub asediu.

Ţinea picioarele lipite, cu genunchii într-un unghi perfect de nouăzeci de grade. În poală avea o cutie dreptunghiulară şi lăcuită din lemn de culoare închisă de Bubinga. Aproape ruşinat, îi oferi cutia lui Spalko. Cu binecuvântările sincere ale poporului

kenyan, domnule.

— Mulţumesc, domnule preşedinte. Sunteţi prea amabil, spuse Spalko cu graţie.

— Amabilitatea vă aparţine cu siguranţă, domnule. Jomo privea cu interes cum Spalko deschide cutia. Înăuntru se aflau un cuţit cu lama plată şi o piatră, mai mult sau mai puţin ovală, cu părţile laterale plate.

— Doamne, nu e o piatră *githathi,* nu?

— Chiar asta este, domnule, spuse Jomo cu vădită încântare. E din satul meu de baştină, din *kiama* din care încă fac parte.

Spalko ştia că Jomo se referea la consiliul bătrânilor. *Githathi* era de o valoare inestimabilă pentru membrii tribului. Când într-o adunare începea o dispută ce nu putea fi rezolvată în nici un alt fel, se jura pe această piatră. Spalko apucă mânerul cuţitului, sculptat din cornalină[5]. Şi acesta avea un scop ritualic. În caz de dispute de viaţă şi de moarte, lama acestui cuţit era încinsă şi apoi aşezată pe limbile persoanelor aflate în dispută. Mărimea băşicii de pe limbă creată astfel hotăra care dintre ei era vinovat şi care nu.

— Însă mă întreb, domnule preşedinte, spuse Spalko cu un uşor ton diabolic, *githathi* provine din *kiama* sau *njama* dumneavoastră?

Jomo râse, un hârâit gutural care-i făcea urechile mici să tremure. Aşa de rar avea motive de râs! Nu-şi amintea când râsese ultima dată.

— Aşadar aţi auzit de adunările noastre secrete, nu-i aşa, domnule? Aş spune că aveţi cunoştinţe uimitoare despre obiceiurile şi folclorul nostru, într-adevăr.

— Istoria Kenyei e lungă şi însângerată, domnule preşedinte. Eu cred cu fermitate că istoria ne învaţă lecţiile cele mai importante.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule, încuviinţă Jomo din cap. Mă simt obligat să reamintesc că nu îmi pot imagina în ce stare ar fi Kenya fără vaccinurile şi doctorii dumneavoastră.

— Nu există vaccin împotriva SIDA. Vocea lui Spalko era blândă, dar fermă. Medicina modernă poate diminua suferinţele şi numărul de morţi din cauza bolilor cu ajutorul unor cocktailuri de medicamente, dar, în ceea ce priveşte răspândirea ei, numai aplicarea riguroasă a contracepţiei sau a abstinenţei va da

[5] Varietate de agat roşu-închis, folosită ca piatră semipreţioasă (n. red.).

rezultate.

— Desigur, desigur. Jomo îşi frecă buzele dispreţuitor. Detesta să vină cu pălăria în mână la omul ăsta care deja îşi extinsese cu atâta generozitate ajutorul acordat kenyenilor, dar avea de ales? Epidemia de SIDA decima republica. Poporul lui suferea, murea. Ce ne trebuie nouă, domnule, sunt mai multe medicamente. Aţi făcut multe pentru a diminua nivelul de suferinţă din ţara mea. Dar sunt mii de oameni care încă au nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Domnule preşedinte! Spalko se aplecă înainte şi Jomo odată cu el. Capul lui era acum scăldat de razele soarelui filtrate de ferestre, dându-i o strălucire aproape supranaturală. Lumina îi scotea în evidenţă pielea strălucitoare şi fără pori de pe partea stângă a feţei. Această accentuare a desfigurării era de natură să îl şocheze puţin pe Jomo, scoţându-l din tiparul obişnuit. Humanistas, Ltd. este gata să revină în Kenya cu de două ori mai mulţi medici, cu de două ori mai multe medicamente. Dar dumneavoastră – guvernul – trebuie să vă jucaţi rolul.

În acest punct, Jomo îşi dădu seama că Spalko îi cerea ceva destul de diferit de ceea ce însemna promovarea unor prelegeri despre sexul protejat şi distribuirea de prezervative. Se întoarse brusc, concediindu-i pe cei doi bodyguarzi din cameră. Când uşa se închise în urma lor, spuse:

— O necesitate nefericită în aceste vremuri periculoase, domnule, dar şi aşa oboseşti uneori să nu fii niciodată singur.

Spalko zâmbi. Cunoştinţele lui despre istoria Kenyei şi despre obiceiurile tribale nu-i permiteau să-l ia pe preşedinte peste picior, aşa cum ar fi făcut alţii. Se putea ca Jomo să fie în mare nevoie, dar nu era cazul să îţi doreşti să profiţi de el. Kikuyu erau un neam mândru, o caracteristică ce era cu atât mai importantă cu cât era mai mult sau mai puţin singurul lucru valoros pe care-l aveau.

Spalko se aplecă spre el, deschise o cutie şi îi oferi lui Jomo o Cohiba cubaneză, luându-şi una pentru el. Se ridicară, aprinzându-şi trabucurile, traversară covorul până la fereastră, privind Dunărea ce sclipea liniştită în lumina soarelui.

— O perspectivă cât se poate de frumoasă, afirmă Spalko pentru a face conversaţie.

— Într-adevăr, admise Spalko.

— Şi e totul atât de liniştit! Spalko dădu drumul unui nor de fum aromat. E greu să te împaci cu suferinţa uriaşă din alte părţi

ale lumii. Apoi se întoarse spre Jomo. Domnule preşedinte, aş lua-o ca pe o imensă favoare personală dacă mi-aţi oferi timp de şapte zile acces nelimitat în spaţiul aerian al Kenyei.

— Nelimitat?

— Intrări şi ieşiri, aterizări şi tot restul. Fără vamă, fără birou de emigrare, inspecţii, nimic care să ne pună beţe-n roate.

Jomo păru că se gândeşte. Pufăi din Cohiba, dar Spalko îşi dădea seama că nu o savura.

— Vă pot oferi numai trei, spuse Jomo distant. Mai mult de atât va dezlega limbile unora.

— O să încercăm să ne încadrăm, domnule preşedinte. Trei zile erau tot ce îşi dorise Spalko. Ar fi putut insista cu privire la şapte zile, dar i-ar fi rănit mândria lui Jomo. O greşeală prostească şi poate costisitoare, dat fiind ce trebuia să se întâmple. În orice caz, afacerea lui era promovarea bunăvoinţei, nu a resentimentelor, întinse mâna şi Jomo îşi strecură mâna uscată şi aspră în a lui. Lui Spalko îi plăcea acea mână; era mâna unui muncitor al câmpului, a cuiva care nu se temea să se murdărească.

După ce Jomo şi escorta lui plecară, era timpul să facă turul de orientare cu noul lui angajat, Ethan Hearn. Spalko ar fi putut să-i încredinţeze turul oricărui membru al echipei lui de asistenţi, dar făcea o mândrie din a se asigura personal că toţi noii angajaţi erau instalaţi cum se cuvine. Hearn era un tânăr inteligent şi sclipitor, care lucrase înainte la Eurocenter Bio – I Clinic, în cealaltă parte a oraşului. Era foarte priceput la strângerea de fonduri şi avea conexiuni bune printre bogătaşii şi elitele Europei. Spalko îl considera descurcăreţ, chipeş şi empatic – pe scurt, un umanitarist înnăscut, exact genul de care avea nevoie pentru a menţine reputaţia extraordinară de care se bucura Humanistas, Ltd. În plus, Hearn îi plăcea cu adevărat. Îi amintea de el însuşi tânăr, înainte de incidentul în care-şi arsese jumătate din pielea feţei.

Îl conduse pe Hearn prin cele şapte etaje de birouri care cuprindeau laboratoare, departamente de elaborare a statisticilor pe care oamenii de la dezvoltare le foloseau la strângerea de fonduri, sângele vital al organizaţiilor de genul Humanistas, Ltd., de contabilitate, de intermedieri, resursele umane, deplasări, întreţinere a flotei de avioane private ale companiei, a avioanelor de transport, vapoarelor şi elicopterelor.

Ultima oprire era departamentul de dezvoltare, unde noul birou al lui Hearn era pregătit. În acel moment, încăperea era goală cu excepţia unui birou, a unui scaun cu rotile, un computer şi consola telefonului.

— Restul mobilei, îi spuse Spalko, va ajunge în câteva zile.

— Nici o problemă, domnule. Un computer şi telefoanele sunt tot ce îmi trebuie cu adevărat.

— Un avertisment, adăugă Spalko. Aici muncim peste program şi vor fi ocazii când va trebui să lucrezi toată noaptea. Dar nu suntem inumani. Canapeaua pe care o oferim e extensibilă.

— Nu vă faceţi griji, domnule Spalko, zâmbi Hearn. Sunt destul de obişnuit cu un astfel de program.

— Spune-mi Stepan. Spalko îi strânse mâna tânărului. Toată lumea face la fel.

Directorul CIA-ului suda braţul unui soldat din tinichea pictată – un soldat britanic din Războiul de Independenţă – când sună telefonul. La început se gândi să îl ignore, lăsându-l cu perversitate să sune, deşi ştia cine era la celălalt capăt al firului. Poate, se gândi, asta era pentru că nu voia să audă ce avea să-i spună Directorul Adjunct. Lindros credea că Directorul îl trimisese la locul crimei din cauza importanţei celor morţi pentru Agenţie. Acest lucru era adevărat până la un punct. Motivul real, totuşi, era acela că Directorul nu suporta să meargă personal. Gândul de a vedea faţa moartă a lui Alex Conklin era prea mult pentru el.

Stătea pe un scaun înalt în atelierul din subsol, un spaţiu îngust, închis şi perfect ordonat de sertare aşezate unul peste altul, rafturi aliniate, o lume în sine, un loc în care soţiei – şi copiilor când locuiau acasă – le era interzis să intre.

Soţia lui, Madeleine, îşi strecură capul prin uşa deschisă a pivniţei.

— Kurt, telefonul, spuse ea inutil.

Scoase un braţ din cutia de lemn cu piese pentru soldaţi şi-l studie. Era un bărbat cu capul mare, dar o coamă de păr alb care era pieptănat pe spate de pe fruntea lată, curbată, îi dădea aspectul cel puţin al unui înţelept, dacă nu al unui profet. Ochii lui albaştri şi imobili erau la fel de calculaţi ca întotdeauna, dar ridurile din colţurile gurii i se adânciseră, trăgându-le în jos într-un fel de îmbufnare permanentă.

— Kurt, mă auzi?

— Nu sunt surd. Degetele de la capătul braţului erau uşor îndoite, de parcă mâna era gata să se întindă după ceva necunoscut.

— Ei, ai să răspunzi? strigă Madeleine de sus.

— Dacă răspund sau nu, nu e nenorocita ta de treabă! strigă el vehement. Du-te şi te culcă acum. O secundă mai târziu, auzi cu satisfacţie şoapta uşii de la subsol care se închidea. De ce nu-l lăsa în pace într-un moment ca ăsta? fumegă el. Căsătoriţi de treizeci de ani, ai fi crezut că ştie.

Îşi reluă lucrul, potrivind braţul cu palma îndoită în umărul trunchiului, roşu la roşu, decizând poziţia finală. Acesta era modul în care Directorul trata situaţiile asupra cărora nu avea control. Se juca de-a Dumnezeu cu soldaţii lui miniaturali, cumpărându-i, tăindu-i în bucăţi şi apoi, mai târziu, reconstruindu-i, modelându-i în poziţiile care-i conveneau.

Telefonul continua să sune în stilul lui mecanic, monoton şi bărbatul scrâşni din dinţi de parcă sunetul ar fi fost abraziv. Ce fapte minunate se întâmplaseră când el şi Alex erau tineri! Misiunea din interiorul Rusiei când aproape că aterizaseră la Lubianka[6], traversarea Zidului Berlinului pentru a smulge secrete de la Staasi, interogarea transfugului din KGB în casa sigură din Viena, descoperirea faptului că era agent dublu. Uciderea lui Bernd, relaţia lor îndelungată, compasiunea cu care-i spuseseră soţiei acestuia că vor avea grijă de fiul lui, Dieter, că îl vor duce în America cu ei şi îl vor înscrie la facultate. Făcuseră exact aşa şi fuseseră răsplătiţi cu generozitate. Dieter nu se mai întorsese niciodată la mama lui, ci se alăturase Agenţiei, unde ani de zile fusese director al Departamentului pentru Ştiinţă şi Tehnologie, până la fatalul accident de motocicletă.

Unde dispăruse acea viaţă? Era depozitată în mormântul lui Bernd şi al lui Dieter – acum şi al lui Alex. Cum se redusese aşa de repede la amintiri fugare? Timpul şi responsabilităţile îl afectaseră, desigur. Acum era bătrân, în anumite privinţe avea mai multă putere, da, dar faptele îndrăzneţe din tinereţe, elanul cu care el şi Alex stăpâniseră lumea secretă, schimbând soarta naţiunilor, se transformase în cenuşă şi nu avea să mai revină niciodată.

Pumnul Directorului îl ologi pe soldatul de tinichea. Atunci şi

[6] Este atât numele unei închisori din Moscova care funcţiona în aceeaşi clădire cu cartierul general al KGB, dar şi numele popular sub care era cunoscut sediul central al sus-numitului KGB.

numai atunci răspunse la telefon.

— Da, Martin.

În vocea lui era o oboseală pe care Lindros o surprinse imediat.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Nu, să mă ia dracu' dacă sunt bine! Asta îşi dorise Directorul. O altă ocazie de a-şi descărca furia şi frustrarea. Cum aş putea să mă simt bine, date fiind împrejurările?

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu, nu îţi pare, spuse acid Directorul. Nu ar putea să-ţi pară rău. Nu ştii nimic despre asta. Se holba la soldatul pe care îl zdrobise cu mintea bântuită de amintiri. Ce vrei?

— Aţi cerut să vă ţin la curent, domnule.

— Da? Directorul îşi sprijini capul în mâini! Da, cred că da. Ce ai descoperit?

— A treia maşină de pe aleea lui Conklin îi aparţine lui David Webb.

Urechea fină a Directorului răspunse unei intonaţii din vocea lui Lindros.

— Dar?

— Dar nici urmă de Webb.

— Bineînţeles.

— A fost singur acolo. Am pus câinii să miroasă interiorul maşinii. I-au depistat mirosul pe domeniu şi l-au urmărit prin pădure, dar l-au pierdut la pârâu.

Directorul închise ochii. Alexander Conklin şi Morris Panov împuşcaţi mortal, Jason Bourne suspect principal şi liber cu cinci zile înaintea summitului pentru terorism, cea mai importantă reuniune internaţională a secolului. Îl trecu un fior. Ura lucrurile neterminate, dar nici pe departe aşa de mult ca Roberta Alonzo Ortiz, Consilierul Naţional de Apărare şi în zilele astea ea dirija spectacolul.

— Examen balistic? Expertiză medico-legală?

— Mâine dimineaţă, răspunse Lindros. Atât i-am putut grăbi.

— În ceea ce priveşte FBI-ul şi celelalte agenţii…

— Le-am neutralizat deja. Avem teren liber.

Directorul oftă. Aprecia iniţiativa Adjunctului, dar nu îi plăcea să fie întrerupt.

— Treci înapoi la treabă, spuse el aspru şi puse receptorul în furcă.

Mult timp după aceea privi fix cutia de lemn, ascultând

respiraţia casei. Era ca aceea a unui bătrân. Scândurile scârţâiau, familiare ca vocea unui prieten vechi. Madeleine trebuie că-şi face o ceaşcă de ciocolată fierbinte, somniferul ei tradiţional. Auzi lătrând câinele din rasa Corgi al vecinului şi, dintr-un motiv pe care nu îl putea preciza, i se păru că seamănă cu un sunet de bocet plin de supărare şi speranţe sfărâmate. De la distanţă, băgă mâna în cutie şi scoase un corp îmbrăcat în griul Războiului Civil, un nou soldat de tinichea pe care îl avea de recreat.

4

Trebuie să fi fost un accident, după cum arăţi, spuse Jack Kerry.

— Nu chiar, doar o pană, răspunse Bourne liniştit. Dar nu aveam roată de rezervă şi apoi m-am împiedicat de ceva – o rădăcină de copac, cred. M-am rostogolit destul de tare în apă. Făcu un gest dispreţuitor. Nu mi-am coordonat bine mişcările.

— Bine ai venit la bord, spuse Kerry. Era un bărbat masiv, cu oase dure, cu o bărbie dublă şi prea multă grăsime în jurul mijlocului. Îl luase pe Bourne cu un kilometru şi jumătate mai înainte. Odată nevastă-mea mi-a cerut să pornesc maşina de spălat vase şi am umplut-o cu Tide. Doamne, să fi văzut ce mizerie! Râse din toată inima.

Noaptea era neagră ca smoala, fără lună sau stele. Începuse o ploaie uşoară, iar Kerry porni ştergătoarele de parbriz. Bourne tremura puţin în hainele ude. Ştia că trebuie să se concentreze, dar de fiecare dată când închidea ochii vedea imaginea cu Alex şi Mo; vedea sânge prelingându-se, bucăţi de craniu şi de creier. Degetele i se curbară, făcându-se pumni.

— Deci cu ce te ocupi, domnule Little?

Când Kerry se prezentase, Bourne îi spusese numele de Dan Little. Kerry, după cum se părea, era un gentleman de modă veche care punea mare preţ pe protocol.

— Sunt contabil.

— Eu proiectez instalaţii pentru deşeuri nucleare. Călătoresc peste tot, mda. Kerry îi aruncă o privire dintr-o parte, lumina reflectându-i-se din ochelari. Ce naiba, nu arăţi ca un contabil, să nu te superi.

Bourne se forţă să râdă.

— Toată lumea îmi spune asta. Am jucat fotbal în liceu.

— Nu te-ai lăsat să decazi ca alţi foşti atleţi, observă Kerry. Se bătu pe abdomenul rotund. Nu ca mine. Doar că eu nu am fost niciodată un sportiv. Am încercat o dată. Nu prea ştiam să alerg. Antrenorul ţipa la mine. Şi mă atacau ca lumea. Clătină din cap. Mi-a ajuns. Sunt un om care iubeşte, nu un luptător. Îl privi din nou pe Bourne. Ai familie, domnule Little?

Bourne ezită un moment.

— Soţie şi doi copii.

— Fericit, nu?

Trecură în goană pe lângă un triunghi de copaci întunecaţi, un stâlp de telefonie aplecat în vânt, o baracă abandonată, drapată cu nişte iederă ţepoasă, redată sălbăticiei. Bourne închise ochii.

— Foarte fericit.

Kerry manevră grosolan maşina într-o curbă periculoasă. Un lucru puteai spune despre el – era un şofer excelent.

— Eu, eu sunt divorţat. A fost nasol. Nevastă-mea a plecat cu copilul de trei ani cu tot. Asta a fost acum zece ani. Pufni. Sau unsprezece? Oricum, nu am mai auzit de ea sau de băiat şi nici nu i-am văzut de atunci.

Ochii lui Bourne se deschiseră brusc.

— Nu ai ţinut legătura cu băiatul tău?

— Nu că n-am încercat. În vocea lui Kerry se simţea un ton de lamentare şi brusc deveni defensiv. O vreme am sunat în fiecare săptămână, i-am trimis scrisori, bani, ştii tu, pentru lucruri care i-ar plăcea, o bicicletă şi treburi de-astea. N-am primit un cuvânt înapoi.

— De ce nu te-ai dus să-l vezi?

Kerry ridică din umeri.

— În cele din urmă am înţeles mesajul – nu voia să mă mai vadă.

— Era un mesaj de la soţia ta, spuse Bourne. Fiul tău e doar un copil. Nu ştie ce vrea. Cum ar putea? Abia dacă te cunoaşte.

— Uşor de vorbit pentru tine, domnule Little, mormăi Kerry. Ai un cămin cald. O familie fericită la care te întorci în fiecare seară.

— Tocmai pentru că am copii, ştiu cât sunt de preţioşi, spuse Bourne. Dacă ar fi fiul meu, m-aş lupta din răsputeri să-l cunosc şi să-l readuc în viaţa mea.

Intrau într-o zonă mai populată acum şi Bourne văzu un motel, apoi un lanţ de magazine închise. La distanţă, zări o lumină roşie intermitentă, apoi o alta. Era un blocaj rutier în faţa lor şi, după cum arăta, unul mare. Numără cu totul opt maşini, aşezate pe două rânduri câte patru, întoarse în unghi de patruzeci şi cinci de grade pe autostradă pentru a le oferi ocupanţilor cea mai bună protecţie şi în acelaşi timp să permită maşinilor să strângă repede rândurile, dacă era nevoie. Bourne ştia că nu-şi putea permite să se apropie de filtru şi în nici un caz să stea la vedere. Trebuia să găsească un alt mod de a trece de el.

Dintr-odată, firma luminoasă a unui magazin non-stop se aprinse în întuneric.

— Cred că până aici merg.

— Eşti sigur, domnule Little? Încă e destul de pustiu pe aici.

— Nu-ţi face griji pentru mine. O să-mi sun soţia să vină să mă ia. Nu stăm departe de aici.

— Atunci ar trebui să te duc până acasă.

— Mă descurc de aici. Vorbesc serios.

Kerry trase pe dreapta şi opri chiar lângă magazin. Bourne coborî.

— Mulţumesc că m-ai condus.

— Oricând. Kerry zâmbi. Şi, domnule Little, mulţumesc pentru sfat. O să mă gândesc la ce ai spus.

Bourne îl urmări pe Kerry plecând, apoi se întoarse şi intră în magazin. Luminile fluorescente ultrastrălucitoare îi arseră ochii. Vânzătorul, un tânăr cu faţă de proxenet, cu păr lung şi ochi injectaţi, trăgea dintr-o ţigară şi citea o carte ieftină. Ridică scurt privirea când Bourne intră în magazin, dădu din cap neinteresat şi reveni la lectură. Undeva mergea un radio; cineva cânta „Yesterday's Gone", pe o voce melancolică, obosită de lumea asta. Parcă ar fi cântat pentru Bourne.

O privire aruncată rafturilor îi aminti că nu mâncase nimic de la prânz. Înşfăcă un borcan de plastic cu unt de arahide, o cutie de biscuiţi, o conservă de carne de vită, nişte suc de portocale şi apă. Avea nevoie de proteine şi vitamine. Cumpără, de asemenea, un tricou, o bluză în dungi cu mânecă lungă, un aparat şi o spumă de ras şi alte câteva articole despre care experienţa îl învăţase că îi vor fi necesare.

Bourne se apropie de tejghea şi vânzătorul lăsă jos cartea jerpelită din care citea. *Dhalgren,* de Samuel R. Delany. Bourne îşi aminti că o citise chiar la întoarcerea din Vietnam, o carte la fel de halucinantă ca şi războiul. Fragmente din viaţa lui îi reveniră sfâşietor în faţa ochilor – sângele, moartea, furia, omorurile necugetate, totul pentru a şterge suferinţa nesfârşită, istovitoare a ceea ce se întâmplase în râul de lângă casa lui din Phnom Penh. *Ai un cămin cald, o familie fericită la care te întorci în fiecare seară,* spusese Kerry. Dac-ar fi ştiut…

— Altceva? spuse tânărul cu faţă de proxenet.

Bourne clipi, revenind la realitate.

— Aveţi un încărcător electric pentru un telefon mobil?

— Îmi pare rău, amice, nu mai sunt.

Bourne plăti cumpărăturile cu bani cash, luă punga maronie de hârtie şi plecă. Zece minute mai târziu intra în curtea

motelului. Erau puţine maşini. Un trailer era parcat la un capăt al motelului, un camion frigorific după compresorul de deasupra. La recepţie, un bărbat extrem de slab, cu faţa cenuşie a unui antreprenor de pompe funebre, apăru de după biroul lui din spate, unde se uita la un televizor portabil alb-negru, foarte vechi. Bourne se cază folosind un alt nume de împrumut şi plătind camera cu bani cash. Îi rămâneau exact şaizeci şi şapte de dolari.

— Al dracului de ciudată noapte, scrâşni bărbatul cel slab.

— Cum aşa?

Ochii celuilalt se luminară.

— Să nu-mi spui că n-ai auzit de crime?

Bourne clătină din cap.

— Nici treizeci de kilometri de aici. Bărbatul cel slab se aplecă peste biroul de la recepţie. Respiraţia îi mirosea neplăcut, a cafea şi fiere. Doi bărbaţi – *oamenii guvernului* – nimeni nu îndrăzneşte să spună nimic despre ei şi ştii ce înseamnă *asta* pe aici: şşşt, gura mică, capu' la cutie, cine *dracu '* ştie ce puneau ăştia la cale? Dă drumul la CNN când ajungi în cameră, avem cablu şi tot ce trebuie. Îi dădu cheia lui Bourne. Te-am pus în camera din capu' ălălalt faţă de Guy – camionagiu', poate i-ai văzut maşina când ai intrat. Face o cursă regulată din Florida la D.C.; pleacă la cinci, nu vrem să te deranjăm, nu?

Camera era vopsită într-un maro-gălbui, învechit. Nici chiar mirosul unui detergent industrial nu putea înlătura complet izul de descompunere. Bourne porni televizorul, mutând canalele. Scoase untul de arahide şi biscuiţii şi începu să mănânce.

„Nu există nici o îndoială că această iniţiativă îndrăzneaţă şi vizionară a preşedintelui are o şansă de a construi o cale spre un viitor mai pacifist", spunea crainica de la CNN. În spatele ei, un banner colorat de un roşu ţipător, aflat în partea de sus a ecranului, proclama SUMMIT ÎMPOTRIVA TERORISMULUI, cu toată subtilitatea de care poate da dovadă un tabloid britanic. „La summit mai participă, pe lângă preşedintele SUA, preşedintele Rusiei şi liderii naţiunilor arabe importante. Pe parcursul săptămânii viitoare, Wolf Blitzer ne va ţine la curent cu acţiunile preşedintelui şi Christiane Amanpour cu cele ale liderilor ruşi şi arabi. În mod clar, summitul are tot ce îi trebuie pentru a deveni bomba mediatică a anului. Acum, ştiri de ultimă oră de la Reykjavik, Islanda…"

Pe ecran apăru frontispiciul Hotelului Oskjuhlid, unde avea să se desfăşoare summitul peste cinci zile. Un reporter extrem de zelos începu un interviu cu şeful securităţii americane, Jamie Hull. Bourne privea fix la faţa cu falei pătrate a lui Hull, părul tuns periuţă şi mustaţa roşcată, la ochii albaştri şi reci şi în minte i se declanşă o alarmă. Hull făcea parte din Agenţie, mare mahăr în Centrul împotriva Terorismului din cadrul CIA[7]. El şi Conklin se ciocniseră nu o dată. Hull era un animal politic inteligent; pupa în fund pe oricine conta. Dar lucra ca la carte chiar şi atunci când situaţia permitea o abordare mai flexibilă. Conklin trebuie să fi făcut un atac de apoplexie când a auzit că el fusese numit şeful securităţii la summit.

În timp ce lui Bourne îi treceau prin cap toate astea, ultimele ştiri începură să defileze pe ecran. Erau în legătură cu moartea lui Alexander Conklin şi a doctorului Morris Panov, amândoi, potrivit textului, importanţi oficiali guvernamentali. Imediat imaginea se schimbă şi apăru un anunţ pe care scria ŞTIRI DE ULTIMĂ ORA, urmat de un altul, UCIGAŞII DIN MANASSAS, suprapus peste o fotografie oficială a lui David Webb care ocupa aproape tot ecranul. Crainica îşi începu reportajul cu privire la uciderea brutală a lui Alexander Conklin şi a doctorului Morris Panov.

„Amândoi au primit câte un glonţ în cap, spunea crainica cu zâmbetul sinistru pe care-l afişau în general toţi cei din tagma ei, indicând faptul că a fost un ucigaş profesionist. Suspectul principal al guvernului este acest bărbat, David Webb. Se poate ca Webb să folosească un alt nume, Jason Bourne. Potrivit unor surse importante din guvern, Webb sau Bourne este un tip foarte abil şi este considerat periculos. Dacă-l vedeţi pe acest bărbat, nu vă apropiaţi. Sunaţi la numărul afişat pe ecran…”

Bourne opri sonorul. Hristoase, rahatul chiar se răspândea acum. Nu e de mirare că filtrul ăla de pe stradă părea aşa de bine organizat – era Agenţia[8], nu poliţiştii locali.

Era mai bine să se apuce de treabă. Înlăturând firimiturile din poală, scoase telefonul mobil al lui Conklin. Era timpul să afle cu cine vorbise Alex în momentul în care a fost împuşcat. Apăsă tasta de autoapelare, ascultând sunetul de la celălalt capăt. Îi răspunse un robot. Nu era un număr personal, era al unei firme.

[7] Central Intelligence Agency’s Comunterterrorist Center, înfiinţat în 1986 (n. red.).

[8] Central Intelligence Agency, abreviat CIA, aici Agenţia (n. red.).

Lincoln Fine Tailors. Gândul că Conklin vorbea cu croitorul când fusese împuşcat îl deprima, într-adevăr. Nu era felul de a dispărea al unui maestru în spionaj.

Accesă ultimul apel recepţionat, care era din seara precedentă. Era de la Directorul Agenţiei. *Drum înfundat,* se gândi Bourne. Se ridică de pe pat. Mergând spre baie, îşi scoase hainele. Stătu mult timp sub apa fierbinte a duşului, golindu-şi intenţionat mintea, în timp ce îşi curăţa mizeria de pe piele. Era bine să se simtă din nou încălzit şi curat. De-ar fi avut un rând de haine curate. Brusc, îi trecu ceva prin minte. Îşi şterse apa din ochi în timp ce inima îi bătea repede, având mintea complet funcţională din nou. Hainele lui Conklin erau lucrate de Old World Tailors de pe strada M; Alex mergea acolo de ani de zile. Chiar lua cina cu proprietarul, un emigrant rus, o dată sau de două ori pe an.

Oarecum înnebunit, Bourne se şterse, luă din nou telefonul lui Conklin şi sună la informaţii. După ce primise adresa de la Lincoln Fine Tailors din Alexandria se aşeză pe pat, uitându-se în gol. Se întreba cu ce se ocupau Lincoln Fine Tailors, în afară de croitorie.

Hasan Arsenov aprecia Budapesta într-un fel în care Khalid Murat nu ar fi putut să o facă niciodată. Îi spuse asta Zinei Hasiyev în timp ce treceau prin biroul de paşapoarte.

— Bietul Murat, spuse el. Un suflet brav, un luptător curajos pentru independenţă, dar gândirea lui nu trecea cu nimic de secolul al nouăsprezecelea. Zina, omul de încredere al lui Arsenov şi amanta lui, era micuţă, slabă şi la fel de atletică precum Arsenov însuşi. Părul său lung, negru tăciune, îi înconjura capul ca o coroană. Gura ei mare şi ochii negri, strălucitori, contribuiau la aspectul sălbatic, de ţigancă, dar mintea ei putea fi la fel de rece şi calculată ca a unui avocat şi, în plus, nu se temea de nimic.

Aplecându-se să intre pe locul din spate al limuzinei care-i aştepta, Arsenov gemu. Focul de armă al asasinului fusese perfect, lovindu-i doar muşchiul, glonţul ieşind din coapsă la fel de curat cum intrase. Rana durea ca dracu’. Dar merita durerea, se gândea Arsenov în timp ce se aşeza alături de doamna locotenent. Asupra lui nu se iscase nici o suspiciune; nici măcar Zina nu avea idee că el complotase la asasinarea lui Murat. Dar avusese de ales? Murat devenise din ce în ce mai nervos cu

privire la consecinţele planului Şeicului. Nu împărtăşise viziunea lui Arsenov, simţul lui monumental de justiţie socială. S-ar fi mulţumit doar să câştige înapoi Cecenia de la ruşi, în timp ce restul lumii i-ar fi întors spatele cu dispreţ.

Atunci când Şeicul îşi dezvăluise stratagema îndrăzneaţă, pentru Arsenov a fost un moment de revelaţie. Putea vedea aievea viitorul pe care Şeicul li-l oferea ca pe un fruct copt. Prins de lumina dumnezeiască, el căutase o confirmare la Khalid Murat, dar descoperise în schimb amarnicul adevăr. Khalid nu vedea dincolo de graniţele ţării sale, nu putea înţelege faptul că recucerirea teritoriului acesteia era, într-un fel, o problemă secundară. Arsenov îşi dădea seama că cecenii aveau nevoie nu numai să scuture jugul necredincioşilor ruşi, dar şi să-şi definitiveze poziţia în lumea islamică, să câştige respectul celorlalte naţiuni musulmane. Cecenii erau sunniţi care aderaseră la învăţăturile misticii sufite, personificate de *zikr,* amintirea lui Dumnezeu, ritualul comun care implica rostirea de rugăciuni şi dansul ritmat ce inducea o stare asemănătoare transei în timpul căreia ochiul lui Dumnezeu apărea celor adunaţi. Misticismul, divin sau de alt fel, era anatemizat. *Gândire de secol nouăsprezece, în toate sensurile expresiei,* se gândi Arsenov cu amărăciune.

Din ziua asasinatului, momentul atât de dorit în care devenise noul lider al luptătorilor ceceni pentru libertate, Arsenov trăia o stare febrilă, aproape halucinantă. Dormea adânc, dar nu se odihnea, căci somnul îi era bântuit de coşmaruri în care încerca să găsească ceva sau pe cineva prin labirinturi de dărâmături şi era învins. Prin urmare, era colţos şi repezit cu subordonaţii; nu tolera nici un fel de scuze. Numai Zina avea puterea de a-l calma; atingerea ei alchimică îl ajuta să revină din tărâmul ciudat în care ajunsese nu se ştie cum.

Înţepătura pe care o simţi în rană îl aduse înapoi în prezent. Fixa pe fereastră copacii seculari, privi cu o invidie vecină cu agonia cum oamenii îşi vedeau de treabă netulburaţi, fără cea mai mică urmă de teamă. Îi ura, îi ura pe absolut toţi cei care în viaţa lor liberă şi uşoară nu se gândeau nici măcar o dată la lupta disperată pe care el şi poporul său o purtau din anii 1700.

— Ce este, iubitule? O umbră de grijă trecu pe faţa Zinei.

— Mă dor picioarele. Obosesc să tot stau jos, atâta tot.

— Te cunosc. N-ai reuşit să treci peste tragedia uciderii lui Murat cu toată răzbunarea pe care am plănuit-o. Treizeci şi cinci

de soldaţi ruşi au plecat în mormânt în urma represaliilor pentru asasinarea lui Khalid Murat.

— Nu e doar Murat, zise Khalid. Oamenii noştri. Am pierdut şaptesprezece oameni din cauza trădării.

— L-ai stârpit pe trădător, l-ai împuşcat cu mâna ta în faţa sublocotenenţilor.

— Pentru a le arăta ce-i aşteaptă pe toţi cei care trădează cauza. Judecata a fost scurtă, pedeapsa cruntă. E soarta noastră, Zina. Nu avem suficiente lacrimi pentru poporul nostru. Uită-te la noi. Pierduţi şi împrăştiaţi, ascunzându-ne în Caucaz, mai mult de o sută cincizeci de mii de ceceni trăind ca refugiaţi.

Zina nu îl opri pe Hasan în timp ce enumera din nou această istorie agonizantă, pentru că era nevoie ca poveştile acestea să fie repetate ori de câte ori era posibil. Erau cărţile de istorie ale cecenilor.

Pumnii lui Arsenov se albiră, unghiile desenându-i semicercuri de sânge sub pielea palmelor.

— A, să ai o armă mai ucigătoare decât un AK-47, mai puternică decât un pachet de C4!

— Curând, curând, iubitule, fredonă Zina încet pe vocea ei profundă, extrem de muzicală. Şeicul s-a dovedit cel mai bun prieten al nostru. Uite cât ajutor ne-a oferit organizaţia lui doar anul trecut; uite ce acoperire în presa internaţională şi în ziare ne-au creat oamenii lui.

— Dar jugul rusesc e tot pe gâtul nostru, mârâi Arsenov. Încă murim cu sutele.

— Şeicul ne-a promis o armă care va schimba toate astea.

— Ne-a promis lumea. Arsenov îşi înlătură nisipul din ochi. Vremea promisiunilor s-a sfârşit. Să vedem acum dovada făgăduinţei sale.

Limuzina pe care Şeicul o trimisese după ceceni intră pe bulevardul Kalmankrt, care-i duse pe Podul Arpad, peste Dunărea cu barjele ei masive şi vaporaşele de promenadă vopsite strălucitor care se vedeau sub ei. Zina privi în jos. De o parte erau edificiile gotice, năucitoare, cu turnuri ascuţite ale Clădirii Parlamentului; de cealaltă era Insula Margareta, împădurită, în care se afla luxosul Danubius Grand Hotel, unde îi aşteptau cearşafurile apretate şi albe şi cuverturile groase. Zina, dură ca oţelul în timpul zilei, savura din plin nopţile din Budapesta, niciodată mai pasională decât în nopţile petrecute în patul uriaş

al hotelului de lux. Nu vedea în această sărbătoare a plăcerii o trădare a existenţei ei ascetice, ci mai degrabă o scurtă pauză acordată greutăţilor şi degradării fizice, o recompensă, ca un biscuit de ciocolată belgiană strecurat sub limbă, să se topească acolo în secret, într-un nor de extaz.

Limuzina intră în parcarea subterană a clădirii Humanistas, Ltd. Când coborâră din maşină, Zina luă de la şofer uriaşul pachet dreptunghiular. Paznicii în uniformă confruntară paşapoartele oaspeţilor cu fotografiile din baza de date a computerului, le dădură ecusoane laminate de identificare şi îi invitară într-un lift uriaş din bronz şi sticlă.

Spalko îi primi în birou. Soarele era deja sus pe cer, transformând fluviul într-o foaie de bronz topit. Îi îmbrăţişă pe amândoi, îi întrebă cum a fost zborul, cum au călătorit de la Aeroportul Ferihegy şi despre starea rănii de glonţ a lui Arsenov. Când terminară cu amabilităţile, intrară în camera alăturată, lambrisată cu lemn de nuc în tonuri de miere, unde fusese amenajată o masă acoperită cu o ţesătură albă apretată şi tacâmuri strălucitoare. Spalko pusese să fie pregătită o masă cu mâncare internaţională. Friptură, homar, trei feluri de legume – toate favoritele cecenilor. Şi nici un cartof nicăieri. Adesea, Arsenov şi Zina nu aveau de mâncare nimic altceva decât cartofi zile în şir. Zina puse pachetul pe un scaun gol şi se aşezară la masă.

— Şeicule, spuse Arsenov, suntem ca întotdeauna copleşiţi de mărinimia ospitalităţii tale.

Spalko înclină din cap. Era mulţumit de numele pe care şi-l luase în lumea lor, care însemna Sfântul, prietenul lui Dumnezeu, îi conferea o notă de respect şi uimire, un păstor exaltat faţă de turma sa.

Acum se ridică şi deschise o sticlă de vodcă poloneză tare, din care turnă în trei pahare. Ridică paharul, iar ceilalţi doi făcură la fel.

— În memoria lui Khalid Murat, un mare conducător, un războinic puternic, un adversar de temut, intonă el solemn, în stilul cecen. Fie ca Allah să-i dea gloria pe care şi-a câştigat-o prin sânge şi vitejie. Fie ca poveştile despre curajul lui ca lider şi om să fie spuse şi respuse printre credincioşi. Goliră dintr-o sorbitură lichidul care le ardea gâtul.

Arsenov se ridică şi umplu din nou paharele. Îl ridică pe al său şi ceilalţi îi urmară.

— Pentru Şeic, prieten al cecenilor, care ne va conduce spre locul nostru de drept în noua ordine a lumii. Goliră paharele.

Zina dădu să se ridice, fără îndoială pentru a ţine şi ea un toast, dar Arsenov o opri punându-i o mână pe braţ. Gestul nu scăpă atenţiei lui Spalko. Ce îl interesa cel mai mult era reacţia Zinei. Vedea dincolo de paravanul pe care şi-l arborase, până în suflet. Erau multe nedreptăţi în lume, ştia asta, la toate nivelurile societăţii. I se părea ciudat şi oarecum pervers faptul că fiinţele umane se puteau scandaliza din pricina nedreptăţii generale, ratând în acelaşi timp micile necazuri din viaţa lor de zi cu zi. Zina lupta cot la cot cu bărbaţii; atunci, de ce să nu i se acorde ocazia să ridice vocea într-un toast după bunul ei plac? Furia clocotea în ea; lui Spalko îi plăcea asta – se pricepea să manipuleze furia altei persoane.

— Compatrioţii mei, prietenii mei! Ochii îi străluceau de convingere. Pentru contopirea dintre trecutul trist, prezentul disperat şi viitorul glorios. Suntem în pragul zilei de mâine!

Începură să mănânce, vorbind despre lucruri generale şi neconcludente de parcă s-ar fi aflat la un dineu mai degrabă neoficial. Şi totuşi, în cameră se strecurase un iz de anticipare, de schimbare incipientă. Priveau în farfurii sau se priveau unul pe celălalt de parcă acum, când erau aşa de aproape de acest viitor, le era teamă să privească furtuna ce se apropia şi îi apăsa. În cele din urmă, terminară.

— E timpul, spuse Şeicul. Arsenov şi Zina se ridicară în picioare în faţa lui.

Arsenov înclină din cap.

— Un om care moare de dragul lumii materiale moare ca un ipocrit. Un om care moare de dragul vieţii de apoi moare ca un ascet. Dar un om care moare de dragul Adevărului moare ca un sufit.

Se întoarse spre Zina, care deschise pachetul pe care-l aduseseră cu ei de la Groznîi. Înăuntru se aflau trei mantii. Îi dădu una lui Arsenov, care o îmbrăcă. Ea şi-o puse pe a ei. Arsenov se întoarse spre Şeic, cu a treia mantie în mână.

— *Kherqeh-ul* e haina de onoare a dervişului, intonă Arsenov. Simbolizează natura divină şi atributele ei.

Zina spuse:

— Mantia este cusută cu acul devoţiunii şi cu firul amintirii fără de sine a lui Dumnezeu.

Şeicul înclină capul şi spuse:

— *La illaha ill Allah.* Nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu, care e Unul.

— *La illaha ill Allah*, repetară Arsenov şi Zina. Apoi liderul rebelilor ceceni aşeză *kherqeh-ul* pe umerii lui Spalko.

— Pentru majoritatea oamenilor e suficient să fi trăit conform şariei, legii islamice, supuşi legii divine, pentru a muri fericiţi şi a intra în Paradis, spuse el. Dar suntem câţiva care ne dorim divinul aici şi acum şi pe care dragostea pentru Dumnezeu ne obligă să căutăm calea spre interior. Suntem sufiţi.

Spalko pipăi mantia groasă de derviş şi spuse:

— O, tu suflete care eşti în pace, apleacă-te asupra Domnului tău, cu bucuria ce e a ta în El şi a Lui în tine. Intră printre Slugile mele! Intră în Paradis!

Arsenov, mişcat de acest citat din Coran, apucă mâna Zinei şi împreună îngenunche ară înaintea Şeicului. Într-o structură dialogică veche de trei secole, recitară un jurământ solemn de supunere. Spalko scoase un cuţit, li-l înmână. Se tăiară amândoi, pe rând şi, într-un pahar cu picior, îi oferiră sângele lor. În acest fel deveneau *murid*, discipoli ai Şeicului, legaţi de el prin cuvânt şi faptă.

Apoi, deşi pentru Arsenov era dureros din cauza rănii de la coapsă, se aşezară cu picioarele încrucişate, cu faţa unul spre celălalt şi, în maniera sufiţilor Naqshibandi, oficiară *zikr-ul,* uniunea extatică cu Dumnezeu. Îşi aşezară palmele drepte pe coapsele stângi, palmele stângi pe încheieturile de la dreapta. Arsenov începu să-şi mişte capul şi gâtul spre dreapta descriind un semicerc, iar Zina şi Spalko urmară într-o sincronie perfectă invocaţia lui blândă, aproape senzuală:

„Salvează-mă, Dumnezeul meu, de la ura şi gelozia duşmanilor de a cădea în mâinile copiilor ce se joacă pe pământ, dacă nu mă vor folosi în jocurile lor; s-ar putea juca cu mine şi la sfârşit mă pot distruge, aşa cum fac copiii cu jucăriile lor. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Salvează-mă, Doamne, de orice fel de ofensă vine din amărăciunea duşmanilor mei şi din ignoranţa prietenilor iubitori.”

Rugăciunile cântate şi mişcările deveniră una, unindu-se într-un tot extatic în prezenţa lui Dumnezeu…

Mult mai târziu, Spalko îi conduse pe un coridor până la un ascensor mic din oţel inoxidabil care îi duse până la subsol, in interiorului stâncii pe care era construită clădirea.

Intrară într-o încăpere boltită, cu tavan înalt, presărată cu

suporturi de fier. Singurul sunet care se auzea era şuieratul încet al aerului condiţionat. De-a lungul unui perete erau aşezate nişte lăzi. La acestea îi conduse Spalko. Îi înmână o rangă lui Arsenov şi privi foarte satisfăcut cum liderul terorist deschidea lada cea mai apropiată şi privea seturile strălucitoare de AK-47 dinăuntrul ei. Zina luă una şi o inspectă cu grijă şi cu precizie. Încuviinţă din cap spre Arsenov, care deschise altă ladă în care se aflau zece lansatoare portabile de rachete.

— Artileria cea mai avansată din arsenalul ruşilor, spuse Spalko.

— Dar preţul? zise Arsenov.

Spalko îşi desfăcu braţele.

— Ce preţ ar fi potrivit dacă armele astea vă ajută să vă câştigaţi libertatea?

— Cum pui un preţ pe libertate? zise Arsenov pufnind.

— Răspunsul e că nu poţi. Hasan, libertatea nu are o etichetă de preţ cunoscută. Se cumpără cu sângele şi sufletele neîmblânzite ale oamenilor ca voi. Îşi mută privirea pe faţa Zinei. Astea sunt alea voastre – toate – să le folosiţi cum vi se pare mai bine pentru a vă apăra frontierele, pentru a-i face pe cei din jur să ţină seama de voi. În sfârşit, Zina îl privi printre genele ei lungi. Privirile li se încrucişară. Se izbiră una de alta, deşi expresiile rămâneau impasibile.

Ca şi cum ar fi răspuns privirii lui Spalko, Zina spuse:

— Nici măcar armele astea nu ne vor permite să intrăm la summitul de la Reykjavik.

Spalko încuviinţă din cap, ridicând uşor colţurile gurii.

— Destul de adevărat. Securitatea internaţională este mult prea inteligentă. Un atac armat nu ar avea ca rezultat decât moartea noastră. Totuşi, am un plan care nu numai că ne va permite accesul în Hotelul Oskjuhlid, dar ne va permite şi să-i ucidem pe toţi cei aflaţi înăuntru fără să ne expunem. În câteva ore de la eveniment tot ce visaţi de secole va fi al vostru.

— Khalid Murat *se temea* de viitor, *se temea* de ceea ce noi, cecenii, putem realiza. Dorinţa de a face dreptate coloră obrajii lui Arsenov. Lumea ne-a ignorat prea mult timp. Rusia ne îngroapă de vii în timp ce tovarăşii lor, americanii, stau deoparte şi nu fac nimic să ne salveze. În Orientul Mijlociu curg miliarde de dolari, dar în Cecenia nici o rublă!

Spalko îşi luase aerul mulţumit de sine al unui profesor care-şi vede elevul preferat bine pregătit. Ochii îi străluceau măriţi.

— Toate astea se vor schimba. În cinci zile, lumea întreagă va fi la picioarele voastre. Puterea va fi a voastră, precum şi respectul celor care au scuipat pe voi, v-au abandonat. Rusia, lumea islamică şi tot Occidentul, *mai ales* Statele Unite!

— Vorbim aici de schimbarea întregii ordini mondiale, Zina, strigă Arsenov tare.

— Dar *cum*? întrebă Zina. Cum e *posibil?*

— Ne întâlnim la Nairobi în trei zile, răspunse Spalko. Şi o să vezi cu ochii tăi.

Apa, întunecată, adâncă, însufleţită de o oroare de nenumit, se închide deasupra capului său. Se scufundă. Indiferent cât de tare luptă, cu câtă disperare se îndreaptă spre suprafaţă, simte cum parcurge o spirală în jos de parcă ar avea plumb în picioare. Apoi priveşte în jos şi vede o frânghie groasă, murdară de alge, legată de glezna stângă. Nu vede ce e la capătul frânghiei pentru că aceasta se pierde în întunericul de jos. Dar orice ar fi, trebuie să fie greu, trebuie să îl tragă pentru că frânghia e încordată. Disperat, se îndreaptă în jos, încercând să se elibereze cu degetele mânjite, iar statuia lui Buddha pluteşte în derivă, învârtindu-se uşor, căzând departe de ei în întunericul de nepătruns...

Khan se trezi zvâcnind, ca întotdeauna, covârşit de un sentiment de rătăcire. Rămase nemişcat printre cearşafurile umede. Un timp, coşmarul recurent încă îi mai pulsa cu răutate în minte, întinzând mâna, îşi atinse glezna stângă ca pentru a se asigura că nu are o frânghie legată de picior. Apoi, delicat, aproape cu respect, îşi plimbă degetele peste muşchii lunecoşi şi întinşi ai abdomenului şi pieptului, până ce ajunse la micul Buddha sculptat în piatră, pe care îl purta la gât atârnat de un lănţişor de aur. Nu-l scotea niciodată, nici chiar când dormea. Sigur că era acolo. Întotdeauna era acolo. Era un talisman, chiar dacă încercase să se convingă că nu crede în aşa ceva.

Se ridică, scoase un mic sunet de dezgust şi lipăi până în baie, unde îşi aruncă apă rece peste cap. Aprinse lumina, clipind un moment. Apropiindu-şi capul de oglindă, îşi inspectă chipul, privindu-se de parcă s-ar fi văzut pentru prima dată. Mormăi, se uşură, apoi, aprinzând o veioză, citi din nou dosarul insuficient primit de la Spalko. Nimic din ce citea acolo nu îi oferea nici cel mai mic indiciu că David Webb ar fi avut abilităţile văzute de el. Îşi atinse semnul negru-vineţiu de pe gât, se gândi la plasa din

iederă pe care o făcuse Webb şi o instalase atât de inteligent. Rupse unica filă a dosarului. Era inutilă, mai mult decât inutilă de vreme ce îl făcuse să-şi subestimeze ţinta. În plus, mai erau şi alte implicaţii, la fel de urgente. Spalko îi dăduse informaţii care erau fie incomplete, fie incorecte.

Bănuia că Spalko ştia exact cine şi ce era David Webb. Khan trebuia să ştie dacă nu cumva Spalko pusese în mişcare vreun pion care-l implica pe Webb. Avea propriile planuri pentru David Webb şi era hotărât ca nimeni – nici măcar Stepan Spalko – să nu îi stea în cale.

Oftând, stinse lumina şi se întinse la loc în pat, dar mintea lui nu era pregătită pentru somn. Tot corpul îi huruia de presupuneri. Până când se înţelesese cu Spalko pentru această ultimă misiune, nici măcar nu avusese habar că David Webb exista, darămite că era încă în viaţă. Se îndoia însă că ar fi acceptat misiunea dacă Spalko nu i l-ar fi vânturat pe Webb prin faţă. Trebuie să fi ştiut că ideea de a-l găsi pe Webb avea să fie irezistibilă pentru Khan. De ceva timp deja, lui Khan nu îi mai plăcea să lucreze cu Spalko. Se comporta de parcă ar fi stăpânul lui Khan, iar Spalko, Khan era sigur de asta, era megaloman.

În jungla din Cambodgia, unde fusese obligat să supravieţuiască în copilărie şi adolescenţă, avusese mai multe experienţe cu megalomani decât şi-ar fi dorit. Clima toridă şi umedă, haosul constant al războiului şi nesiguranţa vieţii de zi cu zi se uneau pentru a-i împinge pe oameni la limita nebuniei. În acel mediu nefavorabil cei slabi mureau, iar cei puternici supravieţuiau; orice om se schimba într-un mod elementar.

Stând în pat, Khan îşi pipăi cicatricele de pe corp. Era o formă de ritual, o superstiţie poate, o metodă de a se păstra în siguranţă – nu faţă de violenţa generată de un adult asupra altuia, ci faţă de teroarea lentă, fără nume, pe care un copil o trăieşte în noapte. Copiii, când se trezesc din asemenea coşmaruri, aleargă la părinţi, se strecoară în căldura şi confortul patului lor şi adorm curând. Dar Khan nu avea părinţi, nu avea pe nimeni care să-l mângâie. Din contră, fusese în mod constant obligat să se elibereze din ghearele adulţilor cu mintea bolnavă care îl priveau numai ca pe o sursă de bani sau de sex. Cunoscuse mulţi ani sclavia, atât din partea caucazienilor, cât şi din cea a asiaticilor de care avusese ghinionul să se împiedice. Nu aparţinea nici uneia dintre acele lumi şi ei ştiau asta. Era o corcitură şi, ca atare, era ponegrit, înjurat, bătut, abuzat, înjosit

în toate modurile în care poate fi degradată o fiinţă umană.

Şi totuşi luptase. Scopul lui, de la o zi la alta, se redusese pur şi simplu la a supravieţui. Dar învăţase din experienţele amare că evadarea nu era suficientă, că aceia care-l făcuseră sclav veneau după el, îl pedepseau brutal. De două ori aproape murise. Atunci a înţeles că era nevoie de mai mult dacă voia să supravieţuiască. Trebuia să ucidă sau, dacă nu, avea să fie ucis.

Când echipa de asalt a Agenţiei atacă motelul de pe poziţia ocupată la filtrul rutier, era aproape cinci. Fuseseră alertaţi cu privire la prezenţa lui Jason Bourne de către managerul de noapte, care se trezise din somnul indus de Xanax şi văzuse faţa lui Bourne fixându-l din ecranul televizorului. Se ciupise să fie sigur că nu visa, luase o gură de whisky ieftin şi sunase.

Şeful echipei ceruse ca luminile de securitate ale motelului să fie stinse ca să se poată apropia prin întuneric. Când începură să-şi ocupe poziţia însă, camionul de la capătul motelului porni şi aprinse reflectoarele, prinzând o parte din echipă în razele puternice. Şeful îi făcu semne nebuneşti nefericitului şofer, apoi alergă la camion şi îi spuse să o şteargă de acolo. Şoferul, holbând ochii la vederea tuturor acelor oameni, făcu ceea ce i se cerea, stingând luminile până la ieşirea din parcare, pe autostradă.

Apoi şeful le făcu semn oamenilor şi se îndreptară direct spre camera lui Bourne. La această comandă tăcută, doi se desprinseră, ocolind prin spate. Şeful le dădu douăzeci de secunde să-şi ocupe poziţia, înainte să ordone să-şi pună măştile de gaze. Doi dintre oameni îngenunchează şi aruncară cu bombe lacrimogene prin fereastra camerei. Braţul întins al şefului se lăsă în jos şi oamenii lui năvăliră în cameră, spărgând uşa. Gazul ieşi cu putere afară când intrară ei cu mitralierele pregătite. Televizorul era pornit, cu sonorul închis. CNN-ul arăta chipul celui pe care-l căutau. Pe covorul pătat şi jerpelit erau împrăştiate resturile unei mese luate în grabă, iar cuvertura de pe pat nu mai era. Camera era goală!

Înăuntrul camionului frigorific ce se îndepărta în grabă de motel, Bourne, înfăşurat în cuvertură, stătea întins printre lăzi de lemn în care se aflau recipiente de plastic cu căpşuni, stivuite aproape până la tavan. Reuşise să ajungă să stea deasupra nivelului podelei, susţinut de cutii din ambele părţi. Când intrase

în partea din spate a camionului, încuiase uşa după el. Toate camioanele cu refrigerare aveau un mecanism de siguranţă care putea deschide şi încuia uşa din spate pe interior, pentru a se asigura că nimeni nu rămânea prins acolo din greşeală. Aprinzând lanterna pentru o secundă, a străbătut culoarul central, destul de lat cât să poată trece un om. Sus în dreapta era grilajul de evacuare al compresorului de refrigerare.

Dintr-odată, se încordă. Apropiindu-se de filtrul rutier, camionul încetini, apoi opri complet. Ajunsese în punctul de pericol maxim.

Timp de aproape cinci minute tăcerea fu completă apoi, brusc, uşa din spate s-a deschis cu un sunet dur. Până la el ajungeau vocile celor care făceau controlul.

— Ai luat ceva autostopişti? întrebă poliţistul.

— Mnu, răspunse Guy, camionagiul.

— Uite, aruncă un ochi la fotografia asta. Poate l-ai văzut pe tip pe marginea drumului?

— Nu, dom'le. Nu l-am văzut niciodată. Ce-a făcut?

— Ce ai înăuntru? se auzi vocea unui alt poliţist.

— Căpşuni proaspete, zise Guy. Uite ce este, domnilor ofiţeri, aveţi inimă! Nu le face bine să deschideţi uşile aşa. Ce putrezeşte mi se taie din plată.

Cineva mormăi. O rază puternică de lumină străbătu culoarul central şi mătură podeaua chiar dincolo de locul unde Bourne stătea suspendat printre căpşuni.

— Bine, spuse primul poliţist, închide-o, amice.

Raza lanternei se stinse şi uşa se trânti cu putere.

Bourne aşteptă până ce camionul se puse în mişcare, rulând cu viteză pe autostrada către D.C., înainte să iasă de unde se ascunsese. Mintea îi uruia. Poliţiştii trebuie să-i fi arătat lui Guy aceeaşi fotografie cu David Webb care se difuza la CNN.

Într-o jumătate de oră, şofatul lin de autostradă cedase locul opririlor şi pornirilor constante de pe străzile urbane cu semafoare, Era timpul să iasă. Bourne se duse la uşă şi apăsă pe levierul de siguranţă. Nu se mişca. Încercă din nou, de data asta cu mai multă forţă. Înjurând printre dinţi, aprinse lanterna pe care o luase din casa lui Conklin. În cercul strălucitor de lumină, văzu că mecanismul se blocase. Era încuiat înăuntru.

5

În zorii zilei. Directorul CIA se afla într-o conferinţă cu Roberta Alonzo-Ortiz, Consiliera pe probleme de Securitate Naţională de la Casa Albă. Şedinţa se ţinea în sala cunoscută sub numele de Situation Room, un spaţiu în formă circulară din măruntaiele Casei Albe. Multe etaje deasupra lor se aflau încăperile lambrisate, frumos decorate, pe care majoritatea oamenilor le asociau cu această clădire istorică, plină de poveşti, dar aici jos stăpâne erau puterea şi încordarea oligarhilor de la Pentagon. La fel ca şi marile temple ale civilizaţiilor antice, această sală fusese construită să reziste timp de secole. Săpată în vechiul subsol, proporţiile ei te intimidau, aşa cum era şi normal pentru un asemenea monument al invincibilităţii.

Alonzo-Ortiz, Directorul şi echipa lui – ca şi unii membri importanţi ai Serviciului Secret – parcurgeau, pentru a suta oară, planurile de securitate pentru summitul asupra terorismului de la Reykjavik. Pe un ecran de protecţie era afişată o schemă detaliată a hotelului Oskjuhlid, împreună cu notiţe referitoare la probleme de securitate ce priveau intrările, ieşirile, acoperişul, ferestrele şi altele. Fusese stabilită o legătură video directă cu hotelul, astfel încât Jamie Hull, trimisul la faţa locului al Directorului Agenţiei să poată participa la şedinţa de informare.

— Nu vom tolera nici o eroare, spuse Alonzo-Ortiz. Era o femeie extrem de frumoasă, cu un păr negru strălucitor şi ochi inteligenţi, tăioşi. Fiecare aspect al summitului trebuie să se desfăşoare ceas, continuă ea. Orice încălcare a securităţii, indiferent cât de mică, va avea efecte dezastruoase. Ar distruge ceea ce preşedintelui i-a luat timp de optsprezece luni să creeze, împreună cu principalele state islamice. Nu trebuie să spun nimănui de aici că dincolo de faţada de cooperare mocneşte o neîncredere nativă faţă de valorile occidentale, faţă de etica iudeo-creştină şi tot ce reprezintă ea. Orice suspiciune că preşedintele i-a tras pe sfoară va avea consecinţe dintre cele mai crunte şi imediate. Privi încet în jurul mesei. Era unul din darurile ei speciale ca, atunci când se adresa unui grup, să facă astfel încât fiecare persoană importantă să creadă că îi vorbeşte numai ei. Nu faceţi nici o greşeală, domnilor. Nu vorbim despre nimic altceva decât despre un război mondial aici, un *jihad* uriaş cum nu am mai văzut până acum şi, foarte posibil, nu ne putem nici

măcar imagina.

Era gata să încheie şedinţa cu Jamie Hull când un tânăr slab intră în sală, se apropie în tăcere de Director şi îi înmână un plic sigilat.

— Scuzele mele, Dr. Alonzo-Ortiz, spuse el deschizând plicul. Citi impasibil conţinutul, deşi pulsul i se dublase. Consilierului pe probleme de securitate nu îi plăcea să îi fie întrerupte şedinţele. Conştient că doamna îl privea urât, el împinse scaunul înapoi şi se ridică.

Alonzo-Ortiz îi aruncă un zâmbet atât de comprimat, încât buzele aproape că îi dispărură.

— Sper că aveţi motive suficiente pentru a ne părăsi aşa de brusc.

— Chiar am, Dr. Alonzo-Ortiz. Directorul Agenţiei, deşi vechi în branşă şi, deci, un om care ştia să-şi controleze puterea, ştia că nu avea rost să se confrunte cu persoana pe care preşedintele se baza în cea mai mare măsură. Se purta ireproşabil, deşi o ura pe Roberta Alonzo-Ortiz atât pentru că îl săpase în rolul său tradiţional pe lângă preşedinte, cât şi pentru că era femeie. Din aceste motive, folosea puţina putere pe care o avea – să ascundă ceea ce ea îşi dorea enorm să ştie: cauza urgenţei atât de grave care-l făcea să plece imediat.

Zâmbetul consilierul de securitate deveni şi mai rigid.

— În acest caz aş aprecia o informare completă cu privire la criză, oricare ar fi ea, cât mai curând.

— Absolut, spuse Directorul, retrăgându-se grăbit. Când uşa masivă a Sălii de Situaţii de Urgenţă se închise în urma lui, el adăugă sec „Înălţimea Voastră”, smulgându-i un hohot de râs agentului operativ pe care biroul lui îl folosise ca mesager.

Directorului îi luă mai puţin de cincisprezece minute să ajungă înapoi la Sediul Central, unde o şedinţă a Consiliului Director al Agenţiei îi aştepta sosirea. Subiectul: ucigaşii lui Alexander Conklin şi ai doctorului Morris Panov. Suspectul principal: Jason Bourne. Erau oameni cu feţele palide, în costume clasice impecabil croite, cravate pe comandă, pantofi lăcuiţi. Cămăşile cu dungi, gulerele colorate, toanele modei nu erau pentru ei. Obişnuiţi să străbată coridoarele puterii din Beltway, erau la fel de inflexibili ca hainele pe care le purtau. Erau persoane conservatoare provenite de la colegii conservatoare, vlăstare de familii fără pată care, mai devreme, fuseseră îndrumaţi de taţii

lor către funcţii şi deci către confidenţele oamenilor potriviţi – lideri vizionari şi energici care ştiau cum să rezolve o situaţie. Locul în care stăteau acum era o lume secretă bine ascunsă, dar tentaculele care ieşeau din ea se întindeau în lung şi în lat.

Imediat ce Directorul intră în sala de conferinţe, luminile fură micşorate. Pe un ecran apărură fotografiile de la criminalistică ale corpurilor *in situ.*

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă jos alea! urlă Directorul. Sunt o obscenitate. Nu ar trebui să îi vedem pe oamenii ăştia aşa.

Martin Lindros, Adjunctul Directorului, apăsă pe un buton şi ecranul se goli de imagini.

— Pentru a informa pe toată lumea, ieri ni s-a confirmat că maşina din parcarea lui Conklin era a lui David Webb. Se opri, în timp ce Bătrânul îşi dregea vocea.

— Să spunem lucrurilor pe nume. Directorul se aplecă înainte, cu pumnii strânşi pe masa strălucitoare. E posibil ca lumea să îl cunoască pe acest… acest bărbat drept David Webb, dar aici e cunoscut sub numele de Jason Bourne. Vom folosi acest nume.

— Da, domnule, spuse Lindros, hotărât să nu amplifice starea evidentă de proastă dispoziţie a Directorului Agenţiei. Abia dacă avea nevoie să-şi consulte notiţele, atât de proaspete şi vii îi erau în minte cercetările. W… Bourne a fost văzut ultima dată în campusul de la Georgetown cu aproximativ o oră înaintea crimelor. Un martor l-a văzut alergând spre maşină. Putem presupune că s-a îndreptat direct spre casa lui Alex Conklin. Cu siguranţă, Bourne era în casă în momentul sau în jurul momentului producerii crimelor. Amprentele lui sunt pe un pahar pe jumătate gol de scotch din camera unde stătuseră, cu puţin înainte să moară. Conklin şi Panov.

— Şi arma? întrebă Directorul. E arma crimei?

— Confirmat sută la sută de examenul balistic, încuviinţă Lindros din cap.

— Eşti sigur că este a lui Bourne, Martin?

Lindros privi o hârtie trasă la xerox şi o împinse peste masă spre şeful lui.

— Înregistrarea confirmă că arma crimei îi aparţine lui David Webb. David Webb *al nostru.*

— Nenorocitul! Mâinile Directorului tremurau. Amprentele nenorocitului sunt pe ea?

— Arma a fost curăţată, spuse Lindros, consultând altă hârtie.

Nici un fel de amprente.

— Semnul unui profesionist. Directorul păru brusc obosit. Nu era uşor să piardă un prieten.

— Da, domnule. Cu siguranţă.

— Şi Bourne? mormăi Directorul. Părea dureros pentru el numai să-i pronunţe numele.

— Azi-dimineaţă devreme am primit un pont că Bourne se ascundea într-un motel din Virginia, foarte aproape de unul dintre filtrele rutiere, îl informă Lindros. Zona a fost imediat încercuită şi o echipă de asalt a fost trimisă la motel. Dacă Bourne a fost acolo, fugise deja, s-a strecurat prin cordon. A dispărut ca un fum.

— La dracu'! Obrajii Directorului se înroşiseră.

Asistentul lui Lindros intră pe nesimţite şi-i întinse o hârtie.

Acesta o scană o fracţiune de secundă, apoi ridică privirea.

— Mai devreme am trimis o echipă la Webb acasă, în eventualitatea că ar apărea acolo sau ar lua legătura cu soţia. Echipa a găsit casa încuiată şi goală. Nici urmă de soţia şi cei doi copii ai lui Bourne. Investigaţiile ulterioare au dezvăluit că femeia a mers la ei la şcoală şi i-a luat din clasă fără explicaţii.

— Asta pune capac! Directorul părea aproape apoplectic. E înaintea noastră cu un pas în orice, pentru că a plănuit crimele dinainte! În timpul drumului scurt şi rapid spre Langley, îşi lăsase emoţiile să îl copleşească. Între asasinarea lui Alex şi manevrele lui Alonzo-Ortiz, intrase în Agenţie spumegând de furie. Acum, în faţa dovezilor criminalistice, era mai mult decât pregătit să condamne.

— E clar că Jason Bourne a devenit un ticălos. Bătrânul, încă în picioare, tremura vizibil. Alexander Conklin a fost un prieten vechi şi de încredere. Nu-mi amintesc şi nici nu pot enumera numărul de cazuri în care şi-a pus reputaţia – chiar *viaţa* – în joc pentru organizaţie, pentru ţara sa. Era un patriot veritabil în adevăratul sens al cuvântului, un om cu care cu toţii ne mândream pe drept.

În ceea ce-l privea, Lindros se gândea la numărul de cazuri pe care şi le putea aminti şi enumera când Bătrânul tunase şi fulgerase cu privire la tacticile de cowboy ale lui Conklin, la misiunile lui ticăloase, la agendele lui secrete. Era frumos şi bine să-l elogieze pe cel mort, dar, se gândea el, în branşa asta era de-a dreptul prostesc să ignori tendinţele periculoase ale agenţilor din trecut şi din prezent. Şi aici, desigur, intra şi Jason

Bourne. Era un fel de agent cârtiţă, chiar de soiul cel mai rău – unul pe care nu-l avea în întregime sub controlul său. În trecut fusese activat de împrejurări, nu pentru că ar fi fost de acord cu aşa ceva. Lindros ştia foarte puţine despre Jason Bourne, o scăpare pe care era hotărât să o repare în momentul în care şedinţa se încheia.

— Dacă Alexander Conklin avea o slăbiciune, un punct vulnerabil, acesta era Jason Bourne, continuă Directorul. Cu ani în urmă să o cunoască şi să se căsătorească cu actuala lui soţie, Marie, şi-a pierdut întreaga familie – soţia thailandeză şi cei doi copii – într-un atac din Phnom Penh. Omul era pe jumătate nebun de suferinţă şi remuşcări când Alex l-a cules de pe străzile din Saigon şi l-a antrenat. Mulţi ani mai târziu, chiar după ce Alex apelase la ajutorul lui Morris Panov, el prezenta probleme de autocontrol – în ciuda rapoartelor regulate ale doctorului Panov, care susţineau contrariul. Cumva şi el a intrat sub influenţa lui Jason Bourne.

— L-am avertizat pe Alex de nenumărate ori, l-am implorat să-l aducă pe Bourne pentru a fi evaluat de echipa noastră de psihiatri criminalişti, dar a refuzat. Alex, odihneascâ-se în pace, putea să fie când voia un om încăpăţânat; credea în Bourne.

Faţa Directorului lucea de transpiraţie, iar ochii i se măriseră în timp ce privea prin încăpere.

— Şi care e rezultatul acestei încrederi? Amândoi au fost ucişi ca nişte câini, chiar de bunul pe care credeau că îl ţin sub control. Adevărul adevărat e că Bourne e incontrolabil. Şi e un ucigaş, o viperă veninoasă. Directorul izbi cu pumnul în masa de conferinţe. Nu voi permite ca asasinatele astea odioase, comise cu sânge rece, să rămână nepedepsite. Autorizez instalarea unei sancţiuni mondiale, prin care ordon lichidarea imediată a lui Jason Bourne.

Bourne tremura, de acum îngheţat până în măduva oaselor. Privi în sus şi plimbă raza lanternei pe sistemul de ventilaţie al frigiderului. Întorcându-se pe culoarul central, se căţăra pe rândul de cutii din dreapta până ce ajunse la grilaj. Deschizând briceagul, folosi vârful lamei pentru a desface şuruburile. Lumina blândă a zorilor se scurse în interior. Părea să fie loc exact cât să se poată strecura afară. Spera.

Îşi strânse umerii în direcţia pieptului, îngustându-se şi începu să se strecoare mişcându-se uşor în sus. Totul merse bine vreo

câţiva centimetri, dar apoi înaintarea lui se opri brusc. Încercă să se mişte, dar nu putea. Era blocat. Expiră tot aerul din plămâni, îşi subţie partea de sus a corpului. Împinse cu tălpile şi picioarele. Un grilaj alunecă şi se rostogoli, dar se mişcase puţin. Îşi lăsă picioarele în jos până se putu sprijini de cutii. Proptindu-şi tocurile de la pantofi în bara superioară, împinse din nou şi se mai mişcă puţin. Repetând manevra încet şi cu grijă, reuşi în cele din urmă să-şi strecoare afară capul şi umerii. Clipi privind spre cerul rozaliu străbătut de nori pufoşi, schimbându-şi forma pe măsură ce el se rostogolea pe sub ei. Când ajunse sus, se apucă de un colţ al camionului, se smulse cu totul din cabină şi ajunse pe acoperiş.

La următorul semafor sări, îndesându-şi umărul stâng în interior pentru a-şi amortiza căderea. Se ridică, trecu pe trotuar, se scutură de praf. Strada era pustie. Îl salută scurt pe Guy, care nu bănuia nimic, în timp ce camionul se îndepărta într-un nor albastru de gaze de eşapament.

Era la periferia Washingtonului, în cartierul sărac din nord-est. Cerul se lumina, umbrele lungi ale zorilor lăsând locul soarelui, în depărtare se auzea zumzetul traficului, dar şi sirenele poliţiei. Respiră adânc. Dincolo de duhoarea urbană, aerul avea pentru el ceva răcoros, euforia libertăţii după lunga bătălie a nopţii în care a trebuit să stea ascuns, ca să poată fi liber.

Merse pe jos până văzu fâlfâind drapelele în roşu şters, alb şi albastru. Centrul de maşini uzate era închis pe timpul nopţii. Intră pe proprietatea pustie, alese o maşină la întâmplare şi schimbă numerele de înmatriculare cu ale celei vecine. Forţă încuietoarea, deschise uşa din partea şoferului şi porni aprinderea de la fire. O secundă mai târziu, ieşea din parcare pe stradă.

Parcă în faţa unui restaurant a cărui faţadă cromată era o relicvă a anilor cincizeci. Pe acoperiş era o cană gigantică de cafea, cu luminile din neon de mult arse. Înăuntru se vedeau aburi. Mirosul de boabe de cafea şi ulei încins era impregnat în fiecare suprafaţă. La stânga lui erau o tejghea lungă Fonnica şi un şir de scaune cromate cu feţe de vinil; la dreapta, lângă şirul de ferestre scăldate în soare, era un rând de mese, fiecare dintre ele având un tonomat cu toate cântecele ce se puteau asculta pentru un sfert de dolar.

Când uşa se închise în urma lui cu un mic clinchet de clopoţel, feţele negre care se întoarseră remarcară în tăcere pielea albă a

lui Bourne. Nimeni nu îi răspunse la zâmbet. Unii îi păreau indiferenţi, dar alţii, mai deosebiţi, păreau să interpreteze prezenţa lui ca un semn de rău augur pentru lucruri viitoare.

Conştient de privirile ostile, se strecură pe o banchetă masivă. O chelneriţă cu păr portocaliu şi o faţă care semăna cu Ertha Kitt aruncă un meniu pătat de muşte în faţa lui şi îi umplu ceaşca cu cafea aburindă. Ochii inteligenţi, excesiv machiaţi pe o faţă muncită de griji, îl priviră un timp cu interes şi ceva în plus – compasiune, poate.

— Nu le lua în seamă privirile, dulceaţă, şuieră ea. Le e frică de tine.

Mâncă un mic dejun acceptabil compus din ouă, şuncă şi cartofi prăjiţi, stropite cu cafeaua tare. Dar avea nevoie ca proteinele şi cofeina să îi înlăture starea de epuizare, cel puţin pentru moment.

Chelneriţa îi umplu din nou ceaşca şi el sorbi, aşteptând ca Lincoln Fine Tailors să deschidă. Dar nu stătea degeaba. Scoase carneţelul pe care îl luase din camera lui Alex şi se uită din nou la înseninarea lăsată pe prima pagină. NX 20. Suna a ceva experimental, care prevestea ceva rău, dar în realitate putea fi orice, inclusiv un computer de ultimă generaţie.

Ridicând privirea, îi urmări pe obişnuiţii cartierului intrând şi ieşind, discutând despre cecuri de Ajutor Social, reglări de conturi legate de droguri, bătăi ale poliţiei, moartea subită a membrilor familiei, bolile prietenilor din închisori. Era viaţa lor, mai străină pentru el decât cea din Asia sau Micronezia. Atmosfera din restaurant era întunecată de furia şi proasta lor dispoziţie.

O singură dată, o maşină de poliţie trecu încet ca un rechin pe lângă un recif. Orice mişcare din restaurant încetă, de parcă acest moment important era un cadru din lentila unui aparat fotografic. El întoarse capul şi privi spre chelneriţă. Aceasta privea stopurile maşinii de poliţie dispărând după colţ. Un oftat de uşurare străbătu restaurantul. Bourne trăi propriul sentiment de uşurare. Se părea că, la urma urmelor, se afla în compania unor tovarăşi de drum prin umbră.

Gândurile i se întoarseră la bărbatul care îl vâna. Faţa lui avea o alură asiatică, dar nu în întregime. Era ceva cunoscut acolo – linia îndrăzneaţă a nasului, care nu era deloc asiatic, sau forma buzelor pline, care era în întregime asiatică? Era cineva din trecutul lui Bourne, din Vietnam? Dar nu, era imposibil. Judecând

după cum arăta, avea cel mult treizeci de ani, ceea ce însemna că nu putea să aibă mai mult de cinci sau şase ani când Bourne fusese acolo. Cine era, atunci şi ce voia? Întrebările continuau să îl bântuie. Brusc, puse cana pe jumătate goală pe masă. Cafeaua începea să-i roadă stomacul.

Nu mult după asta se întoarse la maşina furată, deschise radioul şi răsuci potenţiometrul până când dădu peste un post de ştiri care vorbea despre summitul pentru terorism, urmat de o scurtă enumerare a ştirilor naţionale mai întâi, apoi a celor locale. Primele pe listă erau asasinarea lui Alex Conklin şi Mo Panov, dar, ciudat, nu erau nici un fel de informaţii noi.

„Urmează alte ştiri", spunea crainicul, „dar mai întâi acest mesaj important".

...acest mesaj important. În acel moment biroul din Paris cu vedere pe Champs-Elysees spre Arcul de Triumf îi năvăli mugind în amintire, amintirea înlocuind restaurantul şi pe toţi cei din jurul lui. Într-o parte era un scaun de culoarea ciocolatei, din care tocmai se ridicase. În mâna dreaptă, un pahar de cristal pe jumătate plin cu un lichid chihlimbariu. Se auzea o voce, adâncă şi amplă, extrem de muzicală, care spunea ceva despre timpul necesar pentru a face rost de tot ceea ce îi era necesar lui Bourne.

— Nu-ţi face griji, prietene, spunea vocea, într-o engleză înceţoşată de norii grei ai accentului franţuzesc, eu trebuie să îţi transmit acest mesaj important.

Pe scena minţii sale se întoarse, chinuindu-se să vadă faţa bărbatului care vorbise, dar nu văzu decât un perete gol. Amintirea se evaporase la fel ca aroma de whisky, lăsându-l pe Bourne acolo, holbându-se întunecat prin ferestrele murdare ale restaurantului învechit.

Un spasm de furie îl făcu pe Khan să ia telefonul mobil şi să-l sune pe Spalko. Dură ceva timp şi presupuse puţin efort din partea lui, dar în cele din urmă i se făcu legătura.

— Cărui fapt îi datorez această onoare, Khan? spuse Spalko în urechea lui. Ascultând cu atenţie, Khan auzi uşoara ironie din vocea acestuia şi se gândi că băuse. Cunoştea mult mai bine obiceiurile angajatorului său ocazional decât ar fi crezut însuşi Spalko, dacă ar fi vrut să creadă asta în vreun fel. Ştia, de exemplu, că lui Spalko îi plăceau băutura, ţigările şi femeile, deşi nu neapărat în ordinea aceasta. Capacitatea lui de a le consuma

pe toate trei era imensă. Se gândi că dacă Spalko era măcar pe jumătate atât de beat pe cât îşi imagina el, asta avea să constituie un avantaj pentru el. În privinţa lui Spalko, era un lucru rar.

— Dosarul pe care mi l-ai dat pare incorect sau, cel puţin, foarte incomplet.

— Ce te face să tragi această tristă concluzie? Vocea se înăsprise instantaneu, cum apa se schimbă în gheaţă. Prea târziu, Khan îşi dădu seama că limbajul folosit fusese prea agresiv. Spalko putea fi un mare gânditor – un vizionar chiar, aşa cum fără îndoială se considera personal dar în adâncul fiinţei sale acţiona din instinct. Astfel, îşi revenise din semibeţie pentru a răspunde agresiunii cu puţin mai multă agresiune din partea lui. Avea acea stare de un temperament violent, chiar nepotrivit cu imaginea lui publică atent cultivată. Dar, la urma urmei, atât de mult din el prospera dincolo de zahărul vieţii de zi cu zi.

— Comportamentul lui Webb a fost unul curios, spuse Khan blând.

— O? În ce fel? Vocea lui Spalko revenise la dicţia ei ascunsă, leneşă.

— Nu a acţionat ca un profesor universitar.

— Mă întreb de ce contează. L-ai ucis?

— Nu încă. Khan, stând în maşina parcată, privea prin parbriz cum un autobuz oprea vizavi. Uşa se deschise cu un oftat şi oamenii coborâră: un bătrân, doi băieţi, o mamă cu puştiul ei.

— Ei, asta e o schimbare de plan, nu?

— Ştiai că voiam mai întâi să mă joc cu el.

— Sigur, dar întrebarea e cât timp?

Se desfăşură un fel de meci de şah verbal, pe cât de delicat, pe atât de febril, iar Khan putea doar bănui natura lui. Ce era cu Webb? De ce decisese Spalko să îl folosească pe post de pion pentru dublul asasinat al oamenilor guvernului, Conklin şi Panov? De ce, la urma urmelor, ordonase Spalko să fie ucişi? Khan nu se îndoia că aşa se întâmplase.

— Până sunt gata. Până ce înţelege cine îi vrea viaţa.

Ochii lui Khan o urmăreau pe mamă punându-şi copilul pe trotuar. Băiatul se clătina puţin în mers şi ea râdea. Capul lui se clătină privind în sus la ea şi râse şi el, mimând plăcerea ei. Ea îl luă de mâna micuţă.

— Nu te răzgândeşti, nu?

Lui Khan i se păru că citeşte o uşoară încordare, un tremur

intenţionat şi imediat se întrebă dacă Spalko era sau nu beat. Khan se gândi să îl întrebe de ce conta pentru el dacă îl ucidea sau nu pe David Webb, dar, după un pic de gândire, renunţă, temându-se să nu dea la iveală propriile preocupări.

— Nu, nu mă răzgândesc, zise Khan.

— Pentru că sub piele avem acelaşi lucru, noi doi. Nările ni se dilată când simţim mirosul morţii.

Pierdut în gânduri şi neştiind cum să răspundă, Khan închise telefonul mobil. Puse mâna pe fereastră şi privi printre degete femeia care-şi plimba copilul pe stradă. Făcea paşi mici, încercând pe cât posibil să-şi potrivească mersul cu cel şovăitor al copilului.

Spalko îl minţea, Khan îşi dădea seama de asta. Exact cum şi el îl minţise pe Spalko. Timp de o secundă, privirea i se înceţoşă şi se întoarse în junglele din Cambodgia. Stătuse la traficantul de arme vietnamez mai bine de un an, închis într-un şopron ca un câine turbat, pe jumătate mort de foame şi bătut. A treia oară când încercase să evadeze, îşi învăţase lecţia, făcându-i vietnamezului capul terci cu tăişul în formă de cazma al unui hârleţ pe care îl folosea pentru a săpa gropi de latrine. Trăise zece zile din ce apucase până ce fusese cules de un misionar american pe nume Richard Wick. I se dăduseră haine, mâncare şi o baie fierbinte, un pat cald. În schimb, învăţase lecţiile de engleză predate de misionar. Imediat ce a învăţat să citească, i s-a dat o Biblie, pe care i s-a cerut să o înveţe pe de rost. În acest mod, a început să înţeleagă că, după părerea lui Wick, nu era pe drumul spre mântuire, ci spre civilizaţie. O dată sau de două ori a încercat să îi explice lui Wick natura budismului, dar era foarte tânăr şi conceptele pe care le învăţase în fragedă pruncie nu păreau aşa de bine închegate când ieşeau din gura lui. Nu că Wick ar fi fost interesat, în orice caz. Nu voia să ştie de nici o religie care nu promova credinţa în Dumnezeu, în Iisus Salvatorul.

Privirea lui Khan se concentră din nou. Mama îşi plimba copilul pe lângă faţada cromată a restaurantului cu cana uriaşă de cafea pe acoperiş. Chiar dincolo de ei, peste stradă, Khan îl vedea pe bărbatul pe care îl cunoştea sub numele de David Webb prin reflecţia unui parbriz de maşină. Trebuia să-i dea credit lui Webb; îl dusese pe Khan pe un drum al torturii de la marginea domeniului Conklin. Khan văzuse silueta de pe marginea drumului care îi urmărea. Până când se căţărase până acolo

după ce scăpase din capcana inteligentă a lui Webb, fusese prea târziu pentru a-l acosta pe bărbat, dar, folosind ochelarii acestuia cu infraroşu, îl putuse urmări pe Webb pe autostradă. Fusese gata să intre în acţiune, când pe Webb îl luase cineva. Îl privea pe Webb acum, ştiind ceea ce Spalko ştia deja: că Webb era un om foarte periculos. Un asemenea bărbat cu siguranţă nu îşi făcea griji fiind singurul caucazian din restaurant. Părea singur, deşi Khan nu putea fi sigur, singurătatea fiind un lucru complet străin pentru el.

Privi din nou către mamă şi copil. Râsul lor ajungea până la el, imaterial ca un vis.

Bourne ajunse la Lincoln Fine Tailors din Alexandria la nouă şi cinci minute. Magazinul arăta la fel ca toate afacerile mici din Oraşul Vechi; adică avea o faţadă în stil cumva colonial. Traversă trotuarul din cărămidă roşie, deschise uşa şi intră în magazin. Zona pentru public a magazinului era împărţită în două de o barieră de un metru înălţime, alcătuită dintr-o tejghea pe stânga şi mese de croitorie pe dreapta. Maşinile de cusut se aflau la jumătatea drumului dintre tejghea şi partea din spate a magazinului, fiind folosite de trei hispanici care nu-i aruncară nici măcar o privire când intră. Un bărbat subţirel în cămaşă şi fără haină şi o vestă în dungi desfăcută stătea în picioare în spatele tejghelei, pufnind la ceva. Avea o frunte înaltă, bombată, o bordură de păr castaniu deschis, o faţă cu obraji supţi şi ochi întunecaţi. Ochelarii îi stăteau pe vârful capului. Avea un obicei să se ciupească de nasul acvilin. Nu acordă nici o atenţie deschiderii uşii, dar ridică privirea când Bourne se apropie de tejghea.

— Da? spuse el aşteptând. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunteţi Leonard Fine? V-am văzut numele scris în vitrină.

— Eu sunt, spuse Fine.

— M-a trimis Alex.

Croitorul clipi.

— Cine?

— Alex Conklin, repetă Bourne. Numele meu e Jason Bourne. Privi înjur. Nimeni nu îi acorda nici cea mai vagă atenţie. Sunetul maşinilor de cusut făcea aerul să scânteieze şi să bâzâie.

Foarte încet, Fine îşi lăsă ochelarii înapoi pe nasul subţire. Îl studie pe Bourne cu o intensitate clară.

— Sunt un prieten al lui, spuse Bourne, simţind nevoia să-l

ajute cumva pe om.

— Nu avem aici articole de îmbrăcăminte pentru un domn Conklin.

— Nu cred că a lăsat vreunul, spuse Bourne.

Fine se ciupi de nas, de parcă îl durea.

— Un prieten, spui?

— De mulţi ani.

Fără să mai scoată vreun alt cuvânt, Fine întinse mâna şi deschise uşa-tejghea lăsându-l pe Bourne să treacă.

— Poate că ar trebui să discutăm asta în biroul meu. Îl conduse pe Bourne printr-o uşă pe un coridor prăfuit, care puţea a clei şi soluţie de scrobeală.

Biroul nu era cine ştie ce, o mică nişă cu linoleum ros şi presărat cu găuri pe podea, străbătută de ţevi dezgolite de la podea până la tavan, un birou verde din metal, ponosit, două rânduri de dulapuri tot din metal, pentru dosare, grămezi de cutii de carton. Mirosul de mucegai şi putreziciune se ridica asemenea aburului din toate lucrurile aflate în birou. În spatele scaunului era o fereastră mică, pătrată, atât de murdară încât nu se vedea deloc aleea din spate.

Fine trecu în spatele biroului şi deschise un sertar.

— Ceva de băut?

— E cam devreme, zise Bourne, nu crezi?

— Mda, mormăi Fine. Dacă zici tu… Scoase o armă din sertar şi ţinti stomacul lui Bourne. Glonţul nu te va ucide imediat, dar, cât timp sângerezi până mori, o să-ţi doreşti să te fi ucis.

— Nu avem nici un motiv să ne agităm, spuse Bourne relaxat.

— Ba avem *toate* motivele, spuse croitorul. Ochii îi erau foarte apropiaţi, făcându-l să pară oarecum saşiu. Conklin e mort şi am auzit că tu l-ai terminat.

— Nu, spuse Bourne.

— Aşa spuneţi toţi. Negaţi, negaţi, negaţi. E modul de lucru al guvernului, nu? Faţa îi fu străbătută de un zâmbet viclean. Ia loc, domnule Webb – sau Bourne – cum îţi spui astăzi.

Bourne ridică privirea.

— Faci parte din Agenţie.

— Deloc. Sunt agent independent. Dacă nu cumva le-a spus Alex, mă îndoiesc că cineva din Agenţie ştie măcar că exist. Zâmbetul croitorului se lărgi. De asta a venit Alex la mine de la bun început.

— Aş vrea să aflu despre asta, încuviinţă Bourne.

— O, nici nu mă îndoiesc. Fine luă telefonul de pe birou. Pe de altă parte, când oamenii tăi pun mâna pe tine, vei fi prea ocupat să le răspunzi la întrebări ca să-ţi mai pese de altceva.

— Nu face asta, spuse Bourne sec.

Fine se opri cu receptorul în aer.

— Dă-mi un motiv.

— Nu eu l-am ucis pe Alex. Încerc să aflu cine a făcut-o.

— Dar adevărul e că l-ai ucis. Potrivit buletinului informativ citit de mine, erai la el acasă în momentul când a fost împuşcat mortal. Ai mai văzut pe cineva acolo?

— Nu, dar Alex şi Mo Panov erau morţi când am ajuns eu.

— Rahat. De ce l-ai ucis, mă întreb. Ochii lui Fine se îngustară, îmi imaginez că a fost din cauza doctorului Schiffer.

— N-am auzit niciodată de Dr. Schiffer.

Croitorul scoase un râs dur.

— Alt rahat. Şi presupun că nu ai auzit niciodată de DARPA.

— Sigur că am auzit, spuse Bourne. Înseamnă Defense Advanced Research Projects Agency[9]. Acolo lucrează Dr. Schiffer?

— M-am săturat de chestia asta, zise Fine cu un sunet de dezgust. Când îşi luă privirea un moment de la Bourne pentru a forma un număr, acesta sări asupra lui.

Directorul se afla în colţul biroului său încăpător, vorbind la telefon cu Jamie Hull. Prin fereastră se revărsa lumina strălucitoare a soarelui, aprinzând tonurile rubinii ale covorului. Nu că magnificul joc de culori ar fi avut vreun efect asupra Directorului, încă mai era într-una din pasele lui proaste. Întunecat, privea la fotografiile în care apărea el împreună cu preşedinţii SUA în Biroul Oval, cu şefi de stat străini la Paris, Bonn şi Dakar, cu oameni din show-biz în L.A. Şi Vegas, cu predicatori evanghelici în Atlanta şi Salt Lake City şi chiar cu, absurd, Dalai Lama cu zâmbetul lui perpetuu şi roba de şofran pe când se afla într-o vizită în New York. Aceste fotografii nu numai că nu reuşeau să-l scoată din starea de amărăciune în care era, dar îl făceau să-şi simtă anii vieţii ca pe nişte lanţuri ce-l trăgeau în jos.

— E un nenorocit de coşmar, domnule, spunea Hull din îndepărtatul Reykjavik. Mai întâi, a pune la punct securitatea

[9] Agenţia pentru Proiecte Avansate de Cercetare în Domeniul Apărării (în limba engleză, în original) (n. trad.).

împreună cu ruşii şi arabii e ca şi cum ai alerga după propria coadă. Pe de o parte nu ştiu ce dracu' zic ei acolo şi pe de alta nu am încredere că interpreţii – ai noştri sau ai lor – îmi traduc exact ce zic ei.

— Trebuia să înveţi limbi străine în liceu, Jamie. Vezi-ţi de treabă. Îţi trimit alţi interpreţi dacă vrei.

— Da? Şi de unde-i luăm? Am extirpat toţi vorbitorii de arabă, nu?

Directorul oftă. Asta era o problemă, desigur. Aproape toţi ofiţerii de informaţii vorbitori de arabă pe care-i avuseseră pe statul de plată fuseseră consideraţi simpatizanţi ai cauzei islamice, întotdeauna doborând şoimii, încercând să explice ce iubitori de pace erau arabii. Spune-le asta israelienilor.

— Avem un grup întreg care trebuie să vină poimâine, de la Centrul de Studiu al Informaţiilor. Îţi trimit vreo doi imediat ce pot.

— Nu e totul, domnule.

Directorul se încruntă, ofensat că n-a auzit nici urmă de recunoştinţă în vocea celuilalt.

— Ce mai e? se răsti el. Şi dacă scotea toate fotografiile din birou? se întrebă. S-ar mai îmbunătăţi cu ceva atmosfera asta lugubră?

— Nu că mă plâng, domnule, dar încerc, la dracu', tot ce pot ca să stabilesc măsuri de siguranţă aşa cum trebuie într-o ţară străină care nu e în mod special datoare Statelor Unite. Nu le dăm ajutoare, deci nu le suntem dragi. Invoc numele preşedintelui şi ce primesc? Priviri goale. Asta îmi face treaba al dracului de grea. Fac parte din cea mai puternică naţiune de pe planetă. Ştiu mai multe despre securitate decât toată Islanda la un loc. Unde e respectul pe care ar trebui să…

Interfonul bâzâi şi, cu o anumită satisfacţie, Bătrânul îl puse pe Hull în aşteptare.

— Ce e? lătră în interfon.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, spuse ofiţerul de serviciu, dar tocmai am interceptat un apel pe linia de urgenţă a domnului Conklin.

— Ce? Alex e mort. Eşti sigur?

— Absolut, domnule. Linia aceea nu a fost încă repartizată altcuiva.

— Bine. Continuă.

— Am auzit sunetul unei scurte încăierări şi cineva a spus un

nume – Bourne, cred.

Directorul se îndreptă ca un arc, proasta dispoziţie dizolvându-i-se la fel de repede cum apăruse.

— Bourne. Ăsta e numele pe care l-ai auzit, băiete?

— Sigur semăna. Şi aceeaşi voce a zis ceva de genul „te omor”.

— De unde venea apelul? întrebă Bătrânul.

— S-a întrerupt, dar am făcut o urmărire inversă. Numărul aparţine unui magazin din Alexandria. Lincoln Fine Tailors.

— Bun băiat! Directorul era în picioare acum. Mâna în care ţinea telefonul tremura uşor. Trimite două echipe de agenţi imediat. Spune-le că Bourne a ieşit la suprafaţă! Spune-le să-l lichideze de îndată ce apare.

După ce îi luase cu forţa arma din mână lui Leonard Fine fără ca acesta să tragă vreun foc, Bourne îl izbi acum atât de puternic de peretele murdar, încât un calendar sări din cui şi căzu pe podea. Telefonul era în mâna lui Bourne; tocmai întrerupsese legătura. Ascultă dacă se agita ceva în faţă, vreun indiciu că femeile auziseră sunetele luptei scurte, dar violente.

— Sunt pe drum, spuse Fine. S-a terminat pentru tine.

— Nu cred. Bourne gândea cu furie. Apelul a ajuns la centrala principală. Nimeni nu ar şti ce să facă cu el.

Fine clătină din cap, cu un zâmbet superior pe faţă.

— Apelul a trecut de centrala normală a Agenţiei; a sunat direct la ofiţerul de serviciu al Directorului. Conklin a insistat să învăţ numărul pe de rost, pentru a-l folosi numai în caz de urgenţă.

Bourne îl zgudui pe Fine până ce dinţii începură să-i scrâşnească.

— Idiotule! Ce-ai făcut?

— Mi-am plătit ultima datorie faţă de Alex Conklin.

— Dar ţi-am spus, nu l-am ucis eu. Şi atunci lui Bourne îi veni ceva în minte, o ultimă încercare disperată de a-l câştiga pe Fine de partea lui, să-l facă să-i spună ce pusese la cale Conklin, un indiciu cu privire la motivul pentru care fusese ucis. Îţi voi dovedi că Alex m-a trimis.

— Alt rahat, spuse Fine. E prea târziu…

— Ştiu despre NX 20.

Fine rămase blocat. Faţa i se destinse; ochii i se holbară din cauza şocului.

— Nu, spuse. Nu, nu, nu!

— Mi-a spus, zise Bourne. Alex mi-a spus. De asta m-a trimis, acum înţelegi.

— Alex nu ar fi putut fi obligat niciodată să spună ceva despre NX 20. Niciodată! Şocul slăbea pe faţa lui Fine, fiind înlocuit de o uşoară acceptare a erorii fatale pe care o comisese.

— Îi sunt prieten, încuviinţă Bourne. Eu şi Alex ne cunoaştem din Vietnam. Asta încercam să-ţi spun.

— Dumnezeule mare, eram cu el la telefon când... când s-a întâmplat. Fine duse o mână la frunte. Am auzit împuşcătura!

Bourne îl înşfacă pe croitor de vestă.

— Leonard. Vino-ţi în fire. Nu avem timp pentru o reluare.

Fine se holba la faţa lui Bourne. Reacţionase, aşa cum fac oamenii cel mai adesea, la numele de botez.

— Da. Încuviinţă din cap, îşi umezi buzele. Era ca un om care se trezea dintr-un vis. Da, înţeleg.

— CIA va fi aici în câteva minute. Trebuie să fiu plecat până atunci.

— Da, da. Sigur. Fine clătină din cap, supărat. Acum dă-mi drumul. Te rog. Eliberat din mâna lui Bourne, îngenunche sub fereastra din spate şi scoase grila radiatorului dincolo de care era un seif modem încastrat în peretele din gips şi fier forjat. Răsuci cadranul, îl descuie, deschise uşa grea şi scoase un plic micuţ, închizând seiful, puse grila la loc şi se ridică, întinzându-i plicul lui Bourne.

— Ăsta a venit pentru Alex, seara trecută târziu. M-a sunat ieri dimineaţă să întrebe de el. Zicea că vine să-l ia.

— Cine l-a trimis?

În acel moment, auziră voci dure de comandă în magazinul din faţă.

— Au ajuns, spuse Bourne.

— O, Doamne! Trăsăturile lui Fine erau îngheţate, tot sângele i se scursese din faţă.

— Trebuie să ai altă ieşire.

Croitorul încuviinţă din cap. Îi dădu rapid instrucţiuni lui Bourne.

— Du-te acum, spuse grăbit. Îi ţin eu de vorbă.

În timp ce croitorul se repezea în magazin pentru a-i înfrunta pe agenţi, Bourne alerga în tăcere pe coridorul mizerabil. Spera ca Fine să poată rezista la interogatoriu: altfel, era terminat. Baia era mai mare decât s-ar fi aşteptat. La stânga se afla o veche

chiuvetă de porţelan sub care erau un teanc de cutii vechi de vopsea, cu capacele ruginite. Pe peretele din spate era instalată o toaletă, în stânga un duş. Urmând instrucţiunile lui Fine, intră în duş, găsi panoul din peretele de faianţă şi-l deschise. Trecu dincolo, punând panoul de faianţă la loc.

Ridicând mâna, trase de firul pentru lumină de modă veche. Se găsea într-un culoar strâmt, care părea a fi în clădirea alăturată. Locul puţea; printre stâlpii nelăcuiţi de lemn fuseseră înghesuiţi saci negri de gunoi din plastic, posibil pe post de izolaţie. Din loc în loc, şobolanii îşi croiseră drum prin plastic, se hrăniseră cu conţinutul putrezit şi lăsaseră resturile vărsate pe podea.

În lumina slabă împrăştiată de becul simplu, văzu o uşă vopsită din metal care dădea pe aleea din spatele magazinelor. În timp ce se îndrepta spre ea, uşa se deschise cu putere şi prin ea apărură două uniforme ale Agenţiei, cu armele scoase şi privindu-l ţintă.

6

Primele două împuşcături zburară pe deasupra capului lui Bourne, care se ghemuise la pământ. Ridicându-se, lovi puternic cu piciorul într-un sac de plastic, trimiţându-l în zbor către cei doi agenţi. Îl lovi pe unul dintre ei, iar acesta se desfăcu. Gunoaiele zburau peste tot, făcându-i pe agenţi să se întoarcă tuşind, cu ochii înlăcrimaţi şi braţele peste faţă.

Bourne lovi în sus, spărgând becul şi cufundând locul strâmt în întuneric. Se întoarse şi, aprinzând scurt lanterna, văzu peretele gol de la celălalt capăt al pasajului. Dar era o uşă către exterior, hm?

Apoi o văzu şi stinse imediat raza îngustă de lumină. Îi auzea pe agenţi urlând unul la celălalt, recăpătându-şi echilibrul. Merse repede până la capătul pasajului şi se lăsă în genunchi, căutând pe dibuite inelul de metal pe care-l văzuse strălucind şters, una cu podeaua. Îşi băgă degetul arătător prin el, trase şi uşa culisantă către pivniţă se deschise. Îl izbi un val de aer rânced, umed.

Fără să ezite nici măcar un moment, Bourne se strecură prin deschizătură. Pantofii lui se izbiră de treapta unei scări şi coborî, închizând uşa după el. Întâi simţi mirosul de spray de gândaci, apoi, aprinzând lanterna, văzu podeaua de ciment nisipos plină de insecte moarte de parcă ar fi fost frunze pe pământ. Scotocind printre cutii, cartoane şi lăzi, găsi o rangă. Alergând în sus pe scară, strecură bara groasă de metal prin clemele trapei. Nu se potrivea; ranga se mişca, dar era cel mai bun lucru la care se putea aştepta. Tot ce îi trebuia, se gândi în timp ce îngenunchea pe podeaua de ciment acoperită cu gândaci, era destul timp cât să ajungă la punctul de acces pentru marfă de pe trotuar comun tuturor clădirilor comerciale.

Deasupra capului, auzi izbiturile celor doi agenţi care încercau să deschidă trapa. Nu avea să dureze mult, ştia asta, pentru ca uşa să sară din loc la asemenea vibraţii. Dar găsise panourile duble din metal care dădeau în stradă, urcase cele câteva trepte din beton care duceau în sus. În spatele lui, trapa se deschise. Stinse lanterna exact în momentul în care agenţii intrau în subsol.

Bourne era prins în capcană acum şi ştia asta. Orice încercare

de a ridica panourile de metal avea să aducă înăuntru suficientă lumină pentru ca ei să îl împuşte până ajungea la jumătatea drumului spre trotuar. Se întoarse şi se târî înapoi pe scări. Îi auzea umblând prin încăpere, căutând întrerupătorul de lumină. Vorbeau între ei în şoapte scurte, repezite, comportându-se ca nişte profesionişti cu experienţă. Se târî de-a lungul resturilor învălmăşite de la aprovizionare. Şi el căuta ceva anume.

Când luminile se aprinseră, agenţii se separaseră, fiecare la câte un capăt al subsolului.

— Ce groapă de rahat, spuse unul dintre ei.

— Lasă asta, îl întrerupse celălalt. Unde dracu' e Bourne?

Cu feţele lor stupide, impasibile, nu prea puteau fi deosebiţi.

Purtau costume ale Agenţiei şi aveau expresii faciale ale Agenţiei, cu aceeaşi siguranţă. Dar Bourne avusese o grămadă de experienţe cu oamenii pe care Agenţia îi racola în plasa ei. Ştia cum gândeau şi, deci, cum aveau să acţioneze. Deşi nu erau împreună, fizic vorbind, se mişcau completându-se. Nu aveau să se gândească mult la locul în care putea fi ascuns el. Mai degrabă împărţiseră matematic subsolul în pătrate pe care aveau să le cerceteze metodic, asemenea unor maşini. Acum nu îi putea evita, dar îi putea surprinde.

Odată ce aveau să-l vadă, aveau să se mişte foarte repede. Conta pe asta, deci se poziţionă în consecinţă. Se ascunsese într-o ladă, ochii usturându-l de la substanţele caustice de curăţare industrială cu care împărţea locul strâmt. Mâna lui zgâria prin întuneric. Simţind un obiect curbat cu dosul palmei, îl ridică. Era o canistră, suficient de grea pentru scopul lui.

Îşi auzea inima bătând şi, în acelaşi timp, auzea un şobolan ce săpa în peretele de lângă cutia în care se afla; restul era numai tăcere, iar agenţii îşi continuau căutarea chinuitoare. Bourne aştepta, răbdător, încordat ca un arc. Punctul lui de observaţie, şobolanul, încetase să mai sape. În sfârşit, unul dintre agenţi era aproape.

Acum era o linişte de mormânt. Apoi, dintr-o dată, ritmul alert al unei respiraţii ajunse la el, zgomotul făcut de material fiind aproape deasupra capului şi se descleştă, împingând cu putere capacul. Agentul, cu arma în mână, făcu un pas înapoi. Partenerul lui, de cealaltă parte a subsolului, se răsuci. Cu mâna stângă, Bourne îl înşfacă puternic de cămaşă pe agentul cel mai apropiat şi-l îmbrânci. Agentul se trase instinctiv înapoi şi Bourne se aruncă înainte, folosind forţa agentului pentru a-l izbi cu

coloana şi capul de peretele de cărămidă. Auzi şobolanul chiţăind exact când agentul dădea ochii peste cap şi aluneca la pământ, inconştient.

Al doilea agent făcuse doi paşi spre Bourne, se răzgândi să mai lupte corp la corp cu el şi îl ţinti cu Glock-ul în piept. Bourne îi azvârli canistra drept în faţă. În timp ce acesta se retrăgea, Bourne acoperi fulgerător spaţiul dintre ei şi îşi repezi latul palmei în gâtul agentului, doborându-l.

O clipă mai târziu, Bourne urca treptele de beton, deschizând panourile de metal spre aerul proaspăt şi cerul albastru. Lăsând panourile să cadă la loc, merse calm pe trotuar până ajunse pe Bulevardul Rosemont. Acolo, se pierdu în mulţime.

Câţiva metri mai încolo, după ce se asigură că nu fusese urmărit, Bourne intră într-un restaurant. În timp ce era condus la masă, scană fiecare chip din încăpere, căutând nepotriviri – falsă nonşalanţă, atenţie mascată. Comandă un sendviş cu şuncă, salată şi roşii şi o cafea, apoi se ridică şi porni spre partea din spate a restaurantului. După ce verifică şi se convinse că toaleta bărbaţilor era liberă, se încuie într-una din cabine, se aşeză pe toaletă şi deschise plicul destinat lui Conklin pe care i-l dăduse Fine.

Înăuntru găsi un bilet de avion la clasa întâi, pe numele lui Conklin, spre Budapesta, Ungaria şi cheia unei camere de la Danubius Grand Hotel. Rămase uitându-se la conţinutul plicului pentru un moment, întrebându-se de ce pleca Conklin la Budapesta şi dacă excursia avea legătură cu asasinarea lui.

Scoase telefonul mobil al lui Alex şi formă un număr local. Acum, că avea o direcţie, se simţea mai bine. Deron răspunse după al treilea semnal.

— Pace, Iubire şi Înţelegere.

— Sunt Jason, râse Bourne. Nu se ştia niciodată cum va răspunde Deron la telefon. Deron era literalmente un artist al meseriei lui. Din întâmplare, meseria lui erau falsurile. Îşi câştiga traiul pictând copii ale lucrărilor în ulei aparţinând Bătrânilor Maeştri care atârnau pe pereţii vilelor. Erau atât de fidele, atât de bine lucrate, încât, din când în când, câte unul se vindea la licitaţie sau ajungea în vreo colecţie de muzeu. În rest, doar pentru distracţie, mai falsifica şi alte lucruri.

— Am urmărit ştirile despre tine şi au un puternic caracter ameninţător, spuse Deron cu uşorul lui accent britanic.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu. Auzind uşa de la toaletă deschizându-se, Bourne se opri. Se ridică, îşi puse pantofii pe ambele părţi ale toaletei şi privi peste marginea de sus a cabinei. Un bărbat cu păr grizonant, barbă şi cu uşor şchiopătat se îndreptase către pisoar. Purta o jachetă de velur închisă la culoare, pantaloni negri, nimic special. Şi totuşi, imediat Bourne se simţi prins în capcană. Trebui să-şi înfrâneze dorinţa de a ieşi de acolo imediat.

— La dracu', omu' e pe urmele tale? I se păruse întotdeauna interesant să audă expresii argotice exprimate de o voce atât de cultivată.

— A fost, până l-am pierdut... Bourne părăsi toaleta şi se întoarse în restaurant, scanând pe drum toate mesele. Sandvişul pe care-l comandase îl aştepta pe masă deja, dar cafeaua era rece. Îi făcu semn chelneriţei şi ceru să fie înlocuită. Când ea plecase, spuse încet în telefon: Ascultă, Deron, am nevoie de chestiile obişnuite – paşaport şi lentile de contact, recomandării mele şi îmi trebuie ieri.

— Naţionalitate?

— Să o lăsăm americană.

— Înţeleg. Omul nu se va aştepta la asta.

— Ceva de genul. Vreau ca numele de pe paşaport să fie Alexander Conklin.

Deron fluieră încet:

— Faci cum vrei, Jason. Dă-mi două ore.

— Am de ales?

Chicotul ciudat al lui Deron explodă pe linie:

— Poţi să pleci de acolo înfometat. Am toate pozele tale. Pe care o vrei?

Când Bourne îi spuse, răspunse:

— Eşti sigur? Ai părul ras. Nu seamănă deloc cu tine.

— Va semăna când termin cu machiajul, răspunse Bourne. Sunt pe lista celor care trebuie eliminaţi a Agenţiei.

— Numărul unu cu un glonţ, n-aş crede. Unde ne întâlnim?

Bourne îi spuse.

— Destul de bine. Hei, ia ascultă, Jason. Tonul lui Deron deveni brusc mai serios. Trebuie să fi fost dur. Adică, i-ai văzut, nu?

Bourne privi fix în farfurie. De ce comandase sandvişul ăsta? Roşia avea un aspect crud şi sângeros.

— I-am văzut, da. Şi dacă ar fi făcut cumva să dea timpul înapoi, să-i facă pe Alex şi pe Mo să apară din nou? Ar fi o

şmecherie. Dar trecutul rămânea trecut, ştergându-se din amintire cu fiecare zi.

— *Nu e ca în* Butch Cassidy.

Bourne nu scoase nici un cuvânt.

— L-am cunoscut şi eu pe Alex şi pe Mo, oftă Deron.

— Sigur că i-ai cunoscut. Eu ţi i-am prezentat, spuse Bourne închizând telefonul.

Stătu la masă un timp, gândindu-se. Ceva îl deranja. În cap i se declanşase un semnal de alarmă când ieşise din toaleta bărbaţilor, dar fusese distras de conversaţia cu Deron şi deci nu îl captase pe deplin. Ce era? Încet, cu grijă, scană din nou încăperea. Apoi înţelese. Nu-l vedea pe bărbatul cu barbă şi un uşor şchiopătat. Poate că îşi terminase masa şi tocmai plecase. Pe de altă parte, prezenţa lui în toaleta bărbaţilor îl făcuse pe Bourne să se simtă deosebit de neliniştit. Era ceva cu el…

Aruncă nişte bani pe masă şi porni către partea din faţă a restaurantului. Cele două ferestre care dădeau în stradă erau separate de un stâlp lat de mahon. Bourne se aşeză în spatele lui, folosindu-l drept acoperire în timp ce studia strada. Începu cu pietonii – oricine mergea neobişnuit de încet, oricine părea că hoinăreşte sau că citeşte un ziar, vreun om care ar fi stat prea mult privind în vitrina magazinului de pe partea opusă, studiind probabil pe cine ieşea pe uşa restaurantului. Nu văzu nimic suspect. Observă trei oameni care stăteau în maşini parcate – o femeie, doi bărbaţi. Nu le putea vedea feţele. Şi apoi, desigur, mai erau maşinile parcate pe partea străzii pe care era şi restaurantul.

Fără să se gândească de două ori, ieşi în stradă. Era dimineaţa târziu şi mulţimea era mai densă acum. Se potrivea perfect cu ce avea el nevoie. Îşi petrecu următoarele douăzeci de minute supraveghind imediata apropiere, verificând intrări, rigole, pietoni în trecere şi vehicule, ferestre şi acoperişuri. Când fu convins că terenul nu conţinea costume de-ale Agenţiei, traversă strada şi intră într-un magazin de băuturi. Ceru o sticlă de Whisky făcut de Scoţia din orz, care fusese băutura preferată a lui Conklin. În timp ce proprietarul mergea să o aducă, privi afară prin vitrină. Nimeni în maşinile parcate pe partea de stradă cu restaurantul. În timp ce privea, unul din bărbaţii pe care îi remarcase ieşi din maşină şi intră într-o farmacie. Nu avea nici barbă şi nici nu şchiopăta.

Mai avea aproape două ore până când trebuia să se

întâlnească cu Deron şi voia să folosească timpul în mod productiv. Amintirea biroului din Paris, vocea, faţa pe jumătate cunoscută care îi zburase din minte pentru că avusese treburi urgente, toate reveniseră acum. Potrivit metodologiei lui Mo Panov, trebuia să inhaleze din nou scotch-ul pentru a extrage mai mult din această amintire. În acest fel spera să descopere cine era bărbatul din Paris şi de ce tocmai chipul lui îi venise acum în cap. Fusese doar aroma scotch-ului sau o provocase ceva din situaţia de acum?

Bourne plăti băutura cu un card de credit, gândindu-se că e destul de sigur să-l folosească într-un magazin de băuturi. O secundă mai târziu, ieşea cu pachetul din magazin. Trecu de maşina cu femeia înăuntru. Pe scaunul din dreapta era aşezat un copilaş. De vreme ce Agenţia nu ar fi permis niciodată să se folosească un copil într-o supraveghere activă în teren, rămânea posibilitatea celui de-al doilea bărbat. Bourne se întoarse, îndepărtându-se de maşina în care stătea bărbatul. Nu privi în urmă, nu încercă să folosească nici o metodă de acoperire din spionaj sau procedurile standard pentru a scăpa de o coadă. Totuşi, urmărea maşinile din faţă şi din spate.

În zece minute ajunsese într-un parc. Se aşeză pe o bancă din fier forjat şi privi porumbeii coborând şi zburând, rotindu-se în cerul albastru de deasupra. Celelalte bănci erau ocupate poate doar pe jumătate. Un bătrân intră în parc, având în mână o pungă maronie la fel de şifonată ca faţa lui, din care scotea firimituri de pâine. Porumbeii, se pare, îl aşteptaseră, pentru că se lăsară în jos, rotindu-se în jurul lui, uguind şi mişcându-se încântaţi de festin.

Bourne desfăcu sticla de whisky şi adulmecă aroma fină şi complexă. Imediat îi fugiră prin faţa ochilor chipul lui Alex şi mica dâră de sânge de pe podea. Încet, aproape cu respect, puse imaginea deoparte. Luă o înghiţitură mică de scotch, ţinându-l în cerul gurii şi permiţând aburilor să îi urce în nas pentru a-l duce înapoi la frântura de memorie care se dovedea aşa de derutantă. Cu ochii minţii, văzu din nou priveliştea de pe Champs-Elysees. Ţinea paharul de cristal în mână şi, luând o altă înghiţitură de scotch, se strădui să ducă paharul la buze. Auzi vocea puternică, de bariton şi-şi impuse să se întoarcă în biroul din Paris în care stătuse cu nu se ştie cât timp în urmă.

Acum, pentru prima dată, vedea cât de luxoasă era camera, pictura de Raoul Dufy cu un cal elegant şi un călăreţ în Bois de

Boulogne, pereţii verzi-închis cu luciul lor adânc, tavanul înalt, gravat în lumina clară, pătrunzătoare a Parisului. *Continuă,* se îndemnă singur. *Continuă...* un covor cu model, două scaune cu spătar înalt îmbrăcate în huse, un birou masiv din nuc lăcuit, în stilul Regency al lui Ludovic al XIV-lea, în spatele căruia stătea, zâmbind, un bărbat înalt şi chipeş cu ochi experimentaţi, cu un nas lung galic şi un păr prematur încărunţit. Jacques Robbinet, Ministrul francez al Culturii.

Asta era! Cum îl cunoscuse Bourne, cum deveniseră prieteni şi, într-un anumit sens, compatrioţi, era încă un mister, dar cel puţin acum ştia că avea un aliat pe care îl putea contacta şi pe care se putea baza. Prinzând puţin curaj, Bourne puse sticla de scotch sub bancă, un dar pentru primul vagabond care avea să o remarce. Privi în jur fără să pară că o face. Bătrânul plecase şi, la fel, aproape toţi porumbeii; doar câţiva dintre cei mai mari, cu piepturile umflate pentru a-şi apăra teritoriul, mergeau ţanţoşi de colo-colo, ciugulind ultimele firimituri. Doi tineri se sărutau pe o bancă din apropiere; trei copii cu un casetofon trecură pe lângă ei şi scoaseră sunete obraznice adresate cuplului îmbrăţişat. Simţurile îi erau în alertă maximă – ceva era în neregulă, nelalocul lui, dar nu îşi putea da seama ce.

Era extrem de conştient că momentul întâlnirii cu Deron se apropia, dar instinctul îi spunea să nu se mişte până nu identifica anomalia. Privi din nou oamenii din parc. Nici un bărbat cu barbă, cu siguranţă nici unul care şchiopăta. Şi totuşi... În diagonală văzu un bărbat care stătea aplecat înainte, cu coatele pe genunchi şi mâinile împreunate. Privea un copil căruia tatăl său tocmai îi dăduse un cornet cu îngheţată. Pe Bourne îl interesa faptul că acesta purta o jachetă neagră de velur şi pantaloni negri. Avea părul negru, nu cărunt, nu avea barbă şi, după felul normal în care ţinea picioarele îndoite, Bourne era sigur că nu e şchiop.

Bourne, el însuşi un cameleon, un expert al deghizării, ştia că una din cele mai bune metode de a rămâne ascuns era de a schimba mersul, mai ales dacă cineva încerca să se ascundă de un profesionist. Un amator putea observa aspecte de suprafaţă cum ar fi culoarea părului sau hainele, dar pentru un agent pregătit, felul în care te mişcai şi mergeai avea ceva la fel de individual ca o amprentă. Încercă să-şi reamintească imaginea bărbatului din toaleta restaurantului. Purtase perucă şi o barbă falsă? Bourne nu putea fi sigur. Era sigur, însă, că bărbatul

purtase o jachetă de velur închisă la culoare şi pantaloni negri. Din poziţia în care se afla nu vedea faţa bărbatului, dar era clar că era mult mai tânăr decât păruse bărbatul din toaletă.

Mai era ceva cu el, dar ce? Studie profilul feţei bărbatului câteva secunde, apoi îşi dădu seama. Imaginea bărbatului care sărise la el în pădurile de pe domeniul Conklin îi reveni imediat în minte. Era forma urechii, culoarea maroniu-închis, configuraţia spiralei.

Doamne, se gândi el brusc dezorientat, ăsta era omul care trăsese în el, care aproape reuşise să-l ucidă în peştera din Manassas! Cum îl urmărise de acolo până aici, când Bourne scăpase de toţi agenţii şi poliţiştii din zonă? Simţi cum îl străbate un fior. Ce fel de om era cel care putea face asta?

Ştia că era un singur mod de a afla. Experienţa îi spunea că, atunci când se afla în faţa unui inamic formidabil, singura cale de a-i afla adevărata forţă era să facă ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Totuşi, ezită o secundă. Nu se confruntase niciodată cu un inamic ca ăsta. Înţelegea că trecuse pe un teritoriu necunoscut.

Ştiind asta, se ridică şi traversă parcul încet şi atent, iar apoi se aşeză lângă bărbat, văzând acum clar că faţa lui avea ceva de asiatic în ea. După cum crezuse, bărbatul nu se sperie şi nu dădu nici un semn că ar fi surprins. Continua să-l privească pe băieţel, în timp ce îngheţata începea să se topească, tatăl său îi arăta cum să răsucească cornetul pentru a linge picăturile.

— Cine eşti? spuse Bourne. De ce vrei să mă omori?

Omul de lângă el privea drept în faţă, fără să dea nici un semn că ar fi auzit ce spusese Bourne.

— Ce scenă fericită de binecuvântare domestică. Vocea lui avea ceva acid. Mă întreb dacă puştiul ştie că tatăl lui l-ar putea abandona într-o clipă.

Bourne avu o reacţie ciudată la auzul vocii celuilalt în acest decor. Era ca şi cum ar fi ieşit din umbre pentru a popula pe deplin lumea celor din jurul lor.

— Indiferent cât de tare vrei să mă omori, spuse Bourne, nu mă poţi atinge aici, în public.

— Băiatul are, cât, şase ani aş zice. Mult prea tânăr pentru a înţelege natura vieţii, prea tânăr să înţeleagă de ce ar pleca tatăl lui.

Bourne clătină din cap. Conversaţia nu se desfăşura aşa cum intenţionase.

— Ce te face să crezi asta? De ce şi-ar abandona acest tată fiul?

— O întrebare interesantă din partea unui om cu doi copii. Jamie şi Alison, nu?

Bourne tresări de parcă celălalt i-ar fi înfipt un pumnal în coaste. Frica şi furia se rostogoleau în el, dar îi permise doar furiei să iasă la suprafaţă.

— Nici măcar nu o să te întreb cum de ştii atât de multe despre mine, dar îţi spun atât, ai făcut o greşeală fatală ameninţându-mi familia.

— O, nu e nevoie să crezi asta. Nu am planuri cu copiii tăi, spuse Khan plat. Mă întrebam doar cum se va simţi Jamie când n-o să te mai întorci.

— Nu-mi voi părăsi niciodată fiul. Voi face orice e nevoie să mă întorc la el în siguranţă.

— Mi se pare ciudat că eşti aşa de înflăcărat când vorbeşti despre familia ta de acum, de vreme ce i-ai părăsit pe Dao, Joshua şi Alyssa.

Acum frica începuse să ia proporţii în interiorul lui Bourne. Inima îi bătea puternic şi simţea o durere ascuţită în piept.

— Despre ce vorbeşti? Cum ai ajuns la ideea că i-am părăsit?

— I-ai lăsat în voia sortii, nu?

Bourne simţi că pierde controlul asupra realităţii.

— Cum îndrăzneşti! Au murit! Mi-au fost smulşi cu forţa şi nu i-am uitat niciodată!

Umbra unui zâmbet arcui marginile buzelor celuilalt, de parcă ar fi învins târându-l pe Bourne dincolo de bariera invizibilă.

— Nici chiar când te-ai căsătorit cu Marie? Nici când s-au născut Jamie şi Alison? Tonul lui era controlat acum, ca şi cum ar fi încercat să ţină în frâu ceva din interiorul său cel mai adânc. Ai încercat să faci copii după Joshua şi Alyssa. Ai folosit chiar şi aceleaşi iniţiale pentru nume.

Bourne se simţea de parcă fusese bătut crunt. În urechi simţea un muget incipient.

— Cine eşti? repetă cu o voce strangulată.

— Sunt cunoscut sub numele de Khan. Dar cine eşti *tu,* David Webb? Un profesor de lingvistică poate să se simtă ca acasă în sălbăticie, dar sigur nu ştie să lupte corp la corp; nu ştie cum să facă o plasă-cuşcă în stil Viet Cong; nu ştie să fure o maşină. Mai presus de orice, nu ştie să se ascundă cu succes de CIA.

— Se pare, atunci, că suntem un mister unul pentru celălalt.

În jurul gurii lui Khan jucă acelaşi zâmbet înnebunitor şi enigmatic. Bourne simţi o furnicătură a părului de la baza gâtului, sentimentul că ceva din memoria lui sfărâmată încerca să iasă la suprafaţă.

— Spune-ţi asta în continuare. Adevărul e că aş *putea* să te ucid acum, chiar în locul ăsta public, spuse Khan extrem de veninos. Zâmbetul se risipise la fel de repede cum un nor îşi schimbă forma şi, la baza bronzată şi netedă a gâtului, un fel de furie, mult timp ţinută în frâu, scăpase pentru o clipă la suprafaţă. *Ar trebui* să te ucid acum. Dar o asemenea acţiune extremă m-ar expune celor doi agenţi CIA care au intrat în parc prin partea de nord.

Fără să mişte capul, Bourne îşi îndreptă privirea în direcţia indicată. Khan avea dreptate. Doi oameni ai Agenţiei scanau feţele celor din imediata lor vecinătate.

— Cred că e momentul în care plecăm. Khan se ridică, privi în jos spre Bourne un moment. Situaţia e simplă. Ori vii cu mine, ori eşti prins.

Bourne se ridică şi, mergând alături de Kahn, ieşi din parc. Khan se afla între Bourne şi agenţi şi alese o direcţie care să-l menţină în poziţia asta. Din nou, Bourne era impresionat de experienţa tânărului, precum şi de gândirea lui în situaţii extreme.

— De ce faci asta? întrebă Bourne. Nu rămăsese imun la temperamentul dezvăluit pentru o clipă al celuilalt, o vâlvătaie pe cât de enigmatică, pe atât de alarmantă. Khan nu răspunse.

Se alăturară şuvoiului de pietoni şi curând se pierdură în el. Khan îi văzuse pe cei patru agenţi intrând la Lincoln Fine Tailors şi le reţinuse repede feţele. Nu fusese greu; în jungla în care crescuse singur, identificarea instantanee a unui individ făcea adesea diferenţa dintre viaţă şi moarte. În orice caz, spre deosebire de Webb, ştia unde erau toţi patru şi acum îi căuta pe ceilalţi doi, pentru că în acest moment crucial în care îşi conducea ţinta spre un loc ales de el nu voia nici un fel de intruşi.

Destul de sigur, îi zări înainte în mulţime. Erau în formaţie standard, unul pe fiecare parte a străzii, îndreptându-se drept spre ei. Se întoarse către Webb pentru a-l avertiza, doar pentru a descoperi că era singur în aglomeraţie. Webb dispăruse fără urmă.

7

În cotloanele cele mai ascunse ale Humanistas, Ltd. se afla o staţie sofisticată de ascultare care monitoriza traficul clandestin de semnal al diferitelor reţele mari de informaţii. Nici o ureche umană nu auzea datele, pentru că nici o ureche umană nu ar fi putut să înţeleagă ceva. De vreme ce semnalele erau criptate, traficul interceptat era prelucrat de o serie de programe sofisticate alcătuite din algoritmi de programare euristică – adică programe ce aveau capacitatea de a învăţa. Exista un program pentru fiecare reţea de informaţii, pentru că fiecare agenţie alesese un algoritm de criptare diferit.

Divizia de programare de la Humanistas avea mai mult succes decât altele, dar ideea era că, mai mult sau mai puţin, Spalko ştia tot ce se întâmpla în lume. Unul dintre codurile recent sparte era cel al CIA, astfel încât, la câteva ore după ce Directorul ordonase lichidarea lui Bourne, Stepan Spalko citea acest lucru.

— Excelent, spuse el. Acum totul merge conform planului. Puse decriptarea pe masă, apoi deschise o hartă a oraşului Nairobi pe un monitor. Parcurse harta până ce găsi zona de la periferie unde preşedintele Jomo voia să fie trimisă echipa medicală a Humanistas pentru a-i ajuta pe bolnavii de SIDA aflaţi în carantină.

În acel moment îi sună telefonul mobil. Ascultă vocea de la celălalt capăt al liniei. Îşi verifică ceasul, apoi spuse:

— Ar trebui să fie timp suficient. Ai făcut bine. Apoi, luă liftul către biroul lui Ethan Hearn de la etaj. Pe drum dădu un singur telefon, obţinând în câteva minute ceea ce mulţi oameni din Budapesta încercaseră să obţină, fără succes, timp de săptămâni – un loc lângă orchestră la opera din seara aceea.

Cel mai tânăr nou membru al departamentului de dezvoltare al Humanistas, Ltd. lucra intens la computer, dar se ridică imediat ce intră Spalko. Arăta la fel de curat şi îngrijit cum îşi imagina Spalko că arătase când venise la lucru de dimineaţă.

— Nu trebuie să te formalizezi aici, Ethan, spuse Spalko cu un zâmbet relaxat. Nu suntem în armată, ştii.

— Da, domnule. Mulţumesc. Hearn îşi întinse spatele. Lucrez de la şapte de azi dimineaţă.

— Cum merge strângerea de fonduri?

— Am două cine şi un prânz cu perspective solide, aranjate pentru începutul săptămânii viitoare. V-am trimis prin e-mail o copie de pe scrisorile pe care vreau să le trimit personal celor care vor participa.

— Bun, bun. Spalko aruncă o privire prin cameră, ca pentru a se asigura că nu-i asculta nimeni. Spune-mi, ai smoching?

— Sigur, domnule. Altfel nu mi-aş putea face treaba.

— Excelent. Du-te acasă şi pune-l pe tine.

— Domnule? Sprâncenele tânărului se uniseră între ele de surprindere.

— Te duci la operă.

— În seara asta? Aşa din scurt? Cum aţi făcut rost de bilete?

Spalko râse.

— Ştii, îmi place de tine, Ethan, sunt gata să pariez că eşti ultimul om cinstit de pe planetă.

— Domnule, nu am nici o îndoială că dumneavoastră sunteţi acela.

Spalko râse din nou de expresia uimită care apăruse pe faţa tânărului.

— A fost o glumă, Ethan. Hai, acum. Nu avem timp de pierdut.

— Dar treaba… Hearn arătă spre computer.

— Într-un fel, diseară *vei fi* la muncă. La operă va fi un bărbat pe care vreau să-l recrutez ca donator. Spalko avea un aer atât de relaxat, atât de nonşalant, încât Hearn nu bănui absolut nimic. Omul ăsta – numele lui e Laszlo Molnar…

— Nu am auzit niciodată de el.

— Nu aveai cum. Vocea lui Spalko scăzu, luă un ton conspirativ. Deşi e destul de bogat, e paranoic să nu ştie nimeni. Nu e pe nicio listă de donatori, de asta te pot asigura eu şi dacă faci vreo aluzie la bogăţia lui, ai putea foarte bine să-ţi iei gândul că vei mai vorbi vreodată cu el.

— Înţeleg pe deplin, domnule, spuse Hearn.

— E un fel de connaisseur, deşi în vremurile noastre mie mi se pare că acest cuvânt şi-a pierdut o mare parte din semnificaţie.

— Da, domnule. Hearn încuviinţă din cap. Cred că ştiu ce vreţi să spuneţi.

Spalko era destul de sigur că tânărul nu avea nici o idee la ce se referea şi în gânduri i se strecură o uşoară urmă de regret. Cândva fusese la fel de naiv ca Hearn, cu o sută de ani în urmă sau cel puţin aşa i se părea.

— În orice caz, lui Molnar îi place opera. Are abonament de ani

de zile.

— Ştiu exact cum să procedez cu cazuri dificile asemenea lui Laszlo Molnar. Hearn îşi îmbrăcă cu dexteritate sacoul. Puteţi conta pe mine.

— Cumva, ştiam că pot, rânji Spalko. Acum, odată ce l-ai agăţat, vreau să-l duci la Underground. Ştii barul, Ethan?

— Sigur, domnule. Dar va fi destul de târziu. După miezul nopţii, cu siguranţă.

Spalko îşi duse arătătorul la nas.

— Alt secret. Molnar e o pasăre de noapte. Va rezista, oricum. Se pare că-i place să fie convins. Trebuie să perseverezi, Ethan, înţelegi?

— Perfect.

Spalko îi înmână o bucată de hârtie cu numărul locului lui Molnar.

— Atunci, du-te. Distracţie plăcută. Îl împinse uşor. Şi baftă.

Faţada impunătoare în stil românesc a Magyar Allami Operahaz, Opera de Stat din Ungaria, era scăldată în lumină, înăuntru, holul minunat, ornat în auriu şi roşu, înalt de trei etaje, strălucea în lumina a ceea ce păreau a fi zece mii de vârfuri de lance de lumină din sofisticatul candelabru care cobora din tavanul boltit şi pictat cu fresce, aidoma unui clopot uriaş.

În acea seară se juca *Hary Janos* de Zoltan Kodaly, o operă tradiţională care se afla în repertoriul favorit încă din 1926. Ethan Hearn intră grăbit în vastul foaier din marmură, care răsuna de vocile societăţii din Budapesta adunate pentru festivităţile serii. Smochingul lui era făcut dintr-o ţesătură fină şi era bine croit, dar nu se putea spune că e de firmă. În meseria lui, ceea ce purta şi modul în care o făcea erau extrem de importante. Se orienta spre haine elegante, care nu ieşeau în evidenţă, niciodată prea ţipătoare sau prea scumpe. Când cereai donaţii, numele jocului era umilinţa.

Nu voia să întârzie, dar încetini pasul, deşi nu voia să piardă vreun moment din acea perioadă ciudată şi electrică dinaintea ridicării cortinei, când inima aproape că-ţi sărea din piept.

Studiind cu asiduitate obiceiurile societăţii budapestane şi-a dat seama că aceasta avea ceva dintr-o operă bună. Îi plăcea *Hary Janos* atât pentru muzica sa, care deriva din muzica populară maghiară, cât şi pentru basmul pe care bătrânul soldat Janos îl spune despre salvarea fiicei împăratului, promovarea sa

la gradul de general, virtuala sa înfrângere de unul singur a lui Napoleon şi, în final, despre cucerirea inimii fiicei împăratului. Era o fabulă dulce, scăldată în istoria sângeroasă a Ungariei.

În cele din urmă se dovedi că deşi întâmplarea făcuse să întârzie puţin, pentru că citise bucata de hârtie dată de Spalko, reuşi să-l identifice pe Laszlo Molnar care, împreună cu alţii, îşi ocupase deja locul. Din câte reuşi să-şi dea seama Hearn la o primă vedere, acesta era un bărbat între două vârste, de înălţime medie, destul de corpolent, cu o claie de păr negru şi lucios, capul lui nu era mult diferit de o ciupercă. Din urechi şi de pe spatele mâinilor cu degete scurte îi răsărea o pădure de păr ţepos. O ignora pe femeia din stânga lui care, în orice caz, vorbea parcă prea tare cu însoţitorul ei. Locul din dreapta lui Molnar era liber. Se părea că venise singur la operă. Cu atât mai bine, se gândi Hearn ocupându-şi locul de lângă orchestră. O secundă mai târziu, luminile scăzură în intensitate, orchestra începu să cânte preludiul şi cortina se ridică încet.

Mai târziu, în timpul pauzei, Hearn îşi o luă o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi se amestecă în mulţimea fără griji. Astfel evoluase specia umană. Invers decât lumea animală, femela era cu siguranţă membra mai colorată a speciei. Femeile erau învăluite în rochii lungi din mătase de shantung, mohair veneţian, satin marocan care cu doar câteva luni în urmă se aflaseră în vitrinele aleilor de *haute-couture* din Paris, Milano sau New York. Bărbaţii, impecabili în smochinguri de firmă, păreau mulţumiţi să le dea târcoale partenerelor care chicoteau în grupuri, aducându-le şampanie sau ciocolată fierbinte atunci când era nevoie, dar, în majoritatea timpului, părând extrem de plictisiţi.

Hearn savurase prima parte a operei şi abia aştepta încheierea. Totuşi, nu-şi uitase misiunea. De fapt, în timpul spectacolului îşi petrecuse un timp alcătuind o abordare. Nu-i plăcea niciodată să se închidă într-un plan; mai degrabă folosea prima evaluare vizuală a viitorului client pentru a crea o abordare. Pentru un ochi antrenat, atât de multe se puteau scoate din indiciile vizuale. Clientului îi păsa de aspectul exterior? Îi plăcea mâncarea sau îi era indiferentă? Bea sau fuma? Era cultivat sau needucat? În amestec intrau toţi aceşti factori şi mulţi alţii.

Astfel că, în momentul în care Hearn se apropie, era sigur că va putea începe o conversaţie cu Laszlo Molnar.

— Mă scuzaţi, spuse Hearn pe cel mai umil ton cu putinţă. Sunt iubitor de operă. Mă întrebam dacă şi dumneavoastră iubiţi opera.

Molnar se întorsese. Purta un smoching Armani care-i scotea în evidenţă umerii laţi, ascunzându-i în acelaşi timp, cu eleganţă, umflătura burţii. Urechile lui erau foarte mari şi, de la o distanţă aşa de mică, chiar mai păroase decât păruseră la prima vedere.

— Sunt student al operei, spuse el încet şi, pentru simţurile încordate ale lui Hearn, prudent. Hearn arboră cel mai seducător zâmbet al său şi îl privi drept în ochi. Să fiu sincer, continuă Molnar, aparent înmuiat, mă pasionează.

Asta se potrivea perfect cu ceea ce îi spusese Spalko, se gândi Hearn.

— Am abonament, spuse el simplu şi degajat. Am de mai mulţi ani şi am observat că şi dumneavoastră aveţi unul. Râse uşor. Nu am ocazia să întâlnesc prea mulţi oameni care iubesc opera. Soţia mea preferă jazzul.

— A mea iubea opera.

— Sunteţi divorţat?

— Văduv.

— O, îmi pare rău!

— S-a întâmplat cu ceva vreme în urmă, spuse Molnar, încălzindu-se puţin, acum că scăpase această informaţie intimă. Îmi lipseşte aşa de mult încât nu am vândut locul ei.

Hearn întinse o mână.

— Ethan Hearn.

După o uşoară ezitare, Molnar îi strânse mâna în mâna lui păroasă.

— Laszlo Molnar. Încântat de cunoştinţă.

Hearn se înclină curtenitor.

— Aţi vrea să bem o ciocolată fierbinte împreună, domnule Molnar?

Oferta păru să-l mulţumească pe celălalt care încuviinţă:

— Aş fi încântat.

Traversând împreună mulţimea pestriţă, făcură schimb de impresii despre piesele de operă favorite şi compozitorii lor. De vreme ce Hearn îi ceruse lui Molnar să fie primul, se asigură că aveau multe în comun. Molnar era din nou mulţumit. Aşa cum observase Spalko, Hearn avea ceva onest şi deschis, până şi cel mai părtinitor ochi l-ar fi apreciat. Avea abilitatea de a fi natural chiar şi în cele mai artificiale situaţii. Sinceritatea spiritului îl

prinse pe Molnar, uitând că ar trebui să fie prudent.

— Vă place spectacolul? întrebă el în timp ce-şi beau ceaşca de ciocolată.

— Foarte mult, răspunse Hearn. Dar *Hary Janos* e atât de plină de emoţie încât mărturisesc că mi-ar plăcea cu mult mai mult dacă aş vedea expresiile de pe feţele interpreţilor principali. Sincer să spun, când am cumpărat abonamentul, nu mi-am putut permite nimic mai aproape, iar acum e aproape imposibil să obţin un loc mai bun.

Un moment, Molnar nu spuse nimic, iar Hearn se temu că nu va avea nici un fel de reacţie. Apoi spuse spontan, de parcă tocmai îi trecuse prin minte:

— V-ar place să staţi pe locul soţiei mele?

— Încă o dată, spuse Hasan Arsenov. Trebuie să parcurgem din nou secvenţa de evenimente care ne vor aduce libertatea.

— Dar le ştiu la fel de bine cum îţi cunosc faţa, protestă Zina.

— Destul de bine cât să parcurgi drumul până la destinaţia finală legată la ochi?

— Nu fi ridicol, îl apostrofa ea.

— În islandeză, Zina. Acum vorbim numai în islandeză.

În camera lor, planurile Hotelului Oskjuhlid din Reykjavik erau întinse pe tot biroul uriaş. În lumina îmbietoare a veiozei se dezvăluia fiecare strat al hotelului, de la fundaţie la sistemele de securitate, scurgere, încălzire şi aer condiţionat, la planurile etajelor în sine. Pe fiecare coală albastră supradimensionată erau făcute citeţ o serie de note, săgeţi care indicau direcţia, semne care arătau măsurile suplimentare de securitate luate de fiecare naţiune participantă la summitul contra terorismului. Informaţiile lui Spalko cuprindeau detalii impecabile.

— Din momentul în care trecem de securitatea hotelului, spuse Arsenov, vom avea foarte puţin timp să ne atingem scopul. Partea cea mai proastă e că nu vom şti *cât* de puţin timp ne ia până ajungem acolo şi facem o probă. De asta e şi mai imperativ să nu existe nici o ezitare, nici o greşeală – nici măcar o mişcare greşită! În ardoarea sa, ochii îi fulgerau. Apucând o eşarfa a ei, o conduse la capătul camerei. I-o înfăşură în jurul capului, legând-o suficient de strâns cât să fie sigur că nu vedea nimic.

— Tocmai am intrat în hotel. Îi dădu drumul. Acum vreau să parcurgi ruta pentru mine. Te voi cronometra. Dă-i drumul!

Două treimi din parcurs ea se descurcă bine, dar apoi, la intersecţia a ceea ce ar fi trebuit să fie două coridoare alăturate, făcu stânga în loc de dreapta.

— Eşti terminată, spuse el dur. Smulgându-i legătura de pe ochi. Chiar şi dacă îţi corectai greşeala, nu ajungeai la ţintă la timp. Paza – fie ea americană, rusă sau arabă – te-ar prinde şi te-ar împuşca mortal.

Zina tremura, furioasă pe ea însăşi şi pe el.

— Cunosc faţa asta, Zina. Lasă furia, spuse Hasan. Emoţia distruge concentrarea, iar acum ai nevoie de concentrare. Când o să parcurgi drumul legată la ochi fără nici o greşeală, terminăm pentru seara asta.

O oră mai târziu, cu misiunea îndeplinită, Zina spuse:

— Vino în pat, iubitule!

Arsenov, îmbrăcat acum numai într-un halat simplu de muselină, negru, cu cordon în talie, clătină din cap. Stătea în picioare lângă fereastra imensă, privind lucirea diamantină a nopţii budapestane reflectată în apa întunecată a Dunării.

Zina se întinse goală pe pilota de pe pat şi râse încet, gutural.

— Hasan, pipăie. Îşi trecu palma, degetele lungi şi frumoase peste cearşafuri. Bumbac egiptean sută la sută, atât de luxos.

El se încruntă la ea, un pufnet de dezaprobare întunecându-i faţa.

— Tocmai asta e, Zina. Arătă spre sticla pe jumătate plină de pe noptieră. Coniac Napoleon, cearşafuri moi, o pilotă care atârnă pe jos. Luxul ăsta nu e pentru noi.

Zina deschise ochii larg, buzele ei groase formând o grimasă.

— Şi de ce nu?

— Lecţia pe care tocmai ţi-am dat-o ţi-a intrat pe o ureche şi ţi-a ieşit pe cealaltă? Pentru că noi suntem *războinici*, pentru că am renunţat la toate averile lumeşti.

— Ai renunţat şi la armele tale, Hasan?

El clătină din cap, cu ochii duri şi reci.

— Armele noastre au un scop.

— Şi lucrurile astea moi au un scop, Hasan. Mă fac fericită.

El scoase un sunet gutural, scurt şi concis.

— Nu vreau să am aceste lucruri, Hasan, spuse Zina răguşit, doar să le folosesc pentru o noapte sau două. Întinse o mână spre el. Nu poţi să renunţi la regulile tale de fier nici măcar pentru un timp atât de scurt? Amândoi am muncit mult azi;

meritǎm puţinǎ relaxare.

— Vorbeşte în numele tǎu. Nu mǎ las sedus de lux, spuse el sec. Mǎ dezgustǎ cǎ pe tine te-a sedus.

— Nu cred cǎ te dezgust. Ea vǎzuse ceva în ochii lui, un fel de negare de sine pe care, în mod destul de natural, o interpretase greşit drept punctul forte al naturii lui ascetice.

— Bine atunci, spuse ea. Sparg sticla de coniac şi presar cioburi în pat, numai vino.

— Ţi-am spus, o avertiză el întunecat. Nu glumi cu treburile astea, Zina.

Ea se ridicǎ, se apropie de el în genunchi, cu sânii scǎldaţi în lumina aurie a lǎmpii, legǎnându-se provocator.

— Sunt extrem de serioasǎ. Dacǎ vrei sǎ stǎm într-un pat al suferinţei când facem dragoste, cine sunt eu sǎ mǎ opun?

El o privi multǎ vreme. Nu îi trecu prin cap cǎ ea continua sǎ-l tachineze.

— Tu nu înţelegi. Fǎcu un pas spre ea. Drumul nostru e pecetluit. Suntem legaţi de *Tariqat*, calea spiritualǎ cǎtre Allah.

— Nu mǎ distrage, Hasan. Încǎ mǎ gândesc la arme. Îl înşfacǎ de halat şi îl trase spre ea. Cealaltǎ mânǎ se întinse şi mângâie blând materialul bandajului în care era înfǎşuratǎ zona împuşcatǎ Apoi trecu mai sus.

Felul lor de a face dragoste era la fel de fioros ca o luptǎ corp la corp. Se nǎştea în mod egal din dorinţa de a-i face rǎu celuilalt, precum şi din nevoia fizicǎ. Era îndoielnic cǎ dragostea juca vreun rol în burduşeala lor de ciocane pneumatice, în gemete şi în eliberare. Din punctul lui de vedere, Arsenov îşi dorea sǎ fie îngropat în patul de cioburi de sticlǎ despre care glumea Zina, astfel încât, când unghiile ei se înfigeau în el, îi rezista, obligând-o sǎ strângǎ mai tare, sǎ-i rǎneascǎ pielea. Era destul de dur cât sǎ o determine sǎ îşi foloseascǎ dinţii, sǎ-l muşte de muşchii puternici ai umerilor, de piept, de braţe. Abia când valul crescând de durere ameninţa sǎ depǎşeascǎ plǎcerea, ciudata senzaţie halucinatorie în care el se pierdea scǎdea puţin în intensitate.

Avea nevoie de o pedeapsǎ pentru ceea ce îi fǎcuse lui Khalid Murat, compatriotul şi prietenul lui. Nu conta cǎ fǎcuse ceea ce era necesar pentru ca poporul lui sǎ supravieţuiascǎ şi sǎ prospere. De câte ori îşi spusese cǎ Murat fusese sacrificat pe altarul viitorului Ceceniei? Şi totuşi, asemenea unui pǎcǎtos, unui

paria, era bântuit de îndoială şi frică, avea nevoie de o pedeapsă crudă. Deşi, cu adevărat, se gândea el acum în mica moarte a eliberării sexuale, nu era întotdeauna aşa cu profeţii? Tortura asta nu era o dovadă în plus că destinul pe care şi-l alesese era cel drept?

Lângă el, Zina îi zăcea în braţe. Putea să se afle la kilometri depărtare, deşi într-un anumit sens şi mintea ei era plină de gânduri cu privire la profeţi. Ori, mai exact, un anumit profet. Acest profet al zilei din urmă îi dominase mintea încă de când îl atrăsese pe Hasan în pat. Ura faptul că Hasan nu voia să se bucure de luxul din jurul lui şi astfel, când el o înşfăcase, nu la el se gândea şi când intrase în ea, în mintea ei nu era deloc el, ci la Stepan Spalko se gândea ea. Şi când, apropiindu-se de sfârşit, îşi muşcase buza, nu o făcuse din pasiune, aşa cum credea Hasan, ci de frică să nu strige numele lui Spalko. Voia atât de mult să o facă, măcar pentru a-l răni pe Hasan într-un mod care să-i taie răsuflarea, căci era sigură de dragostea pentru ea. Această dragoste i se părea stupidă şi naivă, ceva infantil, ca un copil care căuta sânul mamei. El îşi dorea de la ea căldură şi adăpost, dar pântecul ei ripostă rapid. Era o dragoste care-i făcea pielea de găină.

Dar ce îşi dorea *ea...*

Gândurile îi îngheţară când el se aplecă spre ea, oftând. Presupusese că dormea, dar nu era aşa, sau ceva îl excitase. Acum, satisfăcându-i dorinţele, nu avea timp pentru propriile gânduri. Îi simţi mirosul masculin, ridicându-se ca o ceaţa înaintea zorilor şi respiraţia lui deveni mai rapidă.

— Mă gândeam, şopti el, la ce înseamnă să fii profet, dacă într-o zi poporul nostru o să mă numească astfel.

Zina nu spuse nimic, ştiind că el îşi dorea ca ea să nu vorbească acum, doar să asculte, în timp ce el se asigura încă o dată de calea aleasă. Asta era slăbiciunea lui Arsenov, cea pe care nimeni altcineva nu o cunoştea, cea pe care i-o arăta numai ei. Se întreba dacă Khalid Murat fusese suficient de inteligent încât să bănuiască această slăbiciune. Era aproape sigură că Stepan Spalko era.

— Coranul ne spune că fiecare profet este o încarnare a unui atribut divin, continuă Arsenov. Moise este manifestarea aspectului transcendent al realităţii, pentru abilitatea lui de a vorbi cu Dumnezeu fără intermediar. În Coran, Dumnezeu îi spune lui Moise: „Nu te teme, tu eşti dincolo de lucrurile fireşti”.

Iisus este manifestarea stării profetice. Când era copil, a strigat, „Dumnezeu mi-a dat Cartea şi m-a făcut profet”.

Dar Mohamed este manifestarea spirituală şi încarnarea tuturor numelor lui Dumnezeu. Mohamed însuşi a spus: „Ceea ce a creat Dumnezeu prima dată a fost lumina mea. Eu eram profet când Adam era încă între apă şi pământ”.

Zina aşteptă timp de câteva bătăi ale inimii pentru a fi sigură că el terminase de a face pe profetul. Apoi, cu o mână pe pieptul lui care se ridica şi cobora încet, întrebă de parcă ar fi ştiut că el dorea să facă asta:

— Şi care e atributul *tău* divin, profetul meu?

Arsenov îşi întoarse capul pe pernă astfel încât să o vadă în întregime. Lampa din spate îi proiecta aproape toată faţa în umbră, doar o linie de foc rămânea ca o tuşă de pictură pe obraz şi pe falcă şi el fu prins într-un gând pe care de cele mai multe ori îl ţinea ascuns, chiar şi faţă de sine. Nu ştia ce ar fi făcut fără forţa şi vitalitatea ei. Pentru el, pântecul ei reprezenta nemurirea, locul sacru din care aveau să se ivească fiii lui, linia lui genealogică ce avea să se continue pentru eternitate. Dar ştia că acest vis nu putea deveni realitate fără ajutorul lui Spalko.

— Zina, dac-ai şti ce va face Şeicul pentru noi, ce ne va ajuta să devenim!

Ea îşi lipi obrazul de braţul îndoit.

— Spune-mi.

El clătină însă din cap, cu un uşor zâmbet care-i juca în colţul gurii.

— Ar fi o greşeală.

— De ce?

— Pentru că trebuie să vezi cu ochii tăi, fără să ştii dinainte, cât de devastatoare poate fi această armă.

Acum, privind în ochii lui Arsenov, femeia simţi că o străbătu un fior de gheaţă care ajunse până în inimă, locul unde rareori avea curajul să privească. Poate că simţea ceva din teribila putere ce avea să fie dezlănţuită în Nairobi peste trei zile. Dar cu clarviziunea uneori dobândită a amanţilor, ea înţelegea că ceea ce pe Hasan îl interesa cel mai mult era frica pe care această formă a morţii – sau orice se va dovedi a fi – o va provoca. El voia să folosească frica, asta era destul de clar. Frica ce se putea folosi asemenea unei săbii a dreptăţii pentru a recâştiga tot ceea ce pierduseră cecenii în secole de abuz, strămutări şi măcel.

De la o vârstă fragedă, Zina cunoscuse în mod intim frica.

Tatăl ei, slab şi muribund din cauza bolii disperării care sfâşia Cecenia asemenea unei ciume, care cândva îşi susţinuse familia aşa cum trebuie să facă toţi bărbaţii ceceni, acum nu-şi putea arăta faţa pe stradă de frică să nu fie ridicat de ruşi. Mama ei, cândva o tânără frumoasă, ajunsese în ultimii ani o babă cu pieptul scobit şi părul rar, vedere slabă şi memorie proastă.

Când se întorcea acasă de la strânsul de gunoaie zilnic, trebuia să meargă pe jos trei kilometri până la cea mai apropiată pompă de apă, să stea la coadă o oră sau două şi apoi să se întoarcă acasă, cărând găleata plină până la etajul al cincilea unde se afla camera lor murdară.

Apa aceea! Uneori, chiar şi acum, Zina se trezea înecându-se, cu gustul ei de terebentină în gură.

Într-o noapte, mama ei s-a aşezat şi nu s-a mai ridicat niciodată. Avea douăzeci şi opt de ani, dar părea de două ori mai bătrână. Avea plămânii plini de smoală, de la focurile de petrol care ardeau continuu. Când fratele mai mic al Zinei se plânsese că îi e sete, bătrâna o privise pe Zina şi-i spusese:

— Nu mă pot ridica. Nici măcar pentru apă. Nu mai pot continua…

Zina se rostogoli şi, răsucindu-şi corpul, stinse lampa. Luna, până atunci nevăzută, umplu fereastra. În locul în care partea de sus a bustului ei cădea către mijlocul subţire, o mică pată a luminii ei reci cădea pe pat, iluminându-i vârfurile sânilor sub care, la adăpostul curbei adânci, se odihnea mâna lui Hasan. În afara acelei pete era numai întuneric.

Stătu mult timp cu ochii deschişi, ascultând respiraţia regulată a lui Hasan, aşteptând să o cuprindă somnul. Cine ştia ce înseamnă frica mai bine decât cecenii? se întreba. Pe faţa lui Hasan era scrisă istoria lamentabilă a poporului lor. Nu conta moartea, nu contau ruinele, el vedea un singur rezultat: răzbunare pentru Cecenia. Şi, cu inima îngreunată de disperare, Zina ştia că trebuia atrasă atenţia lumii prin ceva. În aceste timpuri, exista doar un mod de a o face. Ştia că Hasan avea dreptate: Moartea trebuia să vină într-un mod pe care nimeni nu şi l-ar fi imaginat, dar nu putea nici măcar să încerce să-şi închipuie ce preţ puteau plăti cu toţii.

8

Lui Jacques Robbinet îi plăcea să-şi petreacă dimineţile cu soţia, bând cafea cu lapte, citind ziarele şi discutând cu ea despre economie, copii şi vieţile prietenilor lor. Nu vorbeau niciodată despre munca lui.

Avea o regulă strictă, să nu ajungă niciodată la birou până la prânz. Odată ajuns, petrecea în jur de o oră citind documente, memorandumuri interdepartamentale şi altele de acest gen, trimiţând răspunsuri prin e-mail când era necesar. La telefon răspundea asistenta lui, care înregistra toate apelurile şi îi aducea mesajele pe care ea le considera urgente. În acest lucru, ca în tot ce făcea pentru Robbinet, era exemplară. O pregătise personal şi instinctele ei nu dădeau greş niciodată.

Mai mult decât orice, era extrem de discretă. Asta însemna că Robbinet îi putea spune unde lua prânzul în fiecare zi cu amanta – fie într-un bistro liniştit, fie în apartamentul ei din arondismentul patru. Acest lucru era esenţial, pentru că Robbinet lua prânzuri lungi, chiar şi după standardele franţuzeşti. Rareori se întorcea la birou înainte de patru, dar adesea stătea la birou până după miezul nopţii, comunicând cu corespondenţii lui americani. Titlul oficii al lui Robbinet putea fi acela de Ministru al Culturii, dar în realitate era spion la un nivel atât de înalt, încât îi raporta direct preşedintelui francez.

În această seară, totuşi, ieşise la cină, după-amiaza dovedindu-se atât de obositor de agitată încât, trebuise să-şi amâne întâlnirea zilnică până seara târziu. Era o chestie care-l preocupa intens. Prietenii lui americani îi trimiseseră o sancţiune cu aplicare mondială şi în timp ce o citea, sângele îi îngheţase, căci ţinta ce trebuia lichidată era Jason Bourne.

Cu ani în urmă, Robbinet îl cunoscuse pe Bourne acolo unde nici nu te gândeai, la un centru de sănătate. Robbinet îşi rezervase un weekend la un centru de sănătate de lângă Paris, ca să fie cu amanta lui de atunci, o tipă micuţă cu apetituri enorme. Fusese balerină de balet; Robbinet încă îşi mai amintea cu multă pasiune supleţea minunată a trupului ei. În orice caz, cei doi se întâlniseră la saună şi intraseră în vorbă. În cele din urmă, într-un mod extrem de îngrijorător, el avea să descopere că Bourne se afla acolo căutând un anume agent dublu. Dându-i

de urmă, o ucisese în timp ce Robbinet îşi făcea un tratament – nămol verde, dacă memoria îl ajuta. Un lucru bun, de asemenea, de vreme ce agenta dublă se dădea drept terapeuta lui Robbinet şi voia să-l asasineze. E vreun loc unde o persoană poate fi mai vulnerabilă decât pe masa unui terapeut? Robbinet se întreba şi acum. Ce putea să facă după asta, dacă nu să-l invite pe Bourne la o cină exagerat de scumpă! În acea seară, mâncând *foie gras,* rinichi de viţel în sos de muştar şi *tarte Tatin,* toate unse cu trei sticle minunate din cel mai bun Bordeaux rubiniu. Dezvăluindu-şi reciproc secretele, au devenit buni prieteni.

Bourne era omul prin care Robbinet îl cunoscuse pe Alexander Conklin şi devenise omul de legătură al acestuia în operaţiunile din Quay d'Orsay şi ale Interpolului.

În cele din urmă, încrederea lui Robbinet în asistentă a fost norocul lui Bourne, căci el primi apelul de la ea când se afla la cafea şi un decadent *millefeuille* la Chez Georges cu Delphine. Îi plăcea restaurantul atât pentru mâncare, cât şi pentru locaţia în sine. Pentru că era peste drum de Bursă – echivalentul francez pentru Wall Street – era frecventat de brokeri şi oameni de afaceri, oameni mult mai discreţi decât politicienii bârfitori cu care Robbinet era obligat din când în când să se intersecteze.

— Vă caută cineva, îi spuse asistenta lui în telefon. Din fericire, ea îi monitoriza apelurile de după program de acasă. Zice că trebuie să vă vorbească urgent.

Robbinet îi zâmbi lui Delphine. Amanta lui era o frumuseţe elegantă şi matură, având o înfăţişare diametral opusă celei a soţiei lui de treizeci de ani. Purtaseră o conversaţie încântătoare despre Aristide Maillot, ale cărui nuduri voluptuoase erau expuse la Tuilleries şi Jules Massenet, despre a cărui operă *Manon* amândoi credeau că e prea lăudată. Sincer, el nu putea să înţeleagă obsesia masculină americană pentru fete abia ieşite din adolescenţă.

Gândul de a-şi lua o amantă de vârsta fiicei lui i se părea înfricoşător, ca să nu spunem fără sens. Despre ce ar avea de vorbit la cafea şi *millefeuille!*

— Ţi-a spus numele? întrebă el în telefon.

— Da. Jason Bourne.

Robbinet simţi cum pulsul lui o luă razna.

— Dă-mi-l la telefon, spuse el imediat. Apoi, pentru că nu se cădea să vorbească la telefon în faţa amantei indiferent de durata convorbirii, se scuză şi ieşi afară în ceaţa plăcută a serii

pariziene, aşteptând să audă vocea vechiului său prieten.

— Dragul meu Jason. Cât timp a trecut?

Dispoziţia lui Bourne se schimbă când auzi vocea lui Jacques Robbinet în telefonul mobil. În sfârşit, vocea cuiva din interior care nu încerca – spera! – să-l omoare. Gonea pe Capital Beltway într-o altă maşină pe care o furase, mergând să se întâlnească cu Deron.

— Ca să spun sincer, nu ştiu.

— Au trecut ani de zile, îţi vine să crezi? zise Robbinet. Dar, de fapt, trebuie să-ţi spun că am obţinut informaţii despre tine prin Alex.

Bourne, care iniţial simţise un tremur, începu să se relaxeze.

— Jacques, ai auzit despre Alex.

— Da, *mon ami.* Directorul CIA din America a trimis un ordin la nivel mondial pentru tine. Nu se poate să-l fi ucis tu pe Alex. Ştii cine a făcut-o?

— Încerc să aflu. Tot ce ştiu sigur pentru moment e că se poate să fie implicat un individ pe nume Khan.

Pauza de la celălalt capăt al telefonului dură atât de mult, încât Jason fu obligat să întrebe:

— Jacques? Mai eşti acolo?

— Da, *mon ami.* M-ai speriat, asta e tot. Robbinet trase cu putere aer în piept. Acest Khan e cunoscut. E un asasin profesionist, de prima mână. Noi înşine ştim că e responsabil pentru o grămadă de lovituri la nivel înalt, în toată lumea.

— Care sunt ţintele lui?

— În primul rând politicieni – preşedintele statului Mali, de exemplu dar de asemenea, din când în când, oameni de afaceri puternici. În măsura în care am putut să ne dăm seama, nu e nici om politic, nici ideolog, ia comisioane strict pentru bani. Nu crede în nimic altceva.

— Cel mai periculos tip de asasin.

— Aici nu încape nici o îndoială, *mon ami*, spuse Robbinet. Îl bănuieşti că l-a ucis pe Alex?

— E posibil, spuse Bourne. L-am întâlnit pe domeniul lui Alex imediat după ce am găsit cadavrele. Se poate ca el să fi chemat poliţia, pentru că a apărut când eu eram încă în casă.

— O înscenare clasică, fu de acord Robbinet.

Bourne tăcu un moment gândindu-se la Khan, care l-ar fi putut împuşca mortal în campus sau, mai târziu, din punctul avantajos

din salcie. Faptul că nu o făcuse îi spunea multe lui Bourne. Aparent, nu era un comision normal pentru Khan; pânda era personală, un fel de vendetă care trebuia să-şi aibă originile în junglele din Asia de Sud-Est. Presupunerea cea mai logică era aceea că Bourne îl ucisese pe tatăl lui Khan. Acum, fiul voia să se răzbune. Din ce alt motiv ar fi obsedat de familia lui Bourne? Din ce alt motiv l-ar fi întrebat pe Bourne de ce l-a abandonat pe Jamie? Această teorie se potrivea perfect cu circumstanţele.

— Ce îmi mai poţi spune despre Khan? spuse Bourne apoi.

— Foarte puţine, răspunse Robbinet, cu excepţia vârstei, care e douăzeci şi şapte.

— Arată mai tânăr de atât, mustăci Bourne. De asemenea, e jumătate asiatic.

— Umblă zvonul că e pe jumătate cambodgian, dar ştii cât te poţi baza pe zvonuri.

— Şi cealaltă jumătate?

— Ai ghicit la fel de bine ca mine. E singuratic, fără vicii cunoscute, domiciliu necunoscut. A apărut pe scenă acum şase ani, ucigându-l pe primul-ministru din Sierra Leone. Înainte de asta, parcă nici nu ar fi existat.

Bourne privi în oglinda retrovizoare.

— Deci a ucis pentru prima dată oficial la vârsta de douăzeci şi unu de ani.

— Frumoasă petrecere de lansare, nu? zise Robbinet sec. Ascultă, Jason, în legătură cu Khan, nu pot sublinia suficient de mult cât e de periculos. Dacă e implicat în vreun fel, trebuie să fii extrem de atent.

— Pari speriat, Jacques.

— Sunt, *mon ami.* Când e vorba de Khan, nu e nici o ruşine să fii speriat. Şi ţie ar trebui să-ţi fie. O doză sănătoasă de frică te face prudent şi, crede-mă, e timpul pentru prudenţă.

— N-o să uit, spuse Bourne. Se strecură prin trafic, căutând ieşirea potrivită. Alex lucra la ceva şi cred că din cauza asta a fost ucis. Nu ştii nimic despre lucrurile în care era implicat, nu?

— M-am văzut cu Alex aici în Paris poate acum şase luni. Am luat cina împreună. Mi-a lăsat impresia că era teribil de preocupat. Dar îl ştii pe Alex, întotdeauna secretos ca un mormânt. Robbinet oftă. Moartea lui e o pierdere teribilă pentru noi toţi.

Bourne ieşi de pe Beltway pe Şoseaua 123, apoi merse până la Tysons Corner.

— NX 20 îţi spune ceva?

— Asta e tot ce ai? NX 20?

Conduse până la zona de parcare C din Tysons Corner.

— Mai mult sau mai puţin. Caută un nume, Dr. Felix Schiffer. Îl pronunţă pe litere. Lucrează pentru DARPA.

— A, acum mi-ai dat ceva util. Să văd ce pot face.

Bourne îi lăsă numărul de mobil, coborând din maşină.

— Ascultă, Jacques. Sunt în drum spre Budapesta, dar aproape că nu mai am nici un ban.

— Nici o problemă, spuse Robbinet. Folosim acelaşi aranjament?

Bourne habar n-avea, dar nu avea de ales, trebuia să accepte.

— *Bon.* Cât?

Urcă pe scara rulantă, pe lângă Aviary Court.

— O sută de mii ar trebui să ajungă. O să mă cazez la Danubius Grand Hotel folosind numele lui Alex. Scrie pe pachet „păstraţi până la sosire".

— *Mais oui,* Jason. Se va face exact cum doreşti. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu pentru moment. Bourne îl văzu pe Deron înaintea lui, stând în faţa unui magazin care se numea Dry Ice. Mulţumesc pentru tot, Jacques.

— Nu uita să fii prudent, *mon ami,* spuse Robbinet înainte de a închide. Cu Khan în teren, orice se poate întâmpla.

Deron îl văzuse pe Bourne şi încetini pasul pentru ca acesta să-l poată ajunge din urmă. Era un bărbat zvelt, cu pielea ciocolatie, o faţă scobită, cu pomeţi înalţi şi ochi care străluceau de o inteligenţă ascuţită. Cu haina lui uşoară, costumul fin croit şi geanta diplomat din piele strălucitoare, arăta exact ca un om de afaceri. Când ajunseră să meargă unul lângă altul prin mall, zâmbi.

— Mă bucur să te văd, Jason.

— Păcat că circumstanţele sunt atât de cumplite.

Deron râse.

— Ce dracu', *numai* când te loveşte dezastrul te văd!

În timp ce vorbeau, Bourne arunca priviri în stânga şi-n dreapta, calculând rute de scăpare, scrutând feţe.

Deron îşi deschise servieta şi îi dădu lui Bourne un plic subţire:

— Paşaport şi lentile de contact.

— Mulţumesc. Bourne puse pachetul deoparte. Îţi fac plata

într-o săptămână.

— Oricând. Deron flutură o mână de artist cu degete lungi. Ai credit la mine. Îi dădu lui Bourne un alt obiect. Situaţiile grele cer măsuri extreme.

Bourne cântări arma în mână.

— Din ce e făcut? E foarte uşor.

— Ceramică şi plastic. Ceva la care lucrez deja de câteva luni, spuse Deron nu fără mândrie. Nu te ajută la distanţă, dar e bun de aproape.

— În plus, nu va fi detectat la aeroport, zise Bourne.

Deron încuviinţă din cap.

— Şi muniţie. Îi dădu lui Bourne o cutie mică din carton. Ceramică cu vârf de plastic, merge la calibru mic. Un alt avantaj, uite aici, vezi găurile astea mici de pe ţeava – amortizează zgomotul. Când tragi, nu scoate aproape nici un fel de sunet.

Bourne pufni.

— Asta nu taie din putere?

— Balistică de modă veche, omule, râse Deron. Crede-mă, dacă pui jos pe cineva cu ăsta, rămâne jos.

— Deron, eşti un om cu talente neobişnuite.

— Hei, eu tre' să fiu eu. Falsificatorul oftă din rărunchi. A-i copia pe Bătrânii Maeştri are oarece farmec, cred. N-ai crede cât de multe am învăţat studiindu-le tehnicile. Pe de altă parte, lumea pe care mi-ai deschis-o tu – o lume despre care nimeni din mallul ăsta în afară de noi nu ştie că există – ei, asta numesc eu emoţie. Se iscase un vânt, un vestitor umed de schimbare, iar el se protejă ridicând gulerul. Recunosc, cândva aveam o dorinţă secretă de a vinde o parte din produsele mele mai neobişnuite unor oameni ca tine. Clătină din cap. Dar nu o mai am. Ce fac acum în plus fac de plăcere.

Bourne văzu un bărbat în pardesiu oprindu-se în faţa unei vitrine pentru a-şi aprinde o ţigară. Încă mai era acolo, părând că se uită la pantofii expuşi. Numai că erau pantofi de femei. Bourne făcu un semn cu mâna şi amândoi cotiră la stânga, îndepărtându-se de magazinul de pantofi. Într-o secundă, Bourne folosi suprafaţa reflectorizantă disponibilă pentru a privi în spate. Bărbatul în pardesiu nu se vedea nicăieri.

Bourne cântări arma în mână, părea uşoară ca aerul.

— Cât costă? spuse el.

— E un prototip, ridică din umeri Deron. Uite cum facem, spui tu preţul în funcţie de cât te ajută. Am încredere că o să fii

cinstit.

Când Ethan Hearn venise pentru prima dată în Budapesta, îi luase ceva timp să se obişnuiască cu faptul că ungurii erau pe cât de precişi, pe atât de hotărâţi. Potrivit numelui, barul Underground era situat în Pesta, pe Terez Koruta la numărul 30, în subsolul unui cinematograf. Faptul de a se afla sub un cinematograf era de asemenea un lucru potrivit cu ceea ce era specific maghiarilor, căci Underground era un omagiu adus binecunoscutului film unguresc al lui Emir Kusturica, cu acelaşi nume. După părerea lui Hearn, barul era postmodern în sensul cel mai urât al termenului. Pe tavan se vedeau bare de oţel, intersectate de un şir de ventilatoare gigantice industriale care împingeau aerul îmbâcsit de fum în jurul obişnuiţilor care beau şi dansau. Dar lucrul pe care Hearn îl detesta cel mai mult la Underground era muzica – un amestec zgomotos şi nepotrivit de *garage rock* şi funk obositor.

Ciudat, pe Laszlo Molnar nu părea să-l deranjeze. De fapt, părea dornic să rămână în mulţimea de oameni care dădeau din şolduri, ca şi cum ar refuza să se întoarcă acasă. Era ceva fragil în comportamentul său, se gândi Hearn, în râsul lui rapid şi abraziv, în felul în care ochii lui alergau prin încăpere, nefixând niciodată pe cineva sau ceva mult timp, ca şi cum ar fi avut de ascuns un secret întunecat şi usturător. Ocupaţia lui Hearn îl făcea să aibă de-a face cu foarte mulţi bani. Se întreba, nu pentru prima dată, dacă atâta bogăţie putea avea un efect atât de distrugător asupra sufletului uman. Poate că ăsta era motivul pentru care el nu aspirase niciodată la bogăţie.

Molnar insistă să comande pentru amândoi un cocktail neplăcut, foarte dulce, numit Causeway Spray care conţinea whisky, bere de ghimbir, Triple Sec şi lămâie. Găsiră o masă într-un colţ unde Hearn abia dacă putea citi micul meniu şi îşi continuară discuţia despre operă care, dat fiind decorul, părea absurdă.

Abia după a doua băutură, Hearn îl văzu pe Spalko, care stătea în partea din spate a clubului, învăluit într-un nor de fum. Şeful său îi prinse privirea, iar Hearn se scuză şi se duse la el. Lângă Spalko erau doi bărbaţi. Nu arătau ca şi cum locul lor ar fi fost în Underground, dar, îşi spuse Hearn, nici el sau Laszlo Molnar nu se potriveau. Spalko îl conduse pe un coridor slab luminat cu becuri minuscule, ca nişte steluţe şi deschise uşa

îngustă a unei încăperi despre care Hearn îşi închipui că e biroul Managerului. Înăuntru nu era nimeni.

— Bună seara, Ethan. Spalko zâmbi, închizând uşa. Se pare că ţi-ai confirmat reputaţia. Bine lucrat!

— Mulţumesc, domnule.

— Şi acum, spuse Spalko foarte bonom, e timpul să preiau eu.

Hearn auzea duduitul de oase sfărâmate al basului prin pereţi.

— Nu credeţi că ar trebui să mai rămân suficient cât să vă prezint?

— Nu e necesar, te asigur. E timpul să te odihneşti. Se uită la ceas. De fapt, dată fiind ora târzie, ce-ar fi să-ţi iei liber mâine?

— Domnule, nu aş putea – se înfrână Hearn.

Spalko râse.

— Poţi, Ethan şi o vei face.

— Dar mi-aţi spus în termeni clari…

— Ethan, am puterea de a face politica şi, la fel, am puterea de a face excepţii de la ea. Când vine canapeaua de dormit, poţi face ce vrei, dar mâine ai liber.

— Da, domnule. Tânărul înclină din cap, rânjind prosteşte. Nu avusese o zi liberă de trei ani. O dimineaţă în pat în care să nu facă nimic decât să citească ziarul şi să întindă marmeladă de portocale pe pâinea prăjită, ăsta era raiul. Mulţumesc. Vă sunt recunoscător.

— Du-te atunci. Până când te întorci la birou, o să citesc şi o să notez sugestii la scrisoarea de colectare de fonduri, zise el şi-l conduse pe Hearn afară din biroul supraîncălzit. Când îl văzu pe tânăr urcând scările către uşa din faţă, făcu un semn din cap către cei doi bărbaţi de lângă el şi porniră împreună prin hărmălaia frenetică din bar.

Laszlo Molnar începuse să-şi caute noul prieten cu privirea prin fumul dens şi luminile colorate. Când se ridicase Hearn, fusese atras de fundul care se unduia al unei tinere cu fustă scurtă, dar în cele din urmă îşi dăduse seama că tânărul întârzia mai mult decât era de aşteptat. Molnar fu surprins când în locul lui Hearn se aşezară în stânga şi în dreapta lui cei doi bărbaţi.

— Ce e asta? spuse cu vocea sugrumată de frică. Ce vreţi?

Bărbaţii nu spuseră nimic. Cel din dreapta îl apucă de mână cu o forţă îngrozitoare, care îl tăcu să se cutremure. Era prea şocat ca să strige, dar chiar şi dacă ar fi avut prezenţa de spirit să o facă, vuietul neîncetat al clubului l-ar fi acoperit. Dată fiind situaţia, stătu înmărmurit în timp ce bărbatul din stânga îi înţepa

coapsa cu o seringă. Se termină atât de repede, se procedase aşa de discret, încât nimeni nu ar fi putut observa ceva.

Dură treizeci de secunde pentru ca drogul care i se injectase lui Molnar să-şi facă efectul. Ochii i se rostogoliră în orbite şi corpul i se înmuie. Cei doi bărbaţi erau pregătiţi pentru asta şi îl ridicară odată cu ei, manevrându-l în poziţia din picioare.

— Nu ţine la băutură, îi spuse unul dintre ei unui client din apropiere şi râse. Ce poţi face cu asemenea oameni? Clientul ridică din umeri şi, hlizindu-se, reîncepu să danseze. Nimeni nu îi mai privi în timp ce îl scoteau pe Laszlo Molnar din Underground.

Spalko îi aştepta într-un BMW lung şi lucios. Îl băgară pe Molnar, inconştient, în portbagajul maşinii, apoi urcară în faţă, unul la volan, celălalt în dreapta lui.

Noaptea era luminoasă şi senină. Luna plină se vedea de ziceai că e la o aruncătură de băţ. Lui Spalko i se părea că tot ce trebuia să facă era să întindă un deget şi ar fi putut să o împingă ca pe o piesă de şah pe tabla de catifea neagră a cerului.

— Cum a mers? întrebă.

— Uşor ca gândul, răspunse şoferul pornind motorul.

Bourne ieşi din Tysons Center cât de repede putu. Deşi i se păruse un loc sigur pentru întâlnirea cu Deron, acum pentru el securitatea era un cuvânt relativ. Conduse până la Wal-Mart de pe bulevardul New York. Era în buricul târgului, o zonă suficient de aglomerată cât să se simtă anonim.

Trase în parcela dintre străzile 12 şi 13, pe partea cealaltă a bulevardului şi parcă. Cerul începuse să se înnoreze; orizontul din partea de sud era ameninţător de negru. Ajuns înăuntru, îşi luă haine, articole de toaletă, un încărcător pentru telefonul mobil şi alte câteva obiecte utile. Apoi căută un rucsac în care să pună totul cu uşurinţă. Aşteptând la coada de la casă, împreună cu toată lumea, simţi cum se nelinişteşte. Nu părea să privească pe nimeni, dar în realitate era cu ochii după orice gest de atenţie mascată îndreptat spre el.

În minte i se îngrămădeau prea multe gânduri. Fugea de Agenţie, pentru ceea ce echivala cu un preţ pus pe capul lui. Era vânat de un tânăr ciudat de impresionant şi extrem de talentat, care din întâmplare era unul dintre cei mai cunoscuţi asasini internaţionali. Îşi pierduse cei mai buni doi prieteni, dintre care unul părea implicat în ceea ce părea o activitate în afara programului extrem de periculoasă.

Preocupat de aceste lucruri, nu-l văzu pe şeful pazei care mergea în spatele lui. Devreme, în această dimineaţă, un ofiţer al Agenţiei îl informase despre fugar dându-i aceeaşi fotografie pe care o văzuse seara trecută la televizor şi cerându-i să fie cu ochii în patru după criminal. Agentul îi explicase că vizita lui făcea parte din plasa de urmărire, el şi alt agent mergând în toate marile magazine, cinematografe şi alte asemenea locuri şi asigurându-se că toţi agenţii de securitate ştiau că a-l prinde pe Jason Bourne era prioritatea lor numărul unu. Paznicul simţi un amestec de mândrie şi frică când se întoarse în loc şi intră în birou, unde formă numărul pe care i-l dăduse agentul.

Câteva secunde mai târziu, agentul închise telefonul, iar Bourne se afla în toaleta bărbaţilor. Folosind maşina de tuns electrică pe care o cumpărase, îşi rase aproape tot părul de pe cap. Apoi îşi schimbă hainele, punându-şi blugi, o cămaşă de cowboy în roşu cu alb cu capse şi nişte pantofi sport Nike. Scoase recipientele pe care le cumpărase de la raionul de farduri şi le puse pe marginea unei chiuvete. Se machie cu pricepere, aplicând un fond de ten mai închis decât culoarea lui naturală. Lentilele de contact aduse de Deron îi transformară ochii în căprui-închis. Din când în când, era obligat să se oprească atunci când cineva intra sau se spăla, dar în general toaleta bărbaţilor era pustie.

Când termină, se privi în oglindă. Nu foarte mulţumit, îşi făcu o aluniţă la vedere, sus, pe unul dintre obraji. Acum transformarea era completă. Strângându-şi lucrurile, ieşi din toaletă şi străbătu magazinul, îndreptându-se spre uşile din sticlă de la intrarea principală.

Martin Lindros se afla în Alexandria, adunând rămăşiţele lichidării prost lucrate de la Lincoln Fine Tailors, când primise apelul de la şeful securităţii de la Wal-Mart de pe bulevardul New York. În această dimineaţă decisese ca el şi detectivul Harry Harris să se despartă, împânzind zona cu echipele lor. Lindros ştia că Harris era cu câţiva kilometri mai aproape decât el, pentru că poliţistul teritorial dăduse raportul cu nici zece minute în urmă. Era într-o încurcătură diabolică. Ştia că o să aibă de furcă cu Directorul din cauza ratării de la Fine. Dacă Bătrânul afla că îl lăsase pe un detectiv de poliţie să ajungă în ultima locaţie cunoscută a lui Bourne înaintea lui, nu o să mai audă niciodată cum se termină treaba. Era o situaţie proastă, se gândi el în timp

ce pornea maşina. Dar prioritatea numărul unu era să-l prindă pe Bourne. Dintr-o dată, se hotărî. *La dracu' cu secretele interdepartamentale şi geloziile,* se gândi. Îşi porni telefonul, îl contactă pe Harris şi îi dădu adresa de la Wal-Mart.

— Harry, ascultă-mă cu atenţie, trebuie să-l abordezi în tăcere. Treaba ta e să asiguri zona. Trebuie să te asiguri că Webb nu scapă, nimic mai mult. În nici un caz nu trebuie să te arăţi sau să încerci să-l prinzi. E clar? Sunt la câteva minute în urma ta.

Nu sunt aşa de prost cum par, se gândea Harry Harris coordonând cele trei maşini de patrulare din subordinea sa. *Şi cu siguranţă nu sunt aşa de prost cum mă crede Lindros.* Avusese o experienţă mai mult decât suficientă cu tipi federali şi mai avea până să-i placă ce văzuse. Aceştia afişau o atitudine superioară, de parcă celelalte forţe de poliţie habar n-aveau de nimic, trebuiau conduse ca nişte copii. Atitudinea asta îi stătea lui Harris ca un os în gât. Lindros îl întrerupea când încerca să-i expună propriile sale teorii, aşa că de ce să se mai deranjeze să i le spună acum? Lindros nu vedea în el nimic mai mult decât un animal de povară, cineva care trebuia să fie atât de recunoscător că fusese ales să lucreze pentru CIA, încât trebuia să execute ordinele fără greş şi fără întrebări. Lui Harris îi era clar acum că e total exclus din schemă. Lindros nu îl informase intenţionat despre faptul că Bourne fusese văzut în Alexandria. Harris aflase doar din întâmplare. Când intra în parcarea de la Wal-Mart, decise să preia controlul asupra situaţiei cât încă mai avea această şansă. Hotărât, înşfacă staţia de emisie-recepţie şi începu să dea ordine oamenilor lui.

Bourne se afla lângă intrarea de la Wal-Mart când cele trei maşini de poliţie ale statului Virginia sosiră în goană pe bulevardul New York, cu sirenele urlând. Se întoarse în direcţia umbrelor. Nu încăpea nici o îndoială, se îndreptau direct spre Wal-Mart. Fusese descoperit, dar cum? Nu avea timp acum să se gândească la asta. Trebuia să pună la cale un plan de fugă.

Maşina de patrulare opri cu scârţâit de roţi, blocând traficul şi stârnind imediat strigăte de mânie din partea şoferilor. Bourne îşi imagina un singur motiv pentru care îşi depăşiseră jurisdicţia. Fuseseră recrutaţi de Agenţie. Poliţia Metropolitană din D.C. trebuia să fie disperată.

Scoase mobilul lui Alex şi formă numărul de urgenţe.

— Sunt detectivul Morran de la Poliţia Statală din Virginia, spuse el. Vreau să vorbesc cu un comandant de district imediat.

— Sunt al treilea comandant de district, Burton Philips, spuse o voce de oţel în urechea lui.

— Ascultă, Philips, vi s-a spus în termeni cât se poate de clari să nu vă băgaţi nasul în treaba noastră. Acum mă pomenesc cu maşinile voastre apărând la Wal-Mart de pe bulevardul New York şi…

— Eşti în centrul districtului, Morran. Ce mama dracului îţi bagi nasul în jurisdicţia mea?

— E treaba mea, spuse Bourne pe cea mai neplăcută voce cu putinţă. Pune mâna pe telefon şi ia-ţi băieţii de pe capul meu.

— Morran, nu ştiu unde ai învăţat atitudinea asta de rahat, da' cu mine nu merge. Jur că ajung acolo în trei minute şi-ţi smulg ouăle cu mâna mea!

Strada era deja înţesată de poliţişti. În loc să se retragă în magazin, Bourne, ţinându-şi genunchiul stâng rigid, şchiopătă calm afară împreună cu alţi zeci de clienţi. Jumătate din efectivul de poliţişti, conduşi de un detectiv înalt şi gârbovit, cu faţă de moşneag, scanară rapid feţele celor din grup. Inclusiv pe a lui Bourne, apoi se repeziră în magazin. Poliţiştii rămaşi se răspândiră prin parcare. Câţiva păzeau bulevardul New York între străzile 12 şi 13, alţii se asigurau că cei nou-veniţi rămâneau în maşini şi mai erau alţii care vorbeau în staţii, coordonând traficul.

În loc să se îndrepte spre maşină, Bourne făcu dreapta şi ocoli colţul spre rampa de încărcare din spatele clădirii pe unde se făcea aprovizionarea. Înaintea lui erau parcate trei sau patru camioane care descărcau. Peste stradă şi în diagonală era Parcul Franklin. Porni în acea direcţie.

Cineva strigă după el. Continuă să meargă, de parcă n-ar fi auzit nimic. Auzi sirenele şi se uită la ceas. Comandantul Burton Philips era punctual. Străbătuse jumătate din lungimea clădirii când strigătele se auziră din nou, mai imperioase. Urmă un zbucium de voci ridicate, într-o ceartă încinsă şi plină de înjurături.

Se întoarse şi-l văzu pe detectivul gârbovit cu revolverul de serviciu scos. Din spatele detectivului venea alergând silueta înaltă şi impunătoare a comandantului Philips, cu părul argintiu strălucind şi cu faţa încadrată de maxilare puternice, aprinsă din pricina efortului şi furiei. La fel ca toţi demnitarii din toată lumea

asta, era flancat de o pereche de uriaşi înarmaţi, cu ochii încruntaţi, la fel de mari ca umerii. Ţineau mâinile drepte pe lângă arme, se pare gata să facă fărâme pe oricine ar fi fost suficient de nebun să intervină în dorinţele comandantului lor.

— Tu răspunzi de soldaţii ăştia din Virginia? strigă el.

— Poliţia statală, spuse detectivul gârbovit. Şi, mda, eu îi conduc. Pufni la vederea uniformelor Poliţiei Metropolitane din D.C. Ce mama dracu' faci aici? Îmi strici operaţiunea.

— Operaţiunea *ta!* Comandantul Philips era apoplectic. Ieşi dracu' din treaba mea, javra dracu'!

Faţa îngustă a detectivului se albi.

— Pe cine faci tu javra dracu'?

Bourne dispăru. Parcul era exclus acum; pentru că ajunsese în atenţia detectivului, trebuia să găsească un mijloc mai rapid de fugă. Strecurându-se până la capătul clădirii, străbătu rândul de camioane până ce găsi unul care fusese deja descărcat. Urcă în cabină. Cheia era în contact şi o răsuci. Cu un uruit puternic şi asurzitor, camionul porni.

— Hei, ce crezi că faci, amice?

Şoferul deschise uşa cu putere. Era un bărbat uriaş cu gâtul ca un trunchi de copac şi braţe pe măsură. În timp ce urca, înşfacă o carabină cu ţeava tăiată dintr-un loc ascuns deasupra capului. Bourne îl izbi cu pumnul la rădăcina nasului. Începu să-i curgă sânge, ochii şoferului se rostogoliră în orbite şi scăpă carabina din mână.

— Îmi pare rău, amice, spuse Bourne în timp ce îi aplica o lovitură suficientă cât să îl trimită în inconştienţă chiar şi pe un bărbat cu dimensiunile de bivol ale şoferului. Trăgându-l pe scaunul pasagerului după ce îl apucase de la spate de curea, Bourne închise uşa şi puse camionul în mişcare.

În acel moment deveni conştient de noua prezenţă din jurul lui. Un bărbat tânăr se băgase între cei doi opozanţi din forţele de ordine, despărţindu-i cu brutalitate. Bourne îl recunoscu: Martin Lindros, Adjunctul Directorului CIA. Deci Bătrânul îl însărcinase pe Lindros cu aplicare acasă a sancţiunii. Ştirea era proastă. De la Alex, Bourne ştia că Lindros este extraordinar de inteligent; nu avea să fie atât de uşor de înşelat, aşa cum o arăta capcana bine pusă la punct din Oraşul Vechi.

Toate aceste lucruri erau puse în discuţie din punct de vedere tehnic acum, pentru că Lindros văzuse camionul ieşind din parcare şi încercase să îl oprească făcând semne cu mâna.

— Nu părăseşte nimeni zona! strigă el.

Bourne îl ignoră, apăsând pe accelerator. Ştia că nu-şi permitea să ajungă faţă în faţă cu Lindros; având experienţă de teren, omul îşi putea da seama de deghizarea lui.

Lindros scoase arma. Bourne îl văzu alergând spre porţile din oţel galvanizat prin care trebuia să treacă, făcând semne din mâini şi strigând din mers.

Înaintea lui, ca reacţie la ordinele lui urlate, doi poliţişti din Virginia postaţi acolo închiseră porţile în grabă în timp ce un vehicul al Agenţiei îşi croia drum prin filtrul rutier de pe bulevardul New York, pe o traiectorie de interceptare a camionului.

Bourne îşi propti piciorul în pedala de acceleraţie şi, ca un mamut rănit, camionul zvâcni înainte. Poliţiştii săriră din calea lui în ultima secundă, apoi camionul spulberă porţile, smulgându-le din balamale şi aruncându-le rotindu-se prin aer, pentru ca apoi să se prăbuşească în lături. Băgă într-o treaptă de viteză inferioară şi viră puternic la dreapta, apoi porni pe stradă cu o viteză din ce în ce mai mare.

Privind în oglinda laterală supradimensionată a şoferului, văzu maşina Agenţiei încetinind. Uşa din dreapta se deschise şi Lindros sări înăuntru, trântind uşa după el. Maşina demară ca o rachetă, ajungând camionul din urmă fără nici o dificultate. Bourne ştia că nu putea merge mai repede decât maşina Agenţiei cu animalul ăsta masiv, dar mărimea lui, un dezavantaj în privinţa vitezei, putea fi un avantaj în alte privinţe.

Lăsă maşina să-l ajungă din urmă. Fără nici un avertisment, aceasta acceleră, apărând lângă cabină. Îl văzu pe Martin Lindros, cu buzele strânse într-o linie de concentrare, cu arma într-o mână şi braţul pregătit, sprijinit de celălalt. Spre deosebire de actorii de film, ştia să tragă dintr-un vehicul în viteză.

Exact când se pregătea să apese pe trăgaci, Bourne viră la stânga. Maşina Agenţiei se lovi puternic de partea laterală a camionului; Lindros ridică arma, în timp ce şoferul se străduia să ţină maşina la distanţă de şirul de autovehicule parcate pe partea cealaltă a străzii.

În momentul în care şoferul reuşi să vireze înapoi pe stradă, Lindros începu să tragă în cabina camionului. Nu avea un unghi bun şi era zdruncinat fără încetare, dar tirul fu suficient cât să-l facă pe Bourne să vireze camionul la dreapta. Un glonţ îi zdrobise fereastra laterală şi alte două trecuseră prin scaunul din

spate, lovindu-l pe camionagiu dintr-o parte.

— La dracu', Lindros, zise Bourne. Oricât ar fi fost de rea situaţia, nu voia să-şi păteze mâinile cu sângele omului acestuia nevinovat. Deja se îndrepta spre vest; Spitalul Universitar George Washington era pe strada 23, nu prea departe. Făcu dreapta, apoi stânga pe strada K, fără să ţină cont de trafic, mugind din sirenă la semafoare – un şofer de pe strada 18, probabil pe jumătate adormit la volan, rată avertismentul şi intră drept în partea din dreapta spate a camionului. Bourne se răsuci periculos, se luptă să redreseze maşina pe drum şi-şi continuă drumul. Maşina lui Lindros era încă în spatele lui, blocată acolo pentru că strada K, o arteră principală împărţită în două de un scuar cu gazon, era prea îngustă pentru ca şoferul să se poată strecura pe lângă el.

Când traversa strada 20, văzu pasajul subteran care avea să-l ducă pe sub Washington Circle. Spitalul era la un cartier distanţă. Privind înapoi, văzu că maşina Agenţiei nu mai era acolo. Plănuise să o ia pe strada 22 spre spital, dar tocmai când se pregătea să facă stânga, văzu maşina Agenţiei gonind direct spre el pe strada 22. Lindros ieşi pe fereastră şi începu să tragă în felul lui metodic.

Bourne apăsă tare pe acceleraţie şi camionul se smuci înainte. Acum era hotărât să meargă prin pasaj, ajungând la spital prin partea opusă. Dar, apropiindu-se de pasaj, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Tunelul de sub Washington Circle era complet întunecat; la celălalt capăt nu se vedea deloc lumina zilei. Asta putea însemna un singur lucru: fusese instalat un filtru rutier, o fortăreaţă de vehicule aşezate de-a curmezişul străzii K.

Intră în pasaj cu viteză şi trecu într-o treaptă inferioară de viteză apăsând tare pe frânele hidraulice numai când deja îl înghiţise întunericul. În acelaşi timp, îşi ţinea podul palmei pe claxon. Urletul ricoşă din piatră şi beton până ce deveni asurzitor, ascunzând scârţâitul cauciucurilor provocat de virajul puternic al lui Bourne la stânga, trecând cabina camionului peste linia de demarcaţie astfel încât vehiculul ajunse perpendicular pe şosea. Ieşi din cabină într-o secundă, alergând pe peretele nordic sub protecţia ultimei maşini care gonea în cealaltă direcţie. Se oprise pentru o secundă pentru ca şoferul să vadă accidentul, apoi plecase în timp ce apăreau mai mulţi poliţişti. Camionul era între el şi urmăritorii săi, care erau aliniaţi de la un perete la altul pe toată lăţimea străzii K. El se repezi spre scara de întreţinere

prinsă de peretele tunelului şi începu să urce exact în momentul în care reflectoarele se aprindeau. Întoarse capul, închise ochii şi continuă să urce.

Câteva momente mai târziu văzu camionul şi strada de sub ei scăldate în lumină. Bourne, ajuns aproape de tavanul boltit ai pasajului, îl vedea pe Martin Lindros. Acesta vorbea într-o staţie de emisie-recepţie şi reflectoarele se aprinseră din cealaltă direcţie. Prinseseră camionul în cleşte. Spre camion alergau agenţi din ambele capete ale străzii K, cu armele pregătite.

— Domnule, e cineva în cabina camionului. Agentul se apropie. A fost împuşcat; sângerează destul de tare.

Lindros alerga cu faţa roşie şi încreţită de tensiune prin câmpul de lumină orbitoare.

— E Bourne?

Deasupra lor, Bourne ajunsese la trapa de întreţinere. Trase zăvorul, o deschise şi se pomeni printre copacii decorativi aliniaţi pe Washington Circle. Traficul din jurul lui era intens, un dute-vino continuu, fără sfârşit. În tunelul de sub el, camionagiul rănit era transportat la spitalul cel mai apropiat. Acum era momentul ca Bourne să se salveze.

9

Khan acumulase prea mult respect faţă de talentul lui David Webb de a dispărea pentru a mai pierde timp încercând să-l găsească în mulţimea de oameni din Oraşul Vechi. În loc de asta, se concentrase asupra agenţilor, urmărindu-i până la Lincoln Fine Tailors, unde se întâlniseră cu Martin Lindros ca să-l informeze despre operaţiunea ratată. Îi privi vorbind cu croitorul. În concordanţă cu practicile standard de intimidare, îl scoseseră din mediul său – în acest caz, magazinul – îndesându-l pe bancheta uneia dintre maşini unde fusese reţinut fără nici o explicaţie, prins între doi agenţi cu feţe ca de piatră. Din câte îşi dăduse seama din conversaţia auzită între Lindros şi agenţi, nu scoseseră nimic important de la croitor. El pretindea că agenţii ajunseseră aşa de repede la magazin, încât Webb nu avusese timp să-i spună de ce venise. În consecinţă, agenţii recomandau să i se dea drumul. Lindros fusese de acord, dar, după ce croitorul se întorsese în magazin, postase doi agenţi într-o maşină neinscripţionată peste stradă, în caz că Webb încerca să-l contacteze a doua oară.

Acum, la douăzeci de minute de la plecarea lui Lindros, agenţii se plictiseau. Îşi mâncaseră gogoşile şi îşi băuseră cutiile de Cola şi stăteau în maşini mormăind că erau blocaţi aici la supraveghere în timp ce confraţii lor îl urmăreau pe agentul notoriu, David Webb.

— Nu David Webb, spuse cel mai solid dintre agenţi. Directorul a decis să-i spunem pe numele operaţional, Jason Bourne.

Khan, care era încă destul de aproape cât să audă tot, deveni rigid. Desigur, auzise de Jason Bourne. Ani de zile, Bourne avusese reputaţia de a fi fost cel mai bun asasin plătit internaţional de pe planetă. Khan, cunoscând terenul aşa de bine, catalogase jumătate din poveşti ca fiind scorneli, pe cealaltă jumătate trecând-o la exagerări. Pur şi simplu nu era posibil ca un singur om să fi avut îndrăzneala, experienţa şi viclenia de-a dreptul animalică atribuite lui Jason Bourne. De fapt, o parte din el nu credea deloc în existenţa lui Bourne.

Şi totuşi, iată-i pe aceşti doi agenţi CIA vorbind despre Jason Bourne! Khan simţea că o să-i explodeze creierul. Era zguduit din temelii. David Webb nu era doar profesor universitar de

lingvistică, aşa cum pretinsese dosarul lui Spalko, ci unul dintre cei mai mari asasini din teren. Era omul cu care Khan se jucase de-a şoarecele şi pisica de o zi încoace. Înţelese o grămadă de lucruri, nu în ultimul rând fiind faptul că Bourne îl descoperise în parc. Schimbarea feţei şi a părului şi chiar a felului de a merge fuseseră întotdeauna lucruri suficiente pentru a înşela oamenii în trecut. Dar acum avea de-a face cu Jason Bourne, un agent ale cărui pricepere şi experienţă în arta deghizării, printre altele, erau legendare şi destul de probabil egale cu ale sale. Bourne nu avea să fie prins cu şmecheriile normale ale meseriei, oricât ar fi fost de inteligente. Khan înţelese că va trebui să crească nivelul jocului, dacă voia să câştige.

În trecere, se întrebă dacă adevărata identitate a lui Webb era un alt lucru pe care Stepan Spalko îl ştiuse când îi dăduse lui Khan dosarul curăţat. Khan credea că trebuia să fi ştiut. Era singura explicaţie pentru faptul că Spalko aranjase să pună asasinatele lui Conklin şi Panov în cârca lui Bourne. Era o tehnică de dezinformare clasică. Atâta timp cât Agenţia credea că vinovatul este Bourne, nu aveau nici un motiv să-l caute în altă parte pe adevăratul criminal – şi, cu siguranţă, nu aveau nici o şansă să descopere adevărul cu privire la motivul uciderii celor doi. În mod clar, Spalko încerca să se folosească de Khan pe post de pion într-un joc mai mare, exact aşa cum se folosea de Bourne. Khan trebuia să afle ce punea la cale Spalko – nu voia să fie pionul nimănui.

Pentru a dezgropa adevărul din spatele crimelor, Khan credea că trebuia să ajungă la croitor. Nu conta ce declarase Agenţiei. Pentru că îl urmărise pe Webb – pentru Khan era încă destul de dificil să se gândească la el sub numele de Jason Bourne – ştia că Fine, croitorul, avusese timp suficient să scuipe informaţiile pe care le avea. Odată, în timp ce observa scena, croitorul Fine întorsese capul, privind afară pe geamul maşinii şi Khan profitase de ocazie pentru a-l privi în ochi. Ştiuse atunci că era un om mândru şi încăpăţânat. Natura budistă a lui Khan îl făcea să considere mândria o trăsătură de caracter indezirabilă, dar îşi dădea seama că îl ajutase pe Fine, pentru că, cu cât agenţii îl asaltau mai tare, cu atât mai mult se încăpăţâna să nu le dea satisfacţie. Agenţia nu avea să scoată nimic de la el, dar Khan ştia să neutralizeze atât mândria, cât şi încăpăţânarea.

Scoţându-şi jacheta de velur, rupse o parte din căptuşeală, astfel încât agenţii să nu vadă în el mai mult de un client obişnuit

al atelierului Lincoln Fine Tailors.

Traversând strada, intră în magazin, iar clopoţelul muzical sună în urma lui. Una dintre femeile latino-americane ridică privirea din benzile desenate de ziar pe care le citea, din mâncarea de la masa de prânz, o cutie Tupperware de fasole cu orez terminată pe jumătate. Se apropie de el şi îl întrebă cu ce îl putea ajuta. Era o femeie voluptuoasă, cu un piept ferm şi plin şi ochi ciocolatii. El îi spuse că jacheta ruptă fiind una dintre hainele lui preferate, venise să vorbească cu domnul Fine în persoană. Ea dispăru în spate şi, o secundă mai târziu, veni şi se aşeză din nou la locul ei, fără să-i mai adreseze nici un cuvânt lui Khan.

Trecură câteva minute până ce apăru Leonard Fine. Arăta rău din cauza dimineţii lungi şi extrem de neplăcute. Ca să spunem adevărul, apropierea atât de clară şi intimă cu CIA îl secase de puteri.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? Maria spune că aveţi o jachetă care trebuie reparată.

Khan întinse haina de velur pe tejghea, întoarsă pe dos.

Fine o atinse cu aceeaşi delicateţe cu care un doctor palpează un pacient bolnav.

— O, e numai căptuşeala. Ce noroc pe dumneavoastră. Velurul este aproape imposibil de reparat.

— Lasă asta, spuse Khan în şoaptă. Sunt aici la ordinul lui Jason Bourne. Îl reprezint.

Fine îşi păstră faţa nemişcată într-un mod admirabil.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Îţi mulţumeşte pentru faptul că l-ai scăpat de Agenţie, continuă Khan, de parcă Fine nu ar fi spus nimic. Şi vrea să ştii că exact în momentul ăsta doi agenţi te spionează.

Fine tresări uşor.

— Mă aşteptam la asta. Unde sunt? Degetele lui noduroase frământau neliniştite jacheta.

— Chiar peste drum, spuse Khan. În Fordul Taurus alb.

Fine era destul de şmecher să nu se uite.

— Maria, spuse el destul de tare cât să audă femeia latino-americană, e un Ford Taurus alb parcat peste drum?

Maria întoarse capul.

— Da, domnule Fine.

— Se vede dacă e cineva în el?

— Doi bărbaţi, spuse Maria. Înalţi, bine făcuţi. Foarte Dick Tracy, la fel ca cei care au fost aici mai devreme.

Fine înjură printre dinţi. Îl privi în ochi pe Khan.

— Spune-i domnului Bourne… spune-i că Leonard Fine îi transmite „Să-l ajute Dumnezeu”.

Faţa lui Khan rămase impasibilă. Obiceiul american de a-l invoca pe Dumnezeu în aproape orice împrejurare i se părea extrem de dezgustător.

— Am nevoie de nişte informaţii.

— Desigur. Fine încuviinţă din cap recunoscător. Orice vrei.

Martin Lindros înţelegea în sfârşit sensul expresiei „furios de scuipă foc”. Cum avea să mai dea ochii cu Bătrânul, ştiind că Jason Bourne îi scăpase nu o dată, ci de două ori?

— Ce dracu’ credeai că faci încălcându-mi ordinele directe? urlă din rărunchi. Zgomotul se repercuta cu ecou în tunelul de sub Washington Circle, în timp ce Departamentul Transporturi încerca să scoată camionul din poziţia în care îl lăsase Bourne.

— Hei, ascultă, eu am văzut subiectul când ieşea din Wal-Mart.

— Şi, prin urmare, l-ai lăsat să scape!

— Asta tu ai făcut, Lindros. Eu aveam un comandant de district furios pe cap!

— Şi asta e altceva! urlă Lindros. Ăla ce dracu’ făcea acolo?

— Asta să-mi spui tu, deşteptule, că tu ai dat-o-n bară în Alexandria. Dacă te deranjai să-mi spui şi mie, te puteam ajuta să acoperi Oraşul Vechi. Îl cunosc ca pe buzunarul meu. Dar nu, tu eşti federal, tu ştii mai bine, tu conduci spectacolul.

— Să fii sigur de asta! Deja am dat ordine oamenilor mei să sune tot personalul pe care îl avem în aeroporturi, gări, staţii de autobuz şi agenţiile de închirieri de maşini să fie cu ochii după Bourne.

— Nu fi absurd, chiar şi dacă nu îmi legai mâinile, nu am autoritatea de a lua astfel de decizii. Dar mi-am pus oamenii să scotocească zona şi să nu uităm că ultima descriere corectă pe care ai transmis-o tuturor nodurilor de transport a fost a mea.

Deşi Harris avea dreptate, Lindros continua să fumege.

— Vreau să ştiu de ce dracu’ ai băgat Poliţia Metropolitană în asta? Dacă aveai nevoie de întăriri, trebuia să vii la mine.

— De ce dracu’ aş veni la tine, Lindros? Îmi spui şi mie un motiv? Îmi eşti prieten sau ceva? Colaborăm sau ceva de genul ăsta? La dracu’, nu. Harris avea o expresie de dezgust pe faţa-i lugubră. Şi oficial, ca să ştii, nu eu am trimis după D.C. Ţi-am spus, a sărit la mine din secunda în care a apărut, făcând spume

la gură că mă bag în teritoriul lui.

Lindros abia dacă-l auzea. Ambulanţa, cu girofarul şi sirena pornite, pleca să-l ducă pe şoferul de camion pe care el îl împuşcase din greşeală la Spitalul Universitar George Washington. Le luase aproape patruzeci şi cinci de minute să asigure zona, să o marcheze ca scenă a crimei şi să-l extragă din cabină. Va trăi sau va muri? Lindros nu voia să se gândească la asta acum. Avea să fie uşor să spună că rana fusese din vina lui Bourne – ştia că Bătrânul avea să facă să se întâmple aşa. Dar Directorul avea un strat compus două treimi din pragmatism şi o treime din amărăciune pe care Lindros ştia că nu ar fi putut să o egaleze niciodată, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru asta. Oricare va fi fiind soarta camionagiului, ştia că el era vinovat şi asta îi alimenta perfect duşmănia. Poate că nu avea stratul cinic a Directorului, dar nu avea obiceiul să se dea de ceasul morţii pentru acţiuni din trecut ce nu se puteau repara, în loc de asta, îşi scuipa otrava din suflet.

— Patruzeci şi cinci de minute! Harris mârâi în timp ce ambulanţa îşi croia drum prin traficul oprit. Hristoase, bietul nenorocit putea să moară de zece ori!

— Funcţionari civili!

— Şi tu eşti funcţionar civil, Harry, dacă mă ajută memoria, spuse Lindros muşcător.

— Şi tu nu eşti?

Veninul se ridică în Lindros.

— Ascultă, mă, javră ordinară, io sunt făcut din alt material decât voi, restul. Pregătirea mea…

— Toată pregătirea ta nu te-a ajutat să-l prinzi pe Bourne, Lindros! Ai avut două şanse şi le-ai ratat pe amândouă!

— Şi *tu* cu ce m-ai ajutat?

Khan îi privea pe Lindros şi Harris cum se certau. Îmbrăcat în salopeta departamentului de transporturi, arăta la fel ca toţi oamenii din jurul lui. Nimeni nu-l întreba ce face. Trecuse aproape de partea din spate a camionului, examinând cu ostentaţie stricăciunile provocate de maşina care intrase în el, când observase în umbră scara de fier ce urca pe peretele tunelului. Privi în sus, întinzând gâtul. Se întreba unde duce. Bourne se întrebase acelaşi lucru sau ştiuse deja? Acum, uitându-se în jur pentru a se asigura că nimeni nu priveşte în direcţia lui, urcă repede scara, având grijă să nu fie în raza farurilor maşinilor de poliţie, pe unde nu îl putea vedea nimeni.

Găsi trapa şi nu fu deloc surprins să descopere că zăvorul era desfăcut. Deschise trapa şi ieşi.

Din punctul cel mai de sus al Washington Circle se roti încet în direcţia acelor de ceasornic, scanând toate lucrurile aflate aproape sau la distanţă. În faţă îi bătea un vânt puternic. Cerul se întunecase şi mai mult şi era străbătut de loviturile de ciocan ale tunetelor, înăbuşite de distanţă, care din când în când se rostogoleau prin canioanele şi bulevardele în stil european ale oraşului. La vest se aflau parcarea Rock Creek, autostrada Whitehurst şi Georgetown. Către nord se ridicau turnurile modeme ale Hotelului Row – ANA, Grand, Park Hyatt şi Marriott, cu Rock Creek în spatele lor. La vest era strada K, ce trecea pe lângă Piaţa McPherson şi Parcul Franklin. La sud erau Foggy Bottom, Universitatea George Washington, extrem de întinsă, monolitul masiv al Departamentului de Stat. Şi mai departe, unde râul Potomac cotea către est, lărgindu-se pentru a da naştere apelor placide ale Bazinului Mareelor, văzu o pată argintie, un avion ce stătea în aer aproape nemişcat, strălucind asemenea unei oglinzi, prins deasupra norilor ce se înroşeau de la o ultimă rază de soare înainte de a-şi începe aterizarea pe Aeroportul Naţional din Washington.

Nările lui Khan se dilatară de parcă ar fi simţit mirosul prăzii. Bourne mergea spre aeroport. Era sigur de asta pentru că, dacă ar fi fost în locul lui Bourne, într-acolo s-ar fi îndreptat şi el în acel moment.

Prevestirea rea a faptului că David Webb şi Jason Bourne erau aceeaşi persoană îi crescuse în minte încă de când îi auzise pe Lindros şi pe tovarăşii lui discutând despre asta. Ideea însăşi că el şi Bourne se aflau în aceeaşi breaslă i se părea scandaloasă, o violare a tot ce construise prin suferinţă pentru el însuşi. El – şi numai el – fusese cel care se smulsese din noroiul junglei. Faptul că supravieţuise acelor ani încărcaţi de ură era un miracol. Dar cel puţin acele zile ale începuturilor fuseseră numai şi numai ale lui. Acum să se pomenească împărţind scena pe care se hotărâse să o cucerească, dintre toţi oamenii, cu David Webb, părea o batjocură crudă şi o nedreptate de netolerat. Era un rău ce trebuia îndreptat, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Acum nu putea aştepta să se confrunte cu Bourne, să-i spună adevărul, să vadă în ochii lui cum revelaţia avea să îl distrugă dinspre interior spre exterior în timp ce Khan îi lua viaţa.

10

Bourne stătea în umbrele de sticlă şi crom ale terminalului de Plecări Internaţionale. Aeroportul Naţional din Washington era o casă de nebuni, plină de oameni de afaceri cu laptopuri şi trolere, familii cu nenumărate valize; copii cu rucsacuri cu Mickey Mouse, Power Rangers şi ursuleţi Teddy; bătrâni în scaune cu rotile; un grup de mormoni predicatori în drum spre Lumea a Treia; iubiţi ţinându-se de mână, cu bilete spre paradis. Dar, în ciuda mulţimii de oameni, aeroporturile creau un sentiment de pustiu. Ca urmare, Bourne nu vedea decât priviri goale, priviri întoarse către interior ca un fel de apărare instinctivă a fiinţei umane în faţa plictiselii.

O ironie care nu-i scăpa era faptul că în aeroporturi, unde aşteptarea era o instituţie, timpul părea să stea în loc. Nu şi pentru el. Acum fiecare minut conta, aducându-l mai aproape de a fi lichidat chiar de către oamenii pentru care lucrase.

În cele cincisprezece minute de când se afla acolo, văzuse vreo zece bărbaţi suspecţi în costum. Unii bântuiau prin sălile de aşteptare, fumând şi bând din pahare mari de hârtie, de parcă ar fi vrut să se amestece printre civili. Dar majoritatea erau la birourile de *check-in* sau lângă acestea, uitându-se la pasagerii care stăteau la coadă pentru a li se verifica bagajele şi a primi permisiunea de îmbarcare. Bourne îşi dădu seama aproape imediat că avea să-i fie imposibil să urce într-un avion comercial. Ce alte soluţii avea? Trebuia să ajungă la Budapesta cât mai repede cu putinţă.

Era îmbrăcat cu nişte pantaloni de culoarea pielii, o geacă ieftină de ploaie peste un pulover pe gât, o pereche de pantofi Sperry Top-Sider în loc de pantofii sport, pe care-i aruncase într-un coş de gunoi împreună cu celelalte haine pe care le purtase la ieşirea din Wal-Mart. De vreme ce fusese descoperit acolo, era vital să-şi schimbe înfăţişarea cât mai repede posibil. Dar acum, că evaluase situaţia de la terminal, nu era deloc fericit de ceea ce alesese.

Evitându-i pe agenţii care se plimbau, ieşi în ploaia măruntă a nopţii şi luă un autobuz care avea să-l ducă la terminalul de marfa. Se aşeză chiar în spatele şoferului, începând o conversaţie cu el. Îl chema Ralph. Bourne se prezentase cu

numele de Joe. Îşi strânseră mâinile repede în timp ce autobuzul frâna la o trecere de pietoni.

— Hei, trebuie să mă întâlnesc cu vărul meu la OnTime Cargo, zise Bourne, dar, prostul de mine, am pierdut indicaţiile cum să ajung acolo.

— Cu ce se ocupă? zise Ralph, virând pe banda rapidă.

— E pilot. Bourne se mută mai aproape de el. Voia cu disperare să zboare cu American sau Delta, dar ştii tu cum merge treaba.

Ralph încuviinţă din cap, înţelegând.

— Bogaţii devin mai bogaţi şi săracii se duc la gară. Avea un nas minuscul, părul dezordonat şi cearcăne adânci sub ochi. Nu-mi povesti.

— Oricum, poţi să-mi arăţi unde e?

— Pot mai mult de atât, zise Ralph aruncându-i o privire lui Bourne în oglindă. Când ajung la terminalul de marfă ies din tură. Te duc chiar eu acolo.

Khan stătea în ploaie înconjurat de luminile strălucitoare ale aeroportului şi calcula în minte cum stăteau lucrurile. Bourne va fi mirosit de oamenii Agenţiei chiar înainte de a-i vedea. Khan numărase mai bine de cincizeci, ceea ce însemna că încă de trei ori pe atâţia adulmecau prin alte zone ale aeroportului. Credea că Bourne ştia deja că nu putea să treacă de ei ca să se urce într-o cursă externă, chiar dacă şi-ar fi schimbat hainele. Îl descoperiseră la Wal-Mart, ştiau cum arăta acum, măcar atâta auzise în pasaj.

Îl simţea pe Bourne în apropiere. Când stătuse lângă el pe banca din parc îi simţise greutatea, lungimea oaselor, forţa musculară, jocul luminii pe trăsăturile feţei. Ştia că e acolo. În acele puţine momente petrecute împreună, obiectul lui de studiu fusese faţa lui Bourne. Fusese extrem de conştient că trebuia să memoreze fiecare linie, felul în care fiecare expresie modifica aceste linii. Ce căutase Khan în expresia lui Bourne, când observase interesul aprins al celuilalt? Confirmare? Validare? Nici chiar el nu ştia. Ştia doar că imaginea feţei lui Bourne devenise o parte a conştiinţei sale. De bine sau de rău, Bourne avea un avantaj asupra lui. Erau legaţi împreună pe roata dorinţelor, până la începutul morţii.

Khan privi încă o dată în jurul lui. Bourne trebuia să iasă din oraş şi poate chiar din ţară. Dar Agenţia avea să aducă mai mult

personal, extinzându-şi căutarea în timp ce încerca să strângă laţul. Dacă ar fi fost după el, Khan ar fi dorit să iasă din ţară cât mai repede posibil, astfel încât se îndreptă către terminalul de Sosiri Internaţionale. Înăuntru se opri în faţa unei hărţi uriaşe a aeroportului, codate în culori şi căută drumul cel mai eficient către terminalul de marfa. Zborurile comerciale fiind supravegheate atât de atent, dacă Bourne voia să iasă din aeroport, cea mai bună şansă era un avion de marfa. Timpul era acum un factor critic pentru Bourne. Nu avea să dureze mult până ce CIA îşi dădea seama că Bourne nu va încerca să se îmbarce pe un avion de linie şi va începe să monitorizeze avioanele care transportau marfă.

Khan ieşi înapoi în ploaie. Odată ce ştia ce avioane plecau în următoarea oră, nu mai rămânea decât să-l caute atent pe Bourne şi, dacă ghicise corect, să îl lichideze. Nu îşi mai făcea iluzii cu privire la dificultatea sarcinii. Spre şocul şi dezamăgirea lui, Bourne se dovedise un duşman inteligent, plin de resurse şi hotărât, îl rănise pe Khan, îl prinsese în capcană, îi scăpase printre degete nu o dată. Khan ştia că dacă voia să reuşească de această dată, trebuiau să găsească o cale de a-l surprinde pe Bourne, ştiind că acesta avea să fie cu ochii după el. În mintea lui, jungla îl striga, repetându-şi mesajul de moarte şi distrugere. Capătul lungii sale călătorii era aproape. De astă dată, ultima, avea să fie mai inteligent decât Bourne.

Când ajunseră la destinaţie, Bourne era singurul pasager. Ploua mai tare, după-amiaza fiind înlocuită de un amurg timpuriu. Cerul era indescifrabil, ca o tavă albă pe care acum se putea scrie orice viitor.

— OnTime e la terminalul de marfa la cinci, lângă FedEx, Lufthansa şi Vamă. Ralph parcă autobuzul şi opri motorul. Coborâră, traversară pista aproape în fugă către una aflată în şirul de clădiri urâte cu acoperiş plat. Chiar acolo.

Intrară şi Ralph se scutură de apă. Era un bărbat de forma unei pere, cu mâini şi picioare straniu de delicate. Acum arătă înspre stânga:

— Vezi unde e Vama U.S.? Îţi găseşti vărul la capătul clădirii, două posturi mai încolo.

— Mulţumesc mult, zise Bourne.

Ralph rânji şi ridică din umeri.

— Pentru nimic, Joe. Îi întinse mâna. Mă bucur că am putut să

te ajut.

În timp ce şoferul se îndepărta agale, cu mâinile în buzunare, Bourne se îndreptă spre birourile OnTime. Dar nu avea de gând să se ducă acolo – nu încă, oricum. Se întoarse şi îl urmă pe Ralph spre o uşă pe care scria INTRAREA INTERZISĂ – CU EXCEPŢIA PERSONALULUI AUTORIZAT. Scoase o carte de credit când îl văzu pe Ralph că îşi trece ecusonul de identificare laminat printr-o fantă de metal. Uşa se deschise şi când Ralph dispăru înăuntru, Bourne înaintă în tăcere şi introduse cartea de credit. Uşa se închisese, cum era normal, dar manevra lui Bourne împiedicase încuietoarea să se declanşeze. Numără în tăcere până la treizeci, pentru a se asigura că Ralph nu mai era lângă uşă. Apoi o deschise, punându-şi cartea de credit în buzunar în timp ce intra.

Era într-o cameră de dulapuri a celor de la întreţinere. Pereţii erau placaţi cu faianţă albă; un covoraş de cauciuc de tip plasă fusese aşezat pe podeaua de ciment pentru a menţine picioarele goale ale bărbaţilor uscate când intrau şi ieşeau de la duşuri. În faţa lui erau opt şiruri de dulapuri standard din metal, majoritatea cu încuietori simple cu cifru. La dreapta era o deschidere către duşuri şi chiuvete. Într-un spaţiu mai mic, alăturat, erau pisoarele şi toaletele.

Bourne privi cu grijă după colţ şi-l văzu pe Ralph lipăind spre unul din duşuri. Mai aproape, un alt bărbat se spăla, cu spatele la Bourne şi la Ralph. Bourne privi în jur şi găsi imediat dulapul lui Ralph. Uşa era întredeschisă, lacătul cu cifru atârnând desfăcut de mânerul uşii. Desigur. Într-un loc sigur ca ăsta, ce motiv avea cineva să se teamă să lase dulapul deschis pentru cele câteva minute cât dura să facă un duş? Bourne deschise uşa mai larg, văzu ecusonul de identificare al lui Ralph aşezat pe un maiou pe raftul de metal. Îl luă. Alături era dulapul celuilalt bărbat, de asemenea deschis. Schimbă lacătele, încuind dulapul lui Ralph. Asta avea să-l împiedice pe şofer să descopere că ecusonul de identificare îi fusese furat atâta timp cât credea Bourne că va avea nevoie.

Luă o salopetă de întreţinere din căruciorul deschis pentru spălat, asigurându-se că îi venea bine, după care se schimbă repede. Apoi, cu ecusonul lui Ralph la gât, ieşi şi se duse repede la Vamă, unde obţinu orarul de zboruri. Nu era nimic pentru Budapesta, dar Zborul Rush Service 113 către Paris pleca de la terminalul Cargo patru în optsprezece minute. Nimic altceva nu

era programat în următoarele nouăzeci de minute, dar Parisul era bun; era un centru principal de legătură pentru destinaţiile intraeuropene. Odată ajuns acolo, nu avea să fie nici o problemă să ajungă la Budapesta.

Când ajunse la terminal, era ud până la piele. Privi în stânga şi în dreapta, apoi se îndreptă repede spre Rush Service. Erau puţini oameni în jur, ceea ce nu era bine. Întotdeauna era mai uşor să se piardă într-o mulţime de oameni, decât printre vreo doi-trei izolaţi. Găsi uşa pentru personalul autorizat şi trecu ecusonul prin fantă. Auzi clicul mulţumitor al uşii care se deschidea; împinse uşa şi intră. Făcându-şi drum pe coridoarele de zgură şi încăperile pline de lăzi mari de transport, mirosul de lemn, răşină şi rumeguş deveni de nesuportat. Locul avea un iz de agitare, de mişcare continuă, de vieţi conduse de orare şi starea vremii, de teama de erori mecanice şi umane. Nu era nimic pe care s-ar fi putut aşeza cineva, nici un loc de relaxare.

Privea drept înainte, mergând cu un aer de autoritate pe care nimeni nu l-ar fi luat în seamă. Curând, ajunse la o altă uşă, din oţel. Prin mica fereastră se vedeau avioanele aliniate pe pistă, încărcând şi descărcând. Nu-i luă mult să găsească avionul Rush Service, cu uşa de încărcare deschisă. Un bărbat în pelerină de ploaie şi cu gluga trasă pe cap monitoriza fluxul de combustibil. Pilotul şi copilotul erau în carlingă, verificându-şi instrumentele înainte de zbor.

Chiar când se pregătea să treacă ecusonul lui Ralph prin fantă, sună mobilul lui Alex. Era Robbinet.

— Jacques, se pare că mă îndrept spre tine. Ne putem întâlni la aeroport, să zicem peste vreo şapte ore?

— *Mais oui, mon ami.* Sună-mă când aterizezi. Îi dădu lui Bourne numărul său de mobil. Sunt încântat să mă întâlnesc cu tine aşa curând.

Bourne ştia ce voia să spună Robbinet. Era mulţumit că Bourne se putea strecura prin laţul Agenţiei. *Nu încă,* se gândi Bourne. *Nu încă.* Dar scăparea era la doar câteva secunde distanţă. Între timp…

— Jacques, ce ai descoperit? Ai aflat ce e NX 20?

— Mă tem că nu. Nu există nici o înregistrare a unui asemenea proiect.

Inima lui Bourne se opri.

— Dar doctorul Schiffer?

— A, aici am fost un pic mai norocos, spuse Robbinet. Există

un doctor Felix Schiffer care lucrează pentru DARPA – sau a lucrat.

Bourne simţi o mână rece apucându-l de gât.

— Ce vrei să spui?

Bourne auzi foşnetul unei hârtii şi şi-l imagină pe prietenul său citind informaţiile pe care reuşise să le obţină de la sursele sale din Washington.

— Doctorul Schiffer nu mai e pe lista de nume active a DARPA. A plecat acum treisprezece luni.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Pur şi simplu a dispărut? întrebă Bourne neîncrezător.

— În aceste vremuri, oricât ar părea de improbabil, se pare că exact asta s-a întâmplat.

Bourne închise ochii pentru o secundă.

— Nu, nu. E pe undeva. Trebuie să fie.

— Şi atunci ce…?

— A fost făcut „dispărut” – de profesionişti.

Felix Schiffer fiind dispărut, era imperativ să ajungă la Budapesta cât mai repede. Singura lui pistă era cheia de la camera de la Danubius Grand Hotel. Îşi privi ceasul. Se apropia. Trebuia să plece. Acum.

— Jacques, mulţumesc că ai căutat.

— Îmi pare rău că nu am putut să te ajut mai mult. Robbinet ezită. Jason…

— Da?

— *Bon chance.*

Bourne puse mobilul în buzunar, deschise uşa de oţel inoxidabil şi ieşi în ploaie. Din cerul jos şi întunecat se prăvăleau rafale de ploaie, o cortină argintie tremurând în luminile strălucitoare ale aeroportului, adunându-se în bălţoace strălucitoare în gropile pistei. Merse puţin aplecat prin vânt, păşind apăsat, aşa cum făcuse şi înainte, un om care ştia ce avea de făcut, care voia să rezolve repede şi eficient. Ocolind botul avionului, văzu uşa de încărcare în faţa lui. Bărbatul care alimenta avionul terminase şi scosese duza din rezervor.

Cu coada ochiului, Bourne văzu o mişcare la stânga. Una din uşile de la Cargo Patru se deschise şi câţiva agenţi de pază ai aeroportului ieşiră prin ea cu armele scoase. Ralph îşi deschisese dulapul; Bourne nu mai avea timp. Continuă să meargă cu aceiaşi paşi hotărâţi. Era aproape de uşa de încărcare când omul

care alimenta cu combustibil spuse:

— Hei, amice, cât e ceasul? Al meu s-a oprit.

Bourne se întoarse. În acelaşi moment, recunoscu trăsăturile asiatice ale feţei de sub glugă; Khan îl izbi cu un jet de combustibil în faţă. Bourne ridică mâinile şi se înecă, complet orbit.

Khan se repezi la el, lipindu-l cu spatele de fuzelajul subţire de metal. Îl lovi crunt de două ori, o dată în plexul solar şi o data în partea laterală a capului. În timp ce lui Bourne i se înmuiau genunchii, Khan îl împinse în spaţiul de depozitare al avionului. Întorcându-se în loc, Khan văzu un manipulator îndreptându-se spre ei. Ridică un braţ.

— E în regulă, închid eu, spuse el. Norocul era de partea lui, căci ploaia făcea să fie dificil pentru cineva să-i vadă faţa sau uniforma. Manipulatorul, recunoscător să scape de ploaie şi vânt, îi întoarse un salut de mulţumire. Khan trânti uşa de încărcare şi o încuie. Apoi alergă până la camionul cu combustibil, pe care îl mută suficient de departe de avion cât să nu pară suspect.

Ofiţerii de securitate pe care Bourne îi văzuse mai înainte se îndreptau spre şirul de avioane. Îi făcură un semn pilotului. Khan se aşeză astfel încât avionul să îl ascundă privirii poliţiştilor care se apropiau. Întinse o mână, descuie uşa de la compartimentul de transport şi se rostogoli uşor înăuntru. Bourne era în patru labe, cu capul atârnându-i în jos. Khan, surprins de puterea acestuia de recuperare, îl pocni puternic cu piciorul în coaste. Cu un icnet, Bourne căzu pe o parte cu braţele în jurul mijlocului.

Khan scoase un laţ de metal. Îl apăsă pe Bourne cu faţa în podeaua avionului, îi duse mâinile la spate şi îi înfăşură laţul în jurul încheieturilor încrucişate. Peste sunetul ploii se auzeau ofiţerii de la securitate strigând la pilot şi la copilot pentru identificare. Lăsându-l pe Bourne în stare de semiinconştienţă, Khan se îndepărtă şi închise uşa fără zgomot.

Timp de câteva minute, Khan stătu aşezat cu picioarele încrucişate pe podea. Ropotul ploii în fuzelaj crea o percuţie aritmică ce îi amintea de tobele din junglă. Fusese foarte bolnav când auzise acele tobe. În mintea lui bântuită de febră, sunaseră asemenea mugetului motoarelor de avion, acea lovire nebunească a aerului din jurul duzelor de evacuare chiar înaintea unui picaj. Sunetul îl înspăimântase din cauza amintirilor pe care i le trezea, amintiri pe care se luptase crâncen şi îndelung să le ţină ascunse în subconştient. Din cauza febrei, toate simţurile îi

erau exacerbate la un nivel aproape dureros. Era conştient că jungla înviase, că spre el se îndreptau umbre ameninţătoare în formaţie strânsă. Singura lui acţiune conştientă a fost să îngroape micul Buddha sculptat pe care îl purta la gât într-o groapă puţin adâncă, săpată în grabă în frunzele pe care era aşezat. Auzea voci şi, după o vreme, devenise conştient că siluetele îi puneau întrebări. El privea cruciş prin transpiraţia provocată de febră pentru a-i distinge în amurgul de cleştar, dar unul dintre ei i-a acoperit ochii cu o legătură. Nu că ar fi fost nevoie. Când l-au ridicat de pe patul de frunze şi grohotiş pe care şi-l făcuse, a leşinat. Două zile mai târziu, se afla într-o tabără de khmeri roşii. Imediat ce un bărbat cu obraji supţi şi un ochi apos a crezut că e în stare să suporte, a început interogatoriul.

Îl aruncaseră într-un puţ cu creaturi contorsionate, pe care nici în ziua de azi nu le putea identifica. A fost închis într-un întuneric total, mai profund decât orice cunoscuse înainte. Şi ceea ce îl înspăimânta cel mai mult era acest întuneric ce-l învăluia, îl strângea, îi apăsa pe tâmple ca o greutate ce căpăta proporţii îngrozitoare odată cu trecerea orelor.

Un întuneric nu mult diferit de acesta din pântecul Zborului Rush Service 113.

...Apoi Iona s-a rugat Domnului Dumnezeului său din pântecele peştelui. Şi a spus: am ţipat pentru că eram supărat pe Dumnezeu şi m-a auzit; din pântecul iadului strigat-am şi Tu mi-ai auzit vocea. Căci tu mă aruncaseşi în adâncuri, în mijlocul mării; şi apele mă aruncau unde voiau: toate talazurile şi valurile Tale treceau peste mine...

Încă îşi amintea acel pasaj din Biblia roasă şi pătată pe care misionarul îl pusese să o înveţe pe de rost. Oribil! Oribil! Căci Khan, printre khmerii roşii criminali şi ostili, fusese aruncat literalmente în pântecul iadului şi se rugase – sau făcuse ceea ce echivala cu o rugăciune în mintea lui neformată – pentru mântuire. Asia fusese înainte să-i fie impusă Biblia, înainte să înţeleagă învăţăturile lui Buddha, căci el coborâse în haosul lipsit de formă la o vârstă foarte fragedă. Dumnezeu îl auzise pe Iona strigând din pântecul balenei, dar pe Khan nu-l auzise nimeni. Fusese complet singur în întuneric şi apoi, când simţiseră că-l înmuiaseră suficient, l-au scos şi, încet, cu o extraordinară pricepere şi o pasiune rece pe care avea să îi ia ani de zile să o înveţe, au început să-l facă să sângereze.

Khan aprinse lanterna pe care o purta cu el şi stătu imobil,

privindu-l ţintă pe Bourne. Desfăcându-şi picioarele, lovi violent, talpa pantofului împingând umărul lui Bourne, astfel încât acesta se rostogoli pe o parte, cu faţa la Khan. Bourne gemu şi ochii i se deschiseră. Icni, luă o altă gură de aer, inhalând aburii de la combustibil, apoi avu câteva convulsii, vomitând în spaţiul dintre locul în care se afla el, suportând dureri arzătoare şi mizerie, şi acela unde stătea Khan, calm, asemenea lui Buddha.

— Am fost jos, în inima munţilor; pământul cu gratiile lui se afla peste mine pentru totdeauna, însă mi-am salvat viaţa din întuneric, spuse Khan, parafrazându-l pe Iona. Continua să se uite fix la faţa roşie şi umflată a lui Bourne. Arăţi ca dracu'!

Bourne se chinui să se sprijine într-un cot. Calm, Khan îl lovi cu piciorul şi acesta se prăbuşi din nou. Bourne încercă din nou să se ridice şi din nou Khan îl culcă la pământ. A treia oară, totuşi, Khan nu mai făcu nici o mişcare, iar Bourne se ridică în capul oaselor, cu faţa la el.

Pe buzele lui Khan juca acel zâmbet slab şi înnebunitor de enigmatic, dar în ochii lui apăru o scânteiere subită de flăcări.

— Bună, tată, spuse el. A trecut aşa de mult că începusem să cred că nu mai apucăm momentul ăsta.

Bourne clătină uşor din cap.

— Ce mama dracului spui acolo?

— Sunt fiul tău.

— Fiul meu are zece ani.

Ochii lui Khan străluceau sinistru.

— Nu ăla. Sunt cel pe care l-ai lăsat în Phnom Penh.

Dintr-o dată, Bourne se simţi siluit. Înăuntrul lui începu să crească o furie roşie.

— Cum îndrăzneşti? Nu ştiu cine eşti tu, dar fiul meu Joshua e mort. Efortul îl costă, căci inhală alţi aburi şi brusc se aplecă, vomitând din nou, dar nu mai avea ce vomita.

— Nu sunt mort. Vocea lui Khan era aproape tandră când se aplecă şi îl ridică pe Bourne pentru a-l privi. Când făcu asta, micul Buddha sculptat în piatră i se desprinse de pe pieptul fără păr, clătinându-se puţin din cauza eforturilor de a-l ţine drept pe Bourne. Cum bine vezi.

— Nu, Joshua *este* mort! Am pus sicriul în pământ cu mâna mea, împreună cu Dao şi cu Alyssa! Erau înfăşuraţi în drapeluri americane.

— Minciuni, minciuni şi iar minciuni! Khan luă statueta lui Buddha în palmă şi o întinse spre Bourne. Uită-te la asta şi adu-ţi

aminte, Bourne.

Bourne avu senzaţia că se rupe de realitate. Îşi auzi pulsul bubuindu-i rapid în urechea internă, o maree care ameninţa să-l ia pe sus şi să-l ducă împreună cu ea. Nu se putea! Nu!

— De unde – de unde ai asta?

— Ştii ce e asta, nu? Statueta dispăru între degetele lui. L-ai recunoscut în sfârşit pe Joshua, fiul tău de mult dispărut?

— Nu eşti Joshua! Bourne era furios acum, cu faţa întunecată, cu buzele dezlipite de dinţi într-un mârâit de animal. Ce diplomat din Asia de Sud-Est ai ucis ca să obţii asta? râse sinistru. Da, ştiu mai multe despre tine decât crezi.

— Atunci faci o tristă greşeală. E a mea, Bourne. Înţelegi? Îşi deschise palma şi i-l arătă din nou pe Buddha, piatra întunecată cu urme de transpiraţie pe ea. Buddha e al meu!

— Mincinosule! Bourne sări la el, mâinile desfăcându-se de la spate. Îşi încordase muşchii, iar laţul pe care Khan îl legase în jurul încheieturilor se lărgise – apoi, folosind spaţiul creat, se desfăcuse în timp ce Khan privea cu nesaţ.

Acesta fu luat prin surprindere, nefiind pregătit pentru acest atac năucitor. Se rostogoli pe spate, cu Bourne deasupra lui. Lanterna se lovi de punte rostogolindu-se înainte şi înapoi, luminându-i cu raza ei puternică şi apoi despărţindu-se de ei, prinzând când o expresie facială, când un muşchi încordat. În această lumină-întuneric ciudată, ce desena linii şi pete la fel de dense ca jungla pe care amândoi o lăsaseră în urmă, se luptau ca animalele, respirând duşmănia celuilalt, luptându-se pentru supremaţie.

Bourne, cu dinţii scrâşnind, îl lovea întruna pe Khan într-un atac înnebunitor. Khan reuşi să se apuce de coapsa lui Bourne, apăsând pe centrul nervos. Bourne se clătină, cu piciorul temporar paralizat, blocat sub el. Khan îl lovi tare în barbă, iar Bourne ezită şi mai mult, cu capul clătinându-i-se. Apucă briceagul exact în momentul în care Khan îi aplica o altă lovitură infernală. Bourne scăpă cuţitul şi Khan îl ridică, deschizând lama.

Se aşeză deasupra lui Bourne acum, ridicându-l de gulerul cămăşii. Îl străbătu un mic tremur, aşa cum un curent parcurge un fir când e acţionat întrerupătorul.

— Eu sunt fiul tău. Khan e numele pe care mi l-am luat, exact cum David Webb şi-a luat numele de Jason Bourne.

— Nu! Bourne reuşi să urle acest cuvânt peste mugetul şi vibraţiile motoarelor. Fiul meu a murit împreună cu restul familiei

mele în Phnom Penh!

— Eu *sunt* Joshua Webb, spuse Khan. M-ai abandonat. M-ai lăsat pradă junglei, morţii.

Vârful cuţitului juca pe gâtul lui Bourne.

— De câteva ori aproape am murit! Aş fi murit, sunt sigur de asta, dacă n-aş fi avut amintirea ta de care să mă agăţ.

— Cum îndrăzneşti să-i foloseşti numele! Joshua e mort! Faţa lui Bourne era lividă, avea dinţii dezveliţi de o furie animalică. Setea de sânge îi înceţoşa privirea.

— Poate că e. Lama cuţitului era lipită de pielea lui Bourne. Un milimetru mai mult şi avea să curgă sânge. Eu sunt Khan acum. Joshua – Joshua pe care l-ai cunoscut tu – e mort. M-am întors pentru răzbunare, să te pedepsesc pentru că m-ai abandonat. Te-aş fi putut ucide de atâtea ori în ultimele zile, dar mi-am oprit mâna pentru că înainte de a te ucide voiam să ştii ce mi-ai făcut. Buzele lui Khan se deschiseră şi, în colţul gurii, îi apăru o boabă de salivă. De ce m-ai abandonat? Cum ai putut să fugi?

Avionul se smuci îngrozitor, începând să ruleze pe pistă. Lama stropii cu sânge tăind pielea lui Bourne, apoi se ridică în aer, căci Khan îşi pierdu echilibrul. Bourne profită de acest avantaj şi-şi repezi pumnul în coastele lui Khan, care lovi cu piciorul înapoi, agăţând glezna lui Bourne, iar acesta se rostogoli pe spate. Avionul încetini, virând la capătul pistei.

— Nu am fugit! urlă Bourne. Joshua mi-a fost răpit!

Khan sări la el, cuţitul coborând ca un fulger asupra lui. Bourne se răsuci şi lama trecu pe lângă urechea lui dreaptă. Era conştient de arma din material ceramic ascunsă la şoldul drept, dar oricât ar fi încercat nu ar fi putut să o scoată fără să se expună unui atac fatal. Se luptară, cu muşchii încordaţi şi feţele congestionate de efort şi furie. Respiraţiile le şuierau prin gurile întredeschise, ochii şi minţile lor căutând cel mai mic răgaz în timp ce atacau şi se apărau, contraatacau numai pentru a fi respinşi din nou. Erau egali, dacă nu ca vârstă, atunci ca viteză, forţă, îndemânare şi viclenie. Era ca şi cum şi-ar fi cunoscut reciproc gândurile, ca şi cum şi-ar fi anticipat reciproc mişcările cu o fracţiune de secundă înainte, neutralizând astfel orice avantaj căutat. Toate emoţiile lor ieşiseră din adâncuri, se aflau acum eşuate şi zvârcolindu-se în zona conştientului, ca o apă înnegrită de o pată de petrol.

Avionul se smuci, fuzelajul începând să vibreze la începutul cursei pe pistă. Bourne alunecă şi Khan îşi folosi mâna liberă ca

pe o bâtă pentru a-i distrage atenţia lui Bourne de la cuţit. Acesta contră, lovind interiorul încheieturii lui Khan. Dar acum vârful lamei se repezi spre el. Se dădu înapoi şi într-o parte, descuind din greşeală uşa calei. Mişcarea crescândă a avionului făcu uşa descuiată să se deschidă.

În timp ce dedesubt se zărea în ceaţă pista, Bourne se întinse asemenea unei stele de mare pentru a rămâne în avion, apucând strâns cadrul uşii cu ambele mâni. Rânjind ca un maniac, Khan se aplecă asupra lui Bourne, lama cuţitului descriind un mic arc viclean care ar fi putut să taie întreaga lăţime a abdomenului lui Bourne.

Khan se repezi exact în momentul în care avionul era gata să se ridice de pe pistă. În ultima secundă, Bourne îşi desprinse mâna dreaptă. Corpul său, tras în afară şi în spate de gravitaţie, se răsuci aşa de violent încât aproape că îi dislocă umărul. În locul în care fusese corpul lui era acum un gol prin care Khan se prăbuşi, rostogolindu-se pe pista de dedesubt. Bourne îl văzu pentru o ultimă secundă, redus la nimic mai mult decât o minge gri pe fundalul negru al pistei.

Apoi avionul se ridică în aer şi Bourne se ridică, îndepărtându-se de uşa deschisă. Se luptă; ploaia îl lovea asemenea unui lanţ. Vântul ameninţa să îl lase fără respiraţie, dar îi şterse ultimele urme de combustibil de pe faţă, ploaia limpezindu-i ochii înroşiţi care-l usturau, spălându-i otrava din piele şi ţesuturi. Avionul se aplecă spre dreapta şi lanterna lui Khan se rostogoli pe podeaua calei, apoi căzu după el. Bourne ştia că dacă nu ajungea înăuntru în câteva secunde, era pierdut. Încordarea teribilă a braţului era prea intensă pentru a putea rezista mai mult.

Răsucindu-şi piciorul, reuşi să-şi agaţe partea din spate a gleznei stângi de uşă. Apoi, cu un efort supraomenesc, se trase înainte, cu partea din spate a genunchiului prinsă de rama de metal, oferindu-i o pârghie suficientă pentru a se întoarce cu faţa la fuzelaj. Îşi puse mâna dreaptă pe rama izolatoare şi, astfel, reuşi să ajungă în interior. Ultima acţiune a fost să trântească uşa, închizând-o.

Bourne, julit, sângerând şi cu dureri înfiorătoare, căzu grămadă, epuizat. În întunericul înspăimântător şi zdruncinat al interiorului plin de vibraţii, văzu din nou micul Buddha sculptat pe care el şi soţia lui i-l făcuseră cadou lui Joshua la a patra aniversare. Dao voise ca spiritul lui Buddha să-l însoţească pe fiul lor de la cea mai fragedă vârstă. Joshua, care murise împreună

cu Dao şi sora lui mai mică atunci când avionul inamic bombardase râul în care se jucau cu toţii.

Joshua era mort. Dao, Alyssa, Joshua – erau cu toţii morţi, cu trupurile sfârtecate în bucăţi de ploaia de gloanţe din avionul în picaj. Fiul său nu avea cum să fie în viaţă, *nu avea cum.* A gândi altfel ar fi fost o invitaţie la nebunie. Atunci, cine era Khan în realitate şi de ce juca acest joc înfiorător de crud?

Bourne avea două răspunsuri. Avionul se lăsă şi apoi se ridică, sunetul motoarelor schimbându-se când trecu la altitudinea de croazieră. Se făcea frig, respiraţia aburindu-i-se când era eliberată pe gură şi pe nas. Îşi înfăşură braţele în jurul corpului, legănându-se. Nu era posibil. Nu era!

Scoase un ţipăt nearticulat, animalic şi imediat scăpă de suferinţă şi de disperarea extremă. Capul îi căzu în piept şi plânse cu lacrimi amare de furie, neîncredere şi durere.

PARTEA A DOUA

11

Jason Bourne dormea în pântecul Zborului 113, dar în subconştient viaţa lui – o viaţă îndepărtată, de mult îngropată – se depăna încă o dată. Visele îi erau pline până la refuz de imagini, sentimente, privelişti şi sunete pe care le trăise în anii aceia, care încercau să iasă la suprafaţă cât puteau.

Ce se întâmplase în acea zi de vară în Phnom Penh? Nu ştia nimeni. Cel puţin, nimeni încă în viaţă. Măcar atât era adevărat: în timp ce stătea plictisit şi fără astâmpăr în biroul lui răcoros din complexul Serviciului American de Externe, participând la o şedinţă, soţia lui, Dao, îi dusese pe cei doi copii să înoate în râul mâlos şi lat de lângă casa lor. Un avion inamic apăruse din senin, coborând din cer şi bombardase râul în care membrii familiei lui David Webb înotau şi se stropeau jucându-se.

De câte ori îşi imaginase teribila privelişte? Oare Dao văzuse avionul înainte? Dar acesta coborâse asupra lor atât de rapid, într-o linişte deplină. Dacă era aşa, cu siguranţă îşi luase copiii în braţe, împingându-i sub apă, acoperindu-i cu corpul ei într-o încercare deşartă de a-i salva, în timp ce ţipetele lor o asurzeau, sângele lor îi năclăia faţa chiar în momentul în care simţea durerea propriei morţi. În orice caz, asta credea el, asta visa, era ceea ce îl dusese la marginea nebuniei. Căci ţipetele pe care îşi imagina că Dao le auzise înainte de sfârşit erau aceleaşi ţipete pe care el le auzea noapte de noapte, trezindu-se brusc, cu inima bătându-i să-i sară din piept, cu sângele învolburat. Acele vise îl forţaseră să-şi abandoneze casa şi tot ce avea mai scump, căci imaginea fiecărui obiect familiar fusese ca un pumnal în inimă. Fugise din Phnom Penh în Saigon, unde îl preluase Alexander Conklin.

Măcar de-ar fi putut să-şi lase şi coşmarurile în Phnom Penh. În junglele umede din Vietnam, acestea reveneau la nesfârşit de parcă ar fi fost răni pe care avea nevoie să şi le provoace singur. Pentru că, dincolo de orice, rămânea următorul adevăr: Nu se putea ierta pentru că nu fusese acolo, pentru că nu-şi apărase

soţia şi copiii.

Acum urla în visul care-l tortura, la zece mii de metri deasupra Atlanticului prevestitor de furtună. La ce foloseşte un soţ şi un tată, se întreba aşa cum o mai făcuse de o mie de ori înainte, dacă nu-şi poate proteja familia?

Directorul fu trezit dintr-un somn adânc la ora cinci dimineaţa de un apel telefonic de urgenţă din partea Consilierului pe probleme de Securitate Naţională, care-l convoca în biroul ei într-o oră. Când dormea javra asta de femeie? se întrebă, închizând telefonul. Stătea pe marginea patului, cu spatele la Madeleine. *Nimic nu îi deranjează ei somnul*, se gândi acru. Cu mult timp în urmă, ea se autoeducase să doarmă la orice oră din noapte sau oricât de dimineaţă dacă suna telefonul.

— Trezeşte-te! spuse el, zgâlţâind-o pe Madeleine. E o urgenţă şi am nevoie de cafea.

Ea se ridică fără nici un fel de ranchiună, îşi puse halatul si papucii şi plecă spre holul care ducea în bucătărie.

Frecându-se pe faţă, Directorul lipăi până în baie, închizând uşa. Aşezat pe toaletă, îl sună pe Directorul Adjunct. De ce mama dracului să doarmă Lindros, dacă superiorul lui nu dormea? Spre consternarea lui, însă, Lindros era foarte treaz.

— Mi-am petrecut toată noaptea în arhivele Patru-Zero. Lindros se referea la dosarele de securitate maximă ale personalului CIA. Cred că ştiu tot ce se poate şti despre Alex Conklin şi Jason Bourne.

— Extraordinar! Atunci găseşte-mi-l pe Bourne.

— Domnule, acum că ştiu ceea ce ştiu despre ei doi, cât de apropiaţi colaboratori erau, de câte ori şi-au riscat viaţa unul pentru celălalt, punându-se în pericol, mi se pare extrem de improbabil ca Bourne să-l fi ucis pe Alex Conklin.

— Alonzo-Ortiz vrea să mă vadă, zise el iritat. După eşecul de la Washington Circle, crezi că ar trebui să-i spun ceea ce tocmai mi-ai împărtăşit?

— Ei, nu, dar…

— Ai dreptate, băieţaş. Trebuie să-i duc fapte, fapte care să însemne veşti *bune.*

Lindros îşi drese vocea.

— În acest moment, nu am nici una. Bourne s-a evaporat.

— Evaporat? Iisuse, Martin, ce mama dracului operaţiune de spionaj coordonezi tu?

— Omul e magician.

— E făcut din carne şi oase ca noi toţi, tună Directorul. Cum ţi s-a strecurat printre degete încă o dată? Credeam că ţi-ai acoperit toate bazele!

— Le aveam. Pur şi simplu…

— A dispărut, ştiu. Asta ai să-mi spui? Alonzo-Ortiz o să-mi pună capul ăsta nenorocit pe o tavă, dar nu înainte să-l pun eu pe al tău!

Directorul întrerupse legătura, apoi aruncă telefonul prin uşa deschisă pe pat. Când şi-a terminat duşul, s-a îmbrăcat şi a luat o gură de cafea din ceaşca pe care Madeleine i-o întindea supusă, în timp ce maşina îl aştepta.

Prin panoul de geam securizat privi faţada casei sale, din cărămidă roşie-închis cu piatră albă la colţuri, cu obloane funcţionale la fiecare fereastră. Cândva îi aparţinuse unui tenor rus, Maxim nu-ştiu-cum, dar Directorului îi plăcea pentru eleganţa ei oarecum matematică şi aerul aristocratic care nu mai putea fi găsit la clădirile mai noi. Cel mai bun lucru pe care-l avea era aerul privat de Lume Veche, datorat unei curţi pavate cu bolovani, mascată de plopi şi un gard de fier lucrat manual.

Se lăsă pe spate pe bancheta luxoasă a limuzinei Lincoln, privind morocănos la Washingtonul ce dormea în jurul lui. Doamne, la ora asta numai nenorociţii de măcălendri s-au trezii. *Se gândea.* Nu mi se cuvine privilegiul bătrâneţii? După atâţia ani în serviciu, nu merit să dorm mai mult de cinci dimineaţa?

Traversară în viteză Podul Memorial Arlington, peste Potomacul de un gri metalic, cu un aspect la fel de plat şi dur ca o pistă de aeroport. Pe cealaltă parte, străjuind templul mai mult sau mai puţin doric al Lincoln Memorial, se înălţa Monumentul Washington, întunecat şi respingător, asemenea suliţelor pe care spartanii le foloseau cândva pentru a străpunge inimile duşmanilor.

De fiecare dată când apa îl înghite, aude un sunet muzical, ca şi cum ar suna clopotele călugărilor, reverberându-şi ecourile dintr-o creastă în alta; călugării pe care îi vâna când lupta alături de khmerii roşii. Şi mirosul, a ce mirosea? Scorţişoară. Apa, învârtejită de curentul răuvoitor, e plină de sunete şi arome venite nu se ştie de unde. Ea încearcă să-l tragă în jos şi din nou se scufundă. Indiferent cât de tare se luptă, cu câtă disperare încearcă să ajungă la suprafaţă, simte cum se duce în jos de

parcă ar avea plumb în picioare. Mâinile se luptă cu frânghia groasă legată de glezna stângă, dar e aşa de unsuroasă încât îi scapă mereu printre degete. Ce e la capătul frânghiei? Priveşte în jos, prin adâncurile umbrite în care se scufundă. I se pare imperativ să ştie ce îl trase spre moarte, ca şi cum acea cunoaştere l-ar putea salva de o oroare pe care nu o putea numi. Cade, cade, se rostogoleşte în întuneric. Incapabil să înţeleagă natura situaţiei sale disperate. Sub el, la capătul frânghiei încordate, vede o formă – lucrul care îi va provoca moartea. Emoţia i se înfige în gât asemenea unui pumn de urzici şi, în timp ce încearcă să definească forma, sunetul muzical ajunge din nou la el, mai clar de astă dată, nu clopote, altceva, ceva în acelaşi timp intim şi abia amintit. În sfârşii, identifică lucrul care-l face să se înece: e un corp omenesc. Brusc începe să plângă...

Khan se trezi zvâcnind cu un scâncet în gât. Îşi muşcă buza cu putere şi privi în jurul lui prin cabina întunecată a avionului. Afară, totul era întunecat ca smoala. Adormise, deşi îşi promisese că nu o va face, ştiind că dacă i se întâmpla, va fi prins în coşmarul recurent. Se ridică, plecă spre spălător unde îşi şterse transpiraţia de pe faţă şi braţe cu prosoape de hârtie. Se simţea mai obosit decât la decolare. În timp ce se privea în oglindă, pilotul anunţă timpul de zbor rămas până la aeroportul Orly: patru ore şi cincizeci de minute. Pentru Khan, o eternitate.

Când ieşi, se formase coadă la toaletă. Îşi croi drum înapoi la locul său. Jason Bourne avea o destinaţie precisă în minte; ştia din informaţiile oferite de Fine, croitorul: Bourne se afla acum în posesia unui pachet destinat lui Alex Conklin. Era posibil, se întrebă, ca Bourne să-şi asume acum identitatea lui Conklin? Dac-ar fi fost în locul lui Bourne, ar fi fost un lucru pe care Khan l-ar fi luat în considerare.

Khan privea cerul întunecat prin fereastră. Bourne era undeva în metropola uriaşă dinaintea lui, măcar atâta ştia, dar nu avea nici o îndoială că Parisul era doar o staţie intermediară. Destinaţia finală a lui Bourne încă trebuia aflată.

Asistenta Consilierului pe probleme de Securitate Naţională îşi drese vocea şi Directorul îşi privi ceasul. Roberta Alonzo-Ortiz, căţeaua asta de femeie, îl lăsase să aştepte timp de aproape patruzeci de minute. În interiorul Beltway, jocurile de putere erau o procedură operaţională standard, dar, Hristoase, era o *femeie.*

Şi nu făceau amândoi parte din Consiliul de Securitate Naţională? Dar ea era persoana numită direct de preşedinte; el ţine cont de părerile ei ca de ale nimănui altcuiva. Unde dracu' era Brent Scowcroft când aveai nevoie de el? Lipindu-şi un zâmbet pe faţă, părăsi fereastra prin care privise cu mintea rătăcită.

— Vă poate primi acum, cotcodăci asistenta dulce. Conferinţa cu preşedintele tocmai s-a încheiat.

Căţelei nu-i scapă nici o şmecherie, se gândi el. *Ce-i place să mă târască cu botul prin putoarea ei de putere!*

Consiliera pe probleme de Securitate Naţională era baricadată după birou, o chestie veche şi uriaşă pe care o transportase aici pe banii ei. Directorului i se părea un lucru absurd, mai ales că pe biroul ei nu era nimic în afară de setul de pixuri de alamă pe care preşedintele i le oferise când acceptase numirea în funcţie. El nu avea încredere în oamenii cu birourile într-o ordine desăvârşită. În spatele ei, pe suporturi colorate de aur, stăteau drapelul Americii şi drapelul cu sigiliul preşedintelui Statelor Unite. Printre ele se vedea Parcul Lafayette. În faţa ei, două fotolii masive din piele. Directorul le privi cu o urmă de dorinţă.

Roberta Alonzo-Ortiz arăta strălucitoare şi veselă, purtând un costum strâns pe corp albastru-închis şi o bluză albă. Avea în urechi cercei smălţuiţi cu aur care înfăţişau drapelul american.

— Tocmai am terminat o convorbire cu preşedintele, spuse ea fără preambul, nici măcar un „Bună dimineaţa" sau „la loc".

— Mi-a spus asistenta ta.

Alonzo-Ortiz îl privi fioros, amintindu-i scurt că nu îi plăcea să fie întreruptă.

— Conversaţia te privea pe tine.

În ciuda celor mai bune intenţii, Directorul simţi cum corpul i se moleşeşte.

— Atunci poate că ar fi trebuit să fiu şi eu aici.

— Nu ar fi fost un lucru nepotrivit. Consiliera pe probleme de Securitate Naţională continuă înainte ca el să poată răspunde palmei verbale peste faţă. Summitul pentru terorism va avea loc peste cinci zile. Toate elementele sunt la locul lor şi de aceea mă doare să-ţi reamintesc că în situaţia asta păşim pe cioburi de sticlă. Nimic nu poate deranja summitul şi *mai ales* nu un asasin al CIA care a devenit ucigător de nebun. Preşedintele anticipează că summitul va fi un succes de anvergură. Se aşteaptă să facă din el piatra de hotar a drumului său spre a fi reales. Chiar mai mult de atât, va fi moştenirea lui. Îşi aşează mâinile cu palmele

întinse pe suprafaţa extrem de lucioasă a biroului. Dă-mi voie să fiu extrem de clară – am făcut din acest summit prioritatea mea numărul unu. Succesul lui va asigura lauda şi respectul pentru această preşedinţie timp de generaţii.

Directorul stătuse în picioare pe toată durata discursului, nefiind invitat să se aşeze. Pavoazarea verbală era deosebit de umilitoare, dat fiind subtextul. Nu îi păsa de ameninţări, mai ales de cele voalate. Se simţea ca şi cum ar fi fost în detenţie în şcoala primară.

— A trebuit să-l informez cu privire la calamitatea de la Washington Circle. O spuse de parcă Directorul o silise să arunce o lopată de rahat în Biroul Oval. Eşecul are consecinţe; întotdeauna are. Trebuie să înfigi o ţeapă în inima acestuia, astfel încât să poată fi îngropat cât mai curând cu putinţă. Mă înţelegi?

— Perfect.

— Pentru că nu va dispărea de la sine, continuă femeia.

Directorului începuse să-i palpite o venă la tâmplă. Simţea nevoia să-i arunce cu ceva în cap.

— Am spus că înţeleg perfect.

Roberta Alonzo-Ortiz îl privi atent un moment, de parcă ar fi cântărit dacă merita să-l creadă. Mult timp după aceea spuse:

— Unde e Jason Bourne?

— A fugit din ţară. Pumnii Directorului erau atât de încleştaţi încât ajunseseră albi. Era peste puterile lui să-i spună căţelei că Bourne pur şi simplu se evaporase. Dată fiind situaţia, abia dacă putea articula cuvintele. Dar în momentul în care văzu expresia de pe faţa ei, îşi dădu seama de propria greşeală.

— A fugit din ţară? Alonzo-Ortiz se ridică în picioare. Unde s-a dus?

Directorul rămase tăcut.

— Înţeleg. Dacă Bourne se apropie măcar de Reykjavik…

— De ce ar face asta?

— Nu ştiu. E nebun, ai uitat? A luat-o razna. Ştiţi că sabotarea securităţii summitului ne poate deranja mai mult decât orice altceva. Furia ei era palpabilă şi, pentru prima dată, Directorului îi era cu adevărat frică de ea.

— Vreau ca Bourne să moară, spuse ea cu o voce de oţel.

— Ca şi mine. Directorul fumega. A ucis deja de două ori şi una dintre victime era unul dintre vechii mei prieteni.

Consiliera pe probleme de Securitate Naţională se apropie de

el ocolind biroul.

— Preşedintele îl vrea mort pe Bourne. Un agent care a trădat – şi să fim cinstiţi acum, Jason Bourne e un scenariu extrem de rău – e o carte surpriză pe care nu ne-o putem permite. E clar?

Directorul încuviinţă din cap.

— Crede-mă când îţi spun că Bourne e ca şi mort, *dispărut,* ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

— Să te audă Dumnezeu. Preşedintele e cu ochii pe tine, spuse Roberta Alonzo-Ortiz, încheind întrevederea la fel de abrupt cum o începuse.

Jason Bourne ajunse la Paris într-o dimineaţă umedă, înnorată. Parisul, oraşul luminilor, nu arăta cel mai bine cu putinţă pe timp de ploaie. Clădirile mansardate erau cenuşii şi şterse, iar cafenelele în aer liber, de obicei vesele, care se înşirau pe bulevardele oraşului, erau aproape pustii. Viaţa continua în felul ei tăcut, dar oraşul nu era acelaşi cu cel ce strălucea şi se scălda în lumină când conversaţiile voioase şi râsetele se puteau auzi aproape la fiecare colţ de stradă.

Epuizat atât fizic cât şi emoţional, Bourne îşi petrecuse cea mai mare parte a zborului dormind, încovrigat pe o parte. Somnul acesta, deşi din când în când întrerupt de vise întunecate şi deranjante, avusese avantajul că îi provocase o pauză foarte necesară pentru durerea care-l răscolise în prima oră de zbor. Se trezise îngheţat şi ţeapăn, gândindu-se la micul Buddha care atârna la gâtul lui Khan. Imaginea părea să-şi bată joc de el, să îi rânjească; era un mister ce-şi aştepta dezlegarea. Ştia că trebuiau să existe multe asemenea sculpturi – în magazinul în care el şi Dao o aleseseră pe cea pe care voiau să i-o dea lui Joshua erau mai mult de zece! Mai ştia şi că mulţi budişti asiatici purtau asemenea talismane, atât pentru protecţie, cât şi pentru noroc.

Cu ochii minţii văzu din nou expresia atotştiutoare a lui Khan, atât de plină de anticipare şi ură când spusese: *„Ştii ce este, nu?”* Şi apoi, cu atâta vehemenţă: *„E al meu, Bourne. Înţelegi? Buddha e al meu!*” Khan nu era Joshua Webb, îşi spuse Bourne. Khan era inteligent, dar crud – un asasin care ucisese de nenumărate ori. Nu putea fi fiul lui Bourne.

În ciuda unei rafale de vânt potrivnic în timp ce lăsau în urmă ţărmul Statelor Unite, Zborul Rush Service 113 ateriză pe Aeroportul Internaţional Charles de Gaulle aproape la timp.

Bourne simţea nevoia să iasă din cală în timp ce avionul încă era pe pistă, dar se abţinu.

Un alt avion se pregătea să aterizeze. Dacă ar fi coborât acum, s-ar fi găsit expus într-o zonă în care nici măcar angajaţii aeroportului nu ar fi trebuit să se afle. Astfel că aşteptă răbdător în timp ce avionul rula înainte pe pistă.

Când încetini, ştiu că e timpul să acţioneze. În timp ce avionul era încă în mişcare, cu motoarele cu reacţie pornite, nimeni din echipajul de la sol nu avea să se apropie de aeronavă. Deschise uşa şi sări pe pistă exact când o cisternă de combustibil trecea pe lângă el. Se agăţă de spatele acesteia. Atârnând acolo, simţi un acces puternic de greaţă, din cauza aburilor ce declanşau amintirea atacului surprinzător al lui Khan. Sări din camion cât de repede putu, intrând repede în clădirea terminalului.

Înăuntru se izbi de un manipulator de bagaje, cerându-şi scuze în franceză în timp ce ţinea mâna la cap şi se plângea de o migrenă. Trecând de colţul coridorului, folosi ecusonul de identificare pe care i-l subtilizase manipulatorului pentru a trece prin două rânduri de uşi, ca să ajungă în terminalul propriu-zis care, spre consternarea lui, nu era mai mult decât un simplu hangar acoperit. Erau al naibii de puţini oameni în preajmă, dar cel puţin trecuse cu succes de Vamă şi Paşapoarte.

Cu prima ocazie aruncă ecusonul de identificare în cea mai apropiată pubelă de gunoi. Nu voia să fie găsit asupra lui atunci când manipulatorul îl va raporta pierdut. Stând în picioare sub un ceas imens, îşi potrivi ora. Era puţin după şase dimineaţa, ora Parisului. Îl sună pe Robbinet descriindu-i locul în care se afla.

Ministrul părea nedumerit.

— Ai venit cu un avion de pasageri, Jason?

— Nu, de marfa.

— *Bon,* aşa se explică de ce eşti în vechiul Terminal Trei. Trebuie să fi fost deviaţi de la Orly, spuse Robbinet. Rămâi exact unde eşti, *mon ami.* Vin să te iau în scurt timp. Chicoti. Între timp, bine ai venit la Paris. Confuzie şi ghinion pentru urmăritorii tăi.

Bourne se duse să se spele. Privindu-se în oglinda de la toaleta bărbaţilor, văzu o faţă îmbătrânită, cu ochii hăituiţi şi gâtul însângerat, un om pe care abia îl recunoştea. Făcându-şi mâinile căuş, îşi aruncă apă peste faţă şi peste cap, spălând transpiraţia, mizeria şi ce mai rămăsese din machiajul pe care îl aplicase mai devreme. Îşi curăţă rana orizontală întunecată de

pe gât cu un prosop de hârtie umed. Ştia că trebuia să aplice un unguent antibiotic pe ea cât mai curând.

Stomacul i se strânse şi, deşi nu îi era foame, ştia că trebuia să mănânce. Din când în când îşi amintea gustul combustibilului de avion şi îi venea să vomite, lăcrimând de efort. Pentru a-şi lua gândurile de la senzaţia aceea bolnăvicioasă, făcu cinci minute de întinderi şi încă cinci de gimnastică ritmică, deblocându-şi muşchii de starea aceea încordată şi dureroasă. Ignora durerea provocată de exerciţii, concentrându-se în schimb să respire adânc şi regulat.

Când se întoarse în terminal, Jacques Robbinet îl aştepta. Era un bărbat înalt, într-o formă extraordinară, îmbrăcat elegant, într-un costum de culoare închisă cu dungi, pantofi perfect lustruiţi şi un pardesiu elegant de stofa. Era doar puţin mai bătrân şi mai cărunt, dar, în rest, era figura din memoria fragmentată a lui Bourne.

Îl văzu imediat pe Bourne şi pe faţă îi apăru un zâmbet, însă nu făcu nici o mişcare spre vechiul său prieten. În schimb, îi făcu semne cu mâinile care îi indicau lui Bourne să meargă la dreapta prin terminal. Bourne înţelese imediat de ce. Câţiva membri ai Poliţiei Naţionale intraseră în hangar şi interogau personalul aeroportului, fără îndoială căutând suspectul care furase ecusonul de identificare ai manipulatorului de bagaje. Bourne se mişcă cât putu de natural. Era aproape de uşă când văzu încă doi poliţişti cu automatele atârnând peste piept, privindu-i cu atenţie pe toţi cei care intrau şi ieşeau din terminal.

Robbinet îi văzuse şi ei. Afişând o faţă încruntată, trecu grăbit pe lângă Bourne, repezindu-se prin uşi şi atrăgând atenţia poliţiştilor. Imediat ce se prezentă, ei îi spuseră că erau în căutarea unui suspect – un presupus terorist – care furase ecusonul de identificare al unui manipulator de bagaje. Îi arătară un fax cu fotografia lui Bourne.

Nu, ministrul nu îl văzuse pe bărbat. Faţa lui Robbinet căpătă o expresie de frică. Poate – era posibil aşa ceva? – teroristul îl urmărea pe el, le spuse. Ar putea fi atât de amabili încât să-l însoţească până la maşină?

Imediat după plecarea celor trei bărbaţi, Bourne trecu repede prin uşă şi ieşi în ceaţa cenuşie, îi văzu pe poliţişti însoţindu-l pe Robbinet către Peugeot-ul acestuia şi porni în direcţia opusă. În timp ce se urca în maşină, ministrul îi aruncă o privire fugitivă lui Bourne. Le mulţumi poliţiştilor, care se întoarseră la postul lor de

la uşile terminalului.

Robbinet porni maşina, făcu o întoarcere de 180 de grade şi apoi se întoarse la ieşirea aeroportului. Afară din raza vizuală a poliţiştilor, încetini maşina şi coborî geamul lateral.

— A fost cât pe ce, *mon ami.*

Când Bourne dădu să urce în maşină, Robbinet clătină din cap.

— Aeroportul fiind în alertă maximă, cu siguranţă mai sunt şi alţi poliţişti prin preajmă. Se aplecă şi deschise portbagajul. Nu e cel mai confortabil loc. Îl privi pe Bourne cu părere de rău. Dar pentru moment, cu siguranţă cel mai sigur.

Fără să mai spună ceva, Bourne se strecură în portbagaj, închizându-se pe dinăuntru, iar Robbinet porni maşina. Era bine că ministrul gândise înainte; înainte de ieşirea din aeroport trebuiră să treacă prin două filtre rutiere, primul al Poliţiei Naţionale, al doilea al membrilor forţelor de pe Quay d'Orsay, echivalentul francez al CIA-ului. Cu acreditarea lui, Robbinet trecu prin amândouă fără nici un incident, dar i se arătă în mod repetat fotografia lui Bourne, fiind întrebat dacă îl văzuse pe fugar.

La zece minute după ce intrase pe A1, Robbinet opri într-o parcare şi deschise portbagajul. Bourne ieşi, urcă pe locul din dreapta şoferului şi Robbinet acceleră pe autostradă, spre nord.

— El e! Manipulatorul de bagaje arătă fotografia granulată a lui Jason Bourne. El e omul care mi-a furat ecusonul.

— Sunteţi sigur, domnule? Uitaţi-vă din nou, vă rog, mai de aproape de data asta. Inspectorul Alain Savoy poziţionă fotografia în faţa potenţialului martor. Se aflau într-o cameră din beton din interiorul Terminalului Trei al Aeroportului Charles de Gaulle, unde Savoy hotărâse să instaleze cartierul general temporar. Era un loc respingător, care mirosea puternic a mucegai şi dezinfectant, întotdeauna se găsea în asemenea locuri sau cel puţin aşa i se părea. În viaţa lui nu era nimic permanent.

— Da, da, spuse manipulatorul. S-a lovit de mine, zicea că are o migrenă. Zece minute mai târziu, când am vrut să trec printr-o uşă securizată, am descoperit că nu mai aveam ecusonul. El l-a luat.

— Ştim asta, spuse inspectorul Savoy. Prezenţa ta a fost detectată electronic în două locuri cât timp îţi lipsea ecusonul. Poftim. Îi dădu ecusonul. Era un bărbat scund şi era sensibil în

privinţa asta. Faţa îi arăta la fel de dezordonată ca şi părul negru şi lung. Părea să aibă buzele în permanenţă ţuguiate, de parcă şi în timp ce se odihnea, evalua vinovăţia şi nevinovăţia. L-am găsit într-un coş de gunoi.

— Vă mulţumesc, domnule inspector.

— Vei fi amendat, ştii. Plata pentru o zi.

— E scandalos, spuse manipulatorul. Voi raporta la sindicat. S-ar putea să aibă loc o demonstraţie.

Inspectorul Savoy oftă. Era obişnuit cu aceste ameninţări Printre membrii sindicatului, întotdeauna aveau loc demonstraţii.

— Îmi mai poţi spune ceva despre incident? Când bărbatul clătină din cap în semn că nu, inspectorul îi spuse că poate pleca. Privi pagina de fax. Pe lângă fotografia lui Jason Bourne, pe ea mai era un număr de contact din America. Scoţând un telefon mobil tri-band, formă numărul.

— Martin Lindros. Director Adjunct al CIA.

— Domnule Lindros, la telefon inspectorul Alain Savoy de la Quai d'Orsay. V-am găsit fugarul.

— Cum?

Pe faţa nebărbierită a lui Savoy se ivi un mic zâmbet. Quai d'Orsay se alăpta întotdeauna de la sânul CIA. Era un sentiment de plăcere, ca să nu mai vorbim de mândria naţională, în a vedea situaţia inversată.

— Exact. Jason Bourne a aterizat pe Aeroportul Charles de Gaulle în jurul orei şase dimineaţa. Ora Parisului. Inima lui Savoy se bucură auzind respiraţia rapidă de la celălalt capăt al telefonului.

— Îl aveţi? întrebă Lindros. E arestat?

— Din păcate, nu.

— Ce vreţi să spuneţi? Unde e?

— Ăsta e un mister. Urmă o linişte atât de lungă şi de adâncă, încât în cele din urmă Savoy fu obligat să spună: Domnule Lindros, mai sunteţi la telefon?

— Da, domnule inspector. Îmi parcurg notiţele. O altă tăcere, mai scurtă de data asta. Alex Conklin avea un contact clandestin foarte sus în guvernul dumneavoastră, un om pe nume Jacques Robbinet – îl cunoaşteţi?

— *Cu siguranţă,* domnul Robbinet e Ministrul Culturii. Bineînţeles, doar nu vă aşteptaţi să cred că un om cu reputaţia lui are în legătură cu nebunul ăsta?

— Sigur că nu, spuse Lindros. Dar Bourne l-a ucis deja pe

domnul Conklin. Dacă e în Paris acum, pare rezonabil să-l urmărească pe domnul Robbinet.

— Un moment, rămâneţi la telefon, vă rog. Inspectorul Savoy era sigur că auzise sau citise numele domnului Robbinet undeva, în cursul zilei. Făcu un gest către un subordonat, care îi dădu un teanc de dosare. Savoy răsfoi repede interviurile din acea dimineaţă la Charles de Gaulle făcute de toate serviciile de poliţie şi securitate. Destul de sigur, acolo se afla numele lui Robbinet. Reveni grăbit la telefon. Domnule Lindros, întâmplarea face ca domnul Robbinet să fi fost azi aici.

— La aeroport?

— Da şi nu numai atât. A fost intervievat la acelaşi terminal în care a fost şi Bourne. De fapt, a părut alarmat când i s-a spus numele fugarului. A cerut Poliţiei Naţionale să-l însoţească pe drumul de întoarcere la automobil.

— Asta confirmă teoria mea. Vocea lui Lindros era uşor gâfâită, din cauza unei combinaţii de emoţie şi frică. Domnule inspector, trebuie să-l găsiţi pe Robbinet şi repede.

— Nu e nici o problemă, spuse inspectorul Savoy. Voi suna la biroul ministrului.

— Exact asta *nu veţi face,* spuse Lindros. Vreau ca această operaţiune să rămână complet secretă.

— Dar e sigur că Bourne nu poate…

— Domnule inspector, în scurtul răstimp al acestei anchete am învăţat să nu folosesc niciodată expresia „Bourne nu poate”, pentru că ştiu că *poate.* E un asasin extrem de inteligent şi de periculos. Oricine se apropie de el are viaţa în pericol, mă înţelegeţi?

— Mă scuzaţi, domnule?

Lindros încercă să vorbească mai rar.

— Oricum veţi alege să îl găsiţi pe Robbinet, faceţi-o numai pe căi ocolite. Dacă-l surprindeţi pe ministru, s-ar putea să-l surprindeţi şi pe Bourne.

— De acord. Savoy se ridică şi îşi căută pardesiul.

— Ascultaţi-mă bine, domnule inspector. Mă tem foarte tare că viaţa domnului Robbinet e într-un pericol iminent, spuse Lindros. Acum totul depinde de dumneavoastră.

Treceau pe lângă zgârie-nori, clădiri de birouri, uzine sclipitoare, scunde şi masive după standardele americane, parcă şi mai urâte din cauza cerului plumburiu. Robbinet ieşi destul de

repede de pe autostradă, îndreptându-se spre vest pe CD47 prin ploaia ce nu se mai oprea.

— Unde mergem, Jacques? întrebă Bourne. Trebuie să ajung la Budapesta cât mai repede cu putinţă.

— De acord, spuse Robbinet. Privea din când în când în oglinda retrovizoare, verificând să nu îi urmărească maşini ale Poliţiei Naţionale. Quai d'Orsay era altceva; agenţii lor foloseau maşini neinscripţionate, schimbând marca şi modelul la câteva luni între departamente. Îţi rezervasem loc la un zbor extern care a plecat acum cinci minute, dar orarul s-a schimbat când erai încă în aer. Agenţia vrea să te vadă mort – şi lătratul ei se aude în toate colţurile lumii unde au pârghii, inclusiv în a mea.

— Dar trebuie să fie o cale…

— Sigur că e o cale, *mon ami,* zâmbi Robbinet. Întotdeauna există o cale – m-a învăţat asta o persoană pe nume Jason Bourne. Viră din nou spre nord, pe NI7. În timp ce tu te odihneai în portbagajul maşinii, eu nu am stat degeaba. E un transport militar care pleacă de pe Orly la şaisprezece fix.

— Asta e abia la patru după-amiază, spuse Bourne. Şi dacă aş merge cu maşina la Budapesta?

— Un asemenea plan e nesigur, este prea multă Poliţie Naţională. Şi prietenii tăi americani înnebuniţi au pus Quai d'Orsay în acţiune. Francezul ridică din umeri. E totul aranjat. Am toate acreditările tale cu mine. Sub acoperire militară nu vei fi cercetat şi, în orice caz, e mai bine să lăsăm să se stingă incidentul de la Terminalul Trei, nu? Depăşi o porţiune de trafic care se mişca încet. Până atunci, vei avea nevoie de un loc unde să te ascunzi.

Bourne întoarse capul, fixând posomorâtul peisaj industrial. Impactul a ceea ce se întâmplase în timpul ultimei întâlniri cu Khan îl lovise cu forţa unui tren care deraiază. Nu se putea abţine să nu exploreze durerea groaznică din interior, aşa cum o persoană tot palpează un dinte care doare, chiar şi numai pentru a-şi da seama cât de profundă e durerea. Partea extrem de analitică a minţii lui hotărâse deja că acest Khan nu spusese în realitate nimic care să indice faptul că ar fi avut cunoştinţe intime despre David sau Joshua Webb. Făcuse sugestii, aluzii, da, dar ce însemnau ele?

Conştient că Robbinet îl studia, Bourne se întoarse şi mai mult către fereastră.

Înţelegând greşit motivul tăcerii meditative a lui Bourne,

Robbinet spuse:

— *Mon ami,* vei fi în Budapesta la ora optsprezece, nu-ţi face probleme.

— *Merci,* Jacques. Bourne se smulse pentru un moment din gândurile sale melancolice. Mulţumesc pentru toată bunătatea şi ajutorul tău. Şi acum?

— *Alors,* mergem la Goussainville. Nu e cel mai frumos oraş din Franţa, dar e cineva acolo care cred că te va interesa.

Tot restul călătoriei, Robbinet nu mai spuse nimic. Avea dreptate în legătură cu Goussainville. Era unul din satele franţuzeşti care, datorită apropierii de aeroport, fusese transformat într-un oraş industrial modern. Şirurile deprimante de zgârie-nori, birouri cu faţade de sticlă şi centre gigantice de cumpărături nu mult diferite de Wal-Mart erau numai uşor atenuate de pieţele şi marginile străzilor tivite cu flori colorate.

Bourne observă aparatul de radio montat sub bord, probabil folosit de şoferul lui Jacques. Când Robbinet intră într-o staţie de benzină, îi cern prietenului său frecvenţele folosite de Poliţia Naţională şi Quai d'Orsay. În timp ce Robbinet alimenta maşina cu benzină, Bourne monitoriză ambele frecvenţe, dar nu auzi nimic despre incidentul de la aeroport, nimic interesant despre el. Bourne se uita la maşinile care intrau şi ieşeau din staţia de benzină. O femeie coborî din maşină şi îi ceru lui Robbinet părerea despre cauciucul din partea stângă din faţă. Se gândea că trebuie umflat. Apoi intră un vehicul cu doi tineri. Un bărbat se rezemă de aripa maşinii, celălalt intră în staţie. Bărbatul rezemat se uită la Peugeot-ul lui Jacques, apoi aruncă o privire apreciativă femeii care se întorcea la maşina ei.

— Ceva în aer? întrebă Robbinet, urcând în maşină lângă Bourne.

— Nimic.

— Cel puţin asta e o veste bună, spuse Robbinet când plecau.

Parcurseră alte străzi urâte şi Bourne se folosi de oglinzi pentru a se asigura că maşina cu cei doi bărbaţi nu îi urmărea.

— Goussainville are o origine străveche şi regală, spuse Robbinet. Cândva i-a aparţinut lui Clotaire, soţia lui Clovis, regele Franţei din secolul al VI-lea. În timp ce noi, francii, eram încă consideraţi barbari, el s-a convertit la catolicism, făcându-i pe romani să ne accepte. Împăratul l-a făcut consul. Nemaifiind barbari, am devenit apărători ai adevăratei credinţe.

— Nu mi-aş fi dat seama niciodată că oraşul ăsta a fost cândva

medieval.

Ministrul parcă lângă un şir de blocuri de apartamente.

— În Franţa, spuse el, istoria se ascunde adesea în cele mai neaşteptate locuri.

Bourne privi înjur.

— Nu aici locuieşte actuala ta amantă? spuse. Pentru că ultima dată când m-ai prezentat amantei tale, a trebuit să mă prefac că era prietena mea, atunci când soţia ta a intrat în cafeneaua unde beam împreună.

— Îmi amintesc că te-ai distrat destul de bine în acea după-amiază. Robbinet clătină din cap. Dar nu, cu Dior în stânga şi Yves Saint-Laurent în dreapta, sunt sigur că Delphine mai degrabă şi-ar tăia venele decât să locuiască în Goussainville.

— Şi atunci ce facem aici?

Ministrul rămase privind ploaia de afară o vreme.

— Urâtă vreme, spuse el în cele din urmă.

— Jacques...?

Robbinet privi în jur.

— A, da, iartă-mă, *mon ami.* Mintea îmi pluteşte. *Alors,* te duc să o cunoşti pe Mylene Dutronc. Înclină capul. Ai auzit de numele ei? Când Bourne clătină din cap, Robbinet continuă. Mă gândeam şi eu că nu. Ei bine, acum că el e mort, cred că o pot spune. Domnişoara Dutronc a fost amanta lui Alex Conklin.

Imediat, Bourne spuse:

— Dă-mi voie să ghicesc: ochi albaştri, păr lung şi ondulat şi un zâmbet oarecum ironic.

— Dar el *ţi-a spus* despre ea!

— Nu, am văzut o fotografie. E cam singurul lucru personal din dormitorul lui. Aşteptă o clipă. Ea ştie?

— I-am telefonat imediat ce am aflat.

Bourne se întrebă de ce Robbinet nu îi spusese personal. Ar fi fost mai decent.

— Destul cu vorbăria. Robbinet luă o geantă cu lucruri pentru noapte de pe bancheta din spate a maşinii. Acum mergem la Mylene.

Ieşind din Peugeot, merseră prin ploaie pe un trotuar împodobit cu flori, apoi urcară un mic rând de scări din beton. Robbinet apăsă butonul 4A şi imediat se auzi soneria.

Blocul era la fel de obişnuit şi lipsit de frumuseţe în interior ca şi în exterior. Urcară cele cinci rânduri de trepte până la etajul patru şi străbătură un hol lung, cu şiruri de uşi identice pe

ambele părţi. Când se apropiară, uşa se deschise. În ea se afla Mylene Dutronc.

Era poate cu un deceniu mai în vârstă decât în fotografie – de fapt, trebuia să aibă şaizeci de ani acum, se gândi Bourne, deşi părea cel puţin cu zece ani mai tânără – dar ochii albaştri aveau aceeaşi strălucire şi zâmbetul ei acelaşi aer enigmatic. Purta jeanşi şi o cămaşă bărbătească, o ţinută care o făcea să pară feminină, pentru că îi scotea în evidenţă silueta. Nu purta tocuri şi părul ei, un blond-cenuşiu cu aspect natural, era strâns în coadă.

— *Bonjour,* Jacques. Îl lăsă pe Robbinet să o sărute pe ambii obraji, dar deja îl privea pe tovarăşul acestuia.

Bourne vedea detalii pe care fotografia nu le scosese în evidenţă. Culoarea ochilor ei, forma sculptată a nărilor, albul dinţilor perfecţi. Avea o faţă în acelaşi timp puternică şi plină de compasiune.

— Şi tu trebuie să fii Jason Bourne. Ochii ei îl evaluară rece.

— Îmi pare rău pentru Alex, spuse Bourne.

— Eşti drăguţ. A fost un şoc pentru toţi cei care l-am cunoscut. Ea făcu un pas înapoi. Vă rog, intraţi.

În timp ce ea închidea uşa, Bourne intră în cameră. Domnişoara Dutronc trăia în mijlocul unui peisaj urban şters, dar apartamentul ei era în întregime diferit. Spre deosebire de mulţi oameni de vârsta ei, nu continuase să se înconjoare de mobile vechi de decenii, relicve ale trecutului. Mobila din casă era extrem de elegantă şi de confortabilă. Scaune aşezate la distanţe neregulate, două canapele faţă în faţă de ambele părţi ale unui şemineu din cărămidă, draperii cu model. Era un loc pe care nu l-ai fi părăsit cu uşurinţă, hotărî Bourne.

— Înţeleg că ai avut un zbor lung, îi spuse ea lui Bourne. Trebuie să fii înfometat. Nu făcu nici o observaţie cu privire la aspectul lui dezordonat, lucru pentru care el îi mulţumi în gând. Îl invită în sufrageria lungă şi îi aduse mâncare şi băutură dintr-o bucătărie tipic europeană, mică şi întunecată. Când termină, se aşeză faţă în faţă cu el şi îşi puse mâinile încrucişate pe masă.

Acum Bourne îşi dădea seama că plânsese.

— A murit pe loc? întrebă domnişoara Dutronc. Ştii, mă întrebam dacă a suferit.

— Nu, spuse Bourne sincer. Mă îndoiesc de asta.

— E şi asta ceva, oricum. Pe faţă i se aşternu o expresie de uşurare profundă. Domnişoara Dutronc se lăsă pe spate şi, odată

cu această mişcare, Bourne îşi dădu seama că avusese corpul tensionat. Mulţumesc, Jason. Ridică privirea, pironindu-şi ochii albaştri în ai lui, astfel încât putu citi toată emoţia de pe faţa ei. Pot să-ţi spun Jason?

Desigur, încuviinţă el.

— L-ai cunoscut bine pe Alex, nu-i aşa?

— Cât de bine îl putea cunoaşte cineva pe Alex Conklin.

Doar pentru o secundă privirea ei se mută în direcţia lui Robbinet, dar fu suficient.

— Trebuie să dau nişte telefoane. Ministrul îşi scosese deja mobilul. Nu vă supăraţi dacă vă las singuri un timp.

Ea privi întunecat după Robbinet, care se îndrepta spre living. Apoi se întoarse la Bourne.

— Jason, ceea ce mi-ai spus acum au fost cuvintele unui adevărat prieten. Chiar şi dacă Alex nu mi-ar fi vorbit niciodată despre tine, aş spune acelaşi lucru.

— Alex ţi-a vorbit despre mine? Bourne clătină din cap. Alex nu vorbea niciodată cu civilii despre munca lui.

Apăru din nou acel mic zâmbet; de această dată ironia era vizibilă.

— Dar eu nu sunt, cum spui tu, un civil. În mâna ei apăru un pachet de ţigări. Te deranjează dacă fumez?

— Deloc.

— Pe mulţi americani îi deranjează. E un fel de obsesie pentru voi, nu?

Nu aşteptase un răspuns, iar Bourne nu îi oferi unul. O privi aprinzând ţigara, trăgând fumul adânc în plămâni, suflându-l încet, elegant.

— Nu, cu siguranţă nu sunt un civil. Fumul făcea rotocoale în jurul ei. Sunt de la Quai d'Orsay.

Bourne rămase nemişcat. Sub masă, strânse mânerul armei ceramice primite de la Deron.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, domnişoara Dutronc clătină din cap.

— Calmează-te, Jason. Jacques nu te-a adus într-o capcană. Eşti printre prieteni aici.

— Nu înţeleg, spuse el cu voce îngroşată. Dacă lucrezi pentru Quai d'Orsay, Alex s-ar fi asigurat de două ori că nu te implică în ceva la care lucra, ca să nu-ţi compromită loialitatea.

— Destul de adevărat. Şi aşa au rămas lucrurile ani de zile. Domnişoara Dutronc trase din nou din ţigară, lăsă fumul să iasă

prin nările dilatate. Avea un obicei de a ridica uşor capul când sufla fumul. O făcea să semene cu Marlene Dietrich. Apoi, foarte recent, s-a întâmplat ceva. Nu ştiu ce, n-a vrut să-mi spună, deşi l-am implorat.

Ea îl privi prin norul de fum câteva secunde. Orice membru al unei organizaţii de spionaj trebuia să-şi păstreze o faţadă de piatră, care să nu scoată la iveală nimic din gândurile sau sentimentele persoanei respective. Dar el vedea prin ochii ei că mintea îi lucra şi ştiu că lăsase garda jos.

— Spune-mi, Jason, ca vechi prieten al lui Alex, îţi aminteşti să fi fost vreodată înspăimântat?

— Nu, spuse Bourne. Alex era complet lipsit de frică.

— Ei bine, în ziua aia *era* înspăimântat. De aceea l-am implorat să-mi spună ce se întâmpla, ca să-l pot ajuta sau măcar să-l conving să nu stea în faţa pericolului.

Bourne se aplecă înainte, având acum corpul la fel de încordat cum fusese înainte al domnişoarei Dutronc.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum două săptămâni.

— Ţi-a spus ceva măcar?

— A amintit un nume, Felix Schiffer.

Lui Bourne îi crescu pulsul.

— Dr. Schiffer lucra pentru DARPA.

Ea pufni.

— Alex mi-a spus că lucra pentru Direcţia Arme Tactice Neletale.

— Asta e o anexă a Agenţiei, spuse Bourne, mai mult pentru sine. Acum piesele începeau să se potrivească. Era posibil ca Alex să-l fi convins pe Schiffer să lase DARPA pentru Direcţie? Sigur, pentru Conklin nu ar fi fost dificil să-l facă pe Schiffer „să dispară”. Dar de ce ar fi dorit să o facă? Dacă doar încerca teritoriul periculos, putea să rezolve cu uşurinţă reculul. Trebuia să existe alt motiv pentru care Alex avea nevoie să-l şteargă pe Schiffer.

O privi pe Mylene.

— Dr. Schiffer era motivul spaimei lui Alex?

— N-a vrut să spună, Jason. Dar cum ar putea fi altfel? În acea zi Alex a dat şi a primit multe telefoane într-un timp foarte scurt. Era extrem de tensionat şi ştiam că se afla în punctul culminant al unei operaţiuni fierbinţi din teren. Am auzit numele doctorului Schiffer menţionat de câteva ori. Bănuiesc că el era subiectul

operaţiunii.

Inspectorul Savoy stătea în Citroenul său, ascultând sunetul scârţâit al ştergătoarelor de parbriz. Ura ploaia. Plouase în ziua în care îl părăsise soţia, în ziua în care fiica lui plecase la şcoală în America, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Soţia lui trăia în Boston acum, măritată cu un bancher de investiţii puritan. Avea trei copii, o casă, proprietăţi, tot ce îşi putea dori, în timp ce el stătea aici, în oraşul ăsta de rahat – cum se numea? A, da Goussainville – rozându-şi unghiile până la sânge. Şi ca să pună capac la toate, ploua din nou.

Dar ziua de azi era diferită, pentru că se apropia de ţinta cea mai căutată a CIA. Odată ce îl prindea pe Jason Bourne, cariera lui avea să se relanseze. Poate că avea să intre în atenţia preşedintelui însuşi. Aruncă o privire maşinii de pe cealaltă parte a străzii – Peugeot-ul ministrului Jacques Robbinet.

Din dosarele Quai d'Orsay, făcuse rost de marca, modelul şi numărul de înmatriculare al maşinii ministrului. Colegii lui ofiţeri îl informaseră că, la ieşirea din punctul de control de la aeroport, ministrul se îndreptase spre nord, pe A1. După ce se asigurase de la sediu cine fusese desemnat pentru partea nordică a plasei de urmărire, sunase metodic fiecare maşină – atent la avertismentul lui Lindros şi stând departe de transmisia radio, a cărei frecvenţă nu era sigură. Nici unul din contactele sale nu văzuse maşina ministrului şi deja intra într-o stare de disperare când ajunsese la Justine Berard, care-i spusese că, da, văzuse maşina lui Robbinet – vorbise puţin cu el – la o staţie de benzină. Îşi amintea, pentru că ministrul păruse nervos, încordat, poate un pic nepoliticos.

— Comportamentul lui ţi s-a părut ciudat?

— Da. Ploua tare şi fereastra era închisă, spuse Berard. Deşi acum, desigur, gândirea mea s-a schimbat.

— Ministrul era singur? întrebă inspectorul Savoy.

— Nu sunt sigură. Ploua tare şi gemul era închis, spuse Berard. Să fiu sinceră, eram atentă la domnul Robbinet.

— Da, un specimen frumos, spuse Savoy mai sec decât intenţionase. Berard îl ajutase enorm. Văzuse direcţia în care plecase maşina ministrului şi, până când ajunsese el în Goussainville, ea o găsise parcată în faţa unor blocuri de apartamente din beton.

Ochii domnişoarei Dutronc rătăciră pe gâtul lui Bourne şi stinse ţigara.

— Rana a început din nou să-ţi sângereze. Vino! Trebuie să ne ocupăm de ea.

Îl conduse în baia decorată cu faianţă verde-marin şi alb spumos. O mică fereastră ce dădea în stradă lăsa să intre lumina slabă a zilei. Ea îl rugă să se aşeze şi începu să cureţe rana cu apă şi săpun.

— Sângerarea s-a oprit, spuse ea în timp ce aplica antibiotic pe pielea înroşită a gâtului. Rana asta nu a fost un accident. Te-ai luptat.

— A fost dificil să ies din State.

— Eşti la fel de misterios ca Alex. Se dădu un pic înapoi, de parcă voia să-l vadă mai bine. Eşti trist, Jason. Atât de trist!

— Domnişoară Dutronc…

— Trebuie să-mi spui Mylene, insist. Ea făcuse un bandaj de expert din faşă sterilă şi leucoplast, pe care acum i-l aplica pe rană. Şi trebuie să schimbi bandajul cel puţin o dată la trei zile, da?

— Da. Îi răspunse la zâmbet. *Merci,* Mylene.

Ea îi puse o mână pe obraz, cu blândeţe.

— Atât de trist. Ştiu cât de apropiaţi eraţi tu şi Alex. Te considera fiul său.

— A spus el asta?

— Nu trebuia; avea o expresie specială pe faţă când vorbea despre tine. Femeia mai examină o dată bandajul. Aşa că ştiu că nu sunt singura care suferă.

Atunci Bourne simţi un impuls să-i spună tot, să-i spună că nu doar morţile lui Alex şi Mo îl afectau, ci şi întâlnirea cu Khan. În cele din urmă, totuşi, rămase tăcut. Ea avea de suportat propria durere.

— Care e treaba cu tine şi cu Jacques? spuse în schimb. Vă purtaţi de parcă v-aţi urî unul pe celălalt.

Mylene privi într-o parte o secundă, către mica fereastră cu sticla cristalină, pe care acum se scurgea ploaia.

— A fost un act de curaj din partea lui să te aducă aici. Trebuie să-l fi costat enorm să-mi ceară ajutorul. Se întoarse, cu ochii ei cenuşii îndârjiţi. Moartea lui Alex scosese la suprafaţă atâtea emoţii şi el intui imediat că propriul ei trecut era învolburat de oceanul agitat al evenimentelor prezente. E atât de multă durere în lumea asta, Jason. O singură lacrimă i se rostogoli din ochi şi

rămase tremurând pe obraz, apoi căzu. Înainte de Alex, ştii, a fost Jacques.

— Ai fost amanta lui?

Ea clătină din cap.

— Jacques nu era căsătorit încă. Eram amândoi foarte tineri. Făceam dragoste nebuneşte şi pentru că amândoi eram tineri – şi prostuţi – eu am rămas însărcinată.

— Ai un copil?

Mylene se şterse la ochi.

— *Non*, nu am vrut să-l am. Nu-l iubeam pe Jacques. A fost nevoie de ceea ce s-a întâmplat ca să înţeleg asta. Jacques chiar mă iubea – ei, el e atât de catolic.

Ea râse un pic trist şi Bourne îşi aminti povestea pe care i-o spusese Jacques despre istoria oraşului Goussainville şi modul în care francii barbari fuseseră câştigaţi de partea Bisericii. Convertirea regelui Clovis la catolicism fusese o decizie vicleană, dar fusese mai mult o chestiune de supravieţuire şi politică, decât de credinţă.

— Jacques nu m-a iertat niciodată. Nu era nici un fel de autocompătimire în vocea şi aspectul ei, făcând confesiunea cu atât mai emoţionantă.

El se aplecă şi o sărută tandru pe ambii obraji şi, cu un uşor suspin, ea îl strânse puţin timp în braţe.

Îl lăsă să facă duş şi, când termină, găsi o uniformă militară franţuzească aranjată pe scaunul toaletei. În timp ce se îmbrăca, aruncă o privire pe fereastră. Ramurile unui tei se legănau în vânt. Sub el, o femeie frumoasă de vreo patruzeci de ani coborî din maşină şi traversă strada spre un Citroen în care un bărbat de vârstă incertă stătea la volan, rozându-şi obsesiv unghiile. Deschizând uşa din dreapta, ea se strecură în maşină.

Scena nu avea nimic deosebit, cu excepţia faptului că Bourne văzuse aceeaşi femeie la staţia de benzină. Vorbise cu Jacques despre presiunea aerului din cauciuc.

Quai d’Orsay!

Se duse repede în living, unde Jacques încă vorbea la telefon. În momentul în care văzu expresia lui Bourne, ministrul încheie convorbirea.

— Ce s-a întâmplat, *mon ami?*

— Am fost descoperiţi, spuse Bourne.

— Cum? Cum e posibil aşa ceva?

— Nu ştiu, dar sunt doi agenţi de la Quai d’Orsay vizavi, într-

un Citroen negru.

Mylene veni din bucătărie.

— Încă doi supraveghează strada în spatele lor. Dar nu vă faceţi griji, n-au cum să ştie nici măcar în care clădire sunteţi.

În acel moment se auzi soneria de la uşă. Bourne scoase arma, dar ochii lui Mylene sclipiră în semn de avertisment. Ea făcu un gest din cap şi Bourne împreună cu Robbinet dispărură. Ea deschise uşa şi văzu în faţa ei un inspector foarte mototolit.

— Alain, *bonjour,* spuse ea.

— Îmi cer scuze că te deranjez în vacanţă, spuse inspectorul Savoy, cu un rânjet timid pe faţă, dar stăteam afară şi brusc mi-am amintit că locuieşti aici.

— Vrei să intri la o cafea?

— Mulţumesc, dar nu, nu am timp.

Uşurată, Mylene spuse:

— Şi ce făceai în faţa casei mele?

— Îl căutăm pe Jacques Robbinet.

Ochii ei se măriră.

— Ministrul Culturii? Dar de ce să fie, din toate locurile, în Goussainville?

— Ai idee la fel de mult ca mine, spuse inspectorul Savoy. Totuşi, maşina lui e parcată peste drum.

— Inspectorul e prea inteligent pentru noi, Mylene. Jacques Robbinet intră în cameră închizându-şi nasturii de la cămaşa albă. A aflat despre noi.

Cu spatele la Savoy, Mylene îi aruncă lui Jacques o privire. El i-o întoarse, zâmbind relaxat.

Când veni lângă ea, îi dădu un sărut fugar.

Obrajii inspectorului Savoy ardeau deja.

— Domnule ministru Robbinet, nu am avut nici o idee... adică, nu a fost intenţia mea să deranjez...

Robbinet ridică o mână.

— Scuzele se acceptă, dar de ce mă cauţi?

Cu o expresie clară de uşurare, Savoy îi întinse fotografia lui Jason Bourne.

— Îl căutăm pe acest bărbat, domnule Ministru. Un asasin cunoscut al CIA care a trădat. Avem motive să credem că vrea să vă ucidă.

— Dar e îngrozitor, Alain!

Pentru Bourne, care privea această şaradă din umbră, Mylene păru chiar şocată.

— Nu-l cunosc pe acest om, spuse Robbinet şi nici nu ştiu de ce ar dori să-mi ia viaţa. Dar, la urma urmelor, cine poate să citească minţile asasinilor, ei? Ridică din umeri, se întoarse la Mylene care îi întindea sacoul şi pardesiul. Dar oricum, mă voi întoarce la Paris imediat.

— Cu noi ca escortă, spuse Savoy ferm. Veţi merge cu mine şi partenerul meu va conduce maşina oficială. Întinse mâna. Vă rog.

— Cum doriţi. Robbinet îi dădu cheia de la Peugeot. Sunt în mâinile dumitale, domnule inspector!

Apoi se întoarse şi o luă pe Mylene în braţe. Savoy se retrase discret, spunând că avea să-l aştepte pe Robbinet în hol.

— Du-l pe Jason jos în parcare, îi şopti el în ureche, ia geanta mea diplomat cu tine şi dă-i conţinutul chiar înainte de a te despărţi de el. Îi spuse în şoaptă combinaţia şi ea încuviinţă din cap.

Ea privi în sus spre el, apoi îl sărută apăsat pe gură şi spuse:

— Succes, Jacques.

Doar pentru o secundă, ochii lui se deschiseră larg. Apoi plecă, iar Mylene traversă repede livingul.

Îl strigă încet pe Bourne, care apăru.

— Trebuie să profităm cât mai mult de avantajul oferit de Jacques.

— *D'accord,* încuviinţă Bourne.

Mylene luă geanta diplomat a lui Robbinet.

— Vino! Trebuie să ne grăbim!

Deschise uşa de la intrare, privi afară pentru a se asigura că drumul e liber, apoi îl conduse în parcarea subterană. Se opri chiar în uşa de metal. Privind prin panoul de sticlă consolidat cu sârmă, spuse uitându-se spre el:

— Parcarea pare curată, dar fii vigilent, nu se ştie niciodată.

Ea descuie geanta diplomat şi îi întinse un pachet.

— Aici sunt banii ceruţi, împreună cu cartea de identitate şi hârtiile de serviciu. Eşti Pierre Montefort, un curier care trebuie să predea documente strict secrete ataşatului militar din Budapesta nu mai târziu de ora optsprezece fix, ora locală. Puse un set de chei în palma lui Bourne. Pe al treilea rând e parcată o motocicletă militară, penultimul spaţiu pe dreapta.

O secundă, Bourne şi Mylene se priviră unul pe celălalt. El deschise gura, dar ea vorbi prima:

— Nu uita, Jason, viaţa e prea scurtă pentru regrete.

Apoi Bourne plecă, păşind cu spatele extrem de rigid pe uşă într-un loc fioros şi întunecat, alcătuit din blocuri goale de beton şi asfalt pătat de ulei. În timp ce se apropia de şirurile de maşini, nu privi nici în stânga, nici în dreapta. La al treilea, făcu dreapta. O secundă mai târziu găsea motocicleta, un Voxan VB-1 argintiu, cu un motor uriaş V2 de 996 de centimetri cubi. Bourne îşi prinse geanta la spate, unde cei din Quai d'Orsay aveau să o vadă foarte bine. Găsi o cască în compartimentul pentru bagaje şi îşi puse şapca acolo. Scoase motocicleta din parcare ajutându-se de picioare, porni motorul şi ieşi în ploaie.

Justine Berard se gândise la fiul ei, Yves, când primi apelul de la inspectorul Savoy. În aceste zile, i se părea că singurul mod în care putea comunica cu Yves era prin intermediul jocurilor lui video. Prima dată când îl bătuse la *Grand Theft Auto* scoţându-i maşina de pe traseu în momentul în care se uitase la ea – şi chiar o văzuse ca pe o fiinţă umană reală mai degrabă decât pacostea care-i pregătea mâncarea şi-i spăla rufele. De atunci însă, el o rugase continuu să-l ia la plimbare cu maşina oficială. Până acum reuşise să-l ţină departe, dar nu era nici o îndoială că el îi învingea treptat rezistenţa, nu numai pentru că se mândrea cu şofatul ei nervos, ci fiindcă voia cu disperare ca Yves să fie mândru de ea.

După apelul de la Savoy, care o informa că îl găsise pe ministru şi îl escorta înapoi la Paris, ea pusese imediat lucrurile în mişcare scoţând oamenii din serviciul de supraveghere şi dispunându-i în formaţie standard de protecţie VIP. Acum făcea semne Poliţiei Naţionale care stătea pe aproape, în timp ce inspectorul Savoy îl escorta pe Ministrul Culturii pe uşa din faţă a clădirii de apartamente. În acelaşi timp, era atentă la stradă pentru a surprinde orice semn al unui asasin nebun pe nume Jason Bourne.

Berard era în culmea fericirii. Nu avea nici o importanţă dacă inspectorul Savoy îl găsise pe ministru în acest labirint de locuinţe prin inteligenţă sau pentru că avusese noroc, ea avea să beneficieze din plin de asta, pentru că ea îl adusese pe Savoy aici şi tot ea va fi acolo la sfârşit, când îl vor fi dus pe Jacques Robbinet la Paris viu şi nevătămat.

Savoy şi Robbinet traversaseră strada sub ochii vigilenţi ai poliţiştilor cu automatele pregătite. Ea deschise uşa maşinii lui Savoy şi, trecând pe lângă ea, îi dădu cheia de la Peugeot-ul

ministrului.

În timp ce Robbinet se apleca pentru a urca pe locul din spate al maşinii lui Savoy, Berard auzi uruitul răguşit al unui puternic motor de motocicletă. După ecou, venea din parcarea de sub clădirea în care Savoy îl găsise pe ministrul Robbinet. Îşi încordă auzul, recunoscând uruitul unui vehicul militar Voxan VB-1.A.

O secundă mai târziu îl văzu pe curier ieşind în viteză din parcare şi scoase telefonul mobil. Ce căuta un curier militar în Goussainville? Mergea către Peugeot-ul ministrului fără să-şi dea seama de asta. Lătră codul de autorizare de la Quai d'Orsay, ceru să i se facă legătura cu ofiţerul militar. Ajunsese la Peugeot, îl descuiase, se urcase la volan. Cu alerta cod roşu pornită, nu-i luă mult să primească informaţia pe care o căuta. În acel moment nu se ştia de nici un curier militar în zona Goussainville.

Porni maşina, băgă în viteză. Strigătul întrebător al inspectorului Savoy fu înecat de scârţâitul cauciucurilor de la Peugeot când ea apăsă pedala de acceleraţie până la podea, gonind pe stradă în urmărirea Voxanului. Putea doar presupune că Bourne fusese lângă ei şi ştia că era prins în capcană dacă nu reuşea să fugă repede.

Circulara urgentă de la CIA pe care o citise menţionase că el putea să-şi schimbe identitatea şi înfăţişarea uimitor de repede. Dacă el era curierul – şi, chiar aşa, dacă stătea să se gândească, ce altă posibilitate mai exista? – atunci prinderea sau uciderea lui avea să-i ofere carierei ei o nouă traiectorie. Şi-l putea imagina pe ministru însuşi – atât de recunoscător că îi salvase viaţa – intervenind pentru ea şi chiar, era posibil, oferindu-i poziţia de şef al securităţii personale.

Între timp, totuşi, trebuia să-l oprească pe falsul curier. Din fericire pentru ea, maşina ministrului era departe de a fi un Peugeot standard. Deja simţea motorul tunat reacţionând la presiunea pe care o punea asupra lui atunci când viră puternic la stânga, trecu de un semafor pe roşu şi depăşi un camion pe partea interzisă. Ignoră şuierul indignat al claxonului acestuia. Toată fiinţa ei se concentra să nu piardă Voxanul din raza vizuală.

La început, lui Bourne nu-i veni să creadă că fusese descoperit aşa de repede, dar, în timp ce Peugeot-ul îşi continua urmărirea îndârjită, se văzu nevoit să ajungă la concluzia că ceva mersese extrem de prost. Îi văzuse pe agenţii din Quai d'Orsay luându-l

pe Robbinet şi ştia că unul dintre ei conducea maşina lui Jacques. Identitatea lui falsă nu avea să fie suficientă pentru a-l proteja acum; trebuia să scape de urmăritor pentru totdeauna. Se apleca, intrând şi ieşind din trafic, variind vitezele şi felul în care depăşea traficul greoi. Lua curbele în unghiuri periculos de ascuţite, conştient că se putea răsturna în orice moment şi putea culca motocicleta pe o parte. O privire în oglinda laterală îi confirmă faptul că nu putea să scape de Peugeot. Ba, mai rău, acesta părea să recupereze teren.

Deşi Voxanul intra şi ieşea din trafic, deşi maşina ei era mai puţin manevrabilă, Berard micşora continuu distanţa dintre ei. Acţionase butonul special, instalat pe toate maşinile ministeriale, care făcea ca luminile din faţă şi din spate să semnalizeze, iar acest semnal îi făcea pe şoferii mai atenţi să îi cedeze trecerea. În mintea ei se derulau scenariile din ce în ce mai complicate şi mai înspăimântătoare din *Grand Theft Auto.* Înşiruirea străzilor, vehiculele pe care trebuia să le depăşească erau incredibil de asemănătoare. O dată, pentru a nu pierde Voxanul, trebui să ia o decizie de o fracţiune de secundă şi să urce pe trotuar. Pietonii săriră din calea ei.

Dintr-o dată, văzu intrarea de la A1 şi ştiu că într-acolo trebuia să se îndrepte Bourne. Cea mai bună şansă de a-l prinde era înainte de a intra pe autostradă. Muşcându-şi buzele de concentrare, stoarse toate puterile pe care i le putea oferi motorul Peugeot-ului, scurtând şi mai mult distanţa dintre ei. Voxanul era la numai două maşini înaintea ei. Viră la dreapta, depăşi o maşină şi o lăsă pe cealaltă în urmă, cu şoferul speriat atât de şofatul ei agresiv, cât şi de semnalizarea intermitentă a Peugeot-ului. Berard nu avea de gând să piardă o astfel de ocazie. Se apropiau de intrare; acum sau niciodată. Manevră Peugeot-ul pe trotuar, vrând să-l abordeze pe Bourne din unghiul închis, astfel încât, pentru ca acesta să nu o piardă din raza vizuală, să fie nevoit să nu mai fie atent la drum. La viteza cu care mergeau amândoi, ştia că el nu-şi putea permite aşa ceva. Deschise geamul, apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi maşina se smuci înainte prin ploaia gonită de vânt.

— Trage pe dreapta! strigă ea. Sunt de la Quai d’Orsay! Trage pe dreapta sau îţi asumi consecinţele!

Curierul o ignoră. Scoţând arma, îi fixă capul. Braţul îi era încordat, cu cotul blocat. Urmărindu-l prin cătarea armei, fixă

marginea din faţă a corpului lui. Apăsă pe trăgaci.

Dar, exact în acest moment, Voxanul vină puternic la stânga, trecu în faţa unei maşini ce se apropia pe banda din stânga, sări separatorul îngust de beton, apoi ţâşni prin trafic.

— Doamne! şopti Berard. Se îndreaptă spre banda de coborâre!

Chiar în timp ce întorcea maşina, văzu Voxanul croindu-şi drum prin traficul ce ieşea de pe A1. Cauciucurile scârţâiau, claxoanele urlau, şoferii înspăimântaţi ameninţau cu pumnii şi înjurau. Berard observă aceste reacţii numai cu o parte a minţii. Cealaltă parte conducea prin traficul blocat, peste banda de separaţie, traversând strada şi ajungând la rândul ei pe rampa de ieşire.

Ajunse până în vârful rampei, apoi se ciocni de un adevărat zid de maşini. Coborî din maşină şi se repezi în ploaie, văzând Voxanul accelerând printre benzile de trafic. Bourne conducea uimitor, dar cât timp mai putea continua cu aceste acrobaţii periculoase?

Voxanul dispăru după cilindrul argintiu şi oval al unei cisterne. Berard îşi ţinu respiraţia văzând uriaşul vehicul cu optsprezece roţi venind în viteză pe banda adiacentă. Auzi sunetul dur al frânelor hidraulice, apoi Voxanul lovi frontal grila radiatorului camionului, explodând instantaneu într-un nor de flăcări de benzină.

12

Jason Bourne văzu ceea ce îi plăcea să numească un unghi de convergenţă al şansei apărând în faţa lui. Conducea printre două benzi de trafic în mişcare. La dreapta lui era o cisternă; la stânga, puţin mai în faţă, un camion masiv cu optsprezece roţi. Alegerea fu instinctivă, nu avea timp de gândire. Îşi dedică mintea şi corpul acestei şanse.

Ridică picioarele şi, pentru o clipă, se balansă pe şaua Voxanului sprijinindu-se numai în mâna stângă. Manevră motocicleta direct spre camionul cu optsprezece roţi care gonea spre el pe partea stângă, apoi dădu drumul ghidonului. Întinzând mâna dreaptă, încleştă degetele pe o bară a scării de fier ce urca pe corpul curbat al cisternei şi fu smuls de pe motocicletă. Apoi mâna îi alunecă pe metalul ud din cauza ploii şi fu pe punctul de a se prăbuşi ca o frunză în vânt. Ochii i se umplură de lacrimi din cauza durerii care-i sfâşia acelaşi umăr pe care-l încordase în timp ce atârna de uşa avionului. Cu ambele mâini pe bară, strânse mai puternic. Când reuşi să urce complet pe scară, lipindu-se de cisternă, Voxanul se izbi de radiatorul camionului cu optsprezece roţi.

Cisterna se zgâlţâi, clătinându-se pe amortizoare în timp ce străbătea mingea de flăcări. Apoi trecu, croindu-şi drum spre Aeroportul Orly şi libertatea lui Bourne.

Ascensiunea rapidă şi continuă a lui Martin Lindros în postul de Director Adjunct al Agenţiei la vârsta de treizeci şi opt de ani avea mai multe motive. Era inteligent, făcuse şcolile potrivite şi avea capacitatea de a nu-şi pierde capul în situaţii de criză. Mai mult, memoria lui aproape eidetică[10] îi oferea un mod unic de a face ca partea administrativă a CIA-ului să funcţioneze bine. Toate erau trăsături importante, fără îndoială, obligatorii, de fapt, pentru orice Director Adjunct de succes. Totuşi, Directorul îl alesese pe Lindros pentru un motiv şi mai important: nu avea tată.

[10] (Psihologie) Care se referă la capacitatea unor persoane de a avea reprezentări senzoriale foarte vii, în absenţa lucrurilor pe care şi le reprezintă (n. red.).

Directorul îl cunoscuse bine pe tatăl lui Martin Lindros. Lucraseră împreună timp de trei ani în Rusia şi Europa de Est – până ce Lindros bătrânul fusese ucis într-un atentat cu bombă asupra unei maşini. Martin Lindros avea douăzeci de ani în acel moment şi efectul asupra lui fusese incalculabil. La înmormântarea lui Lindros-tatăl, privind faţa palidă şi îngheţată a tânărului, Directorul îşi dăduse seama că voia să-l atragă pe Martin Lindros în aceeaşi pânză de păianjen care-l fascinase aşa de mult pe tatăl său.

Abordarea fusese uşoară; fusese într-o stare vulnerabilă. Directorul acţionase, deoarece instinctul său fără greş recunoştea dorinţa de răzbunare a lui Martin Lindros. Directorul se ocupase ca tânărul să ajungă la Georgetown după ce absolvise Yale. Acest lucru avea două scopuri: îl aducea pe Martin în mod fizic pe orbita lui şi, în acelaşi timp, îi asigura lui Martin absolvirea cursurilor pentru cariera pe care i-o alesese Directorul. Chiar el îl introdusese pe tânăr în Agenţie şi supervizase fiecare etapă a pregătirii sale. Şi pentru că voia să-l lege pe tânăr de el pentru totdeauna, în cele din urmă i-a oferit răzbunarea pe care Martin o căuta cu disperare, numele şi adresa teroristului care construise bomba plasată în acea maşină.

Martin Lindros urmase întocmai instrucţiunile Directorului, dând dovadă de o mână sigură remarcabilă când îi trăsese teroristului un glonţ între ochi. Chiar el fusese cel care făcuse bomba? Nici Directorul nu ştia sigur. Dar ce diferenţă era? *Era* terorist şi în viaţa lui făcuse multe bombe. Acum era mort – încă un terorist înlăturat – şi Martin Lindros putea dormi liniştit noaptea, ştiind că răzbunase uciderea tatălui său.

— Vedeţi cum ne-a tras-o Bourne, spunea Lindros acum. El a sunat la DC Metro imediat ce v-a văzut maşinile. Ştia că nu aveaţi jurisdicţie oficială în zonă, în afara cazului în care lucraţi cu Agenţia.

— Din păcate, ai dreptate. Detectivul Harris de la Poliţia Statală din Virginia încuviinţă, dând peste cap whisky-ul acru. Dar acum, că Broaştele sunt cu ochii pe el, poate că o să aibă mai mult noroc decât noi.

— Sunt nişte Broaşte totuşi, spuse Lindros morocănos.

— Chiar şi aşa, tre’ să fie în stare să facă ceva bine uneori, nu?

Lindros şi Harris stăteau în Froggy Bottom Lounge, pe bulevardul Pennsylvania. La acea oră barul era plin de studenţi

de la Universitatea George Washington. Timp de mai bine de o oră, Lindros privise burţi goale cu piercinguri şi funduri obraznice băgate aproape cu forţa în fuste mini, cu aproape douăzeci de ani mai tinere decât el. Vine un moment în viaţa unui bărbat, se gândea, când începe să se uite în oglindă şi să-şi dea seama că nu mai este tânăr. Nici una dintre fetele astea nu s-ar fi uitat la el; nici măcar nu ştiau de existenţa lui.

— De ce, zise el, un bărbat nu poate rămâne tânăr toată viaţa?

Harris râse şi ceru alt rând de băutură.

— Ţi se pare amuzant?

Trecuseră de faza cu urlatul unul la celălalt, dincolo de tăcerea îngheţată, dincolo de remarcile caustice şi false. În cele din urmă hotărâseră să dea dracului totul şi să se îmbete.

— Da, mi se pare al naibii de amuzant, spuse Harris, făcând loc noilor băuturi. Uită-te la tine cum te uiţi după funduri, gândindu-te că viaţa a trecut pe lângă tine. Nu e vorba de funduri aici, Martin, deşi, ca să spun drept, n-am ratat niciodată vreo ocazie să o pun cu o femeie.

— OK, deşteptule, despre ce e vorba atunci?

— Am pierdut, asta e tot. Am intrat în jocul lui Jason Bourne şi ne-a bătut de ne-au sărit capacele. Nu că n-ar fi avut motive.

Lindros îşi îndreptă puţin spatele, dar plăti mişcarea bruscă cu un mic acces de ameţeală. Duse o mână la cap.

— Ce dracu' înseamnă asta?

Harris avea un obicei de a plimba whisky-ul prin gură ca pe o apă medicinală. Gâtul lui pocni când înghiţi.

— Nu cred că Bourne i-a ucis pe Conklin şi Panov.

Lindros gemu.

— Doamne, Harry, nu mă lua iar cu asta.

— O s-o spun până mă fac vânăt la faţă. Aş vrea să ştiu de ce nu vrei să auzi asta.

Lindros înălţă capul.

— OK, OK, spune-mi de ce crezi că Bourne este nevinovat.

— Ce rost are?

— Te întreb, nu?

Harris păru să se gândească. Ridică din umeri, scoase portofelul, extrase din el o bucată de hârtie pe care o despături pe masă.

— Din cauza acestui tichet de parcare.

Lindros îl ridică şi îl citi.

— Biletul ăsta e emis pe numele unui anume doctor Felix Schiffer. Clătină din cap, neînţelegând.

— Felix Schiffer e recidivist, spuse Harris. N-aş fi ştiut nimic despre el, dar luna asta căutăm recidivişti şi unul dintre oamenii mei n-a reuşit să-i dea de urmă. Bătu cu degetul în bilet. A durat ceva, dar am aflat de ce nu-l puteam găsi. Se pare că toată corespondenţa lui Schiffer e trimisă la Alex Conklin.

Lindros clătină din cap.

— Şi?

— Şi când am încercat să-l verific pe doctorul Felix Schiffer ăsta în baza de date, m-am izbit de un zid.

Lindros simţea că mintea începe să i se limpezească.

— Ce fel de zid?

— Unul ridicat de guvernul Statelor Unite. Harris îşi termină băutura dintr-o singură înghiţitură, şuieră şi înghiţi. Dr. Schiffer ăsta a fost pus la gheaţă cu G mare. Nu ştiu în ce mama dracu' era băgat Conklin, dar lucrul ăla era ascuns aşa de adânc, încât pariez că nici oamenii lui nu ştiau nimic despre asta. Clătină din cap. N-a fost ucis de un agent trădător, Martin; îmi pun viaţa la bătaie pentru asta.

Urcând cu liftul privat de la Humanistas, Ltd., Stepan Spalko era în cea mai bună dispoziţie cu putinţă. Cu excepţia întâmplărilor neprevăzute cu Khan, totul era acum din nou pe drumul cel bun. Cecenii erau ai lui; erau inteligenţi, neînfricaţi şi gata să moară pentru cauză. Cât despre Arsenov, acesta era cel puţin un conducător disciplinat şi dedicat. De aceea, Spalko îl alesese pe el pentru a-l trăda pe Khalid Murat. Murat nu avusese prea mare încredere în Spalko; avusese un nas fin în privinţa duplicităţii. Dar acum Murat murise. Spalko nu avea nici o îndoială că cecenii se vor comporta după planul lui. Pe celălalt front, detestabilul Alexander Conklin era mort şi CIA-ul era convins că Jason Bourne îl ucisese, doi dintr-o lovitură. Totuşi, mai rămânea problema esenţială a armei şi a doctorului Schiffer. Simţea presiunea intensă a ceea ce încă mai trebuia făcut. Ştia că nu mai avea timp; mai erau multe de făcut.

Coborî la un nivel intermediar, accesibil numai cu o cheie magnetică pe care o purta la el. Intrând în apartamentul personal scăldat în soare, traversă camera până la rândul de geamuri ce dădeau spre Dunăre, spre verdele-închis al Insulei Margareta, al oraşului de dincolo de ea. Stătu privind Palatul Parlamentului,

gândindu-se la vremurile viitoare când puterea de neînchipuit va fi a lui. Lumina solară se reflecta din faţada medievală, din contraforţii parcă suspendaţi, din turnuri şi spire. Înăuntru se întâlneau zilnic oameni puternici, bălmăjind fără rost. Trase puternic aer în piept. El, Spalko, era omul care ştia unde se află adevărata putere din această lume. Întinse mâna şi strânse dintr-un pumn. Curând, aveau să ştie toţi, preşedintele american la Casa lui Albă, preşedintele rus la Kremlin, şeicii în magnificele lor palate arabe. Curând aveau să înveţe cu toţii adevăratul înţeles al fricii.

Dezbrăcat, intră în baia mare şi opulentă, placată cu lapis lazuli. Făcu un duş în cabina cu opt jeturi de apă, frecându-se până ce pielea i se înroşi. Apoi se şterse cu un enorm prosop pufos şi se schimbă în blugi şi un tricou sport.

La barul din inox, îşi turnă o ceaşcă de cafea proaspăt măcinată de la filtru. Adăugă lapte şi zahăr şi multă frişcă din frigiderul de dedesubt. Apoi stătu în picioare câteva secunde sorbind cafeaua, permiţând minţii să iasă din starea de concentrare, lăsând aşteptarea să se intensifice. În acea zi îl aşteptau atâtea lucruri minunate!

Punând deoparte ceaşca de cafea, îşi legă în jurul mijlocului un şorţ de măcelar şi îşi schimbă mocasinii perfect lustruiţi cu o pereche de cizme groase de cauciuc.

Sorbind din cafeaua delicioasă, traversă încăperea până la un perete acoperit cu panouri de lemn. Era acolo o măsuţă cu un singur sertar, pe care îl deschise. Înăuntru se afla o cutie cu mănuşi din latex. Fredonând o melodie, îşi puse o pereche. Apoi apăsă pe un buton şi două dintre panouri alunecară în lateral. Intră într-o cameră extrem de ciudată. Pereţii erau din ciment negru; podeaua era acoperită cu gresie albă, adâncită în centru, unde era montată o scurgere masivă. Pe unul din pereţi era legat un furtun. Tavanul era izolat acustic. Singura mobilă era o masă de lemn zgâriată, cu nişte pete negre de sânge din loc în loc şi un scaun de dentist cu modificări făcute exact după indicaţiile lui Spalko. Lângă scaun era un cărucior cu trei niveluri pe care străluceau o gamă de obiecte din metal, cu capete ameninţătoare – drepte, în cârlig şi în tirbuşon.

Pe scaun, cu încheieturile şi gleznele strânse în cătuşe de oţel, se afla Laszlo Molnar, gol ca în ziua în care se născuse. Faţa şi corpul lui Molnar erau tăiate, julite şi umflate, iar ochii îi erau înfundaţi în cearcăne de agonie şi disperare.

Spalko intră în cameră cu un aer la fel de vioi şi profesionist ca al oricărui doctor.

— Dragul meu Laszlo, trebuie să-ţi spun că arăţi groaznic. Stătea destul de aproape cât să vadă nările lui Molnar dilatându-se când simţi aroma cafelei. Era de aşteptat, totuşi, nu? Ai avut o noapte destul de grea. Nimic din ce te-ai fi aşteptat când ai pornit spre operă, nu? Puse jos ceaşca de cafea lângă cotul lui Molnar şi ridică un instrument. Ăsta, cred, da.

— Ce… ce o să faci? întrebă Molnar pe o voce spartă, subţire ca hârtia.

— Unde e doctorul Schiffer? întrebă Spalko pe un ton de conversaţie.

Capul lui Molnar se mişcă într-o parte şi în alta, iar fălcile i se loviră una de alta ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nici un cuvânt nu va trece de buze.

Spalko încercă vârful ascuţit ca un ac al instrumentului.

— Sincer, nu ştiu de ce eziţi, Laszlo. Am arma, deşi doctorul Schiffer a dispărut…

— Ţi-a fost luat de sub nas, şopti Molnar.

Zâmbind, Spalko folosi instrumentul asupra prizonierului şi în scurt timp îl făcu să urle.

Dându-se înapoi o secundă, duse cafeaua la buze şi înghiţi.

— Aşa cum fără îndoială ţi-ai dat seama până acum, camera este izolată fonic. Nu poţi fi auzit – nimeni nu te va salva şi cu atât mai puţin Vadas; el nici măcar nu ştie că ai dispărut.

Luând alt instrument, îl înfipse în Molnar.

— Aşa că, vezi tu, nu e nici o speranţă, spuse. Decât dacă îmi spui ce vreau să ştiu. Din întâmplare, Laszlo, în acest moment eu sunt singurul tău prieten; eu te pot salva. Îl apucă pe Molnar de bărbie şi îi sărută fruntea însângerată. Eu sunt cel care te iubeşte cu adevărat.

Molnar închise ochii şi din nou clătină din cap.

Spalko îl privi drept în ochi.

— Nu vreau să-ţi fac rău, Laszlo. Ştii asta, nu? Vocea, spre deosebire de acţiunile sale îi era blândă. Dar încăpăţânarea ta mă tulbură. Îşi continuă lucrul asupra lui Molnar. Mă întreb dacă înţelegi adevărata natură a împrejurărilor în care ai căzut. Durerea pe care o simţi e opera lui Vadas. El te-a băgat în aceste necazuri. Şi Conklin, nu ar trebui să mă mire asta, dar el e mort.

Gura lui Molnar se deschise larg, într-un urlet groaznic. În locurile din care dinţii îi fuseseră scoşi încet şi chinuitor

rămăseseră nişte găuri largi şi negre.

— Dă-mi voie să te asigur că îmi continui munca fără nici cea mai mică plăcere, spuse Spalko extrem de concentrat. În acest stadiu era important ca Molnar să înţeleagă, chiar şi prin durerea ce îi era provocată. Eu sunt doar instrumentul propriei tale încăpăţânări. Nu-ţi dai seama că Vadas e cel care trebuie să plătească pentru asta?

Spalko se opri pentru o clipă. Mănuşile i se pătaseră de sânge şi sufla de parcă tocmai ar fi urcat în fugă trei etaje. În ciuda plăcerilor sale, un interogatoriu nu era treabă uşoară. Molnar începu să se smiorcăie.

— De ce te mai oboseşti, Laszlo? Te rogi unui Dumnezeu care nu există şi, deci, nu te poate apăra sau ajuta. Cum spun ruşii: „Roagă-te lui Dumnezeu; vâsleşte până la mal”. Zâmbetul lui Spalko era confirmarea unei confidenţe între tovarăşi. Şi ruşii trebuie să ştie, nu? Istoria lor e scrisă cu sânge. Mai întâi ţarii şi apoi aparatnicii, de parcă partidul ar fi fost mai bun decât un şir de despoţi!

— Ascultă-mă pe mine, Laszlo, se poate ca ruşii să fi dat greş în politică, dar când e vorba de religie, ei înţeleg bine. Religia – orice religie – e falsă. E marea înşelătorie a celor slabi, a celor temători, a oilor din lumea asta care nu au puterea să conducă, ci vor numai să fie conduşi. Lăsând deoparte faptul că duce inevitabil la propria lor măcelărire. Spalko clătină din cap trist, ca un înţelept. Nu, nu, singura realitate e puterea, Laszlo. Banii şi puterea. Astea contează şi nimic altceva.

Molnar se relaxase puţin în timpul acestui discurs care, prin tonul său de conversaţie şi iluzia de camaraderie, avusese scopul de a-l lega de cel care îl interoga. Acum însă, ochii i se holbară de panică, pentru că Spalko începea din nou.

— Numai tu te poţi ajuta, Laszlo. Spune-mi ce vreau să ştiu. Spune-mi unde l-a ascuns Vadas pe Felix Schiffer.

— Opreşte-te! şuieră Molnar. Te rog, opreşte-te!

— Nu pot, Laszlo. Sunt sigur că în acest moment înţelegi asta. Tu controlezi situaţia acum. Ca pentru a ilustra acest lucru, Spalko folosi instrumentul. Numai tu mă poţi opri!

Molnar fu cuprins de o stare confuză, privind sălbatic în jur de parcă numai atunci realizase ce se întâmpla cu el. Studiindu-l, Spalko înţelese. Acest lucru se întâmpla adesea spre sfârşitul unui interogatoriu. Subiectul nu se apropia pas cu pas de altarul mărturisirii, ci mai degrabă rezista cât putea. Atât putea suporta

mintea. La un moment dat îşi atingea limita, ca o bandă întinsă de cauciuc şi, când pocnea, intra într-o nouă realitate – realitatea scoasă la lumină cu artă de cel care interoga.

— Nu…

— Spune-mi, zise Spalko pe o voce catifelată, mângâind cu mâna înmănuşată sprânceana transpirată a victimei sale. Spune-mi şi toate astea vor lua sfârşit, vor dispărea ca un vis urât.

Ochii lui Molnar se rostogoliră în sus.

— Promiţi? întrebă el asemenea unui copil.

— Ai încredere în mine, Laszlo. Sunt prietenul tău. Vreau ce vrei şi tu, să pun capăt suferinţelor tale.

Molnar plângea acum şi lacrimile îi curgeau şiroaie din ochi, căpătând o culoare alb-roz în timp ce se prelingeau pe obraji. Şi apoi începu să plângă cu sughiţuri, cum nu mai făcuse din copilărie.

Spalko nu spuse nimic. Ştia că erau în etapa esenţială. Acum sau niciodată: fie Molnar se arunca în prăpastia pe care Spalko i-o pregătise cu atâta grijă, fie avea să se forţeze pe sine să se înece în propria-i durere.

Corpul lui Molnar tremura în furtuna de emoţii declanşată de interogatoriu. Cu timpul, îşi lăsă capul pe spate. Faţa îi era cenuşie şi teribil de trasă; ochii, nemişcaţi în smalţul lacrimilor, păreau să se fi adâncit şi mai mult în orbite. Nu mai era nici o urmă din iubitorul de operă cu obraji strălucitori şi uşor ameţit pe care oamenii lui Spalko îl târâseră din Underground. Fusese transformat. Era complet terminat.

— Să mă ierte Dumnezeu, spuse el răguşit. Doctorul Schiffer e în Creta. Bolborosi o adresă.

— Bun băiat, zise Spalko blând. Acum ultima piesă din puzzle era la locul ei. În acea noapte, el şi „personalul” lui vor pleca să îl recupereze pe Schiffer şi să încheie procesul de a scoate de la el informaţiile necesare pentru a lansa atacul asupra Hotelului Oskjuhlid.

Când Spalko lăsă jos instrumentul, Molnar scoase un mic sunet animalic. Ochii injectaţi i se rostogoliră în cap; era pe punctul de a plânge din nou.

Încet, tandru, Spalko duse ceaşca de cafea la buzele celuilalt şi privi cu dezinteres cum celălalt bea convulsiv cafeaua dulce şi fierbinte.

— În sfârşit, mântuirea!

Dacă vorbea cu Molnar sau pentru sine, aceasta rămânea încă

o întrebare fără răspuns.

13

Noaptea, Palatul Parlamentului din Budapesta semăna cu un mare scut maghiar ridicat împotriva hoardelor invadatoare de odinioară. Pentru turistul normal, copleşit de uimire în faţa mărimii şi frumuseţii sale, părea solid, atemporal, inviolabil. Dar pentru Jason Bourne, abia sosit din călătoria atât de dificilă de la Washington, D.C. şi Paris, Parlamentul nu părea nimic mai mult decât o cetate fantastică ieşită dintr-o carte pentru copii, o alăturare de calcar nepământean şi aramă palidă care în orice moment se putea prăbuşi dincolo de căderea înserării.

Era într-o dispoziţie proastă când taxiul îl lăsă lângă domul strălucitor al Mammut Shopping Mall, lângă Moszkva ter, de unde intenţiona să-şi cumpere nişte haine noi. Intrase în ţară sub numele de Pierre Montefort, curier militar francez şi, prin urmare, cei de la Biroul de Paşapoarte maghiar îl verificaseră numai în treacăt. Dar trebuia să scape de uniforma primită de la Jacques înainte de a se prezenta la hotel sub numele de Alex Conklin.

Cumpără o pereche de pantaloni raiaţi, un tricou de bumbac Sea Island, un pulover pe gât, nişte cizme negre cu talpă subţire şi o geacă scurtă de piele neagră. Traversa magazinele şi mulţimea de cumpărători, absorbind treptat din energia lor, prima dată după multe zile simţind că face parte din lumea liberă. Îşi dădu seama că această schimbare subită de dispoziţie se datora faptului că rezolvase enigma lui Khan. Desigur, nu era Joshua; era un impostor extraordinar. O entitate necunoscută – fie Khan, fie cineva care îl angajase – voia să ajungă la Bourne şi să îl zdruncine aşa de rău încât să-şi piardă capacitatea de concentrare şi să uite de asasinarea lui Alex Conklin şi a lui Mo Panov. Dacă nu puteau să-l omoare, cel puţin să-l facă să pornească la vânătoare de cai verzi pe pereţi în căutarea fiului său fantomatic. Cum aflase despre Joshua, Khan sau oricine ar fi fost cel ce îl angajase, asta era o altă întrebare la cure avea nevoie de un răspuns. Acum însă, pentru că redusese totul la o problemă raţională, mintea lui incredibil de logică putea separa problema în părţile ei componente şi acest lucru avea să-l ducă la conceperea unui plan de atac.

Bourne avea nevoie de informaţii pe care numai Khan i le putea oferi. Trebuia să răstoarne situaţia cu Khan, să-l atragă

într-o cursă. Primul pas era să se asigure că asasinul ştia unde se află. Nu avea nici o îndoială că acesta se afla deja în Paris, ştiind deja destinaţia zborului Rush Service. Se putea chiar să fi auzit de „moartea” lui Bourne pe Al. De fapt, din câte ştia despre Khan, acesta era, ca şi el, un cameleon redutabil. Dacă Bourne ar fi fost în locul lui, primul loc în care ar fi căutat informaţii ar fi fost Quai d’Orsay.

Douăzeci de minute mai târziu, Bourne ieşea din mallul unde făcuse cumpărături, urca într-un taxi din care tocmai cobora un pasager şi, cât ai clipi din ochi, se afla în faţa porticului impunător din piatră al Danubius Grand Hotel de pe Insula Margareta. Un portar în uniformă îl conduse înăuntru.

Bourne, care se simţea de parcă nu ar fi dormit de o săptămână, traversă holul strălucitor. Se prezentă recepţionerului cu numele de Alexander Conklin.

— A, domnul Conklin, sunteţi aşteptat. Doar o clipă, vă rog.

— Bine aţi venit, bine aţi venit! Numele meu e Hazas şi vă stau la dispoziţie. Acest domn era scund, bondoc şi avea o faţă întunecată, cu o mustaţă subţire şi părul pieptănat într-o parte, întinse o mână caldă şi uscată. Domnule Conklin, e o plăcere. Făcu un gest din mână. Sunteţi amabil să mă însoţiţi, vă rog?

Îl conduse pe Bourne în biroul său unde deschise un seif, scoţând de acolo un pachet de dimensiunile şi mărimea unei cutii de pantofi, pentru care Bourne trebui să semneze. Pe ambalaj era tipărit numele *Alexander Conklin. De reţinut până la ridicare.* Nu avea timbre.

— Pachetul a fost livrat personal, spuse managerul ca răspuns la întrebarea lui Bourne.

— De cine? întrebă Bourne.

Domnul Hazas îşi desfăcu larg mâinile.

— Mă tem că nu ştiu.

Bourne simţi un val brusc de mânie.

— Cum adică nu ştiţi? Hotelul trebuie să aibă înregistrări cu pachetele livrate.

— O, asta e sigur, domnule Conklin. Ca în orice altceva, suntem meticuloşi şi în acest domeniu. Totuşi, în acest caz particular – şi nu vă pot spune cum, se pare că nu există nici un fel de înregistrare. Zâmbi optimist, chiar în timp ce ridica din umeri neajutorat.

După trei zile în care luptase continuu pentru a-şi apăra viaţa,

în care trebuise să absoarbă şoc după şoc, descoperi că nu-i mai rămăsese nici o rezervă de răbdare. Furia şi frustrarea se transformaseră în mânie oarbă. Închizând uşa cu piciorul, îl ridică pe Hazas de gulerul bine scrobit şi îl izbi atât de tare de perete încât managerului aproape că îi ieşiră ochii din cap.

— Domnule Conklin, se bâlbâi el, eu nu…

— Vreau nişte răspunsuri, urlă Bourne şi le vreau acum!

Domnul Hazas, evident înspăimântat, aproape că plângea.

— Dar nu am răspunsuri. Degetele lui scurte fâlfâiră. Uitaţi… uitaţi registrul! Verificaţi dacă vreţi!

Bourne îi dădu drumul managerului ale cărui picioare cedară instantaneu, făcându-l să aterizeze pe podea. Bourne îl ignoră, merse la birou şi luă registrul. Văzu înregistrările scrise detaliat cu două caligrafii diferite, una tremurătoare, cealaltă cu înfloriturii probabil recepţionerii de zi şi de noapte. Fu numai uşor surprins să afle că ştia să citească în maghiară. Întorcând puţin registrul, îşi plimbă ochii în sus şi în jos pe coloane, căutând orice ştersătură, orice indiciu că registrul ar fi fost falsificat. Nu găsi nimic.

Se răsuci spre Hazas, ridicându-l din poziţia încovoiată în care stătea.

— Cum îţi explici că pachetul nu e înregistrat?

— Domnule Conklin, eram eu însumi aici când a fost livrat. Ochii managerului erau bulbucaţi, devenise palid, iar transpiraţia curgea şiroaie pe el. Asta înseamnă că eram de serviciu. Vă jur, la un moment dat a apărut acolo, pe tejgheaua de la recepţie. A apărut pur şi simplu. Nu am văzut persoana care l-a adus şi nimeni din personal nu a văzut-o. Era pe la prânz, perioadă de plecări, un moment foarte ocupat pentru noi. Trebuie să fi fost lăsat acolo anonim, intenţionat – nimic altceva nu pare logic.

Avea dreptate, desigur. Într-o secundă, furia intensă a lui Bourne se domoli, făcându-l să se întrebe de ce îl terorizase în asemenea hal pe acest om absolut inofensiv. Îi dădu drumul managerului.

— Îmi cer scuze, domnule Hazas. A fost o zi lungă şi am trecut prin câteva runde de negocieri foarte grele.

— Da, domnule. Hazas se străduia să-şi îndrepte sacoul şi cravata, privindu-l tot timpul pe Bourne de parcă în orice moment acesta s-ar fi putut lansa într-un nou atac. Sigur, domnule, lumea afacerilor ne face pe toţi să fim stresaţi. Tuşi, recăpătându-şi o urmă de demnitate. Vă pot sugera un

tratament la spa – nimic nu poate reface echilibrul interior ca o saună şi apoi un masaj.

— Sunteţi foarte amabil, spuse Bourne. Poate mai târziu.

— Centrul de spa se închide la nouă fix, spuse Hazas, uşurat că reuşise să primească un răspuns raţional de la acest nebun. Dar e nevoie numai de un telefon din partea mea pentru a rămâne deschis pentru dumneavoastră.

— Altădată, mulţumesc foarte mult. Vă rog, puneţi să mi se trimită o pastă şi o periuţă de dinţi în cameră. Am uitat să-mi aduc, spuse Bourne deschizând uşa şi ieşind.

În momentul în care rămase singur, Hazas deschise un sertar al biroului şi, cu o mână ce tremura groaznic, scoase o sticlă de şnaps. Umplând un păhărel, vărsă puţin pe registru. Nu-i păsa; îl dădu pe gât, simţi licoarea făcându-şi drum arzătoare înspre stomac. Când se calmase suficient, luă telefonul şi formă un număr local.

— A sosit acum nici zece minute, îi spuse vocii de la celălalt capăt. Nu era nevoie să se prezinte. Impresia mea? E nebun. Vă explic imediat ce vreau să spun. Aproape că m-a strâns de gât când n-am vrut să-i spun cine a livrat pachetul.

Receptorul îi alunecă din mâna transpirată, astfel încât schimbă mâna. Îşi mai turnă două degete de şnaps.

— Sigur că nu i-am spus, iar livrarea nu este înregistrată nicăieri. M-am ocupat personal de asta. A căutat destul de atent, atât pot spune despre el. Ascultă o secundă. A urcat în apartament. Da, sunt sigur.

Închise telefonul şi apoi formă la fel de repede un alt număr, transmise acelaşi mesaj, de astă dată unui stăpân diferit şi mult mai înspăimântător. În cele din urmă, se prăbuşi în scaun şi închise ochii. *Mulţumesc lui Dumnezeu că treaba mea s-a terminat*, se gândi.

Bourne luă liftul până la ultimul etaj. Cheia deschidea una din uşile duble din tec masiv lăcuit, iar Bourne intră într-un apartament cu un singur dormitor decorat cu stofe somptuoase. Pe fereastră se contura parcul vechi de o sută de ani, întunecat şi înfrunzit. Insula fusese numită după Margareta, fiica regelui Bela al IV-lea, care a trăit aici într-o mănăstire dominicană în secolul al XIII-lea, ale cărei ruine erau puternic luminate pe malul estic. Se dezbrăca în timp ce străbătea apartamentul, aruncând

în urma lui fiecare articol de îmbrăcăminte în drum spre baia luxoasă. Aruncă pachetul pe pat fără să-l deschidă.

Petrecu zece minute de binecuvântare, gol, sub un jet de apă atât de fierbinte cât putea suporta, apoi se săpuni, înlăturând de pe corp murdăria şi transpiraţia. Îşi pipăi coastele cu atenţie, apoi muşchii pieptului, încercând să facă o examinare finală a rănilor provocate de Khan. Umărul drept îl durea foarte tare şi îşi petrecu alte zece minute întinzându-l cu atenţie şi făcând exerciţii atente cu el. Aproape că şi-l dislocase când se agăţase de treapta scării de la cisternă şi îl durea îngrozitor. Bănuia că îşi întinsese nişte ligamente, dar nu putea face nimic în această privinţă, doar să încerce să nu suprasolicite zona.

După ce stătuse sub un jet rece ca gheaţa trei minute, ieşi din duş şi se şterse cu un prosop. Se aşeză pe pat îmbrăcat într-un halat de baie luxos, desfăcând ambalajul pachetului. Înăuntru se afla o armă cu muniţie de rezervă. *Alex,* întrebă el, nu pentru prima dată, *în ce Dumnezeu erai băgat?*

Rămase aşezat mult timp privind arma. Era ceva rău în ea, un întuneric ce se prelingea din ţeavă. Şi atunci Bourne îşi dădu seama că întunericul bolborosea din adâncurile propriului subconştient. Imediat, îşi dădu seama că această realitate nu era deloc aşa cum şi-o imaginase la mallul Mammut. Nu era netedă şi ordonată, raţională ca o ecuaţie matematică. Lumea reală era haotică; raţionalitatea era doar sistemul pe care încerca să îl impună evenimentelor întâmplătoare pentru a le face să pară ordonate. Explozia lui de furie nu fusese îndreptată împotriva managerului hotelului, îşi dădu seama cu un uşor şoc, ci împotriva lui Khan. Khan îl umbrise, îl tulburase şi în cele din urmă îl înşelase. Nu-şi dorea nimic altceva decât să îngroape acea faţă, să şi-o şteargă din memorie.

Imaginea statuetei lui Buddha îl făcuse pe Joshua cel de patru ani să apară pe ecranul minţii. În Saigon era amurg, cu un cer de şofran şi verde-auriu. Joshua alerga afară din casă, pe lângă râu, în timp ce David Webb se întorcea de la muncă. Webb îl luă pe Joshua în braţe, îl ridică în aer, îl sărută pe obraji, deşi băiatul se ferea. Nu-i plăcuse niciodată să fie sărutat de tatăl său.

Acum Bourne îl vedea pe fiul său în pat, noaptea. Greierii şi brotăceii cântau, iar luminile de la bărcile care treceau măturau peretele camerei. Joshua asculta, iar Webb citea o poveste. Într-o sâmbătă dimineaţă, Webb juca baseball cu Joshua cu o minge adusă tocmai din State. Lumina lovea faţa inocentă a lui Joshua,

făcând-o să devină incandescentă.

Acum Bourne clipi şi, fără să vrea, văzu micul Buddha cioplit în piatră atârnând la gâtul lui Khan. Sări în picioare şi cu un urlet de disperare pură mătură veioza, suportul de scris şi scrumiera de cristal de pe masă. Cu pumnii strânşi, se lovi de mai multe ori în cap. Căzu în genunchi cu un geamăt de disperare, legănându-se. Numai sunetul telefonului îl aduse în fire.

Îşi scuturã capul violent, revenindu-şi. Telefonul continua să sune şi o clipă simţi nevoia să îl lase aşa. Ridică receptorul însă.

— Sunt Ianoş Vadas, spuse o voce şoptită, răguşită din cauza fumatului. Biserica Matthias. Miezul nopţii, nici o secundă mai târziu. Apelul se întrerupse înainte ca Bourne să poată pronunţa un singur cuvânt.

Când Khan aflase că Bourne e mort, se simţise eviscerat, de parcă pentru o secundă toţi nervii din interiorul lui fuseseră expuşi la aerul coroziv din exterior. Îşi atinse fruntea cu dosul mâinii, care sigur că ardea din interior.

Se afla pe Aeroportul Orly, vorbind cu cei de la Quai d'Orsay. Fusese ridicol de uşor să obţină informaţii de la ei. Dându-se drept reporter la *Le Monde,* ziarul francez de la care obţinuse acreditare –pentru un preţ obscen – de la contactul lui din Paris. Nu că ar fi contat pentru el; avea mai mulţi bani decât ar fi putut să cheltuie, dar timpul de aşteptare îl adusese oarecum la limită. Pe măsură ce minutele se transformau în ore, după-amiaza devenea seară, îşi dăduse seama că răbdarea sa mult lăudată se risipise. În momentul în care îl văzuse pe David Webb – Jason Bourne – timpul o luase razna, trecutul devenise prezent. Strânse din pumni şi pulsul începu să-i bată puternic în tâmplă; de când îl văzuse pe Bourne, de câte ori simţise că îşi pierde minţile? Momentul cel mai rău cu putinţă fusese cel de pe banca din Oraşul Vechi Alexandria, când îi vorbise de parcă nu i-ar fi legat nimic, de parcă trecutul ar fi devenit controversat şi fără sens, de parcă ar fi făcut parte din viaţa altcuiva, o persoană pe care Khan doar şi-o imaginase. Irealitatea lui – un moment pe care îl visase, pentru care se rugase ani de zile – îl eviscerase, lăsându-l cu sentimentul că fiecare terminaţie nervoasă fusese frecată cu ceva dur, că fiecare emoţie pe care şi-o modelase ani de zile şi pe care încercase să o reprime se revolta acum, ridicându-se la suprafaţă şi îmbolnăvindu-l. Şi acum, această ştire, ca o lovitură de ciocan din ceruri. Se simţea ca şi cum golul din interior,

despre care presupunea că se va umple, se lărgise doar, devenise mai adânc, ameninţând să-l înghită cu totul. Nu mai suporta să stea în acel loc nici măcar un moment.

Acum vorbea, cu carneţelul în mână, cu ofiţerul de presă de la Quai d'Orsay, iar în următorul moment fu aruncat înapoi în timp, în junglele din Vietnam, în casa din lemn şi bambus a lui Richard Wick, misionarul, un bărbat înalt şi suplu cu o înfăţişare sumbră, care-l luase din sălbăticie, după ce fugise de la traficantul de arme vietnamez pe care îl ucisese. Cu toate acestea, râdea uşor şi ochii lui căprui aveau o blândeţe care transmitea multă simpatie. Wick poate că fusese un învăţător dur în încercarea lui de a-l converti pe Khan într-un copil al lui Hristos, dar în momentele mai intime din timpul cinei şi al serilor tăcute era bun şi blând şi, în cele din urmă, a câştigat încrederea lui Khan.

În aşa măsură încât, într-o seară, Khan s-a hotărât să-i povestească lui Wick despre trecutul său, să-şi deschidă sufletul pentru a fi vindecat. Khan îşi dorea cu disperare să fie vindecat, să vomite abcesul care-l rosese cu otrava lui pe dinăuntru, mărindu-se. Voia să-şi mărturisească furia pentru că fusese abandonat, voia să scape de ea, pentru că, într-un târziu, înţelesese că era prizonierul propriilor sale emoţii exacerbate.

Îşi dorea să se confeseze lui Wick, să-i descrie apa tulbure a emoţiilor care-i măcinau sufletul, dar ocazia nu se ivea niciodată. Wick era extrem de ocupat să aducă învăţătura lui Dumnezeu „în această mlaştină părăsită şi păgână". Ca atare, sponsoriza grupuri de studiu al Bibliei din care lui Khan i se ordona să facă parte. De fapt, una dintre distracţiile preferate ale lui Wick era să-i ceară lui Khan să se ridice în picioare în faţa grupului şi să recite din memorie pasaje din Biblie, ca un fel de idiot savant expus pe post de curiozitate la bâlci.

Khan ura acest lucru, se simţea umilit. De fapt, oricât de straniu ar părea, cu cât Wick se arăta mai mândru de el, cu atât mai mare era umilinţa. Până ce, într-o zi, misionarul adusese un alt băiat. Dar pentru că băiatul era caucazian, orfanul unei familii de misionari dintre cunoştinţele lui Wick, acum acesta îi oferea noului băiat dragostea şi atenţia după care tânjise Khan şi pe care înţelegea că nu le primea şi, mai rău, nu avea să le primească niciodată. Cu toate acestea, recitările lui abominabile continuau în timp ce celălalt băiat stătea jos şi privea, tăcut, liber de umilinţa la care era supus Khan.

Nu a putut trece niciodată peste faptul că Wick îl folosea şi

numai în ziua în care a fugit, a înţeles profunzimea trădării lui Wick faţă de el. Binefăcătorul, protectorul lui nu era interesat de *el*, de Khan, ci mai degrabă de adăugarea unui nou convertit, de aducerea unui alt sălbatic în lumina iubirii lui Dumnezeu.

În acel moment îi sună telefonul mobil, fapt care-l târî înapoi în prezentul oribil. Privi ecranul telefonului ca să vadă cine suna, apoi se îndepărtă de ofiţerul din Quai d'Orsay, intrând în anonimatul agitat al mulţimii.

— E o surpriză, spuse el în telefon.

— Unde eşti? Vocea lui Stepan Spalko suna sec, de parcă ar fi avut prea multe lucruri pe cap.

— Aeroportul Orly. Tocmai am aflat de la Quai d'Orsay că David Webb e mort.

— Chiar aşa?

— Se pare că a intrat cu o motocicletă în radiatorul unui camion. Khan tăcu o secundă, aşteptând o reacţie. Trebuie să spun că nu pari prea fericit. Nu asta îţi doreai?

— E prematur să sărbătorim moartea lui Webb, Khan, spuse Spalko sec. Am auzit de la contactul meu de la recepţia Danubius Grand Hotel de aici din Budapesta că Alexander Conklin tocmai s-a cazat la ei.

Khan era aşa de şocat, încât simţi cum genunchii încep să-i cedeze şi merse până la un zid de care se rezemă.

— Webb?

— Doar nu stafia lui Alex Conklin!

Spre mâhnirea lui, descoperi că era lac de transpiraţie.

— Dar cum poţi fi sigur că e el?

— Am primit o descriere de la contactul meu. Am văzut portretul care circulă.

Khan scrâşni din dinţi. Ştia că, cel mai probabil, conversaţia avea să se încheie prost şi totuşi se pomeni înaintând necruţător.

— Ştiai că David Webb e Jason Bourne. De ce nu mi-ai spus?

— Nu văd de ce trebuia să o fac, spuse Spalko afabil. Ai întrebat de Webb şi te-am servit. Nu am obiceiul să citesc gândurile oamenilor. Dar îţi aplaud iniţiativa.

Khan fu cuprins de un spasm de ură atât de puternic, încât simţi că tremură. Vocea îi rămase însă calmă:

— Acum că Bourne a ajuns până la Budapesta, cât crezi că îi va lua să te găsească?

— Am luat deja măsuri pentru a mă asigura că asta nu se va întâmpla, spuse Spalko. Dar mi se pare că nu ar fi trebuit să mă

deranjez dacă l-ai fi omorât pe nenorocit atunci când ai avut ocazia.

Neîncrezător într-un om care îl minţise, care şi mai mult, îl jucase pe degete, Khan simţi o altă pornire devastatoare de furie. Spalko voia ca el să-l ucidă pe Bourne, dar de ce? Avea să afle asta înainte de a-şi duce la capăt propria răzbunare. Când vorbi din nou, îşi pierduse o parte din autocontrolul său de gheaţă, astfel încât vocea lui căpătă un tăiş ascuţit.

— O, îl voi ucide pe Bourne, spuse el. Dar asta va fi în felul *meu,* după orarul *meu,* nu al tău.

Humanistas, Ltd. deţinea trei hangare la Aeroportul Ferihegy. Într-unul dintre ele, un camion era parcat cu spatele lângă un mic avion cu reacţie al cărui fuzelaj argintiu şi elegant avea pictat pe el logoul Humanistas: crucea verde aşezată în palma unei mâini. Bărbaţi în uniformă încărcau ultimele lăzi cu arme, în timp ce Hasan Arsenov verifica lista cu încărcătura. Când plecă să vorbească cu unul dintre cei care lucrau, Stepan Spalko se întoarse spre Zina şi spuse pe un ton conversaţional:

— În câteva ore plec spre Creta. Vreau să vii cu mine.

Ochii Zinei se măriră de surpriză.

— Şeicule, programul meu e să mă întorc cu Hasan în Cecenia pentru a face pregătirile de ultim moment pentru misiunea noastră.

Spalko continuă să o privească în ochi.

— Arsenov nu are nevoie de ajutorul tău pentru ultimele ajustări. De fapt, estimez că se va descurca mai bine fără… distracţia de a te avea în preajmă.

Zina, captivată de privirea lui, deschise buzele.

— Vreau să fie extrem de clar, Zina. Spalko îl văzu pe Arsenov întorcându-se. Nu îţi dau un ordin. Decizia îţi aparţine în totalitate.

În ciuda grabei de moment, el vorbea clar şi răspicat, iar cuvintele sale avură impact asupra ei. Îi oferea o şansă – nu avea idee de ce – dar era clar că e un moment definitoriu al vieţii ei. Oricum ar fi ales, nu exista cale de întoarcere; prin felul în care îi vorbise, exprimase asta destul de clar. Decizia putea fi a ei, dar era sigură că, dacă refuza, într-un fel sau altul totul avea să se termine pentru ea. Adevărul era că nu voia să spună nu.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd Creta, şopti în timp ce Arsenov ajungea lângă ei.

Spalko încuviinţă din cap spre ea. Apoi, se întoarse către liderul terorist cecen.

— Toate la locul lor?

Arsenov ridică privirea din bloc-notes.

— Cum ar putea fi altfel, Şeicule? Îşi verifică ceasul. Eu şi Zina decolăm în mai puţin de o oră.

— De fapt, Zina va însoţi armele, spuse Spalko pe un ton detaşat. Transportul trebuie să se întâlnească cu barca mea de pescuit din Insulele Feroe. Vreau ca unul dintre voi să fie acolo pentru a superviza transferul şi ultima parte a călătoriei până în Islanda. Tu eşti necesar unităţii tale. Zâmbi. Nu mă îndoiesc că te poţi lipsi de Zina pentru câteva zile.

Arsenov pufni, îi aruncă o privire Zinei care i-o susţinu inteligent cu o privire neutră, apoi încuviinţă.

— Se va face precum doreşti, Şeicule, desigur.

Zinei i se părea interesant că Spalko îl minţise pe Hasan în privinţa planurilor pe care le avea cu ea. Se găsea prinsă în mica conspiraţie pe care o ţesuse el, excitată şi, în acelaşi timp, nervoasă din cauza anticipării. Văzu expresia de pe faţa lui Hasan şi o parte din ea simţi un junghi, dar apoi se gândi la misterul care o aştepta şi la mierea din vocea Şeicului: *Plec spre Creta. Vreau să vii cu mine.*

Stând lângă Zina, Spalko întinse braţul şi Arsenov îl apucă de antebraţ în stilul războinicilor.

— *La illaha ill Allah.*

— *La illaha ill Allah,* răspunse Arsenov, înclinând capul.

— Afară aşteaptă o limuzină care te va duce la terminalul pentru pasageri. Ne vedem la Reykjavik, prietene. Spalko se întoarse şi se îndreptă spre pilot ca să-i spună nu ştiu ce, lăsând-o pe Zina să-şi ia rămas-bun de la actualul ei iubit.

Khan se simţea răvăşit de emoţii necunoscute. Patruzeci de minute mai târziu, în timp ce aştepta să se îmbarce pentru zborul de Budapesta, încă nu trecuse de şocul pe care îl avusese când aflase că Jason Bourne era de fapt în viaţă. Stătea cu coatele pe genunchi şi cu faţa în palme, încercând – şi ratând monstruos – să înţeleagă ceva din lumea asta. Pentru o persoană ca el, al cărui trecut inspira fiecare moment al prezentului, era imposibil să găsească un tipar care să facă lucrurile inteligibile. Trecutul era un mister – şi amintirea lui despre el era o curvă ce licita în subconştientul lui, distorsionând fapte, strivind evenimente sau

omiţându-le cu totul, toate astea în slujba sacului de otravă ce creştea în interiorul său.

Dar aceste emoţii ce creşteau în el erau şi mai devastatoare. Era furios pe faptul că trebuise ca Stepan Spalko să-i spună că Jason Bourne era încă în viaţă. De ce instinctele sale, în mod normal fin ajustate, nu-l îndemnaseră să verifice puţin mai adânc? Un agent cu însuşirile lui Bourne ar fi intrat în radiatorul unui camion? Şi unde era cadavrul? Avusese loc o identificare? I se spusese că încă mai săpau printre rămăşiţe, că explozia şi focul ce urmaseră făcuseră daune aşa de mari că avea să mai dureze câteva ore, dacă nu zile, să se înţeleagă ceva şi chiar atunci era posibil să nu se găsească suficiente date pentru o confirmare a identităţii. Ar fi trebuit să fie suspicios. Avea să folosească un şiretlic – de fapt, folosise o variantă cu trei ani în urmă, când trebuise să-şi organizeze o ieşire foarte fierbinte din docurile din Singapore.

Dar mai era o întrebare care nu-i dădea pace şi, deşi încercase să o oprească, nu putea. Ce simţise exact în momentul când aflase că Bourne era încă în viaţă? Uşurare? Frică? Furie? Disperare? Sau era un amestec din toate acestea – un caleidoscop greţos care străbătea toată gama şi apoi o lua din nou de la capăt?

Auzi anunţul pentru zborul său şi, oarecum ameţit, trecu la coada pentru îmbarcare.

Trecând pe lângă intrarea în Eurocenter Bio – I Clinic de pe strada Hattyu, nr. 75, Spalko era cufundat în gânduri. Se părea că acest Khan avea să fie o problemă. Khan era util în felul său; era mai bun ca oricine la eliminarea ţintelor, în privinţa asta nu exista nici o discuţie, dar chiar şi acel talent rar slăbea în faţa pericolului pe care simţea că începe să-l reprezinte Khan. Exact această problemă îl preocupase intens de când Khan eşuase pentru prima oară să-l ucidă pe Jason Bourne. Ceva anormal în legătură cu situaţia îi stătea în gât ca un os de peşte şi, de atunci, tot încercase să-l arunce afară sau să îl înghită. Şi totuşi era încă acolo, refuzând să se mişte. Cu această ultimă conversaţie, devenise extrem de conştient că trebuia să se ocupe fără nici o întârziere de nişte dispoziţii finale în legătură cu fostul său asasin plătit. Nu-şi putea permite să se apropie de operaţiunea lui din Reykjavik. Bourne sau Khan, nu mai conta acum. Din acest punct de vedere, erau amândoi la fel de

periculoşi.

Intră în cafeneaua aflată după colţul structurii moderne, dar urâte a clinicii. Zâmbi spre faţa amabilă a omului care acum era uşor aplecat înspre el.

— Scuze, Peter, spuse, aşezându-se pe un scaun.

Doctorul Peter Sido ridică o mână liniştit.

— Stai liniştit, Stepan. Ştiu cât eşti de ocupat.

— Nu atât de ocupat încât să nu-l găsesc pe doctorul Schiffer.

— Şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! Sido amestecă frişca în cafea. Clătină din cap. Sincer, Stepan, nu ştiu cum m-aş descurca fără tine şi legăturile tale. Când am descoperit că Felix a dispărut, eram gata să-mi pierd minţile.

— Nu-ţi face griji, Peter! Cu fiecare zi suntem mai aproape de a-l găsi. Crede-mă.

— O, te cred! Sido era cel mai puţin remarcabil om din punct de vedere fizic. Era de greutate şi înălţime medie, cu ochii de culoarea noroiului, măriţi de ochelarii cu ramă de oţel şi un păr scurt şaten ce părea să-i cadă pe cap în dezordine, fără să fie aranjat vreodată. Purta un costum de stofa maroniu cu un model în zig-zag, uşor tocit la manşete, cămaşă albă şi o cravată maro cu negru care era demodată de cel puţin un deceniu. Ar fi putut fi confundat cu un comis-voiajor sau antreprenor, dar nu era, deoarece înfăţişarea lui, care nu se remarca prin nimic, ascundea o minte cu totul remarcabilă.

— Întrebarea pe care vreau să ţi-o pun, spuse Spalko acum, e dacă ai produsul care îmi trebuie.

Se pare că Sido se aştepta la o asemenea întrebare, căci încuviinţă imediat din cap.

— E sintetizat şi gata oricând ai nevoie de el.

— L-ai adus?

— Doar mostra. Restul e încuiat în siguranţă în camera frigorifică de la Bio – I Clinic. Şi nu-ţi face griji pentru mostră; e închisă într-un geamantan făcut special de mine. Produsul e extrem de delicat. Vezi tu, până în momentul în care va fi folosit, trebuie păstrat la temperatura de minus treizeci şi două de grade Celsius. Valiza făcută de mine are o unitate de răcire integrată cu o autonomie de patruzeci şi opt de ore. Întinse mâna sub masă de unde scoase o cutie mică din metal, aproximativ de mărimea a două cărţi puse una peste alta. E destul de lungă?

— Destul, mulţumesc. Spalko intră în posesia cutiei. Era mai grea decât părea, fără îndoială din cauza unităţii de răcire. Se

află în fiola specificată de mine?

— Desigur. Sido oftă. Încă nu înţeleg pe deplin la ce îţi trebuie un astfel de agent patogen letal.

Spalko îl privi cu atenţie un moment. Scoase o ţigară şi o aprinse. Ştia că a veni cu o explicaţie prea repede avea să strice efectul, iar cu doctorul Peter Sido efectul era esenţial. Deşi era un geniu în crearea de agenţi patogeni aerieni, abilităţile de comunicare cu oamenii ale bietului doctor lăsau de dorit. Nu că ar fi fost mult diferit de alţi oameni de ştiinţă cu nasurile în eprubetele de laborator, dar, în acest caz, naivitatea lui Sido se potrivea perfect cu scopurile lui Spalko. Îşi voia prietenul înapoi, nimic altceva nu prea conta, de aceea nu asculta prea atent explicaţiile lui Spalko. Conştiinţa lui avea nevoie de asigurări, nimic mai mult.

În cele din urmă, Spalko vorbi.

— Cum spuneam, am fost contactat de Brigada Comună Antiteroristă Americano-Britanică.

— Vor fi la summitul de săptămâna viitoare?

— Desigur, minţi Spalko. Nu exista o asemenea brigadă, cu excepţia celei create de el. În orice caz, ei sunt aproape de o descoperire epocală împotriva ameninţării bioterorismului care, aşa cum ştii mai bine decât majoritatea oamenilor, include patogeni mortali cu transmitere aeriană şi substanţe chimice. Au nevoie să testeze descoperirea şi de aceea au venit la mine, iar noi am făcut această înţelegere. Eu îl găsesc pe doctorul Schiffer pentru tine şi tu oferi produsul de care are nevoie Brigada.

— Da, ştiu asta. Mi-ai explicat... Vocea lui Sido se stinse. Se juca nervos cu linguriţa, bătând cu ea în şerveţel până ce Spalko îi ceru să înceteze.

— Scuze, mormăi el, împingându-şi ochelarii la loc pe nas. Dar ceea ce încă nu înţeleg e ce vor face cu produsul. Adică, ai menţionat un fel de test.

Spalko se aplecă înainte. Acesta era momentul crucial; trebuia să i-l vândă lui Sido. Când vorbi, îşi reduse vocea considerabil.

— Ascultă foarte atent, Peter. Ţi-am spus poate mai mult decât ar fi trebuit. Toate astea sunt strict secrete, înţelegi?

Sido, aplecat peste masă şi el, încuviinţă din cap.

— De fapt, mă tem că am violat contractul de confidenţialitate pe care m-au pus să-l semnez chiar şi numai spunându-ţi asta.

— O, Doamne! Sido avea o expresie de înmormântare. Te-am pus în pericol.

— Te rog, nu-ţi face griji pentru asta, Peter. O să fiu bine, spuse Spalko. Desigur, cu excepţia cazului în care mai spui cuiva.

— O, dar nu aş face aşa ceva. Niciodată.

Spalko zâmbi.

— Ştiu că nu ai face-o, Peter. Am încredere în tine, ştii.

— Şi eu apreciez asta, Stepan. Ştii că aşa e.

Spalko trebui să îşi muşte buza ca să nu râdă. În schimb, se adânci şi mai mult în farsă.

— Nu ştiu ce test e, Peter, pentru că nu mi-au spus, continuă el atât de încet, încât celălalt fu obligat să se aplece aşa de aproape că nasurile aproape li se atingeau. Şi nu aş întreba.

— Sigur că nu.

— Dar cred – şi tu trebuie să faci la fel – că oamenii ăştia se străduiesc din răsputeri să menţină siguranţa într-o lume din ce în ce mai nesigură. Lucrul la care se reducea întotdeauna treaba, se gândea Spalko, era o chestiune de încredere. Dar pentru ca fraierul – în acest caz, Peter Sido – să fie învins, trebuia să ştie că *tu* i-ai dat *lui* încrederea ta. După asta, puteai să-i iei tot ce avea şi nu avea să suspecteze niciodată că tu i-ai făcut-o. Eu zic că, orice ar vrea să facă, trebuie să-i ajutăm cu tot ce putem. Asta le-am spus când m-au abordat prima dată.

— Asta le-aş fi spus şi eu. Sido îşi şterse transpiraţia de pe buza de sus care nu avea nimic ieşit din comun. Crede-mă, Stepan, dacă poţi conta pe ceva, pe asta poţi.

Observatorul Naval al S.U.A. de la intersecţia bulevardului Massachusetts cu strada 34 este sursa oficială care indică timpul standard în Statele Unite. E unul dintre puţinele locuri din ţară unde luna, stelele şi planetele sunt observate în mod constant. Cel mai mare telescop din incintă e vechi de mai bine de o sută de ani şi se află încă în uz. Privind prin el, în 1877, doctorul Asaph Hall a descoperit cele două luni ale lui Marte. Nimeni nu ştie de ce a ales să le numească Deimos (Nelinişte) şi Phobos (Frică), dar Directorul ştia că, atunci când melancolia îl copleşea, era atras de Observator. De aceea, pusese să i se instaleze un birou în mijlocul clădirii, nu departe de telescopul doctorului Hall.

Acolo îl găsi Martin Lindros, într-o teleconferinţă cu circuit închis cu Jamie Hull, şeful dispozitivului de securitate al Statelor Unite în Reykjavik.

— Nu Feyd al-Saoud mă preocupă, spunea Hull cu vocea lui mai degrabă dispreţuitoare. Arabii nu ştiu nici pe dracu’ despre

securitatea modernă, aşa că sunt fericiţi să îi conducem noi. Clătină din cap. Ruşii şi în special Boris Ilici Karpov, îmi dau bătaie de cap în stil mare. Ăsta pune la îndoială orice. Dacă eu zic alb, el zice negru. Cred că javra-şi dă drumu' când se ceartă.

— Îmi spui că nu te descurci cu un singur nenorocit de analist de securitate rus, Jamie?

— Cum? Ochii lui Hull păreau speriaţi şi mustaţa lui subţire sălta în sus şi în jos. Nu, domnule, nu spun deloc asta.

— Pentru că te pot înlocui într-o secundă. Vocea Directorului proiecta o notă înţepătoare de cruzime.

— Nu, domnule.

— Şi crede-mă, o voi face. Nu am chef de…

— Nu va fi necesar. Îl voi ţine pe Karpov sub control.

— Aşa să faci. Lindros simţea scârba subită din vocea Bătrânului şi spera să nu o simtă şi Jamie, persoana cu care vorbea acum. Avem nevoie de un front solid înainte de, în timpul şi după vizita preşedintelui. Clar?

— Da, domnule.

— Nici urmă de Jason Bourne, bănuiesc.

— Absolut nimic, domnule. Credeţi-mă, am fost mai mult decât vigilenţi.

Lindros, conştient că Directorul obţinuse toate informaţiile de care avea nevoie pentru moment, îşi drese vocea.

— Jamie, tocmai a apărut următorul om cu care trebuia să mă văd, spuse Directorul fără să se întoarcă. Vorbim mâine. Opri sistemul de teleconferinţă şi rămase cu mâinile împreunate, fixând o uriaşă fotografie color a planetei Marte şi a celor două luni nelocuibile ale acesteia.

Lindros îşi scoase pardesiul, se apropie şi se aşeză lângă şeful lui. Camera pe care o alesese Directorul era mică. Înghesuită şi supraîncălzită chiar şi în mijlocul iernii. Pe un perete se afla un portret al preşedintelui. Pe peretele opus era o singură fereastră prin care se vedeau nişte pini înalţi în alb şi negru, cu toate detaliile şterse de reflectoarele strălucitoare de securitate.

— Ştirile de la Paris sunt bune, spuse el. Jason Bourne e mort.

Directorul îşi înălţă capul, faţa sa cu câteva momente în urmă epuizată fiind inundată de o urmă de înviorare.

— L-au prins? Cum? Sper că ticălosul a murit în chinuri.

— E foarte probabil, domnule. A murit într-un accident pe autostrada Al, în nord-vestul Parisului. Motocicleta pe care o conducea s-a izbit frontal de un camion. Martor ocular a fost un

ofiţer al Quai d’Orsay.

— Doamne, şuieră Directorul. N-a rămas din el decât o pată de ulei. Sprâncenele i se apropiară: Nu poate fi nici o îndoială?

— Până se confirmă identificarea, întotdeauna e loc de îndoială, spuse Lindros. Am trimis fişele dentare ale lui Bourne şi o mostră de ADN, dar autorităţile franceze îmi spun că a fost o explozie îngrozitoare şi după aceea flăcările au fost aşa de puternice, încât se tem că nici oasele nu au scăpat. În orice caz, le va lua o zi sau două să investigheze zona accidentului. M-au asigurat că iau legătura cu mine imediat ce au alte informaţii.

Directorul încuviinţă din cap.

— Şi Jacques Robbinet n-a păţit nimic, adăugă Lindros.

— Cine?

— Ministrul Francez al Culturii, domnule, era prieten cu Conklin şi participa uneori la misiunile lui. Ne-am temut să nu fie următoarea ţintă a lui Bourne.

Cei doi bărbaţi râmaseră nemişcaţi. Ochii Directorului priveau în interior. Poate că se gândea la Alex Conklin, poate se gândea la rolurile pe care le jucau neliniştea şi frica în viaţa modernă, întrebându-se cum putuse fi doctorul Hall atât de clarvăzător. El intrase în domeniul muncii clandestine cu ideea greşită că va ajuta la diminuarea fricii şi neliniştii cu care părea să se fi născut. În loc de asta, acţiunile din penumbră făcuseră exact contrariul. Şi totuşi nu se gândise niciodată să părăsească profesia aceasta. Nu-şi putea închipui viaţa fără ea; însăşi fiinţa sa era definită de cine era şi ce făcuse în lumea subterană invizibilă civililor.

— Domnule, dacă pot spune asta, e târziu.

Directorul oftă.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, Martin.

— Cred că e timpul să mergeţi acasă, la Madeleine, spuse Lindros blând.

Directorul îşi trecu o mână peste faţă. Brusc, se simţea foarte obosit.

— Maddy e la sora ei în Phoenix. Casa e pustie în seara asta.

— Duceţi-vă acasă, oricum.

Când Lindros se ridică, Directorul îşi îndreptă privirea în direcţia adjunctului său.

— Martin, ascultă, poate tu crezi că afacerea cu Bourne s-a terminat, dar nu e aşa.

Lindros îşi pusese pardesiul; acum se opri.

— Nu înţeleg, domnule.

— Poate că Bourne este mort, dar în ultimele ore de viaţă ne-a făcut harcea-parcea.

— Domnule…

— Spectacole publice. Nu ne permitem asta. În vremurile astea, sunt prea mulţi nenorociţi care se uită. Şi când se uită, se pun întrebări dure, întrebări, care dacă nu sunt îngropate imediat, duc în mod inevitabil la consecinţe grave. Ochii Directorului scânteiară. Ne lipseşte un singur element pentru a împacheta acest episod trist şi a-l pune în lada de gunoi a istoriei.

— Care, domnule?

— Avem nevoie de un ţap ispăşitor, Martin, de cineva de care rahatul să se lipească aşa de bine, încât noi să mirosim ca florile în mai. Îl privi dur pe Adjunct. Ai pe cineva de felul ăsta, Martin?

În stomacul lui Lindros se formase un ghem îngheţat de nelinişte.

— Haide, haide, Martin, spuse Directorul aspru, vorbeşte.

Nemişcat, Adjunctul îl privea mut. Părea că nu-şi poate pune maxilarul în mişcare.

— Sigur că ai, Martin, plesni Directorul.

— Vă place asta, nu?

Directorul se cutremură în sinea sa la auzul acuzaţiei. Nu pentru prima dată era recunoscător că fiii lui erau în siguranţă şi departe de acest loc în care ar fi trebuit să-i apere. Nimeni nu avea să-l depăşească; avea să se asigure de asta.

— Dacă tu nu vrei să-i numeşti, o voi face eu. Detectivul Harris.

— Nu-i putem face asta, spuse Lindros încordat. Simţea cum mânia îi urcă la cap asemenea acidului într-o cutie de suc.

— Noi? Cine a zis ceva despre noi, Martin? A fost misiunea ta. Am precizat asta în mod clar de la bun început. Acum e datoria ta să dai vina pe cineva.

— Dar Harris nu a greşit cu nimic.

Directorul îşi arcui o sprânceană.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta, dar, chiar dacă e adevărat, cui îi pasă?

— Mie, domnule.

— Foarte bine, Martin. Atunci presupun că îţi vei asuma tu vina pentru eşecurile din Oraşul Vechi şi de pe Washington Circle.

Buzele lui Lindros se strânseră.

— Asta e opţiunea pe care o am?

— Eu nu văd altele, tu vezi? Căţeaua intenţionează să-şi ia kilogramul de carne din mine, într-un fel sau altul[11]. Dacă trebuie să sacrific pe cineva, aş prefera să fie un detectiv bătrân din Poliţia Statală din Virginia, în locul adjunctului meu. Dacă tu cazi în propria-ţi sabie, cum crezi că s-ar reflecta asta asupra mea, Martin?

— Hristoase, spuse Lindros şuierând de mânie, cum mama dracu' aţi supravieţuit în groapa asta cu şerpi atâta timp?

Directorul se ridică şi-şi puse pardesiul pe el.

— Ce te face să crezi că am supravieţuit?

Bourne ajunse la edificiul gotic din piatră al Bisericii Matthias la orele unsprezece şi patruzeci de minute. Îşi petrecu următoarele douăzeci de minute cercetând zona. Aerul era rece şi tăios, cerul senin. Dar la orizont se forma un front de nori groşi şi simţi prin vântul răcoros, venind spre el, mirosul umed al ploii. Din când în când, un sunet sau un miros îi declanşa ceva din memoria pierdută. Era sigur că mai fusese acolo, deşi nu putea spune când şi în ce misiune. Încă o dată, atingând golul acela de pierdere şi dor, se gândi la Alex şi Mo cu atâta intensitate, încât ar fi putut să le invoce spiritele chiar în acel moment.

Îşi continuă misiunea cu o grimasă, securizând zona, asigurându-se cât mai bine cu putinţă că locul de întâlnire nu era supravegheat.

Când bătu miezul nopţii, se apropie de enorma faţadă sudică a bisericii, din care se înălţa turnul gotic de optzeci de metri înălţime, împovărat de capete de balaur. Pe treapta cea mai de jos stătea în picioare o tânără. Era înaltă, subţire, uimitor de frumoasă. Părul ei lung şi roşcat strălucea în lumina străzii. În spatele ei, deasupra arcadei, era un basorelief din secolul al XIV-lea înfăţişând-o pe Fecioara Maria. Această tânără îl întrebă cum îl cheamă.

— Alex Conklin, îi răspunse.

— Paşaportul, vă rog, spuse ea la fel de neutru ca un funcţionar vamal.

I-l dădu, apoi o privi cum îl examina cu ochii şi buricul degetului. Avea mâini interesante; erau subţiri, cu degete lungi,

[11] Referire la *Neguţătorul din Veneţia,* de W. Shakespeare. Cămătarul grec din piesa de teatru trebuie să ia un kilogram de carne din corpul datornicului, în caz de neplată a datoriei (n. trad.).

puternice, cu unghiile tăiate scurt. Mâini de muziciană. Nu putea avea mai mult de treizeci şi cinci de ani.

— De unde ştiu că sunteţi cu adevărat Alexander Conklin? întrebă ea.

— Cum ştie cineva ceva în mod absolut? zise Bourne. Încredere.

Femeia pufni.

— Care e numele dumneavoastră mic?

— Scrie pe paşap…

Îl privi dur.

— Mă refer la *adevăratul* prenume. Cel cu care v-aţi născut.

— Alexei, spuse Bourne, amintindu-şi că Conklin era emigrant rus.

Tânăra încuviinţă din cap. Avea o faţă frumos sculptată, dominată de nişte frumoşi ochi maghiari, largi şi umbriţi şi nişte buze pline, generoase. Se distingea o anumită pedanterie în felul ei de a fi, dar, în acelaşi timp, o senzualitate *fin du siecle* care, în esenţa ei, dădea de gândit cu privire la un secol mai inocent, în care ceea ce nu se discuta era adesea mai important decât ceea ce se putea exprima în mod liber.

— Bine aţi venit la Budapesta, domnule Conklin. Eu sunt Annaka Vadas. Ridică un braţ graţios, apoi îi făcu un semn. Veniţi cu mine, vă rog.

Îl conduse prin piaţa din faţa bisericii şi apoi pe o stradă lăturalnică. În umbra acesteia, abia se putea vedea o uşă mică din lemn cu balamale vechi de fier. Fata scoase o lanternă mică pe care o aprinse. Luând din poşetă o cheie de modă veche, o introduse în încuietoare şi o răsuci mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Uşa se deschise foarte uşor.

— Tatăl meu vă aşteaptă înăuntru, spuse ea. Intrară în spaţiul vast al bisericii. În raza mişcătoare a lanternei, Bourne văzu pereţii din ipsos acoperiţi cu modele ornamentale. Frescele înfăţişau vieţile sfinţilor maghiari.

În 1541, Buda a fost cucerită de turci şi în următorii o sută cincizeci de ani biserica a devenit principala moschee a oraşului, spuse ea, scanându-şi subiectul cu lanterna. Ca să-şi atingă scopul, turcii au scos podoabele şi au vopsit cu alb frescele magnifice. Acum, însă, totul a fost restaurat după imaginea din secolul al XVI-lea.

Bourne văzu o lumină slabă înaintea lui. Annaka îl conduse în latura nordică, unde se aflau o serie de capele. În cea mai

apropiată de altar erau aliniate cu o precizie sinistră sarcofagele regelui maghiar din secolul al X-lea, Bella al III-lea şi al soţiei sale, Anne de Châtillon. În această criptă, alături de un şir de sculpturi medievale, se contura o siluetă în umbră.

Ianoş Vadas întinse mâna. Când Bourne dădu să i-o strângă, din întuneric apărură trei bărbaţi cu o înfăţişare aspră. Foarte repede, Bourne scoase arma, obţinând însă numai un zâmbet din partea lui Vadas.

— Priviţi declanşatorul, domnule Bourne. Credeaţi că am să vă dau o armă funcţională?

Acum Bourne văzu că Annaka avea o armă aţintită asupra lui.

— Alexei Conklin mi-a fost prieten mult timp, domnule Bourne. Şi, în orice caz, chipul dumneavoastră poate fi văzut la ştiri. Avea o faţă calculată de vânător, cu sprâncene întunecate şi stufoase, pătrată şi cu ochi strălucitori. În tinereţe, avusese un păr negru şi bogat, dar acum, după şaizeci de ani, timpul îi lăsase în loc un promontoriu triunghiular şi strălucitor pe frunte. Se crede că l-aţi ucis pe Alexei şi pe un alt bărbat, un anume doctor Panov, cred. Numai moartea lui Alexei şi ar justifica ideea de a-i pune pe oamenii mei să vă ucidă aici şi acum.

— Mi-a fost un bun şi vechi prieten, chiar mai mult – un mentor.

Vadas părea trist, resemnat. Oftă.

— Şi tu l-ai trădat, presupun, pentru că şi tu, ca toţi ceilalţi, vrei ceea ce se află în mintea doctorului Schiffer.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi.

— Nu, sigur că nu, spuse Vadas pe un ton extrem de sceptic.

— De unde credeţi că ştiam numele adevărat al lui Alex? Alexei şi Mo Panov mi-au fost prieteni.

— În acest caz, a-i ucide ar fi fost nebunie curată.

— Exact:

— Părerea întemeiată a domnului Hazas e că sunteţi nebun, spuse Vadas calm. Vi-l amintiţi pe domnul Hazas, managerul de la hotel pe care aproape că l-aţi bătut măr. Nebun, cred că aşa v-a numit.

— Deci aşa aţi ştiut când să mă sunaţi, zise Bourne. Poate că i-am sucit mâna un pic cam tare, dar ştiam că minte.

— Minţea pentru mine, spuse Vadas cu o urmă de mândrie.

Sub privirile atente ale Annakăi şi ale celor trei bărbaţi, Bourne traversă spaţiul spre Vadas, întinzându-i arma inutilă. În momentul în care Vadas întinse mâna după ea, Bourne se

ascunse după el. În acelaşi moment scoase arma ceramică, lipind-o de tâmpla lui Vadas.

— Chiar ai crezut că am să folosesc o armă necunoscută fără n-o demontez şi s-o montez apoi la loc?

Adresându-se Annakăi, îi ordonă calm şi precis:

— Dacă nu vrei să vezi creierii tatălui tău împrăştiaţi pe cinci secole de istorie, pune arma jos. Nu te uita la el; fă ce-ţi spun!

Annaka puse arma jos.

— Împinge-o încoace cu piciorul.

Ea făcu aşa cum i se ordonase.

Nici unul dintre cei trei bărbaţi nu făcuse nici o mişcare, iar acum chiar nu aveau de gând să facă. În orice caz, Bourne îi ţinea sub observaţie. Îndepărtă ţeava armei de tâmpla lui Vadas, apoi îi dădu drumul.

— Te-aş fi putut împuşca, dacă asta aş fi vrut, spuse Annaka cu furie.

— Nici nu mă îndoiesc că ai fi încercat, spuse Bourne. Ridică ţeava armei ceramice în sus, indicându-le ei şi oamenilor lui Vadas că nu avea nici o intenţie să o folosească. Dar acestea sunt acte de ostilitate. Ar trebui să fim duşmani ca să le facem. Luând de jos arma Annakăi, i-o dădu înapoi, cu ţeava îndreptată spre el.

Ea o luă, fără nici un cuvânt şi o aţinti spre el.

— În ce ţi-ai transformat fiica, domnule Vadas? Ar ucide pentru tine, da, dar mi se pare, de asemenea, că ar ucide prea repede şi absolut fără nici un motiv.

Vadas păşi între Annaka şi Bourne, îndreptând arma fetei în jos.

— Am destui duşmani şi aşa, Annaka, spuse el cu blândeţe.

Annaka lăsă arma deoparte, dar ochii ei păstrau o ostilitate care nu-i scăpă lui Bourne.

Vadas se întoarse spre Bourne.

— Aşa cum spuneam, a-l ucide pe Alexei ar fi fost un act nebunesc din partea ta şi totuşi îmi pari complet opus unui nebun.

— Mi s-a înscenat totul, am devenit ţapul ispăşitor al crimelor, astfel încât adevăratul criminal să rămână în libertate.

— Interesant. De ce?

— Am venit aici ca să aflu.

Vadas îl privi intens pe Bourne. Apoi privi în jur, ridicând braţele.

— M-aş fi întâlnit aici cu Alexei, ştii, dacă ar fi trăit. Vezi tu, ăsta e un loc foarte important. Aici, în zorii secolului al XIV-lea, a fost prima biserică din Buda. Uriaşa orgă pe care o vezi acolo sus, în balcon, a fost folosită la cele două nunţi ale regelui Matthias. Ultimii doi regi ai Ungariei, Franz Joseph I şi Carol I, au fost încoronaţi aici. Da, locul e încărcat de istorie, iar eu şi Alexei eram pe cale să schimbăm istoria.

— Cu ajutorul doctorului Felix Schiffer, nu? spuse Bourne.

Vadas nu avu timp să răspundă. Exact atunci se auzi un ecou puternic şi fu proiectat înapoi, cu braţele întinse. Dintr-o gaură de glonţ din frunte ţâşnea sânge. Bourne o înşfacă pe Annaka şi se aruncă pe pavajul din piatră. Oamenii lui Vadas se întoarseră şi, despărţindu-se, începură să tragă în timp ce ei doi se adăposteau. Unul fu împuşcat aproape imediat şi se prăbuşi pe podeaua de marmură, mort pe loc. Al doilea ajunse la marginea unei bănci şi încerca disperat să se ascundă după ea, când fu şi el doborât de un glonţ care îl lovi în coloană. Căzu arcuindu-se pe spate, arma rostogolindu-se pe podea.

Bourne îşi mută privirea de la al treilea bărbat, care încerca să se ascundă, la Vadas, care zăcea răstignit cu faţa în sus, într-o baltă de sânge. Nu mişca, pieptul lui nu indica nici un semn de respiraţie. Alte focuri de armă atraseră atenţia lui Bourne înapoi la al treilea om al lui Vadas, care acum se ridica şi începea să tragă în sus, unde se afla orga catedralei. Capul îi zvâcni pe spate şi braţele i se deschiseră, în timp ce o pată de sânge de pe pieptul lui se mărea rapid. Încercă să ducă mâna la rană, dar se prăbuşi.

Bourne privi în sus, în întunericul din balconul orgii, văzu o umbră întunecată şi trase. Zburară sfărâmături de piatră. Apoi apucă lanterna Annakăi, iluminând balconul în timp ce alerga spre scara de piatră ce ducea la etaj. Annaka, în sfârşit eliberată şi capabilă să înţeleagă ceva din tot acest haos, îşi văzu tatăl şi ţipă:

— Înapoi! urlă Bourne. Eşti în pericol!

Ignorându-l, Annaka se repezi lângă tatăl ei.

Bourne o acoperi, trăgând alte câteva focuri înspre balconul cufundat în umbră, dar nu fu surprins că nu i se răspundea.

Lunetistul îşi îndeplinise misiunea, iar acum, cel mai probabil, fugea.

Nemaiavând timp de pierdut, Bourne se repezi în sus la balcon. Văzând un încărcător gol, îşi continuă fuga. Balconul

părea pustiu.

Podeaua era din piatră, iar peretele din spatele orgii era lambrisat cu lemn sculptat. Bourne cercetă spaţiul, dar era gol. Verifică podeaua din jurul orgii, apoi peretele din lemn. Golul din jurul unui panou părea uşor diferit de celelalte, mai lat cu câţiva milimetri pe o parte, de parcă...

Bourne pipăi locul cu vârfurile degetelor şi descoperi că, de fapt, panoul era o uşă îngustă. Trecu de ea şi se pomeni în faţa unei scări în spiralăfoarte abruptă. Cu arma pregătită, urcă treptele, care duceau la o altă uşă. În momentul în care scoase capul, un glonţ trecu pe lângă el. Se trase într-o parte, dar nu înainte să vadă o siluetă alergând pe ţigla acoperişului extrem de abrupt. Pentru ca situaţia să se înrăutăţească, începuse să plouă, iar ţigla era şi mai alunecoasă. Partea bună era că asasinul era prea ocupat să-şi menţină echilibrul pentru a mai risca să tragă în Bourne.

Bourne îşi dădu seama imediat că tălpile de la pantofii lui noi aveau să alunece şi se descălţă, lăsând încălţămintea lângă parapet. Apoi traversă acoperişul, în patru labe. La treizeci de metri sub el, o distanţă ameţitoare, piaţa în care se afla biserica strălucea în luminile Lumii Vechi. Folosindu-se de degetele de la mâini şi de la picioare pentru a se agăţa, continuă să-l urmărească pe lunetist, în mintea lui clocotea bănuiala că silueta pe care o urmărea era de fapt Khan, dar cum să fi ajuns în Budapesta înaintea lui Bourne. Şi de ce să-l fi împuşcat pe Vadas, nu pe el?

Ridicând capul, văzu că silueta se îndrepta spre turnul sudic. Bourne se repezi după el, hotărât să nu-l lase să scape. O ţiglă se sparse pe centru când se agăţă de ea, rămânând cu ea în mână şi, pentru o secundă, se dezechilibra, balansându-se periculos pe acoperişul abrupt. Apoi îşi recăpătă echilibrul şi aruncă ţigla, care se sfărâmă pe acoperişul plat al unei mici extensii la trei metri sub el.

Mintea lui calcula înainte. Momentul de pericol extrem pentru el era acela în care lunetistul avea să ajungă în turn. Dacă Bourne era încă expus pe acoperiş, lunetistul ar fi avut o ţintă clară. Ploua mai tare deja, făcând ca menţinerea echilibrului să fie şi mai dificilă, iar turnul sudic nu era decât un contur înceţoşat la douăzeci de metri distanţă.

Bourne parcursese trei sferturi din distanţa până la turn când auzi ceva – un clinchet de metal pe piatră – şi se lipi de acoperiş.

Apa curgea pe el şi auzi şuierul glonţului pe la ureche, ţiglele de lângă genunchiul său drept explodară şi îşi pierdu sprijinul. Alunecă pe acoperişul abrupt, rostogolindu-se peste margine.

Îşi relaxase tot corpul din instinct şi când umărul lui se izbi de acoperişul capelei de dedesubt se rostogoli ca o minge, folosindu-se de propria acceleraţie pentru a traversa tot acoperişul, disipând astfel forţa impactului. Se izbi de un vitraliu care-l ascundea de linia de ochire a lunetistului.

Privind în sus, îşi dădu seama că nu era departe de turn. Chiar în faţa lui era un turn mai mic, care l-ar fi ajutat să se ascundă de cel care îl urmărea. Fereastra turnuleţului era în stil medieval şi, deci, nu avea sticlă. Se strecură prin ea şi ajunse până în vârful ce dădea spre un parapet îngust de piatră care ducea direct la turnul sudic.

Bourne nu avea cum să ştie dacă avea să devină ţintă pentru lunetist în timp ce traversa parapetul. Trase adânc aer în piept, ieşi în cadrul uşii şi străbătu în fugă pasajul îngust din piatră. Văzu o umbră mişcându-se în faţa lui şi se rostogoli pe piatră concomitent cu împuşcătura. Se ridică şi începu să alerge, folosind ambele mişcări şi, înainte ca lunetistul să apuce să tragă din nou, Bourne era în aer, de data aceasta plonjând cu capul înainte printr-o fereastră deschisă a turnului.

Se auziră alte împuşcături şi pe deasupra lui zburară sfărâmături de piatră, în timp ce urca în goană scara în spirală din centrul turnului. Deasupra auzi clicul metalic care-i spunea că adversarul rămăsese fără muniţie şi atunci începu să sară scările câte trei odată, valorificând la maximum avantajul temporal. Auzi un alt sunet metalic şi un încărcător gol se rostogoli pe scări. Sări în faţă cu spatele îndoit, păstrând un profil cât mai redus. Nu se mai trase, mărindu-se probabilitatea să fie aproape de lunetist.

Dar probabilitatea nu era suficientă; trebuia să fie sigur, îndreptă lanterna Annakăi în sus pe scară şi o aprinse. Imediat, zări o umbră chiar pe treptele de deasupra lui, care dispăru rapid şi îşi dublă eforturile. Stinse lanterna înainte ca lunetistul să-l repereze.

Acum se aflau aproape de vârful turnului, la aproximativ optzeci de metri deasupra pământului. Lunetistul nu mai avea unde să se ducă. Trebuia să-l ucidă pe Bourne pentru a scăpa din capcană. Această disperare avea să-i facă pe amândoi mai periculoşi, dar şi mai necugetaţi. Depindea de Bourne să

folosească a doua posibilitate în avantajul lui.

Înaintea lui vedea unde se termina turnul, un spaţiu circular înconjurat de arcade înalte care lăsau să intre vântul şi ploaia şi verifică drumul ce mai era de parcurs. Ştia că, dacă ar fi continuat să urce, erau şanse mari să se izbească de o rafală de gloanţe. Dar nu putea rămâne acolo. Luă lanterna, o aşeză în unghi pe treapta dinaintea lui şi, ţinându-şi capul ascuns, întinse mâna cât putu de departe, aprinzând lanterna.

Se trezi cu o rafală de gloanţe asurzitoare. În timp ce ecoul încă reverbera pe scară, Bourne se lansase în sus, pe treptele care mai rămăseseră de urcat. Pariase pe faptul că, din disperare, lunetistul avea să-şi golească încărcătorul împotriva a ceea ce el considera a fi atacul final al lui Bourne.

Bourne se aruncă asupra lunetistului din norul de praf de piatră, rostogolindu-l pe podea şi apoi izbindu-l de una din arcadele de piatră. Bărbatul lovi cu ambii pumni în spatele lui Bourne, făcându-l să cadă în genunchi. Capul i se aplecă, expunându-i gâtul, devenind astfel o ţintă prea uşoară. În timp ce lunetistul dirija o lovitură de palmă înspre gât, Bourne se răsuci, apucă braţul ce cobora şi, folosind propria inerţie a lunetistului, îl aruncă la pământ. În timp ce cădea, Bourne îl lovi în rinichi.

Lunetistul îşi încolăci gleznele în jurul picioarelor lui Bourne, strângând şi acesta căzu pe spate. Imediat, bărbatul sări la el. Se încleştară în lumina lanternei, devenită neclară din cauza prafului de piatră. La lumina ei, văzu faţa ascuţită şi lungă a bărbatului, părul blond, ochii deschişi la culoare. Bourne fu surprins pentru o clipă, de vreme ce se aşteptase ca lunetistul să fie Khan.

Bourne nu voia să-l ucidă pe acest om; voia să-l interogheze. Voia cu disperare să ştie cine era, cine îl trimisese şi de ce Vadas devenise ţinta unui asasinat. Dar bărbatul se lupta cu forţa şi tenacitatea celor condamnaţi şi, când îl lovi pe Bourne în umărul drept, tot braţul drept îi amorţi. Bărbatul se afla deasupra lui înainte ca el să-şi schimbe poziţia pentru a se apăra. Trei pumni la rând îl proiectară cu spatele printr-o arcadă, aşezându-se cu spatele lipit de parapetul din piatră. Bărbatul venea spre el, cu arma descărcată în mână, întoarsă cu patul înainte pentru a o putea folosi ca pe o bâtă.

Scuturând din cap, Bourne încercă să scape de durerea din partea dreaptă. Lunetistul era aproape de el, cu patul masiv al armei strălucind în lumina venită de jos, din piaţă. Avea pe faţă o

privire de criminal, cu buzele supte ca ale unui animal mârâind. Se răsuci într-un arc la joasă înălţime, extrem de periculos; patul puştii cobori cu intenţia clară de a sfărâma craniul lui Bourne. În acel moment, Bourne se dădu doar puţin într-o parte, iar lunetistul se prăbuşi peste parapet.

Bourne reacţionă instantaneu, se întinse şi îl prinse pe bărbat de mână, dar ploaia făcea ca degetele să fie extrem de alunecoase iar mâna celuilalt îi alunecă din strânsoare. Bărbatul căzu cu un urlet, lovindu-se de pavajul de dedesubt.

14

Khan ajunse în Budapesta la căderea serii. Luă un taxi de la aeroport şi se cază la Hotelul Danubius sub numele de Heng Raffarin, acelaşi pe care îl folosise când făcuse pe reporterul *Le Monde* în Paris. Aşa trecuse de biroul de paşapoarte, dar avea şi alte documente, cumpărate ca şi celelalte, de data aceasta identificându-se în calitate de inspector adjunct al Interpolului.

— Am venit de la Paris pentru a-i lua un interviu domnului Conklin, spuse pe o voce stresată. Toate întârzierile astea! Sunt în întârziere îngrozitor. Credeţi că aţi putea să-l informaţi pe domnul Conklin că în sfârşit am ajuns? Amândoi avem un program destul de strict.

Aşa cum prevăzuse Khan, funcţionarul se întoarse imediat spre nişele din spatele lui, fiecare dintre ele având tipărit în aur un număr de cameră.

— Domnul Conklin nu se află în apartament în acest moment. Aţi dori să lăsaţi un mesaj?

— Cred că nu am altă opţiune. Începem de dimineaţă. Khan se prefăcu că scrie un bilet pentru „Domnul Conklin”, îl sigilă şi i-l dădu recepţionerului. După ce luă cheia, se întoarse, dar văzu cu coada ochiului cum recepţionerul pune biletul în nişa marcată PENTHOUSE 3. Mulţumit, luă liftul să meargă în camera sa, care se afla la etajul de sub cel cu apartamente de lux.

Se spălă, luă câteva obiecte dintr-o geantă micuţă şi ieşi din cameră. Urcă pe scară etajul care-l despărţea de cel cu apartamente. Rămase mult timp pe coridor, cercetându-l în întregime, asigurându-se că acesta, măcar, era sigur. Apoi ajunse în faţa uşilor din tec lăcuit de la Penthouse 3. Scoţând un şperaclu, îl introduse în încuietoare. Un moment mai târziu, uşa se deschidea.

Din nou, rămase un timp în pragul uşii deschise, încercând să-şi dea seama după miros dacă era cineva acolo. Instinctul îi spunea că nu era nimeni acolo. Totuşi, se temea de o capcană. Uşor influenţat de efectul lipsei de somn şi de fluxul crescând al emoţiilor, scană camera. În afară de un pachet aproximativ de mărimea unei cutii de pantofi, foarte puţine lucruri din apartament indicau că e ocupat de cineva. Judecând după cum arăta patul, nu dormise nimeni în el. Unde era Bourne în acel

moment? se întreba Khan.

După un timp încercă să se concentreze, traversă camera până în baie şi aprinse lumina. Văzu pieptănul din plastic, periuţa şi pasta de dinţi, sticluţa de apă de gură oferită de hotel împreună cu prosopul, şamponul şi crema de mâini. Deşurubă capacul de la pasta de dinţi, stoarse puţin în chiuvetă, apoi spălă. Apoi scoase o agrafă pentru hârtie şi o cutiuţă argintie. În cutie erau două gelule cu timp rapid de dizolvare. Una era albă, cealaltă neagră.

— O pastilă-ţi face inima să tresalte, cealaltă o încetineşte, iar pastilele pe care ţi le dă Tata nu fac nimic, cântă el melodia „White Rabbit” pe o voce clară de tenor, extrăgând capsula din lăcaşul ei.

Era gata să o aşeze în partea de sus a tubului de pastă de dinţi şi să o îndese cu agrafa pentru hârtie, când ceva îl opri. Numără până la zece şi apoi puse capacul la loc, aşezând cu grijă tubul exact de unde îl luase.

Rămase în picioare un moment, uimit, holbându-se la cele două capsule pe care el însuşi le pregătise în timp ce aştepta avionul în Paris. Îi fusese clar atunci ce voise să facă – capsula neagră avea în interior suficient venin de crotal cât să-i paralizeze corpul lui Bourne, lăsându-i în acelaşi timp mintea în stare de conştienţă şi atenţie. Bourne ştia mai multe decât Khan despre ce punea Spalko la cale; trebuia să fie aşa, din moment ce făcuse drumul invers până la baza lui Spalko. Khan voia să afle ce ştia Bourne înainte de a-l ucide. Asta îşi spunea, cel puţin.

Dar îi era imposibil să mai nege faptul că mintea lui, atât de multă vreme plină de gânduri febrile de răzbunare, în ultima vreme lăsase loc şi pentru alte scenarii. Indiferent câtă energie consuma pentru a le respinge, cu cât le alunga mai mult, cu atât mai bine se fixau.

Stătea în camera răzbunării sale simţindu-se ca un prost, Incapabil să ducă la bun sfârşit un plan construit cu atâta migală.

În loc de asta, revedea pe scena minţii expresia feţei lui Bourne când dăduse cu ochii de micul Buddha sculptat în piatră, care atârna de un lanţ de aur la gâtul lui. Şi acum strânse statueta în mână, simţind ca întotdeauna un anumit fel de mângâiere şi siguranţă în forma ei netedă şi greutatea unică. Ce era în neregulă cu el?

Cu un mic mârâit de furie, se întoarse în loc şi ieşi repede din apartament. În drum spre camera lui, scoase telefonul mobil şi

formă un număr local. După două apeluri, răspunse o voce:

— Da? spuse Ethan Hearn.

— Cum merge serviciul? întrebă Khan.

— Ca să fiu sincer, descopăr că îmi place.

— Exact cum am prevăzut eu.

— Unde eşti? îl întrebă cel mai nou ofiţer pentru dezvoltare de la Humanistas, Ltd.

— La Budapesta.

— Asta e o surpriză, spuse Hearn. Credeam că ai o misiune în estul Africii.

— Am refuzat-o, spuse Khan. Ajunsese în hol şi acum îl traversa, îndreptându-se spre uşa de la intrare. De fapt, pentru moment, m-am retras de pe piaţă.

— Trebuie să te fi adus aici ceva destul de important.

— E vorba de şeful tău, de fapt. Ce ai reuşit să afli?

— Nimic concret, dar pune ceva la cale, îmi dau seama şi e foarte, foarte mare.

— Ce te face să spui asta?

— Mai întâi, se întreţine cu o pereche de ceceni, spuse Hearn. La suprafaţă, nimic ciudat. Avem un plan important în Cecenia. Şi totuşi *a fost* ciudat, foarte ciudat, pentru că, deşi erau îmbrăcaţi în haine occidentale – bărbatul nu avea barbă, femeia nu purta batic i-am recunoscut, sau *pe el* l-am recunoscut, cel puţin. Hasan Arsenov, liderul rebelilor ceceni.

— Continuă, îl îndemnă Khan, gândindu-se că obţinea mai mult decât plătise de la această cârtiţă.

— Apoi, acum două seri, mi-a cerut să mă duc la operă, continuă Hearn. Zicea că vrea să prindă un potenţial client bogat, pe nume Laszlo Molnar.

— Ce e aşa de ciudat în asta? întrebă Khan.

— Două lucruri, răspunse Hearn. Mai întâi, Spalko a preluat treaba la jumătatea serii. Aproape că mi-a ordonat să-mi iau liber a doua zi. În al doilea rând, Molnar a dispărut.

— Dispărut?

— Complet evaporat, de parcă n-ar fi existat niciodată, spuse Hearn. Spalko crede că sunt prea naiv să fi verificat. Râse încet.

— Nu deveni prea încrezător, îl avertiză Khan. Atunci greşeşti. Şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus, nu-l subestima pe Spalko. Dacă o faci, eşti ca şi mort.

— Am înţeles, Khan. La dracu', nu sunt prost.

— N-ai fi pe statul meu de plată dacă ai fi, îi reaminti Khan. Ai

adresa de acasă a acestui Laszlo Molnar?

Ethan Hearn îi dădu adresa.

— Acum, spuse Khan, tot ce trebuie să faci e să-ţi ţii urechile ciulite şi capul plecat. Vreau tot ce poţi să afli despre el.

Jason Bourne o privea pe Annaka Vadas ieşind de la morgă, unde, bănuia el, avusese parte de compania poliţiei pentru a-l identifica pe tatăl ei şi pe cei trei bărbaţi împuşcaţi. Cât despre lunetist, acesta aterizase pe propria-i faţă, ceea ce excludea orice identificare după înregistrările dentare. Poliţia trebuie să-i treacă amprentele prin baza de date UE. Din fragmentele de conversaţie auzite la Biserica Matthias, poliţia era cu siguranţă îndreptăţită să vrea să afle de ce un asasin profesionist ar fi vrut să-l ucidă pe Ianoş Vadas, dar Annaka nu avea nici o explicaţie şi, în cele din urmă, poliţia o lăsase să plece. Aceştia, desigur, nu aveau nici o idee cu privire la implicarea lui Bourne. El stătuse departe de investigaţie din necesitate – era, la urma urmelor, un om dat în urmărire internaţională dar simţea o anumită agitaţie. Nu ştia dacă putea avea încredere în Annaka. Nu trecuse aşa de mult timp din momentul când ea voise să-i planteze un glonţ în creier. Dar el sperase ca acţiunile lui după moartea tatălui ei s-o fi convins de bunele lui intenţii.

Se pare că aşa se şi întâmplase, pentru că ea nu spusese poliţiei nimic despre el. Mai mult, îşi găsise cizmele în capela despre care îi spusese Annaka, aşezate între criptele regelui Bella al III-lea şi ale lui Anne de Chatillon. Mituind un şofer de taxi, o urmărise până la secţia de poliţie şi apoi la morgă. Acum îi privea pe poliţişti ridicând şepcile şi spunând noapte bună. Se oferiseră să o conducă până acasă, dar ea refuzase şi-şi scosese telefonul mobil pentru a chema un taxi, presupuse el.

Când fu sigur că era singură, se retrase din umbra în care stătuse ascuns şi traversă repede strada către ea. Ea îl văzu şi lăsă telefonul. Aerul ei alarmat îl opri.

— Tu! Cum m-ai găsit? Se uită în jur, mai degrabă confuză, după cum i se păru. M-ai urmărit tot timpul ăsta?

— Voiam să mă asigur că eşti bine.

— Tatăl meu a fost împuşcat mortal chiar în faţa mea, spuse ea repezit. De ce aş fi bine?

Bărbatul era conştient că stăteau sub un stâlp de iluminare stradală. Noaptea gândea întotdeauna în termeni de ţinte şi securitate. Era ca o a doua natură – nu se putea abţine. Poliţia de

aici poate fi foarte dificilă.

— Chiar aşa? Şi cum ai putea şti asta? Aparent, nu o interesa răspunsul lui, căci începu să se îndepărteze de el, tocurile răsunându-i pe caldarâm.

— Annaka, avem nevoie unul de celălalt.

Ea îşi ţinea spatele foarte drept şi capul sus, cu privirea înainte.

— Ce te-ar determina să spui un lucru atât de absurd?

— Pentru că e adevărat.

Ea se răsuci pe călcâie, înfruntându-l.

— Nu, nu e adevărat. Ochii îi ardeau. Din cauza ta a murit tatăl meu.

— Acum cine e absurd? Clătină din cap. Tatăl tău a fost ucis din cauza chestiei în care el şi Alex Conklin erau implicaţi. De aceea a fost ucis Alex în propria lui casă şi de aceea mă aflu eu aici.

Ea pufni în bătaie de joc. Bourne înţelegea de unde vine fragilitatea ei. Fusese băgată cu forţa într-o arenă dominată de bărbaţi, poate de tatăl ei, şi acum se afla mai mult sau mai puţin în război. În cel mai bun caz, era foarte defensivă.

— Nu vrei să afli cine ţi-a ucis tatăl?

— Sincer, nu. Îşi ţinea pumnul încleştat pe o coapsă. Vreau să-l îngrop şi să uit că am auzit vreodată de Alexei Conklin şi dr. Felix Schiffer.

— Nu poţi vorbi serios!

— Mă cunoşti, domnule Bourne? Ştii ceva despre mine? Ochii ei limpezi îl priveau din capul uşor înclinat. Cred că nu. Eşti pe un teren complet necunoscut. De aceea ai venit aici, dându-te drept Alexei. O înşelătorie stupidă, transparentă ca sticla. Şi acum, că ţi-ai descoperit drumul în afacere, acum că a curs sânge, crezi că e datoria ta să afli ce puneau la cale tatăl meu şi Alexei.

— Tu mă cunoşti pe mine, Annaka?

Ea se apropie cu un pas de el, pe faţă aşternându-i-se un zâmbet sardonic.

— O, da, domnule Bourne, te cunosc bine. Pe cei de teapa ta i-am văzut venind şi plecând, fiecare crezând în momentele dinainte de a fi împuşcat că e mai deştept decât cel dinaintea lui.

— Deci, cine sunt eu?

— Crezi că nu-ţi voi spune? Domnule Bourne, ştiu exact cine eşti. Eşti un motan cu un ghem de lână. Singurul tău gând e să desfaci acel ghem, indiferent de consecinţe. Totul e un joc pentru

tine – un mister ce trebuie rezolvat. Nimic altceva nu contează. Te defineşte chiar misterul pe care încerci să îl rezolvi. Fără el, nici măcar nu ai exista.

— Te înşeli.

— O, nu, nu mă înşel. Zâmbetul sardonic se lărgi. De aceea nu-ţi poţi închipui cum de mă pot îndepărta de acest lucru, de ce nu vreau să lucrez cu tine, să te ajut să afli cine mi-a ucis tatăl. De ce aş face-o? Dacă aflu răspunsul, asta mi-l va aduce înapoi? E mort, domnule Bourne. Nu mai gândeşte şi nici nu mai respiră. Acum e doar o grămadă de carne şi oase, care aşteaptă ca timpul să termine ceea ce a început cândva.

Ea se întoarse şi încercă din nou să se îndepărteze.

— Annaka…

— Pleacă, domnule Bourne. Orice ai avea de spus, nu mă interesează.

El alergă după ea.

— Cum poţi spune asta? Şase oameni şi-au pierdut viaţa din cauza…

Ea îi aruncă o privire îndurerată, iar el îşi dădu seama că era pe punctul de a plânge.

— L-am implorat pe tatăl meu să nu se implice, dar, ştii tu, prietenii vechi, atracţia clandestinităţii, cine ştie ce a fost. L-am avertizat că totul se putea sfârşi prost, dar a râs – da, a râs – şi a spus că eu sunt fiica lui şi nu aş avea cum să înţeleg. Ei, asta m-a pus la punct, nu?

— Annaka, sunt vânat pentru o dublă omucidere pe care nu am comis-o. Cei mai buni doi prieteni ai mei au fost împuşcaţi mortal şi eu sunt suspect principal. Mi s-a înscenat asta. Poţi înţelege…

— Doamne, dar tu nu ai auzit nimic din ce am spus? Ţi-a intrat pe o ureche şi ţi-a ieşit pe cealaltă?

— Nu pot face asta singur, Annaka. Am nevoie de ajutorul tău. Nu am la cine apela. Viaţa mea e pur şi simplu în mâinile tale. Spune-mi, te rog, despre doctorul Felix Schiffer. Spune-mi ce ştii şi jur că nu mă vei mai vedea niciodată.

Ea locuia pe strada Fo, la numărul 106-l08, în Vizivaros, un cartier mic, dispus pe nişte dealuri, cu scări abrupte, mai degrabă decât cu străzi, strecurat între Districtul Castelului şi Dunăre. De la ferestrele ei din faţă se vedea Bem ter. Aici, în timpul Revoltei din 1956, s-au adunat mii de oameni, fluturând

drapele maghiare din care cu greu, dar cu bucurie, tăiaseră secera şi ciocanul înainte de a mărşălui spre Parlament.

Apartamentul era înghesuit şi aglomerat, în primul rând din cauza pianului de concert care ocupa jumătate din spaţiul sufrageriei. În biblioteca înaltă până în tavan stăteau înghesuite cărţi, ziare şi reviste de istorie şi teorie muzicală, biografii de compozitori, dirijori, muzicieni.

— Cânţi? întrebă Bourne.

— Da, spuse Annaka simplu.

El se aşează pe taburetul pianului şi se uită la notele întinse pe suport. O Nocturnă de Chopin, Opus 9, Nr. 1 în Re bemol. *Trebuie să fie foarte priceputǎ să se poatǎ descurca cu asta,* se gândi.

De la fereastra panoramică a sufrageriei se vedeau bulevardul, precum şi clădirile de pe partea opusă. Erau aprinse câteva lumini; sunetul jazzului anilor ‘50 – Thelonious Monk – plutea prin noapte. Un câine lătră şi se opri. Din când în când, se auzea zgomotul traficului.

După ce aprinse luminile, ea se duse imediat în bucătărie şi se apucă să facă un ceai. Scoase apoi două căni şi două farfurioare dintr-un dulap galben şi, în timp ce apa pentru ceai fierbea, deschise o sticlă de şnaps şi turnă câte o măsură generoasă în fiecare cană.

Deschise frigiderul:

— Vrei ceva de mâncare? Brânză, puţin cârnat? Vorbea de parcă erau prieteni vechi.

— Nu mi-e foame.

— Nici mie. Ea oftă şi închise uşa. Era de parcă, luând decizia de a-l lua acasă, hotărâse în acelaşi timp să renunţe la atitudinea dinainte. Nu mai vorbiră de Ianoş Vadas sau de urmărirea fără succes a lui Bourne, în încercarea de a-l prinde pe ucigaş. Lui asta îi convenea.

Ea îi dădu ceaiul tare şi trecură în sufragerie, aşezându-se pe o canapea bătrână ca vremea.

— Tatăl meu lucra cu un intermediar profesionist pe care-l cheamă Laszlo Molnar, spuse ea fără nici un preambul. El a fost cel care l-a ascuns pe doctorul Schiffer.

— Ascuns? Bourne clătină din cap. Nu înţeleg.

— Doctorul Schiffer a fost răpit.

Lui Bourne îi crescu tensiunea.

— De cine?

Ea clătină din cap.

— Tatăl meu ştia, eu nu. Pufni, concentrându-se. De aceea l-a contactat Alexei la început. Avea nevoie de ajutorul tatălui meu ca să-l salveze pe doctorul Schiffer şi să-l mute într-o locaţie secretă.

Imediat, el auzi în minte vocea lui Mylene Dutronc. *În ziua aceea, Alex a dat şi a primit multe telefoane într-o perioadă foarte scurtă de timp. Era foarte încordat şi am ştiut că era un moment de criză al unei operaţiuni de teren foarte importante. Am auzit numele doctorului Schiffer amintit de câteva ori. Bănuiesc că el era subiectul operaţiunii.* Aceasta era operaţiunea de teren foarte importantă.

— Deci tatăl tău a avut succes cu doctorul Schiffer.

Annaka încuviinţă din cap. Veioza dădea părului ei o strălucire roşiatică. Ochii şi jumătate din frunte îi erau acoperiţi de umbra acesteia. Stătea cu genunchii apropiaţi, pe jumătate aplecată înainte, cu palmele în jurul ceştii de ceai de parcă ar fi vrut să-i absoarbă căldura.

— Imediat ce tatăl meu a pus mâna pe doctorul Schiffer, i l-a predat lui Laszlo Molnar. Strict pentru motive de securitate. Şi el şi Alexei se temeau groaznic de oricine ar fi fost cel care îl răpise pe doctor.

Şi asta se potrivea cu ceea ce îi spusese Mylene, îi trecu prin minte lui Bourne. Î*n ziua aceea se temea.* Gândea intens:

— Annaka, pentru ca toate astea să înceapă să aibă vreun sens, trebuie să înţelegi că uciderea tatălui tău a fost o înscenare. Lunetistul era deja în biserică atunci când am intrat noi; ştia ce pune la cale tatăl tău.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl tău a fost împuşcat înainte să îmi spună ce voiam să aflu. Cineva nu vrea ca eu să îl găsesc pe doctorul Schiffer şi îmi pare din ce în ce mai clar că e aceeaşi persoană cu cel care l-a răpit pe doctorul Schiffer, cel de care se temeau Alex şi tatăl tău.

Annaka deschise ochii larg.

— E posibil acum ca Laszlo Molnar să fie în pericol.

— E posibil ca acest bărbat misterios să ştie de legătura dintre tatăl tău şi Molnar?

— Tata a fost extrem de precaut, foarte atent la securitate, deci pare improbabil. Îl privi, ochii întunecându-i-se de teamă. Pe de altă parte, toate măsurile pe care le-a luat n-au fost de ajuns la Biserica Matthias.

Bourne încuviinţă şi el.

— Ştii unde locuieşte Molnar?

Merseră cu maşina Annakăi până la apartamentul lui Molnar, care se afla în luxosul cartier de ambasade Rozsadomb sau Dealul Trandafirilor. Budapesta era o harababură de clădiri din piatră, elaborat sculptate asemenea torturilor aniversare, în grinzi de beton armat şi cornişe, de străzi pietruite, balcoane din fier forjat cu ghivece de flori, cafenele iluminate de candelabre somptuoase a căror lumină gălbuie scotea la iveală pereţi cu lambriuri arămii, pete de lumină strălucitoare, cu motive şi ele, în genul *fin de siecle.* La fel ca şi Parisul, era un oraş definit în primul şi în primul rând de fluviul sinuos ce îl împărţea în două, apoi de podurile ce îl traversau. Dincolo de acest lucru, era un oraş din piatră cioplită, spirale gotice, scări publice monumentale, cheiuri luminate, domuri împodobite cu aramă, pereţi acoperiţi de iederă, statui monumentale şi mozaicuri strălucitoare. Şi, când ploua, umbrele, mii de umbrele se deschideau aidoma unor pânze de corabie de-a lungul râului.

Toate acestea şi nu numai atât, îl afectau puternic pe Bourne. Era ca şi cum ar fi ajuns într-un loc pe care şi-l amintea dintr-un vis, cu claritatea suprareală a visului care izvora din legătura lui directă cu inconştientul. Şi totuşi nu putea extrage nici o amintire singulară din valul de emoţii ce creştea din memoria lui sfărâmată.

— Ce se întâmplă? întrebă Annaka, simţindu-i neliniştea.

— Am mai fost aici. Mai ţii minte că ţi-am spus că poliţia de aici poate fi dificilă?

— Ai dreptate în privinţa asta, încuviinţă ea.

El îşi rezemă capul de tetieră.

— Cu ani în urmă, am avut un accident groaznic. Am fost împuşcat pe o barcă şi am căzut peste bord. Aproape am murit din cauza şocului, a pierderii de sânge şi a frigului. Un doctor din Ile de Port Noire din Franţa a extras glonţul, a avut grijă de mine. Sănătatea fizică mi-a revenit perfect, dar mi-a fost afectată memoria. Un timp am fost amnezic, apoi, lent, dureros, am regăsit frânturi din fosta mea viaţă. Adevărul cu care trebuie să trăiesc e faptul că memoria mea nu s-a refăcut pe deplin şi, probabil, asta nu se va întâmpla niciodată.

Annaka conducea în continuare, dar el îşi dădu seama după expresia feţei ei că o afectase povestea lui.

— Nu-ţi poţi imagina cum e să nu ştii cine eşti, continuă el.

Dacă nu ai trecut prin asta, nu există nici un mod de a şti sau măcar de a-ţi explica acest lucru.

— Dezrădăcinat.

— Da, zise el, aruncându-i o privire scurtă.

— Marea în jurul tău, fără să vezi pământul, nici soarele sau luna, sau stelele care să te îndrume spre casă.

— Nu e mult diferit de ceea ce spui. Era surprins. Voia să o întrebe cum de ştia un asemenea lucru, dar tocmai parcau în faţa unei clădiri masive din piatră.

Coborâră şi intrară în vestibul. Annaka apăsă pe un buton şi se aprinse un mic bec alb, lumina lui slabă dezvăluind podeaua din mozaic şi peretele de sonerii. La soneria lui Laszlo Molnar nu răspundea nimeni.

— S-ar putea să nu însemne nimic, spuse Annaka. Cel mai probabil, Molnar e împreună cu doctorul Schiffer.

Bourne merse până la uşa de la intrare, un panou de sticlă securizată care începea de la un metru de sol.

— Aflăm imediat.

Se aplecă deasupra încuietorii şi, o secundă mai târziu, uşa era deschisă. Annaka apăsă un alt buton şi se aprinse un bec timp de treizeci de secunde, suficient cât să îl conducă pe Bourne pe scara în spirală ce ducea la apartamentul lui Molnar de la etajul unu.

Bourne avu oarecum de furcă să deschidă această yală, dar în cele din urmă reuşi. Annaka era gata să dea buzna înăuntru, dar o reţinu. Scoase arma ceramică şi deschise încet uşa. Luminile erau aprinse, dar nu se auzea nici un zgomot. Trecând prin living, apoi în dormitor, în baie şi în bucătărie, găsiră apartamentul curat ca lacrima, fără nici un semn de luptă, dar, la fel, fără urmă de Molnar.

— Ceea ce mă deranjează, spuse Bourne în timp ce punea arma la loc, e faptul că luminile sunt aprinse. Nu poate fi plecat cu doctorul Schiffer.

— Atunci se va întoarce curând. Ar trebui să-l aşteptăm.

El încuviinţă. În living, se uită la câteva fotografii de pe rafturile de cărţi şi de pe birou.

— Ăsta e Molnar? o întrebă pe Annaka, arătând spre un bărbat solid cu o coamă de păr negru dat pe spate.

— Da. Privi în jurul ei. Bunicii mei au locuit în clădirea asta şi, când eram mică, mă jucam pe palier. Copiii care locuiau aici ştiau tot felul de ascunzători.

Bourne îşi trecu degetele peste cotoarele unui şir de discuri demodate de vinil, aşezate lângă o combină muzicală cu un pick-up performant.

— Văd că e pasionat de operă, dar şi audiofil.

Annaka privi şi ea:

— Nu are CD-player?

— Oamenii de genul lui Molnar îţi vor spune că transferul pe suport digital răpeşte toată subtilitatea şi căldura unei înregistrări.

Bourne se întoarse spre birou pe care era aşezat un notebook. Văzu că era conectat la o priză şi la un modem. Ecranul era stins, dar descoperi, atingând carcasa, că era caldă. Apăsă pe tasta „Escape” şi ecranul se lumină imediat; computerul fusese pe modul „sleep” – nu fusese oprit, de fapt.

Apropiindu-se, Annaka citi pe ecran:

— Anthrax, febră hemoragică argentiniană, cryptococcosis, ciumă bubonică... Dumnezeule, ce caută Molnar pe un site care descrie efectele bolilor – cum li se spune? – provocate de agenţii patogeni mortali?

— Ştiu doar că doctorul Schiffer e începutul şi sfârşitul acestei enigme, răspunse Bourne. Alex Conklin l-a abordat pe Schiffer când lucra pentru DARPA – ăsta e programul pentru arme avansate derulat de Ministerul Apărării din Statele Unite. La un an după aceea, doctorul Schiffer se transferase la Directoratul de Arme Tactice Neletale al CIA. La scurt timp după asta, a dispărut complet. Nu ştiu la ce lucra Schiffer, astfel încât să îl intereseze pe Conklin aşa de tare cât să treacă peste Ministerul Apărării şi să facă să dispară un om de ştiinţă de elită din programul Agenţiei.

— Poate că doctorul Schiffer e bacteriolog sau epidemiolog. O trecu un fior. Informaţiile de pe site sunt înspăimântătoare.

Plecă în bucătărie să-şi ia un pahar cu apă, în timp ce Bourne naviga pe pagina de web pentru a vedea dacă mai găseşte vreun indiciu cu privire la prezenţa lui Molnar pe acest site. Negăsind nimic, trecu în partea de sus a ferestrei, unde accesă un meniu cu adresele cel mai recente vizitate de Molnar. Făcu click pe ultimul site accesat. Se dovedi a fi un forum dedicat ştiinţelor. Navigând spre secţiunea „Arhivă”, merse înapoi în timp încercând să afle când fusese Molnar pe forum şi despre ce discutase. Cu aproximativ patruzeci şi opt de ore în urmă, Laszlo 1647M se logase pe forum. Bourne, cu inima bătându-i cu

putere, îşi petrecu câteva minute citind un dialog pe care Molnar îl purtase cu un alt membru al forumului.

— Uite aici, Annaka, strigă el. Se pare că doctoral Schiffer nu e nici bacteriolog, nici epidemiolog. Este expert în comportamentul microparticulelor.

— Domnule Bourne, mai bine ai veni încoace, îl chemă Annaka. Acum.

Încordarea din vocea ei îl făcu să alerge până în bucătărie. Ea stătea în faţa chiuvetei, ca vrăjită, cu un pahar cu apă la jumătatea drumului către buze. Părea palidă, iar când îl văzu îşi trecu limba peste buze cu nervozitate.

— Ce s-a întâmplat?

Fata indică un spaţiu între frigider şi blatul de lucru, unde se vedeau şapte sau opt rafturi din sârmă ordonat aranjate.

— Ce dracu' sunt alea? făcu el.

— Sunt rafturile de la frigider, răspunse Annaka. Cineva le-a scos. Se întoarse spre el. De ce ar face asta?

El verifică în spatele frigiderului.

— E în priză şi compresorul pare să meargă normal. Nu te-ai uitat înăuntru?

— Nu.

El apucă mânerul şi deschise uşa. Annaka se sufocă.

— Hristoase, zise el.

Din frigider îi priveau doi ochi înceţoşaţi de moarte. Acolo, în frigiderul fără rafturi, se afla cadavrul ghemuit, albăstriu al lui Laszlo Molnar.

15

Vuietul legănat al sirenelor îi scoase din starea de şoc. Repezindu-se la fereastra din faţă, Bourne privi în jos, de-a lungul Dealului Trandafirilor unde văzu cinci sau şase maşini Opel Astra şi Skoda Felicia îndreptându-se spre bloc, cu luminile albe şi albastre aprinse. Ofiţerii din maşini coborâră, îndreptându-se direct spre clădirea în care se afla apartamentul lui Molnar. Din nou i se înscenase o crimă! Scena era aşa de asemănătoare cu ceea ce se întâmplase pe proprietatea lui Conklin, încât îi era clar că în spatele ambelor incidente trebuia să se afle aceeaşi persoană. Acest lucru era important, pentru că din el se puteau deduce două lucruri: în primul rând, el şi Annaka se aflau sub supraveghere. De cine, de Khan? Nu părea plauzibil. Metodele lui Khan erau de confruntare faţă-n faţă. În al doilea rând, era posibil ca acest Khan să fi spus adevărul atunci când susţinuse că nu el îi ucisese pe Alex şi Mo. În acel moment, Bourne nu-şi putea imagina nici un motiv pentru care Khan ar fi minţit în privinţa acelui lucru. Rămânea astfel persoana necunoscută care sunase la poliţie de pe proprietatea lui Conklin. Persoana pentru care lucra acesta era din Budapesta? Exista o logică destul de convingătoare în acest sens. Când fusese ucis, Conklin se pregătea să plece spre Budapesta. Doctorul Schiffer fusese în Budapesta, împreună cu Ianoş Vadas şi Laszlo Molnar. Toate drumurile duceau spre acest oraş.

În timp ce mintea sa punea cap la cap aceste idei, strigă la Annaka să şteargă şi să arunce paharul de apă, apoi să cureţe robinetul din bucătărie. Înşfăcă laptopul lui Molnar, şterse combina audio şi clanţa de la uşă, apoi ieşiră amândoi în goană din apartament.

Deja auzeau poliţiştii care urcau pe scări. Liftul trebuia să fie plin de poliţişti, aşa că nici nu se punea problema să îl folosească.

— Nu avem de ales, spuse Bourne în timp ce urcau scările. Trebuie să mergem sus.

— Dar de ce au venit acum? întrebă Annaka. De unde să ştie că suntem aici?

— Nu aveau cum, spuse Bourne, continuând să urce, decât dacă am fost urmăriţi. Nu îi plăcea situaţia în care îi puneau

acum poliţiştii. Îşi amintea prea bine soarta lunetistului de la Biserica Matthias. Atunci când o persoană începea să urce, cel mai adesea cădea şi rău.

Mai aveau un singur etaj până la acoperiş, când Annaka îl apucă de mână şi îi şopti:

— Pe aici!

Îl conduse pe un coridor. În urma lor, scările rezonau de zgomotul pe care l-ar fi făcut orice grup de oameni, mai ales nişte oameni care se pregăteau să prindă un criminal feroce. La trei sferturi din lungimea coridorului era o uşă ce părea o ieşire de urgenţă. Intrară pe un hol scurt, nu mai lung de trei metri, la capătul căruia se afla o altă uşă, aceasta din urmă construită din plăci de metal nituite. Bourne trecu înaintea ei.

Văzu că uşa era prinsă în nişte şuruburi uriaşe sus şi jos. Trase de ea şi o deschise. În spatele ei, nu era decât un zid din cărămidă, rece ca un mormânt.

— Ia te uită! făcu detectivul Csilla, ignorându-l pe bobocul care tocmai vomitase pe pantofii săi lustruiţi. Cu siguranţă nu mai ieşeau din Academie ca înainte, se gândi el în timp ce studia victima înţepenită în congelator.

— Nimeni în apartament, zise unul dintre poliţişti.

— Puneţi praf pentru amprente, oricum, ordonă detectivul Csilla. Era un bărbat solid, blond, cu nasul coroiat şi ochi inteligenţi. Mă îndoiesc că cel care a intrat în apartament a fost atât de prost încât să lase amprente, dar nu se ştie. Uită-te la urmele astea de arsuri, ce zici? Şi rănile înţepate par să fie foarte adânci.

— Torturat de un profesionist, spuse sergentul, un tânăr slăbănog.

— Ăsta e mai mult decât un profesionist, zise detectivul Csilla, aplecându-se şi adulmecând, ca şi cum cadavrul ar fi fost o bucată de carne ce i se părea că a început să putrezească. Îi place treaba asta.

— Informatorul de la telefon a spus că ucigaşul era aici, în apartament.

Detectivul Csilla ridică privirea.

— Dacă nu în apartament, atunci cu siguranţă în clădire. Se dădu înapoi, deoarece sosise echipa de criminalişti cu trusele de scule şi aparatele de fotografiat. Pune oamenii să se răspândească pe afară.

— Am făcut-o deja, spuse sergentul, amintindu-i subtil şefului său că nu avea de gând să rămână pentru totdeauna la gradul ăsta.

— Am stat destul cu mortul, zise detectivul Csilla. Să mergem la ceilalţi.

Străbătând holul, sergentul îi spuse că liftul era deja securizat, ca şi etajele inferioare. Criminalul nu poate merge decât pe un singur drum.

— Pune lunetiştii pe acoperiş, ordonă detectivul.

— Sunt deja acolo, răspunse sergentul. I-am pus să urce cu liftul în momentul când am intrat în clădire.

Csilla făcu un semn de încuviinţare.

— Câte etaje avem deasupra? Trei?

— Da, dom’le.

Csilla începu să urce scările, câte două odată.

— Acoperişul fiind sub control, ne putem permite să nu ne grăbim.

Nu le luă mult să descopere uşa ce dădea în coridorul cel scurt.

— Unde duce asta? întrebă Csilla.

— Nu ştiu, domnule, răspunse sergentul, supărat că nu putea răspunde.

Apropiindu-se de capătul coridorului, văzură uşa de metal.

— Ce e asta? Csilla îi aruncă o privire cercetătoare. Şuruburi uriaşe sus şi jos. Se aplecă, văzu metalul strălucitor. Uşa a fost deschisă de curând. Scoase arma şi trase de uşa ce dădea în zidul din cărămidă. Se pare că asasinul a fost la fel de frustrat ca şi noi.

Csilla studia cărămizile, încercând să-şi dea seama dacă vreuna dintre ele era nouă. Apoi încercă toate cărămizile, cu mâna. A şasea pe care o atinse se mişca puţin. Conştient că sergentul era pe cale să scoată o exclamaţie, îi acoperi gura cu mâna, aruncându-i o privire de avertisment.

— Ia trei oameni şi cercetează clădirea vecină.

La început, Bourne, cu auzul încordat pentru a prinde şi cel mai fin zgomot din întunericul negru ca smoala, crezu că zgomotul vine de la şobolanii cu care împărţeau spaţiul acesta umed şi lipsit de confort dintre pereţii ce separau blocul lui Molnar de cel alăturat. Apoi se auzi din nou şi-şi dădu seama ce era: hârşâitul cărămizii pe mortar.

— Ne-au găsit ascunzătoarea, şopti el, apucând-o de braţ pe Annaka. Trebuie să ne mişcăm.

Spaţiul în care se aflau era strâmt, nu mai mare de cincizeci de centimetri, dar părea să urce indefinit în întunericul de deasupra lor. Stăteau pe un fel de podea, alcătuită din ţevi metalice. Nu era cea mai sigură podea cu putinţă, iar Bourne nici nu voia să se gândească la spaţiul deschis de sub ei în care ar fi putut cădea, dacă una sau mai multe ţevi cedau.

— Ştii vreo ieşire de aici? şopti Bourne.

— Cred că da.

Ea se răsuci spre dreapta, apoi îşi făcu drum pipăind cu palmele zidul clădirii alăturate.

Se împiedică o dată, se redresă.

— E pe aici pe undeva, mormăi.

Îşi continuară drumul, avansând cu paşi mici. Apoi, dintr-o dată, o ţeavă cedă sub greutatea lui Bourne şi piciorul lui stâng alunecă în gol. Se balansă puternic, lovindu-se de perete cu umărul şi scăpă din mână laptopul lui Molnar. Încercă să prindă aparatul chiar în momentul în care Annaka voia să-l tragă în sus. În loc să-l prindă, îl văzu lovindu-se de o ţeavă şi se prăbuşi în întuneric, pierdut pentru totdeauna.

— Eşti bine? întrebă Annaka, în timp ce el îşi recăpăta echilibrul.

— Sunt întreg, zise el întunecat, dar laptopul lui Molnar nu mai e.

O secundă mai târziu, îngheţă. Auzea o mişcare în spatele lor, înceată şi regulată – altcineva respira în acel spaţiu în care se aflau – şi scoase lanterna, ţinând degetul pe întrerupător. Îşi lipi buzele de urechea Annakăi:

— E aici, cu noi. Nu mai vorbi. O simţi încuviinţând din cap, inspirând în acelaşi timp mirosul pielii ei, mosc şi citrus.

În spatele se auzi un clămpănit, poliţistul lovindu-se de un punct de sudură de la îmbinarea a două ţevi. Cu toţii rămaseră complet nemişcaţi. Inima lui Bourne bătea să-i iasă din piept. Apoi mâna Annakăi o găsi pe a lui, îndrumându-l pe perete, unde lipsea un şir de cărămizi sau fuseseră îndepărtate cu premeditare.

Dar apărea o altă problemă. Imediat ce împingeau acel perete, poliţistul avea să vadă dunga de lumină de pe cealaltă parte a peretelui, oricât de slabă. Avea să-i vadă, avea să ştie încotro se îndreptau. Bourne îşi asumă riscul, îşi lipi buzele de

urechea Annakăi şi şopti:

— Trebuie să-mi spui cu o secundă înainte de a mişca peretele.

Ea îi răspunse strângându-l de mână, rămânând cu mâna într-a lui apoi. Când el simţi că strânge din nou, îndreptă lanterna în spatele lor şi o aprinse. Izbucnirea de lumină îl orbi temporar pe cel care-i urmărea şi Bourne o ajută să împingă porţiunea de perete de un metru pe un metru.

Annaka se strecură prin gaură, în timp ce Bourne continua să concentreze lumina asupra adversarului lor, dar simţi ţevile vibrându-i sub tălpi şi o secundă mai târziu primi o lovitură năucitoare.

Detectivul Csilla încerca să lupte cu lumina. Fusese luat complet pe nepregătite, lucru care-l înfuria peste măsură, pentru că se mândrea cu faptul că nimic nu îl putea lua prin surprindere. Scutură din cap, dar asta nu-l ajuta – raza de lumină îl orbise temporar. Dacă rămânea pe loc până se stingea lanterna, nu avea nici o îndoială că asasinul avea să fi fugit deja. Aşa că îşi folosi avantajul surprizei, atacând chiar şi orb. Porni în fugă peste ţevi cu un mormăit de efort, izbindu-l pe criminal într-o poziţie ghemuită de luptă de stradă.

Într-un spaţiu aşa de strâmt şi pe întuneric vederea nu avea mare importanţă şi începu să lovească cu pumnii, cu latul palmelor şi cu tocurile de la pantofi, exact aşa cum fusese instruit la academie. El credea în disciplină, în asprime şi în puterea avantajului. Ştia din momentul în care pornise că asasinul nu ar fi crezut niciodată că poate ataca orbeşte, aşa că aplică o ploaie de lovituri într-o perioadă de timp cât mai scurtă, pentru a profita de avantajul surprizei cât mai mult cu putinţă.

Dar bărbatul în care lovea era puternic şi bine legat. Şi, mai rău, era un luptător bun, iar Csilla îşi dădu seama imediat că dacă lupta se prelungea avea să fie înfrânt. Se gândi deci să încheie lupta rapid şi definitiv. Făcând acest lucru, comise grava greşeală de a-şi expune partea laterală a gâtului. Simţi surpriza presiunii, dar nici un fel de durere. Când picioarele îl lăsară, era deja inconştient.

Bourne trecu prin gaura din perete, apoi o ajută pe Annaka să aşeze la loc pătratul din cărămizi.

— Ce ai păţit? întrebă ea, gâfâind uşor.

— Un poliţist mai deştept decât ar fi trebuit să fie.

Se aflau pe un alt coridor scurt de întreţinere, cu pereţii din cărămidă. Dincolo de uşă se afla holul clădirii alăturate de cea a lui Molnar, luminat cald de aplicele de pe pereţii acoperiţi cu tapet înflorat. Ici-colo, se aflau bănci din lemn închis la culoare.

Annaka apăsase deja butonul liftului, dar când acesta ajunse la etajul lor, Bourne văzu prin grilaj doi poliţişti cu armele pregătite să tragă.

— O, la dracu', făcu el, apucând-o pe Annaka de mână şi târând-o spre casa scărilor. Auzi însă zgomot de paşi grei şi îşi dădu seama că şi acea cale de scăpare le era închisă. În spatele lor, cei doi poliţişti deschiseseră trapele liftului şi erau pe hol, alergând spre ei. Bourne o îndrumă mai sus cu un etaj. Când ajunseră pe hol, deschise repede cu şperaclul prima uşă, închizând-o înainte ca poliţiştii să termine de urcat scările.

Înăuntrul apartamentului era întuneric şi nu mişca nimic. Era imposibil de spus dacă era cineva acasă. Bourne traversă până la fereastră şi o deschise, privind o bordură din piatră ce trecea pe deasupra unei alei înguste, pe care se aflau două containere verzi din metal. Lumina venea de la un stâlp de pe strada Endrodi. Trei ferestre mai încolo o scară de incendiu ducea până la aleea care, din câte vedea Bourne, era pustie.

— Haide, spuse el, ieşind pe bordură.

Annaka făcu ochii mari.

— Eşti nebun?

— Vrei să fii prinsă? O privi neutru.

Ea înghiţi în sec, tulburată.

— Mi-e frică de înălţimi.

— Nu suntem aşa de sus. El întinse o mână spre ea şi mişcă din degete. Haide, nu avem timp de pierdut!

Respirând adânc, fata urcă pe pervaz şi închise fereastra în urma ei. Se întoarse şi, aruncând o privire în jos, ar fi căzut dacă Bourne nu ar fi prins-o şi nu ar fi împins-o lângă peretele din piatră al clădirii.

— Doamne, ai zis că nu suntem aşa de sus!

— Pentru mine, e adevărat.

— Te omor pentru asta, făcu ea muşcându-şi buza.

— Ai încercat deja. O strânse de mână. Urmează-mă şi totul va fi bine, promit.

Începură să meargă spre capătul comişei. El nu voia să o grăbească, dar aveau o mie de motive să nu piardă timpul. Cu

toată poliţia care împânzea clădirea, era doar o chestiune de timp până ce aveau să descopere aleea.

— Acum va trebui să-mi dai drumul la mână, zise el şi apoi, văzând ceea ce ea avea de gând să facă, o avertiză destul de dur cât să o oprească. Nu privi în jos! Dacă simţi că ameţeşti priveşte peretele, concentrează-te asupra unui punct mic, modelul din zid, orice. Ocupă-ţi mintea cu asta şi frica va scădea.

Ea încuviinţă din cap, îi dădu drumul la mână, apoi el se desprinse şi întinse un picior, acoperind distanţa dintre cornişe. Apucă cu mâna dreaptă vârful comişei de la fereastra următoare şi îşi transferă greutatea de pe partea stângă pe partea dreaptă. Ridicând piciorul stâng de pe cornişa pe care stătea Annaka, trecu lin de cealaltă parte. Apoi se întoarse şi zâmbi, întinzându-i o mână.

— E rândul tău.

— Nu. Ea clătină violent din cap dintr-o parte în alta. Era albă ca varul. Nu pot face asta.

— Ba poţi. El o ademeni din nou cu degetele. Haide, Annaka, fă doar primul pas. Restul e uşor. Trebuie doar să-ţi schimbi centrul de greutate de pe stânga pe dreapta.

Ea clătină din nou din cap, în tăcere.

El continua să zâmbească, nelăsând să se vadă nimic din nervozitatea crescândă pe care o simţea. Aici, pe peretele expus al clădirii, erau cât se poate de vulnerabili. Dacă poliţiştii intrau în acel moment pe alee, erau morţi. Trebuia să ajungă la scara de incendiu şi asta cât mai repede.

— Un picior, Annaka. Întinde piciorul drept.

— Doamne! Era la marginea cornişei, în locul în care fusese el cu câteva secunde înainte. Şi dacă o să cad?

— Nu cazi.

— Dar dacă…

— Te prind eu. Zâmbetul lui se lărgi. E timpul să ne mişcăm, acum.

Ea făcu aşa cum o îndemna el, întinzând piciorul şi aşezându-l de cealaltă parte. El îi arătă cum să apuce cornişa de pe cealaltă parte, cu mâna dreaptă, lucru pe care ea îl făcu fără nici o ezitare.

— Acum balansează-te, de la stânga la dreapta şi traversează.

— Am îngheţat.

Era gata să privească în jos şi el ştia asta.

— Închide ochii, îi spuse. Îmi simţi mâna pe mâna ta? Ea

încuviinţă de parcă i-ar fi fost teamă că până şi vibraţia propriei voci avea să o facă să cadă răsucindu-se în golul de dedesubt. Schimbă-ţi centrul de greutate, Annaka. Pur şi simplu balansează-te de la stânga la dreapta. Bun, acum ridică piciorul şi treci…

— Nu.

O apucă de după talie.

— Bun, acum doar ridică piciorul stâng. Imediat ce făcu asta el o trase repede şi mai degrabă cu forţa, lângă el, pe cornişa vecină. Ea se lipi de el, tremurând de frică şi tensiune.

Mai aveau numai două. Ajunseră la capătul comişei, repetară procedeul. Cu cât terminau mai repede, cu atât era mai bine pentru amândoi. Ea reuşi să traverseze a doua şi a treia oară oarecum mai bine, fie prin voinţă pură, fie închizându-şi complet mintea, urmând ordinele lui orbeşte.

În sfârşit, ajunseră la scara de incendiu şi începură să coboare. Lumina de pe strada Endrodi arunca umbre lungi pe alee. Bourne îşi dorea să spargă becul cu o împuşcătură, dar nu îndrăzni. Grăbi însă pasul.

Se aflau la un singur etaj de scara extensibilă verticală pe care ar fi ajuns la o jumătate de metru de pavajul aleii când Bourne văzu cu coada ochiului că se schimbă lumina. Pe alee înaintau umbre din direcţii opuse; doi poliţişti intraseră pe alee, dinspre ambele capete.

Sergentul lui Csilla plecase cu un poliţist din clădire în momentul în care fusese localizat cel care intrase prin efracţie în apartament. Ştia deja că e suficient de inteligent pentru a găsi drumul de trecere dintre clădiri. De vreme ce scăpase din apartamentul lui Laszlo Molnar, sergentului nu i se părea că asasinul avea să-şi permită să se lase prins pe scara clădirii învecinate. Asta însemna că va găsi o cale de a ieşi din clădire, iar poliţistul voia să elimine toate posibilităţile. Avea un om pe acoperiş, câte unul la intrarea principală şi la intrările de serviciu. Mai rămânea aleea laterală. Nu-şi dădea seama cum putea să ajungă criminalul pe alee, dar nu voia să rişte.

Norocul lui, văzu silueta profilată lângă scara de incendiu din momentul în care intră pe alee. În lumina stâlpului de iluminat de pe strada Endrodi îl văzu pe colegul său intrând pe alee din capătul opus. Îi făcu un semn bărbatului, indicând în sus către silueta de pe scara de incendiu. Îşi scoase arma şi se apropie

încet şi atent de scara verticală care cobora de la ieşirea de incendiu când silueta se mişcă, părând să se împartă în două. Sergentul tresări surprins. Erau *două* persoane pe scara de incendiu!

Ridică arma şi trase. Săriră scântei din metal şi văzu una din siluete rostogolindu-se prin aer şi apoi dispărând după cele două containere de gunoi. Poliţistul din partea opusă porni în fugă, dar sergentul rămase pe loc. Îşi văzu colegul ajungând la colţul containerului cel mai apropiat şi mergând chircit spre spaţiul gol dintre cele două containere.

Sergentul privi în sus, căutând a doua persoană. Lumina slabă făcea ca detaliile să fie greu de distins, însă nu văzu pe nimeni acolo. Ieşirea de incendiu părea pustie. Unde putea să fi dispărut a doua persoană?

Îşi îndreptă din nou atenţia spre ofiţer, doar pentru a descoperi că acesta dispăruse. Făcu vreo câţiva paşi înainte, îl strigă pe nume. Nici un răspuns. Îşi scoase staţia şi era gata să cheme întăriri, când ceva se prăbuşi peste el. Se poticni, căzu rău şi apoi se ridică într-un genunchi, cu capul clătinându-i-se. Apoi ceva apăru din spaţiul dintre containere. Când îşi dădu seama că nu era colegul lui, primise deja o lovitură suficient de dură cât să îşi piardă cunoştinţa.

— Asta chiar a fost o prostie, zise Bourne, aplecându-se pentru a o ridica pe Annaka de pe pavajul aleii.

— Cu plăcere, făcu ea, dându-i mâna la o parte şi ridicându-se în picioare cu propriile puteri.

— Credeam că ţi-e frică de înălţime.

— Mi-e mai frică de moarte, îi răspunse sec.

— Să o ştergem de aici înainte să apară alţi poliţişti, zise el. Cred că tu trebuie să mergi înainte.

Când Bourne şi Annaka ieşiră din clădire, privirea lui Khan era orbită de lumina stradală. Deşi nu le putea vedea feţele, îl recunoscu pe Bourne după siluetă şi mers. Cât despre însoţitoarea acestuia de sex feminin, deşi mintea lui Khan o înregistră în treacăt, nu îi dădu prea multă atenţie. Asemenea lui Bourne, era mult mai interesat de motivul pentru care poliţia fusese chemată la apartamentul lui Laszlo Molnar când Bourne era încă acolo. Tot ca şi Bourne, fusese izbit de asemănarea scenariului de aici cu acela din Manassas. Se putea vedea mâna lui Spalko, cu ochiul liber. Necazul era că, spre deosebire de

Manassas, unde îl văzuse pe omul lui Spalko, nu dăduse peste un bărbat asemănător în timpul recunoaşterii atente pe care o făcuse în cele patru cvartale din jurul blocului lui Molnar. Aşadar, cine chemase poliţia? Cineva trebuia să fi fost acolo pentru a-i informa atunci când Bourne şi femeia intraseră în clădire.

Se îndreptă spre maşina închiriată, reuşind să-l urmărească pe Bourne care se urcase într-un taxi. Femeia îşi continuă drumul pe jos. Cunoscându-l pe Bourne, Khan era pregătit să schimbe direcţia, să schimbe taxiuri şi, deci, nu avea să-l piardă din ochi pe Bourne în timpul manevrelor făcute pentru a-şi pierde urma.

În cele din urmă, taxiul lui Bourne ajunse pe strada Fo. Patru cvartale mai la nord de turnurile magnifice ale Băilor Kirali, Bourne cobori din taxi şi intră în clădirea de la numărul 106-l08.

Khan încetini, apoi parcă lângă bordură, pe partea opusă a străzii – nu voia să treacă pe lângă intrare. Opri motorul şi se cufundă în întuneric. Alex Conklin, Jason Bourne, Laszlo Molnar, Hasan Arsenov. Se gândea la Spalko şi la modul în care puteau fi conectate toate aceste nume disparate. Trebuia să existe o logică aici, întotdeauna exista o logică, măcar de-ar fi putut s-o înţeleagă.

Astfel trecură cinci sau şase minute, apoi un alt taxi trase în faţa clădirii de la numărul 106-l08. Khan privi cum cobora o tânără. Încercă să îi vadă faţa înainte de a intra în clădire, dar reuşi să vadă doar că avea părul roşcat. Aşteptă, nescăpând din ochi intrarea. Nu se aprinsese nici o lumină după ce Bourne intrase în hol, ceea ce însemna că o aştepta pe femeie – că era apartamentul ei. După trei minute, se aprinseră luminile la etajul al patrulea – şi ultimul.

Acum, ştiind unde erau, începu să se scufunde în *zazen,* dar, după o oră de încercări nereuşite de a-şi goli mintea, renunţă. În întuneric, strânse în palmă micul Buddha cioplit în piatră. Aproape imediat îl cuprinse un somn profund, în care se prăbuşi asemenea unui bolovan în iadul coşmarului său recurent.

Apa e neagră-albăstruie, rotindu-se neîncetat de parcă ar însufleţi-o o energie a răului. El încearcă să iasă la suprafaţă, întinzându-se cu atâta forţă, încât oasele îi trosnesc de încordare. Continuă totuşi să se scufunde în întuneric, tras în jos de frânghia legată în jurul gleznei. Vrea să respire, dar ştie că în momentul în care va deschide gura va fi inundat de apă şi se va îneca.

Se întinde în jos, încercând să dezlege frânghia, dar nu

reuşeşte să apuce cu degetele suprafaţa alunecoasă. Simte, asemenea unui curent electric ce îl străbate, teroarea a orice îl aşteaptă în întuneric. Teroarea îl strânge ca o menghină; îşi reprimă o dorinţă de a bolborosi. În acel moment, aude sunetul ce se ridică din adâncuri – răsunetul clopotelor, al călugărilor ce cântă înainte de a fi masacraţi de khmerii roşii. În cele din urmă sunetul se reduce la cântecul unei singure voci, un tenor clar, o incantaţie repetată, nu mult diferită de o rugăciune.

Şi atunci când priveşte în jos prin întuneric, când începe să desluşească lucrul legat de cealaltă frânghie, lucrul ce îl trage inexorabil către blestemul său, îşi dă seama că incantaţia pe care o aude trebuie să vină dinspre acea siluetă. Căci cunoaşte silueta ce se răsuceşte în curentul puternic de sub el; îi e la fel de familiară ca şi propria faţă, propriul corp. Dar acum, cu un şoc care îl străbate prin tot corpul, îşi dă seama că sunetul nu vine dinspre silueta familiară de sub el, pentru că e moartă – şi de aceea greutatea ei îl trage în jos.

Sunetul e mai aproape, iar acum recunoaşte lamentaţia clară – propria voce. Auzindu-se din adâncurile propriei fiinţe. Imediat, aceasta îi atinge toate părţile corpului.

— Lee-Lee! Lee-Lee! strigă, înainte de a se îneca.

16

Spalko şi Zina ajunseră în Creta înainte de răsăritul soarelui, aterizând pe Aeroportul Kazantzakis, chiar lângă Heraklion. Îi însoţeau un doctor şi trei bărbaţi, pe care Zina îi studiase îndelung în timpul zborului. Nu erau masivi, pentru a nu se remarca în mulţime. Puternicul său simţ al securităţii îi dicta lui Spalko ca atunci când, ca în acel moment, era implicat nu ca Stepan Spalko, preşedintele Humanistas, Ltd, ci ca Şeic, să îşi menţină un profil cât mai scăzut, nu numai pentru sine, ci pentru tot personalul. Zina le recunoscu bărbaţilor puterea în nemişcarea lor, căci îşi controlau corpurile în mod absolut şi, atunci când se mişcau, o făceau cu fluiditatea şi siguranţa unor yoghini sau dansatori. Vedea hotărârea din ochii lor duri, care se putea obţine numai după ani de antrenamente intense. Chiar şi atunci când îi zâmbeau deferent, putea simţi pericolul ce mocnea în ei, încolăcit, aşteptând cu răbdare momentul eliberării.

Creta, cea mai mare insulă din Marea Mediterană, e poarta dintre Europa şi Africa. Zace de secole în soarele fierbinte al Mediteranei, cu ochiul sudic aţintit asupra Alexandriei, în Egipt şi asupra Benghazi, în Libia. În mod inevitabil însă, o insulă cu o amplasare atât de bună era înconjurată de prădători. Aflându-se la intersecţia culturilor, istoria ei e evident una sângeroasă, asemenea valurilor ce se sparg de ţărm, invadatorii din culturi diferite au ajuns pe ţărmurile şi în golfurile insulei, aducând cu ei cultura, limba, arhitectura şi religia.

Heraklionul a fost fondat de sarazini în 824 d. Hr. Ei îl numeau Chandax, o adaptare a cuvântului arab *kandak*, datorită şanţului de apărare pe care l-au săpat în jurul cetăţii. Sarazinii au domnit timp de o sută patruzeci de ani, apoi au fost izgoniţi de bizantini. Dar piraţii au avut un asemenea succes încât le-au trebuit trei sute de corăbii pentru a căra prada în Bizanţ.

În timpul ocupaţiei veneţiene, oraşul a fost cunoscut sub numele de Candia. Sub stăpânirea veneţienilor a devenit cel mai important centru cultural din estul Mediteranei. Toată această strălucire s-a încheiat odată cu invazia turcilor.

Această istorie poliglotă se vedea peste tot: masiva fortăreaţă veneţiană ce apăra frumosul port al oraşului de invazii; primăria oraşului, găzduită de loggia veneţiană; „Koubes”, fântâna

turcească de lângă fosta biserică a Mântuitorului, pe care turcii au transformat-o în Moscheea Valide.

Dar în oraşul propriu-zis, modem şi aglomerat, nu se păstra nimic din cultura minoică, prima şi, din punct de vedere arheologic, cea mai importantă civilizaţie cretană. Sigur, ruinele palatului lui Cnossos puteau fi văzute în afara oraşului, dar numai istoricii ştiau că sarazinii aleseseră acest loc ca să fondeze Chandax pentru că fusese principalul port al minoicilor cu mii de ani înainte.

Sufletul Cretei rămânea acela al unei insule învăluite în mit şi era imposibil să pui piciorul pe insulă fără să ţi se reamintească legenda creării sale. Cu secole înainte ca sarazinii, veneţienii sau turcii să existe, Creta ieşise în evidenţă din ceţurile legendei. Minos, primul rege al Cretei, era semizeu. Tatăl său, Zeus, luând înfăţişarea unui taur, o violase pe mama sa, Europa şi astfel, de la început, taurul a devenit simbolul insulei.

Minos s-a luptat cu cei doi fraţi ai săi pentru stăpânirea Cretei, dar el s-a rugat lui Poseidon, promiţându-i supunere eternă zeului mării dacă avea să-l ajute să-şi învingă fraţii. Poseidon i-a auzit rugăciunea şi, din marea înspumată, s-a ivit un taur alb ca zăpada. Acest animal trebuia să fie un sacrificiu care să marcheze supunerea lui Minos faţă de zeu, dar lacomul rege a prins taurul şi l-a păstrat pentru sine. Furios, Poseidon a făcut-o pe soţia lui Minos să se îndrăgostească de animal. În secret, ea l-a însărcinat pe Dedalus, arhitectul favorit al regelui, să-i construiască o vacă din lemn goală pe dinăuntru în care s-a ascuns, astfel încât taurul să se împerecheze cu ea. Rezultatul acestei împreunări sexuale a fost Minotaurul – un bărbat monstruos, cu cap şi coadă de taur – a cărui sălbăticie a adus atâtea pagube insulei, încât Minos l-a pus pe Dedalus să construiască un labirint enorm, atât de complicat, încât Minotaurul să nu mai scape niciodată din el.

Legenda aceasta îl preocupa pe Spalko în timp ce străbătea străzile abrupte ale oraşului împreună cu echipa sa, deoarece era pasionat de miturile greceşti – pentru accentul lor pe viol şi incest, pe vărsarea de sânge şi sfidarea zeilor. Vedea aspecte ale propriei persoane în multe dintre ele, aşa că nu îi era greu să se creadă semizeu.

La fel ca multe alte oraşe mediteraneene, Heraklion e construit pe versantul unui munte, casele sale din piatră ridicându-se deasupra străzilor abrupte străbătute fără milă de

autobuze şi taxiuri. De fapt, întreaga coloană vertebrală a insulei se ridică pe un lanţ muntos cunoscut sub numele de Munţii Albi.

Adresa pe care Spalko o obţinuse interogându-l pe Laszlo Molnar era o casă aflată la jumătatea pantei pe care e aşezat oraşul. Aparţinea unui arhitect pe nume Istos Dedalika, al cărui renume, aşa cum avea să se vadă, era la fel de mare ca al strămoşului său mitic. Echipa lui Spalko descoperise că această casă era închiriată de o companie asociată cu Laszlo Molnar. Ajunseră la adresă exact în momentul în care cerul nopţii era gata să se despice asemenea cojii unei nuci de cocos, scoţând la iveală soarele sângeriu al Mediteranei.

După o scurtă recunoaştere, scoaseră cu toţii nişte telefoane mobile minuscule, conectându-se într-o reţea fără fir. Îşi verificară armele, arbalete din material compozit, de mare putere, excelente pentru liniştea în care trebuiau să acţioneze. Spalko îşi sincroniză ceasul cu doi dintre oamenii săi, apoi îi postă lângă intrarea din spate, în timp ce el şi Zina se apropiau de intrarea din faţă. Ultimul membru al echipei primi ordin să-i supravegheze şi să-i avertizeze cu privire la orice acţiune suspectă de pe stradă sau, dacă e cazul, de venirea poliţiei.

Strada era pustie şi tăcută; nu se plimba nimeni. În casă nu era aprinsă nici o lumină, dar Spalko nici nu se aştepta să fie vreuna, îşi privi ceasul, numărând în microfon pe măsură ce secundarul se apropia de şaizeci.

În casă, mercenarii erau în plină activitate. Era ziua mutării, ultimele câteva ore după care puteau pleca, aşa cum făcuseră şi alţii înaintea lor. Îl mutau pe dr. Schiffer într-o locaţie diferită din Creta la fiecare trei zile; făceau acest lucru repede şi în tăcere, destinaţia fiind hotărâtă abia în ultimul moment. Aceste măsuri de securitate cereau ca o parte dintre ei să rămână în urmă, pentru a se asigura că orice indiciu al prezenţei lor era fie luat de acolo, fie distrus.

În acest moment, mercenarii erau răspândiţi prin casă. Unul dintre ei era în bucătărie, pregătind cafea turcească, un al doilea se afla în baie, al treilea pornise televizorul. Se uită dezinteresat la ecran pentru o secundă apoi se duse la fereastra din faţă, trase draperia şi aruncă o privire în stradă. Totul părea normal. Se întinse ca o pisică, bâţâindu-şi corpul. Apoi, prinzându-şi hamul cu arma pe umăr, plecă să facă verificarea de dimineaţă a perimetrului.

Descuie uşa din faţă, o deschise şi fu imediat străpuns în inimă de o săgeată a lui Spalko. Se clătină şi căzu pe spate, cu braţele deschise şi ochii rostogolindu-i-se în orbite, mort înainte de a atinge podeaua.

Spalko şi Zina intrară în vestibul în momentul în care ceilalţi doi membri ai echipei năvăleau pe uşa din spate. Mercenarul din bucătărie lăsă să îi cadă ibricul de cafea, scoase arma şi îl răni pe unul din oamenii lui Spalko, apoi şi el fu împuşcat mortal.

Făcându-i un semn cu capul Zinei, Spalko urcă scările câte trei odată.

Zina reacţionase la împuşcăturile ce veneau prin uşa băii, ordonându-i unuia dintre oamenii lui Spalko să iasă pe uşa din spate. Îi ordonă celuilalt să spargă uşa, lucru pe care îl făcu rapid şi eficient. Când intrară în baie, nu îi întâmpină nici un foc de armă. În loc de asta, văzură fereastra prin care se strecurase afară mercenarul. Zina anticipase această posibilitate, de unde faptul că îşi trimisese un om afară.

O secundă mai târziu auzi foarte clar *sunetul* săgeţii eliberate, urmate de un geamăt puternic.

La etaj, Spalko străbătea camerele mergând chircit. Primul dormitor era gol, deci trecu la al doilea. Când trecea pe lângă pat, prinse cu coada ochiului o mişcare în oglinda de perete de deasupra comodei din stânga sa. Îngenunche imediat şi trase o săgeată. Aceasta trecu prin cuvertură, iar patul se zgudui. Un corp se zvârcolea şi gemea.

În genunchi, Spalko potrivi o altă săgeată în arbaletă şi începu să ţintească, dar fu răsturnat. Ceva greu îl lovi în cap, un glonţ ricoşă şi simţi o greutate deasupra. Dădu imediat drumul arbaletei, scoase un cuţit de vânătoare şi îl înfipse în atacator. Când acesta fu înfipt bine, îl răsuci, scrâşnind din dinţi de efort şi fu răsplătit cu un val de sânge.

Îl aruncă pe mercenar de pe el cu un mormăit, îşi recuperă cuţitul şi îl şterse de cuvertură. Apoi trase a doua săgeată, prin pat. Prin aer zburară fulgi şi zvârcolirea se opri brusc.

Coborî repede la parter după ce verificase şi celelalte camere de la etaj, intrând într-un living ce mirosea a pucioasă. Unul dintre oamenii săi intra pe uşa din spate cu ultimul mercenar rămas, pe care îl rănise grav. Întregul atac durase mai puţin de trei minute, lucru care se potrivea cu planul lui Spalko; cu cât atrăgeau mai puţin atenţia asupra casei, cu atât mai bine.

Nu era nici o urmă de Felix Schiffer. Şi totuşi, Spalko ştia că

Laszlo Molnar nu îl minţise. Oamenii ăştia făceau parte din contingentul de mercenari pe care Molnar îi angajase atunci când pusese la cale împreună cu Conklin evadarea lui Schiffer.

— Cum stăm? îşi întrebă oamenii.

— Marco e rănit. Nimic grav, glonţul a intrat şi a ieşit prin muşchiul braţului stâng, raportă unul dintre ei. Doi duşmani morţi, unul grav rănit.

— Şi doi morţi la etaj, adăugă Spalko.

Arătând cu mânerul pistolului automat către ultimul mercenar, bărbatul adăugă:

— Asta n-o duce mult dacă nu e tratat.

Spalko se uită la Zina, apoi făcu un semn din cap. Ea se apropie de rănit şi, îngenunchind, îl întoarse pe spate. El gemu şi începu să sângereze.

— Cum te cheamă? întrebă ea în maghiară.

El o privi, cu ochii întunecaţi din cauza durerii şi a morţii inevitabile.

Ea scoase o cutie mică cu chibrituri din lemn.

— Cum te cheamă? întrebă, de astă dată în greacă.

Neprimind nici un răspuns, le spuse oamenilor lui Spalko:

— Ţineţi-l nemişcat.

Doi dintre ei se aplecară pentru a executa ordinul. Mercenarul se zbătu puţin, apoi rămase nemişcat. Privea în sus spre ea cu nepăsare; era soldat profesionist la urma urmelor.

Ea aprinse chibritul. Flacăra fu însoţită de un miros înţepător de sulf. Femeia îi ridică o pleoapă cu degetul mare şi arătătorul, apoi apropie flacăra de globul ocular descoperit.

Ochiul liber al mercenarului clipi nebuneşte, iar respiraţia îi deveni sacadată. Flacăra, reflectată în curba orbitei sale strălucitoare, se apropie şi mai mult. Îi era frică, Zina simţea asta, dar dincolo de acest lucru era un sentiment de neîncredere. Pur şi simplu el nu credea că ea îşi va duce la capăt ameninţarea implicită. Păcat, dar pentru ea nu era nici o diferenţă.

Mercenarul urlă, corpul arcuindu-se în ciuda eforturilor celor doi bărbaţi de a-l ţine la pământ. Se zvârcolea şi urla, chiar şi după ce chibritul îi căzu fumegând pe piept. Ochiul sănătos i se rostogolea în orbită de parcă ar fi încercat să găsească o scăpare.

Zina aprinse calmă un alt chibrit şi imediat mercenarul începu să vomite. Acest lucru nu o tulbură. Era vital acum ca el să înţeleagă că nu exista decât o singură reacţie din partea lui care

o putea opri. Nu era prost; ştia despre ce era vorba. De asemenea, nici o sumă de bani nu făcea cât tortura asta. Printre lacrimile ochiului sănătos, îl văzu capitulând. Totuşi, nu avea să-l lase să se ridice, nu înainte de a le spune unde îl ţineau pe doctorul Schiffer.

În spatele ei, privind scena de la început până la sfârşit, Stepan Spalko era impresionat fără să vrea. Habar n-avusese ce va face Zina atunci când o însărcinase cu interogatoriul. Într-un fel, era un test; dar era mai mult decât atât – era un fel de a o cunoaşte în acel mod intim care lui îi provoca atâta plăcere.

Fiind un om care folosea cuvintele în fiecare zi din viaţa lui pentru a manipula oameni şi evenimente, Spalko avea o neîncredere înnăscută faţă de oricine. Oamenii minţeau, pur şi simplu. Unora le plăcea să mintă pentru efectul pe care îl provoca minciuna; alţii minţeau fără să ştie, pentru a-şi proteja propria persoană; mai erau unii care se minţeau pe ei înşişi. Numai în acţiune, în lucrurile pe care le făceau oamenii, mai ales în circumstanţe extreme sau sub constrângere ieşea la iveală adevărata lor natură. Atunci nu mai avea nici un rost să mintă; puteai crede ceea ce ţi se înfăţişa în faţa ochilor.

Acum cunoştea un adevăr despre Zina pe care nu-i ştiuse înainte. Se îndoia că Hasan Arsenov îl cunoştea, că ar fi crezut acest lucru dacă i s-ar fi spus. În adâncul fiinţei, Zina era tare ca piatra; era mai dură decât Arsenov însuşi. Privind-o cum scotea informaţiile de la mercenarul neajutorat, el îşi dădu seama că Zina putea trăi fără Arsenov, dar Arsenov nu putea trăi fără ea.

Bourne se trezi în sunetul arpegiilor de pian şi în mirosul aromat al cafelei. Un timp rămase între somn şi trezire. Era conştient că se afla întins pe canapeaua Annakăi Vadas, că era acoperit cu o pilotă de puf şi avea sub cap o pernă din puf de gâscă. Îşi reveni brusc din somn, în apartamentul scăldat în soare al Annakăi. Se întoarse şi o văzu aşezată la pianul de concert cu o cană uriaşă de cafea alături.

— Cât e ceasul?

Ea îşi continuă arpegiile fără să ridice capul.

— Douăsprezece şi ceva.

— Doamne!

— Da, e ora la care eu repet, ora la care trebuie să te trezeşti, începu să cânte o melodie pe care el nu o recunoscu. Chiar credeam că ai să te întorci la hotel înainte să mă trezesc eu, dar

am intrat aici şi te-am văzut dormind ca un prunc. Aşa că am făcut cafeaua. Vrei?

— Absolut.

— Ştii unde e.

Apoi ea îşi ridică privirea fără să se întoarcă, privindu-l cum iese de sub pilotă şi îşi pune tricoul şi pantalonii. Merse în baie şi apoi intră în bucătărie. În timp ce el îşi turna cafea, îi spuse:

— Ai un corp frumos, în ciuda cicatricelor.

El căuta frişca; se părea că ea îşi bea cafeaua neagră.

— Cicatricele îmi dau forţă morală.

— Chiar şi cea de la gât?

Cotrobăind prin frigider, nu îi răspunse, ci, mai degrabă involuntar, duse o mână la rană şi, făcând asta, simţi din nou îngrijirile pline de compasiune ale lui Mylene Dutronc.

— Aia e nouă, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Am avut o întâlnire cu o creatură foarte mare şi furioasă.

Ea se răsuci, brusc stânjenită.

— Cine a încercat să te stranguleze?

El găsise frişca. Îşi puse o lingură, apoi două de zahăr şi sorbi prima înghiţitură. Revenind în living, spuse:

— Furia îţi poate face asta, sau nu ştiai?

— De unde să ştiu? Nu fac parte din lumea ta violentă.

El o privi fără nici o expresie.

— Ai încercat să mă împuşti. Sau ai uitat?

— Eu nu uit nimic, replică ea sec.

O iritase ceva din cele spuse de el, dar nu ştia ce. O parte din ea se zbuciuma. Poate era doar şocul morţii violente şi subite a tatălui ei.

În orice caz, el decise să încerce o altă tactică.

— Nu e nimic comestibil în frigiderul tău.

— De obicei mănânc în oraş. E o cafenea-restaurant cinci străzi mai încolo.

— Crezi că am putea merge acolo? o întrebă el. Mor de foame.

— Imediat ce termin. Noaptea prelungită mi-a decalat programul.

Scaunul de la pian zgârie podeaua atunci când ea se aşează mai bine. Apoi, primele acorduri din Nocturna în Si bemol minor a lui Chopin plutiră prin cameră, răsucindu-se asemenea frunzelor căzătoare într-o după-amiază aurie de toamnă. Bărbatul fu surprins câtă plăcere îi provoca muzica.

După câteva secunde se ridică, merse până la micul birou şi

deschise computerul.

— Te rog, nu face asta, spuse Annaka fără să ridice ochii de pe partitură. Îmi distragi atenţia.

Bourne se aşeză, încercând să se relaxeze înconjurat de minunata muzică ce umplea apartamentul.

În timp ce ultimele acorduri ale Nocturnei încă mai reverberau, Annaka se ridică şi intră în bucătărie. Bourne auzi apa de la chiuvetă curgând în timp ce ea aştepta să se răcească. Păru să curgă mult timp. Apoi ea se întoarse, cu un pahar cu apă într-o mână pe care îl bău dintr-o singură înghiţitură prelungă. Bourne, privind-o de la birou, îi văzu curba gâtului alb, apoi buclele câtorva fire rebele, de un arămiu aprins, la baza părului.

— Te-ai descurcat foarte bine aseară, zise Bourne.

— Mulţumesc că m-ai luat de pe cornişă. Ochii ei îi evitară privirea, de parcă nu ar fi vrut să accepte complimentul. Nu mi-a fost aşa de frică niciodată în viaţa mea.

Erau în cafeneaua plină de candelabre din sticlă, canapele din catifea şi aplice de perete translucide fixate în lambriurile din lemn de cireş. Stăteau faţă în faţă la o masă de la fereastră, privind mesele de pe trotuarul din faţa cafenelei, care era pustiu, fiind încă prea răcoare pentru a se aşeza afară în soarele dimineţii.

— Ceea ce mă preocupă acum e faptul că apartamentul lui Molnar era supravegheat, zise Bourne. Nu există nici o altă explicaţie pentru sosirea poliţiei chiar în acel moment.

— Dar de ce ar supraveghea cineva apartamentul?

— Ca să vadă dacă apărem. De când am ajuns în Budapesta, cercetările mele au fost împiedicate.

Annaka privi nervoasă pe fereastră.

— Şi acum? Gândul că cineva îmi supraveghează apartamentul – ne supraveghează *pe noi* – îmi dă fiori.

— De la apartamentul tău până aici nu ne-a urmărit nimeni. M-am asigurat eu de asta. Se opri în timp ce li se servea mâncarea. Când chelnerul plecase, reluă. Ţii minte măsurile de precauţie pe care am insistat să le luăm aseară, când am scăpat de poliţie? Am luat taxiuri diferite, am schimbat de două ori, am schimbat direcţia.

— Eram prea epuizată să mai pun la îndoială instrucţiunile tale bizare, încuviinţă ea.

— Nimeni nu ştie unde am plecat şi nici măcar că suntem

împreună.

— Da, asta e o uşurare. Ea oftă prelungit.

Când îl văzu pe Bourne ieşind din clădire împreună cu femeia, Khan avea un singur gând în minte: în ciuda asigurărilor pline de ifose ale lui Spalko că Bourne nu îl putea găsi, acesta continua să strângă cercul. Cumva aflase despre Laszlo Molnar, bărbatul de care era interesat Spalko. Şi, mai mult, descoperise unde locuia Molnar şi, probabil, fusese în apartament atunci când apăruse poliţia. De ce era Molnar important pentru Bourne? Khan trebuia să afle asta.

Îi privi din urmă pe Bourne şi pe femeie îndepărtându-se. Apoi coborî din maşina închiriată şi intră în holul clădirii de pe strada Fo 106-l08. Descuie cu şperaclul uşa de la intrare şi pătrunse în holul interior. Urcând cu liftul până la ultimul etaj, găsi apoi scara ce ducea pe acoperiş. Deloc surprinzător, uşa avea un sistem de alarmă, dar pentru el era un lucru simplu să treacă de circuit şi apoi de întregul sistem de alarmă. Trecu prin uşă şi ajunse pe acoperiş, traversând repede distanţa până la partea din faţă a clădirii.

Se aplecă ţinând mâinile pe parapetul de ciment, de unde văzu imediat fereastra panoramică de la etajul trei, chiar sub el. Încălecă parapetul şi se lăsă pe cornişa de dincolo de fereastră. Prima fereastră pe care o încercă era încuiată, dar cealaltă nu era. O deschise şi intră în apartament.

Ar fi vrut din toată inima să arunce o privire în jur, dar, neştiind cât de repede aveau să se întoarcă, nu putea risca. Era timpul pentru treburi, nu pentru plăceri. Căutând un loc potrivit, ridică privirea spre lustra din cristal ce atârna din mijlocul tavanului. Era un loc la fel de bun ca oricare, hotărî repede, chiar mult mai bun decât multe altele.

Trase scaunul pianului sub lustră, apoi se urcă pe el. Scoase micul microfon electronic şi îl aşeză pe buza ornamentului din cristal. Apoi coborî, îşi puse o cască în ureche şi porni dispozitivul.

Auzi micile zgomote în timp ce trăgea scaunul pianului la loc, îşi auzi proprii paşi pe parchet în timp ce traversa încăperea până la canapeaua pe care erau o pilotă şi o pernă. Simţi mirosul lui Bourne, dar acesta îi declanşă o amintire până atunci ascunsă. Când aceasta începu să îi urce în conştient, dădu drumul pernei de parcă ar fi luat foc. Repede, ieşi din

apartament pe drumul pe care venise, ajungând din nou în hol. Dar de data aceasta traversă clădirea, ieşind pe uşa de serviciu. Nimic nu putea fi prea mult când venea vorba de precauţie.

Annaka începu să îşi mănânce micul dejun. Prin fereastră se strecura lumina soarelui, luminându-i degetele extraordinar de frumoase. Mânca în acelaşi fel în care cânta, mânuind tacâmurile de parcă ar fi fost instrumente muzicale.

— Unde ai învăţat să cânţi la pian aşa de bine? întrebă el.

— Ţi-a plăcut?

— Da, foarte mult.

— De ce?

El înclină capul:

— De ce?

— Da, de ce ţi-a plăcut? Ce ai auzit acolo?

Bourne se gândi o clipă.

— Un fel de bocet, cred.

Ea puse deoparte cuţitul şi furculiţa şi, cu mâinile libere, începu să cânte o secţiune din Nocturnă.

— E dominanta a şaptea neterminată, ştii. Cu aceasta, Chopin a extins limitele acceptate ale disonanţei şi gamei. Reîncepu să cânte, notele rezonând. Rezultatul e vast. Şi în acelaşi timp plin de durere, din cauza acelor dominante neterminate.

Ea se opri, cu mâinile albe şi frumoase atârnând deasupra mesei, cu degetele lungi uşor arcuite de parcă ar fi fost încă însufleţite de energia compozitorului.

— Altceva?

El se mai gândi puţin, apoi clătină din cap.

Annaka îşi luă din nou cuţitul şi furculiţa şi reveni la micul dejun.

— Mama mea m-a învăţat să cânt. Era meseria ei, profesoară de pian şi imediat ce a simţit că eram suficient de bună, m-a învăţat Chopin. Era favoritul ei, dar muzica lui e incredibil de greu de interpretat – nu numai tehnic, ci şi emoţional.

— Mama ta mai cântă şi acum?

Annaka clătină din cap.

— Ca şi Chopin, avea o sănătate fragilă. Tuberculoză. A murit când aveam optsprezece ani.

— O vârstă nepotrivită pentru a-ţi pierde un părinte.

— Mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna. Am fost copleşită de durere, sigur, dar, spre uimirea şi ruşinea mea, dincolo de asta

eram furioasă pe ea.

— Furioasă?

— M-am simţit abandonată, dezrădăcinată, pierdută pe mare, fără nici o speranţă de a regăsi drumul spre casă.

Imediat, Bourne îşi dădu seama cum de reuşea ea să înţeleagă dificultăţile lui legate de pierderea memoriei.

— Dar, oricum, pufni ea, ceea ce regret cel mai mult e cu câtă uşurinţă am tratat-o. Când mi-a propus prima dată să preiau pianul, m-am opus.

— Sigur, spuse el blând. Era sugestia ei. Şi, mai mult, era profesia ei. El simţi un mic frison în plex, ca şi cum ea ar fi cântat chiar în acel moment faimoasele disonanţe ale lui Chopin. Când am vorbit cu fiul meu despre baseball, a strâmbat din nas, voia să joace fotbal. Pe măsură ce scotea la lumină amintirea lui Joshua, atenţia lui Bourne se îndreptă spre interior. Toţi prietenii lui jucau fotbal, dar a fost şi altceva. Mama lui era thailandeză; a fost educat în spiritul budist de la o vârstă foarte fragedă. Aşa cum a vrut ea. Nu-l interesa „americanismul”.

Terminând, Annaka puse farfuria deoparte.

— Din contră, eu cred că „americanismul” propriu îl preocupa foarte mult, spuse ea. Cum s-ar fi putut să fie altfel? Ce crezi, nu i se amintea de el în fiecare zi la şcoală?

Nechemată, în minte îi veni o amintire cu Joshua cu un ochi vânăt. Când o întrebase pe Dao despre asta, ea îi spusese că puştiul căzuse acasă, dar a doua zi îl dusese ea însăşi pe Joshua la şcoală şi rămăsese acolo câteva ore. El nu o întrebase niciodată; în acel moment era prea ocupat la serviciu pentru a se gândi pe îndelete la asta.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte, spuse acum.

Annaka ridică din umeri şi, fără vreo ironie, spuse:

— De ce să-ţi treacă prin minte? Eşti american. Lumea îţi aparţine.

De unde venea animozitatea ei înnăscută? se întrebă el. Era una generică, frica de americanul urât care de curând fusese reînviat?

Ea îi ceru chelnerului încă o cafea.

— Cel puţin tu poţi rezolva lucrurile cu fiul tău, spuse ea. Cu mama… ridică din umeri.

— Fiul meu e mort, zise Bourne, împreună cu sora şi mama lui. Au fost ucişi în Phnom Penh, cu mulţi ani în urmă.

— Oh! Părea că în sfârşit el străpunsese platoşa ei rece,

oţelită. Îmi pare rău!

Bourne îşi întoarse privirea; orice discuţie despre Joshua îi dădea senzaţia de sare pe rană.

— Sunt sigur că te-ai împăcat cu mama ta înainte să moară.

— Aş vrea s-o fi făcut. Annaka privea fix în cana de cafea, cu o expresie de concentrare pe faţă. Abia când mi l-a prezentat pe Chopin am înţeles adevărata valoare a darului pe care mi l-a făcut. Cât de mult îmi plăcea să cânt Nocturnele, chiar şi când mă pricepeam foarte puţin!

— Nu i-ai spus?

— Eram adolescentă; ce aveam noi nu se puteau numi conversaţii. Ochii i se întunecară de tristeţe. Acum, când nu mai e, aş vrea să fi vorbit.

— Îl aveai pe tatăl tău.

— Da, sigur, spuse ea. Îl aveam.

17

Directoratul pentru Arme Neletale Tactice îşi avea sediul într-un grup de clădiri din cărămidă roşie anonime acoperite de iederă, care fuseseră cândva sediul unui pension de fete. Agenţia considerase că e mai sigur să preia un sediu deja construit, decât să construiască altul de la zero. În acest fel puteau secţiona structura, creând labirintul de laboratoare, camere de testare şi săli de conferinţe necesare din interior, folosindu-şi personalul extrem de calificat mai degrabă decât un antreprenor din afară.

Deşi Lindros se identificase, fu dus într-o încăpere cu pereţii albi şi fără ferestre unde i se făcu o fotografie, i se luară amprentele şi i se scană retina. Aşteptă singur apoi.

În sfârşit, după vreo cincisprezece minute, intră un agent CIA şi i se adresă lui Lindros:

— Domnule Director Adjunct Lindros, domnul director Driver vă poate primi acum.

Lindros îl urmă pe agent afară din cameră fără nici un cuvânt. Petrecură încă cinci minute traversând coridoare fără nici o trăsătură distinctă, cu o iluminare indirectă. După câte îşi dădea seama, era plimbat în cerc.

În cele din urmă, agentul se opri la o uşă care, după câte îşi putu da seama Lindros, era identică cu toate cele pe lângă care trecuseră. La fel ca şi celelalte, nu avea nici un semn distinctiv, nici un fel de identificare pe uşă sau lângă ea, cu excepţia a două becuri mici. Unul strălucea roşiatic. Agentul bătu de trei ori la uşă. O secundă mai târziu, lumina se stinse şi celălalt bec deveni verde. Agentul deschise uşa şi se retrase, făcându-i loc să treacă.

De cealaltă parte a uşii era directorul Randy Driver, un individ cu un păr blond spălăcit, cu o tunsoare militară scurtă, cu un nas drept ca o lamă şi nişte ochi albaştri înguşti, care îi confereau o privire mereu încărcată de suspiciune. Avea umeri largi şi un spate musculos pe care îi plăcea un pic cam mult să îl pună în evidenţă. Era aşezat într-un scaun ergonomic de ultimă generaţie, din plasă, în spatele unui birou din sticlă neagră şi inox. În mijlocul fiecărui perete din metal alb atârna câte un tablou de Mark Rothko, toate arătând ca nişte bandaje aplicate pe o rană deschisă.

— Domnule Director Adjunct, e o plăcere neaşteptată, spuse

Driver cu un zâmbet subţire, ce îi infirma cuvintele. Mărturisesc că nu sunt obişnuit cu inspecţii fulger. Aş fi preferat o întâlnire programată.

— Îmi cer scuze, spuse Lindros, dar nu e o inspecţie. Anchetez o crimă.

— Asasinarea lui Alexander Conklin, bănuiesc.

— Exact. Trebuie să vorbesc cu unul dintre oamenii tăi. Un anume doctor Felix Schiffer.

Parcă ar fi lansat o bombă cu gaz paralizant. Driver stătea nemişcat în spatele biroului, cu zâmbetul subţire îngheţat pe faţă într-un rictus. În sfârşit, păru să-şi recapete cumpătul:

— Pentru ce Dumnezeu?

— Ţi-am spus, zise Lindros. Face parte din ancheta în desfăşurare.

Driver îşi desfăcu braţele.

— Nu văd cum.

— Nu e necesar să înţelegi, făcu Lindros sec. Driver îl făcuse să aştepte ca un copil pedepsit, iar acum îl ducea cu zăhărelul. Lindros îşi pierdea repede răbdarea. E necesar doar să îmi spui unde este doctorul Schiffer.

Faţa lui Driver deveni impenetrabilă.

— În momentul în care ai păşit pragul, ai intrat pe teritoriul meu. Se ridică. În timp ce treceai prin procedurile noastre de identificare, mi-am luat libertatea de a-l suna pe domnul director. Cei de la biroul lui nu ştiu ce cauţi aici.

— Sigur că nu, ripostă Lindros, ştiind că pierduse deja bătălia. Am şedinţă cu domnul director la sfârşitul fiecărei zile.

— Nu mă interesează absolut deloc operaţiunile dumitale, domnule Director Adjunct. Ideea de bază e că nimeni nu interoghează vreun membru al personalului meu fără autorizaţie scrisă de domnul director în persoană.

— Domnul director m-a împuternicit să desfăşor această anchetă oriunde mi se pare necesar.

— Şi am numai cuvântul tău în această privinţă. Driver ridică din umeri. Cred că vezi punctul meu de ve…

— De fapt, nu îl văd, îl întrerupse Lindros. Ştia că a continua pe acest drum nu avea să-l ducă nicăieri. Şi, mai rău. Nu era o politică bună, dar Randy Driver îl enervase şi nu se putea abţine. După părerea mea, eşti încăpăţânat şi obstrucţionist.

Driver se aplecă înainte, degetele trosnindu-i din cauza forţei cu care se lăsase pe birou.

— Părerea ta e irelevantă. În absenţa unor documente originale semnate, nu mai am nimic să-ţi spun. Această întrevedere s-a sfârşit. Agentul trebuie să fi ascultat conversaţia, pentru că exact în acel moment uşa se deschise şi el apăru în cadrul ei, aşteptând să-l conducă pe Lindros.

Detectivul Harris primi informaţia exact în momentul în care urmărea un criminal. Primise apelul radio care fusese transmis către toate vehiculele cu privire la bărbatul caucazian aflat într-un Pontiac GTO negru, model nou, cu numere de Virginia, care trecuse pe roşu lângă localitatea Falls Church şi se îndrepta spre sud pe Autostrada 649. Harris, care fusese scos în mod inexplicabil de Lindros din cazul crimelor Conklin-Panov, se afla în Sleepy Hollow, cercetând un jaf cu omucidere de la un magazin exact în momentul apelului. Se afla chiar pe 649.

Făcu o întoarcere periculoasă, apoi porni cu luminile de avertizare aprinse şi sirena urlând pe 649, către nord. Aproape imediat văzu GTO-ul negru şi în urma lui un şir de trei maşini de poliţie din Virginia. Trecu peste banda despărţitoare în acompaniamentul unui cor de claxoane şi cauciucuri scrâşnind şi se îndreptă direct spre GTO. Şoferul îl văzu, schimbă banda şi, în timp ce Harris începu să-l urmărească prin labirintul de maşini care se blocaseră în trafic, ieşi de pe drum, rupând parapetul de siguranţă. Calculând direcţia, Harris manevră maşina pe o traiectorie de interceptare care forţă Pontiacul să pătrundă pe banda unei staţii de benzină. Dacă nu oprea, avea să intre direct în pompele de benzină.

Când GTO-ul se opri balansându-se pe amortizoarele supradimensionate, Harris ieşi din maşină cu revolverul scos şi se îndreptă direct spre şofer.

— Ieşi din maşină cu mâinile sus! strigă Harris.

— Domnule poliţist…

— Taci şi fă cum spun! spuse Harris, avansând constant, atent la orice semn că şoferul ar avea o armă.

— Bine, bine!

Şoferul coborî din maşină exact în momentul în care ajungeau şi celelalte maşini de poliţie. Era un tânăr extrem de slab, care nu avea mai mult de douăzeci şi doi de ani. Găsiră în maşină o sticlă de băutură şi, sub scaunul din faţă, o armă.

— Am permis pentru ea! spuse tânărul. Uitaţi-vă în torpedou!

Într-adevăr, arma avea permis. Tânărul era curier de

diamante.

De ce băuse era altă treabă, dar asta nu-l interesa în mod special pe Harris.

Când ajunse la secţie, atenţia îi fu atrasă de faptul că permisul nu se verifica. Dădu un telefon la magazinul care se presupunea că îi vânduse arma tânărului. Auzi o voce cu accent străin care recunoscu că îi vânduse tânărului arma, dar ceva din voce îi sună ciudat. Aşa că se duse până la magazin, dar descoperi că nu exista, în loc să găsească un magazin, găsi un rus singur cu un server. Îi arestă pe rus şi sechestră serverul.

Apoi se întoarse la secţie, de unde accesă baza de date cu permisele de port-armă pe ultimele şase luni. Introduse numele falsului magazin de arme şi descoperi, şocat, mai mult de trei sute de vânzări false folosite pentru a scoate permise legale. Îl aştepta însă o surpriză şi mai mare atunci când accesă fişierele de pe serverul confiscat. Când văzu fişierul, înşfacă telefonul şi îl sună pe Lindros pe mobil.

— Salut, sunt Harry.

— A, da, spuse Lindros distras.

— Ce s-a întâmplat? Ai o voce groaznică.

— Sunt blocat. Mai rău, cineva mi-a spart botu', la figurat desigur şi acum mă întreb dacă am destulă muniţie să mă duc la Bătrân.

— Ascultă, Martin, ştiu că oficial nu mai lucrez la caz…

— Doamne, Harry, voiam să vorbesc cu tine despre asta.

— Lasă acum, îl întrerupse detectivul. Se apucă să-i povestească pe scurt cazul tânărului cu Pontiacul, arma şi înşelătoria cu armele înregistrate prin uz de fals. Deci aşa funcţionează, continuă el. Tipii ăştia pot face rost de arme pentru oricine.

— Mda; şi? întrebă Lindros, nu foarte entuziasmat.

— Oricine poate primi permis de port-armă. Cum ar fi, de exemplu, David Webb.

— E o teorie frumoasă, dar…

— Martin, nu e teorie! Harris aproape că ţipa în receptor; toţi cei din jurul lui îşi întrerupseră lucrul, surprinşi de cât de tare vorbea. E chiar real!

— Cum?

— Da. Reţeaua asta i-a „vândut" o armă unui David Webb, numai că Webb nu a cumpărat-o niciodată, pentru că magazinul de pe permis nu există.

— Bun, dar de unde ştim că Webb ştia de reţea şi i-a folosit să cumpere arma ilegal?

— Asta e partea frumoasă, zise Harris. Am registrul electronic al reţelei. Fiecare vânzare e înregistrată în detaliu. Fondurile pentru arma pe care se presupune că ar fi cumpărat-o Webb au fost trimise electronic din Budapesta.

Mănăstirea se înălţa singuratică pe culmea unui munte. Pe terasele abrupte de sub ea creşteau portocali şi măslini, dar sus, în locul unde construcţia părea implantată ca un dinte în patul de stâncă, creşteau doar ciulini şi laudanum sălbatic. *Kri-kri,* caprele cretane care puteau fi întâlnite peste tot, erau singurele fiinţe ce puteau supravieţui la altitudinea unde se afla mănăstirea.

Vechea construcţie din piatră fusese uitată de mult. Era dificil de spus pentru un mirean care dintre popoarele prădătoare de pe insulă o construise; asemenea insulei înseşi, trecuse prin multe mâini şi fusese martora tăcută a rugăciunilor, sacrificiilor şi vărsărilor de sânge. Chiar şi la o privire aruncată în treacăt, totuşi, era clar că e foarte veche.

Încă din cele mai vechi timpuri, problema securităţii fusese una de o importanţă crucială atât pentru războinici, cât şi pentru călugări, lucru ce explica amplasarea mănăstirii pe vârful unui munte. Pe una dintre pante erau crângurile frumos mirositoare, amenajate în terase; pe cealaltă era un defileu, nu mult diferit de tăişul armei unui sarazin, tăiat adânc în piatră de parcă ar fi vrut să intre în corpul muntelui.

Deoarece la vila din Heraklion se lovise de rezistenţa unor profesionişti, Spalko începu să-şi plănuiască atacul cu foarte mare grijă. Nu se punea problema să atace locul la lumina zilei. Indiferent din ce direcţie ar fi încercat, cu siguranţă ar fi fost doborâţi cu mult înainte de a ajunge la zidurile exterioare groase şi crenelate ale mănăstirii. Astfel, în timp ce oamenii lui îl duceau pe compatriotul lor rănit la avion pentru a fi îngrijit de medic şi a aduce proviziile de care avea nevoie, Spalko şi Zina închiriaseră motociclete pentru a face o recunoaştere în zona din jurul mănăstirii.

La intrarea în defileu îşi abandonaseră motocicletele şi porniră pe jos. Cerul era de un albastru transparent, atât de strălucitor, încât părea să acapareze toate celelalte culori cu aura sa. Păsările zburau în cerc şi urcau pe curenţii termali şi, când vântul se înteţea, mirosul parfumat al florilor de portocal înmiresma

aerul. Încă de când urcase în avionul personal, Zina aşteptase cu răbdare să afle de ce Spalko voia să fie numai cu ea.

— Mănăstirea are o intrare subterană, zise Spalko în timp ce coborau pe pietriş spre capătul defileului aflat cel mai aproape de construcţie. Alunii pe care îi întâlniseră până aici făcuseră loc chiparoşilor, mai rezistenţi, ale căror trunchiuri răsucite se înălţau din peticele de pământ aflate între bolovani. Folosiră ramurile flexibile pe post de bare de sprijin improvizate, coborând în continuare pe panta abruptă a defileului.

De unde îşi lua Şeicul informaţiile era un mister pentru Zina. În orice caz, era clar că avea o reţea internaţională de oameni cu acces rapid la orice informaţie i-ar fi fost necesară.

Se odihniră puţin pe un colţ de stâncă. După-amiaza era pe sfârşite şi mâncară măsline, lipii şi un pic de caracatiţă marinată în ulei de măsline, oţet şi usturoi.

— Spune-mi, Zina, începu Spalko, te gândeşti la Khalid Murat? Îţi lipseşte?

— Foarte mult. Zina îşi şterse buzele cu dosul palmei, apoi muşcă din nou din lipie. Dar acum liderul nostru e Hasan; toate trec. Ce s-a întâmplat cu Murat a fost tragic, dar nu neaşteptat. Suntem cu toţii ţintele sălbaticului regim rusesc; toţi trebuie să trăim ştiind asta.

— Şi dacă ţi-aş spune că ruşii nu au avut nimic de-a face cu moartea lui Khalid Murat?

Zina se opri din mâncat.

— Nu înţeleg. Ştiu ce s-a întâmplat. Toată lumea ştie.

— Nu, zise Spalko blând, ştiţi doar ceea ce v-a spus Hasan Arsenov.

Ea îl privi fix şi, începând să înţeleagă, simţi cum i se înmoaie genunchii.

— De unde… Era aşa de emoţionată, încât vocea îi pieri şi fu nevoită să tuşească şi să înceapă din nou, conştientă că o parte din ea nu îşi dorea să ştie răspunsul la întrebarea ce urma. De unde ştii asta?

— Ştiu, zise Spalko fără intonaţie, pentru că Arsenov m-a angajat pe mine pentru a-l asasina pe Khalid Murat.

— *Dar* de ce?

Spalko îşi plimbă privirea într-a ei.

— O, ştii, Zina – tu, dintre toţi oamenii – tu, amanta lui, care-l cunoşti mai bine decât oricine altcineva – tu ştii foarte bine.

Şi trist, dar adevărat, Zina ştia; Hasan îi spusese asta de multe

ori. Khalid Murat făcea parte din vechea orânduire. Nu putea gândi dincolo de graniţele Ceceniei; după părerea sa, Hasan se temea să provoace lumea atâta timp cât nu vedea o cale de a-i stăvili pe necredincioşii ruşi.

— Nu ai bănuit?

Şi lucrul care o supăra cel mai mult era, se gândi, că *nu bănuise* nici măcar pentru o secundă. Crezuse povestea lui Hasan de la primul până la ultimul cuvânt. Voia să-l mintă pe Şeic, să pară mai deşteaptă în ochii acestuia, dar, sub povara privirii lui, îşi dădu seama că avea să vadă prin ea şi avea să-şi dea seama că minţea şi apoi, bănuia, va şti că nu poate avea încredere în ea şi relaţia lor se va încheia.

Şi astfel, umilită, clătină din cap:

— M-a păcălit.

— Pe tine şi pe toţi ceilalţi, comentă el sec. Nu are importanţă. Brusc, zâmbi. Dar acum ştii adevărul; înţelegi cât este de important să deţii informaţii pe care ceilalţi nu le au, câtă putere îţi dă acest lucru.

Ea se ridică o secundă, cu fesele sprijinite de stânca încinsă de soare, frecându-şi şoldurile cu palmele.

— Ce nu înţeleg, zise, e de ce ai ales să-mi spui.

Spalko auzea notele îngemănate de frică şi frământare din vocea ei şi decise că era bine. Ea ştia că se află pe marginea unei prăpăstii. Dacă el judeca bine oamenii, ea bănuise asta din momentul în care îi propusese să vină cu el în Creta, cu siguranţă din momentul în care colaborase cu el pentru a-l minţi pe Arsenov.

— Da, spuse, ai fost aleasă.

— Dar pentru ce? Îşi dădu seama că tremura.

El se apropie de ea. Blocând lumina soarelui, schimbă căldura acestuia cu căldura propriului corp. Ea îi simţea mirosul, ca în hangar şi parfumul lui masculin de mosc o făcu să se umezească.

— Ai fost aleasă pentru lucruri măreţe. Pe măsură ce se apropia, vocea lui scădea în volum, dar căpăta intensitate.

— Zina, şopti, Hasan Arsenov e slab. Am ştiut asta din momentul în care a venit la mine cu planul de asasinat. De ce să aibă nevoie de mine? m-am întrebat. Un războinic puternic care crede că liderul lui e prea slab pentru a mai conduce îl va ucide el însuşi; nu îi va angaja pentru asta pe alţii care, dacă sunt inteligenţi şi răbdători, într-o zi vor folosi acest punct slab împotriva lui.

Zina tremura, atât din cauza cuvintelor lui, cât şi din cauza forţei pe care o exercita prezenţa lui fizică, ce o făcea să simtă că o furnică pielea şi i se zburleşte părul. Avea gura uscată, iar dorinţa o cuprinsese pe de-a-ntregul.

— Dacă Hasan Arsenov e slab, Zina, ce nevoie am eu de el? Spalko îi puse o mână pe sân şi nările ei fremătară. Să-ţi spun. Ea închise ochii. Misiunea pe care o vom începe în curând e plină de pericole. Îi strânse încet sânul, mişcându-l în sus agonizant de încet. În cazul în care ceva merge prost, e prudent să avem un lider care să atragă atenţia duşmanului ca un magnet, în timp ce adevărata misiune continuă netulburată. Îşi lipi corpul de al ei, apăsându-l şi o simţi venindu-i în întâmpinare într-un fel de spasm pe care nu îl putea controla. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, şopti ea.

— Tu eşti cea puternică, Zina. Dacă tu ai fi vrut să-l detronezi pe Khalid Murat, nu ai fi venit la mine. I-ai fi luat viaţa cu mâna ta şi ai fi considerat o binecuvântare faptul că ai făcut asta pentru tine şi poporul tău. Cealaltă mână a bărbatului începu să urce pe interiorul coapsei. Nu e adevărat?

— Da, gemu ea. Dar poporul meu nu va accepta niciodată să fie condus de o femeie. E de neconceput.

— Pentru ei. Dar nu şi pentru noi. Îi desfăcu un picior. Gândeşte-te, Zina. Cum vei face asta?

Cu hormonii alergându-i prin corp, Zina nu putea gândi clar. O parte din ea îşi dădea seama că era ideea corectă. Nu era doar faptul că el voia să o posede aici, în adâncimile defileului, pe stâncile goale, sub cerul liber. Aşa cum făcuse în casa arhitectului, o supunea la un alt test. Dacă se pierdea complet acum, dacă nu reuşea să-şi pună mintea în mişcare, dacă el putea să o facă să se piardă în dorinţă şi să nu poată să răspundă la întrebare, atunci avea să termine cu ea. Avea să-şi găsească un alt candidat pentru scopul său.

Chiar în timp ce el îi deschidea bluza şi îi atingea pielea fierbinte, ea se forţă să-şi amintească ce se întâmplase cu Khalid Murat, cum, după ce consilierii săi părăsiseră consiliile ce se ţineau o dată la două săptămâni, el ascultase cuvintele ei şi adesea îi urmase sfaturile. Nu îndrăznise niciodată să-i spună lui Hasan ce rol jucase, de teamă să nu cadă pradă geloziei sale brutale.

Dar acum, întinsă pe stâncă şi primind avansurile Şeicului, gândi mai departe. Apucând ceafa Şeicului, trăgându-i capul spre

gâtul ei, îi şopti în ureche:

— Voi găsi pe cineva – pe cineva care să intimideze fizic, cineva a cărui dragoste pentru mine îl va face să se supună – şi voi conduce prin el. Cecenii vor vedea faţa lui, îi vor auzi vocea, dar el va face exact ce-i voi spune eu.

El îşi îndepărtase pentru o clipă partea de sus a corpului şi Zina îl privi drept în ochi, îi văzu privirea strălucind de admiraţie şi dorinţă fizică şi, cu un alt tremur de satisfacţie, ştiu că trecuse de al doilea test. Şi apoi, deschisă toată şi imediat străpunsă, ea gemu într-o exclamaţie prelungă a bucuriei lor împărtăşite.

18

Aroma cafelei încă umplea apartamentul. Se întorseseră de la masă, fără să întârzie, conform tradiţiei, la cafea şi desert. Bourne avea prea multe lucruri la care să se gândească. Dar răgazul, oricât de scurt, îl revigorase şi îi permisese subconştientului său să proceseze informaţiile.

Intrară în apartament foarte aproape unul de celălalt. Ea mirosea a citrice şi mosc, asemenea ceţei care plutea deasupra unui râu; nu se putea abţine să nu îi inhaleze parfumul până în adâncul plămânilor. Pentru a-şi muta atenţia, reveni la treburile curente.

— Ai observat arsurile, leziunile şi înţepăturile de pe corpul lui Laszlo Molnar?

Ea se cutremură.

— Nu-mi aduce aminte.

— A fost torturat mai multe ore, poate chiar vreo două zile.

Ea îl privi pe sub sprâncenele drepte şi serioase.

— Ceea ce înseamnă, spuse el, că e posibil ca el să fi divulgat locul unde se află doctorul Schiffer.

— Sau nu, spuse ea, ceea ce poate fi un motiv la fel de bun pentru a fi ucis.

— Nu cred că ne permitem să presupunem asta.

— Ce vrei să spui cu „ne”?

— Da, ştiu, de acum sunt pe cont propriu.

— Încerci să mă faci să mă simt vinovată? Uiţi că nu am nici un interes să îl găsesc pe doctorul Schiffer.

— Chiar şi dacă ar însemna un dezastru pentru lumea întreagă dacă el ajunge pe mâinile cui nu trebuie?

— Ce vrei să spui?

Khan, aflat în maşina sa închiriată în faţa blocului, îşi apăsă casca în ureche. Cuvintele lor se auzeau clar.

— Alex Conklin era un foarte bun tehnician – era specialitatea lui. Din câte am ştiut eu, era mai bun la planificarea şi executarea misiunilor complexe decât orice om pe care l-am cunoscut vreodată. Cum ţi-am spus. Voia aşa de mult să pună mâna pe doctorul Schiffer, încât l-a extras din programul strict secret al Ministerului Apărării, l-a dus la CIA şi apoi l-a făcut

„dispărut” prompt. Asta înseamnă că doctorul Schiffer lucra la ceva atât de important, încât Alex a simţit nevoia să-l păzească de rele. Şi, aşa cum s-a dovedit, avea dreptate, pentru că cineva l-a răpit pe acest doctor Schiffer. Operaţiunea la care tatăl tău lucra s-a sfârşit cu pierderea lui, fiind ascuns într-un loc pe care Laszlo Molnar îl cunoştea. Acum tatăl tău e mort, la fel şi Molnar. Diferenţa dintre ei e că Molnar a fost torturat înainte de a fi ucis.

Khan se îndreptă în scaun, cu inima bătându-i rapid. *Tatăl tău?* Era posibil ca femeia cu care era Bourne, femeia căreia el nu-i acordase nici o atenţie – era posibil să fie Annaka?

Annaka stătea în picioare, scăldată în lumina ce se revărsa prin fereastra panoramică.

— La ce crezi că putea lucra doctorul Schiffer, încât să-i intereseze atât de mult pe toţi oamenii ăştia?

— Credeam că nu te interesează doctorul Schiffer, spuse Bourne.

— Nu fi şmecher. Răspunde la întrebare.

— Schiffer e cel mai mare expert în comportamentul bacteriilor. Asta am aflat de pe forumul vizitat de Molnar. Ţi-am spus, dar erai ocupată să-i găseşti cadavrul.

— Asta îmi sună a aiureală.

— Mai ţii minte site-ul accesat de Molnar?

— Anthrax, febră hemoragică argentiniană…

— Cryptococcosis, ciumă bubonică. Cred că e posibil ca domnul doctor al nostru să fi lucrat cu aceste organisme biologice mortale sau ceva asemănător, poate ceva mai rău chiar.

Annaka îl privi fix o clipă, iar apoi clătină din cap.

— Cred că ceea ce l-a agitat – şi înspăimântat – atât de mult pe Alex a fost faptul că doctorul Schiffer a inventat un dispozitiv care poate fi folosit ca armă biologică. Dacă e aşa, el e posesorul Sfântului Graal al teroriştilor.

— O, Doamne! Dar e numai o presupunere. Cum poţi fi sigur că ai dreptate?

— Trebuie doar să continui să sap, zise Bourne. Tot aşa de dezinteresată eşti cu privire la locul unde se află doctorul Schiffer?

— Dar nu-mi dau seama cum îl putem găsi. Ea se întoarse şi se mută la pian, de parcă acesta ar fi fost o piatră sfântă sau un talisman care să o păzească de ceva rău.

— Noi, zise Bourne, ai spus „noi”.

— O scăpare.

— O scăpare freudiană, mi se pare mie.

— Încetează, se răsti ea, chiar acum.

El învăţase destule despre Annaka încât să-şi dea seama că vorbea serios. Se aşeză la birou. Văzu cablul de reţea prin care ea îşi conecta laptopul la internet.

— Am o idee, spuse. Şi în acel moment văzu urmele. Lumina soarelui bătea pe scaunul lăcuit al pianului astfel încât el văzu câteva semne, toate proaspete. Cineva fusese în apartament cât timp ei fuseseră plecaţi. Din ce motiv? Căută orice semn de dezordine în jur.

— Ce e? întrebă Annaka. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse el. Dar perna nu era în aceeaşi poziţie în care o lăsase el; era puţin răsucită spre dreapta.

Ea îşi puse o mână în şold:

— Deci, despre ce e vorba?

— Mai întâi trebuie să aduc ceva, inventă el, de la hotel. Nu voia să o alarmeze, dar trebuia să găsească o cale de a face puţină recunoaştere clandestină. Era posibil – poate chiar sigur – ca persoana care fusese în apartament să se afle încă prin apropiere. La urma urmelor, fuseseră supravegheaţi în apartamentul lui Laszlo Molnar. Dar cum dracu’ îi urmărise până aici cel care îi supraveghea? se întrebă. Îşi luase toate măsurile de precauţie cu putinţă. Exista un singur răspuns la îndemână, desigur: Khan îl găsise.

Bourne îşi luă geaca de piele şi porni spre uşă.

— Nu durează mult, promit. Între timp, dacă vrei să te faci utilă, poţi să intri din nou pe site-ul ăla şi să vezi ce mai afli.

Jamie Hull, şeful securităţii americane de la summitul pentru terorism de la Reykjavik, avea o problemă cu arabii. Nu-i plăceau; nu avea încredere în ei. Ăştia nici măcar nu credeau în Dumnezeu – ce să mai vorbim de credinţa în Iisus Mântuitorul, se gândea el cu acreală în timp ce străbătea holul vastului hotel Oskjuhlid.

Un alt motiv să nu-i placă: trei sferturi din petrolul lumii se aflau sub controlul lor. Dar, dacă nu ar fi fost asta, nimeni nu le-ar fi acordat nici o atenţie şi, ca să fie treaba bună, s-ar fi autoexterminat în reţelele lor indescifrabile de războaie intertribale. Dar, în acel moment, erau acolo patru echipe de

securitate arabe diferite, una pentru fiecare ţară prezentă, însă Feyd al-Saoud le coordona activitatea.

Pentru un arab, Feyd al-Saoud nu era aşa de rău. Era saudit – sau sunnit? Hull scutură din cap. Nu ştia. Ăsta era un alt motiv pentru care nu-i plăceau arabii; nu se ştia niciodată cine dracu' erau sau al cui braţ aveau să-l taie, numai să le dai ocazia. Feyd al-Saoud era chiar şcolit în Occident, undeva la Londra, Oxford – sau era Cambridge? se întrebă Hull. De parcă ar fi fost vreo diferenţă! Ideea era că se putea vorbi omeneşte cu el în engleză, fără să se uite la tine de parcă tocmai ţi-a crescut încă un cap.

De asemenea, credea Hull, era un om rezonabil, ceea ce în traducere însemna că îşi cunoştea lungul nasului. Când era vorba de nevoile şi dorinţele preşedintelui, acesta se adresa lui Hull pentru aproape orice, ceea ce era mai mult decât se putea spune despre rahatul socialist de Boris Ilici Karpov. Regreta amarnic faptul că i se plânsese Bătrânului de el şi se alesese cu lătrături în schimb, dar, oricum, Karpov era cel mai exasperant nenorocit cu care Hull avusese nenorocul să lucreze în toată viaţa lui.

Intră în amfiteatrul cu mai multe nivele în care avea să se desfăşoare summitul propriu-zis. Încăperea era un oval perfect, cu un tavan vălurit alcătuit din panouri albastre antifonice. În spatele acestor panouri erau ascunse marile conducte care aduceau înăuntru aerul filtrat de sistemul HVAC ultrasofisticat al forumului, care era complet separat de reţeaua masivă a hotelului. În rest, pereţii erau din tec lăcuit, fotoliile din catifea albastră, iar suprafeţele orizontale erau fie din bronz, fie din sticlă mată.

Aici, în fiecare zi încă de la sosirea lor, se întâlnea cu cei doi omologi ai săi dimineaţa pentru a detalia complicatele măsuri de securitate şi a se certa pentru ele. După-amiaza se întâlnea fiecare cu echipele lor pentru a revedea detaliile şi a-şi instrui personalul în privinţa celor mai noi proceduri. Încă de când sosiseră, întregul hotel fusese închis pentru public, astfel încât echipele de securitate să-şi poată face scanările electronice şi inspecţiile, transformând zona într-una sută la sută sigură.

Când intră în forumul puternic iluminat, îşi văzu omologii: Feyd al-Saoud, slab şi cu ochii negri deasupra unui nas ca un cioc, cu o atitudine aproape regală; Boris Ilici Karpov, şeful unităţii de elită Alpha a FSB, bronzat, semănând cu un taur, cu umeri laţi şi şolduri înguste, cu o faţă plată de tătar ce părea brutală sub ochii cu sprâncene groase şi părul negru şi des. Hull nu-l văzuse

niciodată pe Karpov zâmbind, iar în privinţa lui Feyd al-Saoud se îndoia chiar că ştie cum se face.

— Bună dimineaţa, domnilor colegi, spuse Karpov în stilul lui de tigaie masivă, care-i aducea aminte lui Hull de un prezentator de ştiri din anii ‘50. Mai avem doar trei zile până începe summitul şi încă multe lucruri de făcut. Începem?

— Negreşit, fu de acord Feyd al-Saoud, ocupându-şi locul obişnuit pe podiumul unde peste treizeci şi şase de ore cei cinci conducători ai principalelor state arabe aveau să stea împreună cu preşedinţii Statelor Unite şi Rusiei pentru a pune la punct prima iniţiativă concertată arabo-occidentală de a opri terorismul internaţional. Am primit instrucţiuni de la omologii mei ai celorlalte naţiuni islamice participante şi vi le voi împărtăşi cu plăcere.

— Cereri, vrei să spui, făcu Karpov pus pe sfadă. Nu trecuse peste ideea că trebuie să vorbească engleză la şedinţe; pierduse la vot, doi la unu.

— Boris, de ce trebuie întotdeauna să pui ceva negativ în tot ce faci? întrebă Hull.

Karpov se zbârli; Hull ştia că nu aprecia familiaritatea americană.

— Cererile au o anumită duhoare, domnule Hull. Îşi pipăi vârful nasului roşcovan. Le simt.

— Mă mir că mai poţi mirosi ceva, Boris. După ani de zile de băut votcă.

— Votca ne face puternici, ne face bărbaţi adevăraţi. Karpov zâmbi zeflemitor. Spre deosebire de americani.

— Ar trebui să te ascult, Boris? Pe tine, un rus? Ţara ta este o ratare abjectă. Comunismul s-a dovedit atât de corupt, încât Rusia a explodat sub greutatea lui. Cât despre poporul tău, este în plin faliment spiritual.

Karpov sări în sus, cu obrajii la fel de roşii ca nasul şi buzele.

— M-am săturat de insultele tale!

— Păcat. Hull se ridică răsturnând scaunul, uitând complet avertismentul pe care îl primise de la Director. Doar mă încălzeam.

— Domnilor, domnilor! Feyd al-Saoud se interpuse între cei doi oponenţi. Spuneţi-mi, vă rog, cum vor rezolva aceste certuri copilăreşti sarcina pe care am fost cu toţii trimişi aici să o rezolvăm? Se uita când la unul când la celălalt, vorbind calm şi pe un ton egal. Toţi avem şefii noştri de stat, pe care îi slujim cu

o loialitate extraordinară. Nu-i aşa? Atunci, trebuie să o facem cât mai bine. Nu se aşează până ce americanul şi rusul nu fuseseră de acord cu el.

Karpov se aşează, deşi cu mâinile încrucişate deasupra pieptului. Hull îşi ridică scaunul, îl târî până la masă şi se prăbuşi în el cu o expresie acră pe faţă. Privindu-i, Feyd al-Saoud spuse:

— Poate că antipatia este reciprocă, dar trebuie să învăţăm să lucrăm împreună.

Deşi nu în mod clar, Hull era conştient că mai era ceva în privinţa lui Karpov, pe lângă intransigenţa lui agresivă, care-l călca pe nervi. Îi luă câteva secunde să-şi dea seama, dar în cele din urmă descoperi. Ceva din Karpov – satisfacţia de sine tupeistă a acestuia – îi amintea de David Webb sau Jason Bourne, cum primise ordin să-l numească personalul Agenţiei. Bourne devenise preferatul lui Alex Conklin, în ciuda tuturor manevrelor politicianiste şi campaniei subtile susţinute de Hull înainte de a renunţa şi a intra în Centrul Antiterorism. Făcuse un succes din noul său job, nu era nici o îndoială în privinţa asta, dar nu uitase niciodată ceea ce lăsase în urmă din cauza lui Bourne. Conklin fusese o legendă în Agenţie. A lucra cu el fusese visul lui Hull încă de când se alăturase Agenţiei, cu douăzeci de ani în urmă. Orice copil are visuri; e greu de scăpat de ele. Dar visurile pe care le are un adult, ei, astea sunt cu totul altceva. Amărăciunea a ceea ce ar fi putut fi nu dispare niciodată, sau cel puţin nu în cazul lui Hull.

Chiar sărbătorise atunci când Directorul îl informase că era posibil ca Jason Bourne să se afle în drum spre Reykjavik. Gândul că Bourne şi-a trădat mentorul şi nu fusese corect cu el îi făcuse sângele să fiarbă. Dacă l-ar fi ales pe el, se gândea Hull, Conklin ar fi fost în viaţă. Gândul că el l-ar putea elimina pe Bourne din ordinul Agenţiei era un vis care putea deveni realitate. Dar apoi primise vestea morţii lui Bourne, iar exaltarea sa se transformase în dezamăgire. Devenise din ce în ce mai arţăgos cu toată lumea, inclusiv cu agenţii serviciilor secrete cu care era esenţial să păstreze o relaţie apropiată şi deschisă. Acum, în absenţa oricărei satisfacţii, îi aruncă o privire asasină lui Karpov şi primi una la fel în schimb.

Când ieşi din apartamentul Annakăi, Bourne nu coborî cu liftul, ci urcă îngusta scară de serviciu ce ducea spre acoperiş. Ajuns acolo, se confruntă cu sistemul de alarmă pe care îl reduse la

tăcere scurt şi eficient.

Soarele după-amiezii făcuse loc unor nori întunecaţi şi unui vânt tăios. Privind spre sud, Bourne văzu cele patru turnuri complicate ale Băilor Turceşti Kiraly. Merse până la parapet şi se aplecă peste el aproape în acelaşi loc în care o făcuse şi Khan cu mai puţin de o oră înainte.

Din acest punct de observaţie cercetă strada, căutând mai întâi orice persoană care ar fi stat într-un intrând umbrit, apoi orice pieton care mergea prea încet sau deloc. Privi două femei tinere care se plimbau la braţ, o mamă ce împingea un cărucior şi un bătrân pe care-l cercetă atent, amintindu-şi talentul de cameleon al lui Khan.

Nedescoperind nimic suspicios, îşi îndreptă atenţia spre maşinile parcate, căutând orice lucru ieşit din comun. Toate maşinile închiriate în Ungaria trebuiau să aibă obligatoriu un abţibild de identificare. În acest cartier rezidenţial, o maşină închiriată ar fi fost ceva ce trebuia cercetat.

Descoperi un abţibild pe o Skoda neagră, parcată peste stradă la capătul cvartalului de blocuri. Îi studie poziţia în detaliu. Oricine s-ar fi aflat la volan ar fi avut o vedere clară asupra intrării de la numărul 106-l08 de pe strada Fo. În acel moment, însă, nu era nimeni la volan sau în maşină.

Se întoarse şi traversă din nou acoperişul.

Chircit pe scări şi gata de acţiune, Khan îl privea pe Bourne îndreptându-se spre el. Asta era şansa lui, ştia bine acest lucru. Bourne, fără îndoială cu mintea plină de tot felul de probleme legate de supraveghere, nu bănuia absolut nimic. Ca într-un vis – un vis pe care-l visase zeci de ani – îl văzu pe Bourne venind direct spre el, cu ochii înceţoşaţi de gânduri. Khan era plin de mânie. Acesta era bărbatul care stătuse alături de el şi nu-l recunoscuse, care, chiar şi atunci când Khan i se prezentase, îl respinsese. Acest lucru nu făcea decât să amplifice credinţa lui Khan că Bourne nu îl dorise niciodată, că era gata să fugă şi să îl abandoneze oricând.

Prin urmare, atunci când Khan se ridică, furia lui era una care voia să facă dreptate. Când Bourne păşi în umbra pragului. Khan îl izbi puternic cu fruntea în nas. Începu să curgă sânge şi Bourne se împletici, dându-se înapoi. Valorificându-şi avantajul, Khan avansă, dar Bourne lovi cu piciorul.

— *Che-sah*! expiră Bourne.

Khan amortiză lovitura, deviind-o parţial, apoi îşi lipi braţul stâng de partea laterală a corpului, prinzând glezna lui Bourne. Apoi, Bourne îl surprinse. În loc să se dezechilibreze, se ridică, lipindu-şi fesele şi spatele de uşa din oţel şi lovi năprasnic cu piciorul drept în umărul lui Khan, obligându-l să-i elibereze glezna.

— *Mee-sah*! strigă Bourne.

Veni spre Khan, care tremura de durere exact în momentul în care îi aplică lui Bourne o lovitură cu degetele întinse în stern. Imediat, îl apucă pe Bourne de cap cu ambele mâini şi îl izbi de uşa acoperişului. Privirea lui Bourne se înceţoşă.

— Ce pune Spalko la cale? îl întrebă Khan dur. Ştii, nu-i aşa?

Bourne îşi simţea capul inundat de durere şi şoc. Încercă să-şi concentreze privirea şi să-şi limpezească mintea, ambele lucruri în acelaşi timp.

— Cine e... Spalko? Vocea lui părea fluidă, de parcă s-ar fi auzit de departe.

— Sigur că ştii.

Bourne clătină din cap, ceea ce îi provocă o senzaţie de pumnale înfipte în creier, toate în acelaşi timp. Închise ochii strâns.

— Credeam... credeam că vrei să mă omori.

— Ascultă-mă!

— Cine eşti? şopti Bourne răguşit. De unde ştii de fiul meu? De unde ştii de Joshua?

— Ascultă-mă! Khan îşi apropie capul de al lui Bourne. Stepan Spalko e omul care a comandat uciderea lui Alex Conklin, omul care ţi-a înscenat ţie totul – care ne-a înscenat asta la amândoi. De ce a făcut asta, Bourne? Tu ştii şi eu am nevoie să ştiu de ce.

Bourne se simţea ca prins într-o banchiză de gheaţă, toate lucrurile din jurul lui mişcându-se infinit de încet. Nu putea gândi, nu părea să fie capabil să pună două idei cap la cap. Apoi observă ceva. Ciudăţenia faptului trecu prin strania inerţie în care era prizonier. Era ceva în urechea dreaptă a lui Khan. Ce era? Simulând o durere sfâşietoare, îşi mişcă puţin capul şi văzu un minireceptor electronic.

— Cine eşti? spuse. La dracu', cine eşti!

Păreau a fi două conversaţii care se desfăşurau simultan, de parcă cei doi bărbaţi s-ar fi aflat în două lumi diferite şi ar fi trăit vieţi separate. Vocile lor se ridicau, emoţiile se ridicau şi ele ca din tăciuni aprinşi şi cu cât strigau mai tare, cu atât păreau mai

îndepărtaţi unul de celălalt.

— Ţi-am spus! Khan avea pe mâini sângele lui Bourne, care începuse acum să i se coaguleze în nări. Sunt fiul tău!

Şi cu aceste cuvinte, aparentul echilibru se destrămă, lumile lor ciocnindu-se din nou. Furia care se adunase în pumnul lui Bourne atunci când îl înfuriase managerul hotelului îi bubui din nou în urechi. Urlă împingându-l pe Khan cu spatele prin uşă, înapoi pe acoperiş.

Ignorând durerea de cap, îşi prinse glezna în spatele lui Khan şi îl împinse tare. Dar Khan îl înşfacă în cădere, ridicând picioarele în momentul în care lovea cu spatele gresia de pe acoperiş, în acelaşi timp ridicându-l şi pe Bourne în aer, apoi proiectându-l peste cu o puternică lovitură de picior.

Bourne îşi feri capul, ateriză pe umeri şi se rostogoli, disipând cea mai mare parte a impactului. Se ridicară amândoi în acelaşi timp, cu braţele întinse şi degetele încordate. Bourne îşi lăsă brusc braţele în jos, lovind încheieturile lui Khan şi, apucându-l cu putere, îl răsuci într-o parte. Îl lovi, izbind cu fruntea în centrul echilibrului situat în urechea medie. Khan îşi simţi partea stângă inertă, iar Bourne, folosindu-se de avantaj, îşi repezi pumnul strâns direct în faţa lui.

Khan se împletici, genunchii cedându-i parţial, dar, asemenea unui luptător de categorie grea, refuza să cadă. Bourne îl lovea la nesfârşit, iar şi iar, proiectându-l în spate cu fiecare lovitură, din ce în ce mai aproape de parapet. Dar în furia aceasta extremă făcu o greşeală, permiţându-i lui Khan să-i spargă garda. Fu surprins atunci când, în loc să se împleticească înapoi sub impactul loviturii, Khan atacă, mergând *înainte* cu piciorul din spate şi, la jumătatea mişcării, transferându-şi toată greutatea în piciorul din faţă. Lovitura rezultată îl făcu pe Bourne să îi clănţăne dinţii, zburându-l din picioare.

Bourne căzu în genunchi, iar Khan îi aplică o lovitură cumplită în coaste. Era pe cale să se prăbuşească, dar Khan îl apucă de gât şi începu să strângă.

— Mai bine mi-ai spune acum, rosti înecat. Mai bine mi-ai spune tot ce ştii.

— Du-te dracu’! spuse Bourne, gâfâind şi zguduit de durere.

Khan îl lovi în maxilar cu latul palmei.

— De ce nu vrei să asculţi?

— Încearcă mai tare, zise Bourne.

— Eşti complet nebun.

— Ăsta e planul tău, nu? Bourne clătină din cap dezamăgit. Toată povestea asta bolnavă cum că ai fi Joshua…

— *Sunt* fiul tău.

— Nu te auzi ce spui? Nu poţi nici măcar să-i spui numele. Termină cu farsa asta; nu-ţi mai poate aduce nimic acum. Eşti un asasin internaţional pe nume Khan. Nu eu o să te duc la Spalko ăsta sau la cine vrei să ajungi. Nu voi mai fi gheara de pisică a nimănui de data asta.

— Nu ştii ce faci. Nu ştii – îi dădu drumul, scuturâ violent din cap, apoi schimbă tactica. Legănă micuţul Buddha sculptat în piatră în palmă. Uită-te la asta, Bourne! Scuipa cuvintele, de parcă ar fi fost otrăvite. *Uită-te la el!*

— Un talisman pe care l-ar putea lua oricine din Asia de Sud-Est…

— Nu şi *ăsta.* Tu mi l-ai dat pe ăsta – *da,* tu mi l-ai dat. Ochii îi ardeau ca focul şi vocea lui avea un tremur pe care, spre ruşinea lui, nu îi putea controla. Şi apoi m-ai lăsat să mor în junglele din…

Un glonţ ricoşă din acoperiş alături de piciorul drept al lui Khan şi, eliberându-l pe Bourne, acesta sări înapoi. O a doua împuşcătură aproape îi atinse umărul în timp ce se ascundea după zidul casei liftului.

Bourne întoarse capul şi o văzu pe Annaka îngenuncheată la capătul de sus al scărilor, strângând arma puternic cu ambele mâini. Fata înainta prudent. Riscă o privire spre Bourne.

— Eşti bine?

El încuviinţă din cap, dar, în acelaşi timp, Khan, alegând înţelept, ajunse pe marginea acoperişului şi sări pe clădirea vecină.

Bourne observă că, în loc să tragă nebuneşte, Annaka ridică arma şi se întoarse spre el.

— Cum poţi fi bine? întrebă ea. Eşti plin de sânge!

— E doar din nas. Când se ridică, se simţi ameţit. Ca reacţie la expresia ei de îndoială, fu forţat să adauge: Serios, pare o grămadă de sânge, dar e o nimica toată!

Ea îi puse un ghemotoc de batiste la nas, fiindcă începuse din nou să sângereze.

— Mulţumesc.

Îi reteză cuvintele, spunând:

— Ziceai că trebuie să iei ceva de la hotel. De ce ai urcat?

El se ridică încet, ajutat de Annaka.

— Aşteaptă puţin. Fata aruncă o privire în direcţia în care fugise Khan, apoi se întoarse spre Bourne, cu o expresie de surpriză pe faţă. El e cel care ne urmărea, nu? Cel care a chemat poliţia când eram în apartamentul lui Laszlo Molnar.

— Nu ştiu.

— Nu te cred, clătină ea din cap. E singura explicaţie plauzibilă pentru faptul că m-ai minţit. Nu voiai să mă alarmez, pentru că îmi spusesei că suntem în siguranţă aici. Ce s-a schimbat?

El ezită un moment, apoi îşi dădu seama că singura soluţie era să-i spună adevărul.

— Când ne-am întors de la cafenea erau urme proaspete pe scaunul de la pian.

— Ce? Ea holbă ochii şi clătină din cap. Nu înţeleg.

Bourne se gândea la receptorul electronic din urechea lui Khan.

— Să ne întoarcem în apartament şi îţi arăt.

El porni spre uşa deschisă, dar ea ezita:

— Nu ştiu.

Întorcându-se, el spuse alarmat:

— Ce nu ştii?

Pe faţa ei se ivi o expresie dură, însoţită de un soi de tristeţe.

— M-ai minţit.

— Am făcut asta ca să te protejez, Annaka.

Ochii ei străluceau, larg deschişi.

— Cum să mai am încredere în tine acum?

— Annaka…

— Te rog, spune-mi, pentru că vreau să ştiu adevărul. Stătea pe loc, iar el ştia că nu va face nici măcar un pas spre scară. Am nevoie de un răspuns de care să mă agăţ şi pe care să-l cred.

— Ce vrei să spun?

Ea ridică braţele, apoi le lăsă să cadă pe lângă corp într-un gest de exasperare.

— Tu vezi ce faci, răstălmăcindu-mi toate cuvintele? Clătină din cap. Unde ai învăţat să faci oamenii să se simtă de rahat?

— Voiam să te ţin departe de pericol, zise el. Ea îl rănise profund şi, în ciuda expresiei lui grijulii neutre, bănuia că ştia asta. Credeam că fac ceea ce trebuie. Încă mai cred asta, chiar dacă a trebuit să-ţi ascund adevărul, cel puţin pentru scurt timp.

Ea îl privi îndelung. Rafalele de vânt îi ridicau părul roşcat, făcându-l să zboare asemenea aripii unei păsări. De pe strada Fo veneau spre ei voci certăreţe, oameni care voiau să ştie ce e cu

zgomotele, o maşină ce dădea rateuri, sau ce? Nu primiră nici un răspuns şi acum, cu excepţia lătratului unui câine, cartierul era tăcut.

— Ai crezut că poţi stăpâni situaţia, zise Annaka, ai crezut că te poţi descurca cu *el.*

Bourne merse cu picioarele ţepene până la parapetul din faţă, peste care se aplecă. Contrar tuturor aşteptărilor, maşina închiriată era încă acolo, goală. Poate nu era a lui Khan, sau poate Khan nu părăsise scena. Cu oarecare dificultate, Bourne se îndreptă. Durerea venea în valuri, izbindu-se din ce în ce mai tare de ţărmul conştiinţei sale pe măsură ce endorfinele eliberate de şocul traumei începeau să dispară. Părea să-l doară fiecare os din corp, dar cel mai tare îl dureau coastele şi maxilarul.

În cele din urmă, găsi puterea de a-i răspunde sincer:

— Cred că da, da.

Ea ridică o mână şi-şi îndepărtă părul de pe obraz.

— Cine *este* el, Jason?

Era pentru prima dată că i se adresa pe numele mic, dar abia remarcă asta. În acel moment încerca – şi nu reuşea – să-i ofere un răspuns care să-l mulţumească şi pe el însuşi.

Întins pe scările acoperişului pe care sărise, Khan privea tavanul alb al casei scărilor fără să vadă nimic. Aştepta ca Bourne să vină şi să îl ucidă. Sau, se întrebă el cu mintea rătăcită a celor aflaţi în stare de şoc, o aştepta pe Annaka Vadas să-şi îndrepte arma spre el şi să apese pe trăgaci? Ar trebui să se afle în maşina lui acum, îndepărtându-se şi totuşi iată-l aici, inert ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen.

Mintea lui ameţită nu mai găsea nici o soluţie. Ar fi trebuit să-l ucidă pe Bourne de când îl avusese în cătare prima dată, dar avea un plan atunci, un plan logic, unul pe care şi-l crease singur, unul care avea să-i aducă – asta credea atunci! – cantitatea maximă de răzbunare pe care o merita. Ar fi trebuit să-l ucidă pe Bourne în compartimentul avionului de marfă care se îndrepta spre Paris. Sigur că asta intenţionase, aşa cum intenţionase şi acum.

Era uşor să-şi spună că fusese întrerupt de Annaka Vadas, dar adevărul orbitor, incomensurabil, era că avusese o şansă înainte ca ea să intre în scenă şi *alesese să nu îşi ducă la bun sfârşit răzbunarea.*

De ce? Efectiv nu putea răspunde la această întrebare.

Mintea lui, de obicei calmă ca apele unui lac, sărea de la o amintire la alta, ca şi cum prezentul i s-ar fi părut insuportabil. Îşi aminti camera în care fusese încarcerat în anii petrecuţi cu traficantul de arme vietnamez şi scurtul moment de libertate înainte de a fi salvat de misionar, de Richard Wick. Îşi amintea casa lui Wick, sentimentul de spaţiu şi libertate care se erodase treptat, oroarea nesfârşită a perioadei petrecute cu khmerii roşii.

Partea cea mai rea – partea pe care tot încerca să o uite – era că iniţial fusese atras de filosofia khmerilor roşii. Destul de ironic, pentru că mişcarea fusese fondată de un grup de tineri radicali cambodgieni pregătiţi la Paris, iar etica ei se baza pe nihilismul francez. „Trecutul înseamnă moarte! Distrugeţi totul pentru a crea un nou viitor!" Aceasta era deviza khmerilor roşii, repetată la nesfârşit, până când sub ea erau înmormântate orice alte gânduri sau opinii.

Nu era deloc surprinzător că viziunea lor asupra lumii îl atrăsese iniţial pe Khan – el însuşi un refugiat inocent, abandonat, marginalizat – un paria de circumstanţă, mai degrabă decât unul intenţionat. Pentru Khan trecutul *era* moarte – martor era visul său recurent. Dar, dacă a învăţat de la ei mai întâi să distrugă, asta s-a întâmplat pentru că ei l-au distrus mai întâi.

Necrezând povestea lui despre abandon, îi luaseră încet viaţa şi energia din el, făcându-l să sângereze în fiecare zi. Voiau, sau cel puţin aşa spunea cel care vorbea cu el, să-i golească mintea; cereau o tablă goală pe care să-şi scrie versiunea radicală a noului viitor care-i aştepta pe toţi. Îl făceau să sângereze, spunea zâmbind colegul său, pentru binele lui, pentru a-l scăpa de toxinele trecutului. În fiecare zi, acesta îi citea din manifestul lor, apoi recita numele celor care se opuseseră regimului rebel şi fuseseră ucişi. Cei mai mulţi, desigur, erau necunoscuţi pentru Khan, dar pe câţiva – în special călugări, dar şi un grup de băieţi de vârsta lui – îi cunoscuse, fie şi în treacăt. Unii, cum erau băieţii, îl necăjiseră, aşezând mantia de paria pe umerii lui necopţi. După o vreme, pe agendă s-a adăugat un element nou. Urmărind lectura unui anumit pasaj din manifest, lui Khan i se cerea să repete. Lucru pe care l-a făcut cu forţa.

Într-o zi, după lectura şi răspunsul obligatorii, colegul lui a citit numele celor mai recent ucişi în drumul revoluţiei. La sfârşitul listei era Richard Wick, misionarul care îl adoptase, crezând că avea să îl aducă pe Khan pe calea civilizaţiei şi a lui Dumnezeu. Era imposibil de spus ce val de emoţie crease această ştire în

Khan, dar sentimentul predominant a fost unul de dezorganizare. Ultima lui legătură cu lumea dispăruse. Era complet şi cu desăvârşire singur. În singurătatea relativă a latrinei, plânsese fără să ştie de ce. Dacă existase vreodată un om pe care să-l urască, acesta era ce-l care-l folosise şi îl abandonase emoţional, iar acum, fără sens, îi deplângea moartea.

Mai târziu, în ziua aceea, colegul lui îl scosese din buncărul din beton în care fusese închis de când era prizonier. Deşi cerul era acoperit de nori şi ploua puternic, lumina zilei îl făcuse să clipească. Timpul trecuse; începuse anotimpul ploios.

Zăcând pe casa scărilor, Khan îşi dădu seama că, în drumul său spre maturizare, nu deţinuse niciodată controlul asupra propriei vieţi. Lucrul cu adevărat curios şi deranjant era că încă nu îşi controla viaţa, nici măcar acum. Trăise cu impresia că era un agent liber, care trecuse prin mari suferinţe pentru a ajunge într-un domeniu în care crezuse – în mod naiv, cum avea să constate – că agenţii liberi prosperau. Îşi dădea seama acum că, din momentul în care acceptase prima misiune din partea lui Spalko, bărbatul acesta îl manipulase şi niciodată nu o făcuse atât de mult ca acum.

Dacă avea să se elibereze vreodată de lanţurile care-l încătuşau, trebuia să facă ceva în privinţa lui Stepan Spalko. Ştia că îşi pierduse cumpătul cu el la sfârşitul ultimei lor convorbiri telefonice, iar acum regreta. În acea scurtă izbucnire de mânie, atât de ciudată pentru el, nu reuşise decât să-l pună în gardă pe Spalko. Dar, îşi dădu seama, încă de când Bourne se aşezase lângă el pe banca din parcul din Oraşul Vechi din Alexandria, obişnuita lui rezervă glacială se sfărâmase şi acum emoţii pe care nu le putea nici numi, nici înţelege ieşeau la suprafaţă, bântuindu-i conştiinţa şi distrăgându-i atenţia. Îşi dădu seama surprins că, atunci când venea vorba de Jason Bourne, nu mai ştia ce vrea.

Se ridică şi privi în jur. Auzise un zgomot; era sigur de asta. Se ridică, puse o mână pe balustradă, cu muşchii încordaţi, gata să funcţioneze. Zgomotul se auzi din nou. Întoarse capul. Ce să fi fost? Unde îl mai auzise înainte?

Inima îi bătea rapid şi îşi simţi pulsul până în gât pe măsură ce zgomotul se ridica pe casa scărilor, reverberându-i în minte, căci striga din nou: „*Lee-Lee! Lee-Lee!*”

Dar Lee-Lee nu putea răspunde. Lee-Lee era moartă.

19

Intrarea subterană în mănăstire era ascunsă de umbră şi timp, în fisura cea mai puţin vizibilă a zidului nordic al trecătorii. Soarele care cobora lăsase să se vadă faptul că trecătoarea era mai mult un defileu, aşa cum observaseră cu secole în urmă şi călugării care aleseseră acest loc pentru a-l face fortăreaţa lor. Poate că fuseseră călugări-războinici, căci fortificaţiile masive aduceau aminte de bătălii şi vărsări de sânge, precum şi de nevoia călugărilor de a-şi păstra căminul intangibil, ferit de restul lumii.

Membrii echipei intrară tăcuţi în defileu, urmând direcţia soarelui. Acum Spalko şi Zina nu mai purtau nici o discuţie intimă, nu se vedea nici un indiciu a ceea ce se petrecuse între ei, chiar dacă fusese ceva important. Într-un anumit fel, ceea ce se petrecuse se putea numi binecuvântare; în orice caz, era un transfer de supunere şi putere a cărui linişte însoţită de secret se adăugau doar la ramificaţiile efectului său. Spalko fusese cel care, din nou, aruncase în mod metaforic o pietricică într-un lac liniştit, doar pentru a se retrage apoi şi a privi efectul cercurilor ce creşteau, modificând natura lacului şi a tuturor vieţuitoarelor din el.

Stâncile scăldate în soare dispărură în urma lor pe măsură ce ei înaintau în umbră şi îşi aprinseră lanternele. În afară de Spalko şi Zina mai erau doi – al treilea fusese transportat la avion pe Aeroportul Kazantzakis, unde aştepta chirurgul. Aveau nişte rucsaci din nailon uşor, în care cărau o grămadă de lucruri, de la canistre cu gaz lacrimogen la ghemuri de sfoară şi multe altele. Spalko nu ştia cu ce aveau să se confrunte, deci nu riscase să nu fie pregătit.

Bărbaţii mergeau înainte, cu pistoalele semiautomatice în hamuri late prinse peste umeri, gata să tragă. Defileul se îngustă, obligându-i să meargă în şir indian. Curând însă cerul dispăru dincolo de un perete de stâncă şi descoperiră că se aflau într-o peşteră. Era umedă şi acoperită de muşchi, plină de mirosuri fetide de putreziciune.

— Pute ca un mormânt deschis, zise unul dintre oameni.

— Uite! strigă celălalt. Oase!

Se opriră, concentrându-şi lumina lanternelor pe o grămăjoară

de oase de mamifer, dar la nici o sută de metri mai încolo dădură peste femurul unui mamifer mult mai mare.

Zina se aplecă să ridice osul.

— Nu! o avertiză primul bărbat. Poartă ghinion să umbli cu oase de om.

— Ce tot spui acolo? Arheologii fac asta tot timpul. Zina râse. În plus, se poate ca ăsta să nu fie deloc de la un om. Cu toate astea, îl aruncă înapoi pe podeaua peşterii.

Cinci minute mai târziu erau strânşi în jurul a ceea ce era fără nici o îndoială un craniu uman. Luminile lor se reflectau în osul sprâncenei, aruncând orbitele în umbre adânci.

— Ce crezi că l-a ucis? întrebă Zina.

— Frigul, probabil, zise Spalko. Sau setea.

— Bietul cerşetor!

Îşi continuară drumul, înaintând din ce în ce mai mult în stânca pe care era construită mănăstirea. Cu cât avansau, cu atât mai numeroase deveneau oasele. Acum erau toate de om şi aproape toate erau despicate sau fracturate.

— Nu cred că oamenii ăştia au fost ucişi nici de frig, nici de sete, comentă Zina.

— Atunci ce i-a ucis? întrebă unul dintre însoţitorii lor, dar nimeni nu îi răspunse.

Spalko le ordonă scurt să-şi continue drumul. După calculele sale, tocmai ajunseseră sub zidurile crenelate ale mănăstirii. Deasupra capetelor, lanternele scoaseră la iveală o formaţiune ciudată.

— Peştera e despicată în două, spuse unul dintre bărbaţi, iluminând mai întâi trecerea din stânga, apoi pe cea din dreapta.

— Peşterile nu se bifurcă, zise Spalko. Îşi continuă drumul înaintea lor, vârându-şi capul în deschiderea din stânga. Ăsta e drum închis. Îşi trecu mâna peste muchiile deschizăturilor. Astea sunt făcute de mâna omului, spuse. Cu mulţi ani în urmă, poate chiar când a fost construită mănăstirea. Intră în deschiderea din dreapta, de unde vocea lui se auzi cu un ecou straniu. Da, asta se continuă, dar are cotituri şi întoarceri.

Când ieşi, avea pe faţă o expresie ciudată.

— Nu cred că ăsta e un pasaj, spuse. Nici nu mă mir că Molnar a ales locul ăsta să-l ascundă pe doctorul Schiffer. Cred că am intrat într-un labirint.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe celălalt.

— În cazul ăsta, spuse Zina, cum găsim drumul de întoarcere?

— Nu avem cum să ştim ce vom găsi înăuntru. Spalko scoase un mic obiect dreptunghiular, nu mai mare decât un pachet de cărţi de joc. Rânji, arătându-i cum funcţionează. Un sistem de poziţionare globală. Tocmai am marcat electronic punctul de pornire. Încuviinţă din cap. Să mergem.

Nu le luă mult însă să descopere că mergeau pe un drum greşit şi, cinci minute mai târziu, se adunau din nou la intrarea în labirint.

— Ce se întâmplă? spuse Zina.

Spalko pufnea.

— GPS-ul nu a funcţionat aici.

Ea clătină din cap:

— Cine crezi că e de vină?

— Vreun mineral din rocă se poate să blocheze semnalul de la satelit, zise Spalko. Nu-şi permitea să le spună că nu avea nici o idee de ce nu funcţiona GPS-ul în labirint. Deschise rucsacul şi scoase un ghem de sfoară. Învăţăm de la Tezeu, desfăcând ghemul pe măsură ce înaintăm.

Zina privi ghemul, nesigură.

— Şi dacă rămânem fără sfoară?

— Tezeu nu a rămas, zise Spalko. Şi suntem aproape între zidurile mănăstirii, deci să sperăm că nici noi nu rămânem fără aţă.

Doctorul Felix Schiffer se plictisea. De zile întregi nu făcuse nimic în afară de a urma ordinele cadrului de protecţie care-l dusese cu avionul noaptea în Creta, apoi începuseră să-l mute periodic dintr-un loc în altul. Nu rămâneau niciodată mai mult de trei zile într-un loc. Îi plăcuse casa din Heraklion, dar în cele din urmă şi aceea se dovedise plictisitoare. Nu avea nimic de făcut. Refuzau să-i aducă vreun ziar sau să-i dea voie să asculte radioul. Cât despre televizor, nu era nici unul prin preajmă, dar trebuia să presupună că l-ar fi ţinut departe şi de acela, chiar dacă ar fi existat. Totuşi, se gândi posomorât, era o nenorocită de privelişte mai frumoasă decât grămada asta de stânci, în care avea doar un pat de campanie şi un foc la care să se încălzească. Lăzile masive şi dulapurile alcătuiau practic toată mobila, deşi oamenii aduseseră scaune pliante, paturi de campanie şi lenjerii. Nu exista instalaţie sanitară; făcuseră o toaletă în curte şi duhoarea ei ajungea până în interiorul mănăstirii. Locul era întunecat şi umed, chiar şi la prânz şi Dumnezeu cu mila când se

lăsa întunericul. Nici măcar o lampă la care să citeşti, dacă ar fi existat ceva care să poată fi citit.

Tânjea după libertate. Dacă ar fi fost un om cu frica lui Dumnezeu, s-ar fi rugat pentru mântuire. De atâtea zile nu-l văzuse pe Laszlo Molnar şi nu vorbise cu Alex Conklin! Când îi întreba pe protectorii lui despre asta, aceştia invocau cuvântul lor preferat: securitate. Pur şi simplu comunicaţiile nu erau sigure. Se străduiau să-l asigure că în curând se va reîntâlni cu prietenul şi cu binefăcătorul lui. Dar când întreba când se va întâmpla asta, nu tăceau decât să ridice din umeri şi să se întoarcă la nesfârşitul lor joc de cărţi. Simţea că şi ei se plictiseau, cel puţin cei care nu erau de pază.

Erau şapte. Iniţial fuseseră mai mulţi, dar ceilalţi fuseseră lăsaţi în Heraklion. Dar, din câte putuse ghici, ar fi trebuit să ajungă aici deja. Din această cauză, azi nu jucau cărţi – toţi membrii dispozitivului patrulau. Plutea în aer o tensiune care-i strepezea dinţii.

Schiffer era un bărbat înalt, cu ochi de un albastru pătrunzător şi un nas masiv sub o claie de păr grizonant. Un timp, înainte de a fi recrutat în DARPA şi când fusese deci mai vizibil, oamenii îl confundau cu Burt Bacharach. Fiind lipsit de abilităţi de comunicare, nu ştiuse niciodată cum să reacţioneze. Mormăia ceva ininteligibil şi le întorcea spatele, dar jena lui ciudată nu făcea decât să întărească percepţia greşită a oamenilor.

Se ridică, traversă încet camera până la fereastră, dar fu văzut de un membru al dispozitivului şi întors din drum.

— Securitatea, spuse mercenarul, tensiunea simţindu-se în vocea lui, deşi nu i se putea citi în ochi.

— Securitate! Securitate! Mă plictiseşte de moarte cuvântul ăsta! exclamă Schiffer.

Cu toate acestea, fu condus înapoi pe scaunul care îi era rezervat. Departe de toate uşile şi ferestrele. Începu să tremure în umezeala de acolo.

— Mi-e dor de laborator! De munca mea! Schiffer privi drept în ochii negri ai mercenarului. Mă simt ca la închisoare, înţelegi?

Şeful dispozitivului, Sean Keegan, simţind neliniştea subiectului misiunii, interveni scurt:

— Vă rog să luaţi loc, domnule doctor.

— Dar eu…

— E pentru binele dumneavoastră, spuse Keegan. Era unul dintre acei irlandezi negri, cu părul şi ochii întunecaţi, cu feţe dur

tăiate ce iradiau hotărâre şi fizicul unui luptător de stradă. Am fost angajaţi să vă asigurăm protecţia şi ne luăm misiunea în serios.

Supus, Schiffer se aşeză.

— Vrea *cineva* să-mi spună ce se petrece?

Keegan se uită în jos la el, un timp. Apoi, hotărându-se, se aşeză pe vine lângă scaun. Cu o voce joasă, spuse:

— Am evitat să vă ţin la curent, dar cred că cel mai bine pentru dumneavoastră ar fi să ştiţi acum.

— Ce? Faţa lui Schiffer era ridată şi tristă. Ce s-a întâmplat?

— Alex Conklin e mort.

— O, Doamne, nu! Schiffer îşi şterse cu mâna transpiraţia ce îi apăruse subit pe faţă.

— Cât despre Laszlo Molnar, nu am vorbit cu el de două zile.

— Dumnezeule mare!

— Calmaţi-vă, doctore! E foarte probabil ca Molnar să nu poată fi contactat din motive de securitate. Keegan îi susţinu privirea. Pe de altă parte, membrii personalului pe care i-am lăsat la casa din Heraklion nu au apărut.

— De asta mi-am dat şi eu seama, spuse Schiffer. Crezi că li s-a întâmplat ceva… neplăcut?

— Nu-mi permit să cred asta.

Faţa lui Schiffer strălucea. Nu se putea abţine să nu transpire de frică.

— E posibil deci ca Spalko să fi descoperit unde mă aflu; e posibil să fie în Creta.

Faţa lui Keegan era ca de piatră.

— Este foarte posibil.

Starea de teroare îl făcu pe Schiffer să devină agresiv:

— Deci, întrebă, ce veţi face în privinţa asta?

— Avem oameni cu pistoale automate pe metereze, dar mă îndoiesc că Spalko e atât de prost încât să încerce un asalt la sol pe un teren fără copaci. Keegan clătină din cap. Nu, dacă e aici, dacă vine să vă ia, doctore, atunci nu are de ales. Se ridică şi îşi atârnă pistolul automat pe umăr. Drumul lui va fi prin labirint.

Aflat în labirint cu micuţul lui grup, Spalko devenea din ce în ce mai temător cu fiecare cotitură sau întoarcere pe care erau nevoiţi să o facă. Labirintul era singura abordare logică a unui atac asupra mănăstirii, ceea ce însemna că se putea foarte bine să fi intrat într-o capcană.

Aruncă o privire în jos şi descoperi că mai mult de jumătate din ghemul de sfoară se consumase. Probabil că se afla deja în centrul mănăstirii sau foarte aproape de acesta; sfoara îl asigura că nu merseseră în cerc. La fiecare bifurcaţie credea că a ales bine.

Se întoarse spre Zina şi spuse în şoaptă:

— Miroase a ambuscadă. Vreau să rămâi aici, de rezervă. Bătu cu palma în rucsacul ei. Dacă dăm de necazuri, ştii ce ai de făcut.

Zina încuviinţă şi cei trei bărbaţi se îndepărtară mergând pe jumătate aplecaţi. Abia dispăruseră, că auzi rafale scurte de pistol-mitralieră. Deschise repede rucsacul, scoase o canistră cu gaz lacrimogen şi porni după ei, ghidându-se după sfoara lăsată în urmă.

Simţi mirosul înecăcios de pucioasă înainte de a coti a doua oară. Aruncă o privire după colţ şi văzu că unul dintre oamenii lor era lungit pe jos, într-o baltă de sânge. Spalko şi celălalt erau blocaţi de rafalele de gloanţe. Din punctul ei de observaţie îşi dădu seama că se trăgea din două direcţii.

Trăgând siguranţa canistrei, o aruncă peste capul lui Spalko. Aceasta se izbi de pământ şi apoi se rostogoli la stânga, explodând cu un uşor şuierat. Spalko îl bătuse pe spate pe celălalt bărbat şi amândoi se retraseră din calea gazului.

Auziră oameni tuşind şi înecându-se. Cu toţii îşi puseseră deja măştile de gaze şi erau gata pentru un al doilea atac. Spalko aruncă o altă canistră la dreapta, întrerupând focurile de armă îndreptate spre ei, dar, din păcate, nu înainte ca al doilea om al lor să fi primit trei gloanţe în piept şi gât. Acesta se prăbuşi, cu sângele bolborosindu-i printre buze.

Spalko şi Zina se despărţiră, unul mergând spre dreapta şi celălalt spre stânga şi ucigând mercenarii scoşi deja din luptă – câte doi de fiecare – cu rafale eficiente lansate din pistoalele-mitralieră. Amândoi văzură scara în acelaşi timp şi se îndreptară spre ea.

Sean Keegan îl înşfăcă pe Felix Schiffer chiar în timp ce le ordona oamenilor săi de pe metereze să-şi abandoneze poziţiile şi să se întoarcă spre centrul mănăstirii, loc către care îl târa şi pe omul îngrozit pe care era însărcinat să-l apere.

Intrase în acţiune din secunda în care simţise miros de gaz lacrimogen ieşind din labirintul de sub ei. Câteva secunde mai târziu auzise reluarea focurilor de armă, apoi o tăcere lugubră.

Văzându-i pe cei doi oameni ai săi venind în fugă, îi direcţionă spre scara de piatră care ducea în jos, către locul în care-i trimisese pe ceilalţi pentru a-l prinde pe Spalko în ambuscadă.

Keegan luptase ani de zile pentru IRA înainte de a se lansa pe cont propriu şi a deveni mercenar plătit, aşa că era obişnuit cu situaţii în care trebuia să lupte în inferioritate numerică, dar beneficiind de muniţie mai multă. De fapt, îşi dorea asemenea situaţii, le vedea ca pe adevărate provocări ce trebuiau depăşite.

Dar acum fumul ajunsese în incinta mănăstirii, în valuri mari, iar din el se născu un val de gloanţe de pistol-mitralieră. Oamenii lui nu avură nici o şansă; căzură înainte să aibă măcar şansa să vadă cine erau cei care-i uciseseră.

Nici Keegan nu mai aşteptă să-i identifice; târându-l după el pe doctorul Schiffer, străbătu labirintul de camere mici, întunecate şi înăbuşitoare, căutând o cale de ieşire.

Aşa cum plănuiseră, Spalko şi Zina se despărţiră în momentul în care ieşeau din norul dens făcut de bomba fumigenă pe care o aruncaseră la capătul scărilor care urcau. Spalko străbătu metodic camerele, în timp ce Zina căuta o ieşire spre exterior.

Spalko fu primul care-i văzu pe Schiffer şi pe Keegan şi îi strigă, dar singurul răspuns primit fu un val de gloanţe care-l obligară să se adăpostească după un cufăr masiv de lemn.

— Nu ai nici o şansă să ieşi de aici viu, îi strigă mercenarului. Nu cu tine am treabă; îl vreau pe Schiffer.

— E acelaşi lucru, îi strigă Keegan. Mi s-a dat o însărcinare; intenţionez să o duc până la capăt.

— Cu ce scop? zise Spalko. Laszlo Molnar, angajatorul tău, e mort. La fel şi Ianoş Vadas.

— Nu te cred, răspunse Keegan. Schiffer se tânguia şi el îl făcu să tacă.

— Cum crezi că te-am găsit? continuă Spalko. Am scos informaţiile de la Molnar. Haide, ştii că e singurul om care ştia că eşti aici.

Tăcere.

— Sunt toţi morţi acum, spuse Spalko, înaintând puţin. Cine îţi va plăti restul comisionului? Dă-mi-l pe doctorul Schiffer şi îţi plătesc suma ce ţi se datorează, plus un bonus. Cum îţi sună asta?

Keegan era gata să răspundă când Zina, care ajunsese la el din direcţia opusă, îi plantă un glonţ în ceafa.

Explozia de sânge şi creier care urmă îl făcu pe Schiffer să schelălăie ca un câine. Apoi, după ce ultimul său apărător căzuse, îl văzu pe Stepan Spalko venind spre el. Se întoarse şi porni în fugă, direct în braţele Zinei.

— Nu ai unde să te duci, Felix, spuse Spalko. Înţelegi asta acum, nu-i aşa?

Schiffer o privea pe Zina cu ochii holbaţi. Începu să se bâlbâie, iar ea îi puse o mână pe cap, aşezându-i părul umed de pe frunte ca unui copil cu febră mare.

— Cândva ai fost al meu, spuse Spalko păşind peste cadavrul lui Keegan. Şi eşti din nou al meu. Scoase două obiecte din rucsac. Amândouă erau fabricate din oţel chirurgical, sticlă şi titan.

— O, Doamne! Geamătul lui Schiffer fu spontan şi involuntar.

Zina îi zâmbi, apoi îl sărută pe ambii obraji de parcă ar fi fost doi buni prieteni care se regăseau după mult timp. El izbucni în lacrimi imediat.

Savurând efectul pe care difuzorul de NX 20 îl avea asupra propriului inventator, spuse:

— Aşa se îmbină cele două jumătăţi, nu-i aşa, Felix? Întreg, NX 20 nu era mai mare decât automatul ce atârna pe spatele lui Spalko. Acum, având o încărcătură potrivită, ai să mă înveţi cum să îl folosesc corect.

— Nu, spuse Schiffer pe o voce tremurătoare. Nu, nu, nu!

— Tu nu-ţi face nici o grijă, şopti Zina, în timp ce Spalko îl apuca pe Schiffer de ceafa, lucru care-l făcu pe omul de ştiinţă să fie străbătut de un nou val de teroare. Te afli pe mâini bune acum.

Scările erau scurte, dar pentru Bourne, să le coboare se dovedi mai dureros decât se aşteptase. La fiecare pas, rana internă provocată de lovitura primită în coaste îl făcea să fie străbătut de un val de durere insuportabilă. Avea nevoie de o baie fierbinte şi de somn, două lucruri pe care nu şi le putea permite încă.

Când ajunseră înapoi în apartament, îi arătă Annakăi partea de sus a scaunului de la pian şi aceasta înjură în şoaptă. Îl mutară împreună sub lustră şi el se urcă pe scaun.

— Vezi?

Ea clătină din cap:

— Nu am nici cea mai vagă idee ce se întâmplă.

El se duse până la birou şi mâzgăli pe nişte hârtie de scrisori: *Ai o scară?*

Ea îl privi ciudat, dar încuviinţă din cap.

— *Adu-o încoace*, scrise el.

Când Annaka aduse scara în living, el o montă suficient de sus cât să poată privi în bolul de sticlă mată al lustrei. Şi, sigur, acolo era. El băgă mâna înăuntru cu grijă şi prinse micul obiect cu vârfurile degetelor. Coborî de pe scară şi îi arătă ce ţinea în palmă.

— Ce…? izbucni ea, în timp ce el clătina stăruitor din cap.

— Ai un patent?

Din nou îi privi curios, deschizând uşa unui dulap puţin adânc, îi dădu patentul. El prinse micuţul obiect pătrat între capetele cu caneluri, apoi strânse. Obiectul se sfărâmă.

— E un transmiţător electronic în miniatură, spuse el.

— Ce? Curiozitatea se transformase în uimire.

— De aceea a intrat aici bărbatul de pe acoperiş, pentru a-l instala în lustră. Asculta şi privea în acelaşi timp.

Ea aruncă o privire prin camera liniştită, apoi o străbătu un fior.

— Doamne, nu o să mai am niciodată senzaţia pe care o aveam înainte în locul ăsta. Apoi se întoarse spre Bourne. Ce *vrea?* De ce încearcă să ne înregistreze fiecare mişcare? Apoi ţâşni. E vorba de doctorul Schiffer, nu?

— Se poate, răspunse Bourne, nu ştiu. Imediat se simţi ameţit şi, foarte aproape de leşin, pe jumătate se aşeză şi pe jumătate căzu pe canapea.

Annaka alergă în baie să aducă dezinfectant şi nişte bandaje. El îşi sprijini capul de perne, golindu-şi mintea de tot ceea ce se întâmplase. Trebuia să se adune, să se concentreze, menţinându-şi atenţia asupra a ceea ce trebuia făcut în continuare.

Annaka se întoarse din baie cu o tavă pe care se aflau un bol cu apă fierbinte, un burete, câteva prosoape, un pachet cu gheaţă, o sticlă cu spirt şi un pahar cu apă.

— Jason?

El deschise ochii.

Îi dădu paharul cu apă şi, după ce acesta îl bău, îi dădu şi pachetul cu gheaţă.

— Obrazul începe să se umfle.

Bourne îşi puse gheaţa pe faţă, simţind cum durerea se

transformă treptat în amorţeală. Dar când respiră adânc şi se răsuci pentru a pune paharul pe masă, partea laterală a corpului îi fu străbătută de un fior de durere. Se întoarse încet, ţeapăn. Se gândea la Joshua, care înviase în mintea lui, dacă nu în realitate. Poate de asta simţea o furie oarbă împotriva lui Khan, pentru că acesta reînviase spectrul îngrozitor al trecutului, scoţând la lumină o fantomă atât de dragă lui David Webb, care-i bântuise ambele personalităţi.

Privind-o pe Annaka în timp ce îi curăţa sângele închegat de pe faţă, îşi aminti scurta lor discuţie de la cafenea, în care el amintise de tatăl ei şi ea cedase şi totuşi ştia că trebuie să continue acea discuţie. El era un tată care-şi pierduse familia în mod violent. Ea era o fiică al cărei tată dispăruse în mod violent.

— Annaka, începu el blând, ştiu că este un subiect dureros pentru tine, dar aş vrea foarte mult să-mi povesteşti despre tatăl tău. O simţi devenind rigidă, dar continuă. Poţi vorbi despre el?

— Ce vrei să ştii? Cum s-au cunoscut el şi Alexei, bănuiesc.

Ea se concentra asupra lucrului pe care îl avea de făcut, dar Bourne se întrebă dacă nu cumva îi evita privirea în mod deliberat.

— Mă gândeam mai mult la relaţia ta cu el.

Pe faţa ei trecu o umbră.

— E o întrebare ciudată – şi intimă.

— E vorba de trecutul meu, ştii… vocea lui Bourne se pierdu. Nu putea nici să o mintă, nici să-i spună întregul adevăr.

— Da, cel pe care ţi-l aminteşti numai în frânturi. Înţeleg, sublinie ea cu o mişcare din cap. Când stoarse buretele, apa din vas deveni roz. A, da, Ianoş Vadas a fost tatăl perfect. Îmi schimba scutecele când eram bebeluş, îmi citea seara, îmi cânta când eram bolnavă. Nu a lipsit la nici o zi de naştere sau ocazie specială. Sincer, nu ştiu cum reuşea. Stoarse încă o dată buretele; el începuse din nou să sângereze. Eu eram pe primul loc. Întotdeauna. Şi nu obosea niciodată să-mi spună cât de mult mă iubea.

— Ce copil norocos ai fost.

— Mai norocoasă decât oricare dintre prietenii mei, decât orice om pe care îl cunosc, adăugă ea, concentrându-se puternic, încercând să oprească sângerarea.

Bourne se scufundase într-o stare de semitransă, gândindu-se la Joshua – la restul familiei lui – şi la toate lucrurile pe care nu le putuse face împreună cu ei, la toate micile momente pe care

orice om le înregistrează şi-şi le aminteşte din copilărie.

În cele din urmă Annaka reuşi să oprească sângerarea şi apoi aruncă o privire sub pachetul cu gheaţă. Expresia ei nu trădă ceea ce vedea. Se lăsă pe vine, cu mâinile în poală.

— Cred că ar trebui să-ţi scoţi jacheta şi cămaşa.

El o privi fix.

— Ca să putem arunca o privire la coastele rănite. Te-am văzut strâmbându-te când te-ai răsucit să pui pe masă paharul cu apă.

Întinse mâna, iar el îi dădu pachetul cu gheaţă. Îl scutură puţin:

— Trebuie schimbat.

Când ea se întoarse, Bourne rămase gol de la brâu în sus. O pată roşie îngrozitor de mare de pe partea stângă se umflase deja şi era foarte moale la pipăit.

— Doamne, ai nevoie de o *baie* de gheaţă.

— Cel puţin nu s-a rupt nimic.

Îi dădu pachetul cu gheaţă. Când îl puse pe umflătură, el gemu scurt, involuntar. Fata se aşeză din nou lângă el, privindu-l. Bourne şi-ar fi dorit să ştie la ce se gândea.

— Bănuiesc că nu-ţi poţi şterge din amintire fiul ucis atât de tânăr.

El scrâşni din dinţi:

— E doar pentru că… Bărbatul de pe acoperiş – cel care ne spiona – m-a urmărit din State până aici. Spune că vrea să mă ucidă, dar ştiu că minte. Vrea ca eu să-l conduc la cineva, de asta ne spiona.

Faţa Annakăi se întunecă:

— La cine vrea să ajungă?

— La un om pe nume Spalko.

Ea păru surprinsă:

— Stepan Spalko?

— Exact. Îl cunoşti?

— Sigur că îl cunosc, spuse ea. Toată Ungaria îl cunoaşte. E şeful Humanistas, Lt., organizaţia mondială de caritate. Pufni. Jason, acum chiar îmi fac griji. Omul ăsta e periculos. Dacă încearcă să ajungă la domnul Spalko, ar trebui să contactăm autorităţile.

El negă din cap.

— Şi ce să le spunem? Că ştim că un om pe care-l cunoaştem numai sub numele de Khan vrea să-l contacteze pe Stepan

Spalko? Nici măcar nu ştim de ce. Şi ce crezi că vor spune ei? De ce nu ia Khan ăsta telefonul să-l sune, pur şi simplu?

— Atunci ar trebui măcar să sunăm la Humanistas.

— Annaka, până nu aflu ce se întâmplă, nu vreau să iau legătura cu nimeni. Nu voi face decât să tulbur apele care deja sunt umbrite de întrebări la care nu am nici un fel de răspunsuri.

El se ridică, merse până la birou şi se aşează în faţa laptopului.

— Îţi spuneam că am o idee. Pot folosi computerul?

— Desigur, spuse ea, ridicându-se.

În timp ce Bourne pornea calculatorul, ea strânse bolul, buretele şi celelalte lucruri, pornind spre bucătărie. În timp ce se conecta la internet, Bourne auzi apa curgând. Accesă reţeaua Guvernului S.U.A. şi navigă de la un site la altul şi, până când ea se întoarse, găsise ceea ce căuta.

Agenţia avea o grămadă de site-uri publice accesibile oricui avea o conexiune la internet, dar mai existau vreo zece alte site-uri, criptate şi protejate cu parole, care făceau parte din intranetul celebru al CIA.

Annaka înţelese concentrarea lui extremă.

— Ce este? Se apropie şi rămase în picioare lângă el. Într-o secundă, deschise ochii mari. Ce dracu' faci?

— Ce se vede, zise Bourne, sparg baza de date principală a CIA.

— Dar de unde…

— Nu întreba, răspunse Bourne, cu degetele alergându-i pe tastatură. Crede-mă, nu vrei să ştii.

Alex Conklin ştiuse întotdeauna drumul pe uşa din faţă, dar asta pentru că i se livrau codurile la şase dimineaţa, în fiecare luni. Deron, artistul şi falsificatorul, fusese cel care-l învăţase pe Bourne arta de a intra în baza de date a Guvernului S.U.A. În meseria lui, era un talent necesar.

Problema era că firewall-ul CIA - programul care asigură protecţia datelor – era o nenorocire în sine. Pe lângă parola care se schimba în fiecare săptămână, avea un algoritm aleatoriu în cuvântul-cheie. Dar Deron îi arătase lui Bourne metoda de a păcăli sistemul să creadă că ai parola, deşi nu o aveai, astfel încât programul îţi oferea singur parola.

Calea de atac era prin algoritm, care era un derivat al algoritmului de bază care cripta fişierele centrale ale CIA. Bourne ştia formula pentru că Deron îl pusese să o memoreze.

Navigă prin site-ul CIA, pe care apăra o fereastră care îi cerea

să scrie cuvântul-cheie curent. Aici tastă algoritmul, care conţinea un şir mult mai mare de litere şi cifre decât limita admisă a câmpului. Pe de altă parte, după ce se scriau trei seturi de componente, programul recunoştea algoritmul şi, pentru o secundă, se bloca. Şmecheria, spunea Deron, era să termini de scris algoritmul înainte ca programul să-şi dea seama ce faci şi să se închidă, blocându-ţi accesul. Formula era foarte lungă; nu era loc de vreo eroare sau măcar de o ezitare de o secundă şi Bourne începu să transpire, pentru că nu credea că softul putea rămâne blocat atât de mult timp.

În cele din urmă, termină totuşi de introdus algoritmul, fără ca programul să se închidă. Fereastra dispăru şi ecranul se schimbă.

— Sunt înăuntru, zise Bourne.

— Alchimie pură, şopti Annaka fascinată.

Bourne intră pe site-ul Directoratului pentru Arme Tactice Neletale. Introduse numele lui Schiffer, dar fu dezamăgit de cele câteva rezultate pe care le obţinu. Nimic despre munca lui Schiffer sau trecutul acestuia. De fapt, dacă nu ar fi ştiut, Bourne ar fi putut crede că doctorul Schiffer era un om de ştiinţă insignifiant, fără nici o importanţă pentru DATN.

Mai exista o posibilitate. Folosi sistemul de hack pe care Deron îl pusese să-l memoreze, acelaşi pe care Conklin îl folosise pentru a fi informat cu privire la evenimentele ce se petreceau în spatele cortinei Ministerului Apărării.

Odată intrat, navigă pe pagina DARPA şi accesă arhiva. Spre norocul lui, băieţii cu calculatoarele de la Guvern se mişcau foarte încet când era vorba să şteargă fişierele vechi. Găsi fişierul lui Schiffer, care conţinea câteva informaţii. Era şcolit la MIT, primise propriul laborator chiar din timpul facultăţii, la una din marile companii farmaceutice. Rezistase acolo mai puţin de un an, dar, la plecare, luase cu el un alt cercetător, pe un anume doctor Peter Sido, cu care lucrase împreună timp de cinci ani înainte de a fi recrutat de guvern şi a intra în DARPA. Nu se dădea nici o explicaţie de ce părăsise sectorul privat pentru a lucra pentru guvern, dar aşa făceau unii cercetători. Erau la fel de incompatibili cu viaţa în societate ca şi mulţi dintre puşcăriaşi care, atunci când îşi terminau de ispăşit pedeapsa, comiteau o altă crimă în momentul în care ajungeau pe stradă doar pentru a fi trimişi înapoi într-o lume clar definită, în care alţii aveau grijă de tot pentru ei.

Bourne continuă să citească şi descoperi că doctorul Schiffer

fusese ataşat Biroului de Ştiinţă a Apărării care, lucru deloc de bun augur, făcea trafic cu sisteme de arme biologice. În perioada petrecută la DARPA, Schiffer lucrase la un proiect care „curăţa” biologic o cameră infestată cu anthrax.

Bourne continuă să navigheze, dar nu mai descoperi alte detalii. Ceea ce îl deranja era faptul că aceste informaţii nu justificau interesul acut al lui Conklin. Annaka privea peste umărul lui:

— Avem vreun indiciu pentru a descoperi unde se ascunde doctorul Schiffer?

— Nu cred, nu.

— Bine, atunci. Îl strânse de umeri. Cămara e goală, dar amândoi trebuie să mâncăm ceva.

— Cred că ar fi mai bine să rămân aici, dacă nu te superi, să mă odihnesc un pic.

— Ai dreptate. Nu eşti bun de plimbări pe afară. Zâmbi, punându-şi haina. Mă duc doar până la colţ să aduc nişte mâncare. Deschise uşa. Ne vedem în câteva minute.

O auzi plecând, dar deja se adâncise din nou în informaţiile de pe internet. Simţi cum îi creşte pulsul şi încercă să se calmeze, fără succes însă. Chiar şi cu voinţă, ezita. Ştia că trebuia să continue, dar recunoştea că e înspăimântat.

Privindu-şi mâinile de parcă ar fi aparţinut altei persoane, îşi petrecu următoarele cinci minute spărgând firewall-ul Armatei S.U.A. La un moment dat, intră în panică. Echipa IT a armatei upgradase recent firewall-ul, adăugând un al treilea nivel despre care fie că Deron nu-i spusese, fie pe care, mai probabil, nu îl văzuse încă. Degetele lui se ridicară aşa cum Annaka le ridica pe ale ei deasupra pianului şi, timp de o secundă, ezită. Nu era prea târziu să se întoarcă, îşi spuse, nu ar fi fost nici o ruşine să o facă. Ani de zile simţise că orice avea legătură cu prima lui familie, inclusiv înregistrările din băncile de date ale Armatei, îi erau complet interzise. Îl torturase destul moartea lor, îl bântuise suficient faptul că nu îi putuse salva, că el fusese în siguranţă la o şedinţă în timp ce avionul în picaj îi secera cu gloanţe. Nu se putu abţine să nu se tortureze din nou, invocând ultimele lor minute pline de groază. Dao, o fiică a războiului, auzise cu siguranţă motoarele avionului vuind în cerul fierbinte al verii. La început poate nu-l văzuse venind din soarele alb, dar, pe măsură ce uruitul se apropia, pe măsură ce corpul metalic devenea mai mare decât soarele, ştiuse ce avea să se întâmple. În timp ce

oroarea îi strângea inima, îşi strânsese copiii la piept, într-o încercare inutilă de a-i apăra de gloanţele care începeau deja să izbească suprafaţa apei din râul nămolos. *Joshua! Alyssa! Veniţi la mama!* Probabil că ţipase, de parcă ar fi putut să îi salveze de ce avea să urmeze.

Aşezat în faţa computerului, Bourne îşi dădu seama că plângea. Un timp îşi lăsă lacrimile să curgă în voie, lucru care nu se întâmplase de atâţia ani. Apoi se scutură, îşi şterse obrajii cu mâneca şi, înainte să aibă şansa de a se răzgândi, continuă ceea ce începuse.

Găsi o rezolvare pentru ultimul nivel al firewall-ului şi, la cinci minute după ce începuse această muncă istovitoare, se logase pe server. Imediat, înainte să-l părăsească din nou curajul, intră în Arhivele cu Morţi înregistraţi şi apoi scrise numele şi data morţii în câmpurile de date pentru Dao Webb, Alyssa Webb, Joshua Webb. Fixă numele cu privirea, gândind: *Aceasta a fost familia mea, oameni din carne şi oase, care râdeau şi plângeau şi care, cândva, mă ţineau în braţe, care-mi spuneau „Iubitule" şi „Tati*". Ce erau ei acum? Nume pe un monitor. Date statistice într-o bancă de date. Inima i se sfâşia şi simţea din nou valul de nebunie ce-l cuprinsese imediat după moartea lor. *Nu-mi permit să simt din nou asta,* se gândi, *o să mă rup în bucăţi.* Plin de o tristeţe insuportabilă, apăsă tasta „Enter". Nu avea de ales; nu se mai putea întoarce. Niciodată să nu te întorci, acesta fusese motto-ul lui din momentul în care Alex Conklin îl recrutase şi îl transformase în alt David Webb, apoi în Jason Bourne. Atunci de ce le mai auzea încă vocile? *Mi-a fost dor de tine, iubitule, Tati, ai venit acasă!*

Aceste amintiri, străbătând bariera permeabilă a timpului, îl ţesuseră în pânza lor şi de aceea la început nu reacţionă la ceea ce apăruse pe ecran. Privi fix ecranul câteva minute, fără să vadă îngrozitoarea neregulă.

Văzu în detalii înfricoşătoare ceea ce sperase să nu vadă niciodată, fotografiile iubitei lui cu umerii şi pieptul străbătute de gloanţe, cu faţa desfigurată grotesc de răni. Pe a doua pagină văzu fotografiile Alyssei, cu corpul ei micuţ şi cu chipul şi mai desfigurat din cauza vulnerabilităţii, a dimensiunilor mici. Stătea paralizat de durere şi oroare privind la imaginile pe care le avea în faţa ochilor. Trebuia să continue. O singură pagină mai era, un singur set de fotografii care să desăvârşească tragedia.

Deschise a treia pagină, îmbărbătându-se în aşteptarea

imaginilor cu Joshua. Numai că nu exista nici o fotografie.

Stupefiat, o secundă nu făcu nici o mişcare. La început, crezu că fusese o eroare a computerului, că fusese direcţionat din greşeală spre o altă pagină din Arhivă. Dar nu, iată numele: Joshua Webb. Însă sub acest nume citi cuvinte care îi străpunse mintea lui Bourne asemenea unui ac încins. „Trei articole de îmbrăcăminte, afişate mai jos. Un pantof, parţial (talpa şi călcâiul lipsesc) găsite la zece metri de cadavrele lui Dao şi Alyssa Webb. După o căutare de o oră, Joshua Webb a fost declarat mort. CFG."

CFG. Acronimul Armatei parcă urla. Cadavrul nu a fost găsit. Pe Bourne îl cuprinse un frig ca de gheaţă. L-au căutat pe Joshua timp de o oră – *doar* o oră? Şi de ce nu-i spuseseră? Înmormântase trei sicrie, cu mintea răvăşită de durere, remuşcări şi vinovăţie. Şi ei ştiuseră tot timpul, nenorociţii *ştiau!* Se lăsă pe spate în scaun. Faţa i se albise şi mâinile îi tremurau. Simţea în suflet o furie pe care nu o putea stăpâni.

Se gândea la Joshua; se gândea la Khan.

Mintea îi era în flăcări, copleşită de oroarea teribilei posibilităţi pe care o înlăturase din momentul în care văzuse statueta din piatră a lui Buddha atârnată la gâtul lui Khan: şi dacă acest Khan chiar era Joshua? Dacă da, atunci devenise o maşină de ucis, un monstru. Bourne ştia prea bine cât de uşor era de găsit calea spre nebunie şi crimă în junglele din sud-estul Asiei. Dar mai exista, desigur şi o altă posibilitate, una către care mintea sa gravita în mod natural şi de care se agăţa: aceea în care complotul de a-l amesteca pe Joshua era mult mai cuprinzător şi complex decât crezuse la început. Dacă era aşa, dacă înregistrările erau false, conspiraţia urca până la cele mai înalte nivele ale guvernului american. Dar, în mod ciudat, faptul că-şi umpluse mintea cu suspiciunile obişnuite legate de conspiraţii nu făcu decât să îi sporească sentimentul de derută. Cu ochii minţii, îl văzu pe Khan ţinând în mână statueta lui Buddha, îl auzi spunând: *Tu mi-ai dat asta – da, tu. Şi apoi m-ai lăsat să mor...*

Brusc, Bourne simţi un nod în gât şi, cu stomacul răzvrătindu-i-se, se ridică repede de pe canapea, străbătu camera alergând şi, ignorând complet durerea, ajunse în baie unde vomită absolut tot ce avea în el.

În Camera OpSit din subsolul sediului CIA, ofiţerul de serviciu, privind un monitor, ridică telefonul şi formă un număr. Aşteptă un moment cât timp o voce automată spuse: „Vorbeşte". Acesta

ceru cu Directorul. Vocea îi fu analizată, verificată cu cea de pe lista de ofiţeri de serviciu. Apelul fu transferat, iar o voce masculină spuse: „Aşteptaţi, vă rog”. O secundă mai târziu, se auzi pe fir vocea clară de bariton a Directorului.

— M-am gândit că ar trebui să ştiţi, domnule, a fost declanşată o alarmă internă. Cineva a spart firewall-ul armatei şi a accesat înregistrările cu morţi pentru următorii membri ai personalului: Dao Webb, Alyssa Webb, Joshua Webb.

Urmă o pauză scurtă, neplăcută.

— Webb, băiete. Cu siguranţă că e *Webb.*

Graba subită din vocea Directorului îl făcu să transpire pe tânărul ofiţer de serviciu.

— Da, dom’le.

— Unde se află hackerul?

— La Budapesta, domnule.

— Alarma şi-a făcut treaba? A capturat întreaga adresă a IP-ului?

— Da, dom’le. Strada Fo, 106-l08.

În biroul său, Directorul zâmbi sinistru. Printr-o simplă coincidenţă, tocmai răsfoise ultimul raport al lui Martin Lindros. Se părea că Broaştele răscoliseră toate rămăşiţele accidentului în care se presupunea că murise Jason Bourne, fără să găsească nici o urmă de rămăşiţe omeneşti. Nici măcar un molar. Deci nu existase nici o confirmare a faptului că, în ciuda relatării martorului de la faţa locului, ofiţerul de la Quai d’Orsay, Bourne era cu adevărat mort. Directorul strânse pumnul şi lovi furios cu el în birou. Bourne îi scăpase din nou. Dar, în ciuda mâniei şi frustrării, o parte din el nu era deloc surprinsă. La urma urmelor, Bourne fusese antrenat de cel mai bun agent al Agenţiei din toate timpurile. Alexander Conklin îşi înscenase de atâtea ori propria moarte în teren, deşi poate niciodată într-o manieră atât de spectaculoasă.

Desigur, se gândi Directorul, rămânea posibilitatea ca altcineva în afară de Jason Bourne să fi spart firewall-ul Armatei S.U.A. pentru a ajunge la vechile înregistrări cu privire la moartea unei femei împreună cu cei doi copii ai săi, care nici măcar nu făceau parte din personalul militar şi care erau cunoscuţi doar de câţiva oameni aflaţi încă în viaţă. Dar care erau şansele să fie aşa?

Nu, se gândi din ce în ce mai agitat, Bourne nu pierise în

explozia de lângă Paris; era binesănătos în Budapesta – de ce acolo? – şi, în sfârşit, făcuse o greşeală pe care o puteau valorifica. Directorul nu avea nici o idee de ce îl interesa moartea primei sale familii şi nici nu îi păsa de nimic dincolo de faptul că prea marea curiozitate a lui Bourne îi ajuta să-l elimine mai repede.

Directorul ridică telefonul. Ar fi putut să încredinţeze sarcina unui subordonat, dar voia să simtă bucuria de a ordona el însuşi această pedeapsă. Formă un număr internaţional, gândind: *Am pus mâna pe tine acum, jigodie.*

20

Pentru un oraş întemeiat în secolul al nouăsprezecelea ca tabără de cale ferată britanică pe linia Mombasa-Uganda, Nairobi oferea o panoramă deprimant de banală, plină de zgârie-nori supli. Oraşul se afla pe o câmpie plată, acoperită de păşuni bogate care mulţi ani fuseseră căminul tribului Masai, înainte de apariţia civilizaţiei occidentale. În acel moment era oraşul cu creşterea cea mai rapidă din estul Africii şi, ca atare, era supus suferinţelor normale ale creşterii, precum şi priveliştii ameţitoare a îmbinării noului cu vechiul, a bogăţiei enorme şi sărăciei abjecte care coexistau în mod neplăcut, până când ieşeau scântei, spiritele se încingeau şi trebuia restabilit calmul. Şomajul fiind foarte extins, revoltele erau ceva comun, precum şi jafurile nocturne, mai ales în jurul şi în Parcul Uhuru, aflat la vest de centrul oraşului.

Pentru grupul care tocmai venea de la Aeroportul Wilson în două limuzine blindate, nici unul din aceste lucruri nu prezenta vreun interes, deşi ocupanţii maşinilor observară afişele care avertizau cu privire la violenţă şi agenţii de pază care patrulau în centrul oraşului şi în vest, unde se aflau ministerele şi ambasadele străine, precum şi de-a lungul străzilor Latema şi River. Trecură pe lângă bazar, unde practic orice material de război în surplus, de la aruncătoare de flăcări şi tancuri, la lansatoare de rachete sol-aer, se găseau de vânzare alături de rochii în carouri şi textile ţesute în modele tribale colorate.

Spalko mergea în limuzina din faţă împreună cu Hasan Arsenov. În urma lor, în a doua maşină, se aflau Zina împreună cu Magomet şi Akhmet, doi dintre locotenenţii cei mai importanţi ai lui Arsenov. Aceştia nu se obosiseră să-şi radă bărbile stufoase. Purtau costumele tradiţionale negre şi se holbau stupefiaţi la ţinuta occidentală a Zinei. Ea le zâmbea, studiindu-le cu atenţie expresiile pentru a descoperi orice schimbare.

— Totul e pregătit, Şeicule, spuse Arsenov. Oamenii mei sunt antrenaţi şi pregătiţi perfect. Vorbesc islandeza fluent; au memorat atât planul hotelului, cât şi procedurile descrise de tine. Aşteaptă doar să le dau ordinul să înceapă.

Privind fix parada de nativi şi străini din Nairobi, cu pete roşii de soare care treceau pe lângă ei, Spalko zâmbi, deşi numai

pentru sine:

— Să înţeleg o notă de scepticism în vocea ta?

— Dacă da, spuse Arsenov repede, e numai din cauză că sunt nerăbdător să începem. Am aşteptat toată viaţa o şansă de a ne elibera de sub jugul rusesc. Poporul meu a fost prea mult timp marginalizat; aşteaptă de secole să fie primiţi în comunitatea islamică.

Spalko încuviinţă din cap, distrat. Pentru el, părerea lui Arsenov devenise deja irelevantă; avea să înceteze să existe, complet în momentul în care avea să-l arunce la tigri.

În acea seară, se adunară cu toţii pentru cină într-o sală privată pe care Spalko o rezervase la ultimul etaj al hotelului 360 de pe bulevardul Kenyatta. Ca şi camerele lor, aceasta avea vedere panoramică spre oraş, până la Parcul Naţional Nairobi, populat cu girafe, gazele Thompson, rinoceri, lei, leoparzi şi *ami*. Nu vorbiră despre afaceri în timpul cinei, nu se făcu nici măcar o aluzie cu privire la scopul pentru care se aflau acolo.

După ce terminară de mâncat însă, lucrurile intrară pe un alt făgaş. O echipă de la Humanistas, Ltd., care fusese în Nairobi înaintea lor, instalase un sistem audio-video dirijat de un computer, care fu adus în încăpere. Fu instalat un ecran şi Spalko începu o prezentare în PowerPoint care cuprindea ţărmul Islandei, oraşul Reykjavik şi împrejurimile acestuia, apoi vederi aeriene ale hotelului Oskjuhlid, urmate de fotografii din afara şi din interiorul hotelului.

— Iată sistemul HVAC, care, aşa cum se vede aici şi aici, a fost dotat cu detectori de mişcare de ultimă generaţie şi cu senzori de căldură în infraroşu, spuse el. Şi iată panoul de control care, ca orice sistem din hotel, are o suprareglare de natură electrică, dar cu baterii de rezervă. Continuă prezentând planul în cele mai mici detalii, de la momentul sosirii până la cel al plecării. Totul era planificat; totul era gata.

— Mâine dimineaţă la răsăritul soarelui, spuse el ridicându-se şi ceilalţi se ridicară o dată cu el. *La illaha ill Allah.*

— *La illaha ill Allah,* răspunseră ceilalţi într-un cor solemn.

Noaptea târziu, Spalko stătea în pat şi fuma. Avea o veioză aprinsă, dar putea să vadă totuşi luminile strălucitoare ale oraşului şi, dincolo de ele, întunericul pădurii care alcătuia parcul naţional. Părea pierdut în gânduri, dar, de fapt, nu se mai gândea

la nimic. Aştepta.

Akhmed auzea mugetele animalelor de la distanţă şi nu putea să adoarmă. Se ridică în capul oaselor în pat şi-şi frecă ochii cu podul palmelor. Era neobişnuit pentru el să nu doarmă adânc şi nu prea ştia ce să facă. O vreme rămase întins pe spate, dar acum era treaz şi, conştient de faptul că inima îi bătea cu putere în piept, nu putea închide ochii.

Se gândea la ziua următoare şi la promisiunea ei minunată. Să dea Allah să fie începutul unei noi ere pentru noi, se rugă.

Se ridică oftând, îşi coborî picioarele din pat şi se ridică. Îşi puse pe el ciudaţii pantaloni şi cămaşa occidentală, întrebându-se dacă avea vreodată să se obişnuiască cu ele. Să dea Allah să nu.

Tocmai deschidea uşa camerei, când o văzu pe Zina trecând. Femeia mergea cu o graţie nefirească, în tăcere, mişcându-şi şoldurile provocator. Adesea, Akhmed se linsese pe buze când ea trecea pe lângă el, pomenindu-se inhalând cât de mult putea din parfumul ei.

Privi afară. Se îndepărta de camera ei; se întreba unde se duce. O secundă mai târziu, răspunsul veni de la sine. Holbă ochii când ea bătu încet la uşa Şeicului, care se deschise lăsându-l pe acesta din urmă să se vadă în prag. Poate că o chemase pentru o abatere disciplinară de care Akhmed nu ştia.

Apoi ea spuse pe un ton pe care el nu îl mai auzise înainte:

— Hasan a adormit.

Şi înţelese totul.

Când se auzi uşoara bătaie în uşă, Spalko se întoarse, stinse ţigara şi apoi se ridică, traversând camera imensă pentru a deschide uşa.

Zina era pe hol.

— Hasan a adormit, spuse, de parcă i s-ar fi cerut să-şi justifice prezenţa acolo.

Spalko făcu un pas înapoi fără nici un cuvânt şi Zina intră, închizând uşa cu grijă. El o înşfăcă, apoi o aruncă pe pat. În câteva secunde, ea ţipa deja, cu pielea goală umezită de fluidele amândurora. Felul lor de a face dragoste avea ceva sălbatic, ca şi cum ar fi fost cel puţin sfârşitul lumii. Şi când se termină, nu se termină deloc, căci ea rămase culcată lângă el, aţâţându-l şi mângâindu-l, şoptindu-i dorinţele în cei mai expliciţi termeni cu

putinţă până când, excitat, el o posedă din nou.

Apoi rămase în braţele lui, fumul ţigării ieşindu-i încet printre buzele întredeschise. Veioza era stinsă şi ea îl privea numai în luminile slabe ale nopţii din Nairobi. Încă de când o atinsese prima oară, îşi dorise să îl cunoască. Nu ştia nimic despre trecutul lui – şi, din câte îşi dădea seama, nimeni nu ştia. Dacă avea să-i vorbească, să-i spună micile secrete ale vieţii lui, avea să ştie că erau legaţi unul de celălalt.

Îşi trecu vârful degetului peste urechea lui, peste pielea nefiresc de netedă a gâtului.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, rosti blând.

Privirea lui Spalko se concentră treptat.

— A fost acum mult timp.

— Un motiv în plus să-mi povesteşti.

El îşi întoarse capul şi o privi drept în ochi:

— Chiar vrei să ştii?

— Da, chiar vreau.

El inspiră, apoi lăsă aerul să-i iasă din plămâni.

— Pe atunci locuiam la Moscova cu fratele meu mai mic. El intra mereu în bucluc, nu că ar fi putut evita asta; era dependent.

— Droguri?

— Numele lui Allah fie lăudat, nu. În cazul lui erau jocuri de noroc. Nu se putea opri, nici chiar când rămânea fără bani. Împrumuta de la mine şi, bineînţeles că îi dădeam bani, pentru că îmi spunea o poveste pe care alegeam să o cred.

Se răsuci în braţele ei, scoase o ţigară şi o aprinse.

— În fine, a venit un moment când poveştile nu mai erau plauzibile. Sau poate nici măcar eu nu îmi mai permiteam luxul de a le crede. În orice caz, am zis „Gata” crezând, din nou prosteşte, că se va opri. Trase fum cu putere în plămâni, apoi îl eliberă cu un şuierat. Dar nu s-a oprit. Şi ce crezi că a făcut? S-a dus la ultimii oameni din lume la care ar fi trebuit să se ducă, pentru că erau singurii care i-ar fi împrumutat bani.

— Mafia.

— Exact. A luat bani de la ei ştiind că, dacă pierde, nu o să-i poată da înapoi. Ştia ce o să-i facă dar, cum spuneam, nu se putea abţine. A pariat şi, aproape ca întotdeauna, a pierdut.

— Şi? îl imploră ea să continue, extrem de tensionată.

— L-au aşteptat să plătească şi, pentru că nu a făcut-o, au venit după el.

Spalko se holba la capătul incandescent al ţigării. Ferestrele erau deschise şi, din când în când, peste zgomotul traficului şi foşnetul palmierilor, se auzeau răgetele animalelor sau vreun urlet nepământesc.

— La început l-au bătut, spuse el cu o vocea aproape şoptită. Nimic prea grav, pentru că în acel moment încă mai credeau că o să le dea banii. Când şi-au dat seama că nu avea nimic şi nici nu putea face rost, l-au urmărit şi l-au împuşcat în stradă ca pe un câine.

Terminase ţigara, dar lăsă chiştocul să ardă până în locul în care îl ţinea între degete. Părea să fi uitat cu totul de el. Lângă el, Zina tăcea, atât era de marcată de povestea lui tristă.

— Au trecut şase luni, spuse el, aruncând chiştocul pe fereastră. Eu mi-am făcut temele; i-am plătit pe cei care trebuiau plătiţi şi, în cele din urmă, a apărut şi şansa. Din întâmplare, bossul care ordonase uciderea fratelui meu mergea la frizerie la Hotelul Metropole în fiecare săptămână.

— Nu-mi spune, zise Zina, te-ai dat drept bărbier şi, când stătea în scaun, i-ai tăiat gâtul cu un brici.

El o privi fix o secundă, apoi izbucni în râs:

— E bună asta, foarte cinematografică. Clătină din cap. Dar nu ar merge în viaţa de zi cu zi. Bossul mersese la acelaşi frizer cincisprezece ani şi nu acceptase niciodată un înlocuitor. Se aplecă şi o sărută pe gură. Nu fi dezamăgită; ia-o ca pe o lecţie din care ai ceva de învăţat. Îşi trecu braţul pe sub ea şi o trase mai aproape. De undeva din parc se auzi urletul unui leopard.

— Nu. Am aşteptat să fie proaspăt bărbierit, relaxat. L-am aşteptat pe stradă, în faţa hotelului, un loc public pe care numai un ţicnit l-ar fi ales. Când a ieşit, i-am împuşcat mortal pe el şi pe bodyguarzii lui.

— Şi apoi ai fugit ca să scapi.

— Într-un fel, spuse el. Am scăpat în ziua aia, dar şase luni mai târziu, într-un alt oraş din altă ţară, au aruncat cu un cocteil Molotov după mine dintr-o maşină.

Ea îşi trecu degetele cu tandreţe peste pielea reparată chirurgical.

— Îmi placi aşa, imperfect. Durerea pe care ai îndurat-o te face… erou.

Spalko nu spuse nimic şi, după un timp, îi simţi greutatea corpului cuprins de somn. Desigur, nici un cuvânt din ceea ce spusese nu era adevărat, deşi trebuia să admită că era o poveste

bună – foarte teatrală! Adevărul – care era adevărul? Abia dacă mai ştia; îşi petrecuse atât de mult timp construindu-şi faţada aceasta sofisticată, încât uneori se pierdea în propria poveste. În orice caz, nu ar fi spus adevărul nimănui, pentru că s-ar fi pus în dezavantaj. Atunci când oamenii te cunosc au senzaţia că le aparţii – că adevărul pe care li l-ai împărtăşit într-un moment de slăbiciune, pe care ei îl numesc intimitate, te leagă de ei.

În această privinţă Zina era la fel ca toţi ceilalţi şi simţi pe limbă gustul dezamăgirii. Dar, la urma urmei, ceilalţi îl dezamăgeau întotdeauna; nu înţelegeau nuanţele lumii din jurul lor, aşa cum o tăcea el.

Erau amuzanţi o vreme, dar numai atât. Luă acest gând cu el în vraja fără de sfârşit a unui somn adânc şi netulburat şi, când se trezi, Zina plecase, se întorsese lângă un Hasan Arsenov care nu bănuia nimic.

În zori, urcară toţi cinci în două maşini Range Rover încărcate cu provizii şi conduse de membrii echipei Humanistas, Ltd., pornind spre sudul oraşului, unde se afla uriaşa speluncă murdară ce se extindea ca un cancer la marginea oraşului Nairobi. Nu vorbea nimeni şi mâncaseră numai frugal, căci toţi erau cuprinşi de o tensiune infernală, până şi Spalko.

Deşi dimineaţa era senină, deasupra periferiei plutea un gaz toxic, dovadă de necontestat a lipsei condiţiilor sanitare şi a spectrului atotprezent al holerei. Se vedeau cocioabe dărăpănate, colibe din tinichea şi carton, unele chiar din lemn şi din blocuri scunde din ciment, care ar fi putut fi luate drept buncăre, dacă n-ar fi fost zigzagurile vizibile de rufe puse la uscat, fluturând în aerul nisipos. Mai erau şi grămezi de pământ excavat, golaşe şi enigmatice până ce membrii echipei văzură rămăşiţele carbonizate ale locuinţelor mistuite de foc, pantofii cu tălpile smulse, bucăţi dintr-o rochie albastră. Aceste câteva obiecte, dovezi ale istoriei recente, singura istorie posibilă aici, împrumutau un aspect deosebit de părăsit urâţeniei acestei sărăcii lucii. Dacă cineva trebuia să trăiască aici, trebuia să o facă la întâmplare, haotic, într-un întuneric dincolo de cuvinte sau închipuire. Cu toţii fură atinşi de sentimentul unei nopţi infinite, care exista aici chiar şi în lumina unei noi dimineţi. Periferia avea un aer de condamnare care le amintea de bazar, acea parte neagră a economiei oraşului pe care într-un mod ciudat o simţeau responsabilă pentru peisajul deprimant pe care-

l străbăteau, încetiniţi de mulţimea de oameni care inundau trotuarele şi mergeau până şi pe străzile cu noroi împietrit. Nu existau semafoare şi, dacă ar fi existat, cele două maşini ar fi fost năpădite de hoarde de cerşetori urât mirositori, cu jalnicele lor produse de vânzare atârnate în cârlige.

În cele din urmă, ajunseră în ceea ce s-ar fi putut numi, mai mult sau mai puţin, centrul mahalalei, unde intrară într-un bloc cu două etaje ce duhnea a fum. Peste tot înăuntru era cenuşă albă şi moale ca praful de oase măcinate. Şoferii aduseră proviziile, aşezate în două containere.

Printre ele erau costume argintii HAZ MAT, pe care şi le puseră urmând instrucţiunile lui Spalko. Costumele aveau încorporate sisteme de oxigenare. Apoi Spalko scoase arma NX 20 din unul din portbagaje şi îmbină cu atenţie cele două piese sub privirea atentă a celor patru ceceni. Lăsându-l pe Arsenov să ţină arma o clipă, Spalko scoase cutia mică şi grea pe care i-o dăduse doctorul Peter Sido. O descuie cu mare grijă. Cu toţii priviră fiola de sticlă. Era atât de mică, atât de mortală. Respiraţiile abia li se mai auzeau, transformându-se în gâfâituri, ca şi cum deja le-ar fi fost frică să respire.

Spalko îi indică lui Arsenov să ţină NX 20-ul la o lungime de braţ. Deschise un panou de titan de deasupra, apoi aşeză fiola în camera de încărcare. NX 20 nu putea fi încă lansat, explică el. Doctorul Schiffer integrase în armă câteva dispozitive de precauţie, împotriva dispersării accidentale sau premature. Indică etanşarea care, atunci când camera de încărcare era plină, avea să se activeze la închiderea şi activarea capacului din titan. Făcu acest lucru şi apoi luă NX 20 din mâinile lui Arsenov şi îi conduse pe toţi în sus, pe scara interioară care, fiind construită din beton, încă mai stătea în picioare în ciuda ravagiilor focului.

La etajul unu, se strânseră cu toţii la o fereastră. Geamul ei fusese spulberat împreună cu toate geamurile clădirii; mai rămăsese doar pervazul. Prin acesta îi privea pe şchiopi şi ologi, oamenii înfometaţi şi bolnavi. Muştele roiau peste tot, un câine cu trei picioare se lăsă în jos şi-şi făcu nevoile într-o piaţă deschisă unde vechiturile erau aruncate claie peste grămadă în praf. Un copil alerga în pielea goală pe stradă, plângând. O bătrână care mergea cocoşată tuşi şi scuipă.

Cei din grup nu erau interesaţi de priveliştea aceasta. Studiau fiecare mişcare a lui Spalko, sorbind fiecare cuvânt al acestuia într-o stare de concentrare vecină cu obsesia. Precizia

matematică a armei funcţiona ca un antidot pentru boala ce părea să se fi instalat de la sine în aer.

Spalko le arătă cele două declanşatoare de pe NX 20 – unul mai mic aşezat înaintea celui mare. Cel mic, le explică, injecta încărcătura din camera de încărcare în cea de aprindere. Odată ce şi aceasta e sigilată, apăsând butonul ăsta, aici, pe partea stângă a armei, NX era gata. Spalko apăsă pe trăgaciul cel mic şi apoi apăsă butonul, simţind o mică agitaţie în interiorul armei, primul semn de intimidare al morţii.

Ţeava armei era boantă şi urâtă, dar şi acest lucru era practic în felul lui. Spre deosebire de armele convenţionale, NX 20 trebuie doar îndreptată spre un punct la modul general, sublinie el. Scoase ţeava pe fereastră. Cu toţii îşi ţinură respiraţia în timp ce degetul lui se arcuia asupra trăgaciului mai mare.

Afară, viaţa continua haotic şi dezordonat. Un tânăr ţinea un bol cu mămăligă din porumb sub bărbie, mâncând cu primele două degete de la mâna dreaptă, în timp ce un grup de oameni pe jumătate înfometaţi îl priveau cu ochii holbaţi. Trecu o fată imposibil de slabă pe o bicicletă, iar doi bătrâni ştirbi fixau pământul bătătorit al străzii de parcă şi-ar fi citit acolo poveştile vieţilor lor triste.

Nu se produse decât un uşor şuierat, sau cel puţin aşa îl percepură membrii grupului, îmbrăcaţi în costumele lor de protecţie HAZMAT. De altfel, nu se vedea nici o urmă exterioară a gazului. Exact aşa cum prevăzuse doctorul Schiffer.

Membrii grupului priveau încordaţi, timpul scurgându-se foarte încet. Toate simţurile le erau mai încordate. Îşi auzeau propriul puls în urechi, îşi simţeau bătăile puternice ale inimilor, îşi dădură seama că îşi ţineau respiraţia.

Doctorul Schiffer spusese că într-un interval de trei minute aveau să vadă primele semne că gazul funcţiona. Fusese cam ultimul lucru pe care-l spusese înainte ca Spalko şi Zina să-i arunce corpul fără viaţă în labirint.

Spalko, care urmărise minutarul ceasului mişcându-se spre sfârşitul celor trei minute, îşi ridică privirea. Ceea ce văzu îl pironi pe loc. Zece oameni căzuseră înainte să se audă primul ţipăt. Acesta fu repede înăbuşit, dar fu preluat de alte strigăte tânguitoare ale oamenilor care cădeau zvârcolindu-se în stradă. Haos şi linişte. Şi moartea ivindu-se într-o spirală închisă. Nu aveau unde să se ascundă, nu putea fi evitată şi nimeni nu scăpa, nici măcar cei care încercau să fugă.

Le făcu un semn cecenilor şi aceştia îl urmară în jos pe scările din beton. Şoferii erau gata şi aşteptară ca Spalko să dezmembreze NX 20. În momentul în care îl împachetă, închiseră cutiile şi le cărară la jeepurile ce aşteptau afară.

Grupul făcu un tur pe stradă, apoi pe străzile lăturalnice. Străbătură vreo patru cvartale în toate direcţiile, întâlnind acelaşi rezultat peste tot. Moarte şi oameni care mureau, din nou moarte şi oameni care mureau. Se întoarseră la maşini cu gustul triumfului umezindu-le buzele. Maşinile porniră exact în secunda în care se aşezaseră şi îi duseră prin cercul cu raza de opt sute de metri, cât doctorul Schiffer îi spusese lui Spalko că era zona de dispersare a NX 20. Spalko fu mulţumit să vadă că doctorul nici nu minţise, nici nu exagerase.

Până când gazul eliberat nu va mai avea efect, peste o oră, câţi oameni vor fi murit sau vor fi pe moarte? se întrebă. Se oprise din numărat la o mie, dar bănuia că aveau să fie de trei ori mai mulţi, poate chiar de cinci ori.

Înainte de a părăsi oraşul morţilor, dădu ordinul şi şoferii declanşară incendiul, folosind catalizatori puternici. Imediat perdelele de foc se înălţară spre cer, răspândindu-se cu repeziciune.

Era plăcut să privească focul. Avea să acopere ceea ce se întâmplase aici în dimineaţa asta, pentru că nimeni nu trebuia să ştie, nu, cel puţin până nu duceau la îndeplinire misiunea din Reykjavik.

Avea să se întâmple în doar patruzeci şi opt de ore, se gândi Spalko exultând*. Nimic nu îi putea opri.*

Acum, lumea e a mea.

PARTEA A TREIA

21

— Cred că poate fi o hemoragie internă, zise Annaka privind din nou inflamaţia puternic decolorată din dreptul coastelor lui Bourne. Trebuie să mergem la spital.

— Cred că glumeşti. Într-adevăr, durerea era mult mai mare. De fiecare dată când respira avea senzaţia că i se rup două coaste. Dar nici nu se punea problema să meargă la spital; Bourne era căutat de poliţie.

— Bine, cedă ea. Un doctor, atunci. Şi ridică o mână, anticipându-i obiecţia. Prietenul tatălui meu, Istvan, e discret. Tata se folosea de el din când în când, fără consecinţe.

— Du-te la farmacie dacă e neapărat necesar, spuse el clătinând din cap. Nimic mai mult.

Annaka îşi luă repede jacheta şi geanta, înainte ca el să apuce să se răzgândească, promiţând că se întoarce repede.

Într-un fel, Bourne se bucura să scape de ea o vreme, avea nevoie de ceva timp cu propriile gânduri. Tolănit pe canapea, îşi strânse mai bine pilota în jurul corpului. Mintea parcă îi luase foc. Era convins că doctorul Schiffer era cheia întregii probleme. Trebuia să-l găsească, pentru că, odată ce făcea asta, avea să găsească persoana care ordonase uciderea lui Alex şi Mo, persoana care-i înscenase totul. Problema era că era sigur că nu mai avea mult timp la dispoziţie. Schiffer era dispărut de ceva timp deja. Molnar murise în urmă cu două zile. Dacă, aşa cum se temea Bourne, dezvăluise locul unde se afla Schiffer sub presiunea interogatoriului, atunci trebuia să presupună că doctorul se afla deja în mâinile duşmanului, ceea ce însemna şi că inamicul avea orice va fi fiind ceea ce inventase Schiffer, un fel de armă biologică al cărui nume de cod era NX 20, la numele căruia Leonard Fine, omul de legătură al lui Conklin, reacţionase atât de puternic atunci când îl auzise.

Cine *era* duşmanul? Singurul nume pe care îl avea era Stepan Spalko, un filantrop cu renume internaţional. Şi totuşi, dacă-l credea pe Khan, Spalko era omul care ordonase uciderea lui Alex

şi Mo şi îi înscenase crima lui Bourne. Khan putea minţi şi, de ce nu? Dacă voia să ajungă la Spalko din motive personale, era greu de crezut că i-ar fi spus lui Bourne care erau acelea.

Khan!

Simplul fapt că s-a gândit la el îl făcu pe Bourne să fie copleşit de emoţii nedorite. Făcând un efort, se concentră asupra urii sale faţă de propriul Guvern. Îl minţiseră – se aliaseră pentru a crea o acoperire care să-l ţină departe de adevăr. De ce? Ce încercau să ascundă? Credeau că Joshua e în viaţă? Şi, dacă da, de ce ar fi vrut ca el să nu ştie? *Ce făceau*? Îşi apăsă capul cu mâinile. Viziunea sa părea să-şi piardă perspectiva – lucruri care cu o secundă în urmă păreau la îndemână, acum erau foarte îndepărtate. Se gândi că poate îşi pierdea minţile. Scoţând un urlet nearticulat, aruncă pilota de pe el şi se ridică, ignorând fulgerul de durere care-l străbătu în timp ce îşi scotea arma ceramică din locul unde o ascunsese sub geacă. Luă arma în mână. Spre deosebire de greutatea sigură a unei arme din oţel, aceasta era uşoară ca un fulg. O apucă de mâner, îşi îndoi degetul prin locaşul trăgaciului. Privi arma fix mult timp, ca şi cum prin forţa pură a voinţei ar fi putut conjura acolo ofiţerii responsabili de decizia de a nu-i spune că nu găsiseră niciodată corpul lui Joshua, decizând că era pur şi simplu mai uşor să declare că fusese ucis în momentul în care ei nu ştiau dacă era mort sau viu.

Suferinţa reveni încet, un univers de agonie la fiecare respiraţie, forţându-l să se întoarcă pe canapea şi să se bage din nou sub pilotă. Şi, în liniştea apartamentului, gândul care nu-i dădea pace reveni: şi dacă Khan spunea adevărul – dacă era Joshua? Şi răspunsul venea, teribil şi neabătut: Atunci Joshua era un asasin, un criminal brutal, fără sentimente de vinovăţie sau remuşcare, complet desprins de orice emoţie omenească.

Şi imediat Jason Bourne îşi lăsă capul în jos, atât de aproape de a plânge de când îl crease Alex Conklin cu ani în urmă.

Când Kevin McColl primise sancţiunea lui Bourne, era deasupra Ilonei, o tânără unguroaică pe care o cunoştea, pe cât de atletică pe atât de dezinhibată. Ştia să facă lucruri minunate cu picioarele, de fapt le făcea exact în momentul în care venise apelul.

Din întâmplare, se afla împreună cu Ilona în Băile Turceşti Kiraly de pe strada Fo. Fiind sâmbătă şi deci ziua femeilor, ea

trebuise să-l strecoare înăuntru, lucru care, trebuia să recunoască, făcuse parte din plăcere. La fel ca orice om aflat într-o poziţie similară cu a lui se obişnuise repede cu traiul în afara legii – cu *a fii el însuşi* legea.

Cu un mormăit de frustrare, se dădu jos de pe ea şi luă telefonul. Nici nu se punea problema să nu răspundă; dacă suna era pentru o sancţiune. Ascultă fără să comenteze vocea Directorului. Trebuia să plece acum. Sancţiunea era urgentă, victima era la îndemână.

Şi astfel, privind cu nostalgie strălucirea pielii netede a Ilonei în lumina chihlimbarie reflectată de plăcile mozaicului, începu să se îmbrace. Era un bărbat uriaş, cu fizicul unui fundaş de fotbal din Midwest şi o faţă platâ şi imperturbabilă. Era obsedat de haltere şi asta se vedea. Muşchii îi zvâcneau la fiecare mişcare.

— Eu nu am terminat, spuse Ilona, sorbindu-l cu imenşii ei ochi negri.

— Nici eu, făcu McColl, lăsând-o întinsă acolo unde era.

Pe pista Aeroportului Nelson din Nairobi erau două avioane. Ambele îi aparţineau lui Stepan Spalko; ambele aveau logoul Humanistas, Ltd. pe fuzelaj şi pe coadă. Cu primul venise Spalko de la Budapesta. Al doilea fusese folosit de oamenii săi de încredere de la Humanistas, care se aflau în avionul ce avea să-i ducă la Budapesta împreună cu Spalko însuşi. Celălalt avion avea să-i ducă pe Arsenov şi Zina în Islanda, unde aveau întâlnire cu restul dispozitivului de terorişti care veneau din Cecenia via Helsinki.

Spalko stătea în picioare în faţa lui Arsenov. Zina era la un pas în spatele umărului stâng al acestuia. Fără îndoială, el considera poziţia ei una de deferenţă, dar Spalko ştia mai mult de atât. Ochii ei se înmuiaseră sorbindu-l pe Şeic.

— Ţi-ai respectat promisiunea pe de-a-ntregul, Şeicule, spuse Arsenov. Arma ne va aduce victoria la Reykjavik, nu există nici o îndoială în privinţa asta.

— Curând vei avea tot ceea ce ţi se cuvine, încuviinţă Spalko.

— Nu avem cuvinte să-ţi mulţumim.

— Nu eşti suficient de încrezător în voi, Hasan. Spalko scoase o servietă din piele şi o descuie. Paşapoarte, ecusoane de identificare, hărţi, diagrame, fotografiile cele mai recente, tot ce vă trebuie. Îi înmână conţinutul. Întâlnirea cu barca e mâine la trei fix. Îl privi pe Arsenov. Fie ca Allah să-ţi dea forţă şi curaj.

Allah să-ţi călăuzească pumnul de fier.

Când Arsenov se întoarse preocupat de preţioasa lui povară, Zina spuse:

— Fie ca următoarea noastră întâlnire să ducă la un viitor măreţ, Şeicule.

— Trecutul va muri, spuse Spalko zâmbind şi, în acelaşi timp, dând de înţeles o mie de lucruri din privire, pentru a face loc viitorului măreţ.

Râzând pentru sine în plăcerea ei tăcută, Zina urcă scara de metal a avionului în urma lui Hasan Arsenov.

Spalko privi uşa închizându-se în urma lor şi apoi se duse la propriul avion, aşteptând răbdător pe pistă. Scoase mobilul, formă un număr şi, când auzi vocea cunoscută de la celălalt capăt, spuse fără nici un preambul:

— Progresele lui Bourne sunt o ameninţare. Nu-mi mai permit să-l pun pe Khan să-l ucidă pe Bourne în public – da, ştiu, *dacă* a vrut vreodată să-l ucidă pe Bourne. Khan e o creatură curioasă, un puzzle pe care niciodată nu am fost în stare să-l rezolv. Dar acum, că a devenit imprevizibil, trebuie să presupun că are propria agendă. Dacă Bourne moare acum, Khan se va pierde în păduri şi nici măcar eu nu voi mai fi în stare să-l găsesc. Nimic nu trebuie să intervină în lucrul ce se va petrece peste două zile. E clar? Bun. Acum, ascultă. Există o singură modalitate de a-i neutraliza pe amândoi.

McColl nu primise doar numele şi adresa Annakăi – printr-un noroc extraordinar, la numai patru cvartale distanţă de băi, ci şi fotografia ei, într-un fişier *jpg* descărcat pe telefonul mobil. Ca urmare, nu avu nici o problemă să o recunoască atunci când ieşi din holul clădirii de pe strada Fo 106-l08. Îl tulburară imediat frumuseţea şi atitudinea ei autoritară. O privi închizând telefonul mobil, descuind o Skoda albastră şi urcându-se la volan.

Cu o secundă înainte ca Annaka să răsucească cheia în contact, Khan se ridică de pe bancheta din spate a maşinii, spunând:

— Ar trebui să-i spun totul lui Bourne.

Ea tresări, dar nu schiţă nici măcar gestul de a se întoarce; atât de bine era pregătită. Privindu-l în oglinda retrovizoare, îi răspunse scurt:

— Ce să-i spui? Tu nu ştii nimic.

— Ştiu destule. Ştiu că tu ai chemat poliţia la apartamentul lui Molnar. Ştiu şi de ce ai făcut-o. Bourne se apropia prea tare de adevăr, nu-i aşa, era prea aproape să afle că Spalko îi înscenase totul. I-am spus deja, dar se pare că nu crede nimic din ce-i spun eu.

— Şi de ce ar face-o? Nu ai nici un fel de credibilitate în faţa lui. S-a convins că faci parte dintr-un uriaş complot pus la cale pentru a-l manipula.

Khan îşi trecu o mână de oţel peste spătarul scaunului şi o apucă de braţul pe care îl mişcase uşor în timp ce vorbea.

— Nu face asta. Îi luă poşeta, o deschise şi scoase arma. Ai încercat o dată să mă ucizi. Crede-mă, nu o să mai ai a doua şansă.

Ea privea fix imaginea lui din oglindă. Înăuntrul ei se luptau o gamă întreagă de emoţii.

— Crezi că te mint în privinţa lui Jason, dar nu e aşa.

— Ce aş vrea să ştiu, spuse el ignorându-i comentariul, e cum l-ai convins că îţi iubeai tatăl când, în realitate, îl urai din toată inima.

Ea rămase mută, respirând adânc şi încercând să-şi adune gândurile. Ştia că se află într-o situaţie extrem de periculoasă, întrebarea era cum avea să iasă din ea.

— Ce mult trebuie să te fi bucurat când a fost împuşcat mortal, continuă Khan, deşi, cunoscându-te, ştiu că probabil îţi doreai să-l fi împuşcat cu mâna ta.

— Dacă vrei să mă omori, spuse ea scurt, fă-o acum şi scuteşte-mă de vorbăria asta inutilă.

El se aplecă înainte cu o mişcare de cobră, o apucă de gât şi, în sfârşit, ea păru speriată, lucru esenţial pentru el.

— Nu intenţionez să te scutesc de nimic, Annaka. Tu m-ai scutit pe mine de ceva când ai avut ocazia?

— Nu credeam că trebuie să te dădăcesc.

— Când eram împreună gândeai rar, spuse el şi, în orice caz, nu te gândeai la mine.

Zâmbetul ei era îngheţat.

— O, dar mă gândeam în mod constant la tine.

— Şi-i repetai toate gândurile lui Stepan Spalko. Îşi strânse mâna pe gâtul ei, zgâlţâind-o dintr-o parte în alta. Nu e aşa?

— De ce mai întrebi dacă ştii deja răspunsul? întrebă ea, cu respiraţia uşor întretăiată.

— Cât timp m-a manipulat?

Annaka închise ochii o secundă.

— Încă de la început.

Khan scrâşni din dinţi de furie.

— Ce joc face? Ce vrea de la mine?

— Asta nu ştiu. Hârâi când el o strânse aşa de tare încât îi opri tot aerul din plămâni. Când îşi slăbi suficient strânsoarea, ea spuse pe o voce joasă: Poţi să-mi faci ce rău vrei, dar vei obţine acelaşi răspuns, pentru că ăsta e adevărul.

— Adevărul! râse el batjocoritor. Tu n-ai recunoaşte adevărul nici dacă te-ar muşca de fund. Cu toate acestea o credea şi inutilitatea ei îl dezgusta. Ce treabă ai cu Bourne?

— Îl ţin departe de Stepan.

Khan încuviinţă din cap, amintindu-şi conversaţia cu Spalko.

— Pare logic.

Ei îi venise foarte uşor să-l mintă. Cuvintele ei sunau a adevăr nu numai pentru că se antrenase o viaţă întreagă, ci şi pentru că, până la acest ultim apel al lui Spalko, *fusese* adevărul. Planurile lui Spalko se schimbaseră şi acum, că avea timp să se gândească, a-i spune asta lui Khan se potrivea cu noul ei scop. Poate că fusese o întâmplare să vină în felul ăsta peste ea, dar măcar să reuşească să scape vie din mâinile lui.

— Unde e Spalko acum? o întrebă el. Aici, în Budapesta?

— De fapt, acum se întoarce de la Nairobi.

— Ce a făcut la Nairobi? întrebă el surprins.

Ea râse, dar, din cauza degetelor lui care-i strângeau gâtul, păru mai degrabă o tuse seacă.

— Chiar crezi că mi-ar spune? Ştii cât de discret e.

Khan îşi lipi buzele de urechea ei:

— Ştiu cât de discreţi eram *noi,* Annaka – numai că nu era nimic secret acolo, nu?

Ea îl privi în ochi, prin oglindă:

— Nu i-am spus nimic. Cât de straniu i se părea să nu îl poată privi direct. Unele lucruri le-am păstrat pentru mine.

Khan îşi ţuguie buzele dispreţuitor:

— Doar nu te aştepţi să cred asta…

— Crezi ce vrei, făcu ea sec, întotdeauna ai făcut aşa.

— Adică? întrebă el, zgâlţâind-o din nou.

Ea gemu de spaimă şi-şi muşcă buza de jos.

— N-am înţeles niciodată profunzimea urii pe care i-o purtam tatei, până când nu am petrecut un timp cu tine. Îi dădu drumul din strânsoare, iar ea înghiţi convulsiv. Dar tu, tu şi duşmănia ta

îndrăcită faţă de tatăl tău, tu mi-ai arătat lumina; m-ai învăţat cum să aştept momentul potrivit, cum să-mi savurez răzbunarea. Şi ai dreptate, când a fost împuşcat, am simţit amărăciunea faptului că nu am făcut-o eu însămi.

Deşi nu avea nici o intenţie să lase să se vadă asta, ceea ce spunea ea îl zgudui. Cu o secundă în urmă, habar n-avusese că o lăsase să vadă atât de mult din propriile lui sentimente. Se simţea ruşinat şi îi era ciudă că ea îi intrase aşa de mult pe sub piele, fără ca el să-şi dea seama de asta.

— Am fost împreună un an de zile, spuse el, o viaţă de om pentru cei ca noi.

— Treisprezece luni, douăzeci şi una de zile şi şase ore, spuse ea. Îmi amintesc exact secunda în care te-am părăsit, pentru că atunci mi-am dat seama că nu te puteam controla aşa cum îşi dorea Stepan.

— Şi de ce nu puteai? Vocea lui era degajată, deşi era extrem de interesat.

Ea îi prinsese din nou privirea şi nu voia să i-o lase nici o clipă.

— Pentru că, spuse, atunci când eram cu tine nu mă mai puteam controla pe mine însămi.

Spunea adevărul sau se juca din nou cu el? Khan, aşa de sigur în privinţa a orice până în momentul când Jason Bourne revenise în viaţa lui, nu ştia. Din nou, se simţea ruşinat şi plin de ciudă, chiar puţin speriat de faptul că atât de mult lăudatele lui puteri de observaţie îl părăseau. În ciuda eforturilor sale, emoţiile reveniseră acum, intoxicându-i mintea, umbrindu-i judecata şi aruncându-l într-o mare indistinctă de acalmie. Simţi cum dorinţa de a o avea creştea mai intens ca niciodată. O dorea atât de tare, încât nu se putu abţine să nu o sărute pe pielea catifelată a gâtului.

Şi, în timp ce făcea asta, rată umbra care inundase dintr-o dată interiorul Skodei, umbră care nu-i scăpă Annakăi, a cărei privire îl întâlni pe americanul masiv care smucea uşa din spate şi izbea cu arma în ceafa lui Khan.

Khan dădu drumul strânsorii, mâinile căzându-i inerte în timp ce se prăbuşea inconştient pe bancheta din spate.

— Bună, dom’şoară Vadas, spuse americanul uriaş cu un perfect accent maghiar. Zâmbi, smulgându-i arma cu mâna lui uriaşă. Numele meu e McColl, dar ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune Kevin.

Zina visa un cer portocaliu sub care o hoardă modernă – o armată de ceceni înarmaţi cu NX 20 – cobora din Caucaz în stepele Rusiei pentru a-şi nimici duşmanii de moarte. Dar puterea experimentului lui Spalko era atât de mare, încât pentru ea timpul îşi pierduse sensul. Se întorsese din nou, abia o copilă în coşmelia murdară şi fără aer a părinţilor şi mama ei o privea cu faţa aceea descărnată, spunând *Nu mă pot ridica. Nici măcar pentru apă, nu mai pot continua...*

Dar cineva trebuia să continue. Pe vremea aceea avea cincisprezece ani, fiind cea mai mare dintre cei patru copii. Când şi venise socrul mamei ei îl luase numai pe fratele ei Kanti, moştenitorul masculin al clanului; ruşii fie îi uciseseră pe ceilalţi, inclusiv pe fiii lui, fie îi deportaseră în temutele lagăre din Pobedinskoe sau Krasnaya Turbina.

După aceea, ea preluase sarcinile mamei, adunând metal şi apă. Dar noaptea somnul o ocolea, oricât de epuizată ar fi fost şi o bântuia viziunea feţei scăldate în lacrimi a lui Kanti, spaima lui de a-şi părăsi familia şi tot ce cunoscuse până atunci.

De trei ori pe săptămână se strecura traversând terenul presărat cu mine neexplodate pentru a-l vedea pe Kanti, pentru a-i săruta obrajii palizi şi a-i duce veşti de acasă. Într-o zi, ajungând acolo şi-a găsit bunicul mort. Nici urmă de Kanti. Forţele Speciale ruseşti făcuseră o razie, ucigându-i bunicul şi luându-i fratele la Krasnaya Turbina.

Îşi petrecuse următoarele şase luni încercând să afle vreo ştire despre Kanti, dar era tânără şi fără experienţă în asemenea probleme. În plus, fără bani nu găsea pe nimeni dispus să vorbească. Trei ani mai târziu, mama ei fiind moartă şi surorile la orfelinat, se alăturase forţelor rebele. Nu alesese o cale uşoară: trebuise să facă faţă intimidărilor bărbaţilor; trebuise să fie vicleană şi slugarnică, să identifice ceea ce atunci considera ca fiind resursele ei slabe şi să le economisească cu grijă. Dar fusese întotdeauna excepţional de inteligentă, iar asta o făcea să dobândească repede abilităţi fizice. De asemenea, acest lucru îi oferea o trambulină de pe care să descopere jocul puterii. Spre deosebire de un bărbat, care urca în grad prin intimidare, ea a fost obligată să-şi folosească farmecele fizice cu care o înzestrase natura. După un an în care îndurase greutăţile unui şir de amanţi, reuşise să-şi convingă amantul să pună la cale un atac de noapte asupra Krasnayei Turbina.

Era singurul motiv pentru care se alăturase rebelilor, pentru

care trecuse prin iad, dar era pur şi simplu înspăimântată de ceea ce ar fi putut afla. Şi totuşi nu găsise nimic, nici urmă de fratele ei. Ca şi cum Kanti încetase dintr-o dată să mai existe.

Zina se trezi gemând. Se îndreptă în scaun, privi înjur şi îşi dădu seama că se afla în avionul lui Spalko, în drum spre Islanda. Cu ochii minţii, încă pe jumătate în starea de reverie, văzu faţa brăzdată de lacrimi a lui Kanti, simţi mirosul caustic de leşie clocotită ridicându-se din puţurile morţii de la Krasnaya Turbina, îşi lăsă capul pe scaun. O rodea nesiguranţa. Dacă l-ar fi ştiut mort, poate că ar fi putut să-şi reprime din sentimentele de vinovăţie. Dar dacă, printr-un miracol, el era încă în viaţă, ea nu avea să ştie asta niciodată şi nu ar fi putut să meargă să îl salveze din teroarea la care îl supuseseră ruşii.

Simţind pe cineva apropiindu-se, ridică privirea. Era Magomet, unul dintre locotenenţii pe care Hasan îi luase cu el la Nairobi ca să fie martorul porţii lor către libertate. Akhmed, celălalt locotenent, o ignora intenţionat încă de când o văzuse confortabil îmbrăcată în haine occidentale. Magomet, un bărbat cât un urs cu ochii de culoarea cafelei turceşti şi o barbă lungă şi cârlionţată pe care şi-o pieptăna cu degetele când era neliniştit, stătea uşor aplecat, sprijinindu-se de scaun.

— E totul bine, Zina? întrebă.

Ea îl căută din ochi pe Hasan şi văzu că dormea. Apoi îşi arcui buzele într-o umbră de zâmbet.

— Visam triumful nostru.

— Va fi magnific, nu? În sfârşit, răzbunare! Ziua noastră de glorie!

Zina îşi dădea seama că bărbatul ar fi dat orice să se aşeze lângă ea, aşa că nu spuse nimic; trebuia să se mulţumească să nu fie izgonit. Ea se întinse, arcuindu-şi sânii şi privi amuzată cum ochii lui se holbau. *Mai lipseşte să-ţi atârne limba*, se gândi ea.

— Vrei cafea? spuse el.

— N-ar fi rău, cred. Încerca să aibă o voce neutră, ştiind că el căuta s-o prindă cu ceva. Statutul ei, mai important odată cu sarcina importantă pe care i-o dăduse Şeicul, odată cu încrederea implicită din ceea ce îi ceruse, cu siguranţă nu îi scăpase, cum nu îi scăpase nici lui Akhmed, care, la fel ca majoritatea bărbaţilor ceceni, o considera o femeie inferioară. Apoi, curajul o părăsi pentru o clipă în care se gândi la enorma barieră culturală pe care avea să o atace. Dar o altă secundă de

concentrare o readuse în starea normală. Planul pe care îl formulase instigată de Şeic era solid; avea să funcţioneze – ştia asta la fel de sigur cum ştia că respiră. Acum, când Magomet se întorcea gata să plece, ea îi vorbi conform planului:

— Şi dacă tot eşti în bucătărie, adu-ţi o ceaşcă şi pentru tine.

Când se întoarse, ea luă cafeaua din mâna lui şi sorbi fără să îl invite să se aşeze. El stătea în picioare cu coatele pe spătarul scaunului, ţinând ceaşca cu ambele mâini.

— Spune-mi, o întrebă Magomet, cum e omul?

— Şeicul? Nu l-ai întrebat pe Hasan?

— Hasan Arsenov nu spune nimic.

— Poate, spuse ea, privindu-l pe Magomet peste marginea ceştii, îşi păzeşte cu gelozie statutul privilegiat pe care îl are.

— Tu aşa faci?

Zina râse încet.

— Nu, pe mine nu mă deranjează să împart. Mai bău puţin din cafea. Şeicul e un vizionar. El vede lumea nu aşa cum e, ci aşa cum va fi peste un an, peste cinci ani! E uimitor să fii în preajma lui, a unui bărbat care controlează fiecare aspect al propriei persoane, un bărbat cu atât de multă putere în toată lumea.

Magomet scoase un sunet de uşurare.

— Atunci chiar suntem salvaţi.

— Da, salvaţi. Zina puse ceaşca deoparte, apoi scoase un aparat de ras şi o cremă de ras pe care le găsise în toaleta excelent echipată a avionului. Vino şi aşează-te aici, în faţa mea.

Magomet ezită numai o secundă. Când se aşeză, era aşa de aproape de ea încât genunchii li se atingeau.

— Nu poţi coborî din avion în Islanda cu înfăţişarea asta, spuse ea.

Ochii lui negri o priveau în timp ce-şi mângâia barba. Fără să-şi dezlipească privirea de a lui, Zina îi luă mâna şi i-o îndepărtă de barbă. Apoi deschise briciul şi îi aplică nişte cremă pe obrazul drept. Lama scrâşni pe piele. Magomet tremură puţin, apoi, când ea începu să-i taie barba, închise ochii.

La un moment dat, femeia îşi dădu seama că Akhmet stătea în capul oaselor, privind-o. Faţa lui Magomet era deja pe jumătate bărbierită. Când el se ridică şi se apropie, ea îşi continuă treaba. Bărbatul nu spuse nimic, dar se holba neîncrezător la barba lui Magomet care dispărea treptat, lăsând să i se vadă faţa.

În cele din urmă îşi drese vocea şi spuse încet:

— Crezi că aş putea urma eu?

— Nu m-aş fi aşteptat ca tipul ăsta să aibă o armă atât de slabă, spuse Kevin McColl, scoţând-o cu forţa pe Annaka din maşină. Scoase un sunet de dispreţ punând arma deoparte.

Annaka mergea destul de supusă, mulţumită de presupunerea lui că arma ei era a lui Khan. Stătea pe trotuar sub soarele slab al după-amiezii, cu capul şi ochii plecaţi, deşi în interior mocnea un zâmbet ascuns. La fel ca mulţi bărbaţi, el nu îşi închipuia că ea ar fi putut avea o armă, că ar fi ştiut să o folosească măcar. Ceea ce nu ştia avea să-l rănească – avea să se constate personal acest lucru.

— Mai întâi, vreau să te asigur că nu ţi se va întâmpla nimic. Tot ce trebuie să faci e să-mi răspunzi sincer la întrebări şi să-mi respecţi ordinele întocmai. Apăsă cu vârful degetului pe un nerv minor din interiorul cotului ei, suficient cât să îi dea de înţeles că vorbea extrem de serios. Ne-am înţeles?

Ea încuviinţă din cap şi ţipă uşor când el apăsă puţin mai tare.

— Mă aştept să răspunzi când îţi pun o întrebare.

— Am înţeles, da, spuse ea.

— Bun. O conduse în umbra intrării de pe strada Fo 106-l08. Îl caut pe Jason Bourne. Unde e?

— Nu ştiu.

Genunchii i se împleticiră de durerea groaznică pe care el o provocă în interiorul cotului.

— Încercăm din nou? spuse el. Unde e Jason Bourne?

— Sus, spuse ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. În apartamentul meu.

Strânsoarea lui slăbi considerabil.

— Vezi cât de uşor a fost? Fără agitaţie. Acum, hai să mergem sus.

Intrară şi ea deschise cu cheia. Aprinse lumina şi porniră în sus pe scara largă. Când ajunseră la etajul trei, McColl o opri.

— Ascultă-mă bine acum, spuse încet. În ceea ce te priveşte pe tine, nu s-a întâmplat nimic. Înţeles?

Ea încuviinţă aproape invizibil, se abţinu şi spuse:

— Da.

O trase cu putere, lipind-o cu spatele de el.

— Avertizează-l cumva şi te spintec ca pe un biban. O împinse înainte. Bun. Dă-i drumul.

Ea merse până la uşă, băgă cheia în yală şi o deschise. În dreapta îl văzu pe Jason prăbuşit pe canapea, cu ochii pe

jumătate închişi.

Bourne privi în sus:

— Credeam că eşti...

În acel moment, McColl o împinse într-o parte pe Annaka, ridicând arma.

— Tati e acasă! ţipă el, îndreptând arma spre silueta întinsă pe pat şi apăsând pe trăgaci.

22

Dacă până atunci Annaka îşi calculase timpul, aşteptând prima mişcare a lui McColl, acum lovi brusc cu cotul îndoit în braţul lui, deviindu-i ţinta. Drept urmare, glonţul se înfipse în tavanul de deasupra capului lui Bourne.

McColl urlă de furie şi întinse mâna stângă exact în momentul în care ţintea din nou, cu mâna dreaptă, bărbatul lungit pe canapea. Degetele lui se înfipseră în părul Annakăi, strânseră tare şi o aruncară pe podea. În acel moment, Bourne scoase arma ceramică de sub pilotă. Voia să-l împuşte în piept pe intrus, dar Annaka îi stătea în cale. Schimbându-şi ţinta, îl împuşcă în braţul cu care trăgea. Arma căzu pe podea, din rană gâlgâi sânge şi Annaka ţipă în momentul în care intrusul o trăgea din nou la pieptul său, folosind-o drept scut.

Bourne se ridicase într-un genunchi, plimbând ţeava armei către intrusul care se retrăgea spre uşa deschisă, cu Annaka lipită de el.

— Nu s-a terminat, nici pe departe, ameninţă el, privindu-l ţintă pe Bourne. Nu am ratat niciodată ce mi-am propus şi nu am intenţia să încep acum. Cu această ameninţare prevestitoare de rele, o ridică în aer pe Annaka şi o azvârli spre Bourne.

Ridicat de pe canapea, Bourne o prinse pe Annaka înainte să se izbească de margine. O răsuci aşezând-o pe pat, apoi ieşi în fugă pe uşă, exact în momentul în care uşa liftului se închidea. O luă pe scări, şchiopătând uşor. Îşi simţea partea laterală arzând şi picioarele îi erau slăbite. Începu să gâfâie şi voi să se oprească, fie şi numai pentru a reuşi să tragă suficient oxigen în plămâni, dar continua să coboare, sărind câte două-trei trepte odată. Când ocoli palierul de la primul etaj, piciorul stâng îi alunecă pe marginea unei trepte şi plonjă, pe jumătate alunecând, pe jumătate căzând jos. Gemu ridicându-se, apoi se năpusti prin uşă pe hol. Pe podeaua de marmură era sânge, dar nici urmă de asasin. Făcu un pas în hol, apoi picioarele nu îl mai ascultară. Rămase acolo, pe jumătate ameţit, cu arma într-o mână şi cealaltă mână pe un picior, cu palma în sus. Ochii îi luceau de durere şi parcă uitase cum se respiră.

Trebuie să mă duc după nenorocit, se gândi. Dar în capul lui vuia un zgomot asurzitor, pe care, în cele din urmă, îl identifică

drept bătaia pulsului mult prea accelerat. Pentru moment, cel puţin, nu era capabil să se mişte. Avu suficient timp, până la sosirea Annakăi, să-şi dea seama că moartea pe care şi-o înscenase singur nu păcălise mult timp Agenţia.

Când îl văzu, faţa ei se albi de îngrijorare.

— Jason! Îngenunche lângă el, luându-l în braţe.

— Ajută-mă să mă ridic, gemu el.

Ea îi sprijini greutatea pe şold.

— Unde e? Unde s-a dus?

El ar fi trebuit să-i poată răspunde. Doamne, îi trecu prin minte, poate chiar avea nevoie de un doctor.

Poate veninul din inimă fusese cel care-l smulsese aşa de repede pe Khan din inconştienţă. În orice caz, se ridică şi ieşi din Skoda la câteva minute după atac. Sigur, îl durea inima, dar egoul său fusese lovit cel mai tare. Revăzu în minte toată scena aceea jalnică şi-şi dădu seama în mod sigur că numai sentimentele lui prosteşti şi periculoase pentru Annaka îl făcuseră aşa de vulnerabil.

Ce altă dovadă îi trebuia pentru faptul că ataşamentul emoţional trebuia exclus cu orice preţ? Îl costase scump cu părinţii săi şi, apoi, cu Richard Wick şi, acum, cu Annaka, care de la început îl trădase cu Stepan Spalko.

Cum rămânea cu Spalko? Nu suntem deloc străini. Avem în comun secrete de cea mai intimă natură, *spusese în noaptea aceea în Groznîi.* Mi-ar plăcea să cred că relaţia dintre noi e mai mult decât una dintre un om de afaceri şi clientul său.

Ca şi Richard Wick, se oferise să-l primească pe Khan, să fie prietenul său, să-l facă părtaş într-o lume ascunsă – şi oarecum intimă. *Îţi datorezi reputaţia impecabilă în mare parte misiunilor primite de la mine.* De parcă Spalko, ca şi Wick, credea că e binefăcătorul lui Khan. Oamenii ăştia trăiau cu ideea greşită că se află pe un plan superior, că aparţineau elitei. Ca şi Wick, Spalko îl minţise pe Khan pentru a-i folosi în propriile sale scopuri.

Ce voise Spalko de la el? Aproape că nu mai conta; nu îi mai păsa de asta. Tot ce voia era să-şi ia kilogramul de carne din Stepan Spalko, o răfuială care avea să răzbune nedreptăţile din trecut. Acum nu-l mai mulţumea decât moartea lui Spalko. Avea să fie prima şi ultima misiune executată pentru sine însuşi.

Atunci, ghemuit în umbra intrării unei clădiri şi masându-şi inconştient ceafa pe care îi crescuse deja un cucui, îi auzi vocea. Venea din adânc, din umbra în care stătea, căzând prin adâncimi şi rostogolindu-se sub valuri:

— Lee-Lee, şopti el. Lee-Lee!

Auzea vocea ei. Ştia ce voia; voia ca el să i se alăture în adâncurile înecului. Îşi prinse între mâini capul care îl durea şi de pe buze îi scăpă un suspin, ca aerul expirat cu putere din plămâni. Lee-Lee. Nu se gândise la ea de aşa de mult timp – sau o făcuse? O visa aproape în fiecare noapte; până acum nu îşi dăduse seama de asta. De ce? Ce era aşa de diferit acum, încât şi-o putea aminti cu atâta forţă după tot timpul trecut?

Atunci auzi uşa de la intrare izbindu-se şi ridică privirea la timp, suficient cât să-l vadă pe bărbatul masiv ieşind în fugă din clădirea de la numărul 106-l08 de pe strada Fo. Îşi ţinea strâns o mână şi, după dâra de sânge, Khan îşi dădu seama că nimerise peste Jason Bourne. Pe faţă îi răsări un mic zâmbet, pentru că ştia că el trebuia să fie bărbatul care-l lovise.

Khan simţi o dorinţă uriaşă de a-l ucide, dar se stăpâni cu un efort, venindu-i o idee mai bună.

Ieşind din umbră, urmări silueta care fugea pe strada Fo.

Sinagoga din strada Dohany este cea mai mare din Europa. Structura masivă are pe partea vestică un perete din zidărie decorat în albastru, roşu şi galben, culorile heraldice ale Budapestei. Deasupra intrării este un vitraliu enorm, iar peste această imagine impresionantă se ridică două turnuri poligonale maure acoperite cu aramă strălucitoare şi cupole aurite.

— Mă duc înăuntru să-l iau, spuse Annaka în timp ce coborau din Skoda. Asistenta lui Istvan încercase să o trimită la un doctor care-i ţinea locul, dar ea insistase să-l găsească pe doctorul Ambrus, fiind o veche prietenă de familie şi, în cele din urmă, o trimiseseră aici. Cu cât te văd mai puţini oameni în halul ăsta, cu atât mai bine.

Bourne fu de acord.

— Ascultă, Annaka, încep să pierd numărul dăţilor când mi-ai salvat viaţa.

Ea îl privi zâmbind:

— Atunci nu mai număra.

— Bărbatul care te-a atacat.

— Kevin McColl.

— E un specialist al Agenţiei. Nu era nevoie ca Bourne să-i spună ce fel de specialist era. Încă un lucru care-i plăcea la Annaka. Te-ai descurcat bine cu el.

— Până m-a făcut scutul lui, spuse ea cu amărăciune. N-ar fi trebuit să permit niciodată…

— Am scăpat amândoi. Asta e tot ce contează.

— Dar e încă liber şi ameninţarea…

— Data viitoare am să-l aştept.

Pe faţa ei reveni micul zâmbet. Îi spuse să se ducă în curtea din spatele sinagogii, unde putea s-o aştepte, fără să se teamă că ar putea da peste cineva.

Istvan Ambrus, doctorul pe care-l cunoştea Ianoş Vadas, era înăuntru la slujbă, dar fu destul de binevoitor când Annaka intră şi îi spuse de urgenţă.

— Sigur, sunt încântat să te ajut cu orice pot, Annaka, spuse el, ridicându-se de pe scaun şi mergând cu ea prin interiorul magnific luminat de candelabre. În spatele lor era imensa orgă cu cinci mii de tuburi, extrem de neobişnuită într-un templu iudaic, pe clapele căreia cântaseră cândva marii compozitori Franz Liszt şi Camille Saint-Saens.

— Moartea tatălui tău ne-a afectat puternic pe toţi. O luă de mână şi strânse uşor. Avea degete scurte şi puternice, de chirurg sau de zidar. Cum te descurci, draga mea?

— Cât se poate de bine, dată fiind situaţia, îl asigură ea, conducându-l afară.

Bourne stătea în curtea sub al cărei pământ se aflau cadavrele a cinci mii de evrei care muriseră în iarna de coşmar a anului 1944, când Adolf Eichmann transformase sinagoga în lagăr de concentrare, de unde trimisese cincizeci de mii de oameni în lagărele de exterminare. Curtea, cuprinsă între arcele logiei interioare, era plină de pietre memoriale gri printre care se strecura iedera. Trunchiurile copacilor, de asemenea, erau năpădite de iederă. Un vânt rece răscolea frunzele, cu un sunet care, în acest loc, ar fi putut fi luat drept murmurul unor voci din depărtare.

Era greu să stea cineva aici fără să-şi aducă aminte de oamenii morţi şi suferinţele îndurate în acea perioadă întunecată. Se întreba dacă se strângeau alţi nori de furtună, pentru a-i copleşi din nou. Când privi în sus din contemplaţia în care căzuse, o văzu pe Annaka venind cu un bărbat scund, cu faţa

rotundă, obrajii ca două mere şi o mustaţă tuşinată. Purta un costum maro din trei piese. Pantofii mici din picioarele sale erau bine lustruiţi.

— Deci tu eşti dezastrul în chestiune, spuse după ce Annaka făcuse prezentările, asigurându-l că Bourne vorbea limba lor. Nu, nu te ridica, spuse, aşezându-se lângă Bourne şi începând să-l consulte. Ei bine, domnule, cred că descrierea pe care a făcut-o Annaka nu a fost chiar corectă. Parcă ai fost trecut prin maşina de tocat carne.

— Aşa mă şi simt, doctore. Bourne tresări fără să vrea când doctorul Ambrus atinse un loc deosebit de dureros.

— Când veneam în curte, te-am văzut cufundat în gânduri, spuse doctorul Ambrus pe un ton de conversaţie. Locul ăsta e groaznic într-un fel, amintindu-ne de ceea ce am pierdut şi, într-un sens mai larg, de ceea ce umanitatea ca întreg a pierdut în timpul Holocaustului. Degetele lui surprinzător de uşoare şi agile pipăiau rapid coastele lui Bourne. Dar istoria acelui timp nu e toată la fel de întunecată, ştii. Chiar înainte ca Eichmann şi oamenii lui să preia controlul, câţiva preoţi l-au ajutat pe rabin să scoată cele douăzeci şi şapte de suluri ale Torei din Arca sinagogii. Preoţii aceştia le-au luat şi le-au îngropat într-un cimitir creştin, unde au rămas la adăpost de nazişti până la sfârşitul războiului. Zâmbi slab. Deci ce ne spune acest lucru? Posibilitatea luminii subzistă chiar şi în cele mai întunecate locuri. Compasiunea poate veni din cele mai neaşteptate direcţii. Şi tu ai două coaste rupte.

— Vino, spuse ridicându-se. Am acasă tot echipamentul necesar pentru a te repara. Durerea va ceda cam într-o săptămână şi o să fii în curs de însănătoşire. Clătină un deget arătător gros. Trebuie să-mi promiţi că te vei odihni şi că nu faci nici un efort. De fapt, cel mai bine ar fi să nu faci nici o mişcare în plus.

— Nu-ţi pot promite asta, doctore.

Doctorul oftă, aruncându-i o privire fugară Annakăi.

— Oare de ce nu sunt surprins?

Bourne se ridică în picioare.

— De fapt, mă tem foarte tare că voi fi nevoit să fac toate lucrurile pe care m-ai sfătuit să nu le fac, caz în care trebuie să-ţi cer să faci tot ce poţi pentru a proteja coastele rănite.

— Ce zici de o armură? Doctorul Ambrus chicoti de propria glumă, dar amuzamentul îi dispăru repede când văzu expresia

de pe faţa lui Bourne. Doamne, măi omule, tu cu ce te aştepţi să te confrunţi?

— Dacă aş putea să-ţi spun, răspunse Bourne întunecat, cred că toţi am duce-o mult mai bine.

Deşi în mod vădit surprins, doctorul Ambrus îşi ţinu cuvântul dat, conducându-i până la locuinţa lui de pe Dealurile Buda unde, în locul în care alţi oameni ar fi avut un birou, ei avea un mic cabinet medical. La fereastră erau trandafiri căţărători, dar ghivecele cu muşcate erau încă golaşe, aşteptând o vreme mai călduroasă. Zidurile dinăuntru erau albe ca zăpada, cu plinte albe, iar deasupra dulapurilor erau fotografii înrămate cu soţia şi cei doi fii ai lui Ambrus.

Doctorul îl aşeză pe Bourne pe o masă, mormăind apoi pentru sine cât timp deschise dulapurile, luând un obiect de ici, unul de colo. Revenind la pacientul care deja se dezbrăcase până la brâu, trase o instalaţie de lumini, aţintind-o asupra zonei cu pricina. Apoi, trecu la treabă, bandajând strâns coastele lui Bourne în trei straturi – din bumbac, spandex şi un material asemănător cauciucului care, după spusele lui, conţinea Kevlar.

— Mai mult de atât nu poate face nimeni, spuse când termină.

— Nu pot nici să respir, gemu Bourne.

— Bun, asta înseamnă că durerea va fi minimă. Agită o sticluţă din plastic maroniu. Ţi-aş da nişte calmante, dar pentru un om ca tine – hm, nu, nu cred. Drogul îţi va altera simţurile, reflexele o să dispară, iar data viitoare s-ar putea să te văd pe o lespede.

Bourne zâmbi la tentativa de glumă.

— O să mă străduiesc să nu ai şocul ăsta. Bourne băgă mâna într-un buzunar. Cât îţi datorez?

Doctorul Ambrus ridică mâinile:

— Te rog!

— Cum să-ţi mulţumim, atunci, Istvan? întrebă Annaka.

— Doar a te vedea din nou, draga mea, e o plată suficientă. Doctorul îi luă faţa în mâini şi o sărută pe ambii obraji. Promite-mi că vii la cină într-o seară, curând. Belei îi e la fel de dor de tine ca şi mie. Să vii, draga mea! Să vii! Îţi va găti gulaş, care îţi plăcea aşa de mult când erai mică.

— Promit, Istvan. Curând.

Mulţumit cu această promisiune drept plată, doctorul Ambrus îi lăsă să plece.

23

— Trebuie făcut ceva în privinţa lui Randy Driver, spuse Lindros.

Directorul termină de semnat un set de acte, împingându-le în sertarul de corespondenţă înainte de a ridica privirea.

— Am auzit că te-a biciuit serios.

— Nu înţeleg. Vă amuză asta, domnule?

— Scuteşte-mă, Martin, spuse Directorul cu un zâmbet de compătimire pe care nu voia să-l ascundă. Mă amuză foarte puţine lucruri zilele astea.

Reflecţia razelor solare care toată după-amiaza inundase încăperea dinspre statuia soldaţilor Războiului de Independenţă de la fereastră dispăru, făcând ca siluetele de bronz să pară obosite în umbra ce le înconjura. Lumina fragilă a altei zile de primăvară se transformase rapid în întuneric.

— Vreau să vă ocupaţi de el. Vreau să am acces…

Faţa Directorului se întunecă.

— Vreau, vreau… Ce, ai trei ani?

— M-aţi însărcinat cu investigarea uciderii lui Conklin şi a lui Panov. Fac ce mi-aţi cerut.

— Investigare? Ochii Directorului luciră de mânie. Nu există nici o investigaţie. Ţi-am spus clar, Martin, că vreau să se sfârşească asta. Scorpia ne ucide, secându-ne de sânge. Vreau să cauterizăm asta, ca să putem uita. Ultimul lucru de care am nevoie e ca tu să treci prin tot Beltway-ul, învârtindu-te ca un bou într-un magazin de porţelanuri. Ridică o mână, alungând protestele. Spânzură-l pe Harris, spânzură-l atât de tare şi de zgomotos, încât Consiliera de la Securitate Naţională să fie sigură că noi ştim ce facem aici.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule, dar, cu tot respectul, asta ar fi cam cea mai mare greşeală pe care o putem face în momentul ăsta. În timp ce Directorul se holba la el cu gura deschisă, împinse peste birou documentul printat trimis de Harris pe e-mail.

— Ce e asta? întrebă Directorul. Voia un rezumat a orice i se dădea înainte de a citi.

— E o parte din înregistrarea electronică a unei reţele de ruşi care fac comerţ cu arme uşoare ilegale. Arma cu care au fost

uciși Conklin și Panov e pe listă. A fost înregistrată în fals pe numele lui Webb. Asta dovedește că lui Webb i s-a înscenat crima, că nu și-a ucis cei mai buni doi prieteni.

Directorul începuse să citească documentul, iar acum ridică din sprâncenele dese și albe.

— Martin, asta nu dovedește nimic.

— Din nou, cu tot respectul, domnule, nu îmi dau seama cum de ignorați faptele pe care le aveți chiar în fața ochilor.

Directorul oftă, apoi se lăsă pe spate în scaun și împinse documentul deoparte.

— Știi, Martin, te-am pregătit bine. Dar acum îmi dau seama că încă mai ai o grămadă de învățat. Arătă cu degetul hârtia de pe birou. Hârtia asta îmi spune că arma cu care Jason Bourne i-a împușcat pe Alex și Panov a fost plătită printr-un transfer electronic din Budapesta. Bourne are nu știu câte conturi în străinătate, majoritatea la Zurich și Geneva, dar nu văd de ce nu ar avea unul și la Budapesta. Mormăi. E un truc deștept, unul dintre multele învățate de la Alex însuși.

Lui Lindros îi stătuse inima.

— Deci nu credeți…

— Vrei să mă duc cu așa-zisa dovadă la scorpie? Directorul clătină din cap. Mi-ar băga-o pe gât.

Sigur, primul lucru care pătrunse în mintea Bătrânului fusese faptul că Bourne spărsese baza de date a guvernului din Budapesta și, de aceea, îl activase el însuși pe Kevin McColl. Nu avea rost să-i spună asta lui Martin; doar s-ar încurca. Nu, se gândi Directorul cu încăpățânare, banii pentru arma crimei veniseră din Budapesta și exact acolo fugise Bourne. Altă dovadă nenorocită că era vinovat.

Lindros îi întrerupse gândurile:

— Deci nu mă autorizați să merg la Driver…

— Martin, ceasul este aproape șapte jumate și stomacul meu simte asta. Directorul se ridică. Pentru a-ți arăta că nu îți port pică, hai să luăm cina împreună.

Occidental Grill era un restaurant cu circuit închis, unde Directorul avea rezervată permanent o masă. Numai civilii și angajații guvernamentali de grad inferior stăteau la cozi, nu și el. Puterea lui se ridica din lumea subterană în care locuia, făcându-se astfel cunoscut întregului Washington. Numai câțiva din Beltway aveau acest statut. După o zi extrem de grea, nimic nu

se putea compara cu acest avantaj.

Lăsară maşina bărbatului de la intrare şi urcară şirul lung de trepte din granit care duceau în restaurant. Înăuntru, parcurseră un culoar îngust pe care erau atârnate fotografii ale preşedinţilor şi ale altor personalităţi politice faimoase care cinaseră aici. Ca întotdeauna, Directorul se opri în faţa fotografiei lui J. Edgar Hoover[12] şi a umbrei constante a acestuia, Clyde Tolson[13]. Ochii lui se înfipseră în fotografia cu cei doi bărbaţi, de parcă ar fi avut puterea de a-i elimina prin foc din panteonul marilor oameni.

— Îmi amintesc cu precizie momentul în care am interceptat memorandumul lui Hoover prin care le cerea ofiţerilor să găsească legătura dintre Martin Luther King, Partidul Comunist şi demonstraţiile împotriva războiului din Vietnam. Clătină din cap. Din ce lume am făcut parte...

— E totul istorie, domnule.

— Istorie a infamiei, Martin.

Cu această sentinţă, trecu prin uşile de sticlă intrând în restaurantul propriu-zis. Încăperea era alcătuită din separeuri cu lambriuri din lemn, pereţi despărţitori din sticlă şi un bar cu oglinzi. Ca de obicei, era coadă, prin care Directorul navigă asemenea navei Queen Mary printr-o flotilă de bărci cu motor. Se opri în faţa podiumului, care era prezidat de un *maître d'hotel* elegant şi cu părul cărunt.

Când se apropie Directorul, bărbatul tocmai se întorcea strângând la piept un teanc de meniuri.

— Domnule Director! Ochii i se deschiseră larg. Pielea lui, de obicei roşie, căpătă o paloare neobişnuită. Habar n-aveam că veţi cina la noi în seara asta!

— De când ai nevoie de înştiinţări, Jack? spuse Directorul.

— Pot să vă sugerez să beţi ceva la bar, domnule Director? Am băutura dumneavoastră preferată.

Directorul se bătu peste stomac:

— Mi-e foame, Jack. Trecem peste bar şi mergem direct la masa mea.

Şeful de sală făcu o mină în mod clar încurcată.

— Acordaţi-mi o secundă, domnule Director, spuse, îndepărtându-se în grabă.

— Ce dracu' e cu ăsta? mormăi Directorul uşor enervat.

Lindros aruncase deja o privire către masa din colţ a

[12] Primul director al FBI din Statele Unite, până în 1972 (n. red.).

[13] Adjunctul şi protejatul lui J. Edgar Hoover (n. red.).

Directorului, o văzu ocupată şi se albi la faţă. Celălalt îi văzu expresia şi se răsuci în loc, privind prin îmbulzeala de chelneri şi clienţi la masa lui atât de preţuită unde locul puterii era acum ocupat de Roberta Alonzo-Ortiz, Consilier pe probleme de Securitate Naţională a Statelor Unite. Era prinsă într-o conversaţie cu doi senatori din Comitetul Serviciilor de Informaţii Externe.

— O omor, Martin. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, îi smulg toate membrele bucată cu bucată scorpiei.

În acel moment se întoarse şeful de sală, vădit transpirat.

— Avem o masă bună aranjată pentru dumneavoastră, Domnule Director, o masă de patru persoane numai pentru dumneavoastră. Şi băuturile sunt din partea casei, e bine aşa?

Directorul îşi reprimă furia.

— E în regulă, spuse el, conştient că nu putea scăpa de roşeaţa din obraji. Condu-ne acolo, Jack.

Şeful de sală îi conduse pe un drum care nu trecea pe lângă vechea lui masă, iar Directorul îi fu recunoscător pentru asta.

— I-am spus, domnule, zise şeful de sală în şoaptă. I-am explicat extrem de clar că acea masă din colţ e a dumneavoastră, dar a insistat. Nu voia să accepte un refuz. Ce puteam face? Aduc băuturile într-un minut. Jack spuse toate astea precipitat, în timp ce îi invita să ia loc, dându-le meniurile cu mâncăruri şi vinuri. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc, Jack. Directorul deschise meniul.

O secundă mai târziu, un chelner masiv cu favoriţi mari le aduse două pahare de fresh acru, împreună cu sticla şi o carafa cu apă.

— Cu complimente din partea şefului, spuse.

Dacă Lindros îşi făcuse vreo iluzie că Directorul era calm, alungă această părere în momentul în care acesta ridică paharul cu fresh. Mâna îi tremura, iar Lindros văzu că ochii îi străluceau de mânie.

Lindros profită de ocazie ca un bun tactician ce era.

— Consiliera pe probleme de Securitate Naţională vrea ca dubla omucidere să fie rezolvată şi măturată într-un mod cât se poate de silenţios. Dar dacă presupunerea ce stă la baza acestui raţionament – în esenţă, că Jason Bourne e responsabil – e falsă, atunci totul cade, inclusiv poziţia extrem de vehementă a NSA.

Directorul ridică privirea. Îl privi fix şi perspicace pe adjunctul său.

— Te cunosc, Martin. Deja ai un plan în minte, nu?

— Da, domnule, am şi dacă am dreptate, o să-i facem pe cei din NSA să cadă de proşti. Dar pentru asta am nevoie de cooperarea sută la sută a lui Randy Driver.

Chelnerul apăru cu salatele.

Directorul aşteptă să plece, apoi mai turnă suc în pahare. Cu un zâmbet palid, spuse:

— Chestia asta cu Randy Driver – crezi că e necesară?

— Mai mult decât necesară, domnule. Este vitală.

— Vitală, zici? Directorul începu să amestece salata, privind apoi la bucata de roşie răstignită în dinţii furculiţei. Voi semna actele mâine la prima oră.

— Mulţumesc, domnule.

Directorul pufni, cu privirea căutând-o pe cea a adjunctului şi, ţinându-i-o prizonieră, adăugă:

— Îmi poţi mulţumi într-un singur fel, Martin, adu-mi muniţia care-mi trebuie să pun la punct căţeaua aia.

Avantajul faptului de a avea câte o fată în fiecare port, McColl ştia asta, era că întotdeauna avea o ascunzătoare. Exista, desigur, o casă conspirativă a Agenţiei în Budapesta – de fapt, erau mai multe, dar cu braţul sângerând nu avea nici o intenţie să apară într-o reşedinţă oficială, demonstrându-le astfel superiorilor săi că nu dusese la îndeplinire misiunea încredinţată de Director. În secţia aceasta a Agenţiei, numai rezultatele contau.

Ilona era acasă când, cu mâna rănită pe lângă corp, el se clătina în uşa ei. Ca întotdeauna, femeia era gata de acţiune. De data asta, însă, el nu era gata, fiindcă mai întâi, mai avea nişte treburi de rezolvat. O trimise să-i pregătească ceva de mâncare – ceva cu multe proteine, spuse, fiindcă avea nevoie pentru a-şi recăpăta forţele. Apoi se duse în baie, se dezbrăcă până la brâu şi îşi spălă sângele de pe braţul drept. Turnă peroxid de hidrogen peste rană. Durerea acută îi zvâcni în braţ şi îi făcu picioarele să tremure, astfel încât fu obligat să se aşeze o secundă pe capacul de la toaletă ca să se adune. Într-o secundă, durerea se transformase într-o palpitaţie acută şi reuşi să evalueze gravitatea rănii. Vestea bună era că rana era curată; glonţul trecuse prin muşchi şi ieşise. Aplecându-se, astfel încât să-şi poată sprijini cotul de marginea chiuvetei, turnă din nou peroxid pe rană, fluierând încet printre dinţi. Apoi se ridică şi scotoci prin

toate dulapurile, negăsind tampoane de bumbac. Găsi totuşi o rolă de leucoplast. Folosindu-se de o foarfecă pentru pieliţe, tăie o bucată, pe care o înfăşură strâns în jurul rănii.

Când se întoarse, Ilona îi pregătise deja masa. Se aşeză, înfulecând mâncarea fără să o guste. Era fierbinte şi hrănitoare, iar pentru el numai asta conta. Ea stătea în spatele lui, masându-i muşchii masivi ai umerilor.

— Eşti aşa de încordat, zise. Era mică şi suplă, cu ochi focoşi, cu un zâmbet îmbietor şi corpul curbat acolo unde trebuia. Ce ai făcut după ce ai plecat de la băi? Erai aşa de relaxat acolo.

— Muncă, spuse el laconic. Ştia din experienţă că nu era o politică bună să-i ignore întrebările, deşi nu avea nici un chef de conversaţie. Trebuia să-şi adune gândurile şi să planifice al doilea asalt, cel final, asupra lui Jason Bourne. Ţi-am spus că am o muncă stresantă.

Degetele ei iscusite continuau să alunge tensiunea din muşchii lui.

— Aş vrea să renunţi, atunci.

— Îmi place ce fac, zise el împingând deoparte farfuria goală. Nu m-aş lăsa niciodată.

— Şi totuşi eşti supărat. Femeia veni în faţa lui şi îi întinse mâna. Hai în pat, atunci. Lasă-mă să te fac să te simţi bine.

— Du-te, răspunse el. Aşteaptă-mă acolo! Trebuie să dau nişte telefoane legate de serviciu. După ce termin, sunt numai al tău.

Dimineaţa aduse cu sine o hărmălaie de strigăte în camera mică şi anonimă din hotelul acela ieftin. Sunetul Budapestei în plină mişcare pătrundea prin pereţii subţiri ai camerei de parcă ar fi fost făcuţi din tifon, smulgând-o pe Annaka din somnul ei profund. O vreme, rămase nemişcată în lumina gri a dimineţii, întinsă alături de Bourne în patul dublu. După un timp întoarse capul, privindu-l.

Cât de mult se schimbase viaţa ei de când îl cunoscuse pe treptele de la Biserica Matthias! Acum tatăl ei era mort şi nu se putea întoarce în propriul apartament pentru că atât Khan, cât şi CIA-ul ştiau unde se afla. Sincer, nu-i lipseau prea multe din apartament, poate cu excepţia pianului. Dorul de el era asemănător cu ceea ce citise undeva că simţeau gemenii identici atunci când erau despărţiţi de distanţe mari.

Şi Bourne, pentru el ce simţea? Era greu să spună de vreme ce încă de la o vârstă fragedă în ea se răsucise un comutator

care oprise mecanismul emoţiilor. Mecanismul, un fel de instinct de autoconservare, era un mister complet chiar şi pentru experţii care studiau fenomenul. Era îngropat aşa de adânc în mintea ei, încât nu putea niciodată să ajungă la el – acesta fiind un alt aspect al conservării sinelui.

Ca întotdeauna, îl minţise pe Khan atunci când îi spusese că nu se putea controla în preajma lui. Îl părăsise pentru că aşa îi ordonase Stepan. Nu-i păsase; de fapt, chiar savurase expresia de pe faţa lui Khan când îi spusese că s-a terminat. Îl rănise, lucru care-i plăcea. În acelaşi timp, îşi dăduse seama că el ţinuse la ea şi era curioasă, neînţelegând. Desigur, cu mult timp înainte şi ea ţinuse la mama ei, dar la ce îi folosise acel sentiment? Mama ei nu reuşise să o protejeze; ba, mai rău, murise.

Încet, cu grijă, se distanţă de Bourne şi apoi se ridică. Întindea mâna după haină când Bourne, trezindu-se complet şi instantaneu din cel mai adânc somn, îi rosti încet numele.

Annaka tresări şi se întoarse.

— Credeam că dormi adânc. Te-am trezit?

Bourne o privi fără să clipească.

— Unde te duci?

— Eu… avem nevoie de haine noi.

El se ridică cu greu în capul oaselor.

— Cum te simţi?

— Bine, răspunse. Nu avea chef să i se plângă de milă. Pe lângă haine, amândoi avem nevoie de o deghizare.

— Amândoi?

— McColl ştia cine eşti, asta înseamnă că i se trimisese o fotografie a ta.

— Dar de ce? Ea clătină din cap. De unde ştiau cei de la CIA că suntem împreună?

— Nu ştiau – sau cel puţin nu puteau fi siguri. M-am gândit la asta şi singurul mod în care te puteau descoperi era după IP-ul calculatorului. E posibil ca eu să fi declanşat o alarmă internă când am spart reţeaua internă a guvernului.

— Dumnezeule mare! făcu ea şi-şi trase haina. Totuşi, străzile sunt mult mai sigure pentru mine decât ar fi pentru tine.

— Ştii vreun magazin unde se vinde machiaj de scenă?

— E un cartier nu departe de aici. Da, sigur, pot găsi ceva.

Bourne luă o foaie de hârtie şi un vârf de creion de pe birou şi făcu repede o listă.

— De asta am nevoie pentru amândoi, spuse. Am scris şi

mărimea de la cămaşă, de la gât şi de la talie. Ai suficienţi bani? Eu am o grămadă, dar sunt în dolari americani.

Ea clătină din cap.

— Prea periculos. Ar trebui să merg la o bancă să-i schimb în forinţi şi s-ar putea observa. Sunt bancomate în tot oraşul.

— Ai grijă, o avertiză el.

— Stai liniştit. Se uită la lista făcută de el. Ar trebui să fiu înapoi în două ore. Până atunci, să nu ieşi din cameră.

Ea coborî cu liftul strâmt şi zgomotos. Cu excepţia recepţionerului de zi, holul incredibil de îngust era pustiu. El ridică ochii din ziar şi o privi plictisit, apoi îşi reluă lectura. Ieşi în agitaţia Budapestei. Prezenţa lui Kevin McColl, un element care complică lucrurile, o făcea să se simtă stânjenită, dar Stepan o linişti când îi telefonă să-i spună ştirile. Îl ţinuse la curent şi din apartamentul ei, telefonându-i de fiecare dată când pornea apa în bucătărie.

Alăturându-se fluxului de pietoni, îşi privi ceasul. Era zece şi ceva. Luă o cafea şi un corn dulce la o cafenea din colţ, apoi se îndreptă spre un bancomat aflat cam la jumătatea drumului spre zona de cumpărături către care se îndrepta. Introduse cardul de debit, retrase suma maximă, puse teancul de bancnote în poşetă şi, cu lista lui Bourne în mână, se îndreptă spre magazin.

În extremitatea opusă a oraşului, Kevin McColl intra în filiala Budapest Bank care se ocupa de contul Annakăi Vadas. Se legitimă şi, atunci când îi veni rândul, fu introdus în biroul închis cu sticlă al directorului filialei, un bărbat bine îmbrăcat într-un costum clasic. Îşi strânseră mâinile, prezentându-se, iar directorul îl rugă pe McColl să se aşeze pe scaunul cu spătar din faţa lui.

Managerul îşi împreună degetele de la mâini, spunând:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule McColl?

— Căutăm un om dat în urmărire internaţională.

— A, şi de ce nu este implicat Interpolul?

— Sunt implicaţi, spuse McColl, la fel cum sunt implicaţi şi cei din Quai d’Orsay din Paris, locul unde fugarul s-a oprit ultima dată înainte de a veni în Budapesta.

— Care este numele acestui urmărit?

McColl scoase hârtia de la CIA, pe care o despături şi o aşeză pe birou în faţa managerului.

Acesta îşi aşeză ochelarii mai bine, analizând documentul.

— A, da. Jason Bourne. Urmăresc CNN. Privi peste rama din aur a ochelarilor. Spuneţi că e aici, în Budapesta.

— Avem o confirmare că a fost văzut.

Directorul băncii puse anunţul deoparte.

— Şi eu cu ce vă pot fi de folos?

— S-a aflat în compania unui client al dumneavoastră. Annaka Vadas.

— Da? Managerul pufni. Tatăl ei a fost ucis – împuşcat mortal acum două zile. Credeţi că fugarul l-a ucis?

— Este foarte posibil. McColl îşi stăpânea bine nerăbdarea. Aş aprecia dacă m-aţi ajuta să aflu dacă domnişoara Vadas a folosit vreun bancomat în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Înţeleg. Managerul încuviinţă gânditor. Fugarul are nevoie de bani. Ar putea să o forţeze să scoată bani pentru el.

— Exact. Orice, se gândi McColl, numai să-l fac pe ăsta să se mişte.

Directorul de bancă se răsuci cu scaunul şi începu să tasteze ceva.

— Să vedem, atunci. A, da, uite-o. Annaka Vadas. Clătină din cap. Ce tragedie! Şi acum să treacă prin asta. Privea ecranul, apoi se auzi un bip. Se pare că aţi avut dreptate, domnule McColl. Pinul Annakăi Vadas a fost folosit la un bancomat acum mai puţin de o oră.

— Adresa, spuse McColl aplecându-se înainte.

Managerul scrise adresa pe o foaie ruptă dintr-un bloc-notes şi i-o dădu lui McColl care se ridicase deja şi era pe punctul de a pleca, aruncându-i un „Mulţumesc” peste umăr.

Ajuns în holul hotelului, Bourne îi ceru recepţionerului să-i indice drumul către cel mai apropiat punct cu acces la Internet. Merse pe jos pe lângă cele douăsprezece blocuri până la Internet Cafe-ul AMI, de pe strada Vaci, numărul 40. Înăuntru era fum şi o grămadă de oameni stăteau în faţa computerelor fumând şi citind e-mail-uri, căutând ceva sau pur şi simplu navigând pe Internet. Comandă un espresso dublu şi o chiflă cu unt unei tinere cu părul în formă de ţepi, care-i dădu o bucată de hârtie pe care erau ştampilate ora şi numărul computerului, apoi îl conduse la un calculator liber care era deja conectat la Internet.

Se aşeză şi începu să lucreze. Tastă în câmpul „Search” numele lui Peter Sido, fostul coleg al doctorului Schiffer, dar nu găsi nimic. Acest lucru era suspect şi ciudat în sine. Dacă Sido

era un om de ştiinţă cât de cât cunoscut – ceea ce Bourne trebuia să presupună dacă acesta lucra cu Felix Schiffer – atunci erau şanse să fie *undeva* pe Internet. Faptul că nu era îl făcu pe Bourne să creadă că „absenţa” era intenţionată. Trebuia să încerce o altă cale.

Ceva în legătură cu numele lui Sido declanşa o alarmă în creierul lui de lingvist. Era de origine rusă? Slavă? Căută pe aceste site-uri lingvistice, dar nu obţinu nimic. Îi trecu prin cap să caute pe un site de limbă maghiară şi îl găsi.

Ideea era că numele de familie maghiare – ceea ce ungurii numeau porecle – aveau aproape întotdeauna o semnificaţie concretă. De exemplu, puteau fi patronime, ceea ce însemna că foloseau numele tatălui, sau locative, identificând locul de proveniență al persoanei. Numele de familie mai putea semnifica profesia – interesant, notă că Vadas însemna vânător. Sau *ce* erau. Sido era cuvântul maghiar pentru evreu.

Deci Peter Sido era ungur, ca şi Vadas. Conklin alesese să lucreze cu Vadas. Coincidenţă? Bourne nu credea în aşa ceva. Exista o legătură; simţea asta. Ceea ce deschise drumul următorului raţionament: Toate spitalele mari şi centrele de cercetare din Ungaria se aflau în Budapesta. Se putea ca Sido să fie aici?

Mâinile lui Bourne zburară pe tastatură, accesând cartea de telefoane online a Budapestei. Şi găsi un doctor Peter Sido. Notă adresa şi numărul de telefon, apoi se deconectă, plăti pentru timpul petrecut online şi îşi luă cafeaua şi cornul în zona de cafenea, unde se aşeză la o masă din colţ, departe de alţi clienţi. Muşcă din corn, scoţând mobilul şi formând numărul doctorului Peter Sido. Bău din espresso. După câteva apeluri, răspunse o voce de femeie.

— Alo, spuse Bourne pe o voce veselă. Doamna Sido?

— Da?

Închise fără să-i răspundă, înfulecă în grabă ce-i mai rămăsese din micul dejun şi aşteptă taxiul pe care îl chemase. Cu un ochi la uşa din faţă, îi cerceta pe toţi clienţii care intrau, căutându-l pe McColl sau alt agent operativ care ar fi fost trimis în teren să-l caute. Sigur că nu era observat, ieşi în stradă să aştepte taxiul. Îi dădu şoferului adresa lui Peter Sido şi, în mai puţin de douăzeci de minute, maşina parcă în faţa unei căsuţe cu faţada din piatră, o mică grădină în faţă şi balcoane din fier forjat în miniatură la fiecare cat.

Urcă scările şi bătu la uşă. Îi deschise o femeie între două vârste, mai degrabă rotundă, cu nişte ochi căprui blânzi şi un zâmbet plăcut. Avea părul şaten prins în coc şi era elegant îmbrăcată.

— Doamna Sido? Soţia doctorului Sido?

— Exact. Îl privi întrebător. Vă pot ajuta cu ceva?

— Numele meu este David Schiffer.

— Da?

El zâmbi cuceritor.

— Vărul lui Felix Schiffer, doamnă Sido.

— Îmi pare rău, spuse soţia lui Peter Sido, dar Felix nu a vorbit niciodată despre dumneavoastră.

Bourne era pregătit pentru asta. Chicoti:

— Nu e deloc surprinzător. Vedeţi dumneavoastră, nu am mai ţinut legătura. Eu tocmai m-am întors din Australia.

— Australia! Doamne! Îi făcu loc. Dar intraţi, vă rog. Probabil credeţi că sunt nepoliticoasă.

— Deloc, făcu Bourne. Doar surprinsă, aşa cum ar fi oricine.

Îl introduse într-un mic living, mobilat confortabil, deşi cam întunecat şi îl rugă să se simtă ca acasă. În aer plutea un miros de drojdie şi zahăr. După ce se aşezase într-un fotoliu cu spătar foarte înalt, ea spuse:

— Doriţi cafea sau ceai? Am nişte cozonac. L-am făcut dimineaţă.

— Cozonac, preferatul meu, răspunse el. Şi cu el merge numai cafea. Mulţumesc.

Ea chicoti, îndreptându-se spre bucătărie:

— Sunteţi sigur că nu sunteţi pe jumătate ungur, domnule Schiffer?

— Spuneţi-mi David, vă rog, spuse el urmând-o în bucătărie. Neştiind genealogia familiei, se afla pe teren nesigur în privinţa Schifferilor. Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, mulţumesc, David. Şi mie îmi poţi spune Eszti. Îi indică un platou de prăjituri acoperit. De ce nu tai o felie pentru fiecare?

Pe uşa frigiderului, alături de câteva fotografii de familie, văzu una cu o tânără, foarte frumoasă şi singură. Îşi ţinea cu mâna bereta scoţiană şi părul lung şi negru îi zbura în vânt. În spatele ei se vedea turnul Londrei.

— Fiica ta? întrebă Bourne.

Eszti Sido ridică privirea şi zâmbi.

— Da, Roza, mezina. E la şcoală la Londra. Cambridge, spuse ea cu o mândrie justificată. Celelalte fete ale mele – uite-te acolo cu familiile lor au amândouă căsnicii fericite, mulţumesc lui Dumnezeu. Roza e cea ambiţioasă. Zâmbi ruşinată. Îţi pot spune un secret, David? Îmi iubesc toate fetele, dar Roza e preferata mea şi a lui Peter. Cred că el vede în ea o parte din sine. Îi plac ştiinţele.

Alte câteva minute de treabă în bucătărie produseră un ibric cu cafea şi un platou de cozonac pe care Bourne le duse în living.

— Deci eşti vărul lui Felix, spuse ea după ce se aşezară amândoi, el pe fotoliu şi ea pe canapea. Între ei era o măsuţă pe care Bourne aşezase tava.

— Da şi mor de curiozitate să aflu veşti despre Felix, spuse ei în timp ce ea turna cafeaua. Dar, vezi tu, nu-l găsesc şi m-am gândit... ei bine, speram să mă poată ajuta soţul tău.

— Nu cred că ştie unde este Felix. Eszti Sido îi întinse cafeaua şi farfuria cu cozonac. Nu vreau să te alarmez, David, dar a fost destul de supărat în ultima vreme. Deşi mult timp nu au lucrat împreună oficial, în ultima vreme au purtat o corespondenţă susţinută. Îşi puse frişcă în cafea. Au rămas buni prieteni, vezi tu.

— Deci corespondenţa din ultimul timp era de natură personală, spuse el.

— Nu ştiu nimic despre asta. Eszti pufni. M-am gândit că trebuia să fie ceva legat de munca lor.

— Nu ai cum să ştii ce şi cum, aşa-i, Eszti? Am bătut un drum lung să-mi găsesc vărul şi, sincer, încep să-mi fac griji. Orice îmi spuneţi tu sau soţul tău, absolut orice, m-ar ajuta enorm.

— Sigur, David, înţeleg pe deplin. Muşcă graţios din cozonac. Cred că Peter ar fi foarte fericit să te cunoască. Pentru moment însă, e la lucru.

— Crezi că îmi poţi da numărul lui de mobil?

— O, asta nu te-ar ajuta cu nimic. Peter nu răspunde niciodată la telefon când e la lucru. Va trebui să mergi la Clinica Eurocenter Bio-1 de pe strada Hattyu, 75. Când ajungi acolo o să treci mai întâi printr-un detector de metale, după care o să ajungi la recepţie. Din cauza muncii lor, ţin foarte mult la chestiile de securitate. E nevoie de ecusoane speciale de identificare pentru a intra în secţie, albe pentru vizitatori, verzi pentru doctorii rezidenţi, albastre pentru asistenţi şi personalul auxiliar.

— Mulţumesc pentru informaţii, Eszti. Pot să te întreb ce

specialitate are soţul tău?

— Vrei să spui că Felix nu ţi-a spus niciodată?

Bourne sorbi din cafeaua delicioasă şi înghiţi.

— Aşa cum sunt sigur că ştii, Felix e un om foarte discret, deci nu a vorbit niciodată cu mine despre munca lui.

— Cam aşa ceva, râse Eszti. Peter e la fel şi, dat fiind domeniul înfiorător în care lucrează, e mai bine aşa. Sunt sigură că, dacă aş şti ce lucrează, aş avea coşmaruri. Vezi tu, e epidemiolog.

Inima lui Bourne se opri o secundă.

— Înfiorător, zici. Atunci cred că lucrează cu nişte chestii urâte. Anthrax, ciumă bubonică, febră hemoragică argentiniană…

Faţa lui Eszti se întunecă:

— O, Doamne, te rog! Flutură o mână pufoasă. Astea sunt lucruri cu care ştiu că lucrează Peter, dar nu vreau să ştiu nimic despre ele.

— Îmi cer scuze. Bourne se aplecă înainte şi îi turnă nişte cafea, pentru care ea îi mulţumi uşurată.

Eszti se lăsă pe spate, sorbindu-şi cafeaua şi privind în interior.

— Ştii, David, acum, că mă gândesc, a fost o seară nu de mult când Peter a venit acasă foarte agitat. Atât de agitat, de fapt, încât a uitat de sine pentru o clipă şi mi-a spus şi mie ceva. Eu pregăteam cina şi el întârziase mai mult ca de obicei şi trebuia să mă ocup de şase lucruri o dată – friptura, ştii tu, nu-i place să fie arsă, aşa că o scosesem din cuptor şi o pusesem înapoi când Peter a intrat în sfârşit pe uşă. Nu am fost mulţumită de el în seara aia, crede-mă. Sorbi din cafea. Unde rămăsesem?

— Doctorul Sido s-a întors acasă foarte agitat, îi aminti el.

— A, da, exact. Apucă între degete o bucată minusculă de cozonac. Luase legătura cu Felix, spunea, care făcuse o descoperire epocală cu – *chestia aia* – la care lucra de mai bine de doi ani.

Lui Bourne i se uscase gura. I se părea ciudat ca soarta întregii lumi să fie în mâinile unei gospodine cu care stătea confortabil la o cafea şi un cozonac.

— Soţul tău ţi-a spus ce era?

— Sigur că da! răspunse Eszti entuziasmată. De aceea era aşa agitat. Era un dispersant biochimic – orice o fi aia. Lui Peter îi plăcea că era portabil. Putea fi transportat într-o cutie de chitară, zicea. Ochii ei blânzi străluceau uitându-se la el. Nu e o imagine interesantă pentru o chestie ştiinţifică?

— Interesant, da, spuse Bourne, mintea lui aşezând rapid la locul lor piesele din puzzle a căror căutare aproape că îl ucisese de mai multe ori.

Se ridică în picioare.

— Eszti, mă tem că eu trebuie să plec. Îţi mulţumesc din suflet pentru timpul şi ospitalitatea ta. Totul a fost delicios – *mai ales* cozonacul.

Ea roşi, zâmbindu-i cald în drum spre uşă.

— Să mai vii, David, în împrejurări mai plăcute.

— O să vin, o asigură el. Ajuns în stradă, se opri. Informaţiile lui Eszti Sido îi confirmau atât bănuielile, cât şi cele mai sumbre temeri. Motivul pentru care toată lumea voia să pună mâna pe doctorul Felix Schiffer era că acesta într-adevăr crease un mijloc portabil de a împrăştia patogeni chimici şi biologici. Într-o metropolă ca New York sau Moscova, asta putea însemna mii de morţi şi nici un mijloc de a salva pe cineva din raza de dispersare. Un scenariu cu adevărat terifiant, unul care putea deveni realitate, dacă nu-i putea găsi pe doctorul Schiffer. Şi dacă cineva îl putea duce la el, atunci doar doctorul Peter Sido era aceia. Simplul fapt că devenise agitat în ultima vreme confirma această teorie.

Trebuia fără îndoială să se întâlnească cu doctoral Peter Sido şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Sper că îţi dai seama că o cauţi cu lumânarea, spuse Feyd al-Saoud.

— Ştiu, răspunse Jamie Hull. Dar Boris efectiv m-a obligat. Ştii la fel de bine ca mine că e un nenorocit.

— Mai întâi, spuse Feyd al-Saoud pe un ton neutru, dacă vei continua să-i spui Boris, discuţiile nu pot continua. Sunteţi sortiţi unei duşmănii sângeroase. Îşi întinse mâinile în lături. Poate e greşeala mea, domnule Hull, aşa că aş vrea să-mi explici de ce ai vrea să complici şi mai mult o misiune care deja ne copleşeşte în termeni de securitate.

Cei doi agenţi inspectau sistemul HVAC al Hotelului Oskjuhlid, în care instalaseră atât detectori de căldură cu infraroşii, cât şi de mişcare. Această incursiune era destul de diferită de inspecţia zilnică a forumului în care avea să se desfăşoare summitul, pe care cei trei agenţi o făceau în echipă.

Primul contingent de negociatori avea să sosească peste opt ore şi ceva. La douăsprezece ore după aceea, aveau să sosească

liderii lor şi deci va începe summitul. Nu trebuia să existe nici o marjă de eroare pentru nici unul dintre ei, inclusiv pentru Boris Ilici Karpov.

— Adică tu *nu crezi* că e un nenorocit? zise Hull.

Feyd al-Saoud verifică o bifurcaţie pe un plan pe care părea să-l aibă tot timpul cu el.

— Sincer, m-au preocupat alte lucruri. Mulţumit că joncţiunea era sigură, Feyd al-Saoud trecu mai departe.

— Bun, hai să lăsăm prostiile.

Feyd al-Saoud se întoarse spre el:

— Poftim?

— Mă gândeam că noi doi facem o echipă bună. Ne înţelegem bine. În probleme de securitate, suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Adică, eu îţi execut întocmai ordinele.

Hull luă o mină de om răsnit.

— Am spus eu asta?

— Nu trebuie s-o spui, domnule Hull. Ca majoritatea americanilor, eşti un om destul de transparent. Dacă nu deţii controlul pe deplin, ai tendinţa fie să te înfurii, fie să te îmbufnezi.

Hull se simţi inundat de ură.

— Nu suntem copii! urlă el.

— Din contră, spuse calm Feyd al-Saoud, sunt momente când îmi aminteşti de fiul meu de şase ani.

Hull voia să-şi scoată Glockul 31 de calibru 357 mm şi să înfigă ţeava în faţa arabului. Unde a învăţat să vorbească aşa cu un reprezentant al guvernului S.U.A.? Era ca şi cum ar fi scuipat pe steag, ce dracu'! Dar cu ce-l ajuta acum o demonstraţie de forţă? Nu, oricât de puţin i-ar fi plăcut s-o recunoască, trebuia să meargă pe altă cale.

— Deci, ce spui? zise cât se poate de calm.

Feyd al-Saoud părea neatins.

— Cu toată sinceritatea, aş prefera să vă văd pe tine şi pe domnul Karpov rezolvându-vă problemele împreună.

Hull clătină din cap.

— N-ai să vezi asta, amice, ştii la fel de bine ca şi mine.

Din nefericire, Feyd al-Saoud chiar ştia. Atât Hull, cât şi Karpov erau prinşi ca în cleşte în duşmănia lor reciprocă. Lucrul cel mai bun la care putea spera era acum ca ei să-şi limiteze ostilităţile la înţepături ocazionale, fără să explodeze într-un război făţiş.

— Cred că cel mai bine v-aş ajuta pe amândoi păstrând o poziţie neutră, spuse acum. Dacă nu fac asta, cine o să vă împiedice să vă sfâşiaţi unul pe celălalt?

După ce cumpărase tot ce-i trebuia lui Bourne, Annaka ieşi din magazinul cu haine pentru bărbaţi. În drum spre districtul teatrelor văzu în vitrină reflexia unei mişcări în spatele ei. Nu ezită şi nici măcar nu-şi schimbă mersul, dar încetini suficient cât să se convingă că era urmărită. Traversă strada cât se poate de relaxată şi se opri în faţa unei vitrine. Acolo recunoscu imaginea lui Kevin McColl care traversa strada după ea, îndreptându-se ostentativ către o cafenea din colţ. Ştia că trebuie să se descotorosească de el înainte de a ajunge în zona magazinelor în care se vindeau machiaje pentru teatru.

Asigurându-se că nu o vede, scoase mobilul şi formă numărul lui Bourne.

— Jason, spuse încet, McColl m-a găsit.

— Unde eşti acum?

— La intrarea pe strada Vaci.

— Nu sunt departe de tine.

— Credeam că n-o să pleci din hotel. Ce ai făcut?

— Am descoperit un fir, spuse el.

— Da? Inima ei începu să bată cu putere. Aflase de Stepan? Ce fir?

— Mai întâi să ne ocupăm de McColl. Vreau să te duci pe Hattyu la numărul 75. Aşteaptă-mă la recepţie. Continuă, dându-i detaliile despre ce avea de făcut.

Ea ascultă atent, apoi spuse:

— Jason, eşti sigur că te descurci?

— Fă ce-ţi spun, îi replică el sec şi totul va fi în regulă.

Fata închise telefonul şi chemă un taxi. Când acesta sosi, se urcă şi îi spuse şoferului adresa pe care Bourne o pusese să o repete. Privi înjur când plecă, dar nu-l văzu pe McColl, deşi era sigură că o urmărise. O secundă mai târziu, un Opel rablagit verde-închis se strecura în trafic, înfigându-se în urma taxiului. Privind în oglinda laterală a şoferului, Annaka recunoscu silueta masivă de la volanul Opelului şi buzele ei se arcuiră într-un zâmbet misterios. Kevin McColl muşcase momeala; acum, numai de-ar funcţiona planul lui Bourne.

Stepan Spalko, de curând revenit la sediul Humanistas, Ltd.

din Budapesta, urmărea serviciul clandestin de monitorizare a cifrurilor internaţionale pentru a vedea ştirile cu privire la summit, când îi sună telefonul.

— Ce este? spuse scurt.

— Mă duc să mă întâlnesc cu Bourne pe strada Hattyu la numărul 75, spuse Annaka.

Spalko se întoarse, îndepărtându-se de locul unde tehnicienii lui erau aşezaţi la unităţile de decriptare.

— Te trimite la clinica Eurocenter Bio-1, îi spuse. Ştie de Peter Sido.

— A zis că are un fir nou şi interesant, dar n-a vrut să-mi spună despre ce e vorba.

— Omul e neobosit. Mă ocup eu de Sido, dar tu să nu-l laşi nici măcar să se apropie de biroul lui.

— Înţeleg, spuse Annaka. În orice caz, iniţial atenţia lui Bourne va fi îndreptată asupra agentului american care-l urmăreşte.

— Annaka, nu vreau ca Bourne să fie ucis. E mult mai valoros pentru mine viu – cel puţin pentru moment. Mintea lui Spalko explora posibilităţile, eliminându-le una câte una până ajunse la concluzia dorită. Lasă restul în seama mea.

Aflată în taxiul care gonea cu viteză, Annaka încuviinţă:

— Poţi conta pe mine, Stepan.

— Ştiu asta.

Annaka privea pe fereastră oraşul Budapesta care defila prin faţa ei.

— Nu ţi-am mulţumit niciodată pentru că mi-ai ucis tatăl.

— Se pregătea de mult.

— Khan crede că sunt supărată pentru că n-am făcut-o eu.

— Are dreptate?

În ochii Annakăi apărură lacrimi, pe care le şterse uşor enervată.

— A fost tatăl meu, Stepan. Orice a făcut… totuşi, a fost tatăl meu. El m-a crescut.

— În mod jalnic, Annaka. Nu a ştiut niciodată cum să-ţi fie un tată bun.

Ea se gândi la minciunile pe care i le spusese lui Bourne fără urmă de remuşcare, la copilăria idilică pe care şi-ar fi dorit-o pentru sine. Tatăl ei nu-i citise niciodată seara şi nici nu o schimbase de haine; nu venise niciodată la vreuna din absolvirile ei – se părea că întotdeauna era departe; cât despre zilele de naştere, nu şi le amintise niciodată. Scăpând de vigilenţa ei, o

altă lacrimă îşi făcu loc pe obraz şi, când ajunse la colţul gurii, fata îi simţi gustul la fel de sărat ca amărăciunea amintirilor ei.

Îşi zgâlţâi capul cu putere.

— Un copil nu poate niciodată să-şi condamne tatăl pe deplin, spuse.

— Eu l-am condamnat pe al meu.

— A fost ceva diferit, răspunse ea. Şi oricum, ştiu ce simţeai pentru mama mea.

— Am iubit-o, da. Spalko invocă cu ochii minţii o imagine a Sasei Vadas; ochii ei mari, luminoşi, pielea albă ca zăpada, gura arcuită în zâmbetul acela care te răpea cu totul. A fost unică, o fiinţă specială, o prinţesă, aşa cum sugera numele ei.

— A fost la fel de mult familia ta pe cât a fost a mea, spuse Annaka. Vedea clar prin tine, Stepan. Inima ei simţea tragediile prin care trecuseşi, fără să trebuiască să-i spui nimic.

— Am aşteptat mult timp să mă răzbun pe tatăl tău, Annaka, dar nu aş fi făcut-o niciodată dacă nu aş fi ştiut că e şi dorinţa ta.

Annaka râse, din nou stăpână pe sine. Scurta scăpare emoţională căreia îi căzuse pradă un moment o dezgusta doar.

— Doar nu te aştepţi să cred asta, Stepan?

— Uite, Annaka…

— Nu uita pe cine încerci să păcăleşti. Te cunosc, l-ai ucis atunci când ţi-a fost de folos să faci asta. Şi ai avut dreptate, i-ar fi spus totul lui Bourne, care nu ar fi pierdut nici o secundă să vină după tine cu tot armamentul. Faptul că şi eu voiam să-mi văd tatăl mort, asta a fost o simplă coincidenţă.

— Acum tu îţi subestimezi importanţa în ochii mei.

— Asta poate fi adevărat sau nu, Stepan, dar pentru mine nu contează. Eu nu aş şti să-mi creez un ataşament emoţional nici dacă aş încerca.

Martin Lindros îi prezentă personal documentele lui Randy Driver, şeful Direcţiei pentru Arme Tactice Neletale. Driver, care-l fixa pe Lindros ca şi cum ar fi avut vreo şansă să-l intimideze, luă actele fără nici un comentariu şi le aruncă pe birou.

Stătea în picioare ca un soldat, cu spatele drept, stomacul supt şi muşchii încordaţi, de parcă se pregătea să intre în luptă. Ochii lui albaştri şi apropiaţi unul de celălalt păreau oarecum încrucişaţi, atât era de concentrat. În biroul de un alb metalic plutea un uşor miros de antiseptic, de parcă i se păruse potrivit să dezinfecteze locul înainte de sosirea lui Lindros.

— Văd că ai fost un castor mititel şi ocupat de la ultima noastră întâlnire, spuse el, neprivind pe nimeni în mod special. Se părea că îşi dăduse seama că nu-l putea intimida pe Lindros doar cu privirea. Trecuse la intimidarea verbală.

— Întotdeauna sunt ocupat, răspunse Lindros. Tu doar m-ai forţat un pic.

— Şi sunt fericit pentru asta. Faţa lui Driver se crăpă într-un zâmbet strâns.

Lindros îşi schimbă poziţia de pe un picior pe celălalt.

— De ce mă consideri un duşman?

— Poate pentru că *eşti* duşmanul. În sfârşit, Driver se aşeză la biroul lui din sticlă securizată şi inox. Cum altfel aş putea numi un om care vine aici şi vrea să-mi sape prin curtea din spate?

— Eu doar cercetez…

— Lasă rahaturile astea, Lindros! Driver sărise în picioare, livid la faţă. Simt mirosul unei vânători de vrăjitoare de la o sută de paşi! Tu eşti dulăul Bătrânului. Pe mine nu mă prosteşti. N-are nici o legătură cu uciderea lui Alex Conklin.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că ancheta mă priveşte pe *mine!*

Acum Lindros chiar deveni interesat. Conştient că Driver îi cedase avantajul, îl preluă fără măcar un zâmbet.

— Adică, de ce am vrea noi să te anchetăm, Randy? îşi alesese cu grijă cuvintele, folosind „noi” pentru a-i da de înţeles lui Driver că acţiona cu întreaga forţă a Directorului în spatele său şi numele mic pentru a-l enerva.

— Deja ştiţi de ce, la dracu’! Driver devenea nervos, căzând în cursa pregătită de Lindros. Cred că ştiai de prima dată când ai venit. Se vedea pe faţa ta când ai cerut să vorbeşti cu doctorul Felix Schiffer.

— Voiam să-ţi dau o şansă să dai cărţile pe faţă înainte să mă duc la Director. Lindros se distra mergând pe drumul deschis de Driver, deşi nu avea nici o idee unde ducea. Pe de altă parte, trebuia să aibă grijă. O singură mişcare greşită din partea lui, o singură eroare şi Driver avea să-şi dea seama de ignoranţa lui şi, cel mai probabil, avea să închidă supapa, aşteptând sfaturi de la avocatul său. E prea târziu să faci asta acum.

Driver îl privi fix o secundă, apoi îşi lipi podul palmei de fruntea umedă. Se clătină puţin înainte de a se trânti în scaun.

— Dumnezeule mare, ce porcărie, se bâlbâi. Ca şi cum ar fi primit o lovitură devastatoare în coaste, nu mai avea aer. Privi în

jurul lui, la tablourile Rothko de pe pereţi, de parcă ar fi fost nişte uşi prin care putea fugi. În sfârşit, împăcat cu soarta, reveni cu privirea la bărbatul care stătea în picioare în faţa lui.

— Ia loc, domnule Director Adjunct, spuse, făcând un semn cu mâna. Vocea lui era tristă. După ce Lindros se aşeză, continuă: Totul a început cu Alex Conklin. Dar, întotdeauna începea cu Alex, nu? Oftă, de parcă dintr-o dată l-ar fi cuprins nostalgia. Acum aproape doi ani, Alex a venit cu o propunere la mine. Se împrietenise cu un om de ştiinţă de la DARPA; relaţia era o coincidenţă deşi, ca să spun drept, Alex avea o reţea aşa de extinsă de oameni, încât mă îndoiesc că ceva din viaţa lui putea fi o coincidenţă. Cred că ţi-ai dat seama că cercetătorul în chestiune era Felix Schiffer. Se opri un moment. Mor după o ţigară. Te deranjează?

— Bagă, zise Lindros. Deci aşa se explica mirosul purificator de aer. În clădire, ca în orice proprietate guvernamentală, teoretic nu se fuma.

— Vrei şi tu? întrebă Alex. Sunt cadou de la Alex.

Când Lindros refuză. Driver trase un sertar, extrase un trabuc dintr-un umidificator şi trecu prin ritualul complex al aprinderii. Lindros înţelese; îi liniştea nervii. Adulmecă primul fum care se răspândea prin cameră. Trabucul era cubanez.

— Alex a venit la mine, continuă Driver. Nu, nu e tocmai corect – m-a invitat la cină. Mi-a spus că îl cunoscuse pe tipu' ăsta care lucra la DARPA, Felix Schiffer. Îi ura pe militarii de acolo şi voia să plece. Voiam să-l ajut pe acest prieten al lui?

— Şi tu ai fost de acord, zise Lindros, pur şi simplu?

— Sigur că da. Generalul Baker, şeful DARPA, ne furase unul din oameni cu un an înainte. Driver pufai din trabuc. Răzbunarea e nasoală. Am sărit imediat la ideea de a i-o plăti lu' rahatu' ăla uscat de Baker.

Lindros îşi schimbă poziţia.

— Când a venit Conklin la tine, ţi-a spus la ce lucra Schiffer în cadrul DARPA?

— Sigur. Domeniul lui Schiffer era să mişte de colo-colo particule purtate de aer. Lucra la metode de curăţare a spaţiilor interioare infectate cu arme biologice.

Lindros se ridică în picioare:

— Cum ar fi anthrax?

— Exact, încuviinţă Driver.

— Cât de avansat era?

— La DARPA? Driver ridică din umeri. N-am de unde să ştiu.

— Dar sigur ai primit informaţii despre munca lui, după ce a venit să lucreze aici.

Driver îl privi duşmănos, apoi apăsă câteva taste. Răsuci ecranul ca să vadă amândoi.

Lindros se aplecă înainte.

— Mie îmi par nişte aiureli, dar nu sunt om de ştiinţă.

Driver privea fix capătul aprins al trabucului de parcă acum, în momentul adevărului, nu putea să-l privească pe Lindros.

— *Sunt* aiureli, mai mult sau mai puţin.

Lindros îngheţă:

— Ce dracu' vrei să spui?

Driver încă privea fascinat capătul trabucului.

— Chestia asta nu poate fi rezultatul muncii lui Schiffer, pentru că nu are nici un sens.

— Nu înţeleg, spuse Lindros clătinând din cap.

Driver oftă:

— E posibil ca Schiffer să nu fie cine ştie ce expert în macroparticule.

Lindros, care începuse să simtă cum i se formează o minge de teroare îngheţată în stomac, spuse:

— Există o altă posibilitate, nu-i aşa?

— Păi, da, dacă tot ai adus vorba. Driver îşi umezi buzele cu limba. E posibil ca Schiffer să fi lucrat la ceva cu totul diferit, ceva despre care nu voia să ştim nici noi, nici DARPA.

Lindros rămase perplex.

— De ce nu l-ai întrebat pe doctorul Schiffer despre asta?

— Mi-ar plăcea mult să o fac, spuse Driver. Problema e că nu ştiu unde este Felix Schiffer.

— Dacă tu nu ştii, zise Lindros furios, cine dracu' ştie?

— Alex era singurul care ştia.

— Iisuse Hristoase, Alex Conklin e mort! Lindros se ridică şi, aplecându-se înainte, smulse trabucul din gura lui Driver. Randy, de când a dispărut doctorul Schiffer?

Driver închise ochii.

— Şase săptămâni.

Acum Lindros înţelegea. De aceea fusese Driver aşa de ostil la început; era înspăimântat ca nu cumva Agenţia să suspecteze problema care apăruse în sistemul lui de securitate. Apoi adăugă:

— Cum dracu' ai lăsat să se întâmple asta?

Privirea albastră a lui Driver se opri o clipă asupra lui.

— A fost Alex. Am avut încredere în el. De ce să nu fi avut? Îl cunoşteam de ani de zile – era o legendă a Agenţiei – pentru numele lui Dumnezeu. Şi apoi, ce face omu'? Îl face dispărut pe Schiffer.

Driver se holba la trabucul de pe podea de parcă ar fi devenit un obiect ostil.

— M-a folosit, Lindros, m-a jucat cum a vrut el. Nu voia ca Schiffer să ajungă sub conducerea mea, nu voia să fie la noi, la Agenţie. Voia să-l scoată din DARPA ca să-l facă dispărut.

— De ce? De ce ar fi vrut să facă asta?

— Nu ştiu. Aş da orice să ştiu.

Durerea din vocea lui Driver era evidentă şi, pentru prima oară de când se cunoscuseră, lui Lindros îi părea rău pentru el. Tot ce auzise vreodată despre Alex Conklin se dovedise adevărat. Era manipulatorul suprem, păstrătorul tuturor secretelor întunecate, agentul care nu avea încredere în nimeni – cu excepţia lui Jason Bourne, protejatul lui. În trecere, se întrebă cum va reacţiona Directorul la această întorsătură a evenimentelor. El şi Conklin fuseseră prieteni apropiaţi decenii întregi; crescuseră împreună în Agenţie – asta era viaţa lor. Se sprijiniseră, avuseseră încredere unul în celălalt, iar acum lovitura asta amară. Conklin încălcase toate protocoalele Agenţiei pentru a obţine ceea ce-şi dorea: pe doctorul Felix Schiffer. Nu-l înşelase numai pe Randy Driver, ci chiar Agenţia. Cum avea să-l protejeze pe Bătrân în faţa unor astfel de informaţii? se întrebă Lindros. Dar, chiar în timp ce se gândea la asta, îşi dădu seama că avea o problemă mai urgentă de rezolvat.

— Evident, Conklin ştia la ce lucra Schiffer şi îşi dorea acel lucru, spuse Lindros. Dar ce mama dracu' era?

Driver îl privi neajutorat.

Stepan Spalko stătea în picioare în piaţa Kapisztran, la o distanţă de la care putea fi auzit strigând din limuzina lui. Deasupra lui se înălţa turnul Maria Magdalena, tot ce mai rămăsese din biserica franciscană din secolul al XIII-lea, nava şi altarul fiind distruse de bombele germane în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Aşteptând, simţi o pală de vânt rece ridicându-i sacoul negru şi pătrunzând până la piele.

Spalko îşi privi ceasul. Sido întârzia. Cu mult timp în urmă se educase să nu-şi facă griji, dar această întâlnire era aşa de

importantă încât simţea un fel de anxietate. În vârful turnului, ceasul cu douăzeci şi patru de semne orare bătu sfertul de oră. Sido întârzia *foarte mult.*

Privind fluxul şi refluxul mulţimii, Spalko tocmai se pregătea să încalce protocolul şi să-l sune pe Sido pe mobilul pe care i-l dăduse, când îl văzu pe cercetător grăbindu-se spre el din partea opusă a turnului. Ducea în mână ceva ce semăna cu cutia de mostre a unui bijutier.

— Ai întârziat, spuse Spalko scurt.

— Ştiu, dar n-am avut ce face. Doctorul Sido îşi şterse fruntea cu mâneca pardesiului. Am avut probleme cu scoaterea obiectului din depozit. Erau oameni înăuntru şi a trebuit să aştept până ce camera frigorifică era goală pentru a nu crea…

— Nu aici, doctore!

Spalko, căruia-i venea să-l lovească pentru că vorbea despre afacerile lor în public, îl apucă puternic pe Sido de cot, aproape târându-l în umbra pustie aruncată de turnul baroc mai degrabă intimidant.

— Ai uitat că trebuie să-ţi ţii gura când sunt străini în jur, Peter, spuse Spalko. Noi doi facem parte dintr-un grup de elită. Ţi-am mai spus.

— Ştiu, răspunse doctorul Sido nervos, dar mi se pare dificil să…

— Nu ţi se pare dificil să-mi iei banii, nu?

Sido îşi mută privirea într-o parte.

— Iată produsul, spuse. Tot ce ai cerut şi ceva în plus. Îi întinse cutia. Dar să terminăm repede. Trebuie să mă întorc la laborator. Eram în mijlocul unui calcul chimic esenţial când m-ai sunat.

Spalko împinse mâna lui Sido la loc.

— Ţine tu asta, Peter, cel puţin până mai târziu.

Ochelarii lui Sido sclipiră.

— Dar ziceai că îţi trebuie acum – imediat. Cum îţi spuneam, odată aşezat în cutia portabilă, materialul trăieşte numai patruzeci şi opt de ore.

— N-am uitat.

— Stepan, sunt pierdut. Mi-am asumat un risc enorm să-l scot din clinică în timpul orelor de program. Acum trebuie să mă întorc sau…

Spalko zâmbi şi în acelaşi timp îşi înteţi strânsoarea în jurul cotului lui Sido.

— Nu te întorci, Peter.

— Cum?

— Îmi cer scuze că nu am menţionat înainte dar, vezi tu, pentru banii pe care ţi-i plătesc vreau mai mult decât produsul. Te vreau pe tine.

Doctorul Sido clătină din cap.

— Dar asta e imposibil. Ştii asta!

— Nimic nu e imposibil, Peter şi *tu* ştii asta.

— Ei bine, asta e, spuse Sido hotărât.

Cu un zâmbet fermecător, Spalko scoase o fotografie de sub sacou.

— Ce se spune despre valoarea unei fotografii? spuse el, dându-i-o lui Sido.

Doctorul se holbă la ea şi înghiţi convulsiv.

— De unde ai fotografia asta cu fiica mea?

— E făcută de unul din oamenii mei, Peter. Uită-te la dată.

— A fost făcută ieri. Brusc, îl cuprinse un spasm şi rupse fotografia în bucăţi. Se poate face orice dintr-o imagine fotografică în zilele noastre, spuse el împietrit.

— Atât de adevărat, făcu Spalko. Dar te asigur că asta nu e contrafăcută.

— Mincinosule! Plec! Dă-mi drumul.

Spalko făcu ceea ce spusese doctorul, dar, în timp ce acesta se îndepărta, spuse:

— Ai vrea să vorbeşti cu Roza, Peter? îi întinse un telefon mobil. Adică, acum?

Doctorul Sido se opri cu un picior în aer. Apoi se întoarse spre Spalko. Faţa i se întunecase din cauza mâniei şi fricii reprimate.

— Ai spus că eşti prietenul lui Felix. Credeam că eşti prietenul *meu.*

Spalko ţinea telefonul în mână în continuare.

— Roza vrea să-ţi vorbească. Dacă pleci acum... Ridică din umeri. Tăcerea lui era o ameninţare în sine.

Încet, cu greu, doctorul Sido se întoarse. Luă mobilul cu mâna liberă, apoi îl duse la ureche. Descoperi că inima îi bătea aşa de tare, că abia mai putea gândi.

— Roza?

— Tati! Tati! Unde sunt? Ce se întâmplă?

Panica din vocea fiicei sale înfipse o lance de teroare în Sido. Nu-şi amintea să-i mai fi fost vreodată atât de frică.

— Draga mea, ce se întâmplă?

— Au venit nişte bărbaţi în camera mea, m-au luat şi m-au dus

cu ei, nu ştiu unde, mi-au pus o glugă pe cap, mi-au…

— Destul, spuse Spalko luând telefonul dintre degetele amorţite ale lui Sido. Întrerupse legătura şi băgă telefonul în buzunar.

— Ce i-ai făcut? Vocea doctorului Sido tremura din cauza emoţiilor prin care trecea.

— Încă nimic, spuse Spalko relaxat. Şi nu va păţi nimic, Peter, atâta timp cât mi te supui.

Doctorul înghiţi în sec în momentul în care Spalko îl apucă din nou de cot.

— Unde… Unde mergem?

— Mergem în excursie, spuse Spalko îndrumându-l pe doctorul Sido spre limuzina care-i aştepta. Consider-o o vacanţă, Peter. O binemeritată vacanţă!

24

Clinică Eurocenter Bio-1 îşi avea sediul într-o clădire modernă din beton plumburiu. Bourne intră cu mersul rapid şi sigur al unui om care ştia unde merge şi de ce face asta.

Interiorul clinicii mirosea a bani, a bani mulţi. Holul central era placat cu marmură. Coloanele cu aspect clasic erau combinate cu statui din bronz. Pereţii erau străjuiţi de nişe boltite în care erau aşezate busturile semizeilor istorici ai biologiei, chimiei, epidemiologiei şi microbiologici. În acest decor liniştit şi opulent detectorul de metale era extrem de deranjant. Dincolo de structura scheletică se afla un birou înalt în spatele căruia stăteau trei asistente.

Bourne trecu fără nici un incident de detectorul de metale, arma ceramică rămânând neobservată. La recepţie, atitudinea lui era una complet de afaceri.

— Alexander Conklin, sunt aici să mă întâlnesc cu doctorul Peter Sido, spuse pe un ton aşa de încordat că părea un ordin.

— Actele dumneavoastră, vă rog, domnule Conklin, spuse una dintre cele trei asistente cu un gest inconştient de răspuns la ordin.

Bourne îi întinse paşaportul fals căruia asistenta îi aruncă numai o privire scurtă, suficientă pentru confirmare, apoi i-l înapoie. Îi întinse un ecuson din plastic.

— Vă rog, purtaţi asta tot timpul, domnule Conklin. Tonul şi atitudinea lui Bourne erau de aşa natură încât ea uită să mai întrebe dacă Sido îl aştepta, luând ca de la sine înţeles faptul că „domnul Conklin” avea o întrevedere cu doctorul Sido. După ce primi indicaţii de orientare, Bourne intră în clădire.

E nevoie de ecusoane de identificare speciale pentru a intra în secţie, albe pentru vizitatori, verzi pentru doctorii rezidenţi, albastre pentru asistenţi şi personalul auxiliar, îi spusese Eszti Sido, deci ceea ce avea de făcut imediat era să găsească un membru al personalului.

În drum spre secţia de Epidemiologie trecu pe lângă patru bărbaţi, nici unul potrivit. Avea nevoie de cineva aproximativ de mărimea lui. Pe drum încercă fiecare uşă care nu era marcată ca birou sau laborator, căutând camere de depozitare şi de întreţinere, locuri care rar erau vizitate de personalul medical. Nu

îl interesau membrii echipei de curăţenie, de vreme ce era foarte probabil să nu lucreze decât seara.

În sfârşit, văzu venind spre el un bărbat într-un halat alb de laborator, cu înălţimea şi greutatea mai mult sau mai puţin egale cu ale lui. Purta un ecuson verde care-l identifica drept doctorul Lenz Morintz.

— Scuzaţi-mă, doctore Morintz, spuse Bourne cu un zâmbet dispreţuitor, mă întrebam dacă mi-aţi putea spune cum se ajunge la secţia de Epidemiologie. Se pare că m-am rătăcit.

— Chiar aşa, spuse doctorul. Vă îndreptaţi direct spre ea.

— O, Doamne, făcu Bourne, chiar m-am încurcat pe aici.

— Nu vă faceţi griji, uite pe unde trebuie să mergeţi.

Şi, când se întoarse să-i indice direcţia corectă, Bourne îl lovi cu latul palmei, făcându-l să se prăbuşească. Bourne îl prinse înainte să atingă podeaua. Ţinându-l în picioare cât de bine putea, îl duse pe doctor, jumătate cărându-l, jumătate târându-l, spre cea mai apropiată cameră de depozitare, ignorând durerea ascuţită din coaste.

Ajuns înăuntru, Bourne aprinse lumina, îşi scoase geaca şi o aruncă într-un colţ. Apoi îi luă doctorului halatul şi ecusonul, îi legă mâinile la spate cu o bucată de leucoplast, îi strânse tare gleznele şi îi puse o ultimă bucată din acelaşi material la gură drept căluş. În final, trase corpul într-un colţ, ascunzându-l în spatele unor cartoane folosite. Se întoarse la uşă, stinse lumina şi ieşi din nou pe coridor.

După ce ajunse la clinica Eurocenter bio-1, Annaka rămase un timp în taxi, lăsând aparatul de taxare să funcţioneze. Stepan îi explicase cât se poate de clar că intrau în faza finală a misiunii. Toate deciziile şi mişcările erau de o importanţă crucială. Orice greşeală făcută acum putea duce la un dezastru. Bourne sau Khan. Nu ştia care era riscul cel mai mare, care era cel mai periculos. Dintre cei doi, Bourne era cel mai echilibrat, dar Khan nu avea nici un scrupul. Asemănarea lui cu ea era o ironie pe care nu-şi permitea să o ignore.

Şi totuşi, în ultimul timp, îşi dăduse seama că erau mai multe diferenţe între ea şi Khan decât crezuse cândva. În primul rând, el nu reuşise să-l ucidă pe Jason Bourne, în ciuda dorinţei declarate de a face asta. Şi apoi, la fel de surprinzătoare, scăparea lui din Skoda când se aplecase şi o sărutase pe gât. Din secunda în care îl părăsise, se tot întrebase dacă sentimentele lui

pentru ea fuseseră sincere. Acum ştia. Khan avea sentimente; putea, dacă era stimulat suficient, să-şi creeze ataşamente emoţionale. Sincer, ea nu crezuse niciodată că era capabil, având în vedere trecutul lui.

— Domnişoară? Întrebarea taximetristului îi întrerupse gândurile. Aşteptaţi pe cineva aici sau vreţi să vă duc în altă parte?

Annaka se aplecă înainte, umplându-i mâna de bancnote.

— E bine aici.

Încă nu se mişca, dar privi înjur, căutându-l pe Kevin McColl. Pentru Stepan, care era în siguranţă în biroul lui de la Humanistas, Ltd., era uşor să-i spună să nu-şi facă griji în legătură cu agentul CIA, dar ea era în teren cu un asasin priceput şi periculos şi bărbatul grav rănit pe care acesta era hotărât să-l ucidă. Când începeau să zboare gloanţele, ea avea să fie în bătaia lor.

În sfârşit coborî, starea de agitaţie făcând-o să privească în susul şi în josul străzii în căutarea Opelului rablagit, înainte să se adune şi să intre pe uşa principală a clinicii cu un mormăit de iritare.

Înăuntru, decorul era exact aşa cum îl descrisese Bourne. Se întreba de unde obţinuse informaţiile atât de repede. Trebuia să recunoască: omul era extrem de priceput la strângerea de informaţii.

Trecu prin detectorul de metale şi fu oprită de cealaltă parte, ofiţerul cerându-i să-i lase să arunce o privire în poşetă. Urmând întocmai instrucţiunile lui Bourne, se apropie de recepţia din marmură şi îi zâmbi uneia dintre asistente, care ridică privirea suficient cât să-i dea de înţeles că o văzuse.

— Numele meu e Annaka Vadas, spuse ea. Aştept un prieten.

Asistenta încuviinţă din cap şi îşi continuă lucrul. Celelalte două fie lucrau, fie introduceau date într-un computer. Se auzi sunând un alt telefon şi femeia care-i zâmbise răspunse, vorbi o secundă şi apoi, uimitor, îi făcu semn să se apropie.

Când ajunse lângă recepţie, asistenta spuse:

— Domnişoară Vadas, doctorul Morintz vă aşteaptă. Aruncă o privire scurtă permisului de conducere fluturat de Annaka, apoi îi întinse un ecuson de identificare din plastic alb. Vă rog, purtaţi asta la vedere tot timpul, domnişoară Vadas. Doctorul vă aşteaptă în laborator.

Îi indică direcţia şi Annaka, uimită, porni pe coridor. La prima

intersecţie făcu stânga şi se izbi frontal de un bărbat în halat alb.

— O, scuzaţi-mă. Ce...? Privi în sus, întâlnind faţa lui Jason Bourne. Pe halatul lui era un ecuson verde cu numele doctorului Lenz Morintz şi ea începu să râdă. A, înţeleg, încântată de cunoştinţă, domnule doctor Morintz. Privi cruciş. Deşi nu semeni deloc cu fotografia ta.

— Ştii şi tu cum merg camerele astea foto ieftine, zise el, apucând-o de cot şi trăgând-o după colţul de care tocmai trecuse. Niciodată nu arăţi ca lumea. Aruncând o privire după colţ, spuse, uite şi CIA-ul, la ţanc.

Annaka îl văzu pe Kevin McColl în timp ce-i arăta legitimaţia uneia dintre asistente.

— Cum a trecut cu arma prin detectorul de metale? întrebă ea.

— Nu a trecut, spuse Bourne. De ce crezi că te-am chemat aici?

Fără să vrea, îl privi cu admiraţie.

— O capcană. McColl e aici fără armă. Era chiar deştept şi, dându-şi seama de asta, o străbătu un fior de îngrijorare. Spera că Stepan ştia ce face.

— Uite, am descoperit că fostul coleg al lui Schiffer, doctorul Peter Sido, lucrează aici. Dacă cineva ştie unde e Schiffer, acela e Sido. Trebuie să vorbim cu el, dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de McColl o dată şi bine. Eşti gata?

Annaka îl privi din nou pe Bourne şi, înfiorându-se, făcu un semn din cap că da.

Khan se folosise de un taxi pentru a urmări Opelul verde şi vechi; nu voia să folosească Skoda închiriată, temându-se să nu fie descoperit. Aşteptă ca agentul Kevin McColl să parcheze maşina, apoi îl puse pe taximetrist să depăşească şi, când agentul coborî din maşină, plăti şi îşi continuă urmărirea pe jos.

Seara trecută, în timp ce îl urmărea pe McColl plecând de la locuinţa Annakăi, îl sunase pe Ethan Hearn şi îi dăduse numărul de înmatriculare al Opelului verde. Într-o oră, Hearn avea deja numele şi adresa de unde închiriase McColl maşina. Dându-se drept agent al Interpolului, obţinuse de la funcţionarul intimidat numele şi adresa lui McColl din State. Nu lăsase o adresă locală, dar, aşa cum se dovedise, îşi folosise numele real cu o aroganţă tipic americană. Apoi fusese un lucru simplu pentru Khan să sune la alt număr, un contact al lui din Berlin care introdusese numele

lui McColl în băncile de date şi descoperise că era de la CIA.

Înaintea lui, McColl o luă pe strada Hattyu şi intră într-o clădire din beton gri de la numărul 75 care semăna izbitor cu o fortăreaţă medievală. Norocul lui Khan că aşteptă o secundă, aşa cum avea obiceiul, pentru că imediat McColl ieşi din clădire. Khan îl privi curios cum se îndreaptă spre un coş de gunoi. Uitându-se înjur ca să se asigure că nu-i vede nimeni, agentul îşi scoase arma şi o aşeză repede şi grijuliu în coş.

Khan aşteptă până ce McColl intră din nou şi apoi îşi continuă drumul, intrând în hol prin uşile din sticlă şi oţel. Acolo îl văzu pe McColl arătând legitimaţia Agenţiei. Observând detectorul de metale, Khan îşi dădu seama că agentul aruncase arma. Era o coincidenţă sau Bourne îi întinsese o cursă? Asta ar fi făcut Khan, cel puţin.

În timp ce McColl primea un ecuson şi intra pe coridor, Khan trecu prin detectorul de metale arătând legitimaţia Interpolului pe care o cumpărase din Paris. Acest lucru o alarmă, desigur, pe asistentă, mai ales după ce îl văzuse pe omul Agenţiei şi aceasta începu să se întrebe dacă trebuia să alerteze serviciul de securitate al clinicii sau să cheme poliţia, dar Khan o asigură calm că lucrau la acelaşi caz şi se aflau acolo pentru nişte interogatorii. Orice întrerupere a procesului, o avertiză el dur, putea duce numai la complicaţii neprevăzute pe care ea în mod clar nu şi le dorea. Încă puţin nervoasă, femeia încuviinţă din cap şi îi făcu semn să treacă.

Kevin McColl o văzu pe Annaka Vadas înaintea lui şi ştiu că Jason Bourne trebuia să fie prin preajmă. Era sigur că ea nu îl descoperise, dar în orice caz pipăi micul pătrat de plastic ataşat pe brăţara de la ceas. Înăuntrul ei era o bucată de nailon înfăşurată pe un mic mosor ascuns în carcasa de plastic. Ar fi preferat să ducă la capăt misiunea Bourne cu o armă, pentru că era un procedeu rapid şi curat. Corpul uman, indiferent cât de puternic ar fi fost, nu putea lupta cu un glonţ în inimă, sau în plămâni, sau în creier. Alte metode care se bazau pe surpriză şi forţă brută, pe care prezenţa detectorului de metale îl obliga să le folosească, durau mai mult timp şi cel mai adesea făceau destul de multă mizerie. Înţelese riscul crescut, precum şi posibilitatea de a fi nevoit să o ucidă şi pe Annaka Vadas. Gândul acesta îl făcu să simtă o urmă de regret. Era o femeie frumoasă şi sexy; era împotriva firii să ucizi o asemenea frumuseţe.

O vedea acum, fiind sigur că mergea să se întâlnească cu Jason Bourne; nu-şi putea imagina nici un alt motiv pentru prezenţa ei aici. Se trase înapoi, strângând pătratul de plastic care era lipit de încheietură şi aşteptă ocazia.

Bourne o văzu pe Annaka trecând pe lângă camera de depozitare în care se ascunsese. Ştia exact unde se afla el, dar spre lauda ei nu-şi întoarse capul nici măcar pentru o fracţiune de secundă când trecea pe lângă punctul lui de observaţie. Auzul lui fin detectă paşii lui McColl chiar înainte ca acesta să ajungă în raza lui vizuală. Orice om are un fel de a merge, un anumit ritm care, dacă nu-l schimbă intenţionat, îl face inconfundabil. McColl era greu şi solid, ameninţător, având fără îndoială ţinuta unui vânător profesionist.

Elementul principal în acest caz, se gândi Bourne, era sincronizarea. Dacă se mişca prea repede, McColl avea să-l vadă şi va reacţiona, eliminând elementul de surpriză. Dacă aştepta prea mult avea să fie nevoit să facă doi-trei paşi pentru a-l prinde din urmă şi risca să fie auzit. Dar Bourne îi măsurase paşii lui McColl şi deci reuşi să anticipeze corect momentul când asasinul plătit al CIA avea să ajungă în locul potrivit. Îşi alungă din minte suferinţa şi durerea din corp, mai ales coastele rupte. Nu avea nici o idee cu privire la handicapul pe care îl va avea din cauza lor, dar trebuia să aibă încredere în triplul bandaj alcătuit de doctorul Ambrus pentru a le proteja.

Îl vedea acum pe Kevin McColl, cu alura lui masivă şi periculoasă. Exact când agentul trecea pe lângă uşa întredeschisă a camerei de depozitare, Bourne sări şi îi aplică o lovitură ucigătoare cu ambele mâini în rinichiul drept. Corpul acestuia se închină spre Bourne, care-l prinse şi porni cu el târâş către camera de aprovizionare.

Dar McColl se răsuci şi, cu o grimasă de durere, îi aplică lui Bourne un pumn ucigător în piept. Durerea îl ţintui locului şi, când începu să dea înapoi clătinându-se, McColl scoase coarda de nailon întinzându-se spre gâtul lui Bourne. Acesta îi aplică două lovituri extrem de puternice cu latul palmei, care ar fi trebuit să-i provoace o durere intensă. Totuşi, continua să se apropie cu ochii înroşiţi şi o hotărâre de neclintit. Strânse nailonul într-o buclă în jurul gâtului lui Bourne şi trase aşa de tare, încât pentru o secundă îl ridică pe Bourne de la pământ.

Acesta însă se chinuia să respire, ceea ce îi permise lui McColl

să strângă şi mai mult firul. Apoi Bourne îşi dădu seama că greşea. Nu se mai gândi la respiraţie, concentrându-se pe actul de a se elibera. Genunchiul lui porni în sus, izbind dur în organele genitale ale lui McColl. Acesta îşi pierdu suflul şi o secundă strânsoarea slăbi suficient cât să-i permită lui Bourne să-şi strecoare două degete între firul de nailon şi pielea gâtului.

Totuşi, McColl era un bărbat ca un taur şi îşi reveni mai repede decât şi-ar fi imaginat Bourne. Cu un mârâit de mânie, îşi concentră toată energia în braţe, strângând firul de nailon mai puternic ca oricând. Bourne reuşise însă să obţină avantajul de care avea nevoie şi degetele lui se îndoiră, răsucindu-se în timp ce firul ucigaş se strângea, rezultatul fiind că materialul se rupse exact ca în cazul în care un peşte puternic poate exercita suficient cuplu pentru a rupe firul de care e prins.

Bourne lovi în afară şi în sus cu mâna cu care îşi apărase gâtul, prinzând o lovitură sub falcă. McColl se izbi puternic cu capul de tocul uşii, dar, când Bourne se apropie de el, se folosi de coate pentru a-l proiecta pe Bourne în camera de depozitare. McColl intră după el, smulse un cutter şi lovi repede, tăindu-i halatul. O altă mişcare şi, deşi Bourne sărise înapoi, lama intră în cămaşă şi o sfâşie, expunându-i coastele bandajate.

Pe faţa lui McColl străluci un rânjet de triumf. Recunoştea imediat un punct vulnerabil dacă i se oferea şi îl atacă. Trecându-şi cutterul în mâna stângă, simulă o lovitură cu el, apoi îi aplică lui Bourne o lovitură ucigătoare în coaste. Bourne nu se lăsase înşelat şi reuşi să pareze cu antebraţul.

Acum McColl văzu breşa şi încercă o lovitură cu cutterul direct la gâtul expus al lui Bourne.

Auzind primele sunete ale luptei, Annaka se întorsese, dar văzuse imediat doi doctori îndreptându-se spre intersecţia cu coridorul pe care se luptau Bourne şi McColl. Interpunându-se rapid între ei şi doctori, îi supuse pe aceştia din urmă la un întreg interogatoriu, mergând împreună cu ei până ce trecură de intersecţie. Scăpând de ei cât de repede putu, se grăbi înapoi. Atunci văzu că Bourne avea probleme. Amintindu-şi avertismentul lui Spalko de a-l păstra viu pe Bourne, se repezi pe coridor. Când ajunse acolo, cei doi combatanţi erau deja în camera de depozitare. Intră pe uşă exact la timp ca să vadă atacul violent al lui McColl îndreptat spre gâtul lui Bourne.

Se aruncă asupra lui, dezechilibrându-l suficient ca lama,

strălucind în lumină, să treacă pe lângă gâtul lui Bourne, lovindu-se cu scântei de un suport de rafturi. McColl, acum conştient de prezenţa ei pentru că o vedea cu colţul ochiului, se răsuci cu cotul stâng îndoit pe care îl pironi în gâtul ei.

Annaka aproape se sufocă, ducând din reflex mâna la gât şi lăsându-se în genunchi. McColl o lovi cu cutterul, tăindu-i haina. Bourne întinse firul de nailon pe care încă îl ţinea în mână şi îl înfăşură în jurul gâtului lui McColl.

McColl sări înapoi ca un arc, dar, în loc să ducă mâna la gât, lovi puternic cu cotul în coastele lui Bourne. Bourne văzu stele verzi, dar continuă să strângă, trăgându-l pe McColl departe de Annaka, auzind călcâiele acestuia târându-se pe podea în timp ce loviturile lui în coaste de veneau tot mai dese şi mai disperate.

Sângele se opri în capul lui McColl, venele i se umflau pe gât ca nişte funii întinse şi, curând, ochii începură să îi iasă din orbite. I se sparseră venele din nas şi obraji, buzele dezvelindu-i gingiile albe. Limba umflată i se rostogolea în gură şi totuşi găsi forţa de a-i aplica lui Bourne o ultimă lovitură în coaste. Bourne se dădu înapoi, strânsoarea slăbi puţin şi McColl începu să-şi recapete echilibrul.

Atunci Annaka îl lovi puternic în stomac. McColl o apucă de genunchi şi, răsucind violent, o trase lângă el. Braţul lui stâng îi strânse gâtul, cu podul palmei drepte aşezat pe partea laterală a capului. Se pregătea să-i rupă gâtul.

Khan, care privea toate acestea din punctul lui de observaţie situat în micul birou întunecat de pe partea opusă a holului, îl văzu pe Bourne asumându-şi un risc enorm şi eliberând firul de nailon pe care îl înfăşurase cu atâta pricepere în jurul gâtului lui McColl. Îl izbi pe asasin cu capul de un raft, apoi îi înfipse un deget în ochi.

Fiind pe punctul de a urla, McColl se pomeni cu antebraţul lui Bourne între dinţi şi astfel sunetul i se rostogoli înapoi în plămâni, stingându-se. Lovi cu piciorul şi se clătină, refuzând să moară sau să cadă la podea. Bourne scoase arma ceramică şi înfipse ţeava în punctul moale de deasupra urechii stângi a lui McColl.

Acum, acesta era în genunchi, cu capul tremurându-i, încercând să-şi ducă mâinile la ochiul rănit. Dar era numai un truc. O prinse cu mâinile pe Annaka, trăgând-o spre el. Mâinile lui

ucigaşe o strânseră şi Bourne, rămas fără resurse, propti ţeava armei în capul lui şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul fusese foarte mic, dar gaura din capul lui McColl era impresionantă. McColl nu o eliberă pe Annaka nici mort, iar Bourne, lăsând deoparte arma, fu obligat să-i extragă degetele unul câte unul din carnea ei.

Bourne întinse o mână şi o trase în sus, dar Khan văzu grimasa de durere de pe faţa lui, văzu mâna apăsată pe coaste. Coastele alea! Erau julite, rupte, sau ceva de genul ăsta? se întrebă curios.

Khan se retrase în întunericul biroului gol. El provocase acea rană. Îşi amintea în detaliu puterea pe care o plasase în lovitură, senzaţia din mână la contact, vibraţia aproape electrică ce trecuse prin el ca şi cum emanase din Bourne. Dar, în mod curios, sentimentul de satisfacţie nu apăruse. În loc de asta fusese forţat să admire puterea şi tenacitatea de a rezista a bărbatului din faţa lui, de a-şi continua lupta titanică cu McColl în ciuda loviturilor încasate în locul său cel mai vulnerabil.

De ce îi treceau aceste gânduri prin minte? se întrebă furios. Bourne nu făcuse decât să-l respingă. În faţa dovezilor zdrobitoare, el refuzase cu încăpăţânare să creadă că e fiul său. Ce spunea acest lucru despre el? Că, indiferent din ce motiv, alesese să creadă că fiul lui era mort. Asta nu însemna că nu-l dorise încă de la început?

— Echipa de sprijin a ajuns acum două ore, îi spuse Jamie Hull Directorului prin legătura video securizată. Le-am prezentat totul. Lipsesc doar şefii.

— Preşedintele e în avion chiar acum, spuse Directorul, făcându-i semn lui Martin Lindros să se aşeze. Peste aproximativ cinci ore şi douăzeci de minute, Preşedintele Statelor Unite va fi pe teritoriul Islandei. Sper că sunteţi gata, pentru Dumnezeu.

— Eu sunt gata, domnule. Cu toţii suntem.

— Excelent. Dar pufni mânios privind hârtiile de pe birou. Spune-mi, cum te descurci cu tovarăşul Karpov?

— Nu vă faceţi griji, domnule. Am problema Boris sub control.

— Asta e o uşurare. Relaţiile dintre preşedinte şi omologul său rus sunt şi aşa destul de încordate. Nici nu ştii de cât sânge, sudoare şi lacrimi a fost nevoie pentru a-l convinge pe Alexandr Ievtusenko să vină la această masă. Îţi poţi imagina explozia, dacă el află că tu şi şeful securităţii lui sunteţi gata să vă sfâşiaţi

între voi?

— Asta nu se va întâmpla, domnule.

— Exact, aproape că ţipă Directorul. Ţine-mă la curent 24 din 24.

— Aşa voi face, domnule, spuse Hull întrerupând legătura.

Directorul se răsuci cu scaunul, trecându-şi mâna prin claia de păr alb.

— Suntem pe ultima linie dreaptă, Martin. Te doare la fel de mult cât mă doare pe mine, să stai aici la un birou în timp ce Hull se ocupă de treburile din teren?

— Da, domnule. Lindros, care ţinuse secretul la păstrare tot acest timp, aproape cedă, dar datoria învinse compasiunea. Nu voia să-l rănească pe Bătrân, indiferent cât de rău îl tratase în ultima vreme.

— Domnule, tocmai m-am întors de la întâlnirea cu Randy Driver.

— Şi?

Lindros respiră adânc şi îi comunică Bătrânului ceea ce îi mărturisise Driver şi anume că Conklin îl adusese pe Schiffer în Agenţie de la DARPA din motive personale, motive întunecate şi necunoscute, că îl făcuse intenţionat pe Schiffer să dispară şi că, acelaşi Conklin fiind mort, nimeni nu ştia unde este acum Schiffer.

Bătrânul lovi cu pumnul în birou.

— Hristoase, să ne lipsească un cercetător important chiar când summitul stă să înceapă, asta e o catastrofă de prima mână. Dacă scorpia aia află de asta, mă trage în ţeapă fără doar şi poate.

O secundă, în biroul uriaş nu mişcă nimic. Fotografiile liderilor din trecut şi prezent îi priveau pe cei doi bărbaţi cu acuzaţii mute.

În sfârşit, Directorul se mişcă:

— Vrei să spui că Alex Conklin a furat un cercetător de sub nasul Ministerului Apărării şi l-a adus la noi, ca apoi să-l poată duce dracu’ ştie unde şi din ce motiv necunoscut?

Lindros, aşezându-şi mâinile în poală, nu răspunse, dar ştia că trebuie să-i ia privirea de la Director.

— Păi, asta e… Vreau să spun, noi nu facem aşa în Agenţie şi, mai ales, Alexander Conklin nu ar face asta. Ar călca toate regulile în picioare.

Lindros era neliniştit, prin minte trecându-i cercetarea din

Arhivele strict secrete Patru-Zero.

— A făcut asta destul de des în teren, domnule. Ştiţi asta.

Într-adevăr, Directorul ştia prea bine.

— E altceva, protestă el. Asta s-a întâmplat acasă. E un afront personal adus Agenţiei şi mie însumi. Bătrânul clătină din capul său ca o stâncă. Refuz să cred, Martin. La dracu', trebuie să existe o altă explicaţie!

Lindros rămase ferm pe poziţie:

— Ştiţi că nu există. Regret sincer că a trebuit să fiu eu acela care vă aduce vestea asta, domnule.

În acel moment, secretara Bătrânului intră în încăpere, îi întinse o foaie de hârtie şi ieşi. Directorul despături foaia.

— Soţia dumneavoastră vrea să vă vorbească, *citi.* Zice că e important.

Mototoli hârtia, apoi ridică privirea.

— Sigur că există o altă explicaţie. Jason Bourne.

— Domnule?

Directorul îl privi fix pe Lindros şi spuse întunecat:

— E fapta lui Bourne, nu a lui Alex. E singura explicaţie logică.

— Oficial, cred că vă înşelaţi, domnule, spuse Lindros, adunându-şi forţele pentru bătălia decisivă. Cu tot respectul cuvenit, cred că permiteţi prieteniei dintre dumneavoastră şi Alex Conklin să vă afecteze judecata. După ce am studiat dosarele Patru-Zero, cred că nici un om în viaţă nu era mai apropiat de Conklin decât Jason Bourne, nici măcar dumneavoastră.

Pe faţa Directorului se ivi un zâmbet de pisică:

— O, ai dreptate în privinţa asta, Martin. Şi tocmai pentru că Bourne îl cunoştea aşa de bine, a putut să speculeze legătura lui Alex cu acest doctor Schiffer. Crede-mă, Bourne a mirosit ceva şi a plecat la vânătoare.

— Nu avem nici o dovadă…

— A, dar avem! Directorul se răsuci în scaun. Din întâmplare, ştiu unde e Bourne.

— Domnule? Lindros se holbă la el.

— Strada Fo, 106-l08 citi Directorul de pe o foaie de hârtie. Asta e în Budapesta. Îi aruncă adjunctului său o privire dură. Nu tu mi-ai spus că arma cu care au fost ucişi Alex şi Mo Panov a fost plătită dintr-un cont din Budapesta?

Lindros simţi o strângere de inimă.

— Ba da, domnule.

Directorul încuviinţă din cap.

— De asta i-am transmis adresa lui Kevin McColl.

Lindros se albi la faţă:

— O, Doamne! Vreau să vorbesc cu McColl.

— Îţi înţeleg durerea, vorbesc serios. Directorul făcu un semn din cap spre telefon. Sună-l dacă vrei, dar ştii cât de eficient este McColl. Probabil Bourne e deja mort.

Bourne închise cu piciorul uşa camerei de depozitare şi îşi scoase halatul plin de sânge de pe el. Era gata să-l arunce peste cadavrul lui McColl, când văzu un mic LED clipind pe şoldul acestuia. Telefonul mobil. Îngenunchind, îl scoase din husa de plastic şi îl deschise. Văzu numărul şi îşi dădu seama cine suna. Inima i se umplu de mânie.

Răspunzând, îi spuse Directorului:

— Ţine-o tot aşa şi o să-ţi plăteşti groparii peste program.

— Bourne! strigă Lindros. Aşteaptă!

Dar acesta nu aşteptă, ci aruncă telefonul cu atâta putere în zid încât aparatul se desfăcu în două ca o scoică.

Annaka îl privea atentă:

— Un duşman vechi?

— Un bătrân prost, lătră Bourne recuperându-şi haina de piele. Gemu fără să vrea din cauza durerii cumplite.

— Mi se pare că McColl te-a bătut destul de serios, spuse Annaka.

Bourne îşi puse jacheta de care era prins ecusonul alb de vizitator pentru a-şi acoperi cămaşa tăiată. Mintea lui se concentra total asupra găsirii doctorului Sido.

— Şi tu? Cât de tare te-a rănit McColl?

Ea refuză să-şi fricţioneze urma roşie de pe gât.

— Nu-ţi face griji pentru mine!

— Nu ne facem griji unul pentru celălalt, deci, spuse Bourne, luând o sticlă de detergent de pe un raft şi ştergând pe cât posibil petele de sânge de pe haina ei. Trebuie să-l găsim pe doctorul Sido cât mai repede cu putinţă. Mai devreme sau mai târziu, lipsa doctorului Morintz va fi observată.

— Unde e Sido?

— Epidemiologie. Îi făcu semn. Haide!

Crăpă uşor uşa şi aruncă o privire, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă. Când ieşiră pe coridor, observă că uşa unui birou de pe cealaltă parte era întredeschisă. Făcu un pas spre ea.

Dar auzi voci apropiindu-se din acea direcţie şi îi făcu semn să se îndepărteze repede. Îi trebui o secundă să se reorienteze, apoi merse înainte deschizând nişte uşi batante către aripa Epidemiologie.

— Sido e la 902, spuse el scanând uşile pe lângă care treceau.

De fapt, aripa era un pătrat cu un spaţiu deschis în centru. Pe pereţi se înşirau uşile birourilor şi laboratoarelor, singura excepţie fiind o uşă de ieşire din metal. Era clar că Secţia de Epidemiologie se afla în spatele clinicii, pentru că semnele de pe uşile cămăruţelor de depozitare indicau clar că uşa era folosită pentru evacuarea deşeurilor medicale periculoase.

— Uite laboratorul, spuse Bourne, mărind pasul.

Aflată în spatele lui, Annaka văzu alarma de incendiu pe peretele din faţă, exact acolo unde Stepan îi spusese că trebuie să fie. Când ajunse în dreptul ei, ridică geamul. Bourne bătea la uşa laboratorului lui Sido. Neprimind nici un răspuns, deschise uşa. Exact în momentul în care el intra în laborator. Annaka trase de mâner şi porni alarma de incendiu.

Dintr-o dată, secţia se umplu de oameni. Apărură trei membri ai echipei de securitate a clinicii; era clar că sunt oameni extrem de eficienţi. Disperat, Bourne privea în biroul gol al lui Sido. Observă o ceaşcă pe jumătate plină cu cafea, *screen saverul* de pe monitorul computerului. Apăsă pe tasta „Escape” şi în partea superioară a ecranului apăru o ecuaţie chimică complexă. În partea de jos era o legendă: „Produsul trebuie păstrat la -32°C şi este extrem de fragil. Orice contact cu căldura îl face inert.” În haosul care creştea, Bourne gândea extrem de rapid. Deşi doctorul Sido nu era în încăpere, fusese aici cu puţin timp în urmă. Toate dovezile indicau că plecase în grabă.

În acea secundă, Annaka se repezi înăuntru şi îl trase de haină.

— Jason, oamenii de la securitate pun întrebări, verifică ecusoanele tuturor. Trebuie să plecăm de aici. Îl trase spre uşă. Dacă ajungem la ieşirea din spate, putem fugi pe acolo.

Afară, în spaţiul deschis al secţiei, domnea haosul. Alarma declanşase aspersoarele de apă. Pentru că în laboratoare erau multe materiale inflamabile, inclusiv tuburi de oxigen, personalul intrase în panică. Cei de la securitate, încercând să-şi dea seama cine era prezent, trebuiau să calmeze membrii personalului clinicii.

Bourne se îndrepta cu Annaka spre uşa de ieşire, când îl văzu

pe Khan făcându-şi drum prin mulţime către ei. O înşfăcă pe Annaka, interpunându-se între Khan şi ea. Care era intenţia lui Khan, asta era întrebarea. Se aştepta ca Bourne să-i spună tot ce descoperise despre doctorul Schiffer şi dispersantul biochimic? Dar nu, expresia lui Khan era una diferită, lipsea ceva din calculul său exact.

— Ascultă-mă! spuse Khan, încercând să se facă auzit peste zgomotele încăperii. Bourne, trebuie să mă asculţi!

Dar Bourne, protejând-o pe Annaka, ajunsese la uşa de metal de la ieşire şi, năpustindu-se prin ea, năvăli în aleea din spatele clădirii unde era parcat un camion HAZMAT. În faţa lui erau şase oameni înarmaţi cu pistoale mitralieră. Recunoscând instantaneu capcana, Bourne se întoarse şi strigă din instinct la Khan, care ieşea în spatele lor.

Annaka, văzându-l în sfârşit pe Khan, ordonă la doi dintre oameni să deschidă focul. Dar Khan, auzind avertismentul lui Bourne, sări înapoi cu o fracţiune de secundă înainte ca o ploaie de gloanţe să-i secere pe agenţii de securitate ai clinicii, care veniseră în urma lor. Acum, în clinică se dezlănţuise iadul, membrii personalului alergând şi ţipând pe coridoare, către intrarea principală.

Doi dintre bărbaţi îl înşfăcaseră pe Bourne de la spate. El se răsuci, luptându-se.

— Găsiţi-l! O auzi strigând pe Annaka. Găsiţi-l pe Khan şi ucideţi-l!

— Annaka, ce…

Înmărmurit, Bourne îi privi pe cei doi oameni care trăseseră trecând în fugă pe lângă el şi sărind peste cadavrele secerate de gloanţe.

Trecând la acţiune, Bourne lovi un bărbat în faţă, doborându-l, dar un altul îi luă locul.

— Aveţi grijă, îi avertiză Annaka. E înarmat.

Unul dintre bărbaţi îi legă mâinile la spate lui Bourne, iar celălalt căută arma. El se eliberă şi lovi tare, spărgându-i nasul celui care-l ţinea. Sângele ţâşni şi bărbatul căzu pe spate, cu mâinile acoperindu-i faţa.

— Ce dracu’ faci?

Apoi Annaka păşi spre el înarmată cu un pistol mitralieră, pocnindu-l tare cu patul armei în coastele rupte. Îşi pierdu suflul şi se clătină, dezechilibrându-l. Îşi simţea genunchii de cârpă şi durerea care-l străbătu pentru o clipă fu insuportabilă. Apoi îl

prinseră. Un bărbat îl lovi în partea laterală a capului. Bourne atârna în braţele lor.

Cei doi bărbaţi se întoarseră din misiunea lor de recunoaştere în secţia clinicii.

— Nici urmă de el, îi raportară Annakăi.

— Nu contează, spuse ea arătând spre bărbatul care se zvârcolea pe jos. Urcaţi-l în maşină! Repede!

Se întoarse către Bourne şi-l văzu pe bărbatul cu nasul rupt cu o armă lipită de capul lui. Ochii îi străluceau de furie şi părea hotărât să apese pe trăgaci.

Annaka spuse calm, dar ferm:

— Pune arma deoparte. Trebuie prins viu. Îl privi fix, fără să i se mişte nici un muşchi pe faţă. Ordinele lui Spalko. Ştii asta. În cele din urmă bărbatul ridică arma.

— Bun, spuse ea. La camion.

Bourne o privea fix, cu mintea înceţoşată de această trădare.

Rânjind, Annaka întinse o mână şi unul dintre bărbaţi îi dădu o seringă plină cu un lichid limpede. Cu o mişcare rapidă şi sigură, ea goli seringa în vena lui Bourne şi privirea i se înceţoşă.

25

Hasan Arsenov o însărcinase pe Zina cu aspectul fizic al celor care alcătuiau echipele de la Reykjavik de parcă ar fi fost un stilist. Ea îşi luase ordinele în serios ca întotdeauna, deşi nu fără un chicotit ascuns de cinism. Aşa cum o planetă se aliniază cu Soarele, ea se afla acum în raza Şeicului. Pe aceeaşi orbită, se îndepărtase mental şi emoţional de Hasan. Totul începuse în acea noapte, la Budapesta – deşi, sincer vorbind, era posibil ca seminţele să fi fost plantate mai devreme – iar fructele apăruseră sub soarele arzător al Cretei. Zina savura acele momente petrecute împreună pe insula din Mediterană de parcă ar fi fost propria lor legendă, una pe care o cunoşteau numai ei doi. Ce fuseseră? — Poate Tezeu şi Ariadna. Şeicul îi povestise mitul vieţii groaznice şi al morţii Minotaurului. Ei doi intraseră într-un labirint real şi triumfaseră. Prinsă în febra acelor amintiri timpurii, nu-i trecuse nici o clipă prin minte că mitul în care intrase de bunăvoie era unul occidental, că aliniindu-se cu Stepan Spalko se îndepărtase de islam, civilizaţia care o hrănise, o crescuse ca o a doua mamă, fiind în acelaşi timp sprijinul ei şi singura lumină în zilele întunecate ale ocupaţiei ruseşti. Nu se gândise niciodată că, pentru a trece la alte mituri, trebuia să renunţe la cele dinainte. Şi, chiar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, prin natura ei cinică se poate să fi făcut aceeaşi alegere.

Datorită cunoştinţelor şi sârguinţei ei, bărbaţii din dispozitivul care ateriza pe Keflavik, aeroportul din Reykjavik scăldat de lumina amurgului, erau proaspăt bărbieriţi, tunşi în stil occidental şi îmbrăcaţi în costume cu aceeaşi provenienţă, atât de stupizi, încât deveneau aproape anonimi. Femeile nu purtau *khidzhab,* eşarfa cu care tradiţionalul îşi acopereau faţa. Feţele lor descoperite erau machiate în stil european şi purtau haine elegante de la case de modă din Paris. Trecură de vamă fără incidente, folosindu-se de actele de identitate false procurate de Spalko.

Acum, aşa cum ordonase Spalko, aveau grijă să vorbească numai în islandeză chiar şi când erau numai între ei. La una din companiile de închirieri de maşini din aeroport, Arsenov luă o maşină mică şi trei dubiţe pentru echipa compusă din şase bărbaţi şi patru femei. Când Arsenov şi Zina plecară cu maşina în

Reykjavik, ceilalţi se îndreptară cu dubiţele spre sudul oraşului, ţinta lor fiind oraşul Hafnarfjordur, cel mai vechi port din Islanda, unde Spalko închiriase o casă din lemn cu vedere spre port. Micuţul sat alcătuit din case din lemn colorate şi caraghioase era înconjurat pe partea de uscat de torenţi de lavă, într-un peisaj ceţos ce dădea o senzaţie de derivă în timp. Printre micile vase de pescuit vopsite în culori vesele, care populau portul, era uşor să-şi imagineze bărci lungi vikinge care se pregăteau pentru următoarea lor campanie sângeroasă.

Arsenov şi Zina străbăteau Reykjavikul, familiarizându-se cu străzile pe care până atunci nu le văzuseră decât pe hărţi şi începând să înţeleagă tiparele de trafic şi direcţiile. Oraşul era pitoresc, construit pe o peninsulă de pe care, din orice poziţie, se puteau vedea munţii cu acoperişuri de zăpadă sau fascinantul Ocean Atlantic, de un negru-albăstrui pătrunzător. Insula în sine era rezultatul mişcării plăcilor tectonice care dusese la separarea Europei de America. Din cauza relativei sale tinereţi, scoarţa terestră era mai subţire decât pe oricare dintre continentele care o înconjurau, ceea ce explica extraordinara activitate geotermică folosită pentru a încălzi casele locuitorilor. Întregul oraş era conectat la reţeaua de apă fierbinte a Reykjavik Energy.

În centrul oraşului trecură pe lângă moderna şi ciudat de neliniştitoarea Biserică Hallgrimskirkja, care semăna cu o rachetă din filmele de SF. Era de departe cea mai înaltă construcţie dintr-un oraş de altfel destul de scund. Găsiră clădirea spitalului şi, de acolo, se îndreptară spre Hotelul Oskjuhlid.

— Eşti sigur că ăsta e traseul pe care vor merge? spuse Zina.

— Absolut. E drumul cel mai scurt şi ei vor să ajungă la hotel cât mai repede.

Periferia hotelului era înţesată de oameni din forţele de securitate americane, arabe şi ruse.

— L-au transformat într-o fortăreaţă, zise Zina.

— Exact aşa cum am văzut în fotografiile Şeicului, răspunse Arsenov cu un mic zâmbet. Pentru noi nu contează numărul personalului.

Parcară şi porniră dintr-un magazin în altul, cumpărând diverse lucruri de care aveau nevoie. Arsenov se simţise mult mai bine în interiorul metalic al maşinii închiriate. Amestecându-se în mulţime, îşi dădu seama perfect că era un străin acolo. Cât de diferiţi erau aceşti oameni supli, cu pielea deschisă la culoare

şi ochi albaştri! Cu ochii şi părul lui negru, cu osatura masivă şi pielea negricioasă, se simţea la fel de lipsit de graţie ca un Neanderthal printre oamenii de Cro-Magnon. Aşa cum îşi dădu seama, Zina nu avea aceleaşi probleme. Se obişnuia cu oamenii, locurile şi ideile noi cu o rapiditate înspăimântătoare. Îşi făcea griji în privinţa ei, în privinţa influenţei pe care avea să o exercite asupra copiilor pe care-i vor avea împreună într-o zi.

La douăzeci de minute după operaţiunea din spatele clinicii Eurocenter Bio-1, Khan se întreba dacă mai simţise vreodată o dorinţă aşa de acută de a se răzbuna pe un duşman. Deşi fusese în inferioritate numerică şi ca muniţie, deşi partea raţională a minţii lui – de obicei aşa de concentrată asupra oricărei acţiuni – înţelegea prea bine nebunia lansării unui contraatac împotriva oamenilor pe care Spalko îi trimisese să pună mâna pe el şi pe Jason Bourne, o altă parte din el voise să lupte. În mod ciudat, avertismentul lui Bourne fusese elementul care trezise în el dorinţa iraţională de a se avânta în luptă şi a-i sfâşia în bucăţi pe oamenii lui Spalko. Era un sentiment care venea din adâncul lui, un sentiment atât de puternic încât îi suprimase orice voinţă raţională de a se retrage, de a se ascunde de oamenii pe care Annaka îi trimisese să-l prindă. Ar fi putut să-i ucidă pe cei doi, dar la ce i-ar fi folosit? Annaka ar fi trimis alţii.

Stătea la o masă în Grendel, o cafenea aflată cam la un kilometru şi jumătate de clinica ce acum era înţesată de poliţişti şi probabil agenţi de la Interpol. Sorbi din espresso-ul dublu, gândindu-se la instinctul primar în care încă se simţea prizonier, încă o dată, îşi aminti expresia de grijă de pe faţa lui Bourne când îl văzuse intrând în capcana în care el însuşi era prins. De parcă ar fi fost mai preocupat să-l apere pe Khan de pericol, decât de propria siguranţă! Dar era un lucru imposibil, nu?

Khan nu avea obiceiul să revadă scenariile recente, dar de data aceasta descoperi că tocmai asta făcea. Când Bourne şi Annaka se îndreptau spre ieşire încercase să-l avertizeze cu privire la ea, dar fusese prea târziu. Ce-l determinase să facă asta? Cu siguranţă nu plănuise aşa ceva. Fusese o decizie de moment. Sau…? Îşi aminti, în detalii care îl nelinişteau, sentimentul pe care-l avusese văzând gravitatea rănii lui Bourne de la coaste. Fusese cuprins de remuşcări? Imposibil!

Asta îl înnebunea. Era ceva care nu-i dădea deloc pace: momentul când Bourne alesese între a rămâne în siguranţă, în

spatele creaturii ucigaşe care devenise McColl şi a se pune în calea pericolului pentru a o proteja pe Annaka. Până în acel moment încercase să se împace cu ideea că David Webb, profesor universitar, era Jason Bourne, un asasin internaţional care lucra în aceeaşi branşă cu el. Dar nici un asasin nu s-ar fi pus pe sine în pericol pentru a o proteja pe Annaka.

Cine era deci Jason Bourne?

Scutură din cap, supărat pe sine însuşi. Această întrebare, deşi era înnebunitoare, era ceva ce trebuia să lase deoparte pentru moment. Cel puţin înţelegea de ce îl sunase Spalko în timp ce era în Paris. Dăduse un test şi, în termenii lui Spalko, picase. Acum Spalko îl considera pe Khan un pericol iminent pentru propria securitate, exact aşa cum îl considera o ameninţare pe Bourne. Pentru Khan, Spalko se transformase în duşman. Şi toată viaţa se ocupase într-un singur fel de duşmani: îi eliminase. Era perfect conştient de pericol, dar îl vedea ca pe o provocare. Spalko era sigur că îl putea învinge. De unde putea acesta să ştie că aroganţa nu avea decât să-l facă să se enerveze şi mai rău?

Khan îşi goli mica ceaşcă de cafea şi, scoţând telefonul mobil, formă un număr.

— Tocmai voiam să te sun, dar aşteptam să ies din clădire, zise Ethan Hearn. Se pregăteşte ceva.

Khan îşi verifică ceasul. Nu era încă ora cinci.

— Ce, mai exact?

— Acum vreo două minute am văzut un HAZMAT venind şi am coborât la subsol la timp cât să văd doi bărbaţi şi o femeie introducând în clădire un bărbat pe o targă.

— Femeia aia e Annaka Vadas, spuse Khan.

— E chiar frumoasă.

— Ascultă-mă, Ethan, spuse Khan convingător, dacă dai de ea, ai mare grijă. E cât se poate de periculoasă.

— Păcat, mustăci Hearn.

— Nu te-a văzut nimeni? Khan voia să se îndepărteze de subiectul Annaka Vadas.

— Nu, răspunse Hearn. Am avut grijă.

— Bine. Khan se gândi o secundă. Poţi afla unde l-au dus pe bărbat? Adică, locaţia exactă?

— Ştiu deja. Am privit liftul în timp ce urcau. E undeva la etajul trei. Asta e nivelul personal al lui Spalko; accesul se face numai cu o cheie magnetică.

— Poţi face rost de ea? întrebă Khan.

— Imposibil. O ţine tot timpul la el.

— Va trebui să găsesc o altă cale, spuse Khan.

— Credeam că o cheie magnetică nu se poate falsifica.

Khan râse scurt.

— Numai un prost crede aşa ceva. Întotdeauna există un mod de a intra într-o cameră încuiată, Ethan, aşa cum întotdeauna există un mod de a ieşi.

Khan se ridică, puse nişte bani pe masă şi ieşi din cafenea. În momentul acela, a rămâne prea mult timp în acelaşi loc îi provoca silă.

— Apropo, trebuie să intru în Humanistas.

— Sunt o grămadă…

— Am motive să cred că Spalko mă aşteaptă. Khan traversă strada, atent să nu fie urmărit de cineva.

— Asta este altceva, spuse Hearn. Urmă o pauză în care cântări problema, apoi spuse: Aşteaptă un minut, rămâi la telefon. Stai să mă uit în PDA. S-ar putea să am ceva.

— Gata. Hearn râse scurt. *Chiar am* ceva şi cred că o să-ţi placă.

Arsenov şi Zina ajunseră la casa închiriată la o oră şi jumătate după ceilalţi. Membrii dispozitivului se schimbaseră deja în jeanşi şi cămăşi în carouri şi parcaseră dubiţele în garaj. În timp ce femeile se ocupau de sacoşele cu mâncare aduse de Zina şi Arsenov, bărbaţii deschiseră cutia cu arme uşoare care era pregătită pentru ei şi ajutară la instalarea sprayurilor cu vopsea.

Arsenov scoase fotografiile pe care i le dăduse Spalko şi se apucară să vopsească dubiţa în culoarea potrivită pentru un vehicul guvernamental oficial. În timp ce aceasta se usca, o traseră în garaj pe a doua. Folosind o matriţă, imprimară *Hafnarjjordur Fine Fruits & Vegetables* pe ambele părţi laterale ale vehiculului.

Apoi intrară în casă, unde fură învăluiţi de aroma mâncării preparate de femei. Înainte de a se aşeza la masă, se rugară. Zina, agitată de parcă ar fi străbătut-o un curent electric, abia dacă era prezentă, rugându-se lui Allah numai de formă, dar în realitate gândindu-se la Şeic şi la rolul ei în triumful de care îi despărţea numai o zi.

Conversaţia de la cină a fost susţinută, fiind cu toţii animaţi de un flux de tensiune şi nerăbdare. Arsenov, care de obicei pufnea văzând un asemenea comportament relaxat, le permise această

descărcare a nervilor numai pentru un timp. Lăsându-le pe femei să cureţe după masă, îşi duse din nou oamenii în garaj pentru a aplica însemnele oficiale pe partea din faţă şi din spate a dubiţei. O duseră şi pe aceasta afară şi o aduseră pe a treia, vopsind-o în culorile firmei Reykjavik Energy.

După ce au terminat şi cu a treia maşină, fiind extrem de obosiţi, se pregătiră să se culce, deoarece a doua zi trebuiau să se trezească foarte devreme. Cu toate acestea, Arsenov îi puse să-şi repete rolurile din plan, insistând să vorbească în islandeză. Voia să vadă ce efect avea asupra lor oboseala psihică. Nu că se îndoia de ei, pentru că toţi cei nouă compatrioţi ai săi erau experimentaţi. Erau puternici fizic, aveau psihicul tare şi, poate lucrul cel mai important, erau complet lipsiţi de remuşcări sau de scrupule. Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu fusese vreodată implicat într-o operaţiune de amploarea, scopul şi ramificaţiile acesteia; fără NX 20, nu ar fi avut niciodată banii necesari să o pună în practică. Şi, în plus, îl satisfăcea aşa de mult să-i privească apelând la toate resursele de energie şi forţă pentru a-şi îndeplini rolurile cu atâta precizie.

Îi felicită şi apoi, de parcă ar fi fost copiii lui, le spuse cu mare dragoste şi cu o afecţiune din inimă, *La illaha ill Allah.*

— *La illaha ill Allah*, răspunseră ei la unison, cu atâta iubire arzându-le în ochi, încât Arsenov se simţi emoţionat până la lacrimi. În acest moment, privindu-se cu toţii în ochi, enormitatea sarcinii care-i aştepta le deveni clară. Cât despre Arsenov, el îi vedea pe toţi – familia lui – adunaţi împreună pe un teritoriu straniu şi ostil, în ajunul celui mai glorios moment la care poporul lor asistase vreodată. Sentimentul viitorului nu arsese niciodată aşa de strălucitor în el, niciodată simţul finalităţii – dreptăţii – cauzei lor nu-i fusese aşa de clar. Le era recunoscător tuturor pentru că se aflau acolo.

Când Zina se pregătea să urce, Arsenov îşi puse o mână pe braţul ei, dar, când ceilalţi trecură pe lângă ei privindu-i, ea clătină din cap.

— Trebuie să îi ajut cu peroxidul, spuse ea şi el îi dădu drumul.

— Fie ca Allah să-ţi aducă un somn uşor, spuse ea blând, apoi urcă scările.

Mai târziu, Arsenov stătea în pat incapabil să doarmă, ca de obicei. Lângă el, în celălalt pat îngust, Akhmed sforăia ca un ferestrău mecanic. Un vânt uşor umfla perdelele ferestrei

deschise; în copilărie, Arsenov se obişnuise cu frigul; acum îi plăcea. Privea tavanul, gândindu-se ca întotdeauna în orele târzii la Khalid Murat, la trădarea lui faţă de propriul mentor şi prieten. În ciuda necesităţii asasinatului, propria lipsă de loialitate continua să-l macine. Şi mai era rana de la picior, o durere care, oricât de bine s-ar fi vindecat, acţiona ca un impuls. În cele din urmă îl dezamăgise pe Khalid Murat şi nimic din ce putea face acum nu ar fi putut schimba asta.

Se ridică, ieşi în hol şi coborî fără zgomot pe scări. Dormise îmbrăcat, ca întotdeauna. Ieşi în noaptea rece, scoţând o ţigară din pachet şi aprinzând-o. La linia orizontului, luna strălucitoare naviga pe cerul plin de stele. Nu era nici un copac; nu auzea nici un fel de insecte.

În timp ce se îndepărta de casă, mintea lui clocotindă începu să se limpezească, să se calmeze. Poate că după ce va fi terminat ţigara va reuşi să prindă câteva ore de somn până la întâlnirea de la trei şi jumătate cu barca lui Spalko.

Aproape că terminase ţigara şi se pregătea să se întoarcă, dar auzi şoapte. Surprins, scoase arma şi cercetă în jur. Vocile ce pluteau prin noapte veneau de după două stânci enorme ce se înălţau asemenea coarnelor unui monstru din coama dealului.

Aruncă ţigara şi o stinse cu călcâiul, apoi se îndreptă spre stânci. Deşi precaut, era pe de-a-ntregul pregătit să-şi descarce arma în inimile celor care i-ar fi spionat.

Dar, privind mai atent, în locul necredincioşilor o văzu pe Zina. Vorbea încet cu o siluetă mai masivă, dar din unghiul în care se afla Arsenov nu-şi putea da seama cine era. Se mişcă puţin, apropiindu-se. Nu auzea ce spun, dar, chiar în secunda în care observ ă mâna Zinei pe braţul celuilalt, recunoscuse vocea pe care ea o folosea pentru a-l seduce.

Îşi propti pumnul în tâmplă, ca pentru a opri zvâcniturile subite pe care le simţea în cap. Voia să urle privind degetele Zinei transformându-se în ceea ce lui îi păreau picioare de păianjen, cu unghiile zgâriind antebraţul lui… Pe cine încerca să seducă? Gelozia îl împingea să acţioneze. Înaintă, cu riscul de a fi văzut, expunându-se parţial în lumina lunii, apoi văzu faţa lui Magomet.

Îl cuprinse o furie oarbă; tremura din tot corpul. Se gândi la mentorul său. Ce ar fi făcut Khalid Murat? se întrebă. Fără nici o îndoială s-ar fi confruntat cu cei doi, le-ar fi ascultat separat explicaţiile cu privire la ce făceau şi ar fi judecat în consecinţă.

Arsenov se ridică în picioare cât era de înalt şi, apropiindu-se de cei doi, întinse braţul drept înainte. Magomet, care era oarecum cu faţa la el, îl văzu şi se dădu brusc înapoi, înlăturând mâna Zinei. Deschise gura dar, din cauza şocului şi fricii, nu reuşi să scoată nici un cuvânt.

— Ce s-a întâmplat, Magomet? spuse Zina şi, întorcându-se, îl văzu pe Arsenov apropiindu-se.

— Hasan, nu! ţipă ea exact în momentul în care el apăsa pe trăgaci.

Glonţul intră în gura deschisă a lui Magomet şi-i spulberă jumătate din cap. Fu aruncat pe spate într-o baltă de sânge şi creieri împrăştiaţi.

Arsenov îndreptă arma spre Zina. Da, se gândea, cu siguranţă că Murat ar fi procedat altfel, dar Khalid Murat era mort şi el, Hasan Arsenov, arhitectul morţii sale, era viu şi la conducere tocmai din acest motiv. Era o lume nouă.

— Acum, tu, spuse el.

Privindu-l fix în ochii negri, ea ştia că Hasan voia să se târască, să se arunce în genunchi şi să-l implore s-o ierte. Nici o explicaţie nu l-ar fi interesat. Ştia că el e dincolo de raţiune; în acel moment, nu ar fi putut deosebi adevărul de o născocire inteligentă. Mai ştia şi că era o capcană să-i dea lui Hasan ce voia şi în momentul în care voia acel lucru, era o pantă alunecoasă de pe care nu mai exista ieşire. Exista un singur mod de a-l opri.

Ochii îi străluciră:

— Opreşte-te! îi ordonă. Chiar acum! Întinse mâna şi prinse ţeava armei între degete, îndreptând-o în sus. Riscă o privire scurtă către Magomet, care era mort. O greşeală pe care nu avea s-o facă de două ori. Ce te-a apucat? Aşa de aproape de ţelul nostru comun, ţi-ai pierdut minţile?

Era un lucru inteligent să-i amintească lui Arsenov motivul pentru care se aflau în Reykjavik. Pentru moment, sentimentele lui pentru ea îi scoseseră din minte ţelul mai mare. Reacţionase doar la vocea ei şi la braţul de pe mâna lui Magomet.

El puse arma deoparte eu o mişcare neglijentă.

— Acum ce facem? întrebă ea. Cine preia responsabilităţile lui Magomet?

— Tu ai provocat asta, spuse el dezgustat. Găseşte o soluţie.

— Hasan. Femeia ştia că nu trebuia să încerce să-l atingă în acest moment şi nici măcar să încerce să se apropie de el. Eşti

conducătorul nostru. E decizia ta şi numai a ta.

El privi în jur parcă trezit din transă.

— Bănuiesc că vecinii vor presupune că zgomotul armei a fost numai rateul unui camion. O privea fix. De ce erai cu el aici?

— Încercam să-i scot din minte drumul pe care-l alesese, spuse ea cu grijă. S-a întâmplat ceva cu el când i-am ras barba în avion, îmi făcea avansuri.

Ochii lui Arsenov se aprinseră din nou:

— Şi care a fost reacţia ta?

— Care crezi că a fost, Hasan? spuse ea cu o voce la fel de dură ca a lui. Vrei să spui că nu ai încredere în mine?

— Ţi-am văzut mâna pe el, degetele… Nu putu continua.

— Hasan, priveşte-mă. Întinse mâna către el. Te rog, priveşte-mă.

El se întoarse încet, îndărătnic şi, în sinea ei, răsuflă uşurată. Era al ei; în ciuda erorii de judecată, era al ei.

Cu un oftat neauzit de uşurare, spuse:

— Situaţia cerea o anumită delicateţe. Sigur înţelegi asta. Dacă-l refuzam sec, dacă eram rece cu el, dacă-l supăram, mă temeam de consecinţe. Mă temeam ca mânia lui să nu ne facă rău. Îl privea fix în ochi. Hasan, m-am gândit la motivul pentru care ne aflăm aici. E singurul lucru asupra căruia mă concentrez, aşa cum ar trebui să fie şi pentru tine.

El rămase nemişcat mai multe secunde, absorbindu-i cuvintele. Şuieratul şi plescăitul valurilor ce se spărgeau de stânci în depărtare părea nefiresc de puternic. Apoi, brusc, încuviinţă din cap şi incidentul fu uitat. Era modul lui de a acţiona.

— Mai rămâne numai să scăpăm de cadavrul lui Magomet.

— Îl învelim în ceva şi-l luăm cu noi la întâlnire. Cei din echipajul bărcii îl pot arunca în larg.

Arsenov râse:

— Serios, Zina, eşti cea mai pragmatică femeie pe care o cunosc.

Când se trezi, Bourne era legat de ceva ce părea a fi un scaun stomatologic. Privi în jurul camerei din beton negru, văzând scurgerea masivă din centrul podelei din gresie albă şi furtunul înfăşurat pe perete, precum şi căruciorul de lângă scaun pe care erau aliniate instrumente din inox ce toate păreau să provoace dureri inimaginabile corpului uman şi toate astea nu-l făceau

deloc să se simtă liniştit. Încercă să-şi mişte încheieturile mâinilor şi gleznele, dar legăturile din piele lată erau strânse, observă, cu aceleaşi catarame care se foloseau la cămăşile de forţă.

— Nu poţi să te eliberezi, spuse Annaka venind din spatele lui. E inutil să încerci.

Bourne o privi fix o secundă, de parcă s-ar fi străduit să-şi concentreze privirea. Era îmbrăcată în pantaloni albi din piele şi o cămaşă albă din mătase cu un decolteu adânc, o ţinută pe care nu ar fi purtat-o niciodată când juca rolul pianistei inocente şi a fiicei devotate. Se înjură singur pentru că se lăsase prostit de antipatia ei iniţială faţă de el. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Era prea disponibilă, parcă ştia prea multe despre clădirea lui Molnar. Regretele erau inutile, totuşi, lăsă deoparte dezamăgirea de sine, concentrându-se asupra situaţiei prezente.

— Ce actriţă te-ai dovedit a fi, spuse.

Buzele ei se luminară încet într-un zâmbet şi, când le deschise, îi văzu dinţii albi şi drepţi.

— Nu numai cu tine, dar şi cu Khan. Trase aproape singurul scaun din încăpere şi se aşeză lângă el. Vezi tu, îl cunosc bine pe fiul tău. O, da, ştiu, Jason. Ştiu mai multe decât crezi, mult mai multe decât crezi. Râse scurt, un sunet vesel de clopoţel prin care savura expresia de pe faţa lui Bourne. Mult timp, Khan nu a ştiut dacă erai viu sau mort. A făcut într-adevăr câteva încercări de a te găsi, întotdeauna fără succes – oamenii de la CIA te ascunseseră excelent – apoi l-a ajutat Stepan. Dar chiar şi înainte de a şti că erai aici viu, îşi petrecuse toate orele de repaus făcând planuri elaborate de a se răzbuna pe tine. Încuviinţă din cap. Da, Jason, ura lui pentru tine era covârşitoare. Se aplecă spre el, punându-şi coatele pe genunchi. Cum te simţi ştiind asta?

— Nu pot decât să-ţi aplaud prestaţia. În ciuda emoţiilor puternice pe care ea i le crease, era decis să nu muşte momeala.

Annaka făcu o grimasă.

— Sunt o femeie cu multe calităţi.

— Şi cu multe loialităţi, se pare. El clătină din cap. Faptul că ne-am salvat vieţile reciproc a însemnat ceva pentru tine?

Ea îşi îndreptă poziţia, luând o atitudine rigidă, aproape de afaceri:

— Cel puţin noi doi putem cădea de acord în privinţa asta. Adesea, viaţa şi moartea sunt singurele lucruri care contează.

— Atunci eliberează-mă.

— Da, m-am îndrăgostit nebuneşte de tine, Jason. Râse. Nu aşa funcţionează lucrurile în viaţa reală. Te-am salvat pentru un singur motiv: Stepan.

El ridică o sprânceană, concentrându-se.

— Cum poţi să laşi să se întâmple asta?

— Cum aş putea să nu? Eu şi Stepan avem un trecut în comun. O vreme, el a fost singurul prieten al mamei mele.

— Spalko şi mama ta s-au cunoscut? întrebă Bourne surprins.

Ea încuviinţă din cap. Acum, cu Bourne legat şi nemaiprezentând nici un pericol pentru ea, părea că vrea să vorbească. Bourne deveni suspicios.

— M-a cunoscut după ce tatăl meu a izgonit-o pe mama, spuse ea.

— A izgonit-o, unde? Bourne era intrigat fără să vrea. Femeia asta putea să convingă şi un şarpe să-şi dea veninul.

— Într-un sanatoriu. Ochii Annakăi se întunecară, lăsând să transpară o secundă sentimentele ei adevărate. A internat-o. Nu a fost dificil; era fragilă fizic, nu i se putea opune. În acele vremuri… da, încă era posibil.

— De ce să fi făcut aşa ceva? Nu te cred, spuse el sec.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Îl privi o secundă, luând aspectul îngrijorător al unei reptile. Apoi, poate pentru că avea nevoie de asta, continuă. Îl incomoda. Amanta lui îi cerea asta; în acest sens, era groaznic de slab. Ura aceasta pură îi transformase faţa într-o mască urâtă şi Bourne înţelese că, în sfârşit, ea spusese adevărul despre propriul ei trecut. Nu a ştiut niciodată că eu descoperisem adevărul şi nu am lăsat niciodată să se vadă asta. *Niciodată.* Scutură din cap. Oricum, Stepan făcea vizite la acelaşi ospiciu. Pe vremurile alea îşi vizita fratele… fratele care încercase să-l ucidă.

Bourne o privi fix, neştiind ce să creadă. Îşi dădu seama că habar n-avea dacă minţea sau spunea adevărul. O judecase corect într-o privinţă, măcar – *era* în război. Rolurile pe care le juca aşa de bine erau măsurile ei de apărare, raidurile ei în teritoriul inamic. Privi în ochii ei implacabili şi ştiu că era ceva monstruos în felul în care-i manipula pe cei ce-i atrăsese aproape de ea.

Ea se aplecă şi-i prinse bărbia între degete:

— Nu l-ai văzut pe Stepan, nu? A suferit operaţii estetice serioase pe partea dreaptă a feţei şi a gâtului. Oamenilor le

spune variante diferite despre asta, dar adevărul e că fratele lui a aruncat gazolină pe el şi apoi i-a aprins faţa cu o brichetă.

Bourne reacţionă fără să vrea:

— Doamne! De ce?

Ea ridică din umeri.

— Cine ştie? Fratele lui este un nebun periculos. Stepan ştia asta, la fel şi tatăl lui, dar acesta din urmă a refuzat să creadă până când a fost prea târziu. Şi chiar şi după, a continuat să-l apere pe băiat, insistând că a fost un accident tragic.

— Se poate ca toate astea să fie adevărate, spuse el. Dar chiar şi dacă e aşa, nu scuză faptul că ai pus la cale moartea tatălui tău.

Ea râse:

— Cum poţi tocmai tu să spui asta, când tu şi Khan aţi încercat să vă ucideţi reciproc? Câtă furie în numai doi oameni, Doamne!

— El a început. Eu doar m-am apărat.

— Dar, Jason, el te urăşte cu o pasiune cum rar am întâlnit. Te urăşte la fel de mult cât mi-am urât eu tatăl. Şi ştii de ce? Pentru că l-ai abandonat, la fel cum tata a abandonat-o pe mama.

— Vorbeşti de parcă el ar fi cu adevărat fiul meu.

— A, da, ai dreptate, te-ai convins pe tine însuţi că nu e. E convenabil, nu? În felul ăsta nu trebuie să te gândeşti că l-ai lăsat să moară în junglă.

— Dar nu l-am lăsat! Bourne ştia că nu trebuia să o lase să îl târască în acest subiect încărcat de emoţii, dar nu se putu abţine. Mi s-a spus că e mort. Nici nu mi-a trecut prin cap că poate supravieţuise. Am descoperit abia când am intrat în baza de date a guvernului.

— Ai rămas acolo să cauţi, să verifici? Nu, ţi-ai înmormântat familia fără măcar să te uiţi în sicrie! Dacă te-ai fi uitat, ai fi văzut că fiul tău nu era acolo. Nu, laşule, în loc de asta ai fugit din ţară.

Bourne încercă să se smulgă din legături.

— Asta e bună, tu să-mi ţii predici despre familie!

— Destul. Stepan Spalko intrase în cameră cu sincronizarea perfectă a unui arbitru. Am lucruri mai importante de discutat cu domnul Bourne decât poveştile de familie.

Annaka se ridică supusă. Îl mângâie pe Bourne pe obraz.

— Nu fi trist, Jason. Nu eşti primul bărbat pe care l-am înşelat şi nici ultimul.

— Nu, răspunse el. Spalko va fi ultimul.

— Annaka, lasă-ne acum, spuse Spalko, aranjându-şi şorţul de măcelar cu mâinile acoperite de mănuşi din latex. Şorţul era curat şi bine călcat. Pentru moment, pe el nu se vedea nici o pată de sânge.

Când Annaka plecă, Bourne îşi îndreptă atenţia asupra bărbatului care, după cum spusese Khan, pusese la cale uciderea lui Alex şi Mo.

— Ai aşa multă încredere în ea?

— Da, minte excelent. Spalko chicoti. Şi mai ştiu şi eu câte ceva despre minciună. Se apropie de cărucior, privind cu o intensitate de cunoscător la instrumentele aliniate pe el. Cred că e ceva natural să crezi că, dacă te-a trădat pe tine, mi-ar face şi mie acelaşi lucru. Se întoarse, lumina reflectându-i-se din pielea nefiresc de netedă de pe faţă şi gât. Sau încerci să bagi râcă între noi? Ar fi procedura standard pentru un agent de calibrul tău. Ridică din umeri şi luă în mână un instrument, pe care îl răsuci între degete. Domnule Bourne, ceea ce mă interesează pe mine e cât ai reuşit să descoperi despre doctorul Schiffer şi mica lui invenţie.

— Unde e Felix Schiffer?

— Nu-l poţi ajuta, domnule Bourne, nici dacă ai reuşi imposibilul şi te-ai elibera. A trăit mai multe decât era necesar şi acum nu-l mai poate învia nimeni.

— L-ai ucis, spuse Bourne, la fel cum i-ai ucis pe Alex Conklin şi Mo Panov.

Spalko ridică din umeri.

— Conklin mi l-a răpit pe doctorul Schiffer exact când aveam mai mare nevoie de el. L-am recuperat pe Schiffer, desigur, întotdeauna obţin ceea ce vreau. Dar Conklin a trebuit să plătească, pentru că a crezut că mi se poate opune fără să fie pedepsit.

— Şi Panov?

— A fost în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, zise Spalko. Simplu.

Bourne se gândi la tot binele pe care i-l făcuse Panov, fiind copleşit de inutilitatea morţii lui.

— Cum poţi vorbi de uciderea a doi oameni de parcă ar fi la fel de simplu cu a pocni din degete?

— Pentru că aşa a fost, domnule Bourne. Râse. Şi mâine uciderea acestor doi oameni va fi un nimic, pe lângă ce urmează.

Bourne încerca să nu privească la obiectul strălucitor. În loc de

asta, îi veni în minte imaginea corpului albăstrui al lui Laszlo Molnar îndesat în propriul frigider. Văzuse cu ochii lui ce răni produc instrumentele lui Spalko.

Aflat faţă în faţă cu faptul că Spalko fusese cel care-l torturase şi ucisese pe Laszlo Molnar, îşi dădu seama că tot ce-i spusese Khan era adevărat. Şi dacă spusese adevărul despre Spalko, era posibil să fi spus adevărul tot timpul, era posibil ca acest Khan să fie de fapt Joshua Webb, fiul lui Bourne? Faptele se adunau, adevărul i se dezvăluia şi Bourne îi simţi greutatea enormă de parcă ar fi avut un munte pe umeri. Nu suporta să privească la… ce?

Acum nu mai conta, pentru că Spalko începuse să-şi mânuiască instrumentele de tortură.

— Încă o dată, vreau să aflu ce ştii despre invenţia lui Schiffer.

Bourne privea fix dincolo de Spalko. Privea peretele alb din ciment.

— Ai ales să nu-mi răspunzi, spuse Spalko. Îţi aplaud curajul. Zâmbi fermecător. Şi mi-e milă de inutilitatea gestului tău.

Înfipse capătul răsucit al unui instrument în pielea lui Bourne.

26

Khan intră în Houdini, un magazin de jocuri magice şi logice din clădirea de pe strada Vaci de la numărul 87. Dulapurile şi rafturile micului magazin erau înţesate de trucuri magice, jocuri logice şi labirinturi de toate felurile, formele şi culorile, mai vechi sau mai noi. Copii de toate vârstele, împreună cu părinţii lor, străbăteau culoarele dintre rafturi arătând cu degetul şi studiind cu ochii plini de uimire acele lucruri fantastice.

Khan se apropie de una dintre vânzătoarele extrem de ocupate şi îi spuse că voia să vorbească cu Oszkar. Ea îi ceru numele, apoi ridică telefonul şi formă un interior. Vorbi o secundă, apoi îl îndrumă pe Khan spre partea din spate a magazinului.

Trecu de o uşă aflată în spate, pătrunzând într-un hol mic luminat doar de un bec. Pereţii aveau o culoare nedeterminată şi în aer plutea un miros de varză fiartă. Urcă pe o scară circulară din fier spre biroul de la etajul unu. Scara era plină de cărţi – în cea mai mare parte ediţii princeps de magie, biografii şi autobiografii de magicieni şi maeştri în evadări. Pe perete, deasupra unui birou vechi, atârna o fotografie de-a lui Harry Houdini cu autograf. Vechiul covor persan încă mai era pe podea şi rămăsese tot murdar, iar scaunul cu spătar asemănător unui jilţ încă îşi ocupa locul de onoare în spatele biroului.

Oszkar se afla în aceeaşi poziţie în care Khan îl găsise cu un an în urmă, când avusese ultima dată ocazia să-l viziteze. Era un bărbat cu burtă între două vârste, cu nişte perciuni imenşi şi un nas umflat. La vederea lui Khan se ridică şi, rânjind, ocoli biroul pentru a-i strânge mâna.

— Bine ai venit înapoi, spuse el, în timp ce îl invita să ia loc. Cu ce te pot ajuta?

Khan îi spuse de ce avea nevoie. Oszkar scria, dând din cap din când în când pentru sine.

Apoi îşi ridică privirea:

— Asta e tot? Părea dezamăgit; nu-i plăcea nimic mai mult pe lume decât o provocare.

— Nu chiar, răspunse Khan. Mai e problema unei yale magnetice.

— Aşa mai vii de-acasă! Oszkar radia. Se ridică, frecându-şi

mâinile. Vino cu mine, prietene!

Îl conduse pe Khan pe un coridor cu pereţii tapetaţi, iluminat de ceea ce păreau a fi nişte lămpi cu gaz. Avea un mers legănat, comic ca al unui pinguin, dar când îl vedeai reuşind să scape din trei perechi de cătuşe în mai puţin de nouăzeci de secunde, cuvântul fineţe începea să capete un cu totul alt sens.

Deschise o uşă şi intră în atelier – un spaţiu larg despărţit în zone egale de bancuri de lucru şi mese de metal. Îl conduse pe Khan până la una dintre ele, începând să scotocească prin nişte sertare aşezate vertical. În cele din urmă, scoase un mic pătrat din cărbune şi crom.

— Toate încuietorile magnetice funcţionează cu electricitate, ştii asta, nu? Când Khan încuviinţă din cap, continuă: şi toate sunt trainice, adică au nevoie de alimentare constantă pentru a funcţiona. Oricine instalează una din astea ştie că dacă se întrerupe curentul, yala se deschide, aşa că se asigură că au un generator de rezervă, poate chiar două, dacă omul nostru e suficient de paranoic.

— Ăsta e, îl asigură Khan.

— Foarte bine. Oszkar încuviinţă din cap. Aşa că ia-ţi gândul de la întreruperea curentului – durează prea mult şi, chiar dacă ai timpul necesar, există posibilitatea să nu poţi întrerupe toate rezervele. Ridică un deget în aer. Dar, ceea ce în mod normal nu se ştie e că yalele magnetice funcţionează pe curent continuu, deci… Scotoci din nou şi scoase un alt obiect. Ai nevoie de un generator portabil de curent alternativ, cu suficientă energie cât să încurci yala magnetică.

Khan luă bateria în mână. Era mai grea decât părea.

— Şi cum funcţionează?

— Imaginează-ţi un fulger care loveşte un sistem electric. Oszkar bătu uşor în sistemul electric. Puiul ăsta va întrerupe curentul continuu suficient cât să poţi deschide uşa, dar nu-l va tăia definitiv. La un moment dat va porni din nou, iar yala se va închide.

— Cât timp am? întrebă Khan.

— Depinde de calitatea şi modelul yalei magnetice. Oszkar ridică din umerii lui masivi. În cel mai bun caz, cincisprezece minute, poate douăzeci, dar nu mai mult.

— Nu pot să o deschid din nou?

Oszkar clătină din cap:

— Sunt şanse mari să blochezi yala în poziţia închis, iar atunci

va trebui să demolezi uşa ca să ieşi. Râse, bătându-l pe Khan pe spate. Nu-ţi face griji, am încredere în tine.

Khan îl privi pieziş:

— Mda. Oszkar îi întinse o mică geantă cu fermoar. Trucurile meseriei se servesc întotdeauna de un element de credinţă.

Exact la ora două şi cincisprezece minute dimineaţa, ora Islandei, Arsenov şi Zina aşezară corpul împăturit cu grijă al lui Magomet şi porniră spre sud de-a lungul ţărmului, în direcţia unui golf ascuns privirii. Arsenov era la volan. Zina studia la intervale regulate o hartă, îndrumându-l.

— Simt nervozitatea celorlalţi, spuse el după un timp. E mai mult decât emoţia aşteptării.

— Nu suntem într-o simplă misiune, Hasan.

El îi aruncă o privire.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva ai gheaţă în vene, în loc de sânge.

Ea afişă un zâmbet pe faţă, strângându-l uşor de picior.

— Ştii foarte bine ce curge prin venele mele.

— Aşa e, încuviinţă el din cap. Trebuia să recunoască faptul că, oricât de mult ar fi fost impulsionat de dorinţa de a-şi conduce poporul, cel mai fericit se simţea cu Zina. Tânjea după un timp când războiul avea să se sfârşească şi avea să-şi lase armele de rebel pentru a putea fi un soţ pentru ea şi un tată pentru copiii ei.

— Zina, spuse el când ieşiră de pe drum şi porniră în jos pe drumul plin de bolovani care cobora spre locul unde mergeau, nu am vorbit niciodată despre noi doi.

— Ce vrei să spui? Sigur că ştia foarte bine ce voia să spună, dar încerca să înlăture groaza subită ce o cuprinsese. Sigur că am vorbit.

Drumul era acum mai abrupt şi el micşoră viteza. Zina vedea ultima cotitură; dincolo de ea erau golful stâncos şi zbuciumatele ape ale Atlanticului de Nord.

— Nu despre viitor, despre căsnicie, despre copiii pe care-i vom avea cândva. Mi se pare momentul potrivit să ne oferim garanţia iubirii reciproce.

Atunci înţelese cât de intuitiv era Şeicul în realitate. Căci, prin aceste cuvinte, Arsenov se autocondamnase. Se temea de moarte. Desluşea asta în cuvintele alese de el, dacă nu în voce sau în ochi.

Acum înţelese că se îndoia de ea. Dacă învăţase un lucru în perioada de când se alăturase rebelilor, era faptul că îndoiala slăbea iniţiativa, hotărârea şi mai ales acţiunea. El se expusese poate din cauza tensiunii şi a neliniştii extreme şi slăbiciunea lui îi repugna la fel de mult cum i-ar fi repugnat Şeicului. Cu siguranţă, îndoielile lui Hasan în privinţa ei îi tulburau gândirea. Făcuse o greşeală enormă încercând să-l atragă aşa de repede pe Magomet, dar era aşa de nerăbdătoare să se dedice viitorului prezis de Şeic. Totuşi, judecând după reacţia violentă a lui Hasan, îndoielile lui trebuie să fi început dinainte. Oare simţea că nu mai poate avea încredere în ea?

Ajunseseră la locul de întâlnire cu cincisprezece minute înainte. Ea se întoarse şi-i luă faţa în mâini.

— Hasan, spuse tandru, noi doi am mers alături mult timp prin umbra morţii. Am supravieţuit prin voia lui Allah, dar şi prin încrederea nestrămutată unul în celălalt. Se aplecă şi îl sărută. Aşa că acum ne făgăduim unul altuia, pentru că dorim moartea pe calea lui Allah mai mult decât ceilalţi oameni îşi doresc viaţa.

Arsenov închise ochii o secundă. Asta voise de la ea, era lucrul pe care se temuse că nu-l va primi niciodată. De aceea, îşi dădu seama, trăsese acea concluzie urâtă când o văzuse cu Magomet.

— Sub ochii lui Allah, în mâinile lui Allah, în inima lui Allah, spuse el pe un ton de binecuvântare.

Se îmbrăţişară, dar Zina era, desigur, departe peste Atlanticul de Nord. Se întreba ce făcea Şeicul chiar în acel moment. Tânjea să-i vadă faţa, să fie lângă el. Curând, îşi spuse. Curând, tot ce voia va fi al ei.

Puţin mai târziu coborâră din dubiţă şi rămaseră pe ţărm privind marea, ascultară valurile bubuind şi apoi spărgându-se furioase de ţărm. În acest scurt interval de întuneric al nordului, luna apusese deja. Peste încă o jumătate de oră avea să se lumineze, începând o nouă zi foarte lungă. Se aflau undeva în centrul golfului care-şi întindea braţele de ambele părţi, astfel încât mareea era slabă, valurile nefiind aşa de periculoase ca de obicei. Vântul rece ce venea dinspre apă o făcea pe Zina să tremure, dar lui Arsenov îi plăcea.

Apoi văzură lumina aprinzându-se şi stingându-se de trei ori. Barca era acolo. Arsenov răspunse cu aceiaşi semnal folosind lanterna. Văzură vag barca de pescuit navigând în întuneric, fără lumini, apropiindu-se de mal. Merseră în spatele dubiţei şi,

împreună, aduseră povara la ţărm.

— Ce surprinşi vor fi să te vadă din nou, spuse Arsenov.

— Sunt oamenii Şeicului, nimic nu îi surprinde, răspunse Zina, perfect conştientă că în povestea pe care Şeicul i-o spusese lui Hasan se presupunea că Zina se cunoştea cu echipajul. Cu siguranţă, Şeicul i-a informat deja.

Arsenov aprinse din nou lanterna şi văzură o barcă cu vâsle venind spre ei, scufundată puternic din cauza încărcăturii grele, în ea erau doi bărbaţi şi un morman de lăzi; alte lăzi trebuiau să fie încă pe barca de pescuit. Arsenov îşi privi ceasul; spera să termine până în zori.

Cei doi bărbaţi traseră botul bărcii pe pietriş şi coborâră. Nu pierdură vremea cu prezentările, dar, aşa cum li se ordonase, o tratau pe Zina de parcă o cunoşteau.

Toţi patru descărcară lăzile foarte repede, depozitându-le ordonat în partea din spate a dubiţei. Arsenov auzi ceva, se întoarse şi văzu o a doua barcă ce se oprise pe pietriş, ştiind din acel moment că aveau să termine până în zori.

Încărcară cadavrul lui Magomet în prima barcă, acum goală şi Zina le ordonă membrilor echipajului să-l arunce în larg. Se supuseră fără întrebări, lucru care-i plăcu lui Arsenov. Evident, femeia îi impresionase atunci când supraveghease încărcarea.

Extrem de repede, toţi şase încărcară restul de lăzi în dubiţă. Apoi bărbaţii se întoarseră la bărci la fel de silenţios cum coborâseră şi, împinşi de Arsenov şi Zina, porniră înapoi către barca de pescuit.

Arsenov şi Zina se priviră. Odată cu venirea încărcăturii, misiunea devenise mult mai reală decât înainte.

— Simţi şi tu, Zina? întrebă el, punând mâna pe una dintre cutii. Simţi moartea ce aşteaptă aici?

Ea îşi puse palma peste a lui:

— Eu simt victoria.

Se întoarseră la bază unde îi aşteptau ceilalţi membri ai dispozitivului, care, prin aplicarea inteligentă a peroxidului şi a lentilelor de contact colorate se transformaseră complet. Nimeni nu spuse nimic în privinţa morţii lui Magomet. Sfârşise prost, iar acum, atât de aproape de misiune, nimeni nu voia să ştie detaliile – aveau lucruri mai importante la care să se gândească.

Lăzile fură descărcate şi deschise cu atenţie, scoţând la iveală pistoale automate compacte, pachete cu explozibil C4, costume

HAZMAT. O altă ladă, mai mică decât celelalte, conţinea nişte praz împachetat şi păstrat în gheaţă. Arsenov îi făcu un gest lui Akhmed, care-şi puse mănuşi din latex şi mută lada cu praz în dubiţa pe care scria *Hafnarfjordur Fine Fruits & Vegetables.* Apoi un Akhmed blond şi cu ochi albaştri urcă în maşină şi plecă.

Ultima cutie trebuia deschisă de Arsenov şi Zina. Conţinea NX 20. O priviră împreună, cu cele două părţi ale ei aşezate inocent pe suportul de polistiren, gândindu-se la ceea ce văzuseră în Nairobi. Arsenov îşi privi ceasul.

— Foarte curând, Şeicul va sosi cu încărcătura.

Începuseră ultimele pregătiri.

Imediat după ora nouă dimineaţa, o dubiţă de la magazinul Fontana parcă la intrarea de serviciu de la subsolul Humanistas, Ltd., unde o opriră doi agenţi de securitate. Unul dintre ei îşi consultă diagrama de lucru pentru ziua respectivă şi, deşi pe aceasta era trecută o livrare de la magazinul Fontana pentru biroul lui Ethan Hearn, ceru să vadă foaia de expediţie. După ce şoferul îi arătă documentul, îi ceru să deschidă partea din spate. Agentul urcă, verifică fiecare obiect de pe listă şi apoi deschise fiecare cutie din carton împreună cu partenerul său, verificând cele două scaune, biroul, dulapul şi canapeaua extensibilă. Deschiseră toate uşile biroului şi dulapului, inspectară interioarele, ridicară pernele de pe scaune şi de pe canapea. Găsind totul în ordine, agenţii îi înapoiară şoferului foaia de expediţie şi îl îndrumară spre biroul lui Ethan Hearn.

Şoferul parcă lângă lift şi descărcă împreună cu colegul său. Urcară totul făcând patru drumuri până la etajul cinci, unde îi aştepta Hearn. Era încântat să le arate unde să aşeze fiecare piesă de mobilier, iar ei au erau la fel de încântaţi să primească bacşişul gras de după terminarea lucrului.

După plecarea lor, Hearn închise uşa şi începu să transfere, în ordine alfabetică teancul de dosare ce se adunase lângă biroul său. Camera căpătă aspectul plăcut al unui birou ordonat. După o vreme, Hearn se ridică şi merse până la uşă. Deschizând-o, se pomeni faţă în faţă cu femeia care-l însoţise cu o zi înainte pe bărbatul care fusese introdus cu targa în clădire.

— Eşti Ethan Hearn? Când el făcu un semn de încuviinţare, îi întinse mâna. Annaka Vadas.

Ethan îi strânse scurt mâna, observând că era fermă şi uscată, îşi aminti avertismentul lui Khan şi afişă o mină inocentă şi

întrebătoare.

— Ne cunoaştem?

— Sunt o prietenă a lui Spalko. Zâmbetul ei îi tăie răsuflarea. Te superi dacă intru, sau plecai?

— Am o întâlnire peste – îşi privi ceasul – puţin timp.

— Nu te reţin mult. Ea merse până la canapea şi se aşeză picior peste picior. Îl fixă pe Hearn cu o expresie atentă, în expectativă.

El se aşeză pe scaun şi se răsuci cu faţa spre ea.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Vadas?

— Cred că ai înţeles greşit, spuse ea cu o privire intensă, întrebarea e cu ce te pot ajuta eu?

El clătină din cap:

— Mă tem că nu înţeleg.

Annaka se uită prin birou, mormăind ca pentru sine. Apoi îşi puse coatele pe genunchi.

— O, cred că înţelegi, Ethan. Din nou zâmbetul acela. Vezi tu, ştiu despre tine ceva ce Stepan nu ştie.

El îşi luă din nou expresia aceea întrebătoare pe faţă, întinzând braţele într-un gest de om neajutorat.

— Te străduieşti prea tare, spuse ea scurt. Ştiu că lucrezi şi pentru altcineva în afară de Stepan.

— Nu…

Dar ea îşi dusese degetul la buze.

— Te-am văzut ieri în garaj. Nu puteai fi acolo ca să-ţi vezi de sănătate şi, chiar dacă ar fi fost aşa, te interesa prea mult ce se întâmplă.

De uimire, bărbatul nu reuşi nici măcar să nege. Şi ce rost avea? îşi zise el. Îl descoperise, deşi crezuse că este foarte atent. O privi fix. Era frumoasă, într-adevăr, dar era şi înspăimântătoare în acelaşi timp.

Ea îşi lăsă capul într-o parte:

— Nu lucrezi pentru Interpol – nu ai obiceiurile lor. CIA, nu, nu cred. Stepan ar şti dacă americanii ar încerca să-i penetreze organizaţia. Deci pentru cine, hm?

Hearn nu voia să spună; nu putea. Era doar înspăimântat ca ea să nu ştie deja – să nu ştie totul.

— Eşti livid la faţă, Ethan. Annaka se ridică. Chiar nu-mi pasă. Vreau doar o poliţă de asigurare pentru cazul în care lucrurile se-mput pe aici. Poliţa de asigurare eşti tu. Deocamdată, să spunem că mica ta trădare e micul nostru secret.

Traversase camera şi ieşise înainte ca Hearn să poată îngăima ceva ca răspuns. Rămase aşezat o secundă, imobil din cauza şocului. Apoi se ridică şi deschise uşa, privind în sus şi în jos pe coridor ca să se asigure că femeia plecase cu adevărat.

Apoi închise uşa, traversă camera până la canapea şi spuse:

— Liber.

Pernele începură să se ridice şi el le luă şi le aşeză pe mocheta ce acoperea toată încăperea. Când începură să se mişte panourile din placaj ce alcătuiau mecanismul patului, se aplecă şi le ridică.

Dedesubt, în loc de saltea şi cadrul patului, se afla Khan.

Hearn îşi dădu seama că era lac de sudoare.

— Ştiu că m-ai avertizat, dar…

— Linişte. Khan ieşi din spaţiul strâmt ca un coşciug. Hearn se făcu mic, dar Khan avea altele pe cap decât pedeapsa corporală. Doar să nu faci aceeaşi greşeală de două ori.

Khan se duse la uşă şi îşi lipi urechea de ea. Nu reuşea să distingă decât zgomotul de fundal al birourilor de pe hol. Purta nişte pantaloni negri, pantofi, cămaşă şi geacă scurtă de aceeaşi culoare. Lui Hearn i se păru că se îngrăşase puţin în partea de sus a corpului de la ultima lor întâlnire.

— Pune canapeaua la loc cum era, ordonă Khan, apoi reia-ţi lucrul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ai o întâlnire curând? Du-te şi ai grijă să nu întârzii! E imperativ ca totul să pară normal.

Hearn încuviinţă din cap, aşezând placajul în golul de sub canapea şi punând pernele la locul lor.

— Suntem la etajul cinci, spuse. Ţinta ta este la etajul trei.

— Să văd planul.

Hearn se aşeză în faţa computerului şi imediat apăru pe ecran planul clădirii.

— Arată-mi etajul trei, spuse Khan aplecându-se peste umărul lui.

Când apăru, îl studie atent.

— Ce e asta? întrebă arătând un punct.

— Nu ştiu. Hearn încercă să mărească imaginea. Pare un spaţiu gol.

— Sau, zise Khan, ar putea fi o cameră învecinată cu domnitorul lui Spalko.

— Doar că nu are intrare sau ieşire, sublinie Hearn.

— Interesant. Mă întreb dacă nu cumva domnul Spalko a făcut

nişte modificări de care arhitecţii nu ştiu nimic.

După ce memorase planul etajului, Khan se întoarse. Obţinuse tot ce se putea obţine de acolo; acum trebuia să vadă locul propriu-zis. Din uşă, se întoarse spre Hearn:

— Nu uita. Să nu întârzii la întâlnire.

— Şi tu? Nu ai cum să intri acolo.

Khan clătină din cap:

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine.

Steagurile erau desfăşurate în dimineaţa nesfârşită a Islandei, scăldate în soarele strălucitor şi în parfumul mineral al izvoarelor termale. La un capăt al Aeroportului Keflavik fusese ridicat scheletul complicat din aluminiu al unui podium uriaş care avea la unul dintre capete instalaţia de sunet, locul fiind considerat cel mai sigur din tot perimetrul de către Jamie Hull, Boris Ilici Karpov şi Feyd al-Saoud. Nici unul dintre ei, nici măcar tovarăşul Boris, nu părea fericit pentru apariţia liderilor într-un loc atât de public, dar în această privinţă toţi şefii de state gândeau la fel. Era imperativ, credeau ei, nu numai să-şi arate solidaritatea în public, ci şi faptul că nu se temeau. Cu toţii cunoşteau riscurile unui asasinat când preluaseră funcţia şi erau foarte conştienţi de risc din momentul în care hotărâseră să organizeze summitul. Dar ştiau cu toţii că riscul morţii era o componentă a meseriei. Dacă voiau să schimbe lumea, aveau să fie cu siguranţă oameni care să se opună.

Şi astfel, în această dimineaţă când trebuia să înceapă summitul, cu steagurile Statelor Unite, Rusiei şi ale celor mai importante naţiuni arabe desfăşurate în vânt, partea din faţă a podiumului fusese decorată cu logoul atât de disputat al summitului, trupele de securitate înconjurau perimetrul şi lunetiştii erau amplasaţi în toate punctele strategice posibile. Toate naţiunile lumii îşi trimiseseră reprezentanţii presei; li se ceruse să se prezinte cu două ore înainte de conferinţa de presă. Jurnaliştii fuseseră scanaţi metodic, li se verificaseră legitimaţiile şi amprentele lor fuseseră scanate şi trecute prin mai multe baze de date. Fotografii fuseseră avertizaţi să nu pună film în aparate dinainte pentru că acestea trebuiau scanate cu raze X la faţa locului, trebuia examinată fiecare cameră obscură, fiecare fotograf în parte trebuia observat în timp ce punea film în aparat. Cât despre telefoanele mobile, acestea au fost confiscate, etichetate şi păstrate în afara perimetrului, pentru a fi

recuperate la sfârşitul conferinţei de presă de proprietarii lor. Nu se trecuse cu vederea nici un detaliu.

Când preşedintele Statelor Unite îşi făcu apariţia, Jamie Hull era alături de el împreună cu mai mulţi agenţi ai Serviciului Secret. Hull ţinea permanent legătura cu toţi membrii echipei sale şi cu ceilalţi doi şefi de securitate printr-o cască pe care o avea în ureche. Imediat după preşedintele american apăru preşedintele Rusiei, Alexandr Ievtusenko, însoţit de Boris şi un cordon alcătuit din agenţi cu feţe încruntate. În spatele lor veneau liderii celor patru state islamice împreună cu şefii serviciilor lor de securitate.

Mulţimea şi presa se repeziră înainte, doar pentru a fi ţinute la distanţă de podiumul pe care urcaseră demnitarii. Se testau microfoanele, camerele de televiziune transmiteau în direct. Preşedintele S.U.A. vorbi primul la microfon. Era un bărbat înalt şi arătos, cu nas proeminent şi ochi de câine de pază.

„Concetăţeni ai lumii, începu el cu vocea puternică şi declarativă rodată în atâtea discursuri electorale, netezită de numeroase conferinţe de presă şi şlefuită de atâtea discuţii intime în Rose Garden sau la Camp David, este o zi măreaţă pentru pacea lumii şi pentru lupta internaţională pentru dreptate şi libertate împotriva violenţei şi terorismului.

Astăzi, ne aflăm încă o dată într-un moment de răscruce al istoriei lumii. Vom lăsa toată umanitatea să se afunde în întunericul fricii şi războiului nesfârşit sau ne vom uni pentru a lovi în inima duşmanului, oriunde s-ar ascunde el?

Forţele terorismului sunt aliate împotriva noastră. Să nu ne lăsăm păcăliţi, terorismul este o hidră a vremurilor modeme, un monstru cu mai multe capete. Nu ne facem iluzii în privinţa drumului dificil pe care îl avem de parcurs, dar nimic nu ne va zdruncina dorinţa de a merge înainte într-un unic efort concertat. Numai uniţi putem distruge monstrul acesta cu mai multe capete! Numai uniţi avem o şansă de a transforma lumea într-un loc sigur pentru fiecare cetăţean al ei!”

Discursul preşedintelui fu urmat de aplauze furtunoase. Apoi îi cedă microfonul preşedintelui rus, care spuse mai mult sau mai puţin aceleaşi lucruri, primindu-şi şi el porţia de aplauze. Cei patru lideri arabi vorbiră pe rând şi, deşi în cuvinte mai circumspecte şi ei întăriră nevoia stringentă a unui efort unit de a opri terorismul odată pentru totdeauna.

Urmară apoi o serie de întrebări şi răspunsuri, după care cei

şase bărbaţi se aliniară pentru fotografii. Era o privelişte impresionantă, mai memorabilă atunci când se apucară de mâini şi le ridicară deasupra capetelor într-o etalare de solidaritate fără precedent între Est şi Vest.

Când mulţimea începu să se rărească, starea de spirit era excelentă. Chiar şi cei mai epuizaţi jurnalişti şi fotografi erau de părere că summitul începuse excelent.

— Îţi dai seama că am ajuns la a treia pereche de mănuşi chirurgicale?

Stepan Spalko era aşezat la masa plină de tăieturi şi pete de sânge pe scaunul pe care Annaka stătuse cu o zi înainte. Avea în faţă un sendviş cu şuncă, salată şi roşii, care începuseră să-i placă în lungile perioade de convalescenţă dintre operaţiile la care fusese supus în Statele Unite. Sandvişul era aşezat pe o farfurie din porţelan fin şi în dreapta avea un pahar din cristal cu cel mai fin Bordeaux de podgorie.

— Nu contează. Se face târziu. Bătu cu degetul în cristalul ceasului de la încheietură. Mi se pare, domnule Bourne, că această distracţie extraordinară se apropie de sfârşit. Mi-ai oferit o noapte extraordinară. Râse scurt. Ceea ce eu nu am făcut pentru tine, aş spune.

Sandvişul fusese tăiat în două triunghiuri egale, la dimensiuni exacte. Ridică unul şi muşcă din el, mestecând încet şi cu atenţie.

— Ştii dumneata, domnule Bourne, un sendviş cu şuncă, salată şi roşii nu e bun dacă şunca nu este proaspătă şi, dacă e posibil, tăiată subţire.

Înghiţi, puse sandvişul deoparte şi, ridicând paharul de cristal, îşi clăti gura cu puţin Bordeaux. Apoi împinse scaunul înapoi, se ridică şi se apropie de scaunul de stomatologie de care era legat Jason Bourne. Capul îi atârna pe piept şi pe o rază de cincizeci de centimetri în jurul lui erau pete de sânge.

Spalko îi îndreptă capul cu dosul palmei. Ochii lui, înceţoşaţi din cauza durerilor crunte, erau înconjuraţi de cearcăne negre şi faţa îi era albă ca varul.

— Înainte de a pleca, trebuie să-ţi spun care e ironia. Ora triumfului meu se apropie. Nu contează ce ştii. Nu contează dacă vorbeşti sau nu. Tot ce contează e că te am aici, în siguranţă şi incapabil să mi te opui în vreun fel. Râse din nou. Ce preţ teribil ai plătit pentru tăcere. Şi pentru ce, domnule Bourne? Pentru

nimic!

Khan îl văzu pe paznicul care stătea în picioare lângă uşa de la lift şi se retrase cu grijă spre uşa ce ducea pe scări. Prin panoul din geam securizat văzu doi agenţi de pază fumând şi discutând pe scări. Unul dintre ei privea afară la fiecare cincisprezece secunde, verificând coridorul de la etajul cinci. Scările erau extrem de bine păzite.

Plecă înapoi. Mergând pe coridor cu un pas normal şi relaxat, scoase arma cu aer comprimat pe care o cumpărase de la Oszkar şi o lipi de corp. În momentul în care paznicul îl văzu, Khan ridică arma şi-i trase o săgeată în gât. Bărbatul se prăbuşi inconştient din cauza substanţei chimice din vârful săgeţii.

Khan începu să alerge. În timp ce-l târa pe paznic în toaleta bărbaţilor, apăru al doilea agent, aţintindu-şi pistolul automat spre pieptul lui.

— Stai pe loc, îi ordonă. Aruncă arma şi ţine mâinile la vedere.

Khan făcu aşa cum i se ordonase. Ţinând mâinile ridicate pentru a fi inspectat de paznic, atinse un resort ascuns într-o membrană la încheietura mâinii. Agentul duse o mână la gât. Săgeata fusese ca o înţepătură de insectă. Dar imediat descoperi că nu mai vede. Fu ultimul gând înainte de a se prăbuşi la rândul lui inconştient.

Khan târî ambele corpuri în toaleta bărbaţilor, apoi apăsă butonul liftului. O secundă mai târziu uşile liftului se deschideau. Urcă şi apăsă butonul pentru etajul trei. Liftul începu să coboare dar, când trecu de etajul patru se opri, rămânând suspendat între etaje. Apăsă câteva butoane, fără succes. Liftul era blocat, fără îndoială cu intenţie. Ştia că are foarte puţin timp pentru a scăpa din capcana întinsă de Spalko.

Ridicându-se pe balustrada ce înconjura liftul la nivelul mâinii, se întinse spre trapa de întreţinere. Era gata să o deschidă, când se opri şi privi mai atent. Oare ce strălucea acolo? Scoase minilanterna din trusa luată de la Oszkar şi ilumină şurubul din colţul cel mai îndepărtat. În jurul lui era înfăşurată puţină sârmă de cupru. Capcană cu bombă! Khan ştia că în momentul în care ar fi încercat să desfacă trapa firul avea să detoneze o bombă aşezată deasupra liftului.

În acel moment o zguduitură îl smulse din loc şi cabina liftului, vibrând din toate încheieturile, începu să se prăbuşească în puţ.

Spalko ieşi din camera de interogatoriu pentru că îi suna telefonul. Intră în dormitorul scăldat de lumina soarelui, simţind căldura razelor pe faţă.

— Da?

O voce îi vorbi în ureche, cuvintele făcându-i pulsul să crească. Khan era aici! Strânse pumnul. Acum îi avea pe amândoi. Aproape terminase treaba aici. Îşi trimise oamenii la etajul doi, apoi sună la comandamentul de securitate şi dădu ordin să înceapă un exerciţiu de incendiu care în scurt timp avea să ducă la evacuarea întregului personal al Humanistas din clădire. În douăzeci de secunde se auzi răsunând alarma de incendiu şi în toată clădirea bărbaţii şi femeile îşi părăsiră birourile îndreptându-se ordonat spre scări, de unde erau escortaţi în stradă. Până atunci Spalko îşi sunase şoferul şi pilotul, spunându-i acestuia din urmă să pregătească avionul ce-l aştepta la Aeroportul Ferihegy. Urmându-i-se instrucţiunile, avionul fusese deja alimentat şi verificat, trimiţându-se la turnul de control un plan de zbor.

Mai trebuia să dea un singur telefon înainte de a se întoarce la Jason Bourne.

— Khan e în clădire, spuse el când Annaka răspunse la telefon. E blocat în lift şi am trimis oameni să se ocupe de el dacă reuşeşte să scape, dar tu îl cunoşti mai bine decât oricine. Mormăi la auzul răspunsului ei. Nu mă surprinde ce spui. Fă cum crezi.

Khan lovi butonul pentru oprirea de urgenţă cu podul palmei, dar nu se întâmplă nimic, liftul îşi continuă coborârea vertiginoasă. Folosind o unealtă din trusa lui Oszkar, deschise panoul indicator, înăuntru erau o mulţime de fire, dar văzu imediat că acela care acţiona oprirea de urgenţă era deconectat. Îl potrivi cu dexteritate în locaşul său şi imediat, cu un urlet de metal scrâşnind, liftul se opri sub acţiunea frânei de urgenţă. În timp ce liftul atârna blocat între etajul doi şi trei, Khan continuă să lucreze cu firele cu o febrilitate extremă.

La etajul doi, oamenii înarmaţi ai lui Spalko ajungeau la uşa liftului pe care o deschiseră manual cu o cheie de urgenţă, lăsând să se vadă puţul. Deasupra lor se vedea partea de jos a cabinei oprite. Primiseră ordine; ştiau ce aveau de făcut. Deschiseră un foc masiv ce măcină treimea de jos a cabinei

liftului. Nimeni nu putea supravieţui unei rafale atât de intense.

Khan, cu mâinile şi picioarele întinse şi sprijinite cu putere de pereţii casei liftului, privi cum se prăbuşea partea de jos a cabinei. Era protejat de ricoşeul gloanţelor atât de uşile liftului, cât şi de puţ. Reconectase firele panoului pentru a putea deschide uşile suficient cât să se poată strecura afară. Se strecurase prin puţ, urcând aproximativ până deasupra cabinei în momentul când începuse ploaia de gloanţe.

Acum, în ecoul de după lovituri, auzi un bâzâit ca al unui roi de albine ce ieşiseră din stup. Privind în sus, văzu două cabluri căzând din susul puţului. Câteva secunde mai târziu doi agenţi de pază bine înarmaţi coborau în rapel pe fire, unul lângă altul.

Unul dintre ei îl văzu şi îşi îndreptă arma spre el. Khan trase cu arma cu aer comprimat şi arma agentului scăpă dintre degetele lui înţepenite. În timp ce al doilea paznic se pregătea să tragă, Khan sări şi se prinse de bărbatul inconştient care, datorită echipamentului de coborâre, era strâns lipit de coardă. Al doilea agent, fără faţă şi deci anonim dincolo de casca de luptă, trase în Khan, care-l răsuci pe tovarăşul lui, folosind corpul acestuia drept scut pentru a opri gloanţele. Lovi cu piciorul, azvârlindu-i pistolul din mână celui de-al doilea agent.

Aterizară pe acoperişul cabinei în acelaşi timp. Micuţul pătrat alb de exploziv C4 ucigător era prins cu bandă de centrul trapei de întreţinere, unde fusese legat în grabă cu fire pentru a instala capcana. Khan vedea că şuruburile erau slăbite; dacă vreunul din ei lovea din greşeală panoul trapei, dislocându-l cât de puţin, întreaga cabină s-ar fi făcut bucăţi.

Khan apăsă pe trăgaciul armei cu aer comprimat, dar paznicul, care văzuse felul în care-l scosese din luptă pe partenerul său, se feri din calea lui, se rostogoli şi lovi cu piciorul în sus, aruncându-i lui Khan arma din mână. În acelaşi timp puse mâna pe pistolul automat al colegului său. Khan îl călcă tare pe mână, frecându-l cu călcâiul într-o încercare de a-l face pe agent să dea drumul armei. Dar acum paznicii de la etajul doi începură să tragă în sus în rafale.

Profitând de elementul ce-i distrăsese atenţia lui Khan, îndepărtă piciorul lui Khan şi recuperă pistolul. Când trase, Khan sări de pe cabină, lăsându-se să alunece pe partea laterală a puţului până în locul unde ajungea frâna de urgenţă. Ferindu-se de ploaia de gloanţe, acţionă mecanismul frânei. Paznicul rămas

pe cabina liftului îl urmărise şi acum era întins pe burtă, cu pistolul aţintit asupra lui Khan. Când începu să tragă, Khan reuşi să declanşeze frâna. Cabina se prăbuşi în puţ împreună cu paznicul şocat.

Khan sări pe cel mai apropiat cablu de rapel şi începu să urce. Ajunse la etajul trei şi tocmai conecta curentul alternativ la yala magnetică în momentul în care cabina liftului se izbea de baza puţului, aflată în subsolul clădirii. Şocul dislocă trapa de întreţinere şi explozibilul C4 detonă. Explozia urcă prin puţ exact în momentul când circuitul magnetic se întrerupea şi Khan se rostogolea prin uşă.

Holul de la etajul trei era îmbrăcat complet în marmură maronie. Aplicele din sticlă mată ofereau o iluminare difuză. Când îşi reveni, Khan o văzu pe Annaka la nici cinci metri de el, fugind pe hol. Era în mod clar surprinsă şi, se gândi el, mai mult decât speriată. Evident, nici ea şi nici Spalko nu luaseră în calcul ideea ca el să ajungă la etajul trei. Râse încet, pornind după ea. Nu-i putea învinovăţi; era o adevărată performanţă să ajungă acolo.

Înaintea lui, Annaka dispăru pe o uşă. Când o trânti după ea, Khan auzi încuietoarea care-şi făcea datoria. Ştia că trebuia să ajungă la Bourne şi la Spalko, dar Annaka devenise un atu pe care nu-şi putea permite să-l ignore. Când ajunse la uşa încuiată, avea deja în mână un set de şperacluri. Introducând unul, distruse butucul. Îi luă mai puţin de cincisprezece secunde să deschidă uşa, dându-i Annakăi atâta timp cât să ajungă în partea cealaltă a camerei. Ea îl privi înspăimântată peste umăr, apoi trânti uşa după ea.

Privind retrospectiv, expresia ei ar fi trebuit să-l avertizeze. Annaka nu-şi manifesta niciodată frica. Îl alertă totuşi camera prevestitoare de rele, mică şi pătrată, fără nici o particularitate şi fără nici o fereastră. Părea neterminată, proaspăt renovată într-un alb lugubru, fiind vopsite până şi plintele late, sculptate în lemn. În spaţiul acela nu era nici o mobilă, de fapt nu era nimic. Privind în sus, văzu în tavan ventilatoarele prin care în cameră pătrundea un gaz. Ţinându-şi respiraţia, merse până la uşa din celălalt capăt. Manevră încuietoarea, dar uşa nu se deschidea. Trebuie să fie blocată pe dinafară, se gândi el alergând la uşa pe care intrase în cameră. Răsuci mânerul şi descoperi că şi aceasta fusese blocată pe dinafară.

Gazul începea să se simtă în camera închisă. Era prins în

cursă.

Lângă farfuria de porţelan plină de firmituri şi paharul de cristal în care mai erau nişte resturi de Bordeaux, Stepan Spalko aliniase obiectele luate de la Bourne: arma ceramică, telefonul mobil al lui Conklin, teancul de bani şi briceagul automat.

Bourne, zdrobit şi plin de sânge, se afla în stare de meditaţie profundă de câteva ore, mai întâi pentru a opri valurile de agonie ce-i străbăteau corpul la fiecare răsucire şi împungere a instrumentelor lui Spalko, apoi pentru a-şi conserva şi proteja energia interioară şi, în sfârşit, pentru a scăpa de efectele psihice ale torturii şi a-şi recăpăta puterile.

Prin mintea lui golită pâlpâiau gânduri despre Marie, Alison şi Jamie ca nişte flăcări palide, dar amintirea cea mai vie fusese aceea a zilelor toride petrecute în Phnom Penh. Mintea lui, calmată până în punctul liniştii complete, îi învia pe Dao, Alyssa şi Joshua.

Îi arunca o minge lui Joshua, învăţându-l cum să folosească mănuşa de baseball pe care i-o adusese din State, când Joshua se întoarce şi îi spune: *De ce ai încercat să faci replici ale noastre? De ce nu ai încercat să ne salvezi?* Devine confuz o secundă, până ce vede faţa lui Khan atârnând în mintea lui ca o lună plină pe cerul fără stele. Khan deschide gura şi zice: *Ai încercat să-i copiezi pe Joshua şi Alyssa. Până şi numele lor încep cu aceleaşi litere.*

Voia să iasă din meditaţia forţată, să abandoneze fortăreaţa ridicată pentru a se proteja de ravagiile lui Spalko asupra lui, orice, numai să scape de faţa acuzatoare, de vina zdrobitoare.

Vinovăţia.

Vina lui era lucrul de care fugise tot timpul. Încă de când Khan îi spusese cine era cu adevărat fugise de realitate, exact aşa cum fugise cât îl ţineau picioarele din Phnom Penh. Crezuse că fugea de tragedia căreia-i căzuse victimă, dar adevărul era că fugise de povara vinovăţiei sale copleşitoare. Nu îşi apărase familia când aceştia aveau cel mai mult nevoie de el. Trântind uşa în faţa adevărului, fugise.

Dumnezeu să-l ajute, din acest punct de vedere era, aşa cum spusese Annaka, un laş.

Sub privirea injectată de sânge a lui Bourne, Spalko puse banii în buzunar şi luă arma.

— Te-am folosit pentru a-i ţine departe de mine pe dulăii spionajului mondial. Mi-ai fost de folos în acest sens. Îndreptă arma spre Bourne, ţintind un loc aflat puţin deasupra rădăcinii nasului. Dar, din nefericire, acum nu îmi mai eşti de nici un folos. Strânse degetul pe trăgaci.

În acel moment, Annaka intră în cameră.

— Khan a ajuns pe palier, spuse.

Fără să vrea, Spalko se arătă surprins.

— Am auzit explozia. Nu a murit în ea?

— A reuşit cumva să prăbuşească liftul. A explodat în subsol.

— Din fericire, ultimele arme au fost livrate. O privi, în sfârşit. Unde e Khan acum?

— E prins în camera încuiată. E timpul să plecăm.

Spalko încuviinţă din cap. Ea ştiuse foarte bine abilităţile lui Khan. Avusese dreptate să încurajeze relaţia dintre ei. Ca o creatură duplicitară ce era, ea ajunsese să-l cunoască pe Khan mai bine decât sperase el să se cunoască vreodată. Îl fixa nemişcat pe Bourne, sigur că încă nu îşi terminase treburile cu el.

— Stepan. Annaka îi puse o mână pe braţ. Avionul aşteaptă. Avem nevoie de timp pentru a ieşi din clădire fără să fim văzuţi. Circuitele de incendiu au fost activate şi din puţul liftului a fost pompat afară tot oxigenul, aşa că nu vor fi stricăciuni majore. Totuşi, holul cred că e în flăcări şi pompierii or să apară curând, dacă nu au ajuns deja.

Se gândise la toate. Spalko o privi cu admiraţie. Apoi, fără nici un avertisment, îşi mişcă mâna cu arma ceramică într-un arc, izbind partea laterală a capului lui Bourne.

— Voi lua asta ca pe un suvenir al primei şi ultimei noastre întâlniri.

Apoi părăsi încăperea împreună cu Annaka.

Întins pe burtă, Khan săpa cu furie într-o porţiune a plintei, folosindu-se de o mică rangă din uneltele pe care i le ceruse lui Oszkar. Ochii îi ardeau şi îi lăcrimau din cauza gazului şi plămânii erau pe punctul de a-i exploda din lipsă de oxigen. Mai avea numai câteva secunde până când ar fi leşinat şi sistemul lui nervos autonom ar fi preluat controlul, permiţându-i gazului să pătrundă în interior.

Dar acum desprinsese o parte din plintă şi imediat simţi curentul de aer rece venind din afara camerei în care se afla. Îşi

băgă nasul în gaura săpată, respirând aer curat. Apoi, respirând adânc, instală repede mica încărcătură de C4 pe care i-o dăduse Oszkar. Acesta, mai mult decât toate elementele de pe listă, îi indicase lui Oszkar în ce pericol intra şi îi trecu prin cap să-i dea trusa de evadare ca protecţie suplimentară.

Apropiindu-şi nasul de deschizătură, Khan respiră din nou adânc şi apoi puse acolo pachetul de C4, împingându-l cât mai mult. Târându-se până în partea opusă a camerei, apăsă pe butonul telecomenzii.

Explozia doborî o parte din perete, creând o gaură. Fără să mai aştepte să se aşeze praful de plastic şi lemn, Khan sări prin perete în dormitorul lui Stepan Spalko.

Lumina soarelui pătrundea oblic prin ferestre şi dedesubt strălucea Dunărea. Khan deschise toate ferestrele, pentru a disipa orice urmă de gaz care pătrunsese în cameră. Auzi imediat nişte sirene şi, privind în jos, văzu maşinile de poliţie şi pompieri şi activitatea frenetică de la nivelul străzii. Se îndepărtă de ferestre şi privi înjur, orientându-se după planurile arhitectonice pe care i le arătase Hearn pe monitorul computerului.

Se întoarse la locul unde fusese spaţiul gol şi văzu lambriurile strălucitoare din lemn. Bătu în ele, cu urechea lipită de fiecare în parte. În acest mod al treilea panou dinspre stânga se dovedi a fi o uşă. Apăsă pe partea stângă a lambriului şi uşa se răsuci în interior.

Khan intră în camera din beton negru şi gresie albă. Duhnea a sânge şi a transpiraţie. Se pomeni în faţa unui Jason Bourne plin de sânge şi zdrobit în bătaie. Se holba la Bourne, care era legat în scaunul stomatologic, înconjurat de pete de sânge. Era gol până la mijloc. Braţele, umerii, pieptul şi spatele îi erau pline de răni umflate şi carne roşie. Primele două straturi care-i protejau coastele fuseseră rupte, dar al treilea era intact.

Bourne răsuci capul şi îi aruncă lui Khan o privire de taur rănit, însângerat, dar nu învins.

— Am auzit a doua explozie, spuse Bourne pe o voce subţire. Am crezut că ai murit.

— Dezamăgit? Khan rânji. Unde e? Unde e Spalko?

— Mă tem că ai întârziat, răspunse Bourne. A plecat, Annaka Vadas e cu el.

— A lucrat pentru el tot timpul, zise Khan. Am încercat să te avertizez la clinică, dar nu m-ai ascultat.

Bourne oftă şi închise ochii în faţa acuzaţiei.

— Nu aveam timp.

— Se pare că niciodată nu ai timp să asculţi.

Khan se apropie de Bourne. Parcă îl strângea ceva de gât. Ştia că ar fi trebuit să plece după Spalko, dar ceva îl ţintuia locului. Privi rănile provocate de Spalko.

Bourne spuse:

— Acum o să mă omori. Nu era o întrebare, ci mai mult o declaraţie.

Khan ştia că nu va avea niciodată o şansă mai bună ca asta. Lucrul întunecat din interiorul său pe care îl hrănise, care devenise singurul lui tovarăş, care în fiecare zi se hrănea din ura lui şi care în fiecare zi vărsa otravă în fiinţa lui, refuza să moară. Voia să-l ucidă pe Bourne şi aproape că îl învinse în acel moment. Aproape. Simţi impulsul urcând din partea de jos a abdomenului în braţ, dar trecuse de inimă şi nu reuşi să-l împingă la acţiune.

Brusc, se întoarse pe călcâie şi intră în dormitorul de lux al lui Spalko. Într-o secundă se întorsese cu un pahar cu apă şi un pumn de chestii pe care le culesese din baie. Îi ţinu paharul la gură lui Bourne, înclinându-i-l uşor până se goli. Ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie, mâinile lui desfăcură cataramele, eliberând încheieturile şi gleznele lui Bourne.

Ochii lui Bourne îl priveau curăţând şi dezinfectând rănile. Nu-şi ridică mâinile de pe braţele scaunului. Într-un fel, se simţea mai paralizat acum decât atunci când fusese legat. Îl privea intens pe Khan, scrutându-i fiecare curbă şi fiecare unghi, fiecare trăsătură a feţei. Vedea gura lui Dao, propriul lui nas? Sau era doar o iluzie? Dacă era fiul său, trebuia să ştie; trebuia să înţeleagă ce se întâmplase. Dar încă simţea o urmă de îndoială, o undă de frică. Posibilitatea de a-l avea în faţă pe propriul său fiu după ani de zile în care-l crezuse mort era prea mult pentru el. Pe de altă parte, tăcerea în care se scufundaseră amândoi era insuportabilă. Aşa că reveni la subiectul neutru care era de interes pentru amândoi.

— Voiai să ştii ce pune Spalko la cale, spuse el, respirând încet şi adânc la fiecare şoc pe care dezinfectantul i-l trimitea prin corp. A furat o armă inventată de Felix Schiffer – un biodifuzor portabil. Cumva Spalko l-a convins pe Peter Sido – un epidemiolog care lucrează la clinică – să-i dea încărcătura.

Khan aruncă bucata de bandaj plină de sânge şi luă una

curată.

— Care constă în?

— Anthrax, o formă de febră hemoragică, nu ştiu. Ştiu sigur doar că e mortală.

Khan continua să-i cureţe rănile. Podeaua era acum plină de bandaje însângerate.

— De ce îmi spui asta acum? zise el cu o suspiciune nedeghizată.

— Pentru că ştiu ce vrea Spalko să facă cu arma.

Khan ridică privirea.

Pe Bourne îl durea fizic să-l privească în ochi. Respirând adânc, continuă:

— Spalko are un orar foarte strict. Trebuia să plece acum.

— Summitul pentru terorism din Reykjavik.

— E singura posibilitate logică, încuviinţă Bourne.

Khan se ridică, spălându-şi mâinile la robinet. Privea apa roz rotindu-se în scurgerea imensă.

— Asta dacă te cred.

— Mă duc după ei, spuse Bourne. După ce am pus piesele cap la cap, mi-am dat seama în sfârşit că Alex Conklin îl luase pe Schiffer şi îl ascunsese împreună cu Vadas şi Molnar, pentru că aflase de ameninţarea lui Spalko. Ştiu numele de cod al biodifuzorului – NX 20 – de pe o foaie din casa lui Conklin.

— Şi deci Conklin a fost ucis pentru asta. Khan încuviinţă din cap. De ce nu a predat informaţia Agenţiei? În mod sigur, CIA ar fi avut mai multe posibilităţi de a rezolva ameninţarea împotriva lui Schiffer.

— Pot exista multe motive, răspunse Bourne. Nu credea că-l vor crede, dată fiind reputaţia de filantrop a lui Spalko. Nu avea destul timp; informaţiile lui nu erau suficiente pentru a pune în mişcare birocraţia Agenţiei. De asemenea, nu aşa proceda Alex. Nu-i plăcea să divulge secrete.

Bourne se ridică încet şi cu efort, sprijinindu-se cu o mână de spătarul scaunului. Îşi simţea picioarele de cârpă din cauză că nu le mişcase atâta timp.

— Spalko l-a ucis pe Schiffer şi trebuie să presupun că îl are pe Sido, viu sau mort. Trebuie să-l împiedic să-i omoare pe toţi cei de la summit.

Khan se întoarse şi îi întinse telefonul mobil:

— Poftim. Sună Agenţia.

— Crezi că m-ar crede? După părerea lor, eu sunt cel ce i-a

ucis pe Conklin şi Panov în casa din Manassas.

— O fac eu atunci. Până şi birocraţii Agenţiei trebuie să ia în serios un apel anonim care ameninţă viaţa preşedintelui Statelor Unite.

Bourne clătină din cap.

— Şeful securităţii americane e un bărbat pe care-l cheamă Jamie Hull. Ar găsi o cale de a invalida informaţia. Ochii îi străluciră. Aproape că dispăruse ceaţa din ei. Rămâne o singură opţiune, dar nu cred că o pot face singur.

— Judecând după cum arăţi, zise Khan, nu cred că o poţi face deloc.

Bourne se forţă să-l privească în ochi.

— Un motiv în plus, atunci, să vii cu mine.

— Eşti nebun!

Bourne începea să se obişnuiască cu ostilitatea lui.

— Îl vrei pe Spalko la fel de mult ca şi mine. Care e dezavantajul?

— Nu văd *decât* dezavantajul. Khan râse dispreţuitor. Uită-te la tine! Eşti varză.

Bourne se desprinsese de scaun şi mergea prin cameră, întinzându-şi muşchii şi căpătând forţă şi încredere în propriul corp cu fiecare pas pe care îl făcea. Khan vedea asta şi era pur şi simplu uimit.

Bourne se întoarse spre el şi spuse:

— Promit să nu te pun pe tine să ridici toate greutăţile.

Khan nu respinse oferta. În loc de asta făcu o concesie plină de îndoială, nesigur de ce o făcea.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ieşim întregi de aici.

— Ştiu, spuse Bourne, ai reuşit să declanşezi un incendiu şi acum clădirea e plină de pompieri şi, sigur, de poliţie.

— N-aş fi aici dacă nu declanşam incendiul.

Bourne îşi dădu seama că ironia lui nu reducea tensiunea. Ba din contră. Nu ştiau cum să vorbească unul cu celălalt. Se întrebă dacă aveau să reuşească vreodată.

— Mulţumesc pentru că m-ai salvat, spuse.

Khan îi evită privirea.

— Nu te flata. Am venit aici să-l ucid pe Spalko.

— În sfârşit, făcu Bourne, ceva pentru care să-i mulţumesc lui Spalko.

Khan clătină din cap.

— N-are cum să funcţioneze. Nu am încredere în tine şi ştiu că nici tu nu ai încredere în mine.

— Sunt dispus să încerc, răspunse Bourne. Orice ar fi între noi, chestia asta e mult mai importantă.

— Nu-mi spune tu mie ce să cred, făcu Khan sec. N-am nevoie de tine pentru asta; n-am avut niciodată nevoie. Reuşi să ridice capul şi să-l privească pe Bourne. Bun, uite cum stă treaba. Sunt de acord să lucrez cu tine cu o condiţie. Găseşti tu o cale de scăpare de aici.

— S-a făcut. Zâmbetul lui Bourne îl zăpăci. Spre deosebire de tine, eu am avut o grămadă de ore la dispoziţie în care să mă gândesc cum să scap din camera asta. M-am gândit că şi dacă reuşeam să scap din scaunul ăsta, nu ajungeam prea departe cu metode convenţionale. În acel moment nu eram în stare să mă opun unui escadron de oameni de-ai lui Spalko. Aşa că am găsit altă soluţie.

Pe faţa lui Khan se citea enervarea. Ura faptul că omul ăsta ştia mai multe decât el.

— Care este?

Bourne făcu un semn din cap în direcţia grătarului.

— Scurgerea? întrebă Khan sceptic.

— De ce nu? Bourne îngenunche lângă grilaj. Diametrul e destul de mare. În timp ce deschidea briceagul şi-l introducea între grilaj şi suport, făcu un gest. De ce nu-mi dai o mână de ajutor?

Când Khan îngenunche de cealaltă parte a grătarului, Bourne îl ridică puţin cu briceagul. Apoi puse briceagul deoparte şi i se alătură, iar împreună reuşiră să-l ridice.

Khan îl vedea pe Bourne tresărind din cauza efortului. În acel moment, în el se născu o senzaţie ciudată, în acelaşi timp străină şi familiară, un fel de mândrie pe care o putea identifica numai de departe şi cu o durere destul de mare. Era o emoţie pe care o simţise în copilărie, înainte să fugă şocat, pierdut şi abandonat din Phnom Penh. De atunci reuşise să o izgonească atât de bine, încât nu fusese niciodată o problemă pentru el. Până acum.

Rostogoliră grilajul într-o parte şi Bourne luă o parte din bandajele însângerate cu care-l curăţase Khan, înfăşurând telefonul mobil. Apoi închise lama şi puse briceagul în buzunar.

— Cine merge primul? întrebă.

Khan ridică din umeri, nelăsând să se vadă că era impresionat în vreun fel. Avea o idee destul de clară unde ducea scurgerea şi

era convins că şi Bourne ştia destul de bine.

— E ideea ta.

Bourne se lăsă în jos în gaura circulară.

— Aşteaptă zece secunde, apoi vino şi tu, spuse el chiar înainte de a dispărea.

Annaka era veselă. În timp ce străbăteau în viteză drumul spre aeroport în limuzina blindată a lui Spalko, ştia că nimeni şi nimic nu îi putea opri. Jocul ei de ultim moment cu Ethan Hearn nu fusese necesar, cum bine se vedea, dar nu regreta deschiderea, întotdeauna merita să greşeşti în favoarea precauţiei şi, în momentul în care-l înfruntase pe Hearn, soarta lui Spalko părea să atârne în balanţă. Privindu-l acum, îşi dădu seama că nu ar fi trebuit niciodată să se îndoiască de el. Avea curajul, priceperea şi resursele mondiale pentru a pune la cale orice, chiar şi îndrăzneaţa lovitură de forţă. Trebuia să recunoască, atunci când îi spusese prima dată despre planul lui, fusese sceptică şi rămăsese aşa până ce el terminase cu succes ieşirea care ducea de cealaltă parte a Dunării printr-un vechi tunel de apărare împotriva raidurilor aeriene, descoperit atunci când cumpărase clădirea. Atunci când începuse renovarea, ştersese cu succes orice notă din planuri cu privire la ea, astfel încât rămăsese, până în momentul în care i-o arătase, secretul lui personal.

Limuzina şi şoferul îi aşteptaseră pe partea opusă în strălucirea roşiatică a apusului, iar acum se îndreptau cu viteză pe autostradă către Aeroportul Ferihegy. Se apropie de Stepan şi, când faţa lui charismatică se întoarse spre ea, îi luă mâna într-a ei. Scăpase de şorţul de măcelar plin de sânge şi de mănuşi undeva în tunel. Purta jeanşi, o cămaşă albă apretată şi mocasini. Nimeni n-ar fi putut să-şi dea seama că nu dormise toată noaptea.

El zâmbi:

— Cred că se cere un pahar de şampanie, nu?

— Tu te gândeşti la toate, Stepan, râse ea.

El arătă înspre paharele cu picior aşezate în panoul interior al uşii de lângă ea. Erau din cristal, nu din plastic. Când fata se aplecă să le ia, scoase o sticlă de şampanie dintr-un frigider. Afară, zgârie-norii de pe marginea şoselei se mişcau cu viteză, reflectând soarele apusului.

Spalko scoase foiţa de metal, desfăcu dopul şi turnă şampania în ambele pahare. Puse sticla deoparte şi ciocniră într-un toast

plăcut. Băură amândoi şi ea îl privi în ochi. Erau ca doi fraţi, poate şi mai apropiaţi, pentru că nici unul dintre ei nu aducea în relaţie rivalitatea vreunui frate real. Dintre toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse, se gândi ea, Stepan se apropia cel mai mult de idealul ei. Nu că-şi dorise vreodată un partener. În adolescenţă i-ar fi convenit un tată, dar nu fusese să fie. În schimbul acestuia, îl alesese pe Stepan, puternic, competent, invincibil. Era tot ce şi-ar fi putut dori o fiică de la tatăl ei.

În timp ce străbăteau inelul exterior al oraşului, zgârie-norii deveniră mai puţin numeroşi. Lumina continua să scadă odată cu apusul soarelui. Cerul era senin şi roşu şi vântul abia adia, condiţii excelente pentru o decolare perfectă.

— Ce zici de puţină muzică, zise Spalko, pentru a merge cu şampania? Ridicase mâna către CD-playerul din plafon. Ce ţi-ar plăcea mai mult? Bach? Beethoven? Nu, desigur. Chopin.

Alese CD-ul corespunzător şi apăsă un buton cu degetul arătător. Dar în loc de melodia compozitorului ei favorit, îşi auzi propria voce:

— Nu lucrezi pentru Interpol – nu ai obiceiurile lor. CIA, nu, nu cred. Stepan ar şti dacă americanii ar încerca să-i penetreze organizaţia. Deci pentru cine, atunci, hm?

Spre oroarea ei, îl văzu pe Stepan rânjindu-i peste buza paharului.

— Nu-mi pasă. Vreau pur şi simplu o poliţă de asigurare în caz că lucrurile merg prost. Poliţa de asigurare eşti tu.

Degetul lui Spalko apăsă butonul „Stop” şi îi învălui liniştea, tulburată doar de zgomotul silenţios al motorului puternic al limuzinei.

— Cred că te întrebi cum am descoperit trădarea ta.

Annaka îşi dădu seama că-şi pierduse temporar abilitatea de a vorbi. Mintea îi îngheţase exact în momentul în care Stepan o întreba extrem de amabil ce fel de muzică i-ar plăcea. Îşi dorea să revină la acel moment mai mult decât orice pe lume. Mintea ei şocată nu se putea gândi decât la spărtura din realitate care se deschisese în faţa ei asemenea unui abis. Existau doar minciuna ei perfectă dinainte ca Spalko să redea înregistrarea digitală şi dezastrul în care se transformase aceeaşi minciună, după aceea.

— Doamne, Annaka, sunt lacrimi adevărate? Spalko clătină din cap cu tristeţe. M-ai dezamăgit, Annaka, deşi, să fiu sincer, mă tot întrebam când mă vei trăda. La acest punct, domnul Bourne

al tău a avut dreptate.

— Stepan, eu… Se opri de la sine. Nu-şi recunoscuse propria voce şi ultimul lucru pe care l-ar fi făcut era să implore. Viaţa ei era destul de mizerabilă şi aşa.

El avea un obiect mic între degete, un disc mic, mai mic chiar decât o baterie de ceas.

— Un dispozitiv de ascultare electronică plantat în biroul lui Hearn. Râse scurt. Ironia e că nu l-am suspectat pe el în mod deosebit. Am unul din ăsta în birourile tuturor noilor angajaţi, cel puţin pentru şase luni. Făcu discul să dispară în buzunar cu gestul unui magician. Ghinionul tău, Annaka. Norocul meu.

Înghiţind restul şampaniei, puse paharul deoparte. Ea încă nu se mişcase. Avea spatele drept, umărul drept ridicat. Degetele ei strângeau baza paharului de cristal.

El o privi tandru:

— Ştii, Annaka, oricine altcineva ar fi fost mort deja în locul tău. Dar noi avem un trecut în comun, o mamă, dacă vrei să împingi definiţia la limită. Îşi înclină capul aşezându-şi faţa în ultima lumină a după-amiezii. Acea parte a feţei lui care era la fel de lipsită de pori ca şi plasticul, strălucea asemenea ferestrelor zgârie-norilor ce se vedeau departe în urmă. Erau foarte puţine locuri înaintea lor unde se putea sta până ce ajungeau în incinta aeroportului.

— Te iubesc, Annaka. O mână a lui o cuprinse pe după talie. Te iubesc într-un mod în care nu aş putea iubi pe nimeni altcineva. Glonţul din arma lui Bourne scoase un zgomot aproape imperceptibil. Corpul Annakăi fu aruncat în braţul lui primitor şi capul ei îi căzu. Simţi pe urmă imediat tremurul ce o străbătea şi ştiu că glonţul trebuia să se fi oprit lângă inimă. Încă o privea în ochi. Chiar e păcat, nu-i aşa?

Îi simţi căldura trecându-i peste mâna lui şi apoi pe scaunul pe care sângele începea deja să formeze o băltoacă. Ochii ei păreau să zâmbească, dar nu avea nici o altă expresie pe faţă. Nici chiar în clipa morţii, se gândi el, ea nu se temea. Ei, asta era ceva, nu?

— E totul în regulă, domnule Spalko? se auzi din faţă vocea şoferului.

— Acum, da, răspunse Spalko.

27

Dunărea era rece şi întunecată. Grav rănit, Bourne lovi primul apa fluviului, unde curentul îl făcu să-şi piardă controlul, dar Khan era cel care avea probleme. Nu din cauza apei extrem de reci, ci din cauza întunericului care îl aruncă în oroarea de coşmar a visului său recurent.

Şocul impactului cu apa, suprafaţa atât de îndepărtată de deasupra capului său îl făcură să-şi simtă glezna blocată de trupul alb, pe jumătate descompus, rotindu-se încet sub el, în adânc. Lee-Lee îl chema, Lee-Lee vroia să i se alăture ei…

Simţi că alunecă în întuneric, în apa şi mai adâncă. Apoi, aproape pe neaşteptate şi în mod terifiant, fu tras. De Lee-Lee? se întrebă el panicat.

Dintr-odată, simţi căldura unui alt trup, solid şi, în ciuda rănilor sale, extraordinar de puternic. Simţi braţul lui Bourne în jurul taliei sale, picioarele lui Bourne în timp ce se eliberau din curentul puternic în care se prăbuşise Khan, ridicându-i spre suprafaţa apei.

Khan păru că plânge sau că ţipă, dar când străpungeau luciul apei şi se îndreptau către ţărmul îndepărtat, lovi ca şi când nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să-l pedepsească pe Bourne, să-l bată fără nici un sens. Dar tot ce reuşi să facă în acel moment a fost să înlăture braţul înlănţuit în jurul taliei sale şi să-l privească cu duşmănie pe Bourne în timp ce se târau către dig.

— Ce crezi că faci? zise Khan. Era cât pe ce să mă îneci.

Bourne dădu să vorbească, dar gândi că e mai bine să tacă. În schimb, privi în aval unde o armă de foc ieşi la suprafaţă. Dincolo de apa de un albastru intens a Dunării, maşini de pompieri, ambulanţe şi maşini de poliţie încă înconjurau clădirea Humanistas, Ltd.. Mulţimea se alăturase grupurilor de angajaţi evacuaţi, care se deplasau în valuri de-a lungul trotuarului, împrăştiindu-se pe străzi, stând atârnaţi pe geamuri, sucindu-şi gâturile pentru a prinde un unghi mai bun. Ambarcaţiuni navigând în susul şi în josul fluviului se adunau într-un loc şi chiar dacă membrii forţelor de poliţie le făceau semn să plece, pasagerii se grăbeau către balustradă pentru a privi mai de aproape ceea ce credeau ei a fi un dezastru în devenire. Dar ajunseră cu întârziere. Se părea că incendiul care izbucnise în

urma exploziei din cabina liftului fusese stins.

Bourne şi Khan, retrăgându-se în umbra digului, îşi croiră drum către scara mobilă, pe care se căţărară cât de repede putură. Din fericire pentru ei, toţi ochii erau aţintiţi asupra zarvei din jurul sediului Humanistas, Ltd. Câţiva metri mai departe, o parte a digului era în reparaţii, astfel că ei putură să meargă de-a buşilea la adăpost, sub nivelul străzii, chiar deasupra apei, unde betonul îşi pierduse rezistenţa şi era sprijinit de stâlpi de lemn masiv.

— Dă-mi telefonul tău, spuse Khan. Al meu e în apă.

Bourne scoase telefonul lui Conklin şi i-l dădu.

Khan apelă numărul lui Oszkar şi, când acesta îi răspunse, îi spuse unde se aflau şi ce vroiau. Ascultă un moment şi apoi i se adresă lui Bourne.

— Oszkar, contactul meu de aici, din Budapesta, ne pune la dispoziţie un avion. Şi îţi aduce nişte antibiotice.

Bourne încuviinţă.

— Hai să vedem cât de bun e. Spune-i că avem nevoie de planurile Hotelului Oskjuhlid din Reykjavik.

Khan îl privi şi, pentru o secundă, Bourne se temu că pur şi simplu va închide telefonul sub impulsul urii. Îşi muşcă buzele. Ar fi trebuit să-şi amintească să vorbească cu Khan într-o manieră mai puţin provocatoare.

Khan îi transmise lui Oszkar ce le trebuia.

— Îi va lua cam o oră, spuse el.

— Nu a spus „imposibil”? întrebă Bourne.

— Oszkar nu spune niciodată „imposibil”.

— Nici contactul meu nu s-ar fi descurcat mai bine.

Se stârnise un vânt rece, care-i făcu să se mişte mai departe în grota improvizată de ei. Bourne profită de ocazie pentru a-şi examina rănile provocate de Spalko; Khan se descurcase bine atunci când îi îngrijise leziunile, care erau numeroase pe braţe, piept şi picioare. Khan încă avea jacheta pe el. O scoase şi o scutură. În acest timp, Bourne observă că interiorul era alcătuit dintr-un număr de buzunare, fiecare dintre ele părând plin.

— Ce ai înăuntru? întrebă el.

— Secretul afacerii, răspunse Khan zadarnic. Se refugie în propria-i lume folosind telefonul lui Bourne.

— Ethan, eu sunt, vorbi el. Totul e în regulă?

— Depinde, spuse Hearn. Am descoperit că mi-au fost

instalate microfoane în birou.

— Spalko ştie pentru cine lucrezi?

— Nu am menţionat niciodată numele tău. Oricum, majoritatea apelurilor mele către tine au fost făcute din afara biroului.

— Totuşi, ar fi mai înţelept să pleci.

— Şi eu mă gândesc la fel, spuse Hearn. Mă bucur să te aud. Nu ştiam ce să cred după explozie.

— Ai puţină încredere, îl îndemnă Khan. Cât ai?

— Destul.

— Ia tot ce ai şi ieşi acum. Mă voi răzbuna pe el indiferent ce se va întâmpla.

Îl auzi pe Hearn oftând.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că vreau o copie de siguranţă. Dacă din nu ştiu ce motiv nu-mi poţi aduce materialul, vreau să-l contactezi… stai un moment. Se întoarse către Bourne întrebându-l: Există cineva din Agenţie căruia să-i dăm în grijă computerul lui Spalko?

Bourne scutură din cap şi imediat se răzgândi. Îşi aduse aminte ce îi spusese Conklin despre Directorul Adjunct – şi anume nu numai că era corect, dar era omul lui.

— Martin Lindros, răspunse el.

Khan încuviinţă şi îi repetă numele lui Hearn, apoi întrerupse legătura şi băgă telefonul în buzunar.

Bourne era în încurcătură. Dorea să găsească o cale de comunicare cu Khan, dar nu ştia cum. În cele din urmă, îi veni ideea să-l întrebe cum ajunsese în camera de interogatoriu. Se simţi uşurat când Khan începu să vorbească. Îi relată lui Bourne despre cum se ascunsese în sofa, despre explozia din cabina liftului şi despre evadarea din încăperea încuiată. În orice caz, nu a vorbit nimic despre trădarea Annakăi.

Bourne îl ascultă fascinat, dar, chiar şi aşa, o parte a fiinţei sale rămase detaşată, ca şi când conversaţia era îndreptată către altcineva. Îl evita pe Khan; rănile sufleteşti erau prea recente. Recunoscu că, în starea de sănătate şubredă în care se afla, nu era încă pregătit psihic să abordeze întrebările şi îndoielile care îl măcinau. Astfel că cei doi vorbiră rar şi într-un mod stângaci, ocolind întotdeauna problema spinoasă care stăruia între ei asemenea unui castel care putea fi asediat, dar nu cucerit.

O oră mai târziu, Oszkar sosi, în dubiţa lui, cu prosoape, pături

şi haine noi, alături de un antibiotic pentru Bourne. Le dădu şi un termos cu cafea fierbinte ca să bea. Se suiră pe locurile din spate şi, în timp ce se schimbau, el le puse grămadă hainele rupte şi ude, toate cu excepţia jachetei deosebite a lui Khan. Apoi le dădu sticle cu apă şi mâncare pe care au înfulecat-o.

Nu şi-a manifestat uimirea la vederea rănilor lui Bourne, iar Khan presupuse că făcuse în aşa fel ca atacul să fie încununat de succes. Îi oferi lui Bourne un laptop uşor.

— Planurile pentru fiecare sistem şi subsistem din incinta hotelului au fost descărcate pe hard, preciză el, la fel ca şi hărţile Reykjavikului şi ale împrejurimilor, precum şi câteva informaţii utile de care m-am gândit că veţi avea nevoie.

— Sunt impresionat. Bourne îi spuse asta lui Oszkar, dar era valabil şi pentru Khan.

Martin Lindros primi apelul imediat după ora unsprezece dimineaţa. Ora locală. Sări în maşină şi parcurse în mai puţin de opt minute distanţa până la Spitalul George Washington, distanţă care, în mod normal, necesita cincisprezece minute. Detectivul Harry Harris era la Urgenţă. Se folosi de legitimaţie pentru a putea trece de banda roşie, astfel că unul dintre rezidenţii grăbiţi îl conduse la pat. Lindros dădu la o parte perdeaua care înconjura cele trei laturi ale încăperii, trăgând-o la loc în urma sa.

— Ce dracu’ ai păţit? spuse el.

Harris se uită la el cât de bine putu din poziţia incomodă în care stătea în pat. Faţa îi era tumefiată şi palidă. Buza superioară era spartă şi avea o tăietură sub ochiul stâng care-i fusese cusută.

— Am fost concediat – asta am păţit.

Lindros scutură din cap.

— Nu înţeleg.

— Consiliera pe Probleme de Securitate Naţională l-a chemat pe şeful meu. Direct. Chiar ea. A cerut să fiu concediat. Dat afară fără nici o compensaţie sau pensie. Asta mi-a spus când m-a convocat ieri în biroul ei.

Mâinile lui Lindros se strânseră în pumni.

— Şi după asta.

— Cum adică? Am fost concediat. M-a discreditat după cariera fără pată pe care am avut-o.

— Adică, continuă Lindros, cum ai ajuns aici?

— Aa, asta. Harris întoarse capul, privind în gol. M-am îmbătat,

cred.

— Crezi?

Harris se întoarse către el cu o privire fulgerătoare.

— M-am îmbătat foarte tare, e bine? Cred că a fost ultimul lucru pe care l-am meritat.

— Dar eşti mai rău decât atât.

— Deah. M-am încăierat cu vreo doi motociclişti, dacă îmi amintesc bine, şi totul a degenerat într-o luptă.

— Presupun că tu crezi că meritai să fii bătut măr.

Harris nu spuse nimic.

Lindros îşi trecu o mână peste faţă.

— Ştiu că ţi-am promis că o să am grijă de asta, Harry. Credeam că totul e sub control, chiar dacă Directorul fusese sau nu de acord. Nu mi-am imaginat că Consiliera pe Probleme de Securitate Naţională va da o lovitură prealabilă.

— S-o ia dracu', izbucni Harris. Să-i ia dracu' pe toţi. Râse amar. Aşa obişnuia să zică mama. „Nici o faptă bună nu trece nepedepsită".

— Ascultă, Harry, niciodată n-aş fi descoperit chestia cu Schiffer fără tine. Nu am de gând să te abandonez. O să te scot din asta.

— Da? Aş vrea să ştiu cum dracu'.

— Aşa cum Hannibal, unul dintre idolii mei militari, spunea odată faimos: „Fie găsim o cale, fie facem una.".

Când fură gata, Oszkar îi duse la aeroport. Bourne, al cărui corp era chinuit de durere, era bucuros să lase pe altcineva să conducă. Totuşi, rămase în alertă. Era mulţumit să constate că Oszkar se uita în oglinzi pentru a verifica împrejurimile. Nimeni nu părea să-i urmărească.

Sus, în faţă, putea vedea turnul de control al aeroportului, iar o clipă mai târziu, Oszkar ieşi de pe autostradă. Nu erau poliţişti prin preajmă. Nimic nu părea nelalocul lui. Cu toate acestea, simţi stârnindu-se vibraţiile interioare.

Nimeni nu se luase după ei cât timp au străbătut traseul spre aeroport, îndreptându-se spre aerodromul de curse speciale. Avionul îi aştepta pregătit şi alimentat. Ieşiră din dubiţă. Înainte de a pleca, Bourne îi strânse mâna lui Oszkar.

— Mulţumesc încă o dată.

— Nici o problemă, spuse Oszkar cu un zâmbet. Totul e pe nota de plată.

Acesta plecă, iar ei urcară scările şi intrară în avion.

Pilotul le ură bun-venit la bord, apoi trase scara, închise şi încuie uşa. Bourne îi preciză destinaţia şi cinci minute mai târziu rulau de-a lungul pistei, ridicându-se de la sol pentru zborul lor către Reykjavik care dura două ore şi zece minute.

— Vom ajunge deasupra bărcii de pescuit în trei minute, zise pilotul.

Spalko ajustă casca electronică, luă cutia frigorifică a lui Sido şi trecu în partea din spate a avionului, unde îşi puse echipamentul, în timp ce strângea clemele, fixă ceafa lui Peter Sido. Acesta era legat în cătuşe de scaun. Unul dintre oamenii înarmaţi ai lui Spalko stătea pe scaunul alăturat.

— Ştii unde să-l duci, îi spuse încet pilotului.

— Da, dom'le. Oriunde, dar nu aproape de Groenlanda.

Spalko se duse la uşa din spate, îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, iar acesta străbătu culoarul îngust pentru a i se alătura.

— Ai destul combustibil?

— Da, domnule, răspunse pilotul. Am calculat exact suma.

Spalko aruncă o privire prin micul hublou al uşii. Acum zburau mai jos, aproape de Atlanticul negru-albăstrui cu crestele valurilor ca un semn sigur de turbulenţă.

— 30 de secunde, domnule, spuse pilotul. Bate un vânt tăricel din nord-nord-vest. 16 noduri.

— Am înţeles. Spalko simţea cum viteza descreşte.

Purta pe sub haine un costum de imersie pentru supravieţuire în apă, de 7 mm. Spre deosebire de costumul unui scafandru, care se baza pe un strat subţire de apă între corp şi neopren, care să menţină ridicată temperatura corpului, acesta era sigilat la picioare şi la încheieturile mâinilor pentru a ţine apa afară. În interiorul carcasei trilaminate avea un sistem de protecţie termică Thinsulate ca protecţie suplimentară împotriva frigului. Totuşi, dacă nu-şi sincroniza perfect aterizarea, impactul cu apa rece ca gheaţa îl putea paraliza şi, chiar cu toată protecţia oferită de costum, acest lucru putea fi fatal. Nimic nu avea voie să meargă rău. Îşi legă cutia de încheietura mâinii stângi cu un lanţ şi-şi puse mănuşile izolante.

— Cincisprezece secunde, spuse pilotul. Vânt constant.

Bun, fără pale de vânt, se gândi Spalko. Îi tăcu un semn din cap omului său, care trase de maneta uriaşă şi deschise uşa.

Urletul vântului umplu aeronava. Sub el nu erau decât 4 000 de metri de aer şi apoi oceanul, care avea să fie dur ca betonul dacă-l lovea cu viteza căderii libere.

— Gata! anunţă pilotul.

Spalko sări. Simţi un vuiet în urechi, apoi vântul pe faţă. După zece secunde cădea cu 170 de kilometri pe oră, viteză terminală. Şi totuşi, nu avea senzaţia de cădere; mai degrabă simţea cum ceva îl apăsa uşor.

Privi în jos, văzu barca de pescuit şi, folosind presiunea aerului, se deplasă orizontal pentru a compensa vântul de 16 noduri din nord-nord-vest. Aliniindu-se, îşi verifică altimetrul de la încheietură. La 850 de metri trase coarda, simţi zvâcnitura lină în umeri şi apoi fâsâitul nailonului paraşutei ce se desfăcea deasupra lui. Imediat, cei 2 metri pătraţi de rezistenţă ai corpului său se transformaseră în 80 de metri pătraţi de frecare. Acum cobora cu doar cinci metri pe secundă.

Deasupra lui era cupola luminoasă a cerului; dedesubt, nesfârşitul Atlantic, neobosit, arămiu în după-amiaza târzie. Văzu vasul de pescuit la ancoră şi, în depărtare, curba proeminentă a Peninsulei Islandei pe care era construit Reykjavikul. Vântul îl devia constant şi o vreme compensă acest lucru manevrând în mod repetat paraşuta. Expiră adânc, savurând senzaţia căderii.

Părea suspendat, apoi, într-o carapace de un albastru nesfârşit, se gândi la planificarea meticuloasă, la anii de muncă intensă, de manevre şi manipulări prin care ajunsese aici, în punctul pe care îl considera deja apogeul vieţii lui. Se gândi la anul petrecut în America, în tropicalul Miami, la procedurile dureroase de refacere şi remodelare a feţei distruse. Trebuia să recunoască faptul că savurase momentul când îi spusese Annakăi povestea fratelui său fictiv, dar la urma urmelor cum să-i fi explicat prezenţa lui în ospiciu? Nu i-ar fi putut spune niciodată că avea o aventură cu mama ei. Era ceva foarte simplu să-i mituiască pe doctori şi asistente pentru a obţine un timp singur cu pacienta. Cât de coruptibili sunt oamenii, se gândi. Mare parte din succesul său se construise profitând de acest principiu.

Ce femeie uimitoare fusese Saşa! Nici înainte, nici după nu mai întâlnise pe cineva la fel. În mod firesc, presupusese că Annaka îi semăna mamei. Desigur, atunci era mult mai tânăr şi prostia asta i se putea ierta.

Ce ar fi crezut Annaka, se gândea acum, dacă i-ar fi spus adevărul, dacă i-ar fi spus că în urmă cu mulţi ani lucrase pentru

un mafiot criminal, un monstru sadic şi răzbunător care-l trimisese pentru o răzbunare ştiind foarte bine că putea fi o capcană. Fusese – şi faţa lui Spalko era rezultatul. Se răzbunase pe Vladimir, dar nu în felul eroic pe care i-l povestise Zinei. Fusese ruşinos, dar atunci nu avusese puterea de a acţiona pe cont propriu. Însă acum…

Se afla la o înălţime mai mare de 150 de metri, când vântul îşi schimbă brusc direcţia. Începu să se îndepărteze de barcă şi manevră paraşuta pentru a minimaliza efectul. Însă nu reuşi să inverseze cursul. Sub el vedea semnalele luminoase de la bordul navei de pescuit şi-şi dădu seama că echipajul îi monitoriza cu atenţie coborârea. Barca începu să-l urmărească.

Orizontul era mai înalt şi parcă oceanul urca rapid spre el, umplând întreaga lume odată cu schimbarea perspectivei. Vântul se opri subit şi Spalko coborî, manevrând paraşuta exact la momentul potrivit şi aterizând cât mai uşor cu putinţă. Picioarele intrară primele, apoi ajunse sub apă. Oricât ar fi fost de pregătit mental, şocul apei îngheţate îl izbi ca o lovitură de ciocan care-l lăsă fără respiraţie. Greutatea cutiei frigorifice îl trase repede sub apă, dar compensă acest lucru cu pedalări puternice şi îndemânatice. Ieşi la suprafaţă răsucindu-şi capul şi respiră adânc, scoţându-şi în acelaşi timp echipamentul.

Auzea ecoul din adâncuri al motoarelor bărcii şi, fără măcar să se mai uite, porni în acea direcţie. Valurile erau aşa de înalte şi curentul atât de puternic, încât curând abandonă ca inutilă noţiunea de a înota. Când barca ajunse lângă el, era aproape terminat. Fără protecţia costumului uscat ştia că deja ar fi intrat în hipotermie.

Un membru al echipajului îi aruncă o parâmă şi peste bord fu trecută o scară din frânghie. Apucă parâma şi se ţinu de ea cu toată puterea până când marinarii îl traseră către scară. Se căţără pe aceasta, oceanul ţinându-l prizonier până în ultima secundă.

O mână puternică se întinse peste bord, ajutându-l să urce. Privi în sus şi văzu o faţă cu ochi albaştri pătrunzători şi un păr blond bogat.

— *La illaha ill Allah,* spuse Hasan Arsenov. Bun venit la bord, Şeicule. Spalko se rezemă, membrii echipajului înfăşurându-l în pături absorbante.

— *La illaha ill Allah,* răspunse. Mai să nu te recunosc.

— Când m-am privit prima dată în oglindă după ce mi-am

decolorat părul, zise Arsenov, nici măcar eu nu m-am recunoscut.

Spalko se uită atent la faţa liderului terorist.

— Cum te simţi cu lentile de contact?

— Nici unul n-am avut nici o problemă. Arsenov nu-şi putea dezlipi privirea de cutia de metal din mâna lui Spalko. E acolo.

Spalko încuviinţă din cap. Privi peste umărul lui Arsenov şi o văzu pe Zina în ultima frântura de lumină a soarelui.

Părul auriu i se revărsa pe spate şi ochii de cobalt îl priveau cu o intensitate lacomă.

— Mergem la ţărm, spuse Spalko echipajului. Vreau să mă schimb în haine uscate.

Coborî sub punte în cabina din faţă, unde hainele fuseseră aşezate cu grijă. Pe jos era o pereche de pantofi negri tari. Descuie cutia şi o aşeză pe o cuşetă. În timp ce îşi scotea hainele ude şi costumul uscat, îşi privi încheietura pentru a vedea cât de rău îl rănise cătuşa. Apoi îşi frecă palmele până îşi puse din nou sângele în mişcare.

În timp ce stătea cu spatele uşa se deschise şi la fel de repede se închise. Nu se întoarse, nu avea nevoie să ştie cine intrase.

— Lasă-mă să te încălzesc, spuse Zina pe un ton milos.

O secundă mai târziu simţi apăsarea sânilor ei şi căldura formelor ei pe spate şi pe fese. Agitaţia săriturii încă îl mai stăpânea. Aceasta fusese accentuată de deznodământul lungii sale relaţii cu Annaka Vadas, făcând irezistibile avansurile Zinei.

Se întoarse şi se aşeză pe marginea cuşetei lăsând-o să se urce toată peste el. Femeia era ca un animal în călduri. Îi vedea strălucirea ochilor, auzea sunetele guturale din pântecul ei. Se pierduse în el şi, pentru moment, fu satisfăcut.

Aproximativ 90 de minute mai târziu, Jamie Hull se afla sub nivelul străzii, verificând securitatea la intrarea pentru aprovizionare a Hotelului Oskjuhlid şi atunci dădu cu ochii de tovarăşul Boris. Şeful securităţii ruseşti mimă surpriza văzându-l pe Hall, dar acesta nu se lăsă păcălit. Îi trecu prin cap că Boris îl urmărea de ceva timp, dar se gândise că poate era doar paranoic. Nu că nu ar fi avut motive. Toţi şefii erau în hotel. A doua zi dimineaţă la opt începea summitul şi, odată cu el, momentele de risc maxim. Se temea de gândul ca nu cumva tovarăşul Boris să fi aflat ce descoperise Feydal-Saoud, ce puseseră la cale el şi şeful securităţii arabe.

Şi astfel, pentru a nu-i permite tovarăşului Boris să ghicească teama din sufletul său, afişă pe faţă un zâmbet, pregătindu-se să-l muşte de vreo două ori dacă ar fi fost nevoie. Orice, numai tovarăşul să rămână în întuneric.

— Lucrezi peste program, dragă domnule Hall, spuse Karpov cu vocea lui tunătoare de crainic. Teama nu are odihnă, nu?

— Am destul timp să mă odihnesc când se termină summitul şi după ce ne-am făcut treaba.

— Dar treaba noastră nu se termină niciodată. Karpov, îşi dădu seama Hall, purta unul dintre foarte proastele lui costume de şef. Arăta mai mult ca o armură decât ca ceva cât de cât la modă. Oricât am face, întotdeauna mai e ceva de făcut. Asta e unul din farmecele meseriei, nu?

Hall simţi nevoia să spună nu doar pentru a se certa, dar îşi muşcă limba.

— Şi securitatea de aici cum e? Karpov privea înjur cu ochii săi de corb. La înaltele voastre standarde americane, sper?

— Abia am început.

— Atunci un ajutor este binevenit, nu? Două capete sunt mai bune decât unul, patru ochi mai buni decât doi.

Brusc, Hall se simţi obosit. Nu-şi mai amintea de cât timp era în ţara asta uitată de Dumnezeu şi nici când dormise ultima noapte ca lumea. Nici măcar un copac, să ştii în ce anotimp eşti! Se instalase în el un fel de dezorientare, ceva de genul celei de care sufereau pentru prima dată echipajele submarinelor.

Hall urmări echipa de securitate oprind un camion cu alimente, interogând şoferul şi urcând în spate pentru a verifica încărcătura. Nimic din procedură sau metodologic nu i se păru greşit.

— Nu ţi se pare deprimant aici? îl întrebă pe Boris.

— Deprimant? Asta e ţara minunilor, prietene, răbufni Karpov. Dacă vrei o definiţie pentru deprimant, petrece o iarnă în Siberia.

Hall pufăi:

— Ai fost trimis în Siberia?

— Da, râse Karpov, dar nu cum crezi tu. Am activat acolo câţiva ani, când tensiunile cu China erau la apogeu. Ştii tu, manevre militare secrete, strângere clandestină de informaţii şi totul în cel mai întunecat şi friguros loc pe care ţi-l poţi imagina. Karpov se încruntă. De fapt, fiind american, bănuiesc că nu-ţi poţi imagina aşa ceva.

Hall păstră zâmbetul pe faţă, dar cu preţul unei mânii

reprimate şi al stimei de sine. Din fericire, intră o altă dubită după ce vehiculul de aprovizionare trecuse de verificare. Acesta era de la Reykjavik Energy. Dintr-un motiv sau altul, părea să fi atras atenţia tovarăşului Boris, iar Hall îl urmă în locul unde fusese oprită.

Înăuntru erau doi bărbaţi în uniforme.

Karpov luă foaia de parcurs pe care şoferul i-o înmânase supus unui om de la securitate şi aruncă o privire pe ea.

— Ce e asta? spuse el în maniera lui extrem de agresivă.

— Verificare trimestrială geotermică, răspunse şoferul sec.

— Trebuie făcută acum? Karpov îl privi crunt pe şoferul blond.

— Da, domnule. Sistemul nostru e interconectat în tot oraşul. Dacă nu facem lucrări de întreţinere periodice, punem în pericol toată reţeaua.

— Ei bine, asta nu se poate. Îi făcu semn, unui om de la securitate. Verifică interiorul. Dacă totul e în regulă lasă-i să treacă.

Se îndepărtă de dubiţă urmat de Karpov.

— Nu-ţi place munca asta, zise Karpov, nu-i aşa?

Uitând de sine pentru un moment, Hall se răsuci pe călcâie şi se confruntă cu rusul:

— Îmi place foarte mult. Apoi îşi aminti şi rânji ca un mânz. Nu, ai dreptate: Mi-aş folosi mai degrabă, să spunem, însuşirile fizice.

Karpov încuviinţă din cap, aparent îmblânzit:

— Înţeleg. Nici un sentiment nu se compară cu a ucide.

— Exact, spuse Hall încălzindu-se. Uite, de exemplu, ultima decizie. Ce n-aş da să-l găsesc eu pe Jason Bourne şi să-i trag un glonţ în cap.

Karpov ridică din sprâncenele lui groase.

— Pentru tine decizia asta pare personală. Ar trebui să eviţi asemenea emoţii, prietene. Îţi întunecă judecata.

— La dracu', făcu Hall. Bourne a obţinut ce-mi doream eu cel mai mult, ceea ce mi se cuvenea mie.

Karpov se gândi o secundă.

— Se pare că te-am judecat greşit, prietene Hall. Se pare că eşti mult mai războinic decât credeam. Îl bătu pe spate pe american. Ce-ai zice de nişte poveşti de război la o sticlă de votcă?

— Pare OK, spuse Hall în timp ce dubiţa Reykjavik Energy intra în hotel.

Stepan Spalko, într-o uniformă a Reykjavik Energy, cu lentile colorate de contact pe ochi şi o bucată de latex care-i făcea nasul mare şi urât, coborî din maşină şi-i spuse şoferului să aştepte. Cu o foaie de lucru într-o mână şi o mică trusă de unelte în cealaltă, parcursese labirintul din subsolul hotelului. Planul acestuia îi plutea în minte asemenea unei imagini tridimensionale. Îşi cunoştea drumul prin vastul complex mai bine decât mulţi angajaţi care-şi aveau lucrul limitat la o anumită zonă.

Îi luă douăsprezece minute să ajungă în aripa hotelului în care se afla spaţiul în care avea să se desfăşoare acţiunea. În acest răstimp fu oprit de patru angajaţi de securitate, deşi purta ecusonul pe salopetă. O luă pe scări, coborî trei nivele la subsol, apoi fu oprit din nou. Era destul de aproape de o joncţiune termală pentru ca prezenţa lui să fie plauzibilă. Totuşi, era destul de aproape de substaţia HVAC, încât paznicul să insiste să-l însoţească.

Spalko se opri în dreptul unui tablou electric şi îl deschise. Simţea privirea agentului ca pe o mână în gât.

— Eşti de mult aici? îl iscodi el, deschizând cutia.

— Vorbiţi ruseşte, poate? răspunse paznicul.

— De fapt, da. Spalko cotrobăia prin cutie. Eşti de două săptămâni aici, nu?

— Trei, întări paznicul.

— Şi în tot timpul ăsta, ai văzut ceva din minunata mea Islanda? Găsi ce voia prin haosul din cutie şi îl scoase. Ştii ceva despre ţara asta?

Rusul clătină din cap, dându-i lui Spalko ocazia de a-şi începe discursul:

— Să te lămuresc eu, atunci. Islanda e o insulă de 103000 de kilometri pătraţi şi se găseşte la 500 de metri deasupra nivelului mării. Vârful cel mai înalt, Hvannadalshnukur are o înălţime de 2119 metri şi peste 11% din ţară e acoperită de gheţari, inclusiv Vatnajokull, cel mai mare din Europa. Avem regim parlamentar, cu 63 de membri aleşi la fiecare patru...

Vocea i se stinse când paznicul, deranjat peste măsură de bolboroseala ghidului, îi întoarse spatele si pleacă. El trecu imediat la lucru, scoţând unicul disc şi apăsându-l pe două seturi de fire până fu sigur că cele patru contacte trecuseră de izolaţie.

— E gata aici, spuse trântind uşa panoului.

— Acum unde? Sediul termic? spuse paznicul, sperând să

termine curând.

— Nu, zise Spalko. Trebuie să iau legătura cu şefu' mai întâi. Mă duc la dubiţă. Făcu un semn din mână la plecare, dar paznicul deja plecase.

Spalko se întoarse la dubiţă, urcă şi rămase lângă şofer până ce apăru un agent de securitate.

— Bun, băieţi, cum merge?

— Am terminat aici pentru moment. Spalko zâmbea mulţumit, făcând semne fără sens pe foaia falsă de parcurs. Hei, am stat mai mult decât credeam. Mulţumesc pentru verificare.

— Ei, e meseria mea.

Când şoferul porni motorul şi băgă în viteză, Spalko spuse:

— Iată valoarea unei probe în gol. O să avem exact 30 de minute înainte să vină să ne caute.

Avionul cu reacţie străbătu cerul. Khan stătea în faţa lui Bourne privind fix înainte, aparent în gol. Luminile fuseseră stinse. Câteva spoturi pentru citit aruncau ovale de lumină în întuneric. Într-o oră aveau să aterizeze pe Aeroportul Keflavik.

Bourne stătea complet nemişcat. Voia să-şi ia capul în mâini şi să verse lacrimi amare pentru păcatele trecutului, dar Khan fiind de cealaltă parte, nu putea să arate nimic care să fie interpretat drept slăbiciune. Relativa reconciliere la care ajunseseră părea fragilă ca o coajă de ou. Atât de multe lucruri o puteau sparge. Emoţiile îi măcinau pieptul, îngreunându-i respiraţia dificilă. Durerea pe care o simţea în tot corpul torturat nu însemna nimic în comparaţie cu chinul ce ameninţa să-i rupă inima. Strânse atât de puternic marginile fotoliului, încât încheieturile îi trosniră. Ştia că trebuie să se controleze, dar la fel de bine ştia că nu mai putea rămâne pe scaun nici o secundă.

Se ridică şi se aşeză în locul de lângă Khan asemenea unui somnambul.

Tânărul nu dădu nici un semn că ar fi observat prezenţa lui Bourne. Ar fi părut în meditaţie adâncă, doar că inima îi bătea foarte rapid.

Cu inima izbindu-i coastele rupte, Bourne spuse încet:

— Dacă eşti fiul meu, vreau să ştiu asta. Dacă eşti într-adevăr Joshua, *trebuie* să ştiu asta.

— Cu alte cuvinte, nu mă crezi.

— *Vreau* să te cred, răspunse Bourne încercând să ignore tăişul intonaţiei lui Khan, de acum familiară. Sunt sigur că ştii

asta.

— Când e vorba de tine, ştiu mai puţin decât nimic. Khan se întoarse spre el cu furia zugrăvită pe faţă. Nu-ţi aminteşti deloc de mine?

— Joshua avea şase ani, abia un copil. Bourne simţi cum emoţia îl cuprinse, gata să-l sugrume. Şi de acum câţiva ani sufăr de amnezie.

— Amnezie? Dezvăluirea părea să-l surprindă pe Khan.

Bourne îi povesti ce se întâmplase.

— Îmi amintesc foarte puţin din viaţa mea dinainte, ca Jason Bourne, încheie, şi absolut nimic din viaţa mea ca David Webb, cu excepţia rarelor momente când un miros sau un sunet al unei voci dislocă ceva şi-mi amintesc un fragment. Dar asta e totul, forme discontinue dintr-un întreg pentru totdeauna pierdut.

Bourne încerca să-i găsească privirea lui Khan în lumina slabă, căuta să surprindă cel mai mic semn pe faţa lui, până şi cel mai vag semn în legătură cu ce putea simţi sau gândi Khan.

— E adevărat. Suntem complet străini unul faţă de celălalt... Se opri, incapabil să continue pentru moment. Apoi îşi luă inima în dinţi, străduindu-se să vorbească, pentru că liniştea ce creştea aşa de uşor era mai rea decât explozia ce avea să urmeze cu siguranţă.

— Încearcă să înţelegi. Am nevoie de o dovadă palpabilă, ceva absolut convingător.

— Să te ia dracu'!

Khan se ridică gata să se năpustească asupra lui Bourne pe culoar, dar, din nou, ca şi în camera de interogatoriu a lui Spalko, ceva îl reţinea. Apoi, fără voia lui, auzi în cap vocea lui Bourne, cuvintele spuse de acesta pe un acoperiş din Budapesta: *Asta e planul tău, nu? Toată povestea asta dementă cum că tu ai fi Joshua... Nu eu te voi conduce la acest Spalko sau la oricine ai vrea să ajungi. Nu voi mai fi jucăria nimănui.*

Khan strânse în mână statueta din piatră a lui Buddha şi se aşeză la loc. Amândoi fuseseră jucăria lui Stepan Spalko. El fusese cel care îi adusese împreună şi acum, ca o ironie a sorţii, duşmănia lor comună faţă de Spalko i-ar fi putut ţine împreună, cel puţin pentru moment.

— *Există* ceva, spuse el pe o voce de nerecunoscut. Un coşmar recurent în care sunt sub apă. Sunt înecat, tras în adânc, pentru că sunt legat de corpul ei fără viaţă. Ea mă strigă, îi aud vocea strigându-mă sau e vocea mea care o strigă pe ea.

Bourne şi-l aminti pe Khan zvârcolindu-se în Dunăre, panica ce-l împinsese în mijlocul curentului.

— Ce spune vocea?

— E vocea *mea.* Spun „Lee-Lee, Lee-Lee."

Bourne simţi cum inima i se opreşte pentru o clipă, căci din adâncurile memoriei sale zdruncinate apărea Lee-Lee. Timp de o singură secundă nepreţuită văzu faţa ovală cu ochii albaştri şi părul negru şi drept al lui Dao.

— O, Doamne, şopti Bourne. Lee-Lee era numele cu care Joshua o striga pe Alyssa. Nimeni altcineva nu o numea astfel. Doar Dao o ştia.

— Lee-Lee.

— Una dintre amintirile puternice din acele zile pe care, ajutat enorm, am reuşit s-o recuperez, e felul în care sora ta te privea. Bourne continuă. Întotdeauna voise să fie aproape de tine. Noaptea, când avea un coşmar, erai singurul care o putea calma. Tu îi spuneai Lee-Lee şi ea îţi spunea Joshy.

Sora mea, da, Lee-Lee. Khan închise ochii şi imediat ajunse sub apa nămoloasă a râului din Phnom Penh. Pe jumătate înecat, şocat, văzuse rostogolindu-se spre el cadavrul împuşcat al surioarei sale. Lee-Lee. Avea patru ani. Moartă. Ochii ei albaştri – ochii tăticului lor – privindu-l fix fără să-l vadă, acuzator. *De ce tu?* Părea ea să spună. *De ce tu şi nu eu?* Dar ştia că vorbea doar propria-i conştiinţă vinovată. Dacă Lee-Lee ar fi putut vorbi, ea ar fi spus: *Mă bucur că măcar tu n-ai murit, Joshy. Sunt aşa de bucuroasă că unul dintre noi a rămas cu tati.*

Khan îşi duse o mână la faţă şi se întoarse spre fereastra Perspex. Voia să moară, îşi dorea *să fi murit* în râu, să fi supravieţuit Lee-Lee. Nu mai suporta nici o secundă din această viaţă. La urma urmelor, nu-i rămăsese nimic. În moarte, cel puţin ar fi regăsit-o…

— Khan.

Era vocea lui Bourne. Dar nu se putea întoarce spre el, nici măcar nu-l putea privi în ochi. Îl ura şi îl iubea. Nu înţelegea cum putea să fie posibil aşa ceva; nu era dotat corespunzător pentru a face faţă acestei anomalii emoţionale. Cu un sunet gutural se ridică şi trecu pe lângă el, clătinându-se, spre partea din faţă a avionului, unde nu mai era nevoit să-l vadă pe Bourne.

Bourne îşi privi fiul plecând cu o tristeţe de nespus. Făcu un efort supraomenesc pentru a-şi înfrâna impulsul de a-l trage înapoi, de a-l lua în braţe şi a-l strânge la piept. Simţea că era cel

mai rău lucru pe care l-ar fi putut face în acel moment şi că, dat fiind trecutul lui Khan, ar fi putut duce la reluarea conflictului dintre ei.

Nu-şi făcea iluzii. Amândoi aveau de străbătut un drum greu înainte de a accepta că sunt o familie. Putea fi o sarcină chiar imposibilă. Dar, neavând obiceiul de a considera vreun lucru imposibil, înlătură acel gând înspăimântător.

Un val de durere îl făcu în cele din urmă să-şi dea seama de ce atâta vreme negase faptul că, în realitate, Khan era fiul său.

În acel moment, ridică privirea şi-l văzu pe Khan deasupra lui, ţinându-se cu putere cu mâinile de spătarul scaunului din faţă.

— Ziceai că abia ai descoperit că sunt MIA.

Bourne încuviinţă din cap.

— Cât timp m-ai căutat? întrebă Khan.

— Ştii că nu pot răspunde. Nimeni nu poate. Bourne minţise din instinct. Nu avea nimic de câştigat, dar ar fi fost o greşeală enormă să-i spună că autorităţile căutaseră numai o oră. Era perfect conştient de faptul că voia să-şi protejeze fiul în faţa adevărului.

Khan stătea nemişcat şi ameninţător, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ceva cu consecinţe teribile.

— *Tu* de ce nu ai verificat?

Bourne auzi tonul acuzator şi rămase blocat. Sângele îi îngheţă în vene. Încă de când îi devenise clar că acest Khan putea fi Joshua îşi pusese aceeaşi întrebare.

— Eram pe jumătate nebun de durere, răspunse, dar nu cred că acum e o scuză suficientă. N-am putut recunoaşte faptul că v-am dezamăgit pe toţi ca tată.

Ceva se schimbă pe chipul lui Khan, dând la iveală un spasm de suferinţă, în timp ce un gând care nu prevestea nimic bun îşi făcea drum către suprafaţă.

— Trebuie să fi avut… probleme când erai împreună cu mama în Phnom Penh.

— Ce vrei să spui? Alarmat de expresia lui Khan, Bourne răspunse pe un ton poate mai violent decât trebuia.

— Ştii tu. N-ai auzit de la colegi că erai căsătorit cu o thailandeză?

— O iubeam pe Dao din tot sufletul.

— Marie nu e thailandeză, nu?

— Khan, nu alegem persoanele de care ne îndrăgostim.

Urmă o scurtă pauză şi apoi, în tăcerea ameninţătoare ce se

instalase între ei, Khan spuse pe un ton cât se poate de normal.

— Şi mai era problema celor doi copii ai voştri metişi.

— N-am gândit niciodată aşa, răspunse Bourne sec. Inima i se rupea, căci auzea plânsul tăcut al întrebărilor. O iubeam pe Dao, te iubeam pe tine şi pe Alyssa. Doamne, voi eraţi viaţa mea! În săptămânile şi lunile de după, aproape mi-am pierdut minţile. Eram devastat, nu mai ştiam dacă voiam să merg mai departe. Dacă nu l-aş fi cunoscut pe Alex Conklin, poate că nu aş fi continuat. Chiar şi aşa a fost nevoie de zile de muncă istovitoare pentru a-mi reveni cât de cât.

Tăcu o clipă, ascultând respiraţiile amândurora. Apoi oftă adânc şi spuse:

— Ceea ce am crezut mereu, lucrul cu care întotdeauna m-am luptat e că ar fi trebuit să fiu acolo să vă protejez.

Khan îl privi mult timp, dar tensiunea se eliberase, nu mai era cale de întoarcere.

— Dacă ai fi fost acolo, ai fi fost şi tu ucis.

Îi întoarse spatele fără vreun alt cuvânt şi, în acest timp, Bourne o văzu pe Dao în ochii lui şi ştia că lumea se schimbase profund.

28

Reykjavikul, la fel ca oricare alt loc civilizat de pe pământ, îşi avea numărul său de restaurante fast-food. În fiecare zi aceste localuri, ca şi restaurantele selecte erau aprovizionate cu carne, peşte, legume şi fructe proaspete. Hafnarfjordur Fine Fruits & Vegetables era unul din principalii distribuitori ai industriei de fast-food din Reykjavik. Dubiţa companiei care parcase la Kebab Hollin în centrul oraşului devreme în acea dimineaţă, cu o livrare de salată, roşii şi praz, era una dintre multele răspândite prin oraş în timpul zilei. Diferenţa esenţială era că, spre deosebire de toate celelalte, această dubiţă nu fusese trimisă de Hafnarfjordur Fine Fruits & Vegetables.

Dimineaţa devreme, toate cele trei locaţii ale Landspitali University Hospital au fost luate cu asalt de oameni din ce în ce mai bolnavi. Doctorii internau aceşti pacienţi numeroşi chiar în timp ce le făceau analizele de sânge. Seara deja, rezultatele confirmaseră că în oraş exista o puternică epidemie de hepatită A.

Funcţionarii Ministerului Sănătăţii s-au apucat serios de lucru pentru a face faţă crizei extraordinare. Munca lor era îngreunată de câţiva factori importanţi: rapiditatea şi gravitatea instalării virusului deosebit de violent, efectele complexe asociate cu încercarea de a depista ce tipuri de mâncare erau implicate şi, fără s-o rostească, dar minţile le erau ocupate cu faptul că Reykjavikul se afla în centrul atenţiei mondiale datorită reuniunii internaţionale, în fruntea listei de suspecţi era prazul, vinovatul pentru recenta epidemie de hepatită A din S.U.A., dar prazul se găsea peste tot în lanţurile de fast-food locale şi, desigur, nu puteau fi excluse nici carnea şi peştele.

Ei munceau în noaptea alburie intervievând proprietarii fiecărei companii specializate în legume proaspete, trimiţându-şi oamenii pe teren pentru a inspecta depozitele, containerele de depozitare şi dubiţele fiecărei firme, inclusiv pe cele ale Hafnarfjordur Fine Fruits & Vegetables. Surprinzător şi frustrant, aceştia nu găseau nimic în neregulă şi, odată cu trecerea orelor, erau nevoiţi să recunoască faptul că ancheta nu avansase cu nimic, erau în acelaşi punct de unde plecaseră.

Prin urmare, imediat după orele 21.00, oficialii Ministerului

Sănătăţii şi-au făcut publice descoperirile. Reykjavikul era în alertă de hepatită A. Deoarece încă nu reuşiseră să descopere sursa infecţiei, au declarat stare de carantină în oraş. Deasupra capetelor tuturor plutea spectrul unei epidemii generalizate, lucru pe care nu şi-l puteau permite, mai ales acum când ochii întregii lumi erau concentraţi asupra capitalei în care urma să înceapă summitul împotriva terorismului. În interviurile de la radio şi TV, oficialii încercau să dea asigurări unui public panicat că se luau toate măsurile posibile pentru a controla virusul. În acest scop, spuneau în mod repetat, ministerul îşi folosise întregul personal în slujba siguranţei publice.

Când Jamie Hull străbătea coridorul către apartamentul prezidenţial într-o stare de extremă agitaţie, erau aproape orele 22.00. În primul rând, grija lui se îndrepta spre brusca epidemie de hepatită A. Apoi, fusese chemat la o şedinţă informativă neprevăzută cu preşedintele.

Privi în jur şi îi văzu pe membrii Serviciilor Secrete care-l apărau pe preşedinte. Mai încolo pe coridor erau FSB-ul rusesc şi Securitatea Arabă ce-şi păzeau liderii şi, pentru securitatea şi facilitarea cazării, primiseră o aripă a hotelului.

Intră flancat de două gărzi din Serviciile Secrete, uriaşi şi impasibili ca nişte statui. Preşedintele se plimba neobosit încolo şi încoace dictând la două speachwritere[14] în timp ce secretara supraveghea, mâzgălind în grabă nota pe un tablet computer[15].

Aşteptă fără să protesteze până ce preşedintele îşi concedie oamenii care, asemenea unor şoareci, fugiră în altă cameră.

— Jamie, spuse preşedintele cu un zâmbet larg şi mâna întinsă. Mă bucur că ai venit. Îi strânse mâna lui Hull, îi făcu un semn să ia loc şi apoi se aşeză în faţa lui. Jamie, contez pe tine să ne ajuţi să ţinem summitul fără probleme, spuse el.

— Domnule, vă pot asigura că totul e sub control.

— Chiar şi Karpov?

— Domnule?

Preşedintele zâmbi.

— Am auzit că te-ai certat destul de serios cu domnul Karpov.

— Au existat neînţelegeri minore, spuse el într-o doară, dar toate aparţin trecutului.

— Mă bucur să aud asta, spuse preşedintele. Am şi aşa

[14] Persoană care scrie discursul preşedintelui (n. red.).

[15] Un minilaptop (n. red.).

destule dificultăţi cu Alexandr Ievtusenko. N-am nevoie să fie supărat pe mine din pricina unor neînţelegeri cu şeful securităţii. Se pocni peste coapse şi se ridică. Bun, spectacolul este la opt dimineaţa. Mai sunt multe de pregătit. Îi întinse mâna lui Hull, care se ridica. Jamie, nimeni nu ştie mai bine decât mine cât de periculoasă poate deveni situaţia. Dar cred că suntem de acord: acum nu mai există drum de întoarcere.

Ajuns pe coridor, lui Hull îi sună mobilul.

— Jamie, unde eşti? îi lătră în ureche Directorul.

— Tocmai ies de la o şedinţă cu preşedintele. A fost mulţumit să audă că totul e sub control, inclusiv tovarăşul Karpov.

Dar, în loc să pară mulţumit, Directorul continuă pe un ton repezit:

— Jamie, ascultă-mă cu atenţie. Mai există un aspect al situaţiei, de făcut public doar dacă este necesar.

Hull privi automat în jur şi ieşi din raza auditivă a gărzilor din Serviciul Secret.

— Vă mulţumesc pentru încredere, domnule.

— E vorba de Jason Bourne, spuse directorul. N-a murit la Paris.

— Cum? O clipă, Hull îşi pierdu cumpătul. Bourne e *viu?*

— Cât se poate de viu. Ascultă, Jamie, ca să lucrăm cu aceleaşi date, apelul telefonic, conversaţia asta nu au existat niciodată. Dacă vorbeşti cuiva despre ea, voi nega şi te trag în ţeapă apoi, clar?

— Extrem de clar.

— Nu am nici o idee ce va face Bourne în continuare, dar am crezut de la început că vine spre voi. Poate i-a ucis sau nu pe Alex Conklin şi pe Mo Panov, dar e al dracu’ de sigur că l-a terminat pe Kevin McColl.

— Doamne. Îl cunoşteam pe McColl, domnule.

— Toţi îl cunoşteam, Jamie. Bătrânul îşi drese vocea. Nu putem lăsa nepedepsită fapta.

Furia lui Hull se risipi imediat, fiind înlocuită de un sentiment de uşurare.

— Lăsaţi-l în seama mea.

— Fii precaut, Jamie. Prioritatea ta e să-l ţii pe preşedinte în viaţă.

— Înţeleg, domnule. Da. Dar vă asigur că, dacă Jason Bourne apare, nu pleacă din hotel.

— Ei bine, sper să plece, spuse Bătrânul. Cu picioarele înainte.

Doi membri ai dispozitivului cecen aşteptau în faţa dubiţei Reykjavik Energy când vehiculul de la serviciile de sănătate trimis la Hotelul Oskjuhlid apăru de după colţ. Dubiţa era parcată de-a curmezişul străzii, iar ei plasaseră conuri portocalii de plastic pe asfalt, părând să muncească din greu.

Salvarea se opri brusc.

— Ce faceţi? întrebă unul dintre paramedici. Avem o urgenţă.

— Să te ia dracu', piticule! răspunse unul dintre ceceni în islandeză.

— Ce-ai spus? Paramedicul coborî furios din maşină.

— Eşti orb? Avem treburi importante aici. Ia-o pe alt drum.

Sesizând o situaţie ce putea degenera, al doilea paramedic coborî şi el. Arsenov şi Zina, înarmaţi şi hotărâţi, apărură de după dubiţa Reykjavik Energy şi îi duseră de la spate pe cei doi paramedici brusc speriaţi în maşină.

Arsenov, Zina şi un alt membru al dispozitivului ajunseră la poarta de livrări a Hotelului Oskjuhlid în vehiculul deturnat.

Celălalt cecen plecase cu dubiţa Reykjavik Energy pentru a-i aduce pe Spalko şi restul echipei.

Purtau uniforme guvernamentale şi prezentară ecusoanele Ministerului Sănătăţii pe care Spalko le procurase contra unei sume uriaşe de bani de la ofiţerul de securitate care era de serviciu. Când fu interogat, Arsenov vorbi în islandeză, apoi trecu la o engleză stâlcită pentru că americanii şi arabii de la Serviciul Secret nu-l înţelegeau. Spuse că fuseseră trimişi să se asigure că bucătăria hotelului nu era infectată cu hepatită A. Nimeni – şi cu atât mai puţin diversele echipe de securitate – nu voia ca vreunul dintre demnitari să fie infectat de temutul virus. Cu toate verificările de rigoare, reuşiră să intre şi li se arătă drumul spre bucătărie. Acolo merse doar unul dintre ei, pentru că Arsenov şi Zina aveau altă destinaţie.

Bourne şi Khan încă studiau planurile diverselor sisteme ale Hotelului Oskjuhlid, când pilotul îi anunţă că aterizau pe Keflavik. Bourne, care se plimbase înainte şi înapoi în timp ce Khan manevra laptopul, se aşeză din nou fără tragere de inimă. Încercase să-şi înfrâneze sentimentele ce apăruseră în legătură cu faptul că-şi găsise fiul. Discuţiile lor erau şi ele destul de ciudate şi avea impresia clară că fiul său s-ar fi ruşinat instinctiv

de orice emoţie puternică.

Să ajungă cumva la o înţelegere era extrem de dificil pentru amândoi. Însă, bănuia el, pentru Khan era mai rău. Nevoia pe care o avea un fiu de tatăl lui era mult mai complexă decât ceea ce ar fi putut avea nevoie un tată de la fiul său pentru a-l iubi necondiţionat.

Bourne trebuia să admită că se temea de Khan, nu numai de ceea ce i se întâmplase, de ceea ce devenise, ci şi de curajul, inteligenţa şi inventivitatea lui. Evadarea din camera izolată era o minune în şi prin sine.

Şi mai era ceva, o stâncă în calea acceptării reciproce şi poate a împăcării, iar acest lucru reprezenta cel mai mare obstacol. Pentru a-l accepta pe Bourne, Khan trebuia să renunţe la tot ce fusese viaţa lui.

Aici, Bourne avea dreptate. Încă de când Bourne se aşezase alături de el pe banca din parcul din Old Town Alexandria, Khan fusese în război cu sine însuşi. Încă mai era, singura diferenţă fiind că acum războiul se purta deschis. Ca şi cum ar fi privit într-o oglindă retrovizoare, Khan revedea toate ocaziile de a-l ucide pe Bourne pe care le avusese, dar abia acum înţelegea că decizia de a nu profita de ele fusese intenţionată. Nu-l putea răni pe Bourne, dar nici nu-şi putea deschide sufletul către el. Îşi aminti dorinţa disperată pe care o simţise de a se arunca asupra oamenilor lui Spalko în spatele clinicii din Budapesta. Singurul lucru care-l oprise fusese avertismentul lui Bourne. Acela era momentul când îşi definise dorinţa de a se răzbuna pe Spalko. Dar acum ştia că izvora dintr-o emoţie complet diferită: devoţiunea faţă de un alt membru al familiei.

Şi totuşi, spre ruşinea lui, îşi dădea seama că se temea de Bourne. Era un bărbat înspăimântător de puternic, rezistent şi inteligent. Lângă el, Khan se simţea cumva micşorat, ca şi cum tot ce realizase el în viaţă nu era decât pleavă.

Cu o răsucire, o zguduitură şi un scârţâit scurt de cauciucuri, aterizaseră şi acum rulau pe pista activă spre capătul aeroportului, unde erau dirijate toate aeronavele private. Khan se ridică şi porni spre uşă înainte ca avionul să oprească.

— Să mergem, zise el. Spalko are un avantaj de cel puţin trei ore. Dar Bourne se ridicase şi el şi-i blocă drumul pe culoar.

— Nu se ştie ce ne aşteaptă. Cobor eu primul.

Mânia lui Khan, mocnind atât de aproape de suprafaţă, explodă imediat:

— Ţi-am spus o dată – nu-mi spune ce să fac! Pot să judec şi singur; pot să iau decizii şi singur. Aşa am făcut întotdeauna şi aşa voi face şi de acum înainte.

— Ai dreptate. Nu încerc să-ţi răpesc nimic, zise Bourne sincer. Străinul ăsta era fiul lui. Orice spunea sau făcea în prezenţa lui urma să aibă consecinţe exagerate o vreme. Dar gândeşte-te că până acum ai fost singur.

— Şi a cui vină crezi tu că e?

Era greu să nu se simtă jignit, dar Bourne se strădui să treacă de această acuzaţie.

— E inutil să vorbim despre vinovăţie, spuse calm. Acum lucrăm împreună.

— Şi deci ar trebui să-ţi cedez ţie controlul? întrebă Khan nervos. De ce? Crezi că-l meriţi? L-ai câştigat?

Aproape intrau în terminal. Îşi dădu seama cât de fragilă era reconcilierea lor.

— Ar fi o prostie să cred că am câştigat ceva cu tine. Privi prin hublou luminile puternice ale terminalului. Mă gândeam că dacă e vreo problemă – dacă dăm de vreo capcană – aş prefera să fiu eu în locul tău…

— Tu nu asculţi ce-ţi spun? zise Khan, făcându-şi drum cu umărul pe lângă Bourne. Chiar subapreciezi tot ce fac?

Deja apăruse pilotul.

— Deschide uşa, îi ordonă Khan dur. Şi rămâi la bord.

Pilotul se supuse şi coborî scara pe pistă.

Bourne făcu un pas pe culoar.

— Khan…

Dar privirea furioasă a fiului îl ţintui pe loc. Îl privi prin hublou pe Khan coborând, apoi îl văzu discutând cu un oficial de la Paşapoarte. Îl văzu prezentând un paşaport, apoi arătând către avion. Oficialul îi ştampilă paşaportul şi încuviinţă din cap.

Khan se întoarse şi urcă scările. Când ajunse pe culoar, scoase o pereche de cătuşe din geacă şi se legă de Bourne.

— Numele meu e Khan LeMarc şi sunt inspector adjunct al Interpolului. Khan luă laptopul sub braţ şi porni cu Bourne pe culoar. Tu eşti prizonierul meu.

— Eu cum mă numesc? întrebă Bourne.

— Tu? Khan îl împinse pe uşă, urmându-l îndeaproape. Tu eşti Jason Bourne, căutat pentru crimă de CIA, Quai d’Orsay şi Interpol. E singurul mod în care poţi intra în Islanda fără paşaport. Oricum şi el ca toţi oficialii de pe planetă, a citit

circulara CIA.

Oficialul de la Paşapoarte se dădu înapoi, făcându-le loc să treacă pe lângă el. Khan desfăcu cătuşele imediat ce ieşiră din terminal.

Ajunşi afară, se urcară în primul taxi care aştepta civilizat la coadă şi-i spuseră şoferului o adresă aflată la un kilometru de Hotelul Oskjuhlid.

Ţinând cutia frigorifică între picioare, Spalko stătea pe locul din dreapta al dubiţei Reykjavik Energy pe care rebelul cecen o conducea pe străzile din centrul oraşului către Hotelul Oskjuhlid. Îi sună mobilul şi îl deschise. Veştile erau proaste.

— Domnule, am reuşit să închidem camera de interogatoriu înainte ca poliţia sau pompierii să intre în clădire, îi spuse şeful securităţii din Budapesta. Tocmai am terminat însă de verificat toată clădirea fără să găsim nici măcar o urmă a lui Bourne sau Khan.

— Cum e posibil? întrebă Spalko. Unul era legat, iar celălalt era încuiat într-o cameră plină de gaz.

— O explozie, spuse şeful securităţii, apoi descrise în detaliu ce descoperiseră.

— La dracu'! Într-una din rarele sale izbucniri de furie, Spalko lovi bordul maşinii cu pumnul.

— Extindem perimetrul de căutare.

— Nu vă mai obosiţi, spuse Spalko sec. Ştiu eu unde sunt.

Bourne şi Khan se îndreptau pe jos spre hotel.

— Cum te simţi? întrebă Khan.

— Bine, răspunse Bourne puţin cam prea repede.

Khan îi aruncă o privire:

— Nici măcar ţeapăn şi cu dureri?

— Bine, sunt ţeapăn şi am dureri, cedă Bourne.

— Antibioticele de la Oszkar sunt cele mai bune.

— Nu-ţi face griji, spuse Bourne, le iau.

Zona hotelului era înconjurată de un cordon al poliţiei locale. Două puncte de control formate atât din poliţişti, cât şi din personal de securitate de diverse naţionalităţi erau singurele locuri prin care se putea intra sau ieşi. În timp ce ei se uitau, o dubiţă de la Reykjavik Energy oprea la punctul de verificare din spatele hotelului.

— E singurul loc prin care putem intra, spuse Khan.

— Da, e unul dintre ele, spuse Bourne. Când dubiţa trecu, văzu doi angajaţi ai hotelului ieşind de după ea.

Îi aruncă o privire lui Khan, care încuviinţă din cap.

— Ce zici?

— Ies din tură, aş zice, răspunse Khan.

— Aşa credeam şi eu.

Angajaţii hotelului vorbeau însufleţiţi între ei şi se opriră doar cât să arate ecusoanele la punctul de verificare. În mod normal ar fi intrat şi ieşit cu maşina prin parcarea subterană dar, de când veniseră serviciile de securitate, toţi angajaţii hotelului erau obligaţi să parcheze pe străzile din jur.

Îi urmăriră pe cei doi bărbaţi pe o stradă laterală, ferită de privirile poliţiştilor sau ale forţelor de securitate. Aşteptând să se apropie de maşini, îi doborâră de la spate, rapid şi în tăcere. Deschiseră portbagajele cu cheile, aşezară înăuntru corpurile oamenilor inconştienţi şi le luară ecusoanele cu însemnele hotelului înainte de a-i închide.

Cinci minute mai târziu apăreau la punctul de control din faţa hotelului, pentru a nu veni în contact cu poliţiştii şi forţele de securitate care-i verificaseră pe cei doi angajaţi ai hotelului la plecare.

Trecură fără nici un incident. În sfârşit, erau în interiorul Hotelului Oskjuhlid.

Venise vremea să-l elimine pe Arsenov, se gândea Spalko. Momentul era pregătit de mult, încă de când descoperise că nu mai putea suporta slăbiciunea lui Arsenov. Acesta îi spusese odată „Eu nu sunt terorist. Tot ce vreau e ca poporul meu să primească ce i se cuvine”. O asemenea credinţă naivă era o slăbiciune fatală. Arsenov se putea înşela pe sine cât voia, dar adevărul era că, fie că cerea bani, înapoierea prizonierilor sau îşi cerea teritoriul înapoi, marca de terorist i-o dădeau metodele sale, nu scopurile. Omora oameni dacă nu primea ce voia. Avea ca ţinte inamici, dar şi civili – bărbaţi, femei, copii – nu conta pentru el. Semăna teroare; culegea moarte.

În consecinţă, Spalko îi ordonă să meargă cu Akhmed, Karim şi una dintre femei la subansamblul sistemului HVAC care asigura aerul pentru sala unde se ţinea summitul. Era o uşoară schimbare a planului. Magomet fusese desemnat să meargă cu ceilalţi trei. Dar Magomet era mort şi, de vreme ce Arsenov îl ucisese, acceptă schimbarea fără vreo întrebare sau vreun

comentariu. În orice caz, acum aveau un program strict.

Când Arsenov plecă cu Akhmed şi ceilalţi membri ai echipei, Spalko o trase pe Zina deoparte.

— Înţelegi că e ultima dată când îl vezi viu.

Ea încuviinţă din capul acoperit acum de un păr blond.

— Nu ai regrete?

— Din contră, va fi o uşurare, răspunse ea.

— Haide, încuviinţă Spalko. Porniră în grabă pe culoar. Nu avem timp de pierdut.

Hasan Arsenov preluă imediat controlul asupra micului său grup. Aveau o funcţie esenţială de executat şi avea să se asigure că se întâmplă aşa. Trecură de colţ şi-l văzură pe agentul de securitate la postul de lângă uriaşa grilă de aerisire.

Se apropiară de el fără să şovăie.

— Stai pe loc, spuse el, proptindu-i în piept pistolul automat.

Se opriră în faţa lui.

— Suntem de la Reykjavik Energy, spuse Arsenov în islandeză şi apoi, ca răspuns la privirea tâmpă a pazncului, repetă în engleză.

Agentul pufni:

— Nu sunt ventilatoare de căldură aici.

— Ştiu, spuse Akhmed, apucând cu o mână pistolul automat şi cu cealaltă izbindu-l pe paznic cu capul de perete.

Paznicul începu să se prăbuşească şi Akhmed îl lovi din nou, de astă dată cu patul pistolului automat.

— Dă-mi o mână de ajutor aici, spuse Arsenov înfigându-şi degetele în grila de ventilaţie. Karim şi femeia îl ajutară, dar Akhmed continua să-l lovească pe paznic cu patul armei, chiar şi când devenise clar că era inconştient şi avea să rămână astfel destul de mult timp.

— Akhmed, dă-mi arma!

Acesta îi aruncă pistolul automat lui Arsenov, apoi începu să-l lovească cu picioarele în faţă pe paznicul căzut. Curgea sânge şi în aer plutea moartea.

Arsenov îl târî cu forţa pe Akhmed de lângă paznic.

— Când îţi dau un ordin te supui sau, pe Allah, îţi rup gâtul.

Akhmed, gâfâind, îl privi crunt pe Arsenov.

— Avem un program, zise Arsenov furios. Nu ai timp de distracţii.

Akhmed râse, dezvelindu-şi toţi dinţii. Scăpând de mâna lui

Arsenov, îl ajută pe Karim să scoată grila. Îl aruncară pe paznic în puţul de aer şi apoi, unul câte unul, se târâră după el. Akhmed, ultimul intrat, trase grila la locul ei.

Fură obligaţi să se târască peste paznic. Când făcea asta, Arsenov îi puse degetul pe artera carotidă.

— Mort, spuse el.

— Şi ce? zise Akhmed pe ton certăreţ. Înainte de prânz vor fi morţi cu toţii.

Se târâră în patru labe prin tunel până ajunseră la bifurcaţie. Exact înaintea lor era o conductă verticală. Îşi aruncară echipamentul de coborâre. Aşezând borna de aluminiu de-a curmezişul intrării, legară frânghia şi o lăsară să se desfăşoare în spaţiul de sub ei. Înaintea tuturor, Arsenov îşi înfăşură frânghia peste coapsa stângă şi o trecu peste cea dreaptă. Mişcând o mână după alta, coborî pe conductă într-un ritm constant. După micile vibraţii ale corzii, ştia când fiecare membru al echipei începea să coboare după el.

Arsenov se opri chiar deasupra primei joncţiuni. Aprinzând o lanternă miniaturală, îi deplasă raza pe peretele conductei, iluminând şirurile verticale de cabluri de torsiune şi electrice. Ceva diferit licări în mijlocul acelui hăţiş.

— Senzor de căldură, îi anunţă pe cei de sus.

Karim, expertul în electronică, era chiar deasupra lui. Arsenov lumină peretele cu lanterna, iar el scoase un cleşte şi o bucată de sârmă cu clipuri la ambele capete. Trecând cu grijă peste Arsenov, îşi continuă drumul până la limita externă a detectorului. Lovind cu un picior în aer, se răsuci către perete, apucă un cablu şi se ţinu de el. Degetele lui scormoniră încâlceala de fire, tăie unul şi ataşă de el un clip. Apoi scoase izolaţia de pe un alt fir şi ataşă la el celălalt clip.

— Liber, spuse el încet.

Coborî în raza de acţiune a senzorului, dar nu porni nici o alarmă.

Întrerupsese circuitul prin buclare. Atât cât înţelegea senzorul, totul era în regulă.

Karim îi făcu loc lui Arsenov, care-i conduse până la baza conductei. Erau foarte aproape de nucleul sistemului HVAC al sălii unde se desfăşura summitul.

— Obiectivul nostru este subsistemul HVAC al sălii de conferinţe, spuse Bourne în timp ce el şi Khan străbăteau în

grabă holul. Khan ţinea sub braţ laptopul pe care îl luaseră de la Oszkar. Acolo este cel mai logic să activeze difuzorul.

La această oră din noapte, holul vast, rece şi cu tavan înalt era pustiu, cu excepţia personalului şi oamenilor de la securitate. Demnitarii erau în apartamentele lor, fie dormind, fie pregătindu-se pentru începutul summitului. Care era la doar câteva ore distanţă.

— Fără îndoială, cei de la securitate au ajuns la aceeaşi concluzie, spuse Khan, ceea ce înseamnă că suntem în siguranţă până ajungem sub centrul substaţiei, apoi vor vrea să ştie ce cercetăm în zona aia.

Străbătură secţiunea principală a hotelului fără nici un incident şi trecură printr-o curte interioară decorativă alcătuită din alei geometrice din pietriş, arbuşti pereni tunşi în diverse forme şi bănci de piatră cu aspect futurist. Înăuntru, coborâră trei rânduri de scări. Khan porni laptopul şi verifică planul, asigurându-se că erau la etajul potrivit.

— Pe aici, spuse Khan închizând computerul.

Dar ajunseseră la doar 30 de metri de scară când o voce dură spuse:

— Încă un pas şi sunteţi morţi amândoi.

Rebelii ceceni aşteptau încordaţi la baza conductei verticale, chirciţi şi cu nervii întinşi la maximum. Aşteptară acest moment luni de zile. Erau încordaţi, aşteptarea îi durea. Tremurau atât din cauza sentimentului insuportabil de dinainte de eveniment, cât şi din cauza aerului rece, a cărui temperatură scăzuse pe măsură ce coborau în subsol. Trebuia doar să se târască pe o scurtă conductă orizontală pentru a ajunge la releele HVAC, dar erau despărţiţi de obiectivul lor de personalul de securitate aflat afară, lângă grila de pe coridor. Până când gărzile îşi începeau turele, trebuiau să aştepte.

Akhmed se uită la ceas şi văzu că mai aveau însă paisprezece minute până când aveau să-şi declare misiunea îndeplinită şi aveau să se întoarcă la maşină. Pe frunte avea broboane de sudoare şi la fel pe la sub braţ i se scurgea transpiraţie, provocându-i mâncărimi. Avea gura uscată şi respira sacadat. Întotdeauna era aşa în punctul culminant al unei misiuni. Inima îi bătea cu furie şi tot corpul îi vibra. Încă mai clocotea din cauza lui Arsenov, care-l criticase în faţa celorlalţi şi astfel îl jignise de două ori. În timp ce asculta cu auzul încordat, îl fixa pe Arsenov,

destul de mulţumit. După acea noapte în Nairobi îşi pierduse orice respect pentru el, nu numai pentru că i se puneau coarne, ci şi pentru că habar n-avea de nimic. Buzele groase ale lui Akhmed se curbară într-un zâmbet. Era bună o astfel de putere asupra lui Arsenov.

În sfârşit, auzi vocile îndepărtându-se. Ţâşni înainte, nerăbdător să-şi împlinească destinul, dar braţul puternic al lui Arsenov îl opri dureros.

— Nu încă. Ochii lui Arsenov ardeau.

— A plecat, spuse Akhmed. Pierdem timp.

— Pornim când ordon eu.

Această jignire în plus fu prea mult pentru Akhmed. Scuipă, cu dispreţul zugrăvit pe faţă.

— De ce să-ţi execut ordinele? De ce am face-o, vreunul? Nu eşti în stare nici măcar să-ţi ţii femeia la locul ei.

Arsenov sări la Akhmed şi timp de o secundă se luptară indecis. Ceilalţi stăteau deoparte, prea îngroziţi pentru a interveni.

— Nu-ţi mai tolerez insolenţa, spuse Arsenov. Îmi execuţi ordinele sau te omor!

— Omoară-mă, atunci, răspunse Akhmed. Dar trebuie să ştii asta: La Nairobi, în noaptea dinaintea demonstraţiei, Zina a intrat în camera Şeicului când tu dormeai.

— Mincinosule! spuse Arsenov, gândindu-se la jurământul lui şi al Zinei din golf. Zina nu m-ar trăda niciodată.

— Gândeşte-te unde era camera mea, Arsenov. Tu ai făcut repartiţia. Am văzut-o cu ochii mei.

Ochii lui Arsenov luceau de duşmănie, dar îi dădu drumul lui Akhmed.

— Te-aş ucide acum, dar toţi avem roluri esenţiale în această misiune. Făcu un semn spre ceilalţi. Să-i dăm drumul.

Karim, expertul în electronică, porni primul, urmat de femeie şi de Akhmed, cu Arsenov ultimul. Aproape imediat, Karim ridică o mână, oprindu-i.

Arsenov auzi şoapta lui plutind spre ei:

— Senzor de mişcare.

Ca şi înainte, Karim scoase o bucată de sârmă cu clipsuri la capete. Cu cleştele în mână, căută firele electrice potrivite, le izolă, apoi tăie unul şi-i aplică un clip pe capătul din cupru dezvelit. Apoi, ca şi înainte, desfăcu izolaţia de pe un al doilea fir şi ataşă la el al doilea clip, formând bucla.

— Liber, spuse Karim şi cu toţii intrară în raza senzorului de mişcare.

Alarma porni, făcând un zgomot asurzitor pe coridor şi aducând acolo agenţii de securitate cu armele pregătite.

— Karim! urlă Arsenov.

— E o capcană! ţipă acesta. Cineva a inversat firele.

Cu câteva secunde înainte, Bourne şi Khan se întorceau încet pentru a-l vedea pe agentul american. Purta uniformă militară şi echipament de luptă. Se apropie un pas, privindu-le ecusoanele. Se linişti puţin, ridicând ţeava armei în aer, dar concentrarea nu-i dispăru de pe faţă.

— Ce faceţi voi aici, jos?

— Verificări de întreţinere, spuse Bourne. Îşi aminti dubiţa Reykjavik Energy pe care o văzuse intrând în hotel, ca şi ceva de pe laptopul luat de la Oszkar. Sistemul de încălzire a întrerupt legătura. Trebuie să-i ajutăm pe oamenii trimişi de companie.

— Sunteţi în secţiunea greşită, spuse paznicul indicându-le pe unde s-o ia. Trebuie să vă întoarceţi pe unde aţi venit, să faceţi stânga, apoi stânga din nou.

— Mulţumesc, zise Khan. Cred că ne-am rătăcit. În mod normal nu lucrăm în secţiunea asta.

Când se întoarseră să plece, lui Bourne îi cedară picioarele. Gemu şi căzu.

— Ce dracu'! făcu paznicul.

Khan îngenunche lângă Bourne şi îi descheie cămaşa.

— Doamne, spuse paznicul aplecându-se şi holbându-se la corpul rănit al lui Bourne, ce dracu' a păţit?

Khan întinse o mână şi trase puternic de uniforma paznicului, izbindu-l cu tâmpla de podeaua de ciment. În timp ce Bourne se ridica, Khan îl dezbrăcă pe soldat.

— Mărimea e mai aproape de a ta, spuse Khan, întinzându-i uniforma.

Bourne îşi puse uniforma, iar Khan târî corpul inert într-un loc ferit.

În acel moment, urlă alarma senzorului de mişcare şi porniră în fugă spre substaţie.

Agenţii de securitate erau bine pregătiţi şi, lucru lăudabil, americanii şi arabii care erau pe tură au lucrat împreună fără nici o greşeală. Fiecare tip de senzor avea un sunet de alarmă diferit,

lucru care i-a ajutat să ştie imediat că fusese declanşat senzorul de mişcare, precum şi locaţia lui exactă.

Deschiseră focul din fugă, distrugând grila de aerisire cu gloanţele. Jumătate dintre ei îşi goliră încărcătoarele în zona suspectă. Ceilalţi rămaseră în spate, în rezervă, în timp ce primii scoteau grila cu răngile. Găsiră trei cadavre, doi bărbaţi şi o femeie. Unul dintre americani îl anunţă pe Hull şi un arab îl contactă pe Feyd al-Saoud.

Personalul de securitate din alte sectoare se strânsese deja aici pentru a-şi oferi sprijinul.

Doi dintre agenţii din rezervă urcară în conducte de aer şi, când se dovedi că nu mai exista nici un element ostil, asiguraseră zona. Alţii traseră cadavrele ciuruite de gloanţe afară din conducta de aer, împreună cu instrumentele de buclare ale lui Karim şi un obiect ce părea o bombă cu ceas.

Jamie Hull şi Feyd al-Saoud ajunseră aproape în acelaşi timp. Hull aruncă o privire şi-şi sună şeful de personal prin reţeaua fără fir.

— Din clipa asta suntem în cod de alertă roşu. A existat o breşă în securitate. Avem trei duşmani morţi, repet, trei duşmani morţi. Încuie tot hotelul în mod absolut, nimeni nu intră şi nu iese. Continuă să latre ordine, plasându-şi oamenii în poziţiile planificate pentru codul roşu. Apoi contactă Serviciul Secret care-i însoţea pe preşedinte şi echipa lui în aripa demnitarilor.

Feyd al-Saoud se lăsase pe vine şi studia cadavrele. Corpurile erau ciuruite, dar feţele, deşi pline de sânge, erau intacte. Scoase o lanternă de buzunar şi ilumină una dintre ele. Apoi puse degetul arătător pe ochiul unuia dintre bărbaţi. Vârful degetului se albăstri; irisul cadavrului era căprui-închis.

Unul dintre agenţii FSB trebuie să-l fi contactat pe Karpov, căci comandantul Unităţii Alpha apăru în fugă. Îşi pierduse suflul şi Feyd al-Saoud bănui că alergase tot drumul.

El şi Hull îl informară pe rus cu privire la cele întâmplate.

Ridică un deget în aer:

— Poartă lentile de contact colorate – şi, uite şi-au vopsit părul ca să treacă drept islandezi.

Faţa lui Karpov era întunecată.

— Pe ăsta îl cunosc, spuse el lovind cu piciorul în cadavrul unui bărbat. Îl cheamă Akhmed. E unul dintre principalii locotenenţi ai lui Hasan Arsenov.

— Liderul terorist cecen? întrebă Hull. Mai bine ţi-ai informa preşedintele, Boris.

Karpov se ridică în picioare cu pumnii în şolduri.

— Ce vreau să ştiu e: unde e Arsenov?

— Aş spune că am întârziat, zise Khan din spatele unei coloane de metal, privind sosirea celor doi şefi de securitate, doar că nu-l văd pe Spalko.

— E posibil să nu se expună riscului de a veni la hotel, zise Bourne. Khan clătină din cap.

— Îl cunosc. E egoist şi perfecţionist. Nu, e pe aici pe undeva.

— Dar nu aici, evident, spuse Bourne gânditor. Îl privea pe rus alergând spre arab şi Jamie Hull. Acea faţă plată şi brutală avea în ea ceva oarecum familiar, cu genele dese şi sprâncenele ei stufoase. Când auzi vocea celuilalt, spuse: îl cunosc pe bărbatul ăla. Pe rus.

— Nu e o surpriză. Şi eu îl recunosc, spuse Khan. Boris Ilici Karpov, comandantul Unităţii de elită Alpha a FSB.

— Nu, vreau să spun că îl *cunosc personal.*

— Cum? Unde?

— Nu ştiu, răspunse Bourne. E prieten sau duşman? Se bătu cu pumnul în frunte. Măcar de mi-aş aminti.

Khan se întoarse spre el şi văzu grija care punea stăpânire pe el. Simţi o nevoie periculoasă de a-l apuca pe Bourne de umăr şi a-l îmbărbăta. Periculoasă, pentru că nu ştia unde avea să ducă gestul sau ce avea să însemne. Îşi simţea în continuare dezintegrarea propriei vieţi când Bourne se aşezase lângă el şi îi vorbise. *„Cine eşti?”* spusese. În acel moment, Khan ştiuse răspunsul la întrebare; acum nu mai era sigur. Era posibil ca tot ce crezuse, sau i se păruse a crede, să fie o minciună?

Khan încercă să scape de aceste gânduri deprimante, agăţându-se de ceea ce el şi Bourne ştiau mai bine:

— Mă deranjează obiectul ăla, spuse. E o bombă cu ceas. Ziceai că Spalko intenţiona să folosească biodifuzorul doctorului Schiffer. Bourne încuviinţă din cap.

— Aş zise că a fost o diversiune clasică, cu excepţia faptului că acum e abia trecut de miezul nopţii. Summitul începe peste opt ore.

— De-asta au folosit o bombă cu ceas.

— Da, dar de ce să o plaseze acum, cu un avans aşa de mare? întrebă Bourne.

— Corect, dar sunt mai multe şanse să fie descoperită într-o razie periodică. Bourne clătină din cap. Nu, ne scapă ceva, ştiu asta. Spalko are alt plan. Dar care?

Spalko, Zina şi restul echipei îşi atinseseră obiectivul. Aici, departe de aripa hotelului în care se afla sala de conferinţe, securitatea, deşi bine pregătită, avea găuri pe care Spalko le putea exploata. Deşi erau mulţi oameni din forţele de securitate, ei nu puteau fi peste tot în acelaşi timp şi astfel, eliminând doi agenţi, Spalko şi echipa sa îşi ocupară curând poziţia.

Se aflau la trei nivele sub stradă, într-un spaţiu enorm şi fără ferestre din beton, complet închis, cu excepţia unei intrări fără uşă. Prin peretele de beton treceau ţevi negre uriaşe, iar pe peretele din fund, fiecare dintre ele era etichetată cu aripa de hotel pe care o deservea.

Acum echipa îşi puse costumele HAZMAT, sigilându-le cu grijă. Două dintre femeile cecene trecură în pasaj să stea de pază chiar afară, iar un rebel le susţinea din interior.

Spalko îl deschise pe cel mai mare din cele două containere de fier pe care le căra. Era NX 20. Potrivi cu grijă cele două părţi componente, verificând ca toate şuruburile să fie bine strânse. I-l dădu Zinei, în timp ce el descuia containerul de refrigerare primit de la Peter Sido. Fiola de sticlă pe care o conţinea era mică, aproape minusculă. Chiar şi după ce-i văzuseră efectele în Nairobi, era greu de crezut că o cantitate atât de mică de virus putea ucide atâţia oameni.

Aşa cum făcuse şi la Nairobi, deschise camera de încărcare a difuzorului şi puse fiola înăuntru. Închise şi asigură camera, luă NX 20 de la Zina şi îşi îndoi degetul pe cel mai mic din cele două declanşatoare. Odată ce strângea, virusul, încă sigilat în fiola specială, avea să fie injectat în camera de tragere. Apoi, tot ce trebuia să facă era să apese butonul din stânga, care închidea camera de tragere şi, atunci când ţintea corect, să apese pe declanşatorul principal. Ţinu biodifuzorul în braţe, aşa cum făcuse şi Zina. Arma aceasta avea nevoie de respect, chiar şi din partea lui.

Privi în ochii Zinei, care străluceau de dragoste pentru el şi zel patriotic.

— Acum, spuse el, aşteptăm alarma senzorului.

Apoi o auziră, sunetul fiind slab, dar vibraţiile inconfundabile, amplificate de coridoarele de beton gol. Şeicul şi Zina îşi

zâmbiră. El simţea tensiunea invadând camera, alimentată de o mânie a dreptăţii şi aşteptarea unei mântuiri mult timp refuzate.

— Momentul nostru e aproape, spuse el şi toţi îl auziră, toţi reacţionară. Aproape că auzea vuietul lor de victorie.

Cu forţa de neoprit a destinului împingându-l înainte, Şeicul apăsă pe declanşatorul cel mic şi, cu un zgomot mic, de parcă ar fi prevestit catastrofa, încărcătura trecu în camera de tragere, unde se opri aşteptând momentul eliberării.

29

— Sunt toţi ceceni, nu-i aşa? întrebă Hull.

Karpov încuviinţă.

— Toţi, potrivit înregistrărilor, membri ai grupării teroriste a lui Hasan Arsenov.

— E o lovitură pentru băieţii buni, anunţă Hull.

Tremurând de umezeală şi frig, Feyd al-Saoud spuse:

— La cantitatea de C4 din acea bombă cu ceas, ar fi demolat aproape toată structura de rezistenţă. Sala de deasupra s-ar fi prăbuşit sub propria greutate, ucigându-i pe toţi cei aflaţi înăuntru.

— Norocul nostru că au declanşat senzorul de mişcare, spuse Hull. Odată cu trecerea minutelor, Karpov era tot mai preocupat, în mintea lui, reverberând întrebarea lui Bourne: „De ce să amplaseze bomba cu atât de mult timp înainte? Cred că o puteam găsi înainte să înceapă summitul.”

Feyd al-Saoud se adresă unuia dintre oamenii săi:

— Este vreun mod de a porni căldura aici? O să stăm ceva timp şi deja am îngheţat.

— Asta e! exclamă Bourne, întorcându-se spre Khan. Luă laptopul, îl porni şi navigă prin planuri până ce-l găsi pe cel dorit. Desenă o rută din locul unde se aflau către aripa principală a hotelului.

— Unde mergem? întrebă Khan în timp ce străbăteau labirintul din subsol.

— Ia gândeşte-te: am văzut o dubiţă a Reykjavik Energy intrând în hotel; tot hotelul e încălzit de sistemul termal ce deserveşte întregul oraş.

— De asta Spalko i-a trimis pe ceceni la subsistemul HVAC acum, spuse Khan trecând în fugă de o cotitură. Nu au vrut deloc să le iasă treaba cu bomba. Am avut dreptate, *a fost* o diversiune, dar nu pentru începutul summitului din dimineaţa asta: Va activa biodifuzorul acum!

— Exact, zise Bourne. Nu prin subsistemul HVAC. Ţinta lui este sistemul principal de încălzire termală. La acest ceas al nopţii toţi demnitarii sunt în camerele lor, adică exact unde se va dezlănţui virusul.

— Vine cineva, spuse una dintre femeile cecene.

— Ucide-i, ordonă Şeicul.

— Dar e Hasan Arsenov! ţipă femeia care era de pază.

Spalko şi Zina schimbară o privire surprinsă. Unde greşiseră?

Senzorul fusese activat, alarma se declanşase şi curând auziseră cu satisfacţie rafalele de arme automate. Cum scăpase Arsenov?

— Am spus ucide-l! urlă Spalko.

Ceea ce îl bântuia pe Arsenov şi îl făcuse să fugă în secunda când mirosise ceva, salvându-se astfel de la moartea subită a compatrioţilor săi, era teroarea ce mocnea în el, lucrul care-l făcuse să aibă coşmaruri toată săptămâna trecută. Îşi spusese că din vina sa îl trădase pe Khalid Murat – vina de a fi făcut grava alegere care avea să-i salveze poporul. Dar adevărul era că teroarea pe care o simţea era legată de Zina. Nu putuse să recunoască faţă de el însuşi retragerea ei, treptată, dar irevocabilă, distanţarea ei emoţională care, privind în retrospectivă, se transformase în glacialitate. Îi scăpase de ceva timp, deşi până acum câteva secunde refuza să creadă asta. Dar acum, dezvăluirea lui Akhmed scosese totul în lumina conştiinţei. Ea trăise dincolo de un perete de sticlă, păstrând mereu o parte din sine ascunsă şi închisă. El nu putea atinge acea parte, iar acum i se părea că, cu cât mai intense fuseseră, cu atât ea se retrăsese mai mult.

Zina nu-l iubea – se întrebă acum dacă-l iubise vreodată. Chiar dacă misiunea lor avea să fie un succes, nu va mai trăi cu ea, nu vor mai face copii împreună. Ce farsă fusese ultima lor conversaţie intimă!

Dintr-o dată îl copleşi ruşinea. Era un laş – o iubea mai mult decât îşi iubea libertatea, căci fără ea ştia că pentru el libertatea nu avea să existe. În urma trădării, victoria avea să fie ca o gură plină de cenuşă.

Acum, străbătând coridorul spre staţia de încălzire termală, văzu una din femeile din grupul său ridicând pistolul automat, gata să-l împuşte. Poate că nu-şi dădea seama cine se apropia din cauza costumului HAZMAT.

— Stai! Nu trage! strigă el. Sunt Hasan Arsenov.

Un glonţ îl lovi în braţul stâng şi se răsuci pe jumătate şocat, aruncându-se după un colţ, în afara razei mortale a ricoşeurilor.

În nebunia prezentului nu era timp pentru întrebări sau speculaţii. Auzi alte focuri de armă, dar nu în direcţia lui. Privind după colţ, văzu cum cele două femei îi întoarseră spatele şi, aplecate, avansau prin pasaj trăgând în două siluete.

Arsenov se ridică şi, profitând de diversiune, se îndreptă spre intrarea de la centrala de încălzire termală.

Spalko auzi împuşcăturile şi spuse:

— Zina, nu poate fi doar Arsenov.

Zina îşi răsuci pistolul automat, îi făcu un semn pazniculuişi acesta îi aruncă un al doilea pistol.

În spatele lor, Spalko se îndreptă spre peretele cu ţevi de încălzire termală. Fiecare avea o valvă şi, alături, un cadran care indica presiunea. Găsi valva ce corespundea aripii demnitarilor şi începu să o deşurubeze.

Hasan Arsenov ştia că destinul lui fusese să moară împreună cu ceilalţi în substaţia HVAC. *E o capcană! Cineva a inversat firele*! răcnise Karim chiar înainte de a muri. Spalko inversase firele; avusese nevoie nu numai de o diversiune, aşa cum le spusese, ci de ţapi ispăşitori – ţinte suficient de importante încât moartea lor să ţină ocupate forţele de securitate suficient timp cât Spalko să ajungă la obiectivul real şi să elibereze virusul. Spalko îl înşelase şi Arsenov era aproape singur acum, Zina conspirase împreună cu el.

Cât de repede se învecheşte dragostea, transformarea ei în ură petrecându-se în intervalul unei bătăi de inimă. Acum se întorseseră împotriva lui toţi compatrioţii săi, bărbaţii şi femeile alături de care luptase, împreună cu care răsese şi plânsese, cu care se rugase lui Allah, oameni care aveau aceleaşi scopuri ca şi el. Cecenii! Cu toţii corupţi acum de şarmul otrăvitor şi puterea lui Spalko.

În cele din urmă, Khalid Murat avusese dreptate în toate privinţele. Nu avusese încredere în Spalko; nu l-ar fi însoţit în nebunia aceasta. Cândva, Arsenov îl acuzase că era bătrân, că era prea prudent, că nu înţelegea lumea nouă din faţa lor. Dar acum ştia ceea ce Khalid Murat ştiuse cu siguranţă: că acea lume nouă nu era decât o iluzie creată în scopuri personale de cel ce-şi spunea Şeicul. Arsenov crezuse în acest vis narcotic pentru că voise să creadă. Spalko profitase de slăbiciunea lui. Dar gata! Arsenov jură. Gata! Dacă era să moară azi, o va face în condiţiile

puse de el, nu ca o oaie în abatorul lui Spalko.

Se lipi de marginea intrării, inspiră adânc şi când expiră, se aruncă prin pasajul deschis. Rafala de gloanţe ce urmă îi spuse tot ce voia să ştie. Rămase la podea, rostogolindu-se pe burtă în pasaj. Văzu paznicul cu pistolul aţintit la nivelul taliei şi îl împuşcă de patru ori în piept.

Când Bourne îi văzu pe cei doi terorişti în costume HAZMAT trăgând de după un stâlp de beton în rafale cu un pistol automat, sângele îi îngheţă. Se retrase împreună cu Khan după colţul unei intersecţii în formă de T şi trase şi el.

— Spalko e în sala aia cu arma biologică, spuse Bourne. Trebuie să intrăm acum.

— Numai dacă ăia doi rămân fără muniţie. Khan cerceta terenul în spatele lor. Îţi aduci aminte planul? Ţi-aduci aminte ce-i în tavan?

Bourne încuviinţă din cap, continuând să tragă.

— E un panou de acces la vreo şase metri în spate. Trebuie să mă ridici.

Bourne mai trase o rafală, apoi se retrase împreună cu Khan.

— O să poţi vedea ceva acolo sus? întrebă.

Khan încuviinţă, indicând către geaca-minune.

— Printre altele, am o lanternă în mânecă.

Ţinând pistolul automat sub braţ, Bourne îşi încrucişă degetele, astfel încât Khan să-şi poată pune piciorul. Oasele-i trosniră sub greutate şi muşchii încordaţi ai umerilor păreau că iau foc.

Apoi Khan dădu într-o parte panoul şi deja urcase prin trapa deschisă.

— Timpul, spuse Bourne.

— Cincisprezece secunde, răspunse Khan dispărând.

Bourne se întoarse. Numără până la zece şi apoi trecu de colţ, trăgând continuu cu pistolul automat. Dar se opri aproape imediat, îşi simţea inima lovindu-se dureros de coaste. Cei doi ceceni îşi scoseseră costumele HAZMAT. Ieşiseră de după coloană şi acum erau în faţa lui. Văzu că erau femei şi că în jurul taliilor purtau centuri de pachete de explozibil C4.

— Doamne, spuse Bourne. Khan! Poartă centuri sinucigaşe!

În acel moment rămaseră în întuneric. Khan, aflat lângă sistemul electric de deasupra, tăiase firele.

Imediat după ce trase, Arsenov se ridicase repede şi alerga. Intră în fugă în centrală şi-l prinse pe paznic înainte ca acesta să cadă. Mai erau două siluete în încăpere: Spalko şi Zina. Folosindu-se de paznicul mort drept scut, trase în ţinta care avea câte un pistol automat în fiecare mână. Zina! Dar ea apăsase pe trăgaci şi, în timp ce se clătina pe spate, furia comasată a focului de automat trecu direct prin corpul paznicului.

Arsenov deschise larg ochii când simţi durerea pătrunzătoare din piept şi apoi un soi ciudat de amorţeală. Luminile se stinseră şi căzu pe podea, cu respiraţia gâlgâindu-i din plămânii inundaţi de sânge. Ca într-un vis, o auzi pe Zina ţipând şi plânse pentru toate visele ce şi le făcuse, pentru viitorul ce nu mai avea să vină. Cu un oftat prelung, viaţa îl părăsi aşa cum îl şi crease, în suferinţă, brutalitate şi durere.

În pasaj se lăsase o linişte îngrozitoare, de moarte. Timpul părea să se fi oprit. Ţintind cu arma în întuneric, Bourne auzea respiraţia uşoară a bombelor umane. Le simţea frica, dar şi hotărârea. Dacă-l simţeau făcând măcar un pas înspre ele, dacă-şi dădeau seama de mişcarea lui Khan în conducta electrică, atunci cu siguranţă ar fi detonat încărcăturile de C4.

Apoi, pentru că era atent la asta, auzi bătaia dublă foarte uşoară de deasupra capului, zgomotul pe care îl făcea Khan, care se îndepărta rapid prin conductă. Ştia de existenţa unui panou de acces mai mult sau mai puţin în dreptul intrării de la centrala termală, având deci o ideea cu privire la ce voia Khan să încerce. Era nevoie de nervi de oţel şi mâini foarte sigure din partea amândurora. Arma lui AR-15 avea ţeava scurtă, dar compensa lipsa de precizie prin enorma putere de foc. Folosea muniţie de calibru 0,223 cm pe care o scuipa la o viteză de 800 de metri pe secundă. Se trase fără zgomot mai aproape, apoi, conştient de o mică mişcare de deasupra lui în întuneric, îngheţă. Avea inima în gât. Auzise ceva, un şuierat, o şoaptă, paşi? Acum, tăcere deplină, îşi ţinea respiraţia, concentrându-se să ţintească cu AR-15.

Unde era Spalko? Încărcase deja arma biologică? Avea să rămână ca să-şi termine misiunea sau o va lăsa baltă şi va fugi? Ştiind că nu avea răspunsuri, încercă să nu se mai gândească la toate chestiile astea înspăimântătoare. *Concentrează-te,* îşi spuse. *Relaxează-te acum, respiră adânc şi egal pentru a intra în ritmul alpha, unde devii una cu arma.*

Apoi o văzu. Lanterna lui Khan, raza iluminând faţa unei femei şi orbind-o. Nu avea timp să calculeze sau să gândească. Degetul fusese îndoit pe trăgaci şi acum instinctul trecu natural şi instantaneu la acţiune. Flashul de la gura armei ilumină pasajul şi privi capul femeii dezintegrându-se într-un amestec de sânge, creier şi os.

Apoi se ridică, alergând şi căutând-o pe cealaltă femeie. Apoi lumina scânteia şi văzu a doua bombă umană întinsă lângă cealaltă, cu beregata tăiată. O secundă mai târziu, Khan sări din trapa deschisă şi intrară împreună în centrala termală.

Cu câteva secunde înainte, în întunericul ce mirosea a pucioasă, a sânge şi a moarte, Spalko căzuse în genunchi, căutând-o orbeşte pe Zina. Întunericul îl învinsese. Fără lumină, nu putea face conexiunea delicată dintre ţeava NX-20 şi valva sistemului de încălzire termală.

Pipăi podeaua cu braţul întins. Nu fusese atent la ea, nu era sigur de poziţia ei şi, în orice caz, ea se mişcase în momentul în care Arsenov năvălise pe uşă. Fusese un lucru inteligent din partea lui să folosească scutul uman, dar Zina era încă şi mai deşteaptă şi îl ucisese. Dar ea era încă în viaţă. O auzise ţipând.

Acum aştepta, ştiind că bombele umane pe care le trimisese în faţă aveau să-l protejeze de oricine se afla afară. Bourne? Khan? Îşi dădu seama ruşinat că se temea de prezenţa necunoscută din pasaj. Oricine era, îi înţelesese diversiunea, îi urmase propriul raţionament cu privire la vulnerabilitatea sistemului de încălzire termală. Intră în panică, sentiment diminuat când o auzi pe Zina horcăind. Se târî repede printr-o baltă de sânge lipicios spre locul unde se afla ea.

O sărută pe obraz; părul ei era ud şi lipicios.

— Frumoasă Zina, îi şopti în ureche. Puternica mea Zina!

Simţi un spasm trecând prin ea şi inima i se strânse de teamă.

— Zina, nu muri. Tu nu poţi muri. Apoi gustă sudoarea sărată ce aluneca pe obrazul ei şi îşi dădu seama că plângea. Pieptul i se ridica şi cobora neregulat, odată cu suspinele ei întretăiate.

— Zina – îi şterse lacrimile cu un sărut – trebuie să fii puternică, acum mai mult ca niciodată. O îmbrăţişă tandru şi simţi braţele ei cuprinzându-l încet.

— E momentul marelui nostru triumf! Trase arma spre el şi îi puse NX 20 în braţe. Da, da, te aleg pe tine să tragi cu arma, să aduci fructele viitorului.

Femeia nu putea vorbi. Tot ce mai putea face era să respire. El blestemă încă o dată întunericul, pentru că nu-i vedea ochii, nu putea fi sigur că era a lui. Trebuia să rişte, totuşi. Îi luă mâinile şi o aşeză pe cea stângă pe ţeava biodifuzorului, pe cealaltă plasând-o în locul de tragere. Şi aşeză arătătorul pe trăgaciul principal.

— Trebuie doar să strângi, îi şopti el în ureche. Dar nu încă, nu încă. Îmi trebuie timp.

Da, pentru a fugi avea nevoie de timp. Era prizonier în întuneric, singura situaţie pentru care nu se pregătise. Şi acum nici măcar nu mai putea lua NX 20 cu el. Trebuia să fugă şi să o facă repede, o condiţie subliniată de Schiffer, fiindcă arma, odată încărcată, nu putea să fie manevrată. Încărcătura şi containerul său erau prea fragile.

— Zina, vei face asta, nu? O sărută pe obraz. Ai suficientă putere în tine, ştiu că ai. Ea încerca să spună ceva, dar el îi astupă gura cu mâna, temându-se ca nu cumva necunoscuţii de afară care-l urmăreau să-i audă ţipătul înecat. Voi fi pe aproape, Zina, nu uita.

Apoi, atât de încet şi de blând încât simţurile ei înceţoşate nici nu percepură asta, se îndepărtă. Întorcându-se în sfârşit, se împiedică de cadavrul lui Arsenov şi de costumul lui HAZMAT ciuruit de gloanţe.

O secundă, sentimentul lui nou descoperit de teroare reveni când îşi imagină cum ar fi fost să rămână prins în capcană acolo când Zina apăsa pe trăgaci şi virusul intra prin costum, infectându-l. Văzu cu ochii minţii oraşul morţilor pe care-l crease în Nairobi, înflorind cu detalii vii şi monstruoase.

Apoi îşi recăpătase controlul şi-şi scosese cu totul costumul stânjenitor. Se îndreptă spre uşă tăcut ca o pisică, apoi intră în pasaj. Imediat, bombele umane îi simţiră prezenţa tresărind.

— *La illaha ill Allah*, şopti.

— *La illaha ill Allah,* şoptiră ele ca răspuns.

Apoi, prin întuneric, Spalko fugi.

Bourne şi Khan îngheţară când văzură amândoi în acelaşi timp gura ţevii boante şi urâte a biodifuzorului doctorului Schiffer îndreptate spre ei.

— Spalko a fugit. Uite costumul lui HAZMAT, spuse Bourne. Centrala asta are o singură intrare. Se gândi la mişcarea pe care o simţise, la şoapte, la paşii furişaţi pe care parcă-i auzise.

Trebuie să se fi strecurat prin întuneric.

— Pe ăsta îl ştiu, zise Khan. E Hasan Arsenov, dar pe asta, pe femeia cu arma, nu o cunosc.

Terorista zăcea pe jumătate sprijinită de cadavrul unui alt terorist. Nici unul dintre ei nu putea spune cum reuşise să se târască în acea poziţie. Era foarte grav rănită, poate mortal, deşi era imposibil să-şi dea seama sigur de la distanţă. Îi privea dintr-o lume a ei plină de suferinţă şi, Bourne era sigur, altceva dincolo de simpla durere fizică.

Khan luase un kalaşnikov de la una dintre bombele umane de afară şi îl ţinea aţintit spre femeie.

— Nu ai scăpare, spuse el.

Bourne, care se uitase numai la ochii ei, făcu un pas spre el şi împinse arma deoparte.

— Întotdeauna există o scăpare, spuse el.

Apoi se lăsă pe vine, până ajunse la nivelul ei. Fără să se uite în altă parte, spuse:

— Poţi să vorbeşti? Îmi poţi spune numele tău?

Urmă o secundă de linişte deplină şi Bourne trebui să se forţeze s-o privească în faţă, pentru a nu privi degetul ei încordat pe trăgaci.

În cele din urmă, buzele ei se deschiseră şi începură să tremure. Dinţii îi clănţăneau şi pe obrazul pătat i se rostogoli o lacrimă.

— Ce-ţi pasă cum o cheamă? Vocea lui Khan era plină de dispreţ. Nu este o fiinţă umană; a fost transformată într-o maşină de distrugere.

— Khan, unii ar spune la fel despre tine. Vocea lui Bourne era atât de blândă, încât era clar că nu îi făcea un reproş, ci doar spunea un adevăr care poate fiului său nu-i trecuse prin minte.

Îşi întoarse din nou atenţia spre teroristă:

— E important să-mi spui cum te cheamă, nu-i aşa?

Buzele ei se deschiseră şi, cu mare efort, pe o voce între un hârâit şi o gâlgâială, ea îngăimă:

— Zina.

— Bun, Zina, suntem la finalul jocului, spuse Bourne. Nu a mai rămas nimic acum, cu excepţia vieţii şi a morţii. După câte văd, se pare că tu ai ales deja moartea. Dacă apeşi pe trăgaci, vei ajunge în rai şi vei deveni o *houri* glorioasă. Dar mă întreb dacă asta se va întâmpla. Ce vei lăsa în urmă? Compatrioţi morţi, dintre care cel puţin unul împuşcat de tine. Şi mai este Stepan

Spalko. Unde a plecat, mă întreb. Nu contează. Important e că te-a abandonat în cel mai important moment. Te-a lăsat să mori, Zina, iar el a fugit. Aşa că aş crede că trebuie să te întrebi dacă nu cumva, dacă vei apăsa pe trăgaci, îţi vei găsi gloria sau vei fi aruncată jos, dorită fiind de Mounkir şi Nekir, interogatorii. Ştiindu-ţi viaţa ta, Zina, când te vor întreba „Cine te-a creat? Cine e Profesorul tău?", vei putea să le răspunzi? Numai cei drepţi îşi vor reaminti, Zina, ştii asta.

Zina plângea de-a binelea acum. Dar pieptul i se mişca în mod ciudat şi Bourne se temea ca nu cumva un spasm brusc să o facă să apese pe trăgaci din reflex. Dacă voia să o oprească, trebuia să o facă acum.

— Dacă apeşi pe trăgaci, dacă alegi moartea, nu vei fi în stare să le răspunzi. Ai fost abandonată şi trădată de oamenii cei mai apropiaţi ţie, Zina. Şi, la rândul tău, i-ai trădat. Dar nu este prea târziu. Mântuirea *este* posibilă; întotdeauna există o ieşire.

În acei moment, Khan realiză că Bourne i se adresa şi lui, nu numai Zinei; avu un sentiment nu mult diferit de un şoc electric. Acesta îi străbătu tot corpul, până la extremităţi şi creier. Se simţea dezbrăcat până la piele, dezvăluit în sfârşit şi era înspăimântat de nimic altceva decât propria-i persoană – propriul său sine autentic, pe care îl îngropase cu ani în urmă în junglele din Asia de Sud-Est. Trecuse aşa de mult timp de atunci, încât nu-şi amintea exact unde sau când o făcuse. Adevărul era că îşi era un străin. Îşi ura tatăl pentru că-l dusese spre acel adevăr, dar nu mai putea nega că-l şi iubea pentru asta.

Atunci, îngenunche lângă bărbatul care era tatăl său şi, punând jos kalaşnikovul astfel încât Zina să-l poată vedea, întinse o mână spre ea.

— Are dreptate, spuse Khan cu o voce complet diferită de vocea lui normală. Există o cale de a răscumpăra păcatele trecutului, crimele comise, trădările faţă de cei care te-au iubit, poate, fără măcar să o ştii.

Înaintă centimetru cu centimetru până lângă ea şi-şi puse mâna peste mâna ei. Încet şi cu blândeţe, îi îndepărtă degetul de pe trăgaci. Atunci ea îi dădu drumul şi îl lăsă să scoată arma din îmbrăţişarea ei inutilă.

— Mulţumesc, Zina, spuse Bourne. Khan se va îngriji de tine acum. Se ridică şi, strângându-l uşor de umăr pe fiul său, se întoarse şi traversă repede şi tăcut pasajul, după Spalko.

30

Stepan Spalko alerga prin pasajul din beton, cu arma ceramică a lui Bourne în mână. Ştia că focurile de armă îi vor aduce pe oamenii de la securitate în aripa centrală a hotelului, înaintea lui îl văzu pe şeful securităţii arabe, Feyd al-Saoud, împreună cu doi dintre oamenii săi. Nu-l văzuseră încă şi se folosi de elementul-surpriză, aşteptându-i să se apropie şi apoi împuşcându-i înainte să aibă timp de a reacţiona.

Rămas o secundă fără suflu, se aplecă asupra bărbaţilor căzuţi. Feyd al-Saoud gemea şi Spalko îl împuşcă în frunte de aproape. Şeful securităţii saudite zvâcni o dată, apoi rămase nemişcat. Repede, Spalko luă ecusonul unuia dintre oameni şi se schimbă în uniforma lui, scăpând de asemenea de lentilele de contact colorate. În timp ce făcea toate aceste lucruri, gândurile îi fugeau inevitabil spre Zina. Nu se temuse, asta era destul de adevărat, dar ardoarea cu care-i fusese loială îi fusese fatală. Îl apărase de toţi – în special de Arsenov. Îi plăcuse, ştia asta. Dar îl surprindea pasiunea ei reală pentru el. Această iubire, slăbiciunea dezgustătoare a sacrificiului, îl făcuse să o abandoneze.

Paşi repezi în spatele lui îl readuseră în prezent şi-şi continuă drumul grăbit. Întâlnirea norocoasă cu arabii fusese o sabie cu două tăişuri căci, deşi îi oferise un mijloc uşor de deghizare, îl făcuse să piardă un timp preţios şi acum, privind în spate, văzu o siluetă în uniformă militară şi înjură groaznic. Se simţea ca Ahab, care-şi urmărise duşmanul până ce, printr-o răsturnare neaşteptată de situaţie, duşmanul îl copleşise. Bărbatul în uniformă de securitate era Jason Bourne.

Bourne îl văzu pe Spalko, acum îmbrăcat într-o uniformă de securitate arab, deschizând o uşă şi dispărând pe o scară. Sări peste corpurile oamenilor pe care Spalko tocmai îi ucisese şi se luă după el. Ajunse în haosul din holul central. Cu puţin timp în urmă, când intrase în hotel împreună cu Khan, acest vast spaţiu închis în sticlă era tensionat, dar tăcut, aproape pustiu. Acum era o mare învălmăşeală de personal de securitate. Unii strângeau personalul hotelului, împărţindu-i în grupuri în funcţie de meserii şi locul din hotel în care tocmai se aflaseră. Alţii începuseră deja

sarcina laborioasă şi îndelungată de interogare a personalului. Fiecare individ trebuia să dea seamă de locul în care se aflase în fiecare secundă în ultimele două zile. Alţii mergeau la al doilea subsol sau erau trimişi în alte zone ale hotelului prin intermediul reţelelor fără fir. Toată lumea se grăbea: nimeni nu avea timp să-şi pună întrebări despre cei doi bărbaţi care, unul după celălalt, traversară mulţimea către intrarea principală.

Era ironic să-l vezi pe Spalko mergând printre ei, identificându-se, devenind unul dintre ei. Scurt timp, Bourne se gândi să-i alerteze pe cei din jurul lui, dar se răzgândi imediat. Spalko avea să-i demaşte fără îndoială cacealmaua – Bourne era criminalul urmărit internaţional, încă sub sancţiune CIA. Spalko, fiind arhitectul periculos al celor întâmplate lui Bourne, desigur că ştia asta. Şi, urmărindu-l pe Spalko afară din hotel, îşi dădu seama de altceva. *Suntem amândoi la fel acum*, se gândi, *amândoi comandorii folosind aceleaşi semne pentru a ne ascunde adevăratele identităţii faţă de cei din jur.* Era ciudat şi neliniştitor să-şi dea seama că, pentru moment, această forţă de securitate internaţională era duşmanul lui în aceeaşi măsură ca şi al lui Spalko.

Când ajunse afară, Bourne îşi dădu seama că hotelul era complet închis. Privi fascinat şi cu groază cum Spalko se îndreptă spre parcarea de securitate. Deşi era în limitele cordonului, aceasta era pustie, pentru că nici cei de la securitate nu aveau voie să intre sau să iasă.

Bourne porni după el, dar îl pierdu imediat printre şirurile de maşini. Începu să alerge. Se auzi un strigăt din spatele lui. Deschise uşa primului vehicul la care ajunse – un jeep american. Smulgând panoul de plastic de pe axul volanului, scotoci după fire. Exact atunci porni un alt motor şi îl văzu pe Spalko rulând afară din parcare în maşina pe care o furase.

Acum, strigătele şi zgomotul făcut de bocanci pe pavaj se precipitară. Se traseră câteva focuri. Concentrându-se la ceea ce avea de făcut, Bourne desfăcu firele izolate şi le uni. Motorul jeepului porni şi demară în viteză. Apoi, cu un puternic scârţâit de cauciucuri, ieşi din parcare şi acceleră prin punctul de securitate.

Era o noapte fără lună, dar, la urma urmelor, nu era cu adevărat noapte. Asupra Reykjavikului atârna un întuneric străveziu, iar soarele, aflat chiar sub orizont, dădea cerului

culoarea unei stridii. Urmărindu-l pe Spalko prin oraş, Bourne îşi dădu seama că se îndrepta spre sud.

Era o surpriză, căci se aştepta ca Spalko să meargă spre aeroport. Sigur avea un plan de fugă şi, la fel de sigur, acesta implica un avion. Dar cu cât Bourne se gândea la asta mai mult, cu atât era mai surprins. Începea să-şi cunoască mai bine adversarul deja. Înţelegea acum că Spalko niciodată nu intra şi nu ieşea dintr-o situaţie pe calea logică. Avea o minte îngustă, logica lui fiind una labirintică. Era omul forţelor şi răsturnărilor, un om căruia îi plăcea mai mult să-şi prindă duşmanul în capcană decât să-l ucidă direct.

Deci, Keflavikul era exclus. Prea evident şi, aşa cum Spalko va fi prevăzut cu siguranţă, prea bine păzit pentru a-l alege ca rută de fugă. Bourne se orienta după harta pe care o studiase pe laptopul lui Oszkar. Ce se afla la sud de oraş? Hafnarfjodur, un sat parcă prea mic pentru aterizarea unui avion de tipul celui folosit de Spalko. Coasta! Se aflau pe o insulă, la urma urmelor. Spalko avea să fugă pe mare.

La această oră din noapte traficul era redus, mai ales după ce lăsaseră în urmă oraşul. Drumurile erau mai înguste şi şerpuiau printre dealurile orientate către uscat. Când maşina lui Spalko se angajă într-o curbă deosebit de periculoasă, Bourne rămase în urmă. Stingând farurile, acceleră în curbă. Vedea în faţă vehiculul lui Spalko, dar spera ca acesta, privind în oglinda retrovizoare, să nu-l vadă. Îşi asuma un risc pierzând maşina din vedere la fiecare curbă, dar nu vedea nici o alternativă. Trebuia ca Spalko să creadă că scăpase de urmăritor.

Lipsa completă a copacilor dădea spaţiului o anumită sobrietate şi, cu munţii acoperiţi de gheaţă albastră drept cortină, această lipsă îi conferea şi un aspect de iarnă eternă, cu atât mai ciudată din cauza petelor intermitente de verde crud. Cerul era enorm şi, în lungii zorii înşelători, plin de umbrele negre ale păsărilor marine, care planau şi se lăsau în picaj. Văzându-le, Bourne simţi o anumită libertate după ce fusese îngropat în subsolul populat de morţi al hotelului. În ciuda frigului, deschise geamurile şi inspiră adânc aerul proaspăt şi sărat. Când trecu pe lângă covorul vălurit şi presărat cu flori al unei pajişti, simţi în nări delectarea unui miros dulce.

Drumul se îngustă şi mai mult când cotiră spre mare. Bourne dădu într-o vale înverzită şi apoi privi după o altă curbă. Drumul devenea mai abrupt când începură să coboare dealul dinspre

mare. Îl văzu pe Spalko, apoi îl pierdu după o nouă curbă. Viră la rândul său şi văzu Atlanticul de Nord, fără valuri şi acoperit de stele şterse în zorii aceia cenuşii.

Maşina lui Spalko viră din nou şi Bourne îl urmă. Următoarea curbă era atât de aproape, încât maşina nu se mai vedea şi, în ciuda riscului suplimentar, Bourne acceleră.

Intrase deja în curbă când auzi sunetul. Era blând şi familiar, puţin peste vâjâitul vântului, era sunetul armei sale ceramice când se trăgea cu ea. Cauciucul din faţă explodă şi maşina derapă. Îl văzu o secundă pe Spalko, cu arma în mână, alergând spre locul unde-şi lăsase maşina. Apoi unghiul privirii i se schimbă şi deveni prea preocupat ca să menţină jeepul sub control, deoarece maşina derapa periculos spre mare.

Trecu într-o viteza inferioară, dar nu era destul. Trebuia să oprească motorul, dar fără cheie era imposibil. Cauciucurile din spate ieşiseră de pe drum. Bourne îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ţinu bine în jeepul care se prăvălea de pe colină. Acesta părea să plutească, răsturnându-se de două ori. Mirosul aspru şi de neconfundat de metal încins ajunse până la el împreună cu acela acru de cauciuc sau plastic în flăcări.

Sări înainte ca jeepul să se prăbuşească, rostogolindu-se în timp ce vehiculul cădea de pe o stâncă ieşită mult în afară şi exploda. Flăcările inundară aerul şi în lumina lor văzu în golful de sub el vasul de pescuit cu prova îndreptată către ţărm.

Spalko îşi conduse maşina ca un maniac la capătul drumului de la marginea golfului. Aruncând o privire înapoi către jeepul în flăcări, îşi spuse: *La dracu' cu Jason Bourne. E mort acum.* Dar, din nefericire, nu avea să-l uite curând. Bourne era cel care-l prinsese, iar acum nu mai avea nici NX 20, nici pe ceceni după paravan. Atâtea luni de planificare în detaliu şi nimic!

Coborî din maşină şi traversă pietrişul presărat cu tot felul de resturi. Spre el se îndrepta o barcă cu vâsle, deşi era perioada fluxului şi vasul de pescuit era foarte aproape de ţărm. Îl sunase pe căpitan în momentul când trecuse de punctul de control al hotelului. La bord se afla doar un echipaj minim, format din căpitan şi un marinar. Urcă atunci când căpitanul trase barca pe pietriş, apoi marinarul împinse cu vâsla în mal, desprinzând-o. Spalko fumega şi nimeni nu spuse nici un cuvânt pe drumul scurt şi neplăcut spre pescador. Când ajunse la bord, Spalko spuse:

— Pregăteşte-te de plecare, Căpitane.

— Mă scuzaţi, domnule, răspunse acesta, dar cum rămâne cu restul echipajului?

Spalko îl apucă de cămaşă:

— Ţi-am dat un ordin, Căpitane. Mă aştept să-l respecţi.

— În regulă, domnule, mormăi căpitanul cu o lucire rea în ochi. Dar cu un echipaj de doar doi oameni va dura puţin mai mult să plecăm.

— Atunci mai bine te-ai apuca de treabă, ce dracu', îi răspunse Spalko coborând sub punte.

Apa era rece ca gheaţa şi la fel de întunecată ca subsolul hotelului. Bourne ştia că trebuia să ajungă la bordul vasului de pescuit cât mai repede cu putinţă. La treizeci de secunde după ce părăsise ţărmul, degetele de la mâini şi de la picioare începuseră să-i amorţească; treizeci de secunde mai târziu, nu le mai simţea deloc.

Cele două minute necesare pentru a ajunge la pescador i se părură cele mai lungi din viaţa lui. Se agăţă de un odgon unsuros şi ieşi din mare. Tremura în vânt, căţărându-se pe funie.

În drum spre punte trăi experienţa unei transpuneri ciudate. Cu mirosul mării în nări şi senzaţia sării ce i se usca pe piele, i se păru că nu mai era deloc în Islanda, ci în Marsilia, că nu urca pe o barcă de pescuit urmărindu-l pe Spalko, ci se îmbarca clandestin pe un iaht de croazieră, pregătindu-se să-l execute pe asasinul internaţional Carlos. Căci Marsilia era locul unde începuse coşmarul, locul unde lupta cu Carlos se încheiase cu aruncarea lui peste bord, cu şocul împuşcăturii şi cu pierderea aproape completă a memoriei, chiar a vieţii.

În timp ce urca pe punte peste bord, ajungând pe vasul de pescuit, simţi un val de frică aproape paralizant. Era aceeaşi situaţie cu cea în care eşuase. Se simţi expus şi vulnerabil, de parcă i-ar fi fost scris eşecul pe frunte. Aproape că se clătină apoi, dar în faţa ochilor îi apăru imaginea lui Khan şi-şi aduse aminte ce-i spusese când se întâlniseră pentru prima dată în acel decor încărcat de tensiune. *Cine eşti?* Căci acum îşi dădu seama că era posibil să nu ştie şi dacă Bourne nu era prin preajmă să-l ajute să afle cine e, nimeni nu va putea. Se gândi la Khan, aşezat în genunchi în centrala termală şi i se păru că nu pusese deoparte numai kalaşnikovul, ci şi, poate, ceva din furia lui interioară.

Respirând adânc, Bourne se concentră asupra a ceea ce urma

şi porni târâş pe punte. Căpitanul şi marinarul erau ocupaţi la timonă şi nu întâmpină nici o dificultate în a-i face să-şi piardă cunoştinţa. În jurul lui erau o grămadă de frânghii şi tocmai le lega mâinile la spate, când din spatele lui se auzi vocea lui Spalko:

— Cred că mai bine ai găsi o frânghie pentru tine.

Bourne era chircit la podea. Cei doi marinari erau culcaţi într-o parte, spate în spate. Fără ca Spalko să vadă nimic, Bourne îşi deschise briceagul. Imediat, îşi dădu seama că făcuse o greşeală fatală. Marinarul era cu spatele la el, dar căpitanul era cu faţa şi văzu că era înarmat. Îl privi în ochi pe Bourne, dar, lucru curios, nu scoase nici un sunet şi nu făcu nici o mişcare care să-l avertizeze pe Spalko. În loc de asta, închise ochii de parcă ar fi dormit.

— Ridică-te şi întoarce-te în loc, îi ordonă Spalko.

Bourne făcu aşa cum i se ceruse, ascunzându-şi mâna dreaptă după coapsă. Spalko, în blugi călcaţi proaspăt şi un pulover negru pe gât, stătea înţepenit pe punte cu arma ceramică a lui Bourne în mână. Şi, din nou, Bourne se simţi transportat în mod ciudat. Aşa cum se întâmplase cu Carlos cu ani în urmă, Spalko era în avantaj. Nu mai rămânea decât să apese pe trăgaci pentru ca Bourne să fie rănit şi aruncat în apă. De data asta, însă, în îngheţatul Atlantic de Nord, nimeni nu îl va mai salva ca în Mediterană. Avea să îngheţe şi să se înece cu repeziciune.

— Pur şi simplu nu vrei să mori, nu-i aşa, domnule Bourne?

Bourne se repezi la Spalko scoţând briceagul. Acesta, speriat, apăsă pe trăgaci mult prea târziu. Glonţul se înfundă în apă, în timp ce lama i se înfigea în coapsă. Gemu şi îl lovi pe Bourne în obraz cu ţeava armei. Din amândoi începu să curgă sânge. Genunchiul stâng al lui Spalko se clătină, iar Bourne se prăbuşi pe punte.

Amintindu-şi, Spalko îl lovi cu cruzime cu piciorul în coastele rupte aproape făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Îşi scoase lama din coapsă şi o aruncă în apă. Apoi se aplecă şi îl trase pe Bourne către punte. Când acesta începu să se zbată, Spalko îl lovi cu podul palmei. Apoi îl ridică oarecum în picioare şi îl aruncă peste bord.

Bourne oscila între conştienţă şi inconştienţă, dar înţepăturile apei reci ca gheaţa îl treziră suficient cât să-şi dea seama că se afla în pragul morţii. Se întâmpla din nou, exact aşa cum se întâmplase cu ani în urmă. Avea dureri aşa de mari încât abia

putea respira, dar trebuia să se gândească la viaţă – viaţa lui de acum, nu cea care îi fusese răpită. Nu avea să se lase prădat din nou.

În timp ce Spalko se chinuia să-l arunce din nou peste bord, Bourne îl lovi cu piciorul din toate puterile. Cu o pocnitură groaznică, talpa pantofului său se uni cu falca lui Spalko, Acesta se clătină înapoi cu mâna la falca ruptă şi Bourne se năpusti asupra lui. Nu mai avu timp să tragă cu arma; Bourne deja îi străpunsese garda. Lovi cu patul armei în umărul lui Bourne şi acesta se clătină străpuns de un alt val de durere.

Apoi ridică mâna, înfigându-şi degetele în oasele rupte ale fălcii lui Spalko. Acesta urlă şi Bourne îi smulse arma din mână. Înfipse ţeava sub bărbia lui Spalko şi apăsă pe trăgaci.

Sunetul nu era cine ştie ce, dar forţa percuţiei îl ridică pe Spalko de pe punte fără viaţă, făcându-l să se prăbuşească în mare.

Bourne îl privi o secundă plutind cu faţa în jos, împins de colo-colo de valurile neobosite. Apoi se scufundă de parcă din adâncuri l-ar fi tras ceva uriaş şi extrem de puternic.

31

Martin Lindros petrecu douăzeci de minute la telefon cu Ethan Hearn. Acesta avea multe informaţii despre faimosul Stepan Spalko, toate fiind dezvăluiri aşa de şocante, încât lui Lindros îi trebui o vreme pentru a înţelege şi a accepta. În cele din urmă, nici o informaţie nu se dovedi mai interesantă decât aceea cu privire la un transfer electronic de bani de la una din multele companii-fantomă ale lui Spalko din Budapesta, pentru a cumpăra o armă de la o anumită companie rusească ilegală ce operase în Virginia până la închiderea ei de către detectivul Harris.

O oră mai târziu, printase pe hârtie două copii ale dosarelor electronice trimise de Hearn. Luă maşina îndreptându-se spre locuinţa din oraş a Directorului. Pe Bătrân îi apucase răceala peste noapte. Trebuia să fie de rău, se gândea Lindros, dacă acesta părăsise biroul fie şi pentru o clipă în timpul crizei de la summit.

Şoferul opri maşina de serviciu în faţa porţilor înalte din fier forjat, apoi se aplecă pe geamul deschis şi apăsă pe interfon. Lindros bătu la uşă cu inelul din alamă şi, când aceasta se deschise, îl văzu pe Director cu faţa ridată şi părul în dezordine din cauza pernei. Purta pijamale în dungi peste care îşi pusese un halat gros de baie. În picioarele slăbănoage avea nişte papuci pufoşi.

— Intră, Martin. Intră. Se întoarse, lăsând uşa deschisă, fără să mai aştepte ca Lindros să treacă pragul. Acesta intră şi închise uşa după el. Directorul intrase în biroul aflat în stânga holului. Nu era aprinsă nici o lumină; se părea că toată casa era cufundată în întuneric.

Intră în birou, un spaţiu masculin, cu pereţi verzi vânătoreşti, tavan alb şi fotolii uriaşe şi o canapea din piele aşezate neregulat. Televizorul, amplasat într-un perete-bibliotecă, era oprit. De fiecare dată când Lindros mai fusese în această cameră, îl găsise pornit pe CNN, cu sau fără sonor.

Bătrânul se aşeză greoi în fotoliul său favorit. Măsuţa din dreapta lui era ticsită, pe ea găsindu-se o cutie mare cu batiste şi folii de aspirină, sticluţe cu Tylenol Cold & Sinus, NyQuil, Vicks VapoRub, Coricidin, DayQuil şi sirop de tuse Robitussin DM.

— Ce e cu astea, domnule? spuse Lindros indicând mica farmacie.

— N-am ştiut ce-o să-mi trebuiască, spuse Directorul, aşa că am scos tot sertarul cu medicamente.

Apoi Lindros văzu sticla de conic şi paharul de modă veche şi spuse, pufnind:

— Domnule, ce se întâmplă? îşi lungi gâtul pentru a vedea dincolo de uşa deschisă a biroului. Unde e Madeleine?

— A, Madeleine. Bătrânul ridică paharul de whisky şi bău puţin. Madeleine a plecat la sora ei, în Phoenix.

— Şi v-a lăsat singur? Lindros aprinse o lampă cu picior şi-l văzu pe Director clipind la el ca o bufniţă. Când se întoarce, domnule?

— Hmmm, făcu Directorul, de parcă s-ar fi gândit la asta. Ei bine, Martin, chestia e că nu ştiu când se întoarce.

— Domnule? spuse Lindros, oarecum alarmat.

— M-a părăsit. Sau aşa cred. Directorul păru să privească fix, golindu-şi paharul. Îşi linse buzele cu un gest automat. Cum faci să ştii asta, chiar aşa?

— Nu aţi vorbit cu ea?

— Vorbit? Privirea Directorului se concentră din nou. Îl privi pe Lindros o secundă. Nu. Nu am vorbit deloc despre asta.

— Atunci de unde ştiţi?

— Crezi că inventez, furtună într-un pahar de vin, nu? Ochii îi reveniră la viaţă pentru o clipă şi imediat vocea i se încărcă de o emoţie înăbuşită. Dar unele lucruri ale ei nu mai sunt, vezi tu – lucruri personale, intime. Casa e al dracu' de goală fără ele.

Lindros se aşeză.

— Domnule, aveţi toată înţelegerea mea, dar e ceva…

— Poate, Martin, ea nu m-a iubit niciodată. Bătrânul se întinse şi luă sticla. Dar cum putem şti un lucru aşa de misterios?

Lindros se aplecă blând şi îi luă sticla comandantului său, care nu păru surprins.

— Vă ajut eu, domnule, dacă doriţi.

Directorul încuviinţă vag:

— Bine.

Lindros puse sticla deoparte.

— Dar pentru moment avem de discutat o altă problemă presantă. Puse dosarul primit de la Ethan Hearn pe măsuţă.

— Ce e ăsta? Nu pot citi nimic acum, Martin.

— Atunci vi-l povestesc, răspunse Lindros. Când termină, se

lăsă o tăcere ce părea să reverbereze prin toată casa.

După o vreme, Directorul îşi privi adjunctul cu ochi apoşi.

— De ce ar fi făcut-o, Martin? De ce a încălcat Alex toate regulile şi a furat unul din oamenii noştri?

— Cred că a intuit ce urma, domnule. Îi era frică de Spalko. Şi, aşa cum s-a dovedit, nu fără motive.

Bătrânul oftă şi-şi lăsă capul pe spate.

— Deci nu a fost trădare, la urma urmelor.

— Nu, domnule.

— Slavă Domnului!

Lindros îşi drese vocea.

— Domnule, trebuie să ridicaţi imediat sancţiunea pentru Bourne şi cineva trebuie să-l informeze.

— Da, desigur. Cred că tu eşti cel mai indicat pentru asta, Martin.

— Da, domnule. Lindros se ridică în picioare.

— Unde pleci? Vocea Bătrânului redevenise războinică.

— La Comisarul Poliţiei de Stat Virginia. Am o altă copie a dosarului pentru el. Voi insista ca detectivul Harris să fie repus în funcţie cu o recomandare de la noi. Cât despre Consiliera pentru Probleme de Securitate Naţională…?

Directorul ridică dosarul şi lovi uşor cu palma în el. Odată cu această mişcare îi reveni culoarea în obraji:

— Dă-mi noaptea asta, Martin. Încet, în ochi îi revenea vechea strălucire. Mă voi gândi la ceva delicios de potrivit. Râse, parcă pentru prima dată după ani de zile. Pedeapsa trebuie să fie pe măsura crimei, nu?

Khan rămase cu Zina până la sfârşit. Ascunsese NX 20 şi încărcătura ei mortală. În ceea ce îi privea pe agenţii de securitate care împânzeau centrala termică, el era un erou. Nu ştiau nimic despre el.

Era un moment curios pentru Khan. Ţinea de mână o tânără aflată în pragul morţii care nu putea vorbi, care abia respira şi care era clar că nu voia să-i dea drumul la mână. Poate era doar faptul că, la urma urmelor, nu voia să moară.

După ce Hull şi Karpov îşi dăduseră seama că era pe moarte şi nu le putea da nici o informaţie, îşi pierduseră interesul şi o lăsaseră singură cu Khan. Iar el, atât de deprins cu moartea, trăia un sentiment complet neaşteptat. Fiecare respiraţie a ei, greoaie şi dureroasă, era o viaţă de om. Vedea asta în ochii ei

care, asemenea mâinii, nu se desprindeau de el. Ea se îneca în tăcere, cufundându-se în întuneric. Şi el nu putea să lase să se întâmple asta.

Descătuşată, propria lui suferinţă fu scoasă la suprafaţă de a ei şi Khan îi vorbi despre viaţa lui, despre abandon, despre prizonieratul la traficantul de arme vietnamez, despre convertirea religioasă la care-l forţase misionarul, despre spălarea de creier politică suferită de khmerii roşii.

Şi apoi, lucrul cel mai dureros, suferinţa ei scoase la iveală sentimentele lui pentru Lee-Lee:

— Am avut o soră, spuse el pe o voce subţire şi uscată. Dac-ar fi trăit, ar fi fost cam de vârsta ta. Era cu doi ani mai mică decât mine, mă idolatriza, iar eu – eu o protejam. Voiam atât de mult să fie în siguranţă, nu pentru că aşa spuneau părinţii mei, ci pentru că aveam nevoie de asta. Tata călătorea mult. Când ieşeam la joacă, cine s-o protejeze dacă nu eu? Fără să-şi dea seama, ochii i se înroşiră şi privirea i se înceţoşă. Era gata să se întoarcă, aprins de ruşine, dar văzu ceva în ochii Zinei, o compasiune adâncă de care se agăţă şi ruşinea dispăru. Continuă atunci, legat de ea la un nivel şi mai intim. Dar, în cele din urmă, am dezamăgit-o pe Lee-Lee. Sora mea a fost ucisă împreună cu mama. Şi eu ar fi trebuit să mor, dar am supravieţuit. Mâna sa apucă automat statueta din piatră a lui Buddha, luându-şi putere din ea aşa cum făcuse de atâtea ori înainte. M-am întrebai atât de mult timp, ce rost avea supravieţuirea mea? O dezamăgisem.

Când Zina deschise uşor buzele, văzu că avea dinţii însângeraţi. Mâna ei, pe care Khan o ţinea aşa de blând, o strânse pe a lui Khan, iar acesta ştiu că îi spunea să continue. Nu numai că o elibera pe ea de agonie, dar se elibera şi pe el. Şi lucrul cel mai curios era că funcţiona. Deşi ea nu putea vorbi, deşi murea încet, creierul Zinei funcţiona. Auzea cuvintele lui şi după expresia feţei, ştia că însemnau ceva pentru ea – ştia că era transportată şi înţelegea.

— Zina, spuse el, într-un fel, noi doi suntem suflete-pereche. Mă văd pe mine însumi în tine – înstrăinat, abandonat, cumplit de singur. Ştiu că nu ţi se va părea logic, dar vinovăţia mea pentru faptul că n-am reuşit să-mi protejez sora m-a făcut să-mi urăsc tatăl dincolo de orice raţiune. Nu vedeam decât că ne-a abandonat – m-a abandonat.

Şi atunci, într-un moment de uimitoare revelaţie, îşi dădu

seama că privea într-o oglindă întunecată, că singurul mod prin care se recunoştea pe sine în ea era faptul că se schimbase. Ea, de fapt, era neschimbată. Era mult mai uşor să plănuiască răzbunarea împotriva propriului tată decât să se confrunte direct cu propria-i vinovăţie. De aici izvora dorinţa de a o ajuta. Îşi dorea din toată inima să-i salveze viaţa.

Dar el, mai bine decât oricine, înţelegea în mod intim sosirea morţii. Odată auziţi, paşii ei nu mai puteau fi opriţi nici chiar de către el. Şi, când veni timpul, când auzi paşii şi văzu apropierea morţii în ochi, se aplecă şi, fără să-şi dea seama de asta, îi zâmbi încurajator.

Reluând de unde rămăsese Bourne, tatăl său, spuse:

— Nu uita ce trebuie să le spui Interogatorilor, Zina. Dumnezeul meu e Allah, profetul meu e Mohamed, religia mea e Islamul şi biblia mea e Sfânta Kaaba. Ea părea să vrea să-i spună atât de multe, dar nu putea. Eşti virtuoasă, Zina. Te vor primi în glorie.

Ochii ei licăriră o dată şi apoi, asemenea unei flăcări, viaţa ce o anima se stinse.

Când se întoarse la hotelul Oskjuhlid, Bourne era aşteptat de Jamie Hull. Îi luase ceva timp să se întoarcă. Fusese gata să leşine de două ori şi deci fusese obligat să tragă pe dreapta şi să-şi sprijine fruntea de volan; avea dureri mari şi era extrem de obosit, însă dorinţa de a-l vedea pe Khan îl împingea înainte. Nu-i păsa de propria siguranţă; nu-i mai păsa de nimic în afară de a fi împreună cu fiul său.

La hotel, după ce Bourne povesti pe scurt rolul lui Spalko în atac, Hull insistă ca un medic să-i vadă rănile.

— Reputaţia internaţională a lui Spalko e aşa de bună încât, chiar şi după ce recuperăm cadavrul şi facem publice dovezile, unii vor refuza să creadă, răspunse Hull.

Cabinetele medicilor de urgenţă erau pline de cadavre şi răniţi aşezaţi pe paturi de campanie. Cei mai grav răniţi fuseseră duşi cu ambulanţa la spital. Şi mai erau, desigur, morţii, despre care nimeni nu voia încă să vorbească.

— Ştim rolul tău în toate astea şi trebuie să-ţi spun că-ţi suntem cu toţii recunoscători, spuse Hull, aşezându-se lângă Bourne. Preşedintele vrea să-ţi vorbească, desigur, dar mai târziu.

Medicul ajunse şi începu să prindă în copci obrazul lacerat al

lui Bourne.

— Nu se va vindeca frumos, spuse el. Poate va fi cazul să mergi la un chirurg plastician.

— Nu e prima cicatrice, spuse Bourne.

— Văd şi eu asta, răspunse ea sec.

— Lucrul care ne-a pus pe gânduri a fost prezenţa costumelor HAZMAT, continuă Hull. N-am găsit nici urmă de agent chimic sau biologic. Voi?

Bourne trebuia să gândească rapid. Îl lăsase pe Khan singur cu Zina şi arma biologică. Îl străbătu un straniu sentiment de frică.

— Nu. Am fost la fel de surprinşi ca şi voi. Dar, la urma urmelor, nu mai era nimeni în viaţă, să întrebăm.

Hull încuviinţă şi, când medicul termină, îl ajută pe Bourne să se ridice şi să iasă pe coridor.

— Ştiu că nu-ţi doreşti nimic mai mult decât un duş fierbinte şi nişte haine curate, dar e important să te informez imediat. Zâmbi încurajator. E o chestiune de siguranţă naţională. Am mâinile legate. Dar putem să facem asta într-o manieră civilizată, servind o masă caldă, în regulă?

Fără să mai spună nimic, îl pocni pe Bourne scurt în rinichi, făcându-l să cadă în genunchi. În timp ce Bourne se chinuia să respire, Hull îşi retrase cealaltă mână. În ea avea un pumnal, a cărui lamă fină, ieşind dintre al doilea şi al treilea deget, era înnegrită de o substanţă fără îndoială otrăvitoare.

Când era gata să înfigă lama în gâtul lui Bourne, pe coridor răsună o împuşcătură. Eliberat din mâinile lui Hull, Bourne se prăbuşi în perete. Întoarse capul şi văzu tot: Hull zăcând mort pe mocheta maronie, cu pumnalul otrăvit în mână şi, alergând pe picioarele sale uşor crăcănate, Boris Ilici Karpov, directorul Unităţii Alpha a FSB, cu un pistol cu amortizor în mână.

— Trebuie să recunosc, spuse Karpov în rusă, în timp ce-l ajuta să se ridice în picioare, am avut dintotdeauna o dorinţă secretă să ucid un agent CIA.

— Domnule… Mulţumesc, gâfâi Bourne în aceeaşi limbă.

— A fost o plăcere, crede-mă. Karpov se uită la Hull. Sancţiunea CIA împotriva ta a fost retrasă, dar pentru el nu conta. Se pare că încă mai ai duşmani în Agenţia voastră.

Bourne respiră adânc de câteva ori, lucru foarte dureros. Aşteptă apoi ca mintea să i se limpezească suficient.

— Karpov, de unde te ştiu?

Rusul râse din toată inima şi zgomotos:

— *Gospadin*[16] Bourne, văd că zvonurile despre memoria ta sunt adevărate. Îl luă pe Bourne pe după mijloc, pe jumătate sprijinindu-l. Îţi aminteşti...? Nu, sigur că nu. Ei bine, adevărul e că ne-am întâlnit de câteva ori. Ultima dată mi-ai salvat viaţa, de fapt. Râse din nou de expresia uimită a lui Bourne. E o poveste frumoasă, prietene. O poveste care merge spusă cu o sticlă de votcă. Sau poate două, nu? După o noapte ca asta, cine ştie?

— Aş fi recunoscător pentru puţină votcă, recunoscu Bourne, dar mai întâi trebuie să găsesc pe cineva.

— Vino, zise Karpov. O să-mi contactez oamenii să cureţe gunoiul şi facem împreună apoi orice e nevoie. Zâmbi larg, dizolvându-şi toată brutalitatea de pe faţă. Ce plăcere să te întâlnesc din nou! Am descoperit că nu e uşor să-ţi faci prieteni, mai ales în domeniul nostru. Deci trebuie să sărbătorim evenimentul ăsta, reîntâlnirea, nu?

— Absolut.

— Şi pe cine trebuie să găseşti, prietene, de nu poţi mai întâi să faci un duş şi să iei o masă caldă?

— Un tânăr pe nume Khan. L-ai întâlnit, presupun.

— Da, spuse Karpov, conducându-l pe Bourne pe un alt coridor. Un tânăr remarcabil. Ştii că nu a plecat de lângă femeia cecenă aflată pe moarte? Iar ea i-a ţinut mâna într-a ei până la sfârşit. Extraordinar!

Îşi linse buzele rubinii.

— Nu că ea merita atenţia lui. Ce era ea, o criminală, o distrugătoare? Trebuie doar să vezi atentatul de aici ca să înţelegi ce fel de monstru era.

— Şi totuşi, spuse Bourne, simţea nevoie să-l ţină de mână.

— Nu ştiu cum a rezistat el.

— Poate că şi el avea nevoie de ceva din partea ei. Bourne îi aruncă o privire. Încă mai crezi să era un monstru?

— O, da, spuse Karpov, doar cecenii m-au învăţat să gândesc aşa.

— Nimic nu se schimbă, nu-i aşa?

— Nu, până nu-i decimăm. Karpov îl privi chiorâş. Ascultă, prietene idealist, ei au spus despre noi ceea ce alţi terorişti au spus despre americani: „Dumnezeu v-a declarat război”. Experienţele noastre amare ne-au învăţat să luăm în serios asemenea sentinţă.

---

[16] Domnule (în limba rusă în original – n. red.).

Din întâmplare, Karpov ştia exact unde era Khan – în restaurantul principal care, după puţin timp, a început să funcţioneze din nou, oferind însă un meniu foarte limitat.

— Spalko e mort, spuse Bourne pentru a-şi masca sentimentele la vederea lui Khan.

Khan puse hamburgerul deoparte şi studie copcile de pe obrazul lui Bourne.

— Eşti rănit?

— Mai mult decât eram deja? Bourne se aşează cu o grimasă. E ceva minor. Khan încuviinţă din cap. Dar nu-şi luă ochii de la Bourne.

Aşezându-se lângă Bourne. Karpov îi ceru unui chelner aflat în trecere o sticlă de votcă.

— Rusească, spuse el dur, nu poşirca aia poloneză. Şi adu pahare mari. Suntem bărbaţi adevăraţi aici, un rus şi doi eroi care sunt aproape la fel de buni ca ruşii! Apoi îşi îndreptă atenţia asupra comesenilor săi. Bun, ce-mi scapă? spuse prudent.

— Nimic, răspunseră Bourne şi Khan în cor.

— Chiar aşa? Rusul ridică din sprâncenele sale enorme. Bun. Atunci nu mai trebuie decât să bem. *In vino veritas.* În vin găsim adevărul, aşa credeau romanii. Şi de ce să nu-i credem? Erau soldaţi al naibii de buni romanii şi aveau generali mari, dar ar fi fost şi mai buni dac-ar fi băut votcă în loc de vin! râse sec, forţându-i şi pe ceilalţi doi să i se alăture.

Atunci sosi votca împreună cu pahare de apă. Karpov îi făcu semn chelnerului să plece.

— Sticla trebuie să o desfaci cu mâna ta, spuse el. E o tradiţie.

— Rahat, spuse Bourne, întorcându-se către Khan. E un obicei din vechime, când votca rusească era aşa de prost rafinată încât adesea găseai benzină în ea.

— Nu-l băga în seamă. Karpov îşi linse buzele, dar făcu cu ochiul. Umplu paharele şi le aşează în faţa lor extrem de ceremonios. A bea împreună o sticlă de votcă rusească fină e însăşi definiţia prieteniei, partea cu benzina nu este adevărată. Pentru că odată cu acea sticlă vorbim despre vremuri trecute, despre tovarăşi şi duşmani care nu mai sunt.

Ridică paharul, iar ei făcură la fel.

— *Na zdravnie*[17]! zise el aproape ţipând, luând o înghiţitură enormă.

— *Na zdravnie!* urmară ei, făcând la fel.

[17] Sănătate, noroc (în limba rusă în original – n. red.).

Ochii lui Bourne deveniră tulburi. Votca ardea, dar într-o secundă trecuse deja de stomac şi-i ajunsese până în vârfurile degetelor, calmându-i durerile.

Karpov bău din nou, mult, cu faţa uşor înroşită din pricina băuturii, dar şi a plăcerii de a bea cu prietenii.

— Acum o să ne îmbătăm şi o să ne spunem toate secretele, învăţăm ce înseamnă să ai prieteni.

Luă încă o gură şi spuse:

— Încep eu. Uite primul meu secret. Ştiu cine eşti, Khan. Deşi nu ai fost fotografiat niciodată, te ştiu. Îşi duse degetul la nas. N-am lucrat douăzeci de ani în teren fără să-mi lustruiesc al şaselea simţ. Şi, ştiind asta, te-am îndepărtat de Hull care, dacă ar fi bănuit, te aresta, erou sau nu.

Khan se foi pe scaun.

— De ce ai face asta?

— Oho, acum m-ai ucide? Aici, la masa asta a prietenei? Crezi că te-am izolat pentru mine? Clătină din cap. Ai multe de învăţat despre prietenie, tinere prieten. Se aplecă înainte. Te-am ţinut în siguranţă datorită lui Jason Bourne, care întotdeauna lucrează singur. Erai cu el, deci am ştiut că eşti important pentru el. Luă o altă înghiţitură de votcă şi arătă spre Bourne. E rândul tău, prietene.

Bourne se uita în pahar. Era perfect conştient de privirea lui Khan. Ştia ce secret ar fi vrut să divulge, dar se temea că, dac-ar fi făcut-o, Khan s-ar fi ridicat şi ar fi plecat. Dar trebuia să le spună un adevăr. În cele din urmă, ridică privirea.

— La sfârşit, când eram cu Spalko, aproape am ratat. Spalko era gata să mă ucidă, dar adevărul e... adevărul e...

— Te vei simţi mai bine dacă-l spui, da, îl îndemnă Karpov.

Bourne sorbi din pahar, înghiţi băutura dătătoare de curaj şi se întoarse spre fiul său:

— M-am gândit la tine. M-am gândit că dacă dau greş, dacă-l las pe Spalko să mă ucidă, nu mă voi întoarce. Nu te puteam abandona, nu puteam lăsa aşa ceva să se întâmple.

— Bun! Karpov izbi cu paharul în masă. Arătă către Khan: acum tu, tinere prieten.

În liniştea care urmă, Bourne simţi că inima sa era la un pas să i se oprească. Sângele îi zvâcnea până în cap şi durerea din răni, anesteziată pentru scurt timp, reveni ca un şuvoi.

— Ei, făcu Karpov, ţi-a mâncat pisica limba? Prietenii tăi ţi s-au destăinuit şi acum aşteaptă.

Khan îl privi ţintă pe rus şi spuse:

— Boris Ilici Karpov, aş vrea să mă prezint oficial. Numele meu e Joshua. Sunt fiul lui Jason Bourne.

Mai târziu, după multe ore şi litri de votcă, Bourne şi Khan se aflau împreună în subsolul Hotelului Oskjuhlid. Jos era umed şi rece, dar se simţeau aburii de băutură. Peste tot erau pete de sânge.

— Bănuiesc că te întrebi ce s-a întâmplat cu NX 20, zise Khan.

— Hull avea suspiciuni în legătură cu costumele HAZMAT, încuviinţă Bourne. Spunea că nu au găsit nici o urmă de arme chimice sau biologice.

— Am ascuns-o, spuse Khan. Aşteptam să te întorci ca să o putem distruge împreună.

Bourne ezită o secundă.

— Ai crezut în întoarcerea mea.

Khan se întoarse şi îşi privi tatăl.

— Se pare că am început să cred.

— Sau ţi-ai recăpătat credinţa.

— Nu-mi spune…

— Ştiu, ştiu. Nu e treaba mea să-ţi spun în ce să crezi. Bourne îşi înclină capul. Unele lucruri se învaţă mai greu decât altele.

Khan se îndreptă spre locul unde ascunsese NX 20, într-o nişă obscură de după un bloc spart de ciment, ascuns vederii de una din conductele uriaşe din centrala termică.

— A trebuit s-o părăsesc pe Zina pentru o clipă ca să fac asta, spuse, dar nu aveam încotro. Scoase arma, mânuind-o cu un respect uşor de înţeles, apoi i-o dădu lui Bourne. Apoi aduse din nişă o cutie mică de metal. Fiola cu virusul e aici.

— Avem nevoie de un foc, spuse Bourne gândindu-se la nota explicativă citită pe computerul doctorului Sido. Căldura va transforma încărcătura în materie inertă.

Vasta bucătărie a hotelului era curată lună. Suprafeţele strălucitoare de inox păreau şi mai reci decât erau de obicei în absenţa personalului. Bourne dăduse afară puţinele persoane care lucrau în acest moment, îndreptându-se cu Khan spre cuptoarele înalte din podea până în tavan. Erau alimentate cu gaze şi Bourne dădu căldura la maximum. Flăcările izbucniră uriaşe în interiorul tapetat cu cărămizi termorezistente. În mai puţin de un minut era aşa de fierbinte încât nu se puteau

apropia.

Îşi puseră costume HAZMAT, rupseră arma în două şi fiecare dintre ei aruncă câte o jumătate în foc. Apoi, urmă fiola.

— E un frumos rug viking, spuse Bourne, privind cum NX 20 se restrângea în sine. Închise uşa şi îşi scoaseră costumele, întorcându-se spre fiul lui, spuse: I-am telefonat lui Marie, dar încă nu i-am spus despre tine. Aşteptam…

— Nu merg cu tine acasă, spuse Khan.

Bourne îşi alese cu mare grijă următoarele cuvinte.

— În locul tău, nu aş alege asta.

— Ştiu, răspunse Khan. Dar cred că ai avut un motiv foarte întemeiat să nu-i spui soţiei tale despre mine.

În tăcerea care-i învălui brusc, Bourne fu cuprins de o tristeţe imensă. Voia să-şi ascundă privirea, dar nu putea, nu putea ascunde sentimentul ce-l năpădise. Nu mai voia să-şi ascundă emoţiile de fiul său sau de sine.

— O ai pe Marie şi doi copii mici, spuse Khan. Aceasta e noua viaţă pe care şi-a construit-o David Webb şi eu nu fac parte din ea.

Bourne învăţase multe lucruri în cele câteva zile de când primul glonţ îi şuierase pe la ureche în campusul universităţii, cel mai puţin important fiind când anume să-şi ţină gura în preajma fiului său. Se hotărâse şi asta era situaţia. Era inutil să-l facă să-şi schimbe hotărârea. Şi, mai rău, avea să readucă la viaţă ura latentă a fiului său, pe care acesta avea s-o poarte cu sine încă un timp. O emoţie atât de toxică şi atât de adânc înrădăcinată încât nu putea fi înlăturată în câteva zile, săptămâni sau luni.

Bourne înţelegea că decizia lui Khan era una înţeleaptă. Durerea era încă prea mare, rana prea proaspătă, deşi sângerarea se oprise pentru moment. Şi, aşa cum sublimase Khan, ştia în sinea lui că intrarea acestuia în viaţa pe care şi-o crease David Webb nu avea nici un sens. Locul lui Khan *nu* era acolo.

— Poate nu acum, poate niciodată. Dar, indiferent ce simţi pentru mine, vreau să ştii că ai un frate şi o soră care merită să te cunoască şi să ştie că în viaţa lor există un frate mai mare. Sper că va veni o vreme când se va întâmpla asta – de dragul nostru, al tuturor.

Mergeau împreună spre uşă, iar Bourne era extrem de conştient că făceau asta pentru ultima dată şi nu o vor mai face multe luni de zile de acum încolo. Dar nu pentru totdeauna, nu.

Măcar asta trebuia să-i spună fiului său.

Făcu un pas înainte şi-l strânse pe Khan în braţe. Rămaseră împreună, în tăcere. Bourne auzea şuieratul jeturilor de gaze. Focul din cuptoare continua să ardă, anihilând teribila ameninţare ce planase asupra tuturor.

Se desprinse de Khan fără tragere de inimă şi, o secundă, privind în ochii fiului său, îl văzu aşa cum fusese cândva – un băieţel în Phnom Penh cu soarele arzător al Asiei dogorindu-i faţa şi, în umbra deasă a palmierilor din depărtare, o văzu pe Dao zâmbindu-le amândurora.

— Eu sunt *şi* Jason Bourne, spuse el. Asta e ceva ce n-ar trebui să uiţi niciodată.

Epilog

Când Preşedintele Statelor Unite deschise personal uşile duble de mahon ale biroului din Aripa Vestică, Directorul se simţi de parcă ar fi fost reprimit în incinta raiului după ce străbătuse cele şapte cercuri ale iadului.

Directorul nu se simţea încă bine din cauza răcelii, dar, cu toate convocările telefonice primite, reuşise să se smulgă din fotoliul de piele, să facă duş, să se bărbierească şi să se îmbrace. Aşteptase telefonul acela. De fapt, după ce-i transmisese Preşedintelui raportul „Confidenţial”, care conţinea toate informaţiile compilate de Martin Lindros şi detectivul Harris, aşteptase telefonul pregătit psihic. Şi, totuşi, aşteptase în halat şi pijamale, cufundat în fotoliu şi ascultând tăcerea opresivă a casei, ca şi cum în acel vid ar fi putut discerne fantoma vocii soţiei sale.

Acum, în timp ce Preşedintele îl conducea în biroul decorat în albastru imperial şi auriu, simţea şi mai acut dezolarea casei. Iată viaţa lui – viaţa pe care şi-o crease în anii de serviciu dedicat şi manevre complicate – aici era locul unde înţelegea regulile şi ştia să joace după ele, aici şi nicăieri în altă parte.

— Mulţumesc că ai venit, spuse Preşedintele cu zâmbetul său electrizant. A trecut prea mult timp.

— Mulţumesc, domnule, răspunse Directorul. Şi eu credeam la fel.

— Ia loc. Preşedintele îi indică fotoliul din piele. Purta un costum albastru impecabil croit, cu cămaşă albă şi cravată roşie cu picăţele albastre. Avea obrajii puţin roşii, de parcă tocmai ar fi stat afară, în vântul primăvăratic. Cafea?

— Cred că da. Mulţumesc, domnule.

În acel moment, ca şi cum ar fi răspuns unui apel neauzit, una dintre secretarele Preşedintelui intră cu o tavă strălucitoare de argint pe care erau aşezate o cafetieră şi ceşti pe nişte farfurioare din cel mai fin porţelan. Cu un fior de plăcere, Directorul observă că erau numai două ceşti.

— NSA-ul ni se va alătura imediat, spuse Preşedintele, aşezându-se faţă în faţă cu Directorul. Roşeaţa, îşi dădea seama acum Directorul, nu se datora vântului, ci puterii în plin exerciţiu. Dar, înainte de asta, voiam să-ţi mulţumesc personal pentru

serviciul excelent din ultimele câteva zile.

Asistenta Preşedintelui le servi cafeaua şi ieşi, închizând cu grijă uşa.

— Tremur când mă gândesc la ce consecinţe ar fi fost pentru lumea civilizată dacă n-ar fi fost omul vostru, Jason Bourne.

— Mulţumesc, domnule. Noi nu am crezut niciodată cu adevărat că el îi ucisese pe Alex Conklin şi pe Mo Panov, spuse Directorul cu o candoare senină şi complet ipocrită, dar ni s-au prezentat unele dovezi – falsificate, cum s-au dovedit mai apoi – şi am fost nevoiţi să acţionăm în consecinţă.

— Desigur – înţeleg. Preşedintele îşi puse două cuburi de zahăr în ceaşcă şi amestecă gânditor. Totul e bine când se termină cu bine – deşi, în lumea noastră – spre deosebire de a lui Shakespeare – orice acţiune îşi are consecinţele ei. Sorbi din cafea. Cu toate acestea şi în ciuda băii de sânge, summitul, aşa cum ştii deja, a continuat conform programului. Şi a fost un succes uriaş. De fapt, ameninţarea ne-a apropiat. Toţi şefii de stat – chiar şi, mulţumesc lui Dumnezeu, Alexandr Ievtusenko – şi-au dat seama de soarta lumii, dacă nu abandonăm punctele de vedere înguste şi dacă nu începem să colaborăm. Am semnat, parafat şi pus în aplicare un cadru practic pentru crearea unui front comun împotriva terorismului. Secretarul de stat se îndreaptă deja spre Orientul Mijlociu pentru a începe următoarea rundă de convorbiri. O salvă bună de deschidere, aş spune.

Şi realegerea ta e asigurată, gândea Directorul*. Ca să nu mai vorbim de moştenirea preşedinţiei tale.*

Când se auzi sunetul discret al interfonului, Preşedintele se scuză, se ridică în picioare şi trecu în spatele biroului. Ascultă o clipă, apoi ridică privirea. Îl privi pătrunzător pe Director.

— Am fost întrerupt din discuţia cu cineva care-mi putea oferi sfaturi utile şi valoroase. Fii sigură că nu se va întâmpla din nou.

În mod clar Preşedintele nu se aştepta să-i răspundă, pentru că spunea deja:

— Spune-i să intre.

Directorul, mai vulnerabil din punct de vedere emoţional ca niciodată, avu nevoie de o secundă pentru a-şi reveni. Privi în jurul camerei cu tavan înalt şi pereţi albi, cu covorul azuriu, mulaje sofisticate şi mobile confortabile. Deasupra a două dulapuri Chippendale erau atârnate portretele mari în ulei pe pânză ale câtorva preşedinţi republicani. Într-un colţ, se afla un drapel american pe jumătate strâns. Pe fereastră, în albul zorilor,

se vedea o pajişte deasă dominată de un cireş rămuros. Pâlcuri de flori rozalii tremurau ca nişte clopoţei în briza primăvăratică.

Uşa se deschise şi Roberta Alonzo-Ortiz fu poftită în birou. Directorul observă uşurat că Preşedintele nici nu se clinti din locul său de la birou. Stătea nemişcat cu faţa la NSA şi, intenţionat, nu-i ceru să se aşeze. Şefa NSA purta un costum albastru-închis sobru, o cămaşă gri de mătase şi pantofi cu tocuri joase. Părea gata să asiste la o înmormântare, lucru perfect potrivit, gândi Directorul nu fără satisfacţie.

Ea păru surprinsă de prezenţa Directorului pentru o fracţiune de secundă. În ochii ei, duşmănia luci pentru ultima oară, apoi îşi întoarse privirea spre interior şi-şi transformă chipul într-o mască rigidă. Faţa îi părea cioplită, poate din cauza efortului de a-şi camufla emoţiile. Nu i se adresă şi nici nu dădu vreun alt semn că i-ar fi înregistrat prezenţa.

— Doamnă Alonzo-Ortiz, vreau să înţelegi câteva lucruri pentru a avea o perspectivă asupra evenimentelor din ultimele zile, începu Preşedintele pe o voce puternică ce spunea clar că nu ar vrea să fie întrerupt. Când am parafat sancţiunea Bourne, am făcut-o strict la sfatul tău. De asemenea, am fost de acord cu petiţia ta pentru o rezolvare rapidă a crimelor comise asupra lui Alex Conklin şi Morris Panov şi, fără să gândesc prea mult, ţi-am urmat sfătui şi l-am condamnat pe detectivul Harry Harris de la Poliţia Statală Virginia pentru accidentul de sub Washington Circle. Tot ce pot spune e că sunt profund recunoscător pentru faptul că sancţiunea nu a fost dusă la îndeplinire, dar sunt oripilat de stricăciunile aduse carierei unui bun detectiv. Zelul e o trăsătură remarcabilă, dar nu şi atunci când anulează adevărul, lucru pe care ai jurat să-l respecţi când ţi-am cerut să te alături echipei mele.

Pe tot parcursul discursului său. Preşedintele nici nu se mişcase şi nici nu-şi luase privirea de la ea. Păstra cu grijă o expresie neutră, dar cuvintele lui aveau o anumită cadenţă care-i arătase Directorului, care-l cunoştea mai bine totuşi, cât de mare şi profundă este mânia sa. Acest om nu era unul pe care să-l faci de râs, ci un preşedinte pe care să nu-l uiţi. Când îşi pregătise raportul incriminator, Directorul contase pe asta.

— Doamnă Alonzo-Ortiz, în administraţia mea nu e loc pentru oportunişti politici – cel puţin nu pentru cei dispuşi să sacrifice adevărul pentru a-şi salva pielea. Adevărul e că ar fi trebuit să ajuţi la investigarea crimelor în loc să te străduieşti să-i distrugi

pe cei neimplicaţi. Dacă ai fi făcut-o, poate că l-am fi descoperit pe acest terorist, Stepan Spalko şi poate am fi oprit baia de sânge de la summit. Însă, aşa cum se prezintă situaţia acum, cu toţii trebuie să-i fim recunoscători Directorului şi mai ales dumneata – auzind acestea din urmă, Roberta Alonzo-Ortiz făcu o grimasă de parcă ar fi primit o lovitură foarte puternică – pe care, într-un sens, o şi încasase cu intenţie.

Preşedintele luă de pe birou o coală de hârtie.

— Astfel, îţi accept scrisoarea de demisie şi îţi aprob cererea de a reveni în sectorul privat, cu începere din acest moment.

Fosta membră a NSA deschise gura să spună ceva, dar privirea de laser a Preşedintelui o opri.

— Eu nu aş face-o, spuse scurt.

Femeia se făcu albă ca varul la faţă, încuviinţă vag din cap a acceptare şi se răsuci pe călcâie.

În momentul în care uşa se închise după ea, Directorul respiră uşurat. O secundă, privirea Preşedintelui se întâlni cu a lui şi totul ieşi la iveală. Ştia de ce Comandantul Suprem îl convocase pentru a fi martor la umilirea NSA. Era felul său de a-şi cere scuze. În toţi anii în care-şi servise ţara, Directorul nu mai primise scuze de la nici un preşedinte. Era aşa de copleşit încât nu ştia cum să reacţioneze.

Se ridică, euforic. Preşedintele vorbea deja la telefon, privind în altă parte. Directorul stătu nemişcat o clipă, savurându-şi triumful. Apoi părăsi şi el sanctuarul, ieşind pe coridoarele tăcute ale puterii pe care le transformase în propria-i casă.

David Webb terminase de agăţat, în living, pancarta multicoloră pe care scria LA MULŢI ANI. Marie era în bucătărie, verificând pentru ultima oară tortul de ciocolată pe care îl preparase pentru aniversarea de unsprezece ani a lui Jamie. Aromele delicioase de pizza şi ciocolată se răspândiseră în casă. El privi în jur, întrebându-se dacă erau suficiente baloane. Numără treizeci – cu siguranţă, erau mai mult decât suficiente.

Deşi revenise la viaţa sa ca David Webb, coastele îl dureau cu fiecare respiraţie, ca şi restul corpului, care îl durea de ajuns de mult cât să conştientizeze că a fost şi Jason Bourne şi că întotdeauna va fi. Atâta timp fusese înspăimântat de fiecare dată când această latură a personalităţii sale ieşea la lumină, dar acum, reapariţia lui Joshua schimbase total acest lucru. Avea un motiv întemeiat de a redeveni Jason Bourne.

Dar nu în CIA. Prin moartea lui Alex, era chit cu ei, chiar dacă Directorul în persoană îi ceruse să rămână, chiar dacă îl respecta şi îl plăcea cu adevărat pe Martin Lindros, omul datorită căruia fusese ridicată sancţiunea împotriva lui. Tot Lindros îi facilitase accesul în Spitalul Naval Bethesda. Printre picături, în timp ce specialiştii Agenţiei îi examinaseră cu atenţie rănile lui Webb şi coastele rupte, Lindros îl interogase. Directorul Adjunct uşurase situaţia, acordându-i lui Webb timp preţios pentru a dormi şi a se elibera de îngrozitoarele chinuri.

Dar după trei zile, Webb nu mai dorea nimic altceva decât să revină la studenţii săi, după cum simţea şi nevoia de a-şi petrece timpul alături de familia sa, chiar dacă inima îl durea acum, când întoarcerea lui Joshua crease un vid fără sfârşit. Avusese de gând să-i spună lui Marie despre el, în schimb îi relatase orice alt detaliu legat de cele întâmplate cât timp n-au mai ţinut legătura. Şi totuşi, de fiecare dată când venea vorba de celălalt fiu al său, creierul său se bloca. Nu că i-ar fi fost teamă de reacţia ei – avea prea multă încredere în ea în această privinţă. De propria reacţie era nesigur. După numai o săptămână departe de Jamie şi Alison, se simţea înstrăinat de ei. Uitase complet de aniversarea lui Jamie până când Marie îi reaminti cu delicateţe. Asemenea unei linii trasate pe nisip, el simţea o demarcaţie clară a vieţii sale între apariţia neaşteptată a lui Joshua şi ceea ce a urmat. Înainte era durerea insuportabilă, iar acum bucuria reîntâlnirii. Înainte era moarte, iar acum, în mod miraculos, era viaţă. Trebuia să înţeleagă implicaţiile celor întâmplate. Cum ar fi putut să-i împărtăşească lui Marie ceva de o importanţă aşa de mare fără ca el însuşi să înţeleagă?

Şi astfel, odată cu ziua de naştere a fiului celui mic, în mintea sa năvăleau gândurile îndreptate către fiul cel mare. Unde era Joshua? La scurt timp după ce aflase de la Oszkar că trupul Annakăi Vadas fusese găsit pe marginea autostrăzii ce ducea către Aeroportul Ferihegy, Joshua dispăruse, făcându-se nevăzut la fel de repede pe cât apăruse. Se întorsese oare la Budapesta pentru a o vedea pe Annka pentru ultima dată? Webb spera să nu fi făcut asta.

În orice caz, Karpov promisese să păstreze secretul său şi Webb îl credea. Îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee unde locuia fiul său sau dacă avea un cămin. Era imposibil să-şi imagineze unde se afla Joshua sau ce face în acest moment, iar asta îi provoca o durere diferită de oricare alta. Îi simţea atât

de acut lipsa, ca şi cum şi-ar fi pierdut un membru. Vroia să-i spună atât de multe lui Joshua. Să recupereze atât de mult timp. Era greu să fie răbdător, era dureros să nu ştie nici măcar dacă Joshua ar alege să se reîntoarcă la el.

Petrecerea începuse, cei înjur de douăzeci de copii jucându-se şi ţipând din toţi rărunchii. Iar Jamie era în centrul atenţiei, un lider înnăscut, un băiat pe care ceilalţi de vârsta sa îl tratau cu respect. Chipul său luminos, ca al lui Marie, radia de fericire. Webb se întreba dacă văzuse o astfel de privire de veselie neumbrită pe chipul lui Joshua. Imediat, ca şi când exista o legătură telepatică între ei, Jamie ridică ochii şi, întâlnind privirea tatălui său, zâmbi larg.

Webb, având îndatorirea de a întâmpina oaspeţii, auzi din nou soneria. La uşă era un curier care avea un pachet pentru el.

Semnă de primire şi imediat coborî cu el la subsol unde descuie o cameră pentru care exista o singură cheie. Înăuntru avea un dispozitiv portabil cu raze X, pe care i-l procurase Conklin. Toate pachetele livrate la familia Webb erau trecute prin acest dispozitiv fără a şti copiii.

Constatând că este curat, Webb îl deschise. Înăuntru găsi o minge de baseball şi două mănuşi, una pentru el şi cealaltă având exact mărimea potrivită unui copil de unsprezece ani. Despachetă biletul care însoţea coletul şi citi, simplu:

Pentru ziua lui Jamie,
Joshua.

David Webb rămase cu ochii ţintă la cadoul care însemna pentru el mai mult decât şi-ar fi putut imagina cineva. Muzica de sus cobora în valuri la el, ca şi râsul intermitent al copiilor. Gândul îi zbură la Dao şi Alyssa şi Joshua, aşa cum existau ei în memoria sa fragmentată, iar această imagine caleidoscopică, activată de forma şi mirosul aspru al pielii gresate, era înviată. Mânuind-o, simţi textura suplă a pielii şi îşi trecu buricele degetelor peste cusătura pielii fine. Ce amintiri se dezlănţuiau în interiorul fiinţei sale! Zâmbetul său, când se gândea la chipul lui, era dulce-amar. Lăsă mâna să-i alunece în mănuşa mai mare şi plasă mingea în mijlocul acesteia. Prinzând-o acolo, o ţinu atât de strâns ca pe o vrajă.

Auzi zgomot de paşi în capul scărilor, urmat de vocea lui Marie care îl chema.

— Urc imediat, iubito, spuse el.

Mai rămase în tăcere câteva clipe, lăsând evenimentele trecutului recent să-l împresoare. Apoi expiră cu putere şi puse deoparte trecutul. Cu darul pentru Jamie în cealaltă mână, urcă scările de la subsol şi se alătură familiei sale.

Sfârşit

CUPRINS

PROLOG.....5
PARTEA ÎNTÂI.....17
1.....17
2.....32
3.....43
4.....51
5.....67
6.....83
7.....93
8.....104
9.....120
10.....126
PARTEA A DOUA.....139
11.....139
12.....166
13.....174
14.....199
15.....211
16.....222
17.....234
18.....243
19.....257
20.....274
PARTEA A TREIA.....283
21.....283
22.....295
23.....301
24.....326
25.....341
26.....355
27.....380
28.....397
29.....414
30.....423
31.....430
Epilog.....442
CUPRINS.....449

JASON BOURNE este cunoscut, în lumea terifiantă a operațiunilor sub acoperire, ca unul dintre cei mai de temut asasini profesioniști.

La câțiva ani după evenimentele din *Identitatea lui Bourne*, îl regăsim pe David Webb, care nu mai este agent activ CIA, ci profesor la Universitatea Georgetown, ducând o existență liniștită. Până într-o zi când devine ținta unui asasin internațional și se trezește implicat în brutala omucidere a doi dintre cei mai apropiați asociați și prieteni.

Luptând pentru propria viață, împotriva atacatorilor nevăzuți, dar și a agenților CIA care îl vânează ca pe o fiară periculoasă, identitatea lui Bourne se reafirmă, preluând controlul.

Din acest roman este inspirată și ultima peliculă din seria de filme BOURNE, *care are același titlu. Filmul va fi lansat în 2012 și îl are în rolul principal pe actorul Jeremy Renner.*

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, București
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-295-8

Preț: 42,00 lei